

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Οι Θεοί Μιλούν

Το Κλεμμένο Βασίλειο
τόμος 1

Μια ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

© Κώστας Βουλαζέρης

<https://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

ISBN: 978-618-5907-09-9

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του Creative Commons – <https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/deed.el>

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Αυτό το βιβλίο είναι λογοτεχνικό. Όλα τα ονόματα, τα πρόσωπα, και οι καταστάσεις είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό, λογοτεχνικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά ονόματα, πρόσωπα, ή καταστάσεις είναι καθαρά συμπτωματική.

Περισσότερες ιστορίες από το Θρυμματισμένο Σύμπαν *δωρεάν στο*

[www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/
thrymmatismeno_sympan](https://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/thrymmatismeno_sympan)

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Οι Θεοί Μιλούν

Το Κλεμμένο Βασίλειο
Τόμος 1

Μια ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

Πρόλογος

1

Μόλις το μεταβαλλόμενο υποβρύχιο κατέβηκε περπατώντας μέσα στη μεγάλη σπηλιά που αποτελούσε διαστασιακή δίοδο προς Σύμπλεγμα, εκείνος αισθάνθηκε κάτι να τραβιέται μέσα του και να τεντώνεται, επώδυνα. Ο πόνος δεν ήταν σωματικός, αλλά ψυχικός· όμως τον ένιωθε σχεδόν σαν σωματικό. Και ήταν πολύ έντονος. Τον ωθούσε να δράσει *αμέσως*, να κάνει κάτι για να τον σταματήσει. Και ήξερε *ακριβώς* τι έπρεπε να κάνει – το καταλάβαινε: Έπρεπε να γυρίσει πίσω, στην Υπερυδάτια. Τώρα.

Η Έχιδνα ήταν που προκαλούσε αυτό τον πόνο, η ισχυρότερη θεά της Υπερυδάτιας, η Φαρμακερή Κυρά. Ήθελε να τον κρατήσει στη διάστασή της – εκείνον, τον Φιλημένο της, τον Εκλεκτό της – τον Οφιομαχητή.

Αλλά ο ίδιος είχε άλλα σχέδια. Δεν σκόπευε να επιστρέψει. Όχι ακόμα, τουλάχιστον. Παρότι αισθανόταν πλέον την Υπερυδάτια σαν σπίτι του. Έπρεπε να φύγει, να επισκεφτεί τη Μοργκιάνη. Το είχε αποφασίσει. Και προσπάθησε να καταπαύσει τον πόνο μέσα του με αυτή τη σκέψη ως ασπίδα, καθώς και με τις τεχνικές που τον είχε κάποτε διδάξει ο Γέρος του Ανέμου επάνω στα ψηλά, χιονοσκεπαστα Ρινέα Όρη.

Τίποτα, όμως, δεν έπανε. Ο πόνος συνεχιζόταν. Το φαρμάκι της Έχιδνας, που στην Υπερυδάτια τού έδινε απάνθρωπη οργή και υπεράνθρωπη δύναμη, που του πρόσφερε ανοσία σε οποιοδήποτε άλλο δηλητήριο, ήταν σαν τώρα να είχε στραφεί εναντίον του. Σαν να πολεμούσε το σώμα του. Αλλά εκείνος καταλάβαινε ότι, ουσιαστικά, ήταν στην ψυχή του.

Από κάπου κοντά του, άκουγε τα φτεροκοπήματα και τα ανήσυχα συρίγματα των δύο φτερωτών ερπετών που είχε ονομάσει Δεξή και Αριστερή. Καθώς επίσης και μια ανθρώπινη φωνή – η Λουκία... Μα δεν καταλάβαινε τι του έλεγε. Και ούτε έβλεπε και πολύ καλά τώρα:

παράξενοι σχηματισμοί και σκοτοδίνες σκέπαζαν το πεδίο της όρασής του.

Πάλεψε με το φαρμάκι της Έχιδνας μέσα του, πάλεψε εναντίον του, αρνούμενος να επιστρέψει στην Υπερυδάτια. Και ο πόνος γινόταν ολοένα και πιο ισχυρός. Ήταν σαν να πολεμούσε την ίδια του την οργή. Την τερατώδη οργή του Οφιομαχητή. Σαν να δεχόταν τα απάνθρωπα χτυπήματα του Οφιομαχητή. Μέσα στην ψυχή του.

Μετά, εκείνο το φριχτό *τέντωμα* – λες και ξεριζωνόταν κάποιο ζωτικό του όργανο – έφτασε στα όριά του... και κάτι *έσπασε* – ο πόνος πολλαπλασιάστηκε–

Έχασε τις αισθήσεις του...

«Γεώργιε! Τι συμβαίνει, Γεώργιε; Τι συμβαίνει, γαμώ την ουρά της Έχιδνας;» Η Λουκία τον ακολουθούσε καθώς εκείνος είχε σηκωθεί από τη θέση του μες στο μεταβαλλόμενο υποβρύχιο και βάδιζε στον διάδρομο, παραπατώντας, κρατώντας το κεφάλι του με το ένα χέρι, γρυλίζοντας σαν θηρίο. Κάποιοι από τους άλλους επιβάτες τον κοίταζαν περίεργα. «Πού πας, Γεώργιε;»

Η Ζέρκιλιθ ήταν ένα βήμα πίσω απ'τη Λουκία, κι αυτό επειδή ο χώρος ήταν στενός. Θα την είχε προσπεράσει αλλιώς. Αισθανόταν ότι έπρεπε να βρίσκεται πλάι στον Πρίγκιπα, γιατί κάτι πολύ κακό του συνέβαινε – κάτι που ίσως να είχε σχέση μ'αυτή την τοπική θεά της Υπερυδάτιας, την Έχιδνα. *Μας είχε προειδοποιήσει προτού φύγουμε*, σκέφτηκε η Ζέρκιλιθ. *Μας είχε προειδοποιήσει, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!* Αλλά, σε αντίθεση με τη Λουκία, ήταν σιωπηλή. *Η σιωπή είναι σύνεση* – ένα από τα παλιότερα ρητά της Μοργκιάνης.

«Γεώργιε!» φώναζε η Λουκία.

Ο Γεώργιος ήταν σαν να μην την άκουγε, σαν να είχε χάσει το μυαλό του. Έτρεχε τώρα μες στον διάδρομο, ενώ ο Δεξής και η Αριστερή φτεροκοπούσαν από πάνω του, συρίζοντας ξέφρενα. Η Λουκία, κυνηγώντας τον, άπλωσε το χέρι της και τον άρπαξε απ'τον ώμο. «Γεώργιε!»

Εκείνος συνέχισε να τρέχει, ξεφεύγοντας απ'τη λαβή της, και, καθώς βρίσκονταν πλέον πέρα από τον χώρο των επιβατών, σωριάστηκε κοντά σ'ένα από τα τοιχώματα του σκάφους, δίπλα σ'ένα φινιστρίνι, κι έμεινε ακίνητος.

Η Λουκία γονάτισε πλάι του. Τον γύρισε ανάσκελα, κοιτάζοντας με ανησυχία το μαυρόδερμο πρόσωπό του, τα κλειστά μάτια του.

Σκούρο-μπλε αίμα κυλούσε απ' την άκρη του στόματός του· πρέπει νάχε δαγκώσει τα χείλη του, τη γλώσσα του. *Το ήξερα!* σκέφτηκε η Λουκία, νιώθοντας την καρδιά της να πονά. *Το ήξερα ότι δεν έπρεπε να είχαμε φύγει απ' την Υπερυδάτια! Του το έλεγα, γαμώτο!*

Χτύπησε το μάγουλό του με την παλάμη της. «Γεώργιε! Μ' ακούς, Γεώργιε; Είσαι καλά; Τι συνέβη; Με ακούς; Μ' ακούς, ρε; *Μίλησέ μου!*»

Η Ζέρκιλιθ γονάτισε κοντά τους. «Πρίγκιπά μου; Πρίγκιπά μου Κάλνεντουρ;» Το χέρι της, που ήταν κατάμαυρο σαν το δικό του δέρμα, πήγε στον λαιμό του, τον άγγιξε, για να δει αν το αίμα κυλούσε κανονικά μέσα του. Και, ναι, όλα κανονικά τής φάνηκαν.

Η Λουκία την έσπρωξε απότομα, από τον ώμο. «Πάρ' τα χέρια σου από πάνω του! *Εσύ φταις γι' αυτό!*»

Η Ζέρκιλιθ ατένισε τη γαλανόδερμη, εξαγριωμένη όψη της χωρίς να μιλά, στωικά. Τα κόκκινα μαλλιά της Λουκίας ήταν σαν φλόγες γύρω απ' το κεφάλι της – ένας καταρράκτης από φωτιά που έπεφτε στους ώμους της.

«Πρέπει να γυρίσουμε πίσω,» είπε η Λουκία. «Πίσω, στην Υπερυδάτια. Τώρα!»

«Δε γίνεται να γυρίσουμε πίσω,» αποκρίθηκε η Ζέρκιλιθ. «Αποφασίσαμε να—»

«Μα δε βλέπεις, γαμώτο!» φώναξε η Λουκία, με το ένα της χέρι επάνω στο στήθος του ακίνητου άντρα που για τη Ζέρκιλιθ ήταν ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, ο Πρίγκιπας της, ο Πρίγκιπας του Βασιλείου της Χάρνωθ, αλλά για τη Λουκία ήταν ο Γεώργιος, ο Οφιομαχητής, ο Καπετάνιος της, ο έρωτας της ζωής της. «Το έπαθε αυτό επειδή φεύγουμε απ' την Υπερυδάτια. Πρέπει να επιστρέψουμε αμέσως, αλλιώς μπορεί να πεθάνει!»

«Είναι καλά· δε θα πεθάνει.» *Αποκλείεται*, πρόσθεσε σιωπηλά, για τον εαυτό της και μόνο. *Αποκλείεται να πεθάνει!* Δε μπορούσε να το πιστέψει ότι θα συνέβαινε τέτοιο πράγμα έτσι αναίτια.

«Τι “είναι καλά”;» της είπε η Λουκία. «Αυτό που συμβαίνει, αυτό – αυτό είναι η Έχιδνα, Ζέρκιλιθ! Συμβαίνει επειδή ο Γεώργιος είναι Φιλημένος της. Μόλις βγήκε από τη διάσταση της Υπερυδάτιας – στο Σύμπλεγμα είμαστε τώρα, δεν είμαστε; – έπαθε αυτό το πράγμα. Η Έχιδνα το κάνει!»

«Η Έχιδνα δεν είναι θεά του Συμπλέγματος, Λουκία—»

«Πρέπει να γυρίσουμε πίσω. Χωρίς καθυστέρηση!» Η Λουκία σηκώθηκε όρθια, απότομα, και η Ζέρκιλιθ τη μιμήθηκε, ενώ τα δύο φτερωτά ερπετά φτεροκοπούσαν γύρω τους, και ο Ακατάλυτος – ο γάτος της Λουκίας, που τις είχε ακολουθήσει ως εδώ – έβγαλε ένα μακρόσυρτο νιαούρισμα.

«Δε μπορούμε να γυρίσουμε πίσω. Ταξιδεύουμε προς Μοργκιάνη–»

«Θα τον αφήσεις να πεθάνει;» γρύλισε η Λουκία, δείχνοντας τα δόντια σαν να σκόπευε να τη δαγκώσει. «Εγώ δε θα τον αφήσω να πεθάνει!»

«Δεν πρόκειται να πεθάνει–»

«Πώς το ξέρεις; *Εξαιτίας* σου συμβαίνει τώρα αυτό! Δε θάπρεπε να φεύγ–»

«Είναι ο *Κάλνεντουρ* ωλ *Κάρνελεκ*, Λουκία. Έχει ταξιδέψει σε τόσες διαστάσεις, είναι συμπαντικός ταξιδ–»

«Μαλακίες! Δε θυμάται *τίποτα* απ'όλ' αυτά! Δεν είναι ο ίδιος άνθρωπος πια. Κακώς τον τράβηξες εδώ – αλλά *ΤΕΛΟΣ* τώρα! Επιστρέφουμε στην Υπερυδάτια.»

«Ο Κάλνεντουρ δεν θα το ήθελε αυτό. Ήθελε να επισκεφτεί τη Μοργκιάνη, Λουκία. Εκείνος–»

«*Εσύ* τον παρέσυρες!»

«Εκείνος το αποφάσισε,» είπε νηφάλια η Ζέρκιλιθ.

«Τέρμα οι μαλακίες· επιστρέφουμε στην Υπερυδάτια.»

«Δε σ'αφήνω να τον πάρεις πίσω. Η απόφασή του ήταν να ταξιδέψει στη Μοργκιάνη, και τη σέβομαι. Είναι ο Πρίγκιπας–»

«Άσε αυτές τις σαχλαμάρες για πρίγκιπες και βασιληάδες. Επιστρέφουμε στην Υπερυδάτια. *Τώρα.*»

«Σου είπα: δε σ'αφήνω να τον–»

Η Λουκία τη γρονθοκόπησε στο σαγόνι με μια γροθιά σαν αυτές που έριχνε στα λιμάνια όπου σύχναζε – μια πειρατική γροθιά.

Τα δόντια της Ζέρκιλιθ έτριξαν επώδυνα, και η πλάτη της κοπάνησε στο τοίχωμα του σκάφους. Αλλά ήταν πολεμίστρια του Βασιλείου της Χάρνωθ και ταγμένη στον Οίκο των Κάρνελεκ. Δεν άργησε καθόλου να συνέλθει από τον ξαφνικό πόνο. Το μποτοφορεμένο πόδι της τινάχτηκε μπροστά, επιθετικά.

Η κλοτσιά της βρήκε τη Λουκία στην κοιλιά, αλλά όχι με όλη τη δύναμη. Η Λουκία είχε αμέσως μαζευτεί προς τα πίσω, ενστικτωδώς, έχοντας μπλέξει σε αμέτρητους καβγάδες και συγκρούσεις στη ζωή της

κι έχοντας μέσα της αντανακλαστικά άμυνας όπως των άγριων λιμάνογατων. Παραπάτησε λίγο, μα δεν έχασε την ισορροπία της.

Θα την τσάκιζε τη γαμημένη Μοργκιανή σκρόφα, για να σώσει τον Γεώργιο! Θα τη σκότωνε, αν χρειαζόταν.

Η Ζέρκιλιθ, όμως, τράβηξε όπλο πριν από εκείνη. Το σπαθί της βγήκε ξαφνικά απ'το θηκάρι, η λεπίδα στράφηκε προς τη Λουκία, αλλά προειδοποιητικά μόνο.

«Θα πάμε στη Μοργκιάνη,» είπε σταθερά η Ζέρκιλιθ. «Για εκεί ξεκινήσαμε, εκεί θα φτάσουμε.»

Η Λουκία τράβηξε το δικό της σπαθί, και μετάνιωσε που δεν είχε φορέσει την οργανική στολή ενδυνάμωσης προτού επιβιβαστούν σε τούτο το καταραμένο υποβρύχιο. «Δε σ'αφήνω να τον σκοτώσεις,» δήλωσε.

«Μην το κάνεις αυτό, Λουκία. Ο Κάλνεντουρ—»

«Δεν τον λένε Κάλνεντουρ!» φώναξε η Λουκία καθώς τη σπάθιζε.

Η Ζέρκιλιθ σταμάτησε το λεπίδι της με το δικό της. Τα ξίφη τους διασταυρώθηκαν, κι έσπρωξε τη Λουκία όπισθεν. Η Λουκία τη σπάθισε ξανά. Η Ζέρκιλιθ τινάχτηκε στο πλάι, και το όπλο της αντιπάλου της χτύπησε το τοίχωμα του σκάφους, λίγο πιο δίπλα απ'το παράθυρο, μέσα απ'το οποίο φαινόταν ένα σκοτεινό σπήλαιο του Συμπλέγματος καθώς το μεταβαλλόμενο υποβρύχιο το διέσχιζε με τα μεγάλα μεταλλικά πόδια του.

Η Λουκία σπάθισε τη Ζέρκιλιθ ξανά, ημικυκλικά. Εκείνη απέκρουσε το ξίφος της και προσπάθησε να την αφοπλίσει. Η Λουκία την κλότσησε στην κοιλιά, και η Ζέρκιλιθ διπλώθηκε, ξέπνοη. Η Λουκία έκανε, τότε, να τη χτυπήσει στο κεφάλι με τη λαβή του σπαθιού της ώστε να τελειώσει τούτη την ιστορία· αλλά η Μοργκιανή δεν είχε ηττηθεί ακόμα. Σταμάτησε το χτύπημα συναντώντας τον καρπό της Λουκίας με τον δικό της καρπό – τον καρπό του χεριού που κρατούσε το ξίφος της. Και με το άλλο της χέρι, το ελεύθερο, γρονθοκόπησε τη γαλανόδερμη πειρατίνα στα πλευρά – μία, δύο φορές. Άγρια.

Η Λουκία παραπάτησε, τρίζοντας τα δόντια, νιώθοντας τον πόνο να τη διατρέχει. Οι σκέψεις της ήταν μια θύελλα μες στο κεφάλι της: Θα τη σκότωνε, λοιπόν, τη γαμημένη Μοργκιανή σκύλα, αφού η ίδια έτσι το προτιμούσε! Θα τη σκότωνε!

Ο Ακατάλυτος, νιαουρίζοντας εξαγριωμένος, πήδησε καταπάνω στη Ζέρκιλιθ για να τη γρατσουνίσει. Εκείνη τον κλότσησε, ρίχνοντάς τον

κάτω. Δεν ήθελε να τον χτυπήσει με το σπαθί της· το ζώο, σκεφτόταν, δεν έφταιγε σε τίποτα: απλά ήταν πολύ πιστό στην αφέντρα του.

Ο Δεξής και η Αριστερή είχαν τώρα προσγειωθεί επάνω στο στήθος του πεσμένου Γεώργιου/Κάλνεντουρ, σαν να ήθελαν να τον προστατέψουν από οποιαδήποτε απειλή.

Η Λουκία επιτέθηκε πάλι στη Ζέρκιλιθ, και τα σπαθιά τους γι'ακόμα μια φορά διασταυρώθηκαν. Και ξανά. Και ξανά.

«Σταμάτα πια, Λουκία! Καμιά μας δεν–!»

«Θα επιστρέψουμε στην Υπερυδάτια!»

«Δε μπορούμε να επιστρέψουμε. Ο Κάλνεντουρ αποφάσισε να–»

«Τότε, θα σε σκοτώσω και θα επιστρέψουμε!»

«Κυρίες!» ήχησε μια αντρική φωνή από δίπλα. «Κατεβάστε τα όπλα σας, κυρίες! Κρύντε τα!»

Με τις άκριες των ματιών τους – χωρίς η μία να πάρει το βλέμμα της από την άλλη – είδαν ανθρώπους του πληρώματος συγκεντρωμένους παραδίπλα, να τις σημαδεύουν με πιστόλια. Ανάμεσά τους ήταν ένας ψηλόλιγνος άντρας ντυμένος επίσημα αλλά όχι με στολή. Φορούσε λευκό πουκάμισο, μακρύ μαύρο πέτσινο γιλέκο, γκριζο παντελόνι, και ψηλές καφετιές μπότες. Δεν είχε κανένα αναγνωριστικό επάνω του, αλλά ήταν καταφανές πως ήταν ο Καπετάνιος του *Πολύμορφου Δύτη*. Το δέρμα του ήταν γαλανό· τα μαλλιά του καστανά, κομμένα κοντά αλλά πλούσια· και το πρόσωπό του σκέπαζε πυκνό γένι. Είχε βλέμμα σταθερό, μα όχι εχθρικό.

«Όπως θα έχετε αντιληφτεί, ίσως,» συνέχισε, «δεν βρισκόμαστε πια στην Υπερυδάτια. Τα πυροβόλα όπλα σάς πληροφορώ πως λειτουργούν κανονικά στο Σύμπλεγμα, αν δεν το γνωρίζετε. Και τα μισά από τα όπλα που τώρα σας σημαδεύουν είναι πυροβόλα. Τα άλλα μισά είναι ενεργοβόλα – κι αυτά θα προτιμήσουμε πρώτα να χρησιμοποιήσουμε, φυσικά. Όμως: θα ήταν καλύτερα να μη μας χρειαστεί κανένα όπλο.

»Δε θέλω μονομαχίες μες στο σκάφος μου. Κρύντε τα σπαθιά σας και τελειώστε το, παρακαλώ.»

Η Λουκία κατέβασε το λεπίδι της, βλέποντας πως και η Ζέρκιλιθ το είχε μόλις κατεβάσει. Δεν αμφέβαλλε ότι το πλήρωμα θα τις χτυπούσε αν αρνιόνταν να συνεργαστούν. Είπε στον άντρα που τους είχε μιλήσει: «Πρέπει να επιστρέψουμε στην Υπερυδάτια, Καπετάνιε. Ο φίλος μας» – έδειξε τον Γεώργιο με μια κίνηση του ελεύθερου χεριού της – «είναι άρρωστος.»

«Θα τον περιθάλλουμε,» αποκρίθηκε ο Καπετάνιος. «Δεν μπορούμε τώρα να επιστρέψουμε στην Υπερυδάτια. Κατευθυνόμαστε προς Μοργκιάνη—»

«Καπετάνιε – ο Γεώργιος θα πεθάνει αν δεν επιστρέψουμε!»

«Δεν πρόκειται να πεθάνει,» παρενέβη η Ζέρκιλιθ, «και η επιθυμία του είναι να πάμε στη Μοργκιάνη—» Ύψωσε το σπαθί της γιατί και η Λουκία είχε υψώσει το δικό της για να τη χτυπήσει.

«Θηκαρώστε τα όπλα σας – τώρα!» φώναξε ο Καπετάνιος. «Δε θα το ξαναπώ, κυρίες. Με την επόμενη κίνηση που θα κάνετε, θα σας ρίξουμε! Θέλω να δω τις λεπίδες να μπαίνουν στα θηκάρια.»

Η Ζέρκιλιθ και η Λουκία αγριοκοιτάζονταν για μερικές στιγμές, αν και το βλέμμα της δεύτερης ήταν πολύ πιο άγριο από της πρώτης. Η Ζέρκιλιθ καταλάβαινε γιατί ανησυχούσε η Λουκία – τον αγαπούσε. Κι εκείνη ανησυχούσε γι' αυτόν, αλλά για άλλους λόγους. Όμως δεν πίστευε ότι ο Κάλνεντουρ θα πέθαινε. Ήταν συμπαντικός ταξιδευτής, μα το Ιερό Δέος! Είχε ταξιδέψει παντού στο Γνωστό Σύμπαν, έλεγαν· ακόμα και πέρα απ' αυτό, ίσως. Ό,τι κι αν του είχε συμβεί στην Υπερυδάτια, ό,τι κι αν είχε συμβεί με την Έχιδνα, αποκλείεται να τον σκότωνε. Ήταν απλά ένα σοκ αυτό που είχε πάθει. Άλλωστε, κι ο ίδιος τις είχε προειδοποιήσει ότι μπορεί να γινόταν κάτι τέτοιο, ότι δεν ήξερε, όπως είχε πει, ποια θα ήταν η αντίδραση της οργής του και του δηλητηρίου μέσα του αν έφευγε από την Υπερυδάτια... Αλλά δεν θα πέθαινε· δεν μπορεί να πέθαινε.

Η Ζέρκιλιθ θηκάρωσε πρώτη το σπαθί της κι έκανε ένα βήμα πίσω.

Η Λουκία σκέφτηκε ότι ίσως τώρα να ήταν μια καλή ευκαιρία να την καρφώσει και να πάρει τον Γεώργιο πίσω στην Υπερυδάτια όπου ανήκε. Αλλά δεν το έκανε γιατί θυμόταν τι είχε πει ο Καπετάνιος.

Θηκάρωσε κι εκείνη το σπαθί της και στράφηκε να τον αντικρίσει. «Γιατί δεν μπορούμε να γυρίσουμε στην Υπερυδάτια;»

«Δεν ξέρετε, κυρία, ότι επιβιβαστήκατε σε σκάφος που ταξιδεύει προς Μοργκιάνη; Αυτή είναι η πορεία μας. Μεταφέρω ένα σωρό επιβάτες και εμπορεύματα. Τι περιμένετε να κάνω; Να πω “Συνγνώμη, πρέπει να γυρίσουμε επειδή αυτή η κυρία το ζητά”;»

«Ο Γεώργιος θα πεθάνει!»

«Τι έχει πάθει; Θα τον πάμε στο θεραπευτήριο και—»

«Αυτό που έχει πάθει το έλαθε επειδή φύγαμε απ' την Υπερυδάτια, Καπετάνιε. Είναι... είναι ιδιαίτερη περίπτωση. Υπάρχει κίνδυνος—»

«Αναπνέει κανονικά,» παρενέβη η Ζέρκιλιθ. «Και ο σφυγμός του είναι κανονικός επίσης, αν και γρήγ-»

«Αρκετά!» γρύλισε η Λουκία. «Υπάρχει κίνδυνος.»

«Δεν καταλαβαίνω γιατί ακριβώς αρρώστησε αυτός ο άνθρωπος,» είπε ο Καπετάνιος, «δεν καταλαβαίνω τι τον πείραξε, αλλά θα τον μεταφέρουμε στο θεραπευτήριο, και μπορείτε να έρθετε κι εσείς εκεί, αν θέλετε. Πρώτα, όμως, θα παραδώσετε τα όπλα σας – όλα σας τα όπλα – στο πλήρωμα.»

«Όχι,» είπε η Λουκία, που, έχοντας μάθει από την πειρατική της ζωή, δεν της άρεσε καθόλου να την αφοπλίζουν.

«Επιμένω. Αν αρνηθείτε, θα χρειαστεί να το *επιβάλω* κιόλας.»

Τα πιστόλια εξακολουθούσαν να τις σημαδεύουν.

Ο Ακατάλυτος έβγαλε ένα υπόκωφο νιαούρισμα.

Ο Δεξής και η Αριστερή ήταν ακίνητοι επάνω στον πεσμένο μαυρό-δερμο άντρα που στην Υπερυδάτια ήταν γνωστός ως Οφιομαχητής.

2

Κάτω από τον ασθενικό ήλιο της Μοργκιανής, μέσα στο πρωινό. Πέρα από τη Σκιά της Πρωτεύουσας, πέρα από μερικούς αγρούς, προς τα νότια, κανένα χιλιόμετρο απόσταση από τις όχθες του ποταμού Καθρέφτη. Στον Καταυλισμό των Αγωνιστών, όπου σημαίες με το σύμβολο του Βασιλείου της Χάρνωθ κυμάτιζαν πάνω και γύρω από τις σκηνές και τα πρόχειρα οικοδομήματα...

Ένας στρατός ήταν συναθροισμένος και παρατεταγμένος. Ένας στρατός αποτελούμενος από αγόρια, κανένα από τα οποία δεν ήταν μεγαλύτερο από δεκαοκτώ χρονών, τα περισσότερα με δέρμα κατάμαυρο, που κυριαρχούσε στη Μοργκιάνη, αλλά έχοντας και κάμποσα με γαλανό δέρμα ανάμεσά τους, καθώς και μερικά με πράσινο – δύο δερματικοί χρωματισμοί που επίσης ήταν των γηγενών της Μοργκιάνης. Δεν υπήρχε εξωδιαστασιακός μέσα σ' αυτό το στράτευμα από νέους. Ούτε μισθοφόρος. Μόνο Αγωνιστές του Βασιλείου.

Με το ένα χέρι κατεβασμένο και με τη γροθιά του άλλου υψωμένη, τα αγόρια τώρα, αντικρίζοντας όλα ευθεία μπροστά, φώναζαν: «Για το Βασίλειο ζω! Για το Βασίλειο αγωνίζομαι! Για το Βασίλειο πεθαίνω! Τους εχθρούς του Βασιλείου αφανίζω, δόξα στο Βασίλειο φέρνω! Και ο Χάρλαεθ Βοκ δόξα φέρνει σ' εμένα! Κάτω από το βλέμμα του

πορεύομαι, το Ιερό Δέος είναι στο πλευρό μου – τρόμος των εχθρών μου! Για το Βασίλειο ζω! Για το Βασίλειο αγωνίζομαι! Για το Βασίλειο πεθαίνω!»

Τα αγόρια ήξεραν αυτό τον ύμνο τόσο καλά που θα μπορούσαν να τον πουν και στον ύπνο τους.

Αντίκρυ τους στεκόταν ο Επιτηρητής του Στρατοπέδου, ο Πατέρας των Αγωνιστών, ο Κόμης Γάρταλιν αλ Μακμάρνουν, ντυμένος με τη μαύρη πανοπλία του που έμοιαζε να ρουφά το ασθενικό φως του ήλιου της Μοργκιάνης και ήταν σαν προέκταση του κατάμαυρου δέρματός του. Κρατούσε το κράνος του παραμάσχαλα, και τα μαλλιά του, που είχαν το σπάνιο λευκό χρώμα, χύνονταν στους ώμους του. Το πρόσωπό του ήταν φρεσκοξυρισμένο. Η οπλολόγη του κρεμόταν από τον ώμο του. Στη ζώνη του ήταν θηκαρωμένα σπαθί και πιστόλι. Στις μπότες του, ξιφίδια.

Κάνει καλή δουλειά ο Γάρταλιν, σκεφτόταν η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν, η Βασίλισσα της Χάρνωθ, που στεκόταν επάνω σε μια μεταλλική, κινητή εξέδρα και κοίταζε τον συγκεντρωμένο στρατό. Ο Γάρταλιν είχε αναλάβει την εκπαίδευση των Αγωνιστών από την αρχή της συγκρότησής τους πριν από δέκα χρόνια. Ναι, ήταν πια πραγματικά Πατέρας τους. Η Ζώθμαλιρ δεν αμφέβαλλε ότι και οι ίδιοι τον έβλεπαν πιο πολύ σαν πατέρα τους από τον βιολογικό τους πατέρα. Τι είχε, άλλωστε, κάνει περισσότερο ο βιολογικός τους πατέρας από τον Γάρταλιν; Λίγο σπέρμα είχε ρίξει μόνο. Ο Γάρταλιν τούς είχε κάνει Αγωνιστές του Βασιλείου. Τους είχε κάνει αυτό που τώρα ήταν. Ο Γάρταλιν ήταν ο μοναδικός οδηγός τους από την Στρατολόγηση και έπειτα. Δεν επιτρεπόταν να έρχονται σε επαφή με τους γονείς τους παρά μόνο σε πολύ συγκεκριμένες στιγμές. Ανήκαν στο Βασίλειο τώρα. Ήταν οι Αγωνιστές του. Και περήφανοι γι' αυτό. Είχαν μάθει να είναι περήφανοι. Ο Γάρταλιν, ο ξάδελφος της Ζώθμαλιρ, τους το είχε διδάξει.

Και η Βασίλισσα της Χάρνωθ αισθανόταν ότι είχε πάρει μια πολύ σωστή και συμφέρουσα για το Βασίλειο απόφαση εδώ και δέκα χρόνια, τότε που σκέφτηκε να ξεκινήσει να στρατολογεί υποχρεωτικά όσα αγόρια – μόνο αγόρια – νόμιζε. Έπρεπε να είναι μικρότερα των δεκαπέντε χρονών και μεγαλύτερα των εννέα, αλλά αυτός ήταν ο μοναδικός περιορισμός. Η Ζώθμαλιρ είχε δηλώσει πως, στο εξής, όλα τα αγόρια ανά πάσα στιγμή μπορούσαν να κληθούν για να υπηρετήσουν το Βασίλειο της Χάρνωθ. Το Βασίλειο τα είχε ανάγκη. Όποιος γονέας

αρνιόταν να παραδώσει το παιδί του θα θεωρείτο προδότης και θα εκτελείτο.

Παρ'όλ' αυτά, μερικοί ανόητοι είχαν αρνηθεί· κάποιοι, μάλιστα, είχαν προσπαθήσει να φύγουν από το Βασίλειο μαζί με τα παιδιά τους. Όλοι είχαν πιαστεί και είχαν δικαστεί με Δημόσιες Δίκες προτού εκτελεστούν παραδειγματικά. Τα αγόρια τους, φυσικά, είχαν παρθεί για το Στράτευμα των Αγωνιστών. Για τα κορίτσια τους που ήταν ανήλικα οι άνθρωποι της Ζώθμαλιρ είχαν βρει άλλες δουλειές.

Η Ζώθμαλιρ ποτέ δεν έπαιρνε κορίτσια για Αγωνιστές. Γυναίκες έπαιρνε μόνο μισθοφόρους, όπως και άντρες, φυσικά. Αλλά δεν θεωρούσε τους μισθωτούς μαχητές και τόσο πιστούς. Η πίστη τους μπορούσε πάντα ν' αλλάξει· κάτι μπορούσε να γίνει και να στραφούν εναντίον της. Σκέφτονταν και αποφάσιζαν· είχαν *άποψη*, οι καταραμένοι. Και η άποψή τους μπορεί να μην ήταν πάντοτε προς όφελος του Βασιλείου. Αυτό αποτελούσε ρίσκο, άρα πρόβλημα.

Επίσης, οι μισθοφόροι κόστιζαν. Δεν πολεμούσαν για εσένα αν δεν τους πλήρωνες.

Οι Αγωνιστές του Βασιλείου, τα αγόρια που η Ζώθμαλιρ στρατολογούσε υποχρεωτικά, δεν πληρώνονταν. Τα μόνα τους έξοδα ήταν το φαγητό τους, τα ρούχα τους, και ο εξοπλισμός τους. Επιπλέον, τα αγόρια δεν είχαν το καθένα τη δική του άποψη για το Βασίλειο και για τη Μοργκιάνη. Είχαν *μάθει* ποια άποψη έπρεπε να έχουν. Δεν αμφισβητούσαν. Ήταν, από το πρώτο ως το τελευταίο, πρόθυμα να πεθάνουν για το Βασίλειο, υπό το βλέμμα του Ιερού Δέους. Ήταν ακριβώς όπως κανονικά θα έπρεπε να είναι όλοι οι άντρες στο Βασίλειο της Χάρνωθ, νόμιζε η Ζώθμαλιρ, αν και ελάχιστοι ήταν πραγματικά έτσι. Ο καθένας είχε και τη δική του άποψη, πίστευε ότι ήξερε τα πάντα, ακόμα κι αν υπηρετούσε καλά, ακόμα κι αν ήταν πιστός στο Βασίλειο. Η Ζώθμαλιρ δεν εμπιστευόταν κανέναν άντρα· τους θεωρούσε όλους ύποπτους. Ήταν ύποπτοι. Έπρεπε να είχαν εκπαιδευτεί καλύτερα, από μικροί. Ακόμα κι ο Γάρταλιν, ο ξάδελφός της, δεν ήταν τέλειος. Οι Αγωνιστές που είχε εκπαιδεύσει, όμως, ήταν *αρκετά* τέλειοι. Ήταν ο τέλειος στρατός για τη Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν. Είχε, βέβαια, τα μειονεκτήματά του. Ήταν αγόρια, δεν είχαν τη σκέψη και την εμπειρία ενήλικων πολεμιστών. Δεν μπορούσαν να δράσουν καλά χωρίς κάποιον να τους καθοδηγεί. Αλλά πολεμούσαν ως το τέλος, φανατικά, και ποτέ δεν θα την πρόδιδαν.

Τα αγόρια που μεγάλωναν, που περνούσαν την ηλικία των δεκαοκτώ χρονών, γίνονταν Διοικητές των Αγωνιστών, οδηγούσαν τους υπόλοιπους· αλλά κι αυτοί οι Διοικητές δεν ήταν και τόσο καλοί στη στρατηγική. Τα αγόρια που περνούσαν το εικοστό έτος έφευγαν τελείως από το Στράτευμα των Αγωνιστών, και οι άνθρωποι της Ζώθμαλιρ έβρισκαν άλλες θέσεις γι'αυτούς μέσα στο Βασίλειο της Χάρνωθ – συνήθως, ως φρουρούς ή σωματοφύλακες. Τότε ήταν που τους επιτρεπόταν και πρώτη φορά να πάνε με γυναίκα· μέχρι τότε κρατούσαν τις ορμές τους σε κατάπαυση με απόσταγμα γλυκιάς παπαρούνας Χαρνώθιων δασών. Δεν τους χρειάζονταν τέτοιες ορμές για να πολεμάνε για το Βασίλειο, πίστευε η Ζώθμαλιρ· απλώς θα τους έκαναν πιο ασταθείς ως μαχητές. Πολλές μάχες είχαν χαθεί επειδή κάποιοι ήθελαν να εκτονώσουν τις ορμές τους με διάφορους τρόπους. Συνέβαινε και με τις γυναίκες, αλλά με τους άντρες ήταν χειρότερο· η Ζώθμαλιρ δεν είχε καμιά αμφιβολία γι'αυτό.

Στεκόταν τώρα επάνω στην κινητή εξέδρα της και κοίταζε τους συγκεντρωμένους Αγωνιστές. Το στράτευμα ήταν αξιοσημείωτου μεγέθους. Ήταν σχεδόν όλοι όσοι είχαν εκπαιδευτεί τελευταία, γιατί η αποστολή τους ήταν σημαντική. Αρκετές προκλήσεις είχε δεχτεί η Ζώθμαλιρ από την Κόμισσα Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν. Είχε έρθει η ώρα η Κόμισσα των Σκιών να νιώσει τη δύναμη του Βασιλείου που είχε το θράσος να αμφισβητεί! Θα έβρισκε τους Αγωνιστές μπροστά από το σπίτι της, και θα έτρεμε! Η Ζώθμαλιρ θα την τσάκιζε. Θα την αιχμαλώτιζε και, φυσικά, θα την εκτελούσε, την τρελή λύκαινα· αλλά όχι προτού φροντίσει για την απόλυτη ταπείνωσή της με Δημόσια Δίκη. Ναι, η Κόμισσα Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν θα αποτελούσε παράδειγμα προς αποφυγή αποδώ και στο εξής, και ο οίκος της θα ντροπιαζόταν όπως του άξιζε. Κρίμα που οι Νασόλντουν ήταν μητριαρχικός οίκος σαν τους Μακμάρνουν. Δεν ήξεραν τι τους γινόταν, οι ανόητοι! Ο Ιουράσκε τούς είχε κλέψει τα μυαλά. Αλλά το φως του ήλιου τους ήταν αδύναμο πα...

Ο Γάρταλιν αλ Μακμάρνουν πήρε το βλέμμα του από τους Αγωνιστές που είχαν μόλις κατεβάσει τις γροθιές τους και πάψει να φωνάζουν τον Ύμνο των Αγωνιστών. Έστρεψε το πρόσωπό του προς τη Βασίλισσα της Χάρνωθ η οποία στεκόταν στη μεταλλική εξέδρα με τα έξι πόδια που μπορούσαν να κινηθούν με εσωτερικούς μηχανισμούς. Η Ζώθμαλιρ ήταν ντυμένη πλούσια, με βαθυγάλαζο φόρεμα και μανδύα τόσο πορφυρό που φάνταζε μαύρος. Στο κεφάλι της, πάνω στα

γαλανά μαλλιά της, στραφτάλιζε το Στέμμα της Εξουσίας. Πίσω της στέκονταν οι Βασιλικοί Φρουροί της. Δεξιά της στεκόταν ο γιος της, Άλφεντουρ. Αριστερά της, ο Σάρθαλιν'χοκ – ο «Μάγος της Βασιλείας», όπως πολλοί τον ήξεραν: ο μάγος που όλοι στο Βασίλειο έτρεμαν, που ψιθύριζαν ότι είχε υπό την κυριαρχία του μια κρυφή ορδή από Ίσκιους.

Ο Γάρταλιν ύψωσε τη γροθιά του προς την ξαδέλφη του, με τα δύο μεσαία δάχτυλα τεντωμένα και κολλητά – ο χαιρετισμός της δύναμης – και φώναξε: *«Χαίρε Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν, Βασίλισσα της Χάρνωθ! Μητέρα!»*

Οι Αγωνιστές τον μιμήθηκαν, υψώνοντας τις γροθιές τους προς τη Ζώθμαλιρ ενώ οι φωνές τους αντηχούσαν σαν μία φωνή και σαν βροντή του Ιερού Δέους: *ΧΑΙΡΕ ΖΩΘΜΑΛΙΡ ΑΛ ΜΑΚΜΑΡΝΟΥΝ, ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΧΑΡΝΩΘ! ΜΗΤΕΡΑ!*

Η Ζώθμαλιρ χαμογέλασε λεπτά, αδιόρατα, μια σκιά μόνο επάνω στο κατάμαυρο πρόσωπό της. Ναι, ήταν άφογα τα αγόρια, σκέφτηκε. Ήταν, αληθινά, παιδιά του Βασιλείου. Παιδιά της. Και θα πολεμούσαν ως το τέλος για εκείνη.

Πρόσεχε, Κόμισσα των Σκιών. Η οργή μου έρχεται.

3

Το φορτηγό είχε μόλις φύγει από την Άνμωθ μέσα στις πυκνές σκιές του απογεύματος. Στο εσωτερικό του ήταν φιάλες με ενέργεια που είχε πρόσφατα εξορυχτεί από τα Οδοντωτά Όρη, καθώς και κρύσταλλοι – «μαγικοί κρύσταλλοι», όπως κάποιοι τούς έλεγαν, επειδή ήταν από αυτούς που χρησιμοποιούσαν οι μάγοι του τάγματος των Διαλογιστών. Μαζί με τις ενεργειακές φιάλες και τα κιβώτια με τους κρυστάλλους, μέσα στο φορτηγό βρίσκονταν και μερικοί δούλοι του Βασιλείου της Χάρνωθ, για τη μεταφορά. Επάνω στην οροφή του φορτηγού κάθονταν πάνοπλοι μαχητές του Βασιλείου, με οπλολόγχες στα χέρια. Γύρω από το φορτηγό κυλούσαν τέσσερα θωρακισμένα δίκυκλα με δύο καβαλάρηδες στο καθένα – δύο ακόμα πάνοπλους μαχητές της Χάρνωθ.

Διέσχιζαν τον δρόμο δυτικά της Άνμωθ ο οποίος ήταν γεμάτος χώματα, πέτρες, και λακούβες. Αυτές οι νοτιοανατολικές περιοχές του Βασιλείου ήταν επικίνδυνες περισσότερο από άλλες, και οι φρουροί

του φορτίου ήταν τσιτωμένοι, γιατί γνώριζαν πως, αν είχε διαρρεύσει η πληροφορία ότι περνούσαν, μπορεί να δέχονταν επίθεση από ληστές – που όλοι ετούτες τις μέρες δήλωναν «αντιστασιακοί», κατά της Βασίλισσας, ασχέτως αν η μόνη τους αντιστασιακή πράξη ήταν να κλέβουν πράγματα για τον εαυτό τους. Τα καθάρματα του Ιουράσκει! Δεν υπήρχε ούτε ένας μισθοφόρος σε τούτη την ομάδα που να τρέφει την παραμικρή συμπάθεια γι'αυτούς τους ταραξίες, αν και αντιλαμβάνονταν πως, εν μέρει, εκείνοι ήταν που τους έδιναν δουλειά. Αν δεν υπήρχε λόγος για φύλαξη, δεν θα υπήρχε λόγος και για τόσους μισθοφόρους.

Οι συνοδοί του φορτίου περίμεναν να φτάσουν στη Βορσίραθ για να χαλαρώσουν. Αποκεί και πέρα, οι δρόμοι ήταν καλύτεροι και – πιο σημαντικό – λιγότερο επικίνδυνοι. Σε τούτες τις περιοχές που τώρα ταξίδευαν, εκτός των άλλων, ήταν κοντά και Όσβελακ, η πόλη της Κόμισσας των Σκιών, της Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν: και λεγόταν ότι αυτή η σκοτοφαγωμένη υπέθαλπε ληστές και παρανόμους· ακόμα και Σκοτεινούς Ακόλουθους, ίσως. Κάποιοι, μάλιστα, ισχυρίζονταν ότι κι η ίδια λάτρευε το Παντοβόρο Σκότος, έχοντας γυρίσει την πλάτη της στον Νούρκας και στον Χάρλαεθ Βοκ.

Η συνοδία του φορτίου από τα Οδοντωτά Όρη είχε τώρα απομακρυνθεί κάμποσες δεκάδες χιλιόμετρα από την Άνμωθ. Κυλούσε ανάμεσα στις Κουρασμένες Ακτές και τις παρυφές των Χαρνώθιων δασών, βρισκόμενη ακόμα πιο κοντά στην Κομητεία των Σκιών. Ο ασθενικός ήλιος της Μοργκιάνης είχε σχεδόν χαθεί στη δύση· το φως του ήταν ελάχιστο. Τα δύο φεγγάρια φαίνονταν στον ουρανό, μισοσκεπασμένα από σύννεφα.

Καθώς η συνοδία έστριβε προς τα βόρεια, εκεί όπου οι ακτές κύρτωναν, αντίκρισε ξαφνικά μπροστά της πέτρες και διάφορα συντρίμια – ξύλα, μέταλλα. Μόλις φωτίστηκε αυτό το εμπόδιο από τους προβολείς των οχημάτων, ενστικτωδώς οι οδηγοί σταμάτησαν τους τροχούς–

Και ενεδρευτές εφόρμησαν από τις ακτές κι από την ενδοχώρα. Οι μεν ήταν κουρσάροι και όλοι πεζοί, κρατώντας πιστόλια και θαλασσολεπίδες. Οι δε ήταν ληστές και άλλοι πεζοί, άλλοι καβάλα σε γιγαντόλυκους, άλλοι καβάλα σε άλογα, κρατώντας διαφόρων ειδών όπλα. Πάραυτα, χωρίς καμιά προειδοποίηση, άπαντες, και οι μεν και οι δε, άρχισαν να πυροβολούν. Οι λάμπεις από τις κάννες τους έσκιζαν τα σκοτάδια, οι κρότοι αντηχούσαν μες στο ερημικό τοπίο.

Οι μισθοφόροι επάνω στα δίκυκλα ήταν καλά προστατευμένοι· φορούσαν αλυσιδωτές πανοπλίες με αλεξίσφαιρη επένδυση και τα οχήματά τους είχαν προφυλακτήρες από ισχυρά μέταλλα οι οποίοι κάλυπταν τους αναβάτες από τα πόδια ως τους ώμους σχεδόν· ή, αν οι αναβάτες έσκυβαν, τους κάλυπταν ολόκληρους. Αλλά οι σφαίρες που έρχονταν τώρα καταπάνω τους ήταν σαν χαλάζι· η θωράκιση των μισθοφόρων δεν έμοιαζε επαρκής.

Δεν περίμεναν να συναντήσουν τόσους πολλούς εχθρούς.

Καθώς δέχονταν χτυπήματα, άρχισαν αμέσως κι εκείνοι να πυροβολούν με τις οπλολόγχες τους, από τα δίκυκλα κι από την οροφή του φορτηγού. Αλλά οι κάννες τους υστερούσαν αριθμητικά· χτύπησαν κάποιους από τους κουρσάρους και κάποιους από τους ληστές, μα αυτοί που έπεσαν δεν ήταν αρκετοί για να σταματήσει η έφοδος. Και, συγχρόνως, σκοτώθηκαν οι τέσσερις από τους εννιά μισθοφόρους επάνω στην οροφή του φορτηγού, καθώς και οι τρεις από τους οκτώ αναβάτες των δίκυκλων.

Μετά, οι ληστές και οι κουρσάροι ήταν δίπλα τους, σπαθίζοντάς τους και λογχίζοντάς τους· περιτριγυρίζοντας τα δίκυκλα και σφάζοντας τους μισθοφόρους που τα καβαλούσαν· σκαρφαλώνοντας πάνω στα πλάγια του φορτηγού για να φτάσουν στην οροφή του και να συγκρουστούν με τους μαχητές εκεί· ενώ κάποιοι άλλοι προσπαθούσαν να σπάσουν τις μπροστινές πόρτες του για να εισβάλουν στον χώρο όπου κάθονταν ο οδηγός και ο συνοδηγός πυροβολώντας με πιστόλια.

Ένας από τους μισθοφόρους στην οροφή του φορτηγού σκότωσε έναν από τους εχθρούς που είχαν ανεβεί από παντού γύρω και πήδησε, οικειοθελώς, στη γη. Είχε κατά νου να τρέξει, για να ξεφύγει – κάπως – ζωντανός από τούτη την ενέδρα, αν ο Νούρκας το ήθελε. Βρέθηκε πλάι σ'έναν από τους ληστές που καβαλούσαν άλογα και τον κάρφωσε στα πλευρά με την οπλολόγχη του, τον έριξε κάτω. Έπιασε το ζώο από τα γκέμια και το καβάλησε γρήγορα. Δύο εχθροί στράφηκαν αμέσως εναντίον του, ο ένας υψώνοντας πιστόλι. Ο μισθοφόρος γύρισε την οπλολόγχη και τον πυροβόλησε, βρίσκοντάς τον στο δεξί μάτι, σωριάζοντάς τον. Ο άλλος εφόρμησε με τσεκούρι, και ο μισθοφόρος έστρεψε ξανά την οπλολόγχη, με το ένα χέρι, και σταμάτησε τη λεπίδα προτού τον χτυπήσει. Με το δεύτερο χέρι τράβηξε ένα ξιφίδιο από τη ζώνη του και κάρφωσε τον πρασινόδερμο πελεκυφόρο κάτω απ'το σαγόνι.

Ένας λυκοκαβαλάρης πλησίασε βαστώντας κοντό ακόντιο υψωμένο – το όπλο που ήταν γνωστό ως *νότραθ*. Το εκτόξευσε και η λεπίδα τρύπησε τον λαιμό του μισθοφόρου, το στέλεχος τον διαπέρασε, και ο άντρας έπεσε από το άλογο.

Ο λυκοκαβαλάρης ήταν ένα αγόρι δεκάξι χρονών, μαυρόδερμο και πρασινομάλλικο. Ήπνευε τον γιγαντόλυκο με καταφανή άνεση, και τα μάτια του ατένιζαν τον πεσμένο μισθοφόρο με άγρια ικανοποίηση. Τράβηξε το σπαθί από το θηκάρι στην πλάτη του.

«Δε θα το χρειαστείς, Άρκαλβιρ,» του είπε ένας άντρας, ζυγώνοντάς τον καβάλα σε γκρίζο άλογο. Ήταν καμιά σαρανταριά χρονών, κατάμαυρος στο δέρμα κι αυτός, και καστανομάλλης, με μακριά μαλλιά και γένια. Πάνω στο καφετί πανωφόρι του ήταν θηκαρωμένα πιστόλια, ξιφίδια, και μαχαίρια. Στο χέρι του βαστούσε ένα μακρύ σπαθί. Από την πλάτη του κρεμόταν ένα μεγάλο τουφέκι. «Η μάχη τελείωσε. Πόσο περίμενες εσύ να κρατήσει;» Ο άντρας, που ονομαζόταν Έλκερθιν ο Θανατογέννητος, δεν είχε καν προλάβει να ποτίσει τη λεπίδα του με το αίμα των πολεμιστών της Βασίλισσας – της *Σφετερίστριας*, όπως εκείνος και όσοι αγωνίζονταν στο πλευρό του αποκαλούσαν τη Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν.

Οι τελευταίοι μισθοφόροι στην οροφή του φορτηγού σκοτώνονταν τώρα· όλοι οι δικυκλιστές ήταν ήδη νεκροί, όπως κι ο οδηγός και ο συνοδηγός του φορτηγού.

«Μια εύκολη νίκη,» παρατήρησε ο Έλκερθιν, θηκαρώνοντας το σπαθί του. «Εύκολη και χρήσιμη.» Είχαν ανάγκη από ενέργεια, και τους μαγικούς κρυστάλλους μπορούσαν να τους πουλήσουν σε καλές τιμές, ακόμα και σε εμπόρους από άλλες διαστάσεις – κυρίως σε εμπόρους από άλλες διαστάσεις.

Αλλά η νίκη είχε έρθει με κάποιο κόστος. Οι Ανυπότακτοι του Θανατογέννητου έπρεπε να συνεργαστούν με τους κουρσάρους του Ίσελνουρ ωλ Ένφερεκ για να κάνουν αυτή τη σύγκρουση τόσο εύκολη.

Και τώρα ο Ίσελνουρ πλησίαζε τη μεγάλη πίσω πόρτα του φορτηγού, την οποία δεν είχαν ακόμα ανοίξει. Ήταν ψηλός και εύσωμος, μαυρόδερμος, ξανθομάλλης, και ξανθογένης. «Ο Ξανθός Κουρσάρος» τον αποκαλούσαν, γιατί ήταν σπάνια η ξανθή τρίχα επάνω σε κατάμαυρο άνθρωπο της Μοργκιάνης. Η θαλασσολεπίδα που κρατούσε στο χέρι του είχε προφανώς χρησιμοποιηθεί· ήταν γεμάτη αίμα. Ο ίδιος δεν είχε τραυματιστεί.

Ο Έλκερθιν αφίππευσε και τον ζύγωσε με γοργά βήματα. Ο Άρκαλβιρ πήδησε επίσης από τον γιγαντόλυκό του κι ακολούθησε τον Θανατογέννητο. Ο Έλκερθιν άκουγε τα βήματα του νεαρού να έρχονται πίσω του, και θυμόταν την όψη του πριν από λίγο: την όψη που φανέρονε ότι ίσως ο Άρκαλβιρ να είχε απογοητευτεί που δεν υπήρχαν περισσότεροι εχθροί για να σκοτώσει. Ο μικρός, νόμιζε ο Έλκερθιν, παραήταν αιμοδιψής. Είχε το μένος της Θορμάνκου μες στην καρδιά του. Αλλά φυσικό δεν ήταν; Κι επιπλέον, τώρα ήταν μια εποχή για οργή και αίμα. Πώς αλλιώς θα έπεφτε η Σφετερίστρια;

Ο Ίσελνour είπε στον Έλκερθιν: «Ελπίζω, μα τη Μαρμόκου, νάναι κει μέσα όπως τάλεγες.»

«Σου είπα ό,τι μου είπαν οι πληροφοριοδότες μου,» απάντησε ο Θανατογέννητος, «και δε νομίζω πως έκαναν λάθος.»

«Ανοίξτε την πόρτα!» πρόσταξε ο Ξανθός Κουρσάρους τους δικούς του. «Και περιμένετε εχθρό.»

Δυο κουρσάροι έπιασαν τα φύλλα της πίσω πόρτας του φορτηγού και τα τράβηξαν, ενώ άλλοι, καθώς και Ανυπότακτοι, σημάδευαν προς εκείνη τη μεριά με πιστόλια, τουφέκια, καραμπίνες, και οπλολόγχες. Δεν περίμεναν, όμως, μισθοφόροι μες στο όχημα: μόνο το φορτίο, και δούλοι.

«Βλέπεις;» είπε ο Έλκερθιν στον Ίσελνour.

Ο Ξανθός Κουρσάρους ένευσε. «Βλέπω.»

«Οι δούλοι δικοί μου, όπως συμφωνήσαμε. Τ'άλλα μισά-μισά.»

Ο Ξανθός Κουρσάρους ένευσε ξανά. «Τα είπαμε.»

«Βγείτε έξω εσείς!» φώναξε στους δούλους η Ακνάριθ'λι, η υπαρχηγός του Θανατογέννητου, μάγισσα του τάγματος των Δεσμοφυλάκων και ιέρεια του Σερτίνγκε. «Βγείτε έξω! Κανείς δε θα σας πειράξει!»

Οι δούλοι βγήκαν από το όχημα, ο ένας μετά τον άλλο, ή δύο-δύο.

«Είναι κάνας άλλος εκεί μέσα;» τους ρώτησε ο Έλκερθιν, και κάποιοι απ'αυτούς κούνησαν το κεφάλι αρνητικά.

«Μη μας σκοτώσετε,» είπε ένας. «Δεν πληρωνόμαστε γι'αυτό· εμείς πληρώνουμε – δούλοι είμαστε.»

«Το ξέρουμε,» του απάντησε ο Θανατογέννητος. «Δε σας είπε» – έδειξε την Ακνάριθ'λι με το βλέμμα του – «ότι δε θα σας πειράζουμε;»

Οι κουρσάροι του Ξανθού είχαν ήδη αρχίσει να μπαίνουν στο φορτηγό και να κατεβάζουν φιάλες και κιβώτια, και οι Ανυπότακτοι τούς ακολούθησαν. Τα μάζεψαν όλα παράπλευρα του χωματόδρομου, από

τη μεριά της ενδοχώρας, όπου οι παρυφές των πυκνών Χαρνώθιων δασών δεν ήταν μακριά.

«Με τα δίκυκλα και το φορτηγό τι θα γίνει;» ρώτησε ο Κάνελμιρ, ο Λοστρόμος του Ξανθού. «Πώς τα μοιράζουμε;»

«Θέτε δίκυκλα και φορτηγό εσείς;» είπε ο Έλκερθιν.

«Δυο δίκυκλα θα τα κρατήσουμε,» απάντησε ο Ίσελνour. «Το φορτηγό και τ'άλλα δυο, δικά σας.»

Ο Έλκερθιν ένευσε. «Καλώς.» Δε μπορούσε να του τα αρνηθεί· ο πειρατής θα αγρίευε.

Άρχισαν να μοιράζουν τα λάφυρα μισά-μισά ανάμεσά τους.

Ο Άρκαλβιρ, καθισμένος πάλι στον γιγαντόλυκό του, δεν έδειχνε κανένα ενδιαφέρον για τη διαδικασία. Ο Έλκερθιν, λοξοκοιτάζοντάς τον, σκέφτηκε: *Ο μικρός θα νόμιζες ότι είναι γιος του ίδιου του Βορέσας. Μόνο οι σκοτωμοί τον ενδιαφέρουν.*

Κρωξίματα αντήχησαν από τον ουρανό, κι ο Έλκερθιν αμέσως τα αναγνώρισε. Θανατόπτεροι, όπως το πουλί στο προσωπικό του έμβλημα. Είχαν έρθει απ'τις φωλιές τους για βραδινό, μυρίζοντας τα πτώματα. *Πάνω που ο Κύριός τους, ο Βορέσας, ήταν στο μυαλό μου. Σημάδι ότι είναι και στο πλευρό μου;*

Τα γκριζόφτερα πουλιά κατέρχονταν, αρχίζοντας να τρώνε τους νεκρούς. Σε αντίθεση με άλλα πτηνά, δεν είχαν ράμφος· είχαν στόμα με μικρά, κοφτερά δόντια. Ιπτάμενους αρουραιούς θύμιζαν. Υπήρχαν πολλοί θανατόπτεροι στα Χαρνώθια δάση. Εκεί τούς έβρισκες κυρίως. Κανείς δεν τους κυνηγούσε παρά μόνο για αλχημικούς λόγους. Η σάρκα τους και το αίμα τους ήταν δηλητήρια.

Οι πειρατές και οι Ανυπότακτοι χώρισαν τα λάφυρα αναμεταξύ τους, και ο Ξανθός Κουρσάρος είπε στον Έλκερθιν τον Θανατογένητο: «Το πλιάτσικο ήταν καλό. Θα ξαναμιλήσουμε στο μέλλον άμα οι θεοί το θέλουν.»

«Άμα εμείς το θέλουμε,» αποκρίθηκε ο Έλκερθιν.

Αντάλλαξαν τη χειραψία της συμμαχίας, και μετά οι πειρατές έφυγαν από το πλάι του δρόμου, χάθηκαν μες στα σκοτάδια της νύχτας, πηγαίνοντας προς τις ακτές και το πλοίο τους που περίμενε κρυμμένο εκεί.

Οι Ανυπότακτοι κατευθύνθηκαν προς την αντίθετη μεριά, έχοντας μαζί τους τους δούλους που είχαν πάρει από το φορτηγό, το ίδιο το φορτηγό, και τα δύο θωρακισμένα δίκυκλα. Μπήκαν στις παρυφές των Χαρνώθιων δασών για να βρουν κάλυψη. Εκεί έβγαλαν μερικούς

φωτόλιθους για να βλέπουν· δεν άναψαν ενεργειακά φώτα, ούτε φωτιές.

Ο Έλκερθιν στράφηκε στους δούλους, που ήταν μια ντουζίνα στον αριθμό – δέκα άντρες και δυο γεροδεμένες γυναίκες – και τους είπε: «Δεν είστε δούλοι πια. Είστε ελεύθεροι άνθρωποι ανάμεσα στους Ανυπότακτους, για να πολεμήσετε εναντίον της Σφετερίστριας, της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν, που δολοφόνησε τον αληθινό Βασιλιά της Χάρνωθ και κυνήγησε την οικογένειά του και όλους τους υποστηρικτές του.

»Ονομάζομαι Έλκερθιν ο Θανατογέννητος, επειδή μέσα από τον θάνατο μου δόθηκε δεύτερη ευκαιρία για ζωή – ώστε να αγωνιστώ για την ελευθερία του Βασιλείου. Κι εσείς θα αγωνιστείτε μαζί μου και με τους συντρόφους μου.»

«Σ’έχουμ’ ακούσει, Άρχοντά μ’,» είπε ένας από τους απελευθερωμένους δούλους, ένας γαλανόδερμος άντρας με ξυρισμένο κεφάλι κι αξύριστο πρόσωπο. «Η Βασίλισσα–»

«*Η Σφετερίστρια*, φίλε μου· δεν είναι πραγματική Βασίλισσα της Χάρνωθ.»

«–σε φοβάται, Άρχοντά μ’· όλοι το λέν’. Μα μείς δεν είμαστε πολεμιστές. Σ’ευχαριστούμε, αλλά θέμε μονάχα να φύγουμε–»

«*Κανείς* μας δεν είναι “πολεμιστής”, άνθρωπέ μου!» τον διέκοψε έντονα ο Έλκερθιν. «Όλοι, όμως, γινόμαστε πολεμιστές εξ ανάγκης. Και τώρα είναι ανάγκη. Ανάγκη να ελευθερώσουμε το Βασίλειο από τα νύχια της Σφετερίστριας. Να ελευθερώσουμε τους *εαυτούς μας* από τα νύχια της Σφετερίστριας. Καταλαβαίνεις; Δεν υπάρχει πουθενά να πάτε. Δεν *μπορείτε* να φύγετε. Όπου κι αν σταθείτε, οι άνθρωποι της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν θα σας κυνηγήσουν και θα σας σκοτώσουν με τις παρωδίες που αποκαλούν “Δημόσιες Δίκες”· ή θα σας κάνουν τίποτα ακόμα χειρότερο. Καταλαβαίνεις;» τον ρώτησε ξανά. «Καταλαβαίνετε όλοι σας;» Έστρεψε το βλέμμα του στους υπόλοιπους· τους κοίταξε έναν προς έναν. «Ο μόνος δρόμος που έχουμε είναι ο δρόμος της επανάστασης. Όπως και σ’εμένα, έτσι και σ’εσάς δίνεται τώρα μια ευκαιρία να αναγεννηθείτε. Ή την αρπάζετε και *ζείτε*, και *αγωνίζεστε*, ως ελεύθεροι άνθρωποι ανάμεσα στους Ανυπότακτους, ή πεθαίνετε σαν άτριχοι λύκοι! Τούτες τις μέρες είναι *προδοσία* να μη μάχεσαι εναντίον της Σφετερίστριας! Προδοσία του εαυτού σου, και όλων μας!»

Κανείς δεν άρθρωνε λέξη τώρα, ούτε απελευθερωμένος δούλος ούτε Ανυπότακτος· άπαντες άκουγαν τον Θανατογέννητο μες στην ακτινοβολία των φωτόλιθων, κάτω από τα πυκνά κλαδιά των δέντρων των παρυφών των Χαρνώθιων δασών. Κι όταν εκείνος έπαψε να μιλά, μια εκκωφαντική σιγή απλώθηκε...

...προτού ο γαλανόδερμος δούλους πει: «Μα, Άρχοντά μ', δεν είμαστε πολεμιστές...»

«Θα γίνετε,» αποκρίθηκε σταθερά ο Έλκερθιν.

Ο άντρας έκανε ένα βήμα πίσω. «Εγώ... εγώ θα φύγω. Δε μπορώ να μείνω... Θα φύγω.»

«Δεν υπάρχει πουθενά να πας για να κρυφτείς. Ακόμα χρωστάς στο Βασίλειο· ακόμα το Βασίλειο σε βλέπει ως δούλο. Η Μακμάρνουν σε θεωρεί δικό της – εργαλείο της. Μόνο έναν δρόμο μπορείς ν'ακολουθήσεις–»

Ο γαλανόδερμος άντρας στράφηκε κι άρχισε να τρέχει, προς τα εκεί όπου η πυκνή βλάστηση τελείωνε.

Ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος τράβηξε ένα πιστόλι και τον πυροβόλησε στην πλάτη. Ο γαλανόδερμος άντρας, με μια κραυγή, έπεσε. Κι ένας από τους Ανυπότακτους τον πλησίασε με γυμνή λεπίδα και τον κάρφωσε, για να βεβαιωθεί ότι ήταν νεκρός.

«Τέτοια είναι η μοίρα των προδοτών και των δειλών!» φώναξε ο Έλκερθιν στους υπόλοιπους απελευθερωμένους δούλους. «Και χάρη τού έκανα που τον έστειλα στον Κήπο εγώ αντί να τον πιάσουν οι υποτακτικοί της Σφετερίστριας!» Δεν είχε κρύψει το πιστόλι του ακόμα. «Θέλει κανένας άλλος ν'ακολουθήσει αυτό τον δρόμο;»

Κανείς δεν μίλησε.

Ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος θηκάρωσε το πιστόλι επάνω του, ανάμεσα στα άλλα όπλα που ήταν θηκαρωμένα εκεί. «Οι Ανυπότακτοι σάς καλοδέχονται, σαν αδέλφια.»

Βιβλίο Πρώτο

Η Κόμισσα των Σκιών και ο Απατηλός Θεός

Κεφάλαιο 1

Σκιές της Ψυχής

Οι άνθρωποι του πληρώματος του *Πολύμορφου Δύτη* μετέφεραν στο θεραπευτήριο του σκάφους τον άντρα που η Λουκία ονόμαζε Γεώργιο, η Ζέρκιλιθ αποκαλούσε Κάλνεντουρ ωλ Κάρννελεκ, και στην Υπερυδάτια ήταν γνωστός ως ο Οφιομαχητής. Ο Καπετάνιος πήγε μαζί τους· το ίδιο και τα δύο φτερωτά ερπετά, ο Δεξής και η Αριστερή, μη θέλοντας να ξεγαντζώσουν τα νύχια τους από τα ρούχα του φίλου τους, συρίζοντας και δαγκώνοντας και χτυπώντας με ουρές και φτερούγες όσους επιχειρούσαν να τα απομακρύνουν, μέχρι που η Λουκία είπε στους ναύτες: «Αφήστε τα, γαμώτο! Δεν πειράζουν κανέναν. Αγαπάνε πολύ τον Γεώργιο για να τον εγκαταλείψουν.» Και ακολούθησε κι εκείνη, φυσικά, τον λιπόθυμο Γεώργιο στο θεραπευτήριο. Όπως κι η Ζέρκιλιθ.

«Τι πλάσματα είναι;» ρώτησε ο Καπετάνιος. «Δε νομίζω πως τα έχω ξαναδεί. Ούτε στη Μοργκιάνη ούτε στην Υπερυδάτια.»

«Είναι σπάνια,» αποκρίθηκε η Λουκία. «Πολύ σπάνια.» Τόσο σπάνια που μόνο σε *μία* ηπειρόνησο της Υπερυδάτιας υπήρχαν, η οποία ήταν βυθισμένη και, για τους περισσότερους, μυθική. Αλλά η Λουκία δεν θεώρησε σκόπιμο να το αναφέρει αυτό.

Οι ναύτες είχαν ξαπλώσει τον Γεώργιο σ'ένα κρεβάτι, κι ένας θεραπευτής τον κοίταζε.

«Δεν υπάρχει Βιοσκόπος;» ρώτησε η Ζέρκιλιθ τον Καπετάνιο.

«Δυστυχώς όχι. Δε βγάζω αρκετά χρήματα για να πληρώνω και δεύτερο μάγο.» Δεν χρειαζόταν να εξηγήσει ποιον μάγο ήδη πλήρωνε· ήταν, αναμφίβολα, αυτός που καθόταν στο κέντρο ισχύος του υποβρυχίου. Τέτοια μεταβαλλόμενα σκάφη δεν μπορούσαν να κινηθούν χωρίς μάγο. «Και δε μου είναι απαραίτητος, ούτως ή άλλως.

»Το όνομά μου είναι Θάρβελιν, κυρίες. Εσείς πώς ονομάζεστε; Και πώς ονομάζεται ο κύριος;» Έριξε ένα βλέμμα στον λιπόθυμο μαυρόδερμο άντρα επάνω στο κρεβάτι. «Γεώργιος;» Έτσι τον είχε αποκαλέσει η Λουκία πριν από λίγο.

«Κάλνεντουρ,» αποκρίθηκε αμέσως η Ζέρκιλιθ. «Το Γεώργιος το χρησιμοποιεί μόνο στην Υπερυδάτια.» Η Λουκία έμεινε σιωπηλή, αν κι αισθάνθηκε την παρόρμηση να διορθώσει τη Μοργκιανή, να πει ότι το κανονικό του όνομα ήταν Γεώργιος. Η Ζέρκιλιθ συνέχισε: «Εγώ ονομάζομαι Ζέρκιλιθ. Κι αυτή είναι η Λουκία. Είστε Μοργκιανός, Καπετάνιε;»

«Όχι ακριβώς, αν και το όνομά μου είναι Μοργκιανό όπως καταλαβαίνεις. Η μητέρα μου κατάγεται από την Υπερυδάτια, ο πατέρας μου από τη Μοργκιάνη. Εγώ θεωρούμαι “μονήρης”.»

Η Ζέρκιλιθ ένευσε.

Η Λουκία ρώτησε: «Τι σημαίνει αυτό;»

«Ότι δεν έχω οίκο. Η μητέρα μου με πήρε μαζί της φεύγοντας από τη Μοργκιάνη. Ο πατέρας μου δεν με θεωρεί μέλλος του οίκου του.»

«Και είναι... σημαντικό αυτό;»

«Απλώς είναι αυτό που είναι. Δεν έχεις ξαναπάει στη Μοργκιάνη;»

«Όχι.»

Ο Θάρβελιν την ατένισε συλλογισμένα, σαν ν'αναρωπιόταν τι έκανε μαζί με τους δύο μαυρόδερμους Μοργκιανούς.

Η Λουκία αισθάνθηκε τον Ακατάλυτο να τριβεται πάνω στη δεξιά της μπότα.

Ο θεραπευτής στράφηκε και τους είπε: «Ο φίλος σας δεν έχει κάτι σοβαρό. Δε νομίζω, τουλάχιστον. Λιπόθυμος είναι, απλώς. Υποθέτω πως σύντομα θα συνέλθει. Δεν προσπάθησα να τον ξυπνήσω για να μην τον πιάσω. Τι ακριβώς έπαθε, όμως; Δεν μπορώ να καταλάβω...»

Η Λουκία και η Ζέρκιλιθ αλληλοκοιτάχτηκαν. Κι οι δύο ήξεραν ότι δεν ήταν τώρα ώρα ν'αρχίσουν να εξηγούν ότι ο Κάλνεντουρ/Γεώργιος ήταν Φιλημένος της Έχιδνας και, μάλλον, η Έχιδνα ήταν που είχε προκαλέσει αυτό το επεισόδιο μη θέλοντας να τον αφήσει να φύγει από τη διάστασή της, την Υπερυδάτια.

Η Ζέρκιλιθ απάντησε στον θεραπευτή: «Έχει μια ασυνήθιστη πάθηση. Κανείς δεν ξέρει σε τι οφείλεται, ή πώς ονομάζεται. Καμιά φορά, όταν περνά από διαστασιακές διόδους, όταν μεταφέρεται από τη μια διάσταση στην άλλη, τον πιάνει κρίση. Συνήθως, δεν είναι κάτι το σοβαρό. Απλά η Λουκία ανησύχησε πολύ... Είναι γυναίκα του,» πρόσθεσε εν είδει εξήγησης.

«Μάλιστα...» είπε ο θεραπευτής, ενώ ο Καπετάνιος τις κοίταζε συνοφρυωμένος και η Λουκία σκέφτηκε: *Δεν την πίστεψε; Δεν πρέπει να την πίστευε. Εγώ δε θα την πίστευα.* Ακόμα ήταν θυμωμένη με τη

Ζέρκιλιθ. Κανονικά, έπρεπε να επιστρέφουν στην Υπερυδάτια. Χωρίς καθυστέρηση. Μπορεί ο Γεώργιος τώρα να φαινόταν καλά, αλλά ποιος ξέρει τι θα συνέβαινε όταν έφταναν στη Μοργκιάνη; Ή μέχρι να φτάσουν εκεί;

Από την άλλη, βέβαια, δεν έφταιγε μόνο η Ζέρκιλιθ που δεν μπορούσαν να επιστρέφουν...

«Ας περιμένουμε, λοιπόν,» συνέχισε ο θεραπευτής, «ώσπου να συνέλθει από μόνος του. Εκτός αν θέλετε να προσπαθήσουμε να τον ξυπνήσουμε τώρα.»

«Θα το πρότεινες;» ρώτησε η Λουκία.

«Όχι.»

«Ας τον αφήσουμε να ξεκουραστεί, τότε. Θα μείνω μαζί του.»

Ο θεραπευτής έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στον Θάρβελιν, ο οποίος κατένευσε.

«Κι εγώ,» πρόσθεσε η Ζέρκιλιθ.

«Μείνετε κι οι δυο,» είπε ο Καπετάνιος του *Πολύμορφου Δύτη*. «Έτσι κι αλλιώς, όπως βλέπετε, δεν υπάρχει άλλος ασθενής στο θεραπευτήριο.» Το οποίο δεν ήταν και πολύ μεγάλο – λίγο μεγαλύτερο από την καμπίνα που είχαν κλείσει η Λουκία, η Ζέρκιλιθ, κι ο Κάλνεντουρ – και περιείχε δύο κρεβάτια και μια ντουλάπα.

Ο Θάρβελιν, ο θεραπευτής του σκάφους, και τα άλλα μέλη του πληρώματος βγήκαν από το δωμάτιο, αφήνοντας την πόρτα ανοιχτή.

Η Λουκία είπε: «Δεν έπρεπε να είχαμε φύγει από την Υπερυδάτια. Τώρα παγιδευτήκαμε εδώ, μέσα σε τούτο το υποβρύχιο! Εξαιτίας σου.» Και στράφηκε στο φινιστρίνι, παίρνοντας το οργισμένο βλέμμα της από τη Ζέρκιλιθ.

Η Ζέρκιλιθ δεν μίλησε. *Η σιωπή είναι σύνεση*, σκέφτηκε. Υποπτευόταν πως ό,τι κι αν έλεγε τώρα στη Λουκία θα την θύμωνε περισσότερο. *Το σημαντικό είναι πως ο Κάλνεντουρ είναι καλά...* Έστρεψε τη ματιά της στον ξαπλωμένο Πρίγκιπα που φαινόταν να αναπνέει κανονικά.

Η Λουκία κοίταζε έξω από το φινιστρίνι και έβλεπε νερό και πλάσματα που κολυμπούσαν μέσα του. Το σκάφος δεν πρέπει πλέον να είχε εκείνη τη μορφή με τα μεγάλα μεταλλικά πόδια, υπέθετε· πρέπει να είχε πάρει μορφή κανονικού υποβρυχίου. Το πελώριο σπήλαιο του Συμπλέγματος που τώρα διέσχιζε ήταν τελείως πλημμυρισμένο. Και τι παράξενα όντα ήταν αυτά που ζούσαν εδώ, μα την Έχιδνα! Στο φως του υποβρυχίου η Λουκία διέκρινε πλάσματα που έκαναν τις τρίχες

της να ορθώνονται. Δε νόμιζε πως υπήρχαν τέτοια πράγματα στην Υπερυδάτια, ούτε καν στην αποκάτω μεριά των ηπειρονήσων.

Ένα πελώριο φίδι πέρασε από μπροστά της, πολύ μεγαλύτερο από άνθρωπο. Αν μπορούσες καν να το ονομάσεις «φίδι». Δεν είχε κεφάλι: στη θέση του κεφαλιού του βρίσκονταν έξι πλοκάμια που αναδεδούνταν σαν φυτό που το φυσά ελαφρύς άνεμος.

Η Λουκία θυμόταν εκείνα τα φυλακισμένα τέρατα που κάποτε, ως πειρατές, είχαν κλέψει, με τον Γεώργιο για Καπετάνιο. Ήταν κι αυτά πλάσματα από το Σύμπλεγμα, και τους είχαν εξυπηρετήσει τελικά για να νικήσουν μια κρίσιμη μάχη... Η Λουκία χαμογέλασε άθελά της. *Κανονικά, έπρεπε να ήμασταν στην Υπερυδάτια, Γεώργιε!... Αλλά το ξέρω πως θα επιστρέψουμε. Θα επιστρέψουμε. Θα θέλεις να επιστρέψεις. Είμαι σίγουρη. Τι μπορεί να έχει να σου προσφέρει η Μοργκιάνη περισσότερο από την Υπερυδάτια;* Κι ο ίδιος, άλλωστε, της είχε πει επανειλημμένως τελευταία ότι πλέον την Υπερυδάτια τη θεωρούσε σπίτι του. Δεν θυμόταν την παλιά του ζωή στη Μοργκιάνη. Δεν θυμόταν τίποτα από αυτήν. Κι αν δεν ήταν η Ζέρκιλιθ δεν θα είχε μάθει ποτέ ότι κάποτε ήταν ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ...

Η Λουκία στράφηκε πάλι στο εσωτερικό του θεραπευτηρίου.

Η Ζέρκιλιθ είχε καθίσει στη μοναδική καρέκλα, στη γωνία. Ο Δεξής κι η Αριστερή ήταν ακόμα επάνω στο στήθος του ξαπλωμένου Γεώργιου. Ο Ακατάλυτος περιφερόταν κάτω απ'τα κρεβάτια σαν να ήθελε να εκτονώσει τα νεύρα του. Τα ενεργειακά φωτάκια στο κολάρο του αναβόσβηναν ρυθμικά. Του το είχε φορέσει το πλήρωμα του *Πολύμορφου Δύτη* προκειμένου να τον αφήσουν να επιβιβαστεί χωρίς να είναι σε κλουβί. Μέσω του κολάρου μπορούσαν να ξέρουν ανά πάσα στιγμή πού μέσα στο σκάφος βρισκόταν.

«Γεώργιε;» είπε η Λουκία. «Μ'ακούς, Γεώργιε;»

Καμιά απάντηση.

Δεν επιχείρησε να τον ξυπνήσει. *Θα συνέλθει μόνος του.*

Το ταξίδι μέσα στα γιγάντια, πλημμυρισμένα σπήλαια του Συμπλέγματος κράτησε ώρες. Καθοδόν, κάτι χτύπησε τον *Πολύμορφο Δύτη*, κάτι τον έκανε να τρανταχτεί άγρια, αλλά σύντομα τα τραντάγματα έπαψαν. Η Λουκία και η Ζέρκιλιθ δεν είχαν την ευκαιρία να δουν τι επιτέθηκε στο σκάφος: το πλάσμα (αν ήταν πλάσμα) δεν βρισκόταν από τη δική τους μεριά. Έξω από το φινιστρίνι του θεραπευτηρίου φαινόταν, εκείνη την ώρα, μόνο ένα είδος βλάστησης που θύμιζε

μανιτάρια καθώς το υποβρύχιο διέσχιζε ένα σπήλαιο που δεν ήταν γεμάτο νερό, έχοντας πάρει την τρίτη μορφή του και κυλώντας επάνω σε πελώριες ρόδες. Η Λουκία και η Ζέρκιλιθ καταλάβαιναν ότι ήταν αυτή η μορφή επειδή αισθάνονταν την κίνηση διαφορετική από όταν το σκάφος μετακινιόταν με μηχανικά πόδια. Το εσωτερικό του, πάντως, δεν έμοιαζε ν'αλλάζει με κανέναν αξιοσημείωτο τρόπο, όποια μορφή κι αν του έδινε ο μάγος που καθόταν στο κέντρο ισχύος του. Τουλάχιστον οι χώροι που είχαν επισκεφτεί ως τώρα η Λουκία και η Ζέρκιλιθ ήταν αρκετά σταθεροί σε όλες τις μορφές.

Ο θεραπευτής πέρασε μερικές φορές από το θεραπευτήριο για να κοιτάξει τον Κάλνεντουρ, και πάντα έλεγε ότι η κατάστασή του φαινόταν καλή. Ήθελαν οι κυρίες να τον ξυπνήσει;

«Μόνο αν φτάσουμε στη Μοργκιάνη και δεν έχει ακόμα ξυπνήσει χωρίς τη βοήθειά μας,» αποκρίθηκε τελικά η Λουκία, και η Ζέρκιλιθ δεν έφερε αντίρρηση.

Ο Δεξής και η Αριστερή, εξακολουθώντας να είναι πιασμένοι πάνω στον φίλο τους, κοίταζαν τους πάντες εχθρικά.

Και οι ώρες περνούσαν.

Γεώργιε...

Γεώργιε.

Γεώργιε!

Φωνές μέσα από το σκοτάδι.

Το σκοτάδι, που τρανταζόταν γύρω του—

Όχι, όχι το σκοτάδι. Ο ίδιος τρανταζόταν. Κάποια δύναμη τον παρακουνούσε. Πού βρισκόταν; Αισθανόταν... παρουσίες να τον παρακολουθούν, να τον κοιτάζουν από γύρω. Παρατηρητικά.

Ποιοι είστε;

Οι παρουσίες ξαφνιάστηκαν· το κατάλαβε ότι ξαφνιάστηκαν. Δεν περίμεναν πως θα τους μιλούσε. Ή, μάλλον, δεν περίμεναν ότι θα τις αντιλαμβανόταν καθόλου.

Ποιοι είστε; επέμεινε.

Και άκουσε μια φωνή σαν το μουρμουρητό των κυμάτων επάνω στην ακτή· μα δεν μπορούσε να κατανοήσει τι έλεγε. *Ναυαγέ*, ίσως; Ή δεν ήταν καν φωνή που μιλούσε σε ανθρώπινη λαλιά;

Κι αυτό ήταν γέλιο; Αλλά, αν ήταν γέλιο, δεν προερχόταν από την ίδια φωνή...

Μια ακόμα φωνή, πολύ πιο κοντινή: «Γεώργιε! Έχουμε φτάσει στη Μοργκιάνη, Γεώργιε. Δε μ'ακούς;... Γαμώτο! έχει πάθει κάτι σοβαρό! Σ'το είπα ότι έπρεπε να γυρίσουμε στην Υπερδυάτια!»

«Πρίγκιπά μου Κάλνεντουρ, δε μας καταλαβαίνεις;» Μια φωνή πιο ψύχραιμη, που δεν φανέρωνε την οργή που φανέρωνε η προηγούμενη φωνή.

Τις αναγνώριζε αυτές τις φωνές. Ήταν η Λουκία και η Ζέρκιλιθ.

Πού βρίσκομαι; Στο υποβρύχιο δεν ήμασταν; Στο υποβρύχιο για Μοργκιάνη... Και είχε νιώσει το δηλητήριο μέσα του – το δηλητήριο της Έχιδνας – να γυρίζει και να του επιτίθεται σαν φλογερό μαστίγιο της ψυχής. Αλλά τώρα δεν το αισθανόταν καθόλου, σαν να είχε εξαφανιστεί, σαν ποτέ να μην ήταν εκεί. Το μόνο που αισθανόταν ήταν χέρια να τον τραντάζουν, χέρια γαντζωμένα επάνω στα ρούχα του. Και τα αναγνώριζε αυτά τα χέρια χωρίς νάχει τα μάτια του ανοιχτά: ήταν τα χέρια της Λουκίας, δίχως αμφιβολία. Τόσες φορές όταν έκαναν έρωτα γαντζώνονταν στο σώμα του· ναι, τα αναγνώριζε αυτά τα χέρια.

Όμως αισθανόταν, συγχρόνως, και κάτι άλλο γαντζωμένο επάνω του. Νύχια, γαμψά... *Ο Δεξής και η Αριστερή.* Δε μπορεί να ήταν τίποτ' άλλο. Όμως δεν τους ένιωθε όπως είχε συνηθίσει να τους νιώθει. Δεν είχε εκείνη την *επαφή* μαζί τους – την επαφή που είχε με όλα τα ερπετά. Την είχε χάσει...

Όχι πως δεν το περίμενε, φυσικά. Δεν είμαι πια στην Υπερδυάτια... Δεν είμαι πια ο Οφιομαχητής. Τώρα είμαι ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ.

Όμως, πίσω από τις φωνές της Λουκίας και της Ζέρκιλιθ, ακούγονταν τα συρίγματα των δύο φτερωτών ερπετών σαν ο Δεξής κι η Αριστερή ακόμα να τον θεωρούσαν φίλο τους. Ακόμα. Παρότι είχε χάσει εκείνη την ψυχική επαφή μαζί τους.

Ωρα να κινηθούμε. Τι κάνουμε; Τι περιμένουμε; Το σώμα του άρχισε να αντιδρά.

Τα μάτια του άνοιξαν.

«Γεώργιε!» Το πρόσωπο της Λουκίας, από πάνω του: γαλανόδερμο, πλαισιωμένο από μακριά κόκκινα μαλλιά.

«Πρίγκιπά μου...» Η Ζέρκιλιθ, λίγο πιο δίπλα: μαυρόδερμη, μενεξεδομάλλα.

Ο Κάλνεντουρ ανασηκώθηκε, στηριζόμενος στους αγκώνες, μουγκρίζοντας. Ο Δεξής και η Αριστερή φτερούγισαν φεύγοντας από το

στήθος του, συρίζοντας χαρούμενα και τινάζοντας τις μακριές ουρές τους πέρα-δώθε, σαν μαστίγια.

«Πού είμαστε, γαμώτο;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ, κι ένιωσε τον λαιμό του ξερό σαν άνδρη έρημο. «Υπάρχει νερό εδώ πέρα;»

«Στο θεραπευτήριο του υποβρυχίου είμαστε,» του είπε η Λουκία. «Δε θυμάσαι τι έγινε; Δε θυμάσαι ότι είχες σηκωθεί και βάδιζες και κρατούσες το κεφάλι σου κι έπεσες κάτω και λιποθύμησες;»

Η Ζέρκιλιθ τού έδωσε ένα ποτήρι με νερό.

Ο Κάλνεντουρ κατέβασε τα πόδια του από το κρεβάτι, παίρνοντας καθιστή θέση. Έπιασε το ποτήρι και ήπие. «Θυμάμαι,» είπε, «ότι...» Κοίταξε τριγύρω. Ήταν μόνοι τους· κανείς άλλος δεν ήταν μέσα στο μικρό δωμάτιο. «Ότι το δηλητήριο της Έχιδνας γύρισε και με χτύπησε. Ήταν σαν... σαν να πολεμούσα την οργή μου. Την οργή του Οφιομαχητή.» Και τίποτα δεν υπήρχε τούτη τη φορά το οποίο μπορούσε να τη γαληνέψει· όλες οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου ήταν άχρηστες.

«Το καταλάβαμε πως ήταν η Έχιδνα που το έκανε αυτό επειδή έφευγες από την Υπερυδάτια,» είπε η Λουκία. «Φοβήθηκα ότι μπορεί να πέθαινες, Γεώργιε!» Το χέρι της έσφιξε το ελεύθερο χέρι του, μπλέκοντας τα δάχτυλά της με τα δικά του.

Ο Κάλνεντουρ την κοίταξε υπομειδώντας. «Ζωντανός είμαι ακόμα.»

«Τι νιώθεις τώρα;»

Συλλογισμένος για μερικές στιγμές. *Τι νιώθω...* Ήπие άλλη μια γουλιά νερό από το ποτήρι που του είχε δώσει η Ζέρκιλιθ. «Κάτι να... να έχει φύγει... Ένα κενό... Και» – ναι, το αισθανόταν αυτό, μα δεν το είχε συνειδητοποιήσει ως τώρα – «κάποιοι να με παρατηρούν.»

«Τι εννοείς “να σε παρατηρούν”;» ρώτησε η Λουκία.

«Δεν ξέρω,» είπε ο Κάλνεντουρ, παραξενεμένος κι ο ίδιος. «Νομίζω ότι... με κοιτάζουν. Με παρακολουθούν.»

«Δεν είναι κανείς άλλος εδώ, Πρίγκιπά μου,» τον πληροφόρησε η Ζέρκιλιθ. «Μόνο εμείς. Αυτή η αίσθηση πρέπει να είναι από το σοκ.»

«Ίσως...» μουρμούρισε ο Κάλνεντουρ, και ήπие και το υπόλοιπο νερό, αφήνοντας, μετά, το ποτήρι πλάι του στο κρεβάτι. *Ίσως... αλλά μάλλον όχι. Είναι... κάτι άλλο.* Σηκώθηκε, πατώντας σταθερά στα πόδια του.

«Μπορείς να σταθείς;» τον ρώτησε η Λουκία.

«Ναι.»

«Ζαλίζεσαι;»

«Όχι. Είμαστε στη Μοργκιάνη;»

«Ναι.»

Και η Ζέρκιλιθ πρόσθεσε: «Μόλις φτάσαμε. Βγήκαμε από τη διαστασιακή δίοδο στη Μικρή Θάλασσα. Κατευθυνόμαστε τώρα προς την Κέλμενκωθ.»

«Ωραία. Ελπίζω να μη σας ανησύχησα πολύ.»

«Μας είχες προειδοποιήσει...»

«Πράγματι.»

«...αλλά, και πάλι, η Λουκία παραλίγο να με σκοτώσει.» Δεν έμοιαζε θυμωμένη, ωστόσο.

Ο Κάλνεντουρ στράφηκε στη Λουκία, η οποία έμοιαζε θυμωμένη. Και του είπε: «Δεν ήθελε να σε γυρίσουμε πίσω, στην Υπερυδάτια.»

«Σας είχα προειδοποιήσει, Λουκία, ότι κάτι τέτοιο μπορεί να συνέβαινε. Έπρεπε να το περιμένεις.»

«Ναι, αλλά... ίσως να πέθαινες.»

«Δε νομίζω ότι βρισκόμουν ποτέ σε τέτοιο κίνδυνο.»

Η Λουκία αναστέναξε και τον αγκάλιασε, φίλησε το μάγουλό του.

Ο Κάλνεντουρ έτριψε την πλάτη της.

Η Ζέρκιλιθ είπε: «Ο Καπετάνιος, ούτως ή άλλως, δεν ήταν πρόθυμος να επιστρέψει στην Υπερυδάτια, Πρίγκιπά μου.»

Η Λουκία άφησε τον Κάλνεντουρ από την αγκαλιά της, και τα δύο φτερωτά ερπετά γαντζώθηκαν στους ώμους του. Εκείνος αισθάνθηκε άσχημα που δεν ήξερε αμέσως ποιος ήταν ο Δεξής και ποια η Αριστερή· έπρεπε να γυρίσει το βλέμμα του προς τον δεξή του ώμο για να δει ότι η Αριστερή καθόταν εκεί. Μόνο με τα μάτια μπορούσε πλέον να τους αναγνωρίσει, τους φίλους του από τη Βυθυδάτια...

Η Λουκία τον ρώτησε: «Έχεις ακόμα τη δύναμη του Οφιομαχητή, Γεώργιε;»

Ο Κάλνεντουρ ήταν σίγουρος πως δεν την είχε. «Όχι,» αποκρίθηκε. «Δεν είμαι ο Οφιομαχητής πια.»

Η Λουκία ξεροκατάπιε. Ήθελε να ρωτήσει και κάτι ακόμα, μα δεν το ρώτησε. Δεν το ρώτησε γιατί φοβόταν την απάντηση που μπορεί να της έδινε ο Γεώργιος. Αλλά αν δεν φοβόταν θα ρωτούσε: *Δεν αισθάνεσαι πια την Υπερυδάτια σαν το σπίτι σου, όπως μου έλεγες ξανά και ξανά προτού αναχωρήσουμε από εκεί;* Είχε, άραγε, φύγει κι αυτή η αίσθηση από μέσα του, μαζί με το φαρμάκι της Έχιδνας; Μαζί με

την υπεράνθρωπη δύναμή του; Η Λουκία δεν τολμούσε να κάνει την ερώτηση. Προτίμησε να μείνει σιωπηλή.

Ο Γεώργιος τής είχε πει ότι οι Μοργκιανοί έλεγαν πως η σιωπή είναι σύνεση. Ίσως τούτη η καταραμένη διάσταση να είχε αρχίσει να την επηρεάζει από τώρα κιόλας, σκέφτηκε η Λουκία· κι αυτό την τρόμαζε...

Πήγαν στον χώρο των επιβατών με τα πολλά καθίσματα, όπου βρίσκονταν προτού ο Κάλνεντουρ σηκωθεί επάνω και τελικά λιποθυμήσει. Μερικοί από τους άλλους επιβάτες στράφηκαν να τους κοιτάξουν, ψιθυρίζοντας αναμεταξύ τους. Τους θυμόνταν από πριν.

«Είχαμε γίνει θέαμα, ε;» είπε η Κάλνεντουρ, καθώς κάθονταν στις θέσεις τους και ο Ακατάλυτος πηδούσε στα γόνατα της Λουκίας, με τα φωτάκια του κολάρου του να αναβοσβήνουν ρυθμικά.

«Δυστυχώς,» αποκρίθηκε η Ζέρκιλιθ.

Ο Καπετάνιος Θάρβελιν ήρθε να τους συναντήσει σε λίγο. «Κύριε Κάλνεντουρ,» είπε εν είδει χαιρετισμού. «Χαίρομαι που αισθάνεστε καλύτερα.»

«Δεν ήταν τίποτα, Καπετάνιε,» αποκρίθηκε εκείνος. «Καμιά φορά με πάνει όταν ταξιδεύω σε άλλες διαστάσεις.» (Η Ζέρκιλιθ τού είχε πει τι εξήγηση έδωσε στον Καπετάνιο για ό,τι είχε συμβεί.) «Η Λουκία ανησούχησε υπερβολικά. Με αγαπά περισσότερο απ'ό,τι μου αξίζει.»

Ο Θάρβελιν χαμογέλασε. «Είσαι τυχερός άνθρωπος, κύριε Κάλνεντουρ. Αν και παραλίγο ν'αλληλοσκοτωθούν οι δυο τους... Το πλήρωμά μου έπρεπε να παρέμβει με την απειλή όπλων, δυστυχώς.»

Δεν του το είχαν αναφέρει αυτό η Ζέρκιλιθ και η Λουκία. «Τότε, οφείλω να σ'ευχαριστήσω εις διπλούν, Καπετάνιε. Και θα πληρώσουμε επιπλέον για τα έξοδα της σύντομης νοσηλείας μου.»

Ο Θάρβελιν γέλασε. «Ποια έξοδα; Για όνομα των θεών! Ούτε ένα χάπι δε σου δώσαμε! Θεώρησέ τα όλα μέσα στην τιμή του εισιτηρίου. Όπως και τα φαγητά και τα ποτά που θα έρθουν σε λίγο. Κερασμένα από εμένα.» Και ο Καπετάνιος του *Πολύμορφου Δύτη* απομακρύνθηκε, αφήνοντάς τους μόνους.

Η Ζέρκιλιθ είπε, χαμηλόφωνα: «Η Κέλμενκωθ είναι η πατρίδα της Μακμάρνουν, αλλά δεν ξέρω τι ακριβώς μπορεί να συμβαίνει τώρα εκεί, Πρίγκιπά μου· λείπω πολλά χρόνια από τη Μοργκιάνη. Καλύτερα, όμως, να μη μείνουμε στην Κέλμενκωθ περισσότερο απ'ό,τι χρειάζεται. Ούτε καν λιγότερο απ'ό,τι χρειάζεται.»

Ο Κάλνεντουρ είπε: «Τα χρόνια να τα υπολογίζεις επί δύο.»

Η Ζέρκιλιθ συνοφρυώθηκε.

«Δεν ξέρεις ποια είναι η αναλογία χρόνου ανάμεσα στην Υπερυδάτια και τη Μοργκιάνη; Για κάθε μία μονάδα χρόνου στην Υπερυδάτια, δύο έχουν κυλήσει στη Μοργκιάνη.»

«Δηλαδή...» κόμπιασε η Ζέρκιλιθ.

«Ο χρόνος περνά δύο φορές πιο γρήγορα στη Μοργκιάνη. Πράγμα που σημαίνει ότι εγώ λείπω από εδώ δέκα χρόνια.»

«Ήσουν πέντε χρόνια στην Υπερυδάτια...» είπε η Λουκία.

«Ακριβώς,» ένευσε ο Κάλνεντουρ, ενώ ακόμα αισθανόταν αυτό το κενό μέσα του... κι ακόμα αισθανόταν να τον παρακολουθούν. Να τον παρατηρούν. Κάποιες παρουσίες...

Η βίαιη απομάκρυνση της παρουσίας της Έχιδνας από μέσα του τον είχε τρελάνει; αναρωτήθηκε. Του είχε προκαλέσει διαρκείς παραισθήσεις; Αυταπάτες; Νόμιζε ότι αν γύριζε να κοιτάξει δίπλα από το κάθισμά του θα έβλεπε κάποιον – ή κάτι – να είναι εκεί και να τον παρατηρεί.

Η παρόρμηση ήταν αρκετά έντονη. Μπορούσε να την αγνοήσει αν ήθελε, μα ήταν *αρκετά* έντονη.

Δεν την αγνόησε. Γύρισε και κοίταξε.

Κανείς δεν ήταν εκεί. Φυσικά. Ούτε καν ο γάτος της Λουκίας.

«Τι;» τον ρώτησε η Ζέρκιλιθ, μοιάζοντας παραξενεμένη. «Τι συμβαίνει;»

«Τίποτα,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Νόμιζα ότι είδα μια σκιά. Τίποτα...»

Κεφάλαιο 2

Παιδιά του Βασιλείου και Σιωπηλοί Φιλοξενούμενοι

τέκονταν στην κορφή ενός λόφου στις παρυφές των Χαρνώθιων δασών και αγνάντευαν το φουσατό που πλησίαζε.

Η Χάνκαθιρ κρατούσε ένα ζευγάρι κιάλια μπροστά στα μάτια της. Το ίδιο κι ο Στρατηγός της, ο Έρανκουρ. Πίσω και γύρω τους βρίσκονταν μερικοί ανιχνευτές, παρατηρητές, και κατάσκοποι της Κομητείας. Αυτοί ήταν που τους είχαν ειδοποιήσει για τον ερχόμενο στρατό.

Η Χάνκαθιρ είχε κάνει ένα Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως επάνω στα κιάλια της και έβλεπε το φουσατό ακόμα καλύτερα απ'ό,τι θα το έβλεπε κανονικά. Διέκρινε περισσότερες λεπτομέρειες, μέσα στο σούρουπο, απ'ό,τι θα μπορούσε να διακρίνει αλλιώς. Αλλά, ακόμα και χωρίς τη βοήθεια του ξορκιού, ήταν σίγουρη πως θα είχε δει ότι το μεγαλύτερο μέρος του στρατεύματος αποτελείτο από αγόρια. Το κεντρικό σώμα του αποτελείτο από *παιδιά* – από τους «Αγωνιστές του Βασιλείου», όπως ήθελε να τα ονομάζει η Σφετερίστρια. Δεξιά κι αριστερά τους έρχονταν λυκοκαβαλάρηδες, πάνοπλοι επάνω στους δυνατούς γιγαντόλυκούς τους – μισθοφόροι. Μπροστά από τα παιδιά κυλούσε μια εμπροσθοφυλακή από θωρακισμένα οχήματα με ψηλούς τροχούς, ερπύστριες, και κανόνια. Πίσω από τα παιδιά ακολουθούσε μια φάλαγγα πεζών μισθοφόρων, εκατέρωθεν της οποίας ήταν ιππείς. Πίσω από τους ιππείς έρχονταν δικυκλιστές καβάλα σε θωρακισμένα δίκυκλα. Κι ακόμα πιο πίσω ακολουθούσαν οχήματα ελαφρύτερα θωρακισμένα από αυτά της εμπροσθοφυλακής – οχήματα με προμήθειες και εξοπλισμούς, αναμφίβολα – περιτριγυρισμένα από μερικούς λυκοκαβαλάρηδες. Πάνω από το φουσατό πετούσαν δύο ελικόπτερα, οπλισμένα με ρουκετοβόλα και πολυβόλα.

«Η δειλή άτριχη λύκαινα στέλνει παιδιά εναντίον μας,» είπε η Χάνκαθιρ.

«Προτείνω να τους χτυπήσουμε αιφνίδια, προτού πλησιάσουν την Όσβελακ, Αρχόντισσά μου,» είπε ο Έρανκουρ, ο Γίγαντας των Δασών, όπως τον αποκαλούσαν σε τούτες τις περιοχές, καθώς ήταν

πανύψηλος και γεροδεμένος, πρασινόδερμος, πρασινογένης, και πρασινομάλλης. Με δέντρο μπορούσες να τον μπερδέψεις αν έμενε ακίνητος, έλεγαν κάποιοι, όχι τελείως αστειευόμενοι. «Η οπισθοφυλακή τους, κατά πρώτον, φαίνεται αδύναμη. Και για τα άρματα της εμπροσθοφυλακής μπορούμε να στήσουμε παγίδες που θα παρεμποδίσουν την κίνησή τους—»

«Όχι.» Η Χάνκαθιρ κατέβασε τα κιάλια της. «Δε θα τους πολεμήσουμε. Θα εκκενώσουμε την πόλη. Θα κρυφτούμε στα δάση.»

«Μα τις σκιές του Σερτίνγκε, Αρχόντισσά μου!» Κι ο Έρανκουρ κατέβασε τα κιάλια του. «Δε μπορεί να το εννοείτε...» Έστρεψε το βλέμμα του στην Κόμισσα της Όσβελακ. «Αν νομίζετε ότι αυτό το στράτευμα είναι πολύ μεγάλο για να—»

«Είναι πολύ μεγάλο, Έρανκουρ. Αλλά δεν είναι αυτό που με απασχολεί.»

«Μπορούμε να το κατατροπώσουμε, Αρχόντισσά μου, αν το χτυπήσουμε πρώτα αιφνίδια και μετά αμυνθούμε σθεναρά και οργανωμένα στην πόλη.»

«Σου λέω: δεν είναι αυτό που κυρίως με απασχολεί, Έρανκουρ. Η άτριχη λύκαινα στέλνει παιδιά εναντίον μας. Και δε δέχομαι να σκοτώσω παιδιά.»

«Είναι πολεμιστές της· δε θα διστάσουν να μας επιτεθούν.»

«Δεν ξέρουν τι κάνουν. Έχει παίξει με το μυαλό τους.»

«*Νιρλίσα*... το φουσάτο τους δεν αποτελείται μόνο από τους Αγωνιστές του Βασιλείου.»

«Κυρίως, όμως, από παιδιά αποτελείται. Και δεν θα χτυπήσω τα παιδιά της χώρας μας. Θα εγκαταλείψουμε την πόλη—»

«Και μετά; Τι θα γίνει μετά, Αρχόντισσά μου;» Ο Γίγαντας των Δασών ήταν οργισμένος μαζί της· η Χάνκαθιρ διέκρινε βαθιές σκιές στο πρόσωπό του.

«Θα κρυφτούμε στα δάση,» επανέλαβε η Κόμισσα της Όσβελακ. «Δεν πρόκειται να μας βρουν εκεί.»

«Και ο κόσμος που θα καταστραφεί; Οι περιουσίες τους; Τα σπίτια τους;»

«Δεν είπα ότι θα εγκαταλείψουμε την Όσβελακ για πάντα, Έρανκουρ.»

Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, η Κόμισσα των Σκιών, επέστρεψε ολόταχώς στην Όσβελακ, καβάλα στον Γρυλιστή, τον μαυρότριχο

γιγαντόλυκό της. Η σκούρα-πράσινη κάπα της τιναζόταν γύρω της μαζί με τα μακριά γαλανά μαλλιά της που ήταν πιασμένα χαλαρά πίσω της, φτιαγμένα πλεξίδα των δασών. Τα επίσης γαλανά μάτια της έμοιαζαν με δυο λίμνες οργής επάνω στο μακρύ μαυρόδερμο πρόσωπό της. Ο Γίγαντας των Δασών ήταν πλάι της, επάνω στον δικό του γιγαντόλυκο, και γύρω τους ακολουθούσαν μερικοί άλλοι λυκοκαβαλάρηδες για προστασία. Αν και λίγη προφύλαξη χρειαζόνταν εδώ, στα μέρη τους. Οι ντόπιοι αγαπούσαν την Κόμισσα Χάνκαθιρ και τον Στρατηγό Έρανκουρ· και όσο για τους κινδύνους των δασών, οι δυο τους τους ήξεραν καλά αυτούς, και πώς να τους αποφεύγουν. Στην Όσβελακ, επιπλέον, γίνονταν καθημερινά προσφορές στον Σερτίνγκε· η πλάση ήταν με το μέρος της Κόμισσας των Σκιών σε τούτες τις περιохές.

Η μικρή συνοδία της Χάνκαθιρ διέσχισε τα δάση και έφτασε γρήγορα στην πόλη που βρισκόταν πλάι στα Δυτικά Έλη. Πέρασε την Πύλη των Ψηλών Σκιών και, μέσα στους δρόμους της Όσβελακ, χωρίς· κάποιοι από τους μαχητές της Χάνκαθιρ πήγαν να ειδοποιήσουν τους πάντες να εγκαταλείψουν την πόλη, όπως είχε η Κόμισσα προτάξει.

Ο Έρανκουρ τής είπε τώρα: «Πηγαίνω στο Πάνθεο, Αρχόντισσά μου, να μιλήσω με τους ιερείς. Θα βοηθήσουν.»

Η Χάνκαθιρ ένευσε κοφτά. «Πήγαινε!»

Ο Γίγαντας των Δασών απομακρύνθηκε από την Κόμισσα των Σκιών στρίβοντας δεξιά, καβάλα στον γιγαντόλυκό του.

Η Χάνκαθιρ, με μόνο δύο λυκοκαβαλάρηδες να έχουν απομείνει κοντά της, έφτασε τελικά στο Παλάτι των Σκιών. Μπήκε στον κήπο του, πήδησε από τη ράχη του Γρυλιστή, κι έτρεξε στη Μεγάλη Αίθουσα, όπου τρία μεγάλα τζάκια ήταν αναμμένα, με φωτιές να χορεύουν και να μουγκρίζουν μέσα τους. Πάνω από το ένα ήταν λαξεμένο το ιερό σύμβολο του Χάρλαεθ Βοκ· πάνω από το δεύτερο, το ιερό σύμβολο του Σερτίνγκε, του Θηρίου της Πλάσης· πάνω από το τρίτο, το ιερό σύμβολο του Νούρκας του Σωτήρα.

Η Μεγάλη Αίθουσα ήταν κάθε άλλο παρά άδεια από ανθρώπους αυτή τη στιγμή· αρκετοί ήταν συγκεντρωμένοι εδώ, καθισμένοι στα λαξευτά ξύλινα καθίσματα, ή όρθιοι επάνω στα πλούσια χαλιά δασικής πλέξης.

«Χάνκαθιρ!» Ο Βέλερντιν, ο σύζυγός της, σηκώθηκε αμέσως από τη θέση του βλέποντάς την να μπαίνει φουριόζα στην αίθουσα. Ψηλός –

πολύ ψηλότερος από εκείνη, που ήταν μετρίου αναστήματος – μαυρόδερμος, καστανομάλλης, φρεσκοξυρισμένος, ντυμένος με παντελόνι από γκριζο δέρμα, καφετιές μπότες, και γιλέκο σαύρας πάνω απ'το λευκό πουκάμισό του. «Τι συμβαίνει; Τι είδες;»

«Έρχονται, Βέλερντιν,» είπε η Χάνκαθιρ βγάζοντας την κάπα της και δίνοντάς την σ'έναν υπηρέτη ο οποίος είχε πλησιάσει πρόθυμα για να την πάρει. «Όπως μας προειδοποίησαν οι κατάσκοποι από τη Βορσίραθ. Και ο στρατός είναι μεγάλος. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η Σφετερίστρια σκοπεύει να καταλάβει την πόλη μας.»

Μουρμουρητά και φωνές από όλους μέσα στη Μεγάλη Αίθουσα...

«Θα το μετανιώσει που πήρε τέτοια απόφαση, η άτριχη λύκαινα!» είπε ο Άνφιρ, ο αδελφός της Χάνκαθιρ, πάντα παρορμητικός – η Χάνκαθιρ νόμιζε ότι έπρεπε να είχε περισσότερο τον Σιλίσβας στο μυαλό του και λιγότερο τη Θορμάνκου.

Αλλά τώρα δεν ήταν ο μόνος με αυτή την άποψη: αρκετοί συμφώνησαν αμέσως μαζί του. Μάλιστα, κάποια όπλα βγήκαν από θηκάρια.

«Δε θα μείνουμε να τους πολεμήσουμε,» δήλωσε η Χάνκαθιρ, και ξαφνική σιγή έπεσε στη Μεγάλη Αίθουσα, σαν όλοι να προσπαθούσαν να αποκωδικοποιήσουν τα λόγια της, να καταλάβουν τι κρυβόταν από πίσω τους. Κανείς τώρα δεν βιάστηκε να μιλήσει. Ο Σιλίσβας, ο Σιγηλός Δαίμων, είχε κυριαρχήσει ανάμεσά τους.

Η Χάνκαθιρ συνέχισε: «Θα εγκαταλείψουμε την πόλη. Θα κρυφτούμε στα δάση–»

Αρνητικές αντιδράσεις αμέσως, από όλους.

Ο Βέλερντιν τη ρώτησε: «Είναι δυνατόν να είναι τόσο μεγάλο το φουσάτο που δεν μπορούμε να αντισταθούμε; Το μέγεθος δεν είναι το μόνο που έχει σημασία. Αυτά είναι τα εδάφη μας.»

«Νιρλίσα,» είπε η Αρκάλθα, η αδελφή της Χάνκαθιρ, «δε μίλησες με τον Στρατηγό; Δε ρώτησες τη γνώμη του; Πού είναι ο Έρανκουρ;»

«Φυσικά και μίλησα μαζί του.»

«Και συμφωνεί με το να υποχωρήσουμε;» απόρησε ο Ριλάθιρ, ο σύζυγος της Αρκάλθα, που ήταν παλιός φίλος του Γίγαντα των Δασών. «Αποκλείεται ποτέ να συμφωνούσε μ'αυτό, νιρλίσα – το ξέρω!»

«Έχεις δίκιο,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ: «δεν συμφώνησε. Αλλά θα εγκαταλείψουμε την πόλη ούτως ή άλλως.»

Φωνές διαμαρτυρίας. Κάποιοι έλεγαν ότι δεν είχε δικαίωμα να το αποφασίζει έτσι αυτό, από μόνη της· το θέμα έπρεπε να συζητηθεί πρώτα. Ειδικά ο Άνφιρ επέμενε.

«Δεν έχουμε χρόνο να το συζητήσουμε,» τους απάντησε η Χάνκαθιρ. «Πρέπει ν'αρχίσουμε την εκκένωση της πόλης *τώρα*, ώστε ο κόσμος να μαζέψει όσο το δυνατόν περισσότερα πράγματα – όλα, ει δυνατόν, τα πάντα – για να μη βρουν τίποτα εδώ οι μαχητές της Σφετερίστριας όταν έρθουν–»

«Αποκλείεται να μη μπορούμε να τους αντιμετωπίσουμε, Χάνκαθιρ. Λογικέψου!» της είπε ο Βέλερντιν, πλησιάζοντάς την για να σταθεί πλάι της. «Μα τον Χάρλαεθ Βοκ, δεν σ'έχω δει *ποτέ* φοβισμένη – από *τίποτα*.»

«Και νομίζεις ότι τώρα με βλέπεις φοβισμένη; Σου φαίνεται να φοβάμαι;» Τον ατένισε καταπρόσωπο, παρατηρώντας τη σύγχυση στην όψη του.

«Τι συμβαίνει, τότε;» ρώτησε ο Βέλερντιν, σταθερά. «Τι βλέπω;»

«Η Μακμάρνουν στέλνει *παιδιά* εναντίον μας,» του είπε η Χάνκαθιρ. Και προς όλους, πιο δυνατά: «Η Σφετερίστρια στέλνει παιδιά εναντίον μας! Τους Αγωνιστές του Βασιλείου. Το μεγαλύτερο μέρος του στρατεύματός της αποτελείται από αυτούς–»

«Και λοιπόν;» πετάχτηκε η Ζαφειρία, η κόρη της. «Οι μαχητές μας είναι πιο δυνατοί από κάτι ανήλικα που–»

«Δεν είναι αυτό που με προβληματίζει, Ζαφειρία,» τη διέκοψε η Χάνκαθιρ, σκεπτόμενη ότι, δυστυχώς, η κόρη της ίσως να είχε μοιάσει περισσότερο στον Άνφιρ παρά σ'εκείνη. «Δε θέλω να σκοτώσω παιδιά του Βασιλείου. Δε θέλω να βάλω τους πολεμιστές μας να κάνουν τέτοια σφαγή–»

«Μα το Ιερό Δέος! Σοβαρολογείς, αδελφή μου;» φώναξε ο Άνφιρ. «Μετά *χαράς* θα τους σκότωνα όλους, απ'τον πρώτο ως τον τελευταίο!»

«Δεν ξέρουν τι κάνουν, Άνφιρ–»

«Είναι εχθροί μας–»

«Δεν είναι εχθροί μας! Η Σφετερίστρια τούς έκλεψε με τη βία. Τους έχει *αλλοιώσει*. Δε θα–»

«Και πρέπει εμείς να τραπούμε σε φυγή *από την ίδια μας την πόλη* επειδή εσύ, Χάνκαθιρ, φοβάσαι να σκοτώσεις αυτά τα τέρατα–;»

«Δεν είναι τέρατα, και το ξέρεις, Άνφιρ!» φώναξε η Χάνκαθιρ.

«*Εγώ,*» δήλωσε ο Άνφιρ, «δεν εγκαταλείπω την Όσβελακ, αδελφή μου. Και όσοι θέλουν είναι ευπρόσδεκτοι να μείνουν στο πλευρό μου.» Φωνές ακούστηκαν οι οποίες συμφωνούσαν μαζί του καθώς εκείνος συνέχιζε να μιλά: «Θα σταματήσουμε μόνοι μας το φουσάτο

της άτριχης λύκαινας, αφού δεν είσαι πρόθυμη να μας βοηθήσεις. Και,» πρόσθεσε διακόπτοντας τη Χάνκαθιρ προτού εκείνη προλάβει να αρθρώσει λέξη, «μην τολμήσεις να το θεωρήσεις αυτό σφετερισμό της εξουσίας της πόλης από τη μεριά μου! Ο οίκος μας είναι μητριαρχικός: η εξουσία είναι δική σου, και μετά από εσένα ανήκει στην κόρη σου, τη Ζαφειρία—»

«Είμαι μαζί σου, θείε,» παρενέβη η Ζαφειρία. «Θα τους πολεμήσουμε. Δε θα τους αφήσουμε να πάρουν την πόλη!»

Το βλέμμα που έστρεψε η Χάνκαθιρ στην κόρη της ήταν γεμάτο οργή. «Δεν είσαι ακόμα Κόμισσα της Όσβελακ, μικρή—»

«Ίσως θα έπρεπε—»

«Άκουσέ με!» φώναξε η Χάνκαθιρ. «Ακούστε με, όλοι σας! Δε θα σκοτώσουμε τα παιδιά του Βασιλείου. Ανάμεσά τους μπορεί να είναι και δικά μας παιδιά, όπως πολύ καλά ξέρετε. Η Σφετερίστρια έχει στρατολογήσει — έχει κλέψει — αγόρια και από την Όσβελακ. Δε θα σκοτώσω τα παιδιά μας. Δεν είναι αυτά ο εχθρός μου — ούτε ο δικός σας!»

«Και πρέπει να εγκαταλείψουμε την πόλη μας;» πετάχτηκε ο Άνφιρ. «Δεν είναι αυτό ακόμα χειρότερο απ'το να—;»

«Θα την εγκαταλείψουμε προσωρινά μόνο,» τόνισε η Χάνκαθιρ. «Θα κρυφτούμε, για την ώρα, στα δάση, όπου δεν πρόκειται να μας βρουν· και μετά, όταν θα νομίζουν πως έχουν νικήσει, θα επιστρέψουμε και θα ξανακάνουμε την Όσβελακ δική μας. Την ξέρουμε καλύτερα από αυτούς· θα εισβάλουμε μέσα από τις σκιές και θα τους διαλύσουμε. Η σκοτοφαγωμένη άτριχη λύκαινα θα μετανιώσει που τα έβαλε μαζί μας! Θα γίνουμε παράδειγμα αντίστασης στο Βασίλειο!»

Σιωπή είχε απλωθεί ξανά στη Μεγάλη Αίθουσα του Παλατιού των Σκιών. Για μερικές στιγμές κανείς δεν μιλούσε.

Ύστερα η Αρκάλθα είπε: «Κι αν δεν τα καταφέρουμε, αδελφή μου; Αν δεν καταφέρουμε να ξαναπάρουμε την Όσβελακ;»

«Αυτά είναι τα εδάφη μας, Αρκάλθα, οι περιοχές μας. Ξέρουμε πώς να ξαναπάρουμε την Όσβελακ. Δε θα είναι δύσκολο.»

«Υποτιμάς τη Σφετερίστρια,» της είπε ο Άνφιρ.

«Δε νομίζεις ότι μπορούμε να ανακτήσουμε την πόλη μας; Πραγματικά, δεν το νομίζεις; Πιστεύεις ότι έχουν τη δύναμη να κρατήσουν την Όσβελακ; Η Όσβελακ μάς ανήκει, Άνφιρ.»

«Αν την εγκαταλείψουμε όμως προτού μας πλησιάσει το στράτευμα, η Σφετερίστρια θα υποψιαστεί ότι κάτι ύπουλο συμβαίνει. Και θα είναι, ίσως, έτοιμη για την επιστροφή μας.»

Αρκετοί συμφώνησαν μαζί του ξανά. Ακόμα κι ο Βέλερντιν, ο οποίος είπε στη Χάνκαθιρ, χαμηλόφωνα, ώστε μόνο εκείνη να τον ακούσει καθώς στεκόταν πλάι της: «Έχει δίκιο, αγάπη μου. Θα τους φανεί ύποπτο αν έρθουν και βρουν μια εγκαταλειμμένη πόλη. Θα περιμένουν επίθεση στο σύντομο μέλλον.»

Η Χάνκαθιρ αναστέναξε. *Ναι, σκέφτηκε, αυτό είναι αλήθεια... Αλλά τι εναλλακτική λύση υπάρχει, μα τον Χάρλαεθ Βοκ;* Στράφηκε στους υπόλοιπους, παρατηρώντας τους καθώς μιλούσαν αναμεταξύ τους.

Ο Άνφιρ τής είπε: «Θα μείνω εγώ στην πόλη μαζί με όσους είναι πρόθυμοι να σταθούν πλάι μου· κι ελπίζω να είναι αρκετοί—»

«Θα σας σκοτώσουν. Μόνοι σας δεν—»

«Δε θα μείνουμε για πολύ, Χάνκαθιρ· αλλά θα το κάνουμε να φανεί ότι προβάλαμε κάποια αντίσταση. Μετά θα υποχωρήσουμε κι εμείς στα δάση για να σας συναντήσουμε.»

Η Χάνκαθιρ αισθανόταν διστακτική να συμφωνήσει μ'αυτό. Τους εκτιμούσε πολύ όλους· φοβόταν για τις ζωές τους. Όμως ήξερε ότι δεν είχαν χρόνο για κουβέντες και σχέδια. Είχαν *ελάχιστο* χρόνο στη διάθεσή τους.

Είπε στον Άνφιρ: «Πρόσεχε τη Θορμάνκου, αδελφέ μου. Μην κάνεις την ανοησία να προσπαθήσεις να κρατήσεις την πόλη. Η πόλη πρέπει να εγκαταλειφθεί.»

«Το συμφωνήσαμε αυτό,» αποκρίθηκε σταθερά ο Άνφιρ, αν και ακόμα φαινόταν να διαφωνεί – εν μέρει, τουλάχιστον.

Όμως... *δεν έχουμε χρόνο για κουβέντες και σχέδια*, σκέφτηκε πάλι η Χάνκαθιρ. «Εντάξει,» είπε. «Έτσι θα δράσουμε, λοιπόν.»

»Πρέπει τώρα να πάω να μιλήσω στον κόσμο, μέσω του *Φάσματος*. Να τους ειδοποιήσω για την υποχώρηση. Όσους έχουν τηλεοπτικούς δέκτες ανοιχτούς ετούτη την ώρα.» Τους υπόλοιπους θα φρόντιζαν να τους ειδοποιήσουν ο Γίγαντας των Δασών και οι άλλοι άνθρωποι της.

Το *Φάσμα* ήταν ο τηλεοπτικός σταθμός της Όσβελακ. Κυρίως έδειχνε παλιές Μοργκιανές ταινίες, πρόβαλε τοπικές ειδήσεις, διαφημίσεις, και ανακοινώσεις, και έβγαζε στον αέρα διαγγέλματα της Κόμισσας. Τον είχαν δύο δίδυμα αδέρφια, ο Άλφεντουρ και η Ηλέκτρα ωλ

Νάρσελεμ. Η Χάνκαθιρ κάλεσε τώρα το γραφείο τους, τηλεπικοινωνιακά, και είπε ότι ήθελε να βγάλει ένα διάγγελμα, επειγόντως.

Το *Φάσμα* διέκοψε την προβολή της ταινίας *Τα Άνθη του Βασιλείου*, και η Κόμισσα της Όσβελακ μίλησε μέσα από το Παλάτι των Σκιών, κοιτάζοντας έναν τηλεοπτική πομπό που ήταν τοποθετημένος επάνω στο γραφείο της. Ενημέρωσε τον κόσμο ότι πλησίαζε μεγάλο στράτευμα της Σφετερίστριας (έτσι ακριβώς την αποκάλεσε, χωρίς περιστροφές: *Σφετερίστρια* – κάτι που παλιότερα δεν έκανε δημοσίως) και έπρεπε να εγκαταλείψουν την πόλη και τα σπίτια τους. Τους πρό-έτρεψε να συγκεντρώσουν τα πάντα – χρήματα, πολύτιμα αντικείμενα, τρόφιμα, ρούχα, εργαλεία, εξαρτήματα, όπλα, ζώα – και να ακολουθήσουν τους ανθρώπους της οι οποίοι θα τους οδηγούσαν σε ασφαλή μέρη έξω από την πόλη. Τους ζήτησε να την εμπιστευτούν. Είπε ότι ήξερε τι έκανε, είπε πως ό,τι γινόταν γινόταν κατόπιν σχεδίου. Τίποτα δεν είχε χαθεί, τόνισε. *Τίποτα δεν είχε χαθεί*. «Από παλιά δείχνετε εμπιστοσύνη στον Οίκο των Νασόλντουν. Σας ζητώ να μας δείξετε εμπιστοσύνη ακόμα μία φορά, σε τούτη τη δύσκολη εποχή. Θα κάνω το παν για να σας ξεπληρώσω για την εμπιστοσύνη σας. Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ. Είμαστε πιο δυνατοί απ'ό,τι η Σφετερίστρια νομίζει, και δε θα την αφήσουμε ξανά να κλέψει τα παιδιά μας.»

Ύστερα, φεύγοντας μπροστά από τον τηλεοπτικό πομπό και από το γραφείο της, η Χάνκαθιρ πλησίασε τον σύζυγό της, που εξοπλιζόταν στα διαμερίσματά τους, και του είπε: «Πρέπει να ξεκινήσουμε να οργανώνουμε τους πολίτες που θα εγκαταλείπουν τα σπίτια τους.»

Ο Βέλερντιν ένευσε καθώς έδενε τη ζώνη με το ξίφος και το πιστόλι του. «Θα το φροντίσω.»

«Εγώ πρέπει να πάω τώρα να μιλήσω στους φιλοξενούμενούς μας. Υποθέτω πως δεν ξέρουν τίποτα ακόμα.»

Ο Βέλερντιν ένευσε ξανά.

Η Χάνκαθιρ αναστέναξε και στάθηκε κοντά του, πλάι του, με το σώμα της ν'αγγίζει το δικό του. «Διαφωνείς με το σχέδιό μου, Βέλερντιν;» τον ρώτησε, υψώνοντας το βλέμμα της για να τον ατενίσει καταπρόσωπο.

«Δεν ξέρω ακόμα,» αποκρίθηκε εκείνος, και η Χάνκαθιρ είδε ειλικρίνεια στα μάτια του. «Η εξέλιξη θα δείξει αν τελικά αυτή ήταν η σωστή κίνηση. Αν *ήταν*, τότε θα νικήσουμε με λιγότερες απώλειες απ'ό,τι αν στεκόμασταν να αντιμετωπίσουμε τη Σφετερίστρια

ευθέως. Αν δεν ήταν, θα χάσουμε την Όσβελακ... κι αυτό θα είναι πολύ άσχημο.»

«Δε θα χάσουμε την Όσβελακ,» είπε η Χάνκαθιρ. «Σ'το ορκίζομαι στον Χάρλαεθ Βοκ, στον Σερτίνγκε, και στα παιδιά μας: δεν θα χάσουμε την Όσβελακ.»

Ο Βέλερντιν φίλησε τα χείλη της. «Πήγαινε στους φιλοξενούμενούς μας. Πάω να οργανώσω τους πολίτες.» Κι έφυγε από τα διαμερίσματά τους.

Η Χάνκαθιρ, ύστερα από μια στιγμή δισταγμού – μια στιγμή κατά την οποία κι η ίδια αμφισβήτησε το σχέδιό της αλλά αποφάσισε ότι δεν είχε χρόνο για αμφιβολίες τώρα· η ώρα ήταν κρίσιμη! – έφυγε επίσης από τα διαμερίσματά τους και βάδισε γρήγορα προς την πτέρυγα όπου βρίσκονταν οι... σιωπηλοί φιλοξενούμενοι, όπως τους έλεγαν αναμεταξύ τους οι έμπιστοι άνθρωποί της. Καθοδόν, έδωσε διαταγές σε διάφορους υπηρέτες και μαχητές του Παλατιού των Σκιών για θέματα άμεσης ανάγκης που είχαν προκύψει τώρα με την εκκένωση της πόλης. Και στα μάτια των περισσότερων έβλεπε δύο πράγματα ανάμεικτα: σύγχυση αλλά και – ευτυχώς – πίστη σ'εκείνη. Πίστη στον Οίκο των Νασόλντουν. Οι Νασόλντουν είχαν περάσει τους ανθρώπους ετούτων των περιοχών μέσα από πολλές σκιές· θα τους περνούσαν μέσα κι από τούτη τη σκιά, που ήταν πολύ πιο βαθιά και παγερή από άλλες.

Ο γιος της, ο Νάσαλθιρ, τη συνάντησε προτού φτάσει στους σιωπηλούς φιλοξενούμενους. Ήταν ψηλότερος από εκείνη, φυσικά, αλλά και ψηλός γενικά· στο ύψος είχε, αναμφίβολα, μοιάσει στον πατέρα του. Στα άλλα χαρακτηριστικά έμοιαζε περισσότερο στη Χάνκαθιρ· όλοι το έλεγαν, και ο Βέλερντιν απλά τον αγαπούσε πιο πολύ γι'αυτό.

«Τι συμβαίνει, μητέρα;» ρώτησε ο Νάσαλθιρ, που δεν ήταν στη Μεγάλη Αίθουσα πιο πριν. «Η Ζαφειρία είναι φωτιά της Θορμάνκου μαζί σου· λέει πως δεν έπρεπε να ετοιμαζόμαστε να εγκαταλείψουμε—»

«Δε γινόταν αλλιώς, Νάσαλθιρ. Ο στρατός που έρχεται να μας χτυπήσει είναι μεγάλος· θα έχουμε πολλές απώλειες αν σταθούμε να τον αντιμετωπίσουμε ευθέως. Επιπλέον, δεν δέχομαι να σκοτώσω τα επιστρατευμένα παιδιά της Σφετερίστριας – τα παιδιά του Βασιλείου μας.»

«Αυτό μου είπαν κι εμένα ότι έλεγες πιο πριν...»

«Διαφωνείς κι εσύ μαζί μου;»

«Δεν ξέρω αν θα έπρεπε να διαφωνήσω, μαμά. Αλλά σίγουρα σε καταλαβαίνω. Ούτε εγώ θα ήθελα να βρεθώ σε τέτοια θέση που θα έπρεπε να επιλέξω αν οφείλω να τραβήξω τη σκανδάλη ενός πυροβόλου αντίκρυ σ'έναν από τους... Αγωνιστές του Βασιλείου.»

Η Χάνκαθιρ ένευσε. Ναι, ο Νάσαλθιρ την καταλάβαινε. Την καταλάβαινε, συνήθως, καλύτερα από τη Ζαφειρία. Αυτός έπρεπε να ήταν κόρη, για να πάρει την εξουσία της Όσβελακ μετά από εκείνη. Αλλά δεν ήταν κόρη· ήταν ένας πολύ όμορφος νεαρός, δυο χρόνια μεγαλύτερος από τη Ζαφειρία. Η Χάνκαθιρ έβλεπε πώς τον κοίταζαν όλες οι παλατιανές των Σκιών· κι εγώ θα τον κοίταζα έτσι, αν δεν ήταν γιος μου κι αν ήμουν δέκα χρόνια μικρότερη.

Συνέχισε να βαδίζει, και ο Νάσαλθιρ την ακολούθησε. «Πού πηγαίνεις τώρα, μητέρα;»

«Στους φιλοξενούμενους μας.»

«Δεν το ξέρουν ακόμα;»

«Όχι. Έτσι νομίζω, τουλάχιστον.»

«Θα τους πάρεις κι αυτούς μαζί μας, έξω από την πόλη;»

«Φυσικά. Θα τους αναλάβω προσωπικά. Τους υποσχέθηκα την προστασία μου, ό,τι κι αν συμβεί.»

Ο Νάσαλθιρ συνέχισε να την ακολουθεί μες στους διαδρόμους του Παλατιού των Σκιών. Η Χάνκαθιρ πλησίασε την ξύλινη πόρτα ενός ανελκυστήρα, την άνοιξε, και μπήκαν. Κατέβηκαν στο ισόγειο και βάδισαν ξανά ώσπου έφτασαν σε μια αίθουσα που δεν πολυχρησιμοποιούσαν πλέον. Τριγύρω κρέμονταν ταπετσαρίες με σκηνές από τα Χαρνώθια δάση και τα Δυτικά Έλη – κυνήγια, ταξίδια, φύση, Ίσκιои, στοιχειά και δαίμονες του Σερτίνγκε. Ένας μοναχικός φωτόλιθος επάνω σε ψηλό λιθοστάτη φώτιζε το δωμάτιο. Ακόμα κι αν τα μισόκλειστα παραθυρόφυλλα ήταν ανοιχτά, τώρα πια ηλιακό φως δεν ερχόταν από έξω· η νύχτα είχε πέσει. Η Χάνκαθιρ ανασήκωσε μια ταπετσαρία η οποία απεικόνιζε Ίσκιους να πολιορκούν έναν ταξιδιώτη που προσευχόταν (στον Νούρκας, ίσως, ή στον Σιλίσβας). Πίσω από την ταπετσαρία αποκαλύφθηκε ένας μικρός διάδρομος. Η Χάνκαθιρ μπήκε εκεί μαζί με τον Νάσαλθιρ, βγάζοντας έναν φωτόλιθο από μια τσέπη της καθώς άφηνε να πέσει η ταπετσαρία πίσω τους. Η ακτινοβολία του λίθου ήταν αρκετή για να φτάσουν ως την πόρτα και να την ανοίξουν, να μπουν στους χώρους όπου βρίσκονταν οι σιωπηλοί φιλοξενούμενοι.

Στο μικρό σαλόνι κάθονταν οι πέντε από αυτούς και έπαιζαν *Χαμένες Κορόνες*· μόνο ένας έλειπε. Όλοι τους ήταν άνθρωποι του Βασιλείου κυνηγημένοι από τη Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν. Άνθρωποι μιας κάποιας σημαντικότητας. Στράφηκαν να κοιτάξουν την Κόμισσα των Σκιών και τον γιο της, καταλαβαίνοντας προφανώς ότι κάτι συνέβαινε.

Ο Έλβεντιρ ωλ Ζαλτάρεμ είπε: «Χάνκαθιρ...» αφήνοντας κάτω τα τραπουλόχαρτά του, κλειστά.

«Πρέπει να εγκαταλείψουμε την πόλη,» τους πληροφόρησε η Χάνκαθιρ, και τους εξήγησε γιατί.

Ο Έλβεντιρ συνοφρυώθηκε. «Είσαι σίγουρη γι' αυτό που κάνεις;»

«Όσο σίγουρη μπορώ να είμαι. Πού είναι ο Άρχοντας Κίλβονουρ; Στο δωμάτιό του;»

«Ναι. Πού αλλού;»

Η Κόμισσα της Όσβελακ πλησίασε μια από τις πόρτες της πτέρυγας των φιλοξενούμενων και χτύπησε, λέγοντας: «Άρχοντα Κίλβονουρ; Η Χάνκαθιρ είμαι.»

«Περάστε, Αρχόντισσά μου.»

Η Χάνκαθιρ άνοιξε και μπήκε, αφήνοντας τον γιο της πίσω.

Ο Άρχοντας Κίλβονουρ διάβαζε ένα μεγάλο βιβλίο καθισμένος στη λαξευτή πολυθρόνα του, πλάι στο αναμμένο τζάκι· τώρα έβγαλε τα γυαλιά του ακουμπώντας τα πάνω στις ανοιχτές σελίδες. Ήταν μιας κάποιας ηλικίας· τα μαλλιά του και τα γένια του είχαν ασπρίσει. Το δέρμα του ήταν κατάμαυρο. Τα μάτια του δεν είχαν χάσει τίποτα από τη σπирτάδα τους· η Χάνκαθιρ φανταζόταν πως ακριβώς έτσι θα ήταν και νέος.

«Πρέπει να εγκαταλείψουμε την πόλη, Άρχοντά μου. Η Σφετερίστρια έχει στείλει μεγάλο στρατό ο οποίος πλησιάζει,» είπε η Χάνκαθιρ.

«Έφτασαν, λοιπόν, τα πράγματα εδώ...» μουρμούρισε ο Κίλβονουρ, χωρίς να πάρει το βλέμμα του από πάνω της. «Σ' το είχα πει, νιρλίσα, ότι μ' αυτό που κάνεις – που προσφέρεις άσυλο σ' εμάς – βάζεις σε κίνδυνο τον εαυτό σου και τους δικούς σου.»

«Δεν είναι αυτός ο μόνος λόγος που με μισεί η Σφετερίστρια. Της έχω δώσω αρκετούς λόγους – και σκοπεύω στο μέλλον να της δώσω ακόμα περισσότερους. Αλλά δεν δέχομαι να σκοτώσω τα καταναγκασμένα παιδιά του Βασιλείου που στέλνει εναντίον μας! Έτσι, φεύγουμε.»

«Ααα... καταλαβαίνω καλύτερα τώρα, Αρχόντισσα Χάνκαθιρ.»

Η Κόμισσα των Σκιών τον ενημέρωσε ακριβώς για την κατάσταση, και μετά είπε: «Πρέπει να ετοιμαστείτε, Άρχοντά μου, για να φύγουμε. Θα σας οδηγήσω εγώ η ίδια έξω από την πόλη, σε ασφαλές μέρος. Σας υποσχέθηκα ότι θα σας προστατέψω, και θα σας προστατέψω, μα τον Νούρκας τον Σωτήρα!»

«Κανείς μας δεν αμφισβήτησε ούτε για λίγο τον λόγο σου, νιρλίσα,» αποκρίθηκε ο Κίλβονουρ καθώς έκλεινε το βιβλίο του και σηκωνόταν από την πολυθρόνα. «Εκείνο για το οποίο αναρωτηθήκαμε μόνο, μερικές φορές, είναι αν έχεις χάσει τα λογικά σου που δέχεσαι να συναναστρέφεις παρανόμους σαν εμάς.» Και χαμογέλασε μέσα από τα λευκά, καλοψαλιδισμένα γένια του.

Η Χάνκαθιρ τού επέστρεψε το χαμόγελο. *Εβδομήντα χρονών λύκος*, σκέφτηκε, *και το Χαρνώθιο χιούμορ του είναι κοφτερό όσο και το μυαλό του. Αν ήμουν στη θέση σου, Ζώθμαλιρ, θα τον φοβόμουν παρότι είναι ο τελευταίος ζωντανός άνθρωπος του οίκου του.*

Κεφάλαιο 3

Λόγια και Παρουσίες

Πολύμορφος Δύτης, πλέοντας με μορφή υποβρυχίου, έκανε πάνω από τρεις ώρες μέχρι να διασχίσει την απόσταση από τη διαστασιακή δίοδο ως την Κέλμενκωθ στο νότιο άκρο των επικίνδυνων Σπαθωτών Ακτών. Και όταν έφτασε εκεί ήταν μία ώρα πριν από το μεσημέρι. Άραξε σε μια από τις αποβάθρες, άνοιξε την πόρτα του σαν ράμπα, και οι επιβάτες κατέβηκαν προτού αρχίσουν να ξεφορτώνονται τα εμπορεύματα.

Η Λουκία κοίταξε τον ουρανό. «Είναι μεσημέρι;» ρώτησε, παρατηρώντας πως ο μοναδικός ήλιος της Μοργκιανής ήταν ψηλά.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ.

«Μα την ουρά της Έχιδνας! Θα ορκιζόμουν ότι ήταν σουρούπο.»

Ο Κάλνεντουρ μειδίασε. «Τα πράγματα εδώ είναι πολύ διαφορετικά απ'ό,τι στην Υπερυδάτια.»

«Το βλέπω. Όσο *μπορώ* να δω.» Ο ήλιος της Μοργκιανής ήταν πολύ ασθενικός· φεγγάρι θύμιζε στη Λουκία. Στον ουρανό της Υπερυδάτιας υπήρχαν δύο ήλιοι, και ο καθένας από μόνος του ήταν δυνατότερος από αυτόν εδώ. «Πώς ζουν σε τούτη τη διάσταση; Πώς δεν σκουντουφλάνε με κάθε πέντε βήματα που κάνουν;»

Η Ζέρκιλιθ δεν μίλησε. *Η σιωπή είναι σύνεση*, άλλωστε.

Ο Κάλνεντουρ είπε στη Λουκία: «Θα ανακαλύψεις πώς.»

Ο Δεξής και η Αριστερή, που ήταν γαντζωμένοι στους ώμους του, έμοιαζαν το ίδιο παραξενεμένοι με την Υπερυδάτια πειρατίνα σχετικά με το καινούργιο περιβάλλον στο οποίο είχαν βρεθεί. Αλλά ήταν σιωπηλοί και ακίνητοι.

Επίσης σιωπηλός ήταν ο Ακατάλυτος, που βάδιζε σαν σκιά πλάι στα μποτοφορεμένα πόδια της Λουκίας. Φαινόταν απορημένος όπως τα δύο φτερωτά ερπετά, και τσιτωμένος· ετοιμοπόλεμος σχεδόν.

Περπατούσαν τώρα στο λιμάνι, έχοντας αφήσει πίσω τους την αποβάθρα, παρατηρώντας τον κόσμο ολόγυρα: ταξιδιώτες, ναυτικούς, κουβαλητές, τυχαίους περαστικούς. Και ανάμεσα στους πεζούς κυκλοφορούσαν και καβαλάρηδες επάνω σε άλογα και γιγαντόλυκους,

καθώς και μηχανοκίνητα οχήματα διαφόρων ειδών. Επίσης, υπήρχαν αρκετοί φρουροί με το έμβλημα του Βασιλείου. Η παρουσία τους ήταν πολύ αισθητή. Καβαλούσαν γιγαντόλυκους, κυρίως, ή δίκυκλα.

«Λείπουμε κι οι δυο δέκα χρόνια από τη Μοργκιάνη,» είπε ο Κάλνεντουρ στη Ζέρκιλιθ, «αλλά εσύ σίγουρα τη θυμάσαι καλύτερα από εμένα. Πού προτείνεις να πάμε;» Δεν το είχαν αποφασίσει ακόμα, γιατί δεν ήξεραν τι κατάσταση ακριβώς θα συναντούσαν εδώ.

Προτού η Ζέρκιλιθ απαντήσει, η Λουκία τη ρώτησε: «Δεν έλεγες ότι καλύτερα να φύγουμε αμέσως από την Κέλμενκωθ;»

«Όχι αμέσως,» αποκρίθηκε η Ζέρκιλιθ. «το συντομότερο δυνατό. Αυτή είναι η γενέτειρα της Σφετερίστριας. Η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν ήταν η Δουκίσσα των Σπαθωτών Ακτών προτού αρπάξει την εξουσία από τους Κάρνελεκ και καθίσει στον Θρόνο της Χάρνωθ. Αυτό δεν σημαίνει, βέβαια, ότι τώρα εδώ ψάχνει κανείς για εμάς. Ωστόσο, καλύτερα να κρατάμε τα πρόσωπά μας κρυμμένα. Η Ζώθμαλιρ δεν με είδε ποτέ νεκρή· ούτε εσένα, Πρίγκιπά μου.» Είχαν τις κουκούλες τους σηκωμένες, φυσικά, και με τέτοιο ασθενικό φως εδώ η Λουκία δεν είχε καμιά αμφιβολία ότι τίποτα από τις όψεις τους δεν φαινόταν από απόσταση μισού μέτρου.

«Πάμε να καθίσουμε κάπου,» πρότεινε ο Κάλνεντουρ. «Αν είναι να μάθουμε τι συμβαίνει τελευταία στο Βασίλειο, το καλύτερο μέρος είναι η τραπεζαρία ενός περαστικού πανδοχείου. Και... νομίζω πως θυμάμαι ποιο είναι το πιο περαστικό πανδοχείο στην Κέλμενκωθ.» Όταν είχε δεχτεί το Φίλημα της Έχιδνας είχε χάσει τη μνήμη του· δεν θυμόταν τίποτα από το παρελθόν του. Αλλά ήξερε διάφορα άλλα πράγματα, για πολλές διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος: γνώσεις σαν από εγκυκλοπαίδεια. Και η Μοργκιάνη δεν αποτελούσε εξαίρεση. Αν και ο Κάλνεντουρ ακόμα δεν θυμόταν το παρελθόν του – δεν ήξερε γι' αυτό κάτι περισσότερο απ' όσα τού είχε πει η Ζέρκιλιθ – γνώριζε πολλά για ετούτη τη διάσταση. «*Το Παλιό Τραγούδι*. Κάνω λάθος, Ζέρκιλιθ;»

«Δεν ξέρω παρά ελάχιστα πράγματα για την Κέλμενκωθ, Πρίγκιπά μου. Δεν ερχόμουν εδώ, παλιά. Ερχόσουν εσύ;» Ο Κάλνεντουρ ήταν πολυταξιδεμένος, όχι μόνο σε άλλες διαστάσεις αλλά και μέσα στη δική του διάσταση.

«Μάλλον,» αποκρίθηκε τώρα. «Για να τη θυμάμαι. Πρέπει να είχα περάσει μερικές φορές. Δεν ξέρω, όμως, λεπτομέρειες για την πόλη.

»Ελάτε αποδώ.» Έστριψε και τον ακολούθησαν, μπαίνοντας στη Λεωφόρο των Τροχών, γύρω από την οποία ψηλές πολυκατοικίες ορθώνονταν και η κίνηση ήταν πολλή, ειδικά μια τέτοια ώρα της ημέρας. Τα περισσότερα ισόγεια των πολυκατοικιών ήταν καταστήματα εδώ. Στους τοίχους ήταν κολλημένες αφίσες με φωτογραφίες προσώπων ή ζωγραφισμένα πρόσωπα, γράφοντας από κάτω ή από πάνω ΚΑΤΑΖΗΤΟΥΜΕΝΟΣ και προσφέροντας αμοιβή αρκετών βασιλικών. Σε ορισμένες περιπτώσεις αναφέρονταν και τα εγκλήματα του καταζητούμενου.

Ο Κάλνεντουρ είδε τρεις φορές μια συγκεκριμένη όψη μέσα σε λίγα μέτρα. Του έκανε εντύπωση αυτό, και πλησίασε την τελευταία αφίσα. Διάβασε το όνομα *Έλκερθιν ο Θανατογέννητος*. Καταζητούμενος για ληστείες, φόνους μαχητών του Βασιλείου, βανδαλισμούς, βιασμούς, απόκρυψη επικηρυγμένων, σκευωρία κατά του Στέμματος, συμμαχία με παρανόμους και κουρσάρους. Προσφέρονταν πέντε χιλιάδες βασιλικά σε όποιον τον έφερνε ζωντανό στη Χάρνωθ, στη Μητέρα του Βασιλείου, τη Βασίλισσα Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν. Για νεκρό, η αμοιβή ήταν «υπό συζήτηση».

Πέντε χιλιάδες βασιλικά; σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ. Αν δεν με απατά η μνήμη μου, αυτή είναι μια μικρή περιουσία.

Η Λουκία, στεκόμενη πλάι του, δεν μπορούσε να διαβάσει τις λέξεις στην αφίσα γιατί ήταν στην Καθομιλουμένη της Μοργκιάνης, την οποία δεν γνώριζε. «Τι γράφει εκεί, Γεώργιε; Κάποιος καταζητούμενος;»

Ο Κάλνεντουρ κατένευσε. «Ναι»· και της είπε τι έγραφε.

Η Λουκία γέλασε μέσα απ'την κουκούλα της κάπας της. «Χειρότερος απ'τον Οφιομαχητή ακούγεται αυτός ο τύπος...»

Ο Κάλνεντουρ στράφηκε στη Ζέρκιλιθ. «Ποιος είναι; Τον ξέρεις;»

Κούνησε το κεφάλι της. «Το όνομά του δεν μου λέει τίποτα. Πρέπει να εμφανίστηκε αφότου είχαμε φύγει για να σε αναζητήσουμε, Πρίγκιπά μου.»

«Μη με λες “Πρίγκιπα μου”. Είναι επικίνδυνο, και θα γίνεται ολοένα και πιο επικίνδυνο όσο περισσότερο βρισκόμαστε στο Βασίλειο της Χάρνωθ.»

«Έχεις δίκιο, Κάλνεντουρ. Με συγχωρείς.»

«Μόνο από το Ιερό Δέος ζητάμε συγχώρεση,» αποκρίθηκε εκείνος – ένα παλιό ρητό του Βασιλείου.

Απομακρύνθηκαν από την αφίσα με τον καταζητούμενο Έλκερθιν τον Θανατογέννητο, συνεχίζοντας να βαδίζουν στο πλάι της Λεωφόρου των Τροχών.

«Τι είναι αυτό το “Ιερό Δέος”;» ρώτησε η Λουκία. «Το έχετε ξαναφέρει, νομίζω...»

«Ο Χάρλαεθ Βοκ,» απάντησε ο Κάλνεντουρ.

«Αυτός είναι ο θεός του Βασιλείου της Χάρνωθ, έτσι δεν μου είπατε;»

«Ο θεός που λατρεύεται εδώ περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο. Άγνωστο αν είναι αρσενική ή θηλυκή οντότητα, αλλά πάντα μιλάμε γι'αυτόν ως ο Χάρλαεθ Βοκ για κάποιο λόγο. Υποτίθεται πως, πριν από αιώνες, έδειξε στους πρώτους βασιλείς της Χάρνωθ τον Δρόμο της Εξουσίας ώστε να σώσουν τη χώρα από την αναρχία και τους λήσταρχους που κυριαρχούσαν εδώ.»

«Και ο Χάρλαεθ Βοκ προκαλεί το Ιερό Δέος;»

«Όχι· ο Χάρλαεθ Βοκ είναι το Ιερό Δέος.»

«Δηλαδή;»

«Δεν ξέρω. Πρέπει να ρωτήσεις κανέναν ιερέα για περισσότερη ανάλυση του θέματος...»

«Οι θεοί είναι περίεργοι εδώ.»

«Γιατί, θεωρείς ότι στην Υπερυδάτια είναι πιο κατανοητοί;»

«Έτσι μου φαίνεται.»

«Θέμα συνήθειας.»

«Ίσως.» Και μετά: «Τι άλλοι θεοί υπάρχουν στη Μοργκιάνη;» ρώτησε η Λουκία καθώς έστριβαν σ'έναν δρόμο κάθετο στη Λεωφόρο των Τροχών, με τον Κάλνεντουρ πάντα να τους οδηγεί. «Έχω ακούσει να αναφέρετε τον... Νούρκας, νομίζω; Και τον Ιουράσκη;»

«Σωστά τούς θυμάσαι,» απάντησε ο Κάλνεντουρ. «Αλλά είναι κι αρκετοί ακόμα θεοί πέρα από αυτούς. Ο Νούρκας ο Σωτήρας είναι πολύ σημαντικός σ'όλη τη Μοργκιάνη· δε νομίζω ότι υπάρχει μέρος που να μην τον λατρεύουν. Είναι ο Πρώτος Θεός. Σύμφωνα με τους μύθους, όταν ο ήλιος της Μοργκιάνης ήταν έτοιμος να σβήσει ο Νούρκας τον κράτησε ζωντανό και—»

«Γι'αυτό ο ήλιος σας είναι έτσι μισοπεθαμένος;»

«Μάλλον. Ο Νούρκας τον κράτησε ζωντανό και απομάκρυνε το Πατοβόρο Σκότος, το επίσης αποκαλούμενο “Πεινασμένο Σκοτάδι”. Το οποίο είναι κι αυτό ένας από τους θεούς της Μοργκιάνης—»

«Αλλά μόνο οι παράφρονες το λατρεύουν,» πρόσθεσε η Ζέρκιλιθ. «Τους λένε “Σκοτεινούς Ακόλουθους”.»

Όμως δεν είχε διακόψει τον Κάλνεντουρ για να μιλήσει· ο Κάλνεντουρ είχε σταματήσει να μιλά από μόνος του, όπως επίσης και να βαδίζει, γιατί από τα δεξιά του, από έναν στενό δρόμο ανάμεσα στις πολυκατοικίες, είχε δει κάποιον να του γνέφει. Πιάνοντας τη λαβή του ξίφους του – του Φιλιού της Έχιδνας – μέσα από την κάπα του, στράφηκε να τον αντικρίσει. Ο άντρας έμοιαζε με ταξιδιώτη. Κουκουλοφόρος, σαν εκείνον. Και ο Κάλνεντουρ είχε, προς στιγμή, την εντύπωση ότι αντίκριζε τον εαυτό του σε καθρέφτη.

Ο άγνωστος τού έγνεψε ξανά, με το χέρι. Του έγνεψε να πλησιάσει, να τον ακολουθήσει. Και στράφηκε και χάθηκε μες στις σκιές.

«Τι είναι, Γεώργιε;» ρώτησε η Λουκία.

«Αυτός εκεί ο τύπος· τον είδες;»

«Ποιος τύπος;»

«Εκεί.» Έδειξε ανάμεσα στις δυο πολυκατοικίες. «Ένας κουκουλοφόρος. Ταξιδιώτης, μάλλον. Μου έγνεψε.»

«Δεν είδα κανέναν...»

«Ούτε εγώ,» είπε η Ζέρκιλιθ.

«Ήταν, όμως, κάποιος εκεί. Μου έγνεψε,» επέμεινε ο Κάλνεντουρ. Και βάδισε γρήγορα προς τον στενό δρόμο ανάμεσα στις πολυκατοικίες, εξακολουθώντας να έχει το χέρι του στο μανίκι του Φιλιού της Έχιδνας κάτω από την κάπα του. Ο Δεξής και η Αριστερή έβγαλαν ανήσυχα συρίγματα – τα πρώτα συρίγματα που έβγαζαν από τότε που είχαν έρθει στη Μοργκιάνη – και τίναξαν τις φτερούγες τους, ακόμα γαντζωμένοι στους ώμους του Κάλνεντουρ.

Η Ζέρκιλιθ και η Λουκία τον ακολούθησαν δίχως δισταγμό, και η τελευταία τον προειδοποίησε: «Πρόσεχε, Γεώργιε! Μπορεί νάναι παγίδα αυτής της Σφετερίστριας!»

«Πώς να το ξέρει ότι είμαι εδώ;» είπε ο Κάλνεντουρ, αν και ήταν επιφυλακτικός. Πολύ επιφυλακτικός. Είχε όμως την περιέργεια να δει ποιος του είχε γνέψει. Ήταν δυνατόν κάποιος – κάπως – να τον είχε αναγνωρίσει;

«Ίσως νάναι κάνας ληστής, τότε,» είπε η Λουκία.

Μπήκαν στον στενό δρόμο ανάμεσα στις δύο πολυκατοικίες...

...ο οποίος ήταν άδειος. Κανείς δεν ήταν εδώ. Κάποιες μεταλλικές πόρτες βρίσκονταν δεξιά κι αριστερά, και μια μεταλλική σκάλα

σκαρφάλωνε στο πλάι της δεξιάς πολυκατοικίας. Το μέρος ήταν πολύ σκοτεινό στο ασθενικό φως του ήλιου της Μοργκιάνης.

Ο Κάλνεντουρ κοίταξε τριγύρω—

Κάποιος τού έγνεφε ξανά, από το πέρας του στενού δρόμου!

«Στάσου!» του φώναξε ο Κάλνεντουρ, βαδίζοντας προς τα εκεί. «Τι θέλεις;»

Ο άγνωστος εξαφανίστηκε σαν σκιά.

«Σε ποιον μιλάς;» ρώτησε η Λουκία ακολουθώντας πάλι τον Γεώργιο, όπως επίσης και η Ζέρκιλιθ, η οποία είπε: «Κάλνεντουρ – δεν είναι κανένας εκεί.»

Ο Κάλνεντουρ έτρεξε ως το τέλος του δρόμου, τραβώντας το Φιλί της Έχιδνας απ' το θηκάρι, έτοιμος για πιθανή παγίδα. Κοίταξε πέρα από τη στροφή, έναν άλλο στενό δρόμο ανάμεσα σε πολυκατοικίες. Άδειος κι αυτός, εκτός από μια γυναίκα που έβγαине εκείνη την ώρα από μια πόρτα. Είδε τον Κάλνεντουρ, με το σπαθί του στο χέρι, και τα μάτια της γούρλωσαν. Γύρισε ξανά, τράβηξε το κλειδί από την τσάντα της, κι έκανε ν'ανοίξει την πόρτα.

«Μια στιγμή, κυρία!» της είπε ο Κάλνεντουρ, θηκαρώνοντας το Φιλί της Έχιδνας και βαδίζοντας προς τη μεριά της. «Δεν είμαι ληστής, δε θα σας πειράξω. Ήταν κάποιος εδώ, στον δρόμο, πριν από λίγο. Ένας κουκουλοφόρος – ταξιδιώτης. Είδατε πού πήγε;»

Η γυναίκα κούνησε το κεφάλι αρνητικά, ανοίγοντας την πόρτα. «Δεν τον είδα – δεν τον είδα.»

«Μη φοβάστε.» Ο Κάλνεντουρ σταμάτησε στα δυο μέτρα απόσταση. «Δε σας πειράζω, μα το Ιερό Δέος! Πείτε μου πού πήγε αυτός ο άνθρωπος.»

Η γυναίκα φάνηκε να ηρεμεί. «Δεν τον είδα· σας λέω αλήθεια.»

«Δεν ήταν κανένας εδώ, στον δρόμο, καθώς ανοίξατε την πόρτα για να βγείτε;»

«Κανένας.»

Παράξενο... σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ. «Εντάξει. Με συγχωρείτε αν σας τρώμαξα.»

«Είναι κάποιος... καταζητούμενος;»

«Όχι· μην ανησυχείτε. Πηγαίνετε στη δουλειά σας. Συγνώμη που σας τρώμαξα,» επανέλαβε.

Η γυναίκα άφησε την πόρτα να κλείσει πίσω της ξανά κι απομακρύνθηκε, βαδίζοντας εσπευσμένα μέσα στον δρόμο.

Η Ζέρκιλιθ και η Λουκία ήδη στέκονταν εκατέρωθεν του Κάλνεντουρ, και η πρώτη τού είπε: «Πρέπει να έκανες λάθος. Δεν ήταν κα- νείς εκεί.»

«Όχι· κάποιος ήταν. Και μου έγνεφε.»

«Δεν είδα κανέναν...»

«Ούτε εγώ είδα κανέναν,» είπε η Λουκία. «Είσαι σίγουρος, Γεώρ- γιε;»

«Μα τα δόντια της Έχιδνας,» γρύλισε ο Κάλνεντουρ, «ναι, τον είδα. Δύο φορές, τον είδα! Δε μπορεί να μην τον προσέξατε καθόλου!»

Η Ζέρκιλιθ και η Λουκία αλληλοκοιτάχτηκαν.

«Δεν τον είδατε...» είπε ο Κάλνεντουρ, παραξενεμένος πολύ. *Είναι δυνατόν να τον είδα μόνο εγώ;*

«Δεν ήταν κανείς εκεί,» επανέλαβε η Ζέρκιλιθ, και η Λουκία κατέ- νευσε, συνοφρυωμένη. Ο Ακατάλυτος έβγαλε ένα νιαούρισμα από τα πόδια της.

«Πρέπει να έκανες λάθος,» συνέχισε η Ζέρκιλιθ. «Πρέπει να ήταν κάποια σκιά...»

«Δεν έκανα λάθος,» επέμεινε ο Κάλνεντουρ. «Ήταν ένας άνθρω- πος. Ένας ταξιδιώτης, με κάπα και κουκούλα. Σαν...» *Σαν εμένα.* Α- κόμα είχε εκείνη την παράλογη εντύπωση ότι είχε κοιτάξει σε καθρέ- φτη. Γιατί; «Ένας ταξιδιώτης.»

Η Λουκία σκέφτηκε, παρατηρώντας τον: *Έχει παραισθήσεις; Κάτι που προκλήθηκε από αυτό που του συνέβη μέσα στο υποβρύχιο;*

Η Ζέρκιλιθ είχε την ίδια ανησυχία μέσα της. Αλλά είπε: «Πάμε στο *Παλιό Τραγούδι*, καλύτερα. Όποιος κι αν ήταν, δεν μπορεί να ήθελε τίποτα το καλό, Πρίγκ- Κάλνεντουρ.»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε, αν και διστακτικά. «Ναι, πάμε στο *Παλιό Τραγούδι*.» Ποιος μπορεί, όμως, να ήταν αυτός που του είχε γνώψει; αναρωτιόταν. Σίγουρα στεκόταν κάποιος άνθρωπος εκεί. Τον είχε δει. Δεν ήταν σκιά, δεν ήταν παιχνιδισμα του φωτός. Ήταν ένας κουκου- λοφόρος ταξιδιώτης.

Βγήκαν πάλι στον δρόμο που ακολουθούσαν αρχικά, αυτόν που ή- ταν κάθετος στη Λεωφόρο των Τροχών, και ο Κάλνεντουρ συνέχισε να τον διασχίζει, με τη Ζέρκιλιθ και τη Λουκία πλάι του και τα φτε- ρωτά ερπετά γαντζωμένα στους ώμους του.

Η Ζέρκιλιθ και η Λουκία ανησυχούσαν τώρα γι' αυτόν. Φοβόνταν ότι κάτι άσχημο μπορεί, τελικά, να του είχε συμβεί στον *Πολύμορφο Δύτη*. Αλλά καμιά τους δεν μιλούσε. *Σίγουρα*, σκεφτόταν η Ζέρκιλιθ,

είναι κάτι που θα του περάσει. Πρέπει να είναι ακόμα... ζαλισμένος από την απομάκρυνση της επιρροής της Έχιδνας από μέσα του.

Στο τέλος του δρόμου ήταν μια μεγάλη πλατεία γεμάτη ανθρώπους, σκηνές, πάγκους, αλλά και σταθερά, πέτρινα καταστήματα. Στο κέντρο της ορθωνόταν ένα ψηλό άγαλμα που απεικόνιζε κάποιον με μανδύα, κουκούλα, και στέμμα με μακριά, όρθια καρφιά σαν λεπίδες. Ήταν φτιαγμένο από ένα πράσινο πέτρωμα που ο Κάλνεντουρ και η Ζέρκιλιθ ήξεραν ότι ονομαζόταν *πρασινόλιθος*. Όπως επίσης ήξεραν ότι αυτό το άγαλμα ήταν του Χάρλαεθ Βοκ.

«Η Πλατεία Αγοράς,» πληροφόρησε ο Κάλνεντουρ τις φίλες του: μια ακόμα εγκυκλοπαιδική γνώση από το παρελθόν του. «Εδώ είναι το *Παλιό Τραγούδι*. Και το τοπικό Πάνθεο δεν είναι μακριά. Αλλά το άγαλμα του Ιερού Δέους δεν νομίζω πως υπήρχε την τελευταία φορά που ήμουν στην Κέλμενκωθ.»

«Αυτός είναι ο Χάρλαεθ Βοκ;» είπε η Λουκία.

«Ναι. Όπως βλέπεις, είναι αδύνατον να ξεχωρίσεις αν είναι άντρας ή γυναίκα, έτσι όπως απεικονίζεται τυλιγμένος σ' αυτό τον μανδύα. Θα μπορούσε να είναι οτιδήποτε – ακόμα και Ίσκιος των Χαρνώθιων δασών.»

«Τι είναι ο Ίσκιος των Χαρνώθιων δασών;»

«Θα σου απαντήσω όταν καθόμαστε στο πανδοχείο.»

Η Λουκία σκέφτηκε: *Είπε πως νόμιζε ότι είδε έναν κουκουλοφόρο να του γνώφει. Ήταν, μήπως, ο Χάρλαεθ Βοκ; Ο Χάρλαεθ Βοκ βγαλμένος από το μυαλό του; Από τις αναμνήσεις που έχει από αυτά τα αγάλματά;*

Περνώντας ανάμεσα από σκηνές, πάγκους, και κόσμο, αντίκρισαν μια πινακίδα που έγραφε «*Το Παλιό Τραγούδι*» και δεξιά κι αριστερά αυτών των λέξεων είχε ζωγραφισμένες Μοργκιανές νότες. Η Λουκία δεν καταλάβαινε ότι οι νότες ήταν νότες – δεν τις είχε ξαναδεί – αλλά τα γράμματα μπορούσε να τα διαβάσει. Σε αντίθεση με αυτά πολλών άλλων πινακίδων, ήταν στη Συμπαντική Γλώσσα, την οποία γνώριζε. «Πρέπει να έχουν κάμποσους εξωδιαστασιακούς ταξιδιώτες εδώ, Γεώργιε...»

«Μη με λες Γεώργιο.»

«Και πώς να σε λέω;»

«Κάλνεντουρ.»

Δεν της άρεσε αυτό, δεν της άρεσε καθόλου. Σκεφτόταν ο Γεώργιος να μην ξαναγυρίσει στην Υπερυδάτια; Δε μπορεί να σκεφτόταν τέτοιο πράγμα! Αλλά η Λουκία προτίμησε να μη μιλήσει τώρα...

Ο Κάλνεντουρ τής είπε, καθώς ζύγωναν την ανοιχτή πόρτα του πανδοχείου: «Δε θέλουμε να γίνουμε στόχος περιέργων ή κατασκόπων, αν τύχει κανείς να σ'ακούσει ν'αποκαλείς έτσι έναν μαυρόδερμο, καταφανώς Μοργκιανό άνθρωπο.»

Έχει δίκιο, συλλογίστηκε η Λουκία ενώ οι ανησυχίες της καταλάγιαζαν. *Καλύτερα να είμαστε προσεχτικοί. Έχει εχθρούς εδώ, άλλωστε, και δεν έχει τις δυνάμεις που είχε στην Υπερυδάτια.*

Μπήκαν στην τραπεζαρία του *Παλιού Τραγουδιού* και κάθισαν σ'ένα τραπέζι που κατάφεραν να βρουν άδειο παρά την πολυκοσμία της μεσημεριανής ώρας. Από το ηχοσύστημα του καταστήματος ακουγόταν ένα τραγούδι που η Λουκία δεν καταλάβαινε τίποτα από τους στίχους του· αλλά ούτε ο Κάλνεντουρ ή η Ζέρκιλιθ το ήξεραν, παρότι καταλάβαιναν τους στίχους: πρέπει να ήταν κάποιο πρόσφατο, καινούργιο τραγούδι. Ο Κάλνεντουρ μόνο νόμιζε πως αναγνώριζε το συγκρότημα: οι Γενναίοι Απόγονοι. Δεν του άρεσαν, γενικά, αλλά ήταν αρκετά δημοφιλείς· προ δεκαετίας, τουλάχιστον.

Μια σερβιτόρα πλησίασε το τραπέζι τους και τους έδωσε το μενού, το οποίο ήταν γραμμένο και στην Καθομιλουμένη και στη Συμπαντική. «Θα το σκεφτείτε ή θα παραγγείλετε αμέσως;» ρώτησε στην Καθομιλουμένη, ενώ κοίταζε με κάποια περιέργεια τα δύο φτερωτά ερπετά στους ώμους του Κάλνεντουρ.

Εκείνος αποφάσισε να της μιλήσει λιγάκι σπαστά, σαν να ήταν ξένος. «Γνωρίζετε τη Συμπαντική;»

«Φυσικά,» αποκρίθηκε στη Συμπαντική η κοπέλα, που ήταν γαλανόδερμη και ξανθομάλλα και θα μπορούσε ίσως – ίσως – να ήταν ακόμα και εξωδιαστασιακή. «Θέλετε να διαβάσετε το μενού και να περάσω σε λίγο;»

«Ναι· αλλά μια ερώτηση πρώτα: Δέχετε χρήματα από άλλες διαστάσεις;»

«Από ποια διάσταση;»

«Υπερυδάτια.»

Η κοπέλα ένευσε. «Δεχόμαστε. Αλλά γενικά στην πόλη δεν δέχονται. Θα πρέπει να τα αλλάξετε.»

«Πού;»

Η κοπέλα τού έδωσε κατευθύνσεις.

«Σ'ευχαριστούμε.»

«Επιστρέφω σε λίγο.» Χάθηκε ανάμεσα στον κόσμο που γέμιζε την τραπεζαρία.

Η Λουκία είχε ήδη ανάψει τσιγάρο, κοιτάζοντας τριγύρω, τους ανθρώπους (κάποιοι ήταν σίγουρα εξωδιαστασιακοί, νόμιζε), τη διακόσμηση, τα φαγητά, και τα ποτά. Της φαινόταν σαν να είχε βρεθεί μέσα σε κάποιο ονειρικό πανδοχείο. Σαν όλα αυτά να μην ήταν αληθινά αλλά βγαλμένα από εξωδιαστασιακή ταινία...

Ο Κάλνεντουρ είπε στη Ζέρκιλιθ: «Έχε τ'αφτιά σου τεντωμένα. Τα πάντα που μπορεί ν'ακούσουμε μας ενδιαφέρουν.»

Εκείνη κατένευσε σιωπηλά.

Οι περισσότερες κουβέντες που έρχονταν στ'αφτιά τους, πίσω από την όχι και τόσο δυνατή μουσική, ήταν στην Καθομιλουμένη της Μοργκιάνης. Ο Κάλνεντουρ και η Ζέρκιλιθ δεν είχαν πρόβλημα να καταλάβουν τι λεγόταν. Η Λουκία, φυσικά, δεν καταλάβαινε λέξη.

Η σερβιτόρα επέστρεψε περιμένοντας παραγγελία, κι αφού παράγγειλαν έφυγε πάλι, για να επιστρέψει σε λίγο με τα φαγητά και τα ποτά που της είχαν ζητήσει. «Καλή σας όρεξη,» είπε.

Ο Κάλνεντουρ, η Ζέρκιλιθ, και η Λουκία άρχισαν να τρώνε, ενώ οι δύο πρώτοι είχαν ήδη ξεκινήσει να κρυφακούν τα λόγια που κυκλοφορούσαν μέσα στην τραπεζαρία του *Παλιού Τραγουδιού* από τους ταξιδιώτες και δεν άργησαν να συμπεράνουν ότι πρόσφατα ένας μεγάλος στρατός της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν είχε περάσει από εδώ κατευθυνόμενος νότια. Κάποιοι μαχητές από την πόλη είχαν πάει μαζί του, αλλά κυρίως το φουσατό περιλάμβανε Αγωνιστές του Βασιλείου, που μερικοί τούς έλεγαν και «παιδιά», όμως όλοι έμοιαζαν να τους φοβούνται. Και πιθανολογούσαν ότι αυτό το στράτευμα πήγαινε να επιτεθεί σε καταυλισμό αντιστασιακών κάτω από τις Κουρασμένες Ακτές – στον καταυλισμό του ίδιου του Θανατογέννητου, ίσως! – ή πήγαινε να χτυπήσει την Όσβελακ, να τσακίσει την Κόμισσα των Σκιών. Η Κόμισσα των Σκιών έκρυβε εχθρούς της Βασιλίσσας, και συνωμοτούσε κι η ίδια εναντίον της, εκεί ανάμεσα στα Δυτικά Έλη και στα Χαρνώθια δάση, μες στα σκοτάδια. Βρισκόταν σε συμμαχία με τον Θανατογέννητο, έλεγαν ορισμένοι· τον είχαν δει να εμφανίζεται στην Όσβελακ. Και η Μακμάρνουν το γνώριζε αυτό, φυσικά· και ως πότε θα το ανεχόταν; Ως πότε θα ανεχόταν τις προκλήσεις της Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, της Κόμισσας των Σκιών; Τώρα έστελνε αυτό το στράτευμα για να την εξολοθρεύσει!

Κάποιοι, όμως, το θεωρούσαν ακραίο· δεν νόμιζαν ότι η Βασίλισσα θα έκανε τέτοια επίθεση σε μια από τις πόλεις του Βασιλείου. Εμφύλιος θα γινόταν!

Γιατί να μην το έκανε; διαφωνούσαν οι άλλοι. Δεν το είχε ξανακάνει, μήπως; Είχαν ξεχάσει τι είχε συμβεί στην Υλκάρμωκ;

Η Υλκάρμωκ ήταν διαφορετική υπόθεση!

Σοβαρά; Ποια η διαφορά;

Τότε ήταν ακόμα οι πρώτες ημέρες της βασιλείας της Μακμάρνουν. Τότε έπρεπε να εδραιώσει την εξουσία της. Και είχαν γίνει πολλά. Πολλά και κακά. Τώρα δεν γίνονταν πια τέτοια πράγματα.

Δεν γίνονταν; Και η στρατολόγηση των αγοριών τι ήταν; Οι διώξεις επικηρυγμένων τι ήταν; Δε θα διεξαγόταν Δημόσια Δίκη σήμερα το απόγευμα, εδώ, στην Πλατεία Αγοράς, για τους γονείς που είχαν κάνει το λάθος να προσπαθήσουν να βάλουν τα παιδιά τους σε υποβρύχιο για Σύμπλεγμα ώστε να μην στρατολογηθούν;

«Τι είναι αυτή η στρατολόγηση αγοριών που λένε;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ, χαμηλόφωνα, στη Συμπαντική Γλώσσα, για να καταλαβαίνει και η Λουκία αλλά και για να αποφύγει τυχόν ωτακουστές.

«Πρέπει να είναι εκείνο που είχε ξεκινήσει να κάνει η Μακμάρνουν όταν φύγαμε για να σε αναζητήσουμε,» ψιθύρισε η Ζέρκιλιθ. «Μάζευε αγόρια – μόνο αγόρια – μικρές ηλικίες – και προσπαθούσε να συγκροτήσει στράτευμα με αυτά. Κυκλοφορούσε η φήμη ότι θα τους ονόμαζε “Αγωνιστές του Βασιλείου”. Και έγινε, απ’ό,τι ακούμε τώρα, Πρίγκ– Κάλνεντουρ. Έγινε. Δέκα χρόνια φαίνεται πως στρατολογεί αγόρια και τα κάνει μαχητές της.»

«Απλήρωτους, υποθέτω...»

«Εξυπακούεται.»

Ο Κάλνεντουρ περίμενε τη φαρμακερή οργή της Έχιδνας να τον καταλάβει, αλλά εδώ δεν ήταν ο Οφιομαχητής, και η οργή που αισθάνθηκε δεν ήταν ούτε κατά διάνοια τόσο έντονη. Όμως ήταν αρκετά δυνατή. Δεν ένιωθε τη Μοργκιάνη σαν πατρίδα του, παρά τα όσα τού είχε πει η Ζέρκιλιθ για το παρελθόν του, αλλά το ότι αυτή η... Βασίλισσα έκλεβε δια της βίας αγόρια για να μεγαλώνει τους στρατούς της ήταν κάτι το νοσηρό. Αναμφίβολα, θα περνούσε τα παιδιά από τέτοια «εκπαίδευση» που θα τα μετέτρεπε σε φανατικούς μαχητές της, πρόθυμους να κάνουν οτιδήποτε χωρίς αμφισβήτηση. Αλλιώς, γιατί να τα στρατολογεί σε τόσο μικρή ηλικία; Τα έπαιρνε προτού προλάβουν να σχηματίσουν τις δικές τους γνώμες και απόψεις, προτού προλάβουν

να σχηματίσουν τον προσωπικό τους χαρακτήρα, ώστε εκείνη να τους τον σχηματίσει όπως ήθελε. Μαζικά. Σαν να ήταν μηχανές.

«Γιατί δεν έχουν ξεσηκωθεί ακόμα;» ρώτησε η Λουκία. «Οι γονείς τους, εννοώ. Όλοι οι άνθρωποι αυτού του Βασιλείου.»

«Δεν τους αφήνει να ξεσηκωθούν,» αποκρίθηκε η Ζέρκιλιθ. «Δεν άκουσες αυτόν που έλεγε τώρα για τη Δημόσια Δίκη που θα γίνει εδώ;»

«Τι ν'ακούσω; Δεν καταλαβαίνω τίποτα απ'τα λόγια τους.»

«Θα πρέπει να σε μάθουμε την Καθομιλουμένη,» είπε ο Κάλνεντουρ.

«Την ποια;»

«Την κοινή γλώσσα της Μοργκιάνης.»

«Δε μιλάνε τη Συμπαντική;»

«Τη μιλάνε, οι περισσότεροι που είναι στις μεγάλες πόλεις της διάστασης. Αλλά κυρίως μιλάνε την Καθομιλουμένη. Θα σου χρειαστεί.»

«Είναι δύσκολη;»

«Όχι και τόσο. Θα τη μάθεις αν είσαι πρόθυμη.»

«Τι άλλη επιλογή έχω, η γυναίκα;» Ήπια μια γουλιά από το ποτό της που ο κατάλογος του μενού ονόμαζε, στη Συμπαντική, *κρασί Χαρνών-θιων δασών*. Δεν ήταν άσχημο, αλλά δεν της έμοιαζε και με κανονικό κρασί.

Ο Κάλνεντουρ ρώτησε τη Ζέρκιλιθ: «Αυτή η Κόμισσα Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν είναι τόσο σημαντική όσο λένε;»

«Δεν ήταν σημαντική όταν έφυγα από εδώ. Δεν ακουγόταν καν το όνομά της. Δε νομίζω ότι ήταν ακόμα Κόμισσα της Όσβελακ. Κόμισσα εκεί πρέπει να ήταν η μητέρα της, τότε.»

«Και την έλεγαν κι αυτήν Κόμισσα των Σκιών;»

«Δεν είμαι σίγουρη, για να σου πω την αλήθεια. Ίσως ναι, ίσως όχι.»

«Αυτό που ανέφεραν για την Υλκάρμωκ είναι εκείνο που μου έχεις πει κι εσύ, έτσι; Η Σφαγή της Υλκάρμωκ... όπου βρίσκόσουν κι η ίδια.»

Η Ζέρκιλιθ κατένευσε. «Ναι. Εκεί έχασα και τη γυναίκα σου, την Λοτρίνθα, με τα δύο αγόρια σας, Κάλνεντουρ. Δυστυχώς... Τους έχασα. Ελπίζω να είναι ακόμα ζωντανοί, όμως. Ελπίζω να τους συναντήσεις τώρα που επέλτρεψες.»

Ο Κάλνεντουρ ήταν προβληματισμένος. Ναι, ήθελε σίγουρα να τους συναντήσει... αλλά δεν θυμόταν τίποτα γι'αυτούς τους ανθρώπους. Ήταν σαν άγνωστοι για εκείνον...

Η Λουκία – που τους άκουγε να μιλάνε, τρώγοντας σιωπηλή – σκεπτόταν ότι καλύτερα ο Γεώργιος να μη συναντούσε τη γυναίκα και τα παιδιά του Χαρνώθιου Πρίγκιπα. Γιατί αυτό ίσως να τον απέτρεπε απ'το να επιστρέψει στην Υπερυδάτια. Κι επιπλέον, τι θα του πρόσφερε, ούτως ή άλλως; Δεν ήταν πια ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ! Δεν ήταν. Κι ο ίδιος το καταλάβαινε, μα την Έχιδνα! Της το είχε πει.

Η Λουκία έκοψε ακόμα ένα κομμάτι από τον ψητό αγριόχοιρό της...

«Τα πράγματα,» είπε ο Κάλνεντουρ στη Ζέρκιλιθ, «φαίνεται να έχουν αλλάξει αρκετά από τότε που φύγαμε. Και προς το χειρότερο. Έτσι όπως ακούω αυτούς τους ανθρώπους να μιλάνε, καταλαβαίνω ότι η Μακμάρνουν έχει κυριαρχήσει εδώ. Δεν υπάρχει καμιά ουσιαστική αντίσταση.»

Η Ζέρκιλιθ έμεινε σιωπηλή, και η μαυρόδερμη όψη της ήταν σκοτεινή – πιο σκοτεινή απ'ό,τι μπορούσε να την κάνει η σκιά της κουκούλας της κάπας της.

Ο Δεξής και η Αριστερή είχαν πηδήσει πάνω στο τραπέζι και τσιμπολογούσαν ό,τι έλεφτε από τα πιάτα, καθώς και ό,τι βρισκόταν στις άκριες του πιάτου του Κάλνεντουρ. Η Λουκία είχε ρίξει ένα κομμάτι ψητό αγριόχοιρο στον Ακατάλυτο, και τώρα εκείνος το είχε φάει και ύψωνε πάλι το κεφάλι νιαουρίζοντας.

Ο Κάλνεντουρ και η Ζέρκιλιθ συνέχιζαν ν'ακούνε τις κουβέντες των ταξιδιωτών μέσα την τραπεζαρία, αν και λίγα καινούργια πράγματα τούς αποκαλύπτονταν πλέον. Κυρίως, ήταν σχολιασμοί για τα πρόσφατα γεγονότα και υποθέσεις για το άμεσο μέλλον. Σε όλους είχε κάνει εντύπωση το μεγάλο στράτευμα που είχε περάσει από εδώ, με τόσους Αγωνιστές του Βασιλείου μέσα του. Σίγουρα κάτι σημαντικό συνέβαινε, είτε η Μακμάρνουν κυνηγούσε τον Θανατογέννητο είτε την Κόμισσα των Σκιών είτε κάποιον άλλο. Ορισμένοι, μάλιστα, πιθανολογούσαν ότι ίσως η Βασίλισσα να είχε κατά νου να επεκτείνει το Βασίλειο πέρα από τα ανατολικά του σύνορα, πέρα από την Άνμωθ, πέρα από τους πρόποδες των Οδοντωτών Ορέων, προς τις πόλεις του ποταμού Γύπα. Αλλά πολλοί, πάλι, το θεωρούσαν παρατραβηγμένο αυτό: *Υπάρχει ακόμα αναστάτωση μες στο Βασίλειο – εδώ και δέκα χρόνια. Είναι για ν'αρχίσει να το εξαπλώνει κιόλας; έλεγαν.*

Κάποιος ψιθύρισε, έντονα, κοντά στον Κάλνεντουρ: *Καλωσόρισες, Πρίγκιπα. Καλωσόρισες – χα-χα-χα-χα-χα!*

Ξαφνιασμένος, ο Κάλνεντουρ στράφηκε, ενώ το χέρι του πήγαινε στο μανίκι του Φιλιού της Έχιδνας κάτω από την κάπα του. Είδε μια σκιά να φεύγει γρήγορα – έναν καμπουριασμένο άνθρωπο, νόμιζε. Έναν καμπουριασμένο άνθρωπο *με ουρά*. Χάθηκε ανάμεσα στον κόσμο και στα τραπέζια του πανδοχείου σαν ποτέ να μην ήταν εκεί... και κανείς άλλος δεν φαινόταν να τον είχε προσέξει.

«Κάλνεντουρ;» Η φωνή της Ζέρκιλιθ.

«Τι είναι;» Η φωνή της Λουκίας.

Ο Κάλνεντουρ στράφηκε στο τραπέζι τους ξανά. «Τίποτα. Ήθελα να δω την όψη κάποιου που μιλούσε.» *Δε μπορεί αυτό το πλάσμα να βρισκόταν εδώ, σκέφτηκε. Δε μπορεί να βρισκόταν εδώ, ό,τι κι αν ήταν...* Πρέπει να ήταν κάτι σαν εκείνες τις αυταπάτες στον *Πολύμορφο Δύτη*. Κάτι σαν... τον μυστηριώδη κουκουλοφόρο ταξιδιώτη πιο πριν; *Αλλά εκείνος έμοιαζε τόσο πραγματικός, μα τον Νούρκας!*

Και εξακολουθούσε να έχει την αίσθηση ότι κάποιος τον παρακολουθούσαν. Κάποιες... ακατονόμαστες παρουσίες.

Έχω αρχίσει να χάνω τα λογικά μου; Επειδή έφυγα από την Υπερ-δάτια;... Η Έχιδνα...;

Δε μπορούσε να πιστέψει ότι ήταν αυτό. Αλλά τι συνέβαινε; Αναμφίβολα, κάτι συνέβαινε. Κάτι περισσότερο από ένα παροδικό σάστισμα λόγω της μετάβασης από τη μια διάσταση στην άλλη.

Κεφάλαιο 4

Σκοτεινά Σχέδια και Παράτολμες Κινήσεις

Ὁσβελακ εἶχε εκκενωθεῖ ἀπὸ ὅλους τοὺς πολῖτες καὶ τοὺς ταξιδιώτες· μόνο μαχητὲς ἀπέμεναν στὶς ἐπάλξεις καὶ πίσω ἀπὸ τὰ τεῖχη ὅταν ὁ δασογέρακας ἐπέστρεψε στο τεντωμένο χέρι τοῦ Βέρδαλιρ'χοκ καὶ γαντζώθηκε πάνω στο σκληρὸ γάντι. Τὰ μάτια τοῦ μάγου ἔπαψαν νὰ μοιάζουν με μάτια ἀνθρώπου ποὺ ονειρεύεται ὀρθίος, καθὼς τὸ ξόρκι τοῦ διαλυόταν, καθὼς σταματοῦσε νὰ βλέπει μέσα ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ δασογέρακα.

Στράφηκε νὰ κοιτάξει τὸν Ἄμφιρ ἀλ Νασόλντουν. «Εἶναι κοντά, Ἀρχοντά μου. Σε καμιά ὥρα πρέπει νὰ βρίσκονται ἐδῶ.»

Ἦταν ξημερώματα, καὶ στέκονταν στὶς ἐπάλξεις πάνω ἀπὸ τὴν Πύλη τῶν Δρόμων. Τὸ ασθενικὸ φῶς τοῦ ἡλίου μόλις καὶ μετὰ βίας διακρινόταν ἀπὸ τὸν ἀνατολικὸ ὀρίζοντα – ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου σύντομα θὰ ἔβλεπαν τὸ στράτευμα τῆς Σφετερίστριας νὰ πλησιάζει.

Ὁ Ἄμφιρ ρώτησε τὸν Στρατηγὸ Ἐρανκούρ: «Ὅλοι στὶς θέσεις τοὺς, ἔτσι;»

«Εἰδῶ καὶ ὥρα, Ἀρχοντα Ἄμφιρ,» ἀποκρίθηκε ὁ Γίγαντας τῶν Δασῶν. «Περιμένουμε.»

Ὁ Ἄμφιρ ἐνευσε. *Ναι, σκέφτηκε, τίποτ' ἄλλο δεν μένει ἀπ'το νὰ τοὺς περιμένουμε, νὰ παίξουμε λίγο μαζί τοὺς ὅταν ἐρθοῦν, καὶ μετὰ νὰ τρέξουμε νὰ φύγουμε σαν δειλοὶ ἀτρίχοι λύκοι, γαμῶ τὰ στόματα τοῦ Παντοβόρου Σκότους!* «Ὡραία...» εἶπε. «Υπέροχα.» Κι ἐστρεψε τὸ βλέμμα τοῦ στ' ἀνατολικά, ὅπου υπολόγιζε ὅτι δεν θ' ἀργοῦσε νὰ διακρίνει τὸ φουσάτο τῆς Σφετερίστριας ἐκεῖ ποὺ ὁ δρόμος χανόταν ἀνάμεσα στὰ δέντρα. Τὰ δύο ἐλικόπτερά τοῦ τὰ ἔβλεπε ἤδη, νὰ πετάνε καὶ νὰ κατοπτροῦν. Ἀλλὰ δεν πλησίαζαν μόνο τοὺς, δεν πλησίαζαν ἀπὸ τώρα νὰ χτυπήσουν τὴν Ὁσβελακ. Μονάχα παρατηροῦσαν τὸ ἔδαφος. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στρατεύματος πρέπει νὰ φοβόταν πιθανὲς ἐνέδρες, σκεφτόταν ὁ Ἄμφιρ, γιατί ὁ Βέρδαλιρ'χοκ, τὶς δύο προηγούμενες φορὲς ποὺ εἶχε κάνει ξόρκι Ζωικῆς Οράσεως καὶ εἶχε στείλει τὸν δασογέρακά τοῦ, εἶχε δεῖ ἀνιχνευτὲς τοῦ στρατεύματος νὰ

ερευνούν διεξοδικά τα δάση μπροστά από το φουσάτο, καβάλα σε γιγαντόλυκους. Δεν είχαν βρει τίποτα, φυσικά. Δεν υπήρχε τίποτα για να βρουν. *Είμαστε τόσο δειλοί και ανόητοι που δεν στεκόμαστε να τους πολεμήσουμε*, σκέφτηκε ο Άνφιρ δυσαρεστημένα. Ακόμα δεν συμφωνούσε με το σχέδιο της αδελφής του. Η πόλη δεν έπρεπε να εγκαταλειφθεί. Τι θα γινόταν αν δεν μπορούσαν να την ανακτήσουν; Θα έμεναν για πάντα στα δάση, σαν άγριοι; Η Χάνκαθιρ είχε πάρει μια πολύ βιαστική και λαθεμένη απόφαση, μα τον Χάρλαεθ Βοκ! Και δεν το καταλάβαινε, ό,τι κι αν της έλεγαν. Και όλ' αυτά *γιατί*; Επειδή δεν ήθελε να σκοτώσει τα «παιδιά του Βασιλείου». Λες και οι Αγωνιστές του Βασιλείου μπορούσαν πλέον να θεωρηθούν «παιδιά». Η καταραμένη Σφετερίστρια τούς είχε μετατρέψει σε αλλόφρονες δαίμονες της Θορμάνκου! Δεν ήξεραν πια τι τους γινόταν. Δεν ήταν *παιδιά*. Αμφίβολο ήταν αν ήταν καν άνθρωποι!

Ο Άνφιρ είπε στον Έρανκουρ, χωρίς να στραφεί να τον κοιτάξει: «Μπορούσαμε να τους είχαμε αντιμετωπίσει, Στρατηγέ, έτσι δεν εί-
ναι; Μπορούσαμε να τους είχαμε *διαλύσει*.»

«Το θέμα αποφασίστηκε, Άρχοντά μου.»

Σωστά: η σιωπή είναι σύνεση... σκέφτηκε ο Άνφιρ, ειρωνικά. «Μπορούσαμε, όμως, να τους είχαμε αντιμετωπίσει,» επέμεινε, «δεν μπορούσαμε;» Και τώρα γύρισε για ν'αντικρίσει τον Γίγαντα των Δασών, που του έριχνε ένα κεφάλι παρότι ο Άνφιρ δεν ήταν κοντός άντρας.

«Ίσως και να μπορούσαμε,» παραδέχτηκε ο Έρανκουρ. «Αλλά τώρα τελείωσε. Τα λόγια περιττεύουν, κι ο ήλιος δεν έσβησε ακόμα.»

Ναι, σίγουρα. Αλλά το φως του δικού μας ήλιου είναι αδύναμο. Ο Άνφιρ το αισθανόταν. Φοβόταν ότι ίσως να μην κατάφερναν να ανακτήσουν την Όσβελακ. «Η αδελφή μου διοικεί καλά την Κομητεία,» είπε. «Δεν το έχω αμφισβητήσει ποτέ· το ξέρεις αυτό. Αλλά... η συγκεκριμένη απόφασή της... Ήταν λάθος, Έρανκουρ. Μεγάλο λάθος. Ένα λάθος που, πιθανώς, θα πληρώσουμε όλοι.»

«Η σιωπή είναι σύνεση, Άρχοντα Άνφιρ.»

«Όχι *τώρα*, Στρατηγέ! Όχι *τώρα*, μα τον Χάρλαεθ Βοκ! Έπρεπε να είχαμε *επιμείνει*. Έπρεπε να είχες *επιμείνει* κι *εσύ*.»

«Της είπα ότι μπορούσαμε να στήσουμε ενέδρες. Αλλά το γνώριζε, ούτως ή άλλως. Η απόφασή της πάρθηκε για πολιτικούς λόγους, όχι για στρατιωτικούς· δεν θεωρούσε ότι δεν είχαμε τη δύναμη να κρατήσουμε την πόλη.

»Τώρα, όμως, έχουμε μια δουλειά να κάνουμε προτού εγκαταλείψουμε την Όσβελακ – κι αυτό είναι το μόνο που πρέπει να μας ενδιαφέρει. Μην απασχολείτε το μυαλό σας με τα περασμένα, Άρχοντά μου.»

Ο Άνφιρ έστρεψε πάλι το βλέμμα του προς τ' ανατολικά. Πού ήταν ο καταραμένος στρατός της Σφετερίστριας; Ακόμα δεν μπορούσε να τον δει.

Ήταν έτοιμος να πιάσει τα κιάλια του – αν και ήξερε πως ήταν άσκοπο· το φουσάτο κρυβόταν πίσω από τη βλάστηση – όταν κάποιος τον πλησίασε από τ' αριστερά: μια φιγούρα ντυμένη με φολιδωτή πανοπλία και κράνος. Μια λυγερή φιγούρα.

Στράφηκε, κι αντίκρισε– Προς στιγμή νόμιζε ότι αυτά τα γαλανά μάτια, επάνω σ' αυτό το κατάμαυρο πρόσωπο, ήταν της αδελφής του, της Χάνκαθιρ. Νόμιζε ότι τελικά η Κόμισσα των Σκιών – όπως την έλεγε ο κόσμος – είχε αποφασίσει να έρθει να πολεμήσει μαζί τους. Αλλά, όχι, δεν ήταν αυτή. Ήταν κάποια που της έμοιαζε πολύ – αν και μόνο εξωτερικά, νόμιζε ο Άνφιρ.

Η κόρη της.

«Τι στους Ίσκιους του δάσους κάνεις εδώ, Ζαφειρία;»

«Θα πολεμήσω στο πλευρό σας,» αποκρίθηκε εκείνη, όπως ο Άνφιρ φοβόταν.

«Συμφώνησε;» Δεν υπήρχε λόγος να διευκρινίσει ότι αναφερόταν στη Χάνκαθιρ.

«Φυσικά και όχι.»

«Τσακωθήκατε;»

«Έφυγα χωρίς να τη ρωτήσω.»

«Υπέροχα...» μούγκρισε ο Άνφιρ. «Θα νομίζει τώρα ότι εγώ σε έκανα να έρθεις εδώ.»

«Δε θα μπορούσες να με “κάνεις” να κάνω τίποτα, θείε.»

Ο Άνφιρ μειδίασε άγρια. «Τα λες όπως πρέπει να τα λέει μια κόρη του Οίκου των Νασόλντουν.» Και ρώτησε: «Τι είν' αυτό που φοράς κάτω απ' την πανοπλία σου; Οργανική στολή;»

Η Ζαφειρία ένευσε. «Ενδυνάμωσης.»

Ο ίδιος ο Άνφιρ δεν φορούσε οργανική στολή ενδυνάμωσης, αν και θα μπορούσε αν ήθελε. Είχε ανακαλύψει πως οι οργανικές στολές τον εξαντλούσαν όποτε τις χρησιμοποιούσε, και δεν του άρεσε αυτό. Καθόλου. Προτιμούσε, επομένως, να μάχεται χωρίς τέτοια βοήθεια. Δεν τη θεωρούσε απαραίτητη.

«Έχω να προτείνω κάτι,» είπε η Ζαφειρία.

Ο Άνφιρ την κοίταξε ερωτηματικά.

«Να πολεμήσουμε κανονικά – για να κρατήσουμε την πόλη, όχι για να υποχωρήσουμε! – ασχέτως τι πρόσταξε η μητέρα μου.»

«Τώρα,» είπε ο Άνφιρ, «λες ανοησίες.»

Τα μάτια της γυάλισαν, οργισμένα. «Μετά τη μητέρα μου, εγώ διοικώ την Όσβελακ!»

«Η Χάνκαθιρ δεν έχει ακόμα επισκεφτεί τον Κήπο, μικρή.»

«Μη με λες “μικρή”, θείε!»

Ο Έρανκουρ παρενέβη: «Δε μπορούμε να παρακούσουμε τη διαταγή της μητέρας σας, Αρχόντισσά μου. Εκτός των άλλων, αν το κάνουμε, σίγουρα θα επισκεφτούμε *εμείς* – όλοι μας! – τον Μεταθανάτιο Κήπο. Δεν έχουμε εδώ αρκετές δυνάμεις για να κρατήσουμε την πόλη· οι περισσότεροι μαχητές μας πήγαν με την Κόμισσα. Και, αν θέλαμε να πολεμήσουμε σωστά το στράτευμα της Σφετερίστριας, θα έπρεπε ήδη να του είχαμε στήσει τουλάχιστον τρεις ενέδρες μέχρι να φτάσει εδώ που έχει φτάσει ως τώρα. Θα ακολουθήσουμε, λοιπόν, το σχέδιο της μητέρας σας, όπως έχει αποφασιστεί.» Και η όψη του μαρτυρούσε πως ήταν πρόθυμος να αρπάξει και να δέσει τη Ζαφειρία αν προκαλούσε προβλήματα.

Ο Άνφιρ είπε: «Ο Γίγαντας μιλά συνετά, Ζαφειρία. Συμφωνώ μαζί σου γενικά – το ξέρεις αυτό – αλλά τώρα *δεν μπορούμε* να κρατήσουμε την Όσβελακ. Θα παίξουμε λίγο με τις δυνάμεις της Σφετερίστριας και μετά θα υποχωρήσουμε κι εμείς.»

«Αφήνοντάς τους την πόλη μας...» είπε δυσανεσχημένα η κόρη της Κόμισσας των Σκιών.

«Αυτό αποφάσισε η μητέρα σου.»

Ο Γάρταλιν αλ Μακμάρνουν κανονικά δεν πήγαινε σε εκστρατείες, αλλά αυτή ήταν ιδιαίτερη περίπτωση. Ήταν η εκστρατεία που θα εξόντωνε την Κόμισσα των Σκιών, θα έβγαζε αυτό το προδοτικό αγκάθι των δασών από το πόδι του Βασιλείου. Και η Ζώθμαλιρ επέμενε ο ξάδελφός της, ο Πατέρας των Αγωνιστών, να ηγηθεί του στρατεύματος. Ο Γάρταλιν είχε αναλάβει μετά χαράς το καθήκον. «Θα σου φέρω το κεφάλι της, Βασίλισσά μου,» είχε υποσχεθεί. «Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ!»

«Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ,» είχε αποκριθεί η Ζώθμαλιρ, «πήγαινε και μην αφήσεις τίποτα να σταθεί στον δρόμο σου.»

Δεν υπάρχει και τίποτα για να σταθεί στον δρόμο μου, σκέφτηκε ο Γάρταλιν τώρα, καθώς στεκόταν στην ανοιχτή πίσω μεριά του άρματος μάχης που προηγείτο των Αγωνιστών του Βασιλείου ακολουθώντας τα άρματα της εμπροσθοφυλακής. *Φτάσαμε ως εδώ και δεν αντιμετωπίσαμε ούτε μία ενέδρα από τα δάση. Παράξενο, πολύ παράξενο...* Η Όσβελακ δεν ήταν μακριά πια, και μέχρι στιγμής δεν είχαν δεχτεί καμιά επίθεση από τα δέντρα. Τόσο σίγουρη ήταν η Κόμισσα των Σκιών για την άμυνα της πόλης της που δεν το θεωρούσε σκόπιμο να προσπαθήσει να τους αποδυναμώσει καθώς την πλησίαζαν;

Του Γάρταλιν τού φαινόταν ύποπτο αυτό.

Αλλά, αν όντως συνέβαινε κάτι ύποπτο, οι κατάσκοποι της Βασίλισσας μέσα στην Όσβελακ δεν θα του το είχαν αναφέρει;

Ο Γάρταλιν αισθανόταν ανήσυχος...

Κάλεσε ξανά τα ελικόπτερα με τον τηλεπικοινωνιακό πομπό στο χέρι του. Ρώτησε τι έβλεπαν.

«*Τίποτα το ανησυχητικό, Στρατηγέ,*» αποκρίθηκε ο ένας πιλότος.

«*Τίποτα το ανησυχητικό,*» αποκρίθηκε κι η άλλη πιλότος.

Κάτι έχουν ετοιμάσει, σκέφτηκε ο Γάρταλιν. Κάτι έχουν ετοιμάσει για εμάς στην καταραμένη πόλη τους. Αλλά τίποτα δεν θα μας σταματήσει. Ο Χάρλαεθ Βοκ είναι σύμμαχός μας!

Το στράτευμα διέσχιζε τώρα τα τελευταία δύο χιλιόμετρα χωματόδρομου και αραιών δασών που το χώριζαν από την Όσβελακ.

Αν είναι να δράσουν κάπως οι προδότες πριν από την πολιορκία, πρέπει να δράσουν σύντομα...

Αλλά τα πάντα ήταν ήσυχα.

Ο Γάρταλιν αλ Μακμάρνουν κατέβασε την προσωπίδα του κράνους του μέσα στο αχνό φως της αυγής.

Τα δέντρα των Χαρνώθιων δασών παραμέρισαν αντίκρυ του για να φανερώσουν την Όσβελακ, αυτή την πόλη παρανόμων και συνωμοτών. Στα τείχη της διακρίνονταν σκιερές φιγούρες και μεγάλα όπλα: οι μαχητές της Κόμισσας περίμεναν το βασιλικό στράτευμα. Αλλά αυτό, φυσικά, δεν παραξένευε τον Γάρταλιν. Ποιο ήταν το κρυφό σχέδιό τους; αναρωτιόταν.

Έδωσε διαταγή ο στρατός να παραταχθεί αντίκρυ των ανατολικών τειχών της Όσβελακ, αντίκρυ της Πύλης των Δρόμων (ναι, ήξερε ότι ονομαζόταν έτσι· είχε μελετήσει τον χάρτη της πόλης), σε ασφαλή απόσταση από τα εχθρικά όπλα. Και μετά πρόσταξε λυκοκαβαλάρηδες ανιχνευτές να πάνε προς τα βόρεια – στα δάση – και προς τα νότια –

στους αγρούς της Όσβελακ – για να ερευνήσουν. Ίσως εκεί η Κόμισσα των Σκιών να είχε κρυμμένους μαχητές της που περίμεναν να ορμήσουν στους βασιλικούς πολεμιστές μόλις έκαναν ανυποψίαστοι να κυκλώσουν την πόλη...

Αλλά δεν είμαστε ανυποψίαστοι, Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν. Κι εσύ δεν είσαι τόσο έξυπνη όσο νομίζεις. Προδότηρια.

Πίσω του άκουγε τους Αγωνιστές – τα παιδιά του – να φωνάζουν καθώς παρατάσσονταν: *Για το Βασίλειο ζω! Για το Βασίλειο αγωνίζομαι! Για το Βασίλειο πεθαίνω! Τους εχθρούς του Βασιλείου αφανίζω, δόξα στο Βασίλειο φέρνω!*

Οι φωνές των Αγωνιστών του Βασιλείου έφταναν ώς τα τείχη της Όσβελακ, ώς τ'αφτιά του Άνφιρ αλ Νασόλντουν, ο οποίος αισθάνθηκε τις τρίχες του να ορθώνονται. *Και η Χάνκαθιρ, σκέφτηκε, τους θεωρεί «παιδιά»; Παράφρονες της Θορμάνκου είναι!*

«Τι κάνουν αυτοί;» Η Ζαφειρία έδειξε τους λυκοκαβαλάρηδες που έφευγαν από το βασιλικό στράτευμα κατευθυνόμενοι βόρεια και νότια.

«Ανιχνευτές, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο Έρανκουρ. «Ερευνούν για ενέδρες προτού το φουσάτο εξαπλωθεί γύρω από την πόλη μας. Δεν πρόκειται να βρουν τίποτα.»

«Ναι, γιατί οι ενεδρευτές είναι καλά κρυμμένοι.»

Δεν ήταν η Ζαφειρία που είχε μιλήσει. Η φωνή ήταν αντρική και είχε έρθει από πίσω τους.

Ο Άνφιρ στράφηκε, ξαφνιασμένος. Όπως επίσης κι η ανιψιά του και ο Γίγαντας των Δασών. Αντίκρισαν έναν από τους μαχητές της πόλης να τους κοιτάζει μέσα από την κλειστή προσωπίδα του κράνους του, και στα γκρίζα μάτια του υπήρχε μια γυαλάδα που έκανε τον Άνφιρ να αισθάνεται σχεδόν απειλημένος. Ποιος ήταν αυτός ο άνθρωπος; αναρωτήθηκε. Δεν ήξερε τ'όνομά του. Δεν ήταν κάποιος από τους αρχηγούς των μαχητών...

«Ζήτησε κανείς τη γνώμη σου, όποιος κι αν είσαι;» του είπε ο Άνφιρ.

«Κανένας, Άρχοντα Άνφιρ. Υπάρχουν, όμως, άνθρωποι που μετά χαράς θα χτυπούσαν τον στρατό της Σφετερίστριας καθώς πάει να κυκλώσει την πόλη.»

«Τι άνθρωποι;» μούγκρισε ο Έρανκουρ. «Τι είν' αυτά που λες; Ποιος είσαι;»

«Δεν έχουν όλοι εγκαταλείψει την Όσβελακ, Γίγαντα των Δασών,» αποκρίθηκε ο μυστηριώδης μαχητής. «Και υπάρχουν μέρη μέσα στην πόλη που ούτε η Κόμισσα δεν γνωρίζει. Είμαστε εκεί, και περιμένουμε. Και μπορούμε να χτυπήσουμε τους μαχητές της Βασίλισσας. Για την ακρίβεια – θα το κάνουμε *ούτως ή άλλως*.»

Ο Άνφιρ συνοφρυώθηκε. «Τι στον Ιουράσκει προσπαθείς να πεις; Ποιοι είστε; Σε ποιους αναφέρεσαι; Και γιατί μας μιλάς αν έχετε ήδη αποφασίσει να χτυπήσετε μόνοι σας τους βασιλικούς;»

Ο Έρανκουρ τράβηξε το σπαθί του.

«Δεν είμαι εγώ ο εχθρός σου, Γίγαντα των Δασών,» του είπε ο μυστηριώδης μαχητής. «Κρατά τη λεπίδα σου κοφτερή για τους Αγωνιστές του Βασιλείου. Θα σου χρειαστεί.» Το μαυρόδερμο πρόσωπό του ήταν μια σκιά μέσα από την προσωπίδα του κράνους του· ο Άνφιρ είχε την εφιαλτική αίσθηση ότι τους μιλούσε κάποιο φάσμα των δασών – ένας Ίοκιος, ίσως. Τι ήταν αυτός ο δαίμονας, μα την ουρά του Ιουράσκει;

Ο μυστηριώδης μαχητής τον ατένισε καταπρόσωπο. «Σας τα λέω αυτά, Άρχοντα Άνφιρ, προκειμένου να μας υποστηρίξετε από τα τείχη. Μόλις μας δείτε να χτυπάμε τους βασιλικούς βόρεια και νότια της πόλης, χτυπήστε τους κι εσείς – από τις επάλξεις! Ή, ακόμα καλύτερα, βγείτε απ'την πόλη κι ορμήστε τους! Γιατί από εδώ αμφίβολο είναι αν τα όπλα σας θα μπορούν να τους φτάσουν.»

«Η Κόμισσα άλλες διαταγές έχει δώσει,» είπε σταθερά, και άγρια, ο Έρανκουρ, μοιάζοντας έτοιμος να υψώσει το σπαθί του και να κοπανήσει κατακέφαλα τον άγνωστο.

«Η κατάσταση είναι έκρυθμη, Γίγαντα των Δασών. Και σας δίνουμε μια ευκαιρία να τραυματίσετε τη Σφετερίστρια – άσχημα.»

«Ο άνθρωπος έχει δικίο!» είπε η Ζαφειρία. «Δεν έχει σημασία ποιοι είναι οι σύντροφοί του. Αφού θέλουν να μας βοηθήσουν, *γιατί όχι*, μα τη Θορμάνκου;»

«Δεν είναι βοήθεια αυτό που προσφέρουν, Αρχόντισσά μου!» μούγκρισε ο Γίγαντας των Δασών.

«Και τι είναι;» παρενέβη ο άγνωστος. «Είμαστε οι μοναδικοί σύμμαχοι που σας έχουν απομείνει, προτού η πόλη σας–»

«Είστε Σκοτεινοί Ακόλουθοι,» είπε ο Έρανκουρ και ύψωσε το λεπίδι του. «Έτσι δεν είναι; Είστε Σκοτεινοί Ακόλουθοι, καταραμένοι από τον Νούρκας! Χρόνια κυκλοφορούν φήμες για εσάς – ότι έχετε τρυπώσει κάπου μες στην πόλη–»

«Δεν έχεις χρόνο για ανοησίες, Γίγαντα των Δασών. Σύντομα οι βασιλικοί θα απλωθούν γύρω από την Όσβελακ – και θα τους χτυπήσουμε.» Κοίταξε τη Ζαφειρία, και τον Άνφιρ. «Φροντίστε να κάνετε το ίδιο. Να μετανιώσουν που πάτησαν εδώ τα πόδια τους!»

«Συλλάβετε αυτό τον άνθρωπο!» πρόσταξε ο Έρανκουρ, δείχνοντας με το ξίφος του τον μυστηριώδη μαχητή που ήδη είχε κάνει μερικά βήματα όπισθεν. «Συλλάβετέ τον – είναι κατάσκοπος!»

Τρεις από τους άλλους μαχητές που βρίσκονταν στις επάλξεις της Πύλης των Δρόμων έκαναν να πλησιάσουν τον άγνωστο.

Εκείνος γέλασε πίσω από την προσωπίδα του κράνους του. «Πιάσε καπνό, Γίγαντα των Δασών!» Πέταξε κάτι στο πέτρινο πάτωμα, κάτι που θρυμματίστηκε, και καπνός απλώθηκε στη στιγμή. Πυκνή θολούρα.

Ο Έρανκουρ βρυχήθηκε σαν θηρίο, και το σπαθί του κινήθηκε προς τα εκεί όπου στεκόταν ο μυστηριώδης μαχητής. Αλλά ο Άνφιρ δεν νόμιζε ότι χτύπησε κανέναν· ο άγνωστος δεν ήταν πια κοντά τους.

Οι άλλοι μαχητές κραύγαζαν, ανάστατοι. Η Ζαφειρία φώναζε: «Περίμενε! Μη φεύγεις! Κανείς δε θα σε συλλάβει!»

Όμως ο άγνωστος είχε ήδη εξαφανιστεί. Καθώς ο καπνός καθάριζε ύστερα από λιγότερο από πέντε λεπτά, ένας από τους άλλους μαχητές πλησίασε και είπε στον Άνφιρ: «Άρχοντά μου. Πήδησε κάτω, Άρχοντά μου. Πήδησε απ' τις επάλξεις, έπεσε μες στους δρόμους της πόλης. Τον είδαν.»

Και ο Άνφιρ σκέφτηκε: *Οργανική στολή άλματος. Ήταν προετοιμασμένος.*

Αλλά μπορεί να ήταν πραγματικά Σκοτεινός Ακόλουθος, όπως έλεγε ο Γίγαντας των Δασών;

«Είναι νεκροί, Αρχόντισσά μου,» ανέφερε ο λυκοκαβαλάρης στη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, έχοντας μόλις επιστρέψει κοντά της μαζί με την ομάδα του, στις παρυφές Χαρνώθιων δασών και Δυτικών Ελών.

«Όλοι;» ρώτησε η Κόμισσα των Σκιών. Γύρω της ήταν ο Βέλερντιν, ο Νάσαλθιρ, και οι έξι σιωπηλοί φιλοξενούμενοι.

«Όλοι όσοι εντοπίσαμε να απομακρύνονται από το προσφυγικό σύνολο,» αποκρίθηκε ο Λύκαρχος Λόντριβιρ ωλ Σάλντεμ.

Η Χάνκαθιρ ένευσε. «Καλώς. Συνεχίστε να έχετε το νου σας για περισσότερους που μπορεί να προσπαθήσουν να φύγουν.»

«Ὡς προστάξετε, Ἀρχόντισσά μου.»

Ἡ Χάνκαθιρ ἔριξε κι ἓνα βλέμμα στον μάγο Θάλβακιρ'λι και στη μάγισσα Δαλνίραθ'λι, που ἦταν μαζί με τους λυκοκαβαλάρηδες του λύκαρχου, καβαλώντας κι αυτοί γιγαντόλукους φυσικά. Ἦταν του τάγματος των Δεσμοφυλάκων, ὅπως κι ἡ ἴδια ἡ Χάνκαθιρ (αν και ἐκεῖνη σπάνια χρησιμοποιοῦσε την κατάληξη 'λι στο ὄνομά της), και εἶχαν δαίμονες φυλακισμένους οι οποίοι μποροῦσαν να βοηθήσουν στον ε-ντοπισμό κατασκόπων. Ὁ Θάλβακιρ και ἡ Δαλνίραθ ἔνευσαν, και ἡ δεῦτερη εἶπε: «Συνεχίζουμε να εἴμαστε σε ἐπιφυλακή, Ἀρχόντισσά μου.»

Μετά, ἔφυγαν μαζί με τον λύκαρχο και τους καβαλάρηδες του.

Ἡ Χάνκαθιρ τοὺς εἶχε ἐξαρχῆς προστάξει να περιφρουροῦν τις παρυφές του προσφυγικῶν συνόλων της Ὁσβελακ για τυχόν προδότες ἢ κατασκόπους της Σφετερίστριας. Προδότες δεν πίστευε ὅτι θα παρυσιάζονταν, ἀλλὰ κατάσκοποι ἦταν σίγουρη πως υπήρχαν μες στην πόλη της. Και τώρα, που ὅλοι οι πολῖτες ἦταν στα Χαρνώθια δάση, οι κατάσκοποι βρίσκονταν ἀναμφίβολα ἀνάμεσά τους και, μάλλον, θα προσπαθοῦσαν να ἀπομακρυνθοῦν για να εἰδοποιήσουν το ἐρχόμενο βασιλικό στράτευμα γι'αὐτό που συνέβαινε. Ἐτσι υπέθετε ἡ Χάνκαθιρ, και εἶχε ἀποδειχτεῖ πως εἶχε δίκιο. Τρεῖς ομάδες εἶχαν ἐπιχειρήσει να ξεγλιστρήσουν κρυφά (ἡ μία ἀποτελούμενη ἀπὸ τρία άτομα, ἡ δεῦτερη ἀπὸ δύο άτομα, ἡ τρίτη ἀπὸ πέντε) και δεν εἶχαν σταματήσει ὅταν οι λυκοκαβαλάρηδες του Λόντριβιρ ὦλ Σάλντεμ τοὺς εἶχαν φωνάξει· εἶχαν, ἀντιθέτως, προσπαθήσει να διαφύγουν. Ἡ τρίτη ομάδα, μάλιστα, εἶχε πυροβολήσει τους λυκοκαβαλάρηδες – οι πυροβολισμοί εἶχαν ἀντηχήσει μες στα δάση. Ὁ λύκαρχος τοὺς εἶχε, τελικά, σκοτώσει ὅλους, ὅπως τώρα εἶχε ἀναφέρει στη Χάνκαθιρ.

Ὁ Βέλερντιν τῆς εἶπε: «Ἴσως κι ἄλλοι να κρύβονται ἀνάμεσά μας, περιμένοντας καλύτερη ευκαιρία για να φύγουν. Ἡ περιμένοντας και παρακολουθώντας.»

«Θα εἴμαστε ἐτοιμοὶ γι'αυτοὺς,» ἀποκρίθηκε ἡ Χάνκαθιρ. «Δε μποροῦμε να κάνουμε τίποτ' ἄλλο, ἀγάπη μου.» Το ἀριστερό χέρι της ἀγ-γιζε το φυλαχτό κάτω ἀπὸ τὴν μάλλινη τουνίκα της – το φυλαχτό ὅπου ἦταν φυλακισμένος ὁ δαίμονάς της, ὁ Ἀναρθρος Ψίθυρος των Σκοτεινῶν Δέντρων.

Ἡ Χάνκαθιρ κι αυτοί γύρω της ἦταν ὅλοι ἐπάνω σε γιγαντόλукους – ἡ Κόμισσα καβαλοῦσε τον Γρυλιστή, φυσικά – και τους ἔβαλαν τώρα να κινηθοῦν πάλι, προπορευόμενοι του μεγάλου συνόλου των

προσφύγων, μέσα στα Χαρνώθια δάση και στις παρυφές των Δυτικών Ελών, όπου δεν θα το υποψιαζόσουν ότι είχε ξημερώσει παρά μόνο αν ήσουν πολύ παρατηρητικός.

Ο Άνφιρ κοίταζε με τα κιάλια του τους λυκοκαβαλάρηδες ανιχνευτές του βασιλικού στρατεύματος να ερευνούν τη δασώδη περιοχή βόρεια της Όσβελακ. Μετά, έστρεψε τα κιάλια του προς την αντίθετη κατεύθυνση και είδε τους άλλους λυκοκαβαλάρηδες ανιχνευτές του βασιλικού στρατεύματος να ερευνούν τους αγρούς νότια της Όσβελακ. Τους αγρούς που ήταν, φυσικά, εγκαταλειμμένοι όπως και η πόλη.

Μέχρι στιγμής, τα πάντα φαίνονταν ήσυχα. Εκείνος ο άγνωστος είχε ισχυριστεί ότι οι δικοί του – όποιοι κι αν ήταν – είχαν στήσει ενέδρα στους βασιλικούς, όμως ο Άνφιρ δεν έβλεπε κανέναν να τους επιτίθεται. *Ίσως να περιμένουν να προχωρήσει εκεί το στράτευμα, ίσως να μην τους ενδιαφέρει να χτυπήσουν ανιχνευτές. Κάτι τέτοιο δεν είπε κι αυτός, άλλωστε;*

Αλλά ήταν δυνατόν να ήταν Σκοτεινός Ακόλουθος, μα τον Νούρκας;

Ο Άνφιρ κατέβασε τα κιάλια του, και ήταν έτοιμος να ρωτήσει τον Στρατηγό Έρανκουρ γι' αυτό το θέμα, όταν μια φωνή αντήχησε από το βασιλικό στράτευμα, μεγεθυμένη με τεχνητά μέσα:

«ΧΑΝΚΑΘΙΡ ΑΛ ΝΑΣΟΛΑΝΤΟΥΝ, ΟΙ ΠΡΟΔΟΤΙΚΕΣ ΣΟΥ ΠΡΑΞΕΙΣ ΕΧΟΥΝ ΓΙΝΕΙ ΓΝΩΣΤΕΣ! Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, ΖΩΘΜΑΛΙΡ ΑΛ ΜΑΚΜΑΡΝΟΥΝ, ΣΕ ΑΠΑΛΛΑΣΣΕΙ ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΣΗ ΣΟΥ ΩΣ ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ ΤΗΣ ΟΣΒΕΛΑΚ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ ΤΗΣ ΚΟΜΙΣΣΑΣ. Η ΚΟΜΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΟΣΒΕΛΑΚ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΛΕΟΝ ΔΙΚΗ ΣΟΥ, ΟΥΤΕ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΣΟΥ ΤΩΝ ΝΑΣΟΛΑΝΤΟΥΝ. Ο ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΤΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ.

»ΧΑΝΚΑΘΙΡ ΑΛ ΝΑΣΟΛΑΝΤΟΥΝ, ΑΝΟΙΞΕ ΤΙΣ ΠΥΛΕΣ ΤΗΣ ΟΣΒΕΛΑΚ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΩΣΟΥ, ΕΣΥ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΟΙ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ ΣΟΥ, ΩΣΤΕ ΑΥΤΗ Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΣΕΙ ΤΑΧΥΤΕΡΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΜΑΣ, ΚΑΙ ΛΙΓΟΤΕΡΟ ΕΠΩΔΥΝΑ. ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ ΟΣΒΕΛΑΚ ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΝΑ ΥΠΟΦΕΡΟΥΝ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΙΚΕΣ ΣΟΥ ΠΡΟΔΟΣΙΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΜΑΣ ΤΗΣ ΧΑΡΝΩΘ!

»ΠΟΛΙΤΕΣ ΤΗΣ ΟΣΒΕΛΑΚ, ΕΧΟΥΜΕ ΕΡΘΕΙ ΓΙΑ ΝΑ ΣΑΣ ΣΩΣΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΗΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ ΠΟΥ ΚΑΤΑΔΥΝΑΣΤΕΥΕΙ ΤΑ ΕΔΑΦΗ ΣΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΔΙΔΕΙ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ. ΖΗΤΑΜΕ ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΣΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΣΑΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΟΥΜΕ. ΣΕ

ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΑΡΝΗΣΗΣ ΤΗΣ ΧΑΝΚΑΘΙΡ ΑΛ ΝΑΣΟΛΝΤΟΥΝ ΝΑ ΠΑΡΑΔΟΘΕΙ, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΑΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΔΩΣΕΤΕ ΕΣΕΙΣ, ΜΕ ΚΑΘΕ ΔΥΝΑΤΟ ΜΕΣΟ, ΖΩΝΤΑΝΗ Ή ΝΕΚΡΗ. ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΘΑ ΜΑΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΔΩΣΟΥΝ ΘΑ ΛΑΒΟΥΝ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑ ΒΑΣΙΛΙΚΑ Ο ΚΑΘΕΝΑΣ.»

«Καθάρματα...» μούγκρισε η Ζαφειρία. «Νομίζουν πραγματικά ότι οι πολίτες μας θα πρόδιδαν ποτέ τη μητέρα μου για πεντακόσια βασιλικά;»

Κανείς στις επάλξεις της Όσβελακ δεν κινήθηκε· έμειναν όλοι στις θέσεις τους.

Η μεγεθυσμένη φωνή αντήχησε ξανά: «ΧΑΝΚΑΘΙΡ ΑΛ ΝΑΣΟΛΝΤΟΥΝ, ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΟΥ; ΔΕΝ ΕΧΕΙΣ ΠΟΛΥ ΧΡΟΝΟ· ΑΠΑΝΤΗΣΕ ΤΩΡΑ!»

Ο Άνφιρ έψαξε με τα κιάλια του για τον ομιλητή, και νόμιζε πως τον βρήκε, εκεί, μετά την εμπροσθοφυλακή των αρμάτων μάχης, επάνω στην ανοιχτή πισινή μεριά ενός άλλου άρματος με δύο μεγάλους τροχούς μπροστά και ερπύστριες πίσω. Ήταν ο άντρας που κρατούσε ενεργειακό τηλεβόα μπροστά στο κρανοφόρο κεφάλι του. Κάποιος από τους γνωστούς στρατιωτικούς της Μακμάρνου; Ο Άνφιρ δεν μπορούσε να διακρίνει και πολλά γι' αυτόν.

Κατέβασε τα κιάλια του και έπιασε τον δικό του τηλεβόα από δίπλα, ο οποίος ήταν συνδεδεμένος, μέσω καλωδίων, με μια μικρή ενεργειακή φιάλη για να επαυξάνονται οι ιδιότητές του. Ο Άνφιρ τον σήκωσε μπροστά στο στόμα του, πάτησε το κουμπί του, και ρώτησε: «Ποιος μας μιλά;» Η φωνή του ήχησε δυνατή προς το βασιλικό στράτευμα.

«Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΖΩΘΜΑΛΙΡ ΑΛ ΜΑΚΜΑΡΝΟΥΝ ΖΗΤΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΤΗΣ ΧΑΝΚΑΘΙΡ ΑΛ ΝΑΣΟΛΝΤΟΥΝ ΚΑΙ ΤΩΝ—»

«Ποιος μας μιλά;» επανέλαβε ο Άνφιρ, διακόποντάς τον. «Δεν έχεις όνομα;»

«ΣΑΣ ΜΙΛΑ Ο ΚΟΜΗΣ ΓΑΡΤΑΛΙΝ ΑΛ ΜΑΚΜΑΡΝΟΥΝ. ΓΙΑΤΙ Η ΧΑΝΚΑΘΙΡ ΑΛ ΝΑΣΟΛΝΤΟΥΝ ΔΕΝ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ Η ΙΔΙΑ ΣΤΑ ΤΕΙΧΗ; Ο ΧΡΟΝΟΣ ΤΗΣ ΕΙΝΑΙ ΛΙΓΟΣ!»

«Η πόλη μας δεν παραδίδεται σε άτριχους λύκους που φέρνουν παιδιά για να πολεμήσουν γι' αυτούς, γιε του Ιουράσκει!» αποκρίθηκε ο Άνφιρ. «Προσπαθήστε να καταλάβετε την Όσβελακ, κι αυτό θα είναι το τέλος σας!»

«ΠΟΙΟΣ ΕΙΣΑΙ ΕΣΥ ΠΟΥ ΜΙΛΑΣ ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΔΟΤΡΙΑ ΧΑΝΚΑΘΙΡ ΑΛ ΝΑΣΟΛ-;»

«Είμαι ο αδελφός της, Άνφιρ αλ Νασόλντουν. Και στεκόμαστε όλοι στο πλευρό της, σύσωμα. Ολόκληρη η Όσβελακ! Πάρε τον στρατό σου και τα παιδιά σου από εδώ, Κόμη Γάρταλιν, και γύρνα πίσω στην αφέντρα σου, τη Σφετερίστρια του Θρόνου της Χάρνωθ!»

«ΘΑ ΜΕΤΑΝΙΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΣΟΥ, ΠΡΟΔΟΤΗ!» αποκρίθηκε ο Γάρταλιν αλ Μακμάρνουν. «ΑΝ ΟΛΟΙ ΟΙ ΝΑΣΟΛΑΝΤΟΥΝ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΟΘΕΙΤΕ ΤΩΡΑ, ΚΑΜΙΑ ΕΠΙΕΙΚΕΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΔΕΙΞΕΙ Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΣΕ ΕΣΑΣ!»

«Δεν είναι ούτε “Μητέρα” του Βασιλείου ούτε Βασίλισσά μας, η Σφετερίστρια Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν!» είπε ο Άνφιρ. «Πάρε τον στρατό σου και φύγε, όσο έχεις ακόμα καιρό!»

«ΤΟ ΙΕΡΟ ΔΕΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΜΑΣ· ΟΙ ΚΕΝΕΣ ΑΠΕΙΛΕΣ ΣΟΥ ΔΕΝ ΜΑΣ ΤΡΟΜΑΖΟΥΝ. ΑΝΟΙΞΤΕ ΤΙΣ ΠΥΛΕΣ ΣΑΣ, ΤΩΡΑ!»

Οι πύλες δεν άνοιξαν.

Ο Κόμης Γάρταλιν αλ Μακμάρνουν δεν ξαναμίλησε.

«Κάποιος πρέπει να το σκοτώσει αυτό το κάθαρμα του Ιουράσκε!» είπε η Ζαφειρία.

«Πίστεψέ με, δεν θα ήθελα τίποτα περισσότερο αυτή τη στιγμή απ’το να ποτίσω τη λεπίδα μου με το αίμα του,» αποκρίθηκε ο Άνφιρ, κι άφησε τον τηλεβόα του παραδίπλα. «Δυστυχώς, πρέπει να υποχωρήσουμε.»

«Δεν είναι ανάγκη! Άκουσες τι είπε εκείνος ο—»

«Δεν ήταν άνθρωπος εμπιστοσύνης, Αρχόντισσά μου,» παρενέβη ο Έρανκουρ. «Ήταν Σκοτεινός Ακόλουθος.»

Η Ζαφειρία στράφηκε να τον αντικρίσει, με τα γαλανά μάτια της οργισμένα. «Πώς το ξέρεις; Μπορεί να ήταν κάποιος επαναστάτης! Μπορεί να ήταν από τους ανθρώπους του Θανατογέννητου—»

«Δεν ήταν από αυτούς, Αρχόντισσά μου. Η μόνη λογική υπόθεση είναι πως ήταν Σκοτεινός Ακόλουθος—»

«Δεν υπάρχουν Σκοτεινοί Ακόλουθοι μες στην Όσβελακ, Έρανκουρ. Αυτά είναι φήμες!»

«Υπάρχουν, Αρχόντισσά μου, και κρύβονται καλά.»

«Όπως και νάχει, αν τώρα είναι σύμμαχοί μας....»

«Δε θέλουμε συμμαχίες με τέτοιους.»

«Ποιος θα το αποφασίσει αυτό; Εσύ, Στρατηγέ, ή εγώ;»

«Η μητέρα σας ποτέ δεν θα δεχόταν συμμαχία με Σκοτεινούς Ακόλουθους.»

«Θα τη ρωτήσω όταν την ξαναδώ,» είπε, επίμονα, η Ζαφειρία.

«Ο άνθρωπος εξαφανίστηκε, έτσι κι αλλιώς,» παρενέβη ο Άνφιρ.
«Τι συζητάμε; Δεν είναι πια εδώ για να του μιλήσουμε.»

«Επειδή ο Έρανκουρ τον τρώμαξε!» είπε θυμωμένα η Ζαφειρία.

«Ίσως και να είχε δίκιο.»

«Συμφωνείς μαζί του;»

«Δεν ξέρω... Δεν ξέρουμε τίποτα για το ποιος ήταν αυτός ο άντρας. Ήταν ντυμένος σαν ένας από τους πολεμιστές μας, αλλά μπορεί να ήταν οποιοσδήποτε. Κάποιος κατάσκοπος. Οποιοσδήποτε.» Και ύψωσε πάλι τα κιάλια του, για να κοιτάξει τι γινόταν βόρεια και νότια της πόλης. Οι λυκοκαβαλάρηδες ανιχνευτές συνέχιζαν να ερευνούν καθώς ο ήλιος υψωνόταν από την ανατολή και το φως του σταδιακά δυνάμωνε.

«Αν οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι έχουν όντως στήσει ενέδρες, Άρχοντά μου, οι ανιχνευτές των βασιλικών θα τους βρουν και θα τους εξοντώσουν,» είπε ο Έρανκουρ.

«Και το θεωρείς καλό αυτό, Στρατηγέ;» άκουσε ο Άνφιρ τη φωνή της Ζαφειρίας από πίσω του. «Με ποιους είσαι, τελικά;»

Ο Γίγαντας των Δασών δεν της απάντησε, και ο Άνφιρ ήταν σίγουρος πως αυτό θα τσάντισε την ανιψιά του ακόμα περισσότερο. Την ήξερε. Τα πήγαινε καλύτερα μαζί της απ'ό,τι η μητέρα της. Συζητούσαν πιο πολύ οι δυο τους απ'ό,τι η Ζαφειρία με τη Χάνκαθιρ. *Και τώρα η αδελφή μου θα λέει πως εγώ έκανα την κόρη της να επιστρέψει στην πόλη... Τέλος πάντων...*

Συνέχιζε να παρακολουθεί με τα κιάλια του.

Κάποια ώρα πέρασε, ο ήλιος έφτασε πιο ψηλά στον ουρανό, το φως της ημέρας δυνάμωσε. Οι βασιλικοί ανιχνευτές δεν φάνηκε να βρίσκουν κανέναν κρυμμένο, ούτε βόρεια ούτε νότια της πόλης.

Και ο Άνφιρ το είπε αυτό παρότι ήταν καταφανές, για να δει τι θα απαντούσαν ο Έρανκουρ και η Ζαφειρία.

Η απάντηση του Γίγαντα ήταν: «Κάποιο διαβολικό κόλπο είχε στο μυαλό του ο Ακόλουθος. Δεν είναι άξιο εμπιστοσύνης.»

Η ανιψιά του Άνφιρ έμεινε σιωπηλή.

Οι βασιλικοί ανιχνευτές είχαν επιστρέψει στο στράτευμα που ήταν παρατεταγμένο ανατολικά της Όσβελακ, και τώρα από εκεί άρχισαν να φεύγουν κάποια τμήματα, πηγαίνοντας προς τα νότια και προς τα

βόρεια, ώστε να κυκλώσουν την πόλη. *Δε νομίζω, όμως, να πάνε και στα δυτικά μας*, σκέφτηκε ο Άνφιρ. Από εκεί ήταν τα Δυτικά Έλη· η απόσταση που χώριζε τις παρυφές τους από τα τείχη δεν ήταν μεγάλη. Και ήταν επικίνδυνο στρατός να παραταχθεί μέσα σε ελώδεις έδαφος, ειδικά αν οι αρχηγοί του δεν ήξεραν την περιοχή πολύ καλά – *όπως εμείς, για παράδειγμα...*

«Διαιρούν τις δυνάμεις τους, θείε,» είπε η Ζαφειρία. «Τις χωρίζουν στα τρία. Τώρα δεν θα ήταν μια καλή στιγμή να τους χτυπήσουμε;»

«Ίσως. Αν είχαμε αρκετούς μαχητές εδώ. Αλλά, όπως σου είπαμε ήδη, μικρή, δεν έχουμε αρκετούς μαχητές. Μην ξεχνάς ποιο είναι το σχέδιο.»

«Μη με λες “μικρή”!» μούγκρισε η Ζαφειρία. Ποτέ δεν της άρεσε αυτό όταν ήταν και τρίτοι μπροστά. Μόνο όταν ήταν μόνοι οι δυο τους το δεχόταν από τον θείο της.

Καθώς τμήματα του βασιλικού στρατεύματος έφταναν στις δασώδεις περιοχές βόρεια της Όσβελακ και στους αγρούς νότια της, ξαφνική αναστάτωση φάνηκε εκεί – και στις δυο μεριές. Και πυροβολισμοί αντήχησαν μες στον πρωινό άνεμο.

«Τους χτυπάνε!» είπε η Ζαφειρία. «Εκείνος ο άντρας έλεγε αλήθεια!»

Ο Άνφιρ κι ο Έρανκουρ ύψωσαν τα κιάλια τους, κοιτάζοντας μια βόρεια, μια νότια. Κάποιοι, όντως, επιτίθονταν στους βασιλικούς. Δεν ήταν βέβαιο από πού ακριβώς είχαν εμφανιστεί· είχαν ξεπροβάλει σαν στοιχειά, από κάπου, και χτυπούσαν τους μαχητές της Μακμάρνουν από κάθε μεριά. Πυροβολούσαν κι απομακρύνονταν· κάρφωναν πισώπλατα κι έτρεχαν να φύγουν. Ξανά και ξανά. Χάος είχε προκληθεί ξαφνικά μέσα στο στράτευμα.

«Η Ζαφειρία έχει δίκιο, Στρατηγέ,» είπε ο Άνφιρ: «Δε μας έλεγε ψέματα εκείνος ο άνθρωπος—»

«Ήταν Σκοτεινός Ακόλουθος, Άρχοντά μου. Δε μπορεί να ήταν τίποτ—»

«—Και οι ανιχνευτές της Μακμάρνουν δεν τους εντόπισαν πιο πριν. Είναι καλοί, όποιοι κι αν είναι.»

«Σας λέω: *είναι Σκοτεινοί Ακόλουθοι*, μα τον Νούρκας και τον Χάρλαεθ Βοκ!» Ο Έρανκουρ κατέβασε τα κιάλια του.

Το ίδιο κι ο Άνφιρ, στρεφόμενος να τον κοιτάξει. «Ακόμα και τέτοιοι να είναι, τώρα μας εξυπηρετούν. Εγώ δεν έχω πρόβλημα μ' αυτό. Έχεις εσύ;»

«Ελπίζω, πάντως, να μη σκέφτεστε να κάνετε εκείνο που μας πρότειναν – να βγούμε από τα τείχη για να πολεμήσουμε μαζί τους.»

Ο Άνφιρ αισθανόταν σαν δειλός προδότης, να κάθεται κρυμμένος πίσω από τα τείχη ενώ κάποιοι γενναίοι που ήθελαν να τους βοηθήσουν ήταν εκεί έξω και σκοτώνονταν. Ο Γίγαντας των Δασών, όμως, μάλλον μιλούσε σωστά. Μια τέτοια ενέργεια μπορούσε να αποβεί καταστροφική.

Ο Άνφιρ στράφηκε να κοιτάξει την ανιψιά του, γιατί του φαινόταν περίεργο που η μικρή σιωπούσε τώρα–

Η Ζαφειρία δεν ήταν εκεί!

Αυτό ήταν το σχέδιό τους, λοιπόν! Είχαν στήσει ενέδρες βόρεια και νότια της πόλης. *Και οι ανιχνευτές μας δεν τους βρήκαν!* Ο Γάρταλιν αισθανόταν περισσότερο οργισμένος από αυτό το τελευταίο· γιατί σήμαινε πως οι εχθροί τους ήταν καλύτεροι στο να κρύβονται απ'ό,τι οι βασιλικοί ανιχνευτές στο να τους ξετρυπώνουν.

Άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και πρόσταξε τα ελικόπτερα να πετάξουν πάνω από τις συμπλοκές και να χτυπήσουν όσους εχθρούς μπορούσαν – χωρίς, όμως, να διακινδυνεύουν τους μαχητές του Βασιλείου.

Μετά, περίμενε. Παρατηρώντας με τα κιάλια του.

«Πού πήγε η Αρχόντισσα Ζαφειρία;» ρώτησε ο Άνφιρ τους μαχητές γύρω του. «Πού πήγε; Την είδατε;»

Μια πολεμίστρια απάντησε: «Προς τα εκεί, Άρχοντά μου. Προς τα βόρεια,» δείχνοντας.

Ο Άνφιρ κοίταξε βόρεια, και, ναι, επάνω στις επάλξεις των τειχών είδε μια φιγούρα να τρέχει, η οποία δεν μπορεί να ήταν άλλη από τη Ζαφειρία. «Τι πάει να κάνει;» μουρμούρισε.

«Θέλει να τους βοηθήσει!» είπε ο Έρανκουρ. «Τους Σκοτεινούς Ακόλουθους. Έχει βάλει στο νου της να τους ενισχύσει, μα τον Νούρκας! Κατευθύνεται στην Πύλη των Ψηλών Σκιών, Άρχοντά μου.»

Ναι, το πιθανότερο...

«Μην την αφήσετε να το κάνει αυτό, Άρχοντά μου. Θα γίνει μεγάλη καταστροφή. Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι θέλουν να μας αφανίσουν όλους – είναι παράφρονες του Παντοβόρου Σκότους!»

Ο Άνφιρ αισθανόταν διστακτικός. *Γαμώτο, σκέφτηκε, μας βοηθάνε, όποιοι κι αν είναι. Μας βοηθάνε... αν και, βέβαια, δεν τους το*

ζητήσαμε. Τέλος πάντων. Δε μπορούσε ν'αφήσει τη Ζαφειρία να κάνει τέτοια ανοησία.

Τράβηξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του, έτοιμος να καλέσει τη Ζιρίνα, τη σύζυγό του, που ήταν στην Πύλη των Ψηλών Σκιών, επικεφαλής εκεί. Αλλά τότε είδε τη Ζαφειρία ν'ανεβαίνει σ'έναν αερόνυχα που ήταν γαντζωμένος στις επάλξεις και να βάζει τον έλικά του σε κίνηση, να απογειώνεται, να πετά προς... ναι, ο Έρανκουρ είχε δίκιο – προς την Πύλη των Ψηλών Σκιών.

Ο Άνφιρ κάλεσε αμέσως τη Ζιρίνα.

Κεφάλαιο 5

Οι Θεοί και η Δίκη

φού τελείωσαν το φαγητό τους στην τραπεζαρία του Παλιού Τραγουδιού, ανέβηκαν στα δωμάτιά τους να ξεκουραστούν, γιατί, καθότι μεσημέρι πλέον, δε νόμιζαν ότι τα μαγαζιά της Κέλμενκωθ θα ήταν ανοιχτά.

Ο Κάλνεντουρ, έχοντας βγάλει τα πιο βαριά ρούχα και τις μπότες του, ξάπλωσε στο κρεβάτι, ενώ ο Δεξής και η Αριστερή είχαν γαντζωθεί στην κρεμάστρα στη γωνία, συρίζοντας αναμεταξύ τους, και ο Ακατάλυτος είχε χαθεί κάπου μέσα στις βαθιές σκιές.

Η Λουκία έβγαζε τα δικά της ρούχα καθώς στεκόταν δίπλα στο κρεβάτι, κοιτάζοντας τον Κάλνεντουρ και υπομειδιώντας. «Είμαι πολύ περίεργη, όπως καταλαβαίνεις...»

«Περίεργη;»

«Να ξαπλώσω μαζί σου τώρα που δεν έχεις την Έχιδνα μέσα σου... Θα κοιμηθείς μετά;»

Ο Κάλνεντουρ συνοφρυώθηκε. Όσο ήταν στην Υπερυδάτια, όσο ήταν ο Οφιομαχητής, δεν του χρειαζόταν ύπνος – δεν *μπορούσε* να κοιμηθεί· του ήταν αδύνατον. Εδώ τι θα συνέβαινε, άραγε; Ήδη αισθανόταν μια σχετική υπνηλία. Θα κοιμόταν. Ήταν σίγουρος ότι θα κοιμόταν.

«Φυσικά και θα κοιμηθώ.»

Η Λουκία κατέβασε το παντελόνι της – το τελευταίο ρούχο που είχε απομείνει επάνω της εκτός από τα εσώρουχά της. Ανέβηκε στο κρεβάτι καβαλώντας συγχρόνως τον Κάλνεντουρ, παίρνοντας το πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια της και φιλώντας τα χείλη του. Εκείνος γλίστρησε τα δικά του χέρια επάνω της, τα έσυρε από τους γλουτούς ως τον αυχένα της, περνώντας τα κάτω από πυκνά κόκκινα μαλλιά.

Η Λουκία άρχισε να ξεκουμπώνει τα ρούχα του και να τα τραβά.

«Πρέπει να μάθεις την Καθομιλουμένη,» της είπε ο Κάλνεντουρ, βοηθώντας την.

«Και νομίζεις ότι αυτή είναι καλή στιγμή για να ξεκινήσουμε το μάθημα;»

«Ναι.» Απλώνοντας τα χέρια του πίσω από την πλάτη της ξανά, έλυσε τον στηθόδεσμό της και της είπε πώς λεγόταν ο στηθόδεσμος στην Καθομιλουμένη. Συνέχισε με τις ονομασίες των δικών του ρούχων καθώς η Λουκία τα έβγαζε από πάνω του.

«Αυτό πώς το λένε;» τον ρώτησε τελικά, σέρνοντας το δάχτυλό της στο στέλεχος του ορθωμένου πέους του.

«Δε θ'αρχίσω να σου μαθαίνω κακά λόγια από τώρα.»

Η Λουκία γέλασε και φιλήθηκαν ξανά. Ύστερα έπαψαν να μιλάνε με το στόμα· μόνο τα σώματά τους μιλούσαν καθώς κυλιόνταν, αγκαλιασμένα, στο κρεβάτι. Και η Λουκία παρατήρησε ότι, ναι, ο Γεώργιος ήταν διαφορετικός εδώ, στη Μοργκιάνη... Δηλαδή, εξακολουθούσε να είναι αυτός που ήταν, και εξακολουθούσε να τον θέλει το ίδιο· όμως δεν ένιωθε πια εκείνη την τρομερή *δύναμη* από το σώμα του. Όταν έκαναν έρωτα στην Υπερυδάτια, νόμιζε ορισμένες φορές ότι ο εαυτός της ήταν ένα φύλλο που το παρέσερνε ο άνεμος. Εδώ δεν είχε τέτοια αίσθηση. Εδώ, ο Γεώργιος ήταν ένας κανονικός άνθρωπος.

Τον άκουσε να μουγκρίζει πλάι στ'αφτί της καθώς τελείωνε μέσα της, πιέζοντας τον εαυτό του ανάμεσα στους μηρούς της, ενώ η Λουκία είχε τα πόδια της σταυρωμένα πίσω από τη μέση του και τα χέρια της πίσω απ'τον λαιμό του, τα δάχτυλα του αριστερού γαντζωμένα στα πράσινα μαλλιά του. Ο δικός της οργασμός είχε ήδη περάσει πριν από λίγο.

Ο Κάλνεντουρ ύψωσε το κεφάλι του από το πλάι του λαιμού της και φίλησε τα χείλη της γι'ακόμα μια φορά. Έπειτα γύρισε ανάσκελα, ξαπλώνοντας, καθώς η Λουκία χαλάρωνε την αγκαλιά της. «Είχες δικιο,» της είπε, ξέπνοος, κοιτάζοντας το ταβάνι. «Ήταν διαφορετικό...»

Η Λουκία έγειρε επάνω του, βάζοντας τώρα εκείνη το κεφάλι της στον ώμο του, γλιστρώντας το γόνατό της ανάμεσα στα πόδια του. «Ποια η διαφορά;»

«Δεν πρόσεξες καμία διαφορά;»

«Εγώ πρόσεξα διαφορά. Αναρωτιέμαι τι πρόσεξες εσύ.»

«Τι διαφορά πρόσεξες;» Φίλησε το μέτωπό της.

«Ήταν... Δεν ήταν *ακριβώς* όπως στην Υπερυδάτια. Δεν αισθανόμουν τη δύναμη που είχες, τη δύναμη που νόμιζα ότι μπορεί να με κομματιάσει.»

«Κι αυτό είναι καλό ή κακό, για εσένα;» Χάιδεψε τα μαλλιά της.

«Ούτε το ένα ούτε το άλλο.» Ύψωσε το βλέμμα της για να τον κοιτάξει. «Απλά είναι αυτό που είναι. Αλλά πώς αισθάνθηκες εσύ, Γεώργιε;»

«Καλύτερα, νομίζω.»

«...Καλύτερα;» Την τρώμαξαν τα λόγια του. Γιατί, αν αισθανόταν καλύτερα εδώ, στη Μοργκιάνη....

«Σαν κανονικός άνθρωπος. Δε χρειαζόταν να φοβάμαι ότι μπορεί να σε σκοτώσω κατά λάθος.»

«Φοβόσουν τέτοιο πράγμα στην Υπερυδάτια;»

«Ο φόβος πάντα υπήρχε μέσα μου, με οποιαδήποτε γυναίκα. Η οργή της Έχιδνας, Λουκία... ήταν κάτι το τρομερό. Το ασυγκράτητο... Είχα μάθει να το συγκρατώ, βέβαια. Ο Γέρος του Ανέμου με είχε διδάξει χρήσιμα πράγματα, όπως σου έχω πει.»

«Ναι, μου έχεις πει...»

«Αλλά τα υπόλοιπα τα έμαθα μόνος μου. Για να μη σε σκοτώσω, στην Υπερυδάτια, έπρεπε κάθε φορά να καταλαγιαζώ την οργή μου, να... να τη μετατρέπω σε κάτι άλλο. Σε αγάπη, ίσως. Σε έρωτα. Πες το όπως θες, δεν έχει σημασία... Η οργή εκείνη ήταν ένα πολύ επικίνδυνο πράγμα. Εδώ – φίλησε τα χείλη της – «δε χρειάζεται ν' ανησυχώ ότι μπορεί κατά λάθος να σου κάνω κακό.»

Η Λουκία αισθανόταν μουδιασμένη. *Όχι!* σκέφτηκε. *Δε φοβόμουν ποτέ ότι μπορεί να μου έκανες κακό, Γεώργιε. Ποτέ. Όχι εσύ, ο Καπετάνιος μου.* Τα λόγια του δεν την είχαν καθησυχάσει· την είχαν τρομάξει. Γιατί έμοιαζε να υπονοούν ότι ο Γεώργιος ίσως να προτιμούσε να μείνει στη Μοργκιάνη...

Η Λουκία έγειρε ξανά το κεφάλι της επάνω στον ώμο του. «Πες μου,» του ζήτησε χαμηλόφωνα αλλά έντονα: «εξακολουθεί να είναι αλήθεια ότι αισθάνεσαι την Υπερυδάτια σαν σπίτι σου; Εξακολουθεί να είναι αλήθεια;»

Ο Κάλνεντουρ καταλάβαινε την ανησυχία της, και συνειδητοποίησε πώς την είχε προκαλέσει. *Με την απάντησή μου... Δεν έπρεπε να της το είχα πει αυτό. Όχι έτσι ακριβώς.* «Ναι,» της απάντησε. «Εξακολουθεί να είναι αλήθεια.» Πήρε καθιστή θέση πάνω στο κρεβάτι, και η Λουκία τον μιμήθηκε. «Νομίζεις ότι σκέφτομαι να μην επιστρέψω στην Υπερυδάτια;»

Η Λουκία απέφυγε το βλέμμα του.

«Δεν είναι λιγάκι νωρίς για να το έχω αποφασίσει αυτό;»

«Μου έλεγες ότι θα επιστρέψεις...»

«Θα επιστρέψω.» Ήδη αισθανόταν κάτι να του λείπει. Είχε μια παράξενη αίσθηση εδώ, την αίσθηση ενός *κενού* μέσα του. Μπορεί να ένιωθε ξανά σαν κανονικός άνθρωπος και να ήταν ευχάριστο, όμως είχε κι αυτή την αίσθηση κενού. Και νόμιζε πως ήταν το κενό που είχε μείνει στην ψυχή του ύστερα από τη βίαιη αποχώρηση της παρουσίας της Έχιδνας από εκεί – του δηλητηριού της.

Στην Υπερυδάτια, το αίμα του Οφιομαχητή ήταν δηλητηριώδες. Όσοι το έπιναν μπορούσαν να πεθάνουν. Ο Κάλνεντουρ αναρωτιόταν αν το ίδιο ίσχυε κι εδώ. *Μάλλον όχι. Μάλλον όχι...*

«Μου το υπόσχεσαι;» ρώτησε η Λουκία, και προς στιγμή εκείνος δεν κατάλαβε για τι πράγμα τού μιλούσε, γιατί ο νους του είχε περιπλανηθεί αλλού.

«Τι να υποσχεθώ;»

«Ότι θα επιστρέψεις στην Υπερυδάτια.»

«Θα επιστρέψω,» είπε μόνο ο Κάλνεντουρ. Και το εννοούσε. Γιατί, ναι, ακόμα αισθανόταν την Υπερυδάτια σαν σπίτι του, ενώ για τη Μοργκιάνη δεν ένιωθε τίποτα όσα κι αν του είχε πει η Ζέρκιλιθ για το παρελθόν του.

Άγνωστες παρουσίες τον παρακολουθούσαν, και το φως ήταν πολύ ασθενικό· δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτα περισσότερο από ακαθόριστες μορφές, προς οποιαδήποτε κατεύθυνση. Ένιωθε τρόμο. Ένιωθε μια παλιά δύναμη να του λείπει.

Ποιος είμαι τώρα;

Ένα γέλιο από δίπλα. *Το ίδιο θα σε ρωτούσα κι εγώ...*

Η μορφή που του είχε μιλήσει ήταν καμπουριαστή· ανθρωπόμορφη, αλλά με ουρά. Ήταν αυτός που είχε εμφανιστεί και στην τραπεζαρία του πανδοχείου.

Ποιος είσαι; Τι θέλεις;

Η καμπουριαστή μορφή γέλασε πάλι. *Έλα να με βρεις στις Σπαθωτές Ακτές*, τον προσκάλεσε. *Κάτω από τους σταυρωτούς βράχους*. Κι έτρεξε μες στα σκοτάδια – εξαφανίστηκε.

Ο Κάλνεντουρ τον κυνήγησε, μα τον έχασε. Και νόμιζε ότι τώρα είχε μπλεχτεί σ'έναν λαβύρινθο... Αλλά τα πάντα εδώ δεν ήταν, ούτως ή άλλως, λαβύρινθος;

Ένας βρυχηθμός ήχησε από τα δεξιά του σαν καταιγίδα που πλησιάζει. Δεν ήταν όμως καταιγίδα, παρατήρησε ο Κάλνεντουρ. Ήταν σκοτάδι. Ένα βαθύ, αδιαπέραστο σκοτάδι που κατάπινε το λιγοστό

φως που υπήρχε σε τούτο το μέρος, που κατάπινε ακόμα και τις σκιές και τα άλλα σκοτάδια. Ήταν ένα σκοτάδι που *ΠΕΙΝΟΥΣΕ*. Πεινούσε, και όλα θα τα έτρωγε.

Ο Κάλνεντουρ αισθάνθηκε τον χειρότερο τρόπο που είχε αισθανθεί ποτέ του. Γιατί καταλάβαινε ότι αυτό το σκοτάδι τον *ήθελε*.

Γύρισε κι άρχισε να τρέχει. Νιώθοντας ότι του έλειπε η δύναμή του. Και χωρίς τη δύναμή του δεν είχε τίποτα για να πολεμήσει το σκοτάδι...

...που ερχόταν πίσω του, τον καταδίωκε – καταβροχθίζοντας τα πάντα – μουγκρίζοντας σαν δέκα χιλιάδες οργισμένοι γιγαντόλυκοι.

Το ασθενικό φως έχανε σταδιακά, αλλά γρήγορα, τη λιγοστή έντασή του – σύντομα, ο κόσμος θα ήταν κατασκότεινος. Ο κυνηγός θα είχε κυριαρχήσει–

Ένα άλλο φως έσκισε τη μαυρίλα! Κι ένας ταξιδιώτης στεκόταν εκεί, βαστώντας το φως αυτό μες στα χέρια του, σαν όπλο. Φορούσε κουκούλα στο κεφάλι, και κάπα τύλιγε το σώμα του. Ήταν εκείνος που ο Κάλνεντουρ είχε δει στους δρόμους πριν από... πόσο καιρό; Σε ποια πόλη;

Δεν μπορεί να σε πάρει αν δεν το δεχτείς, είπε ο ταξιδιώτης. *Σε προκαλεί, γιατί αντιλαμβάνεται τι είσαι. –Εύπνα τώρα! Θα ξανασυναντηθούμε. ΞΥΠΝΑ!* Αυτή η τελευταία φωνή έσκισε όλα τα σκοτάδια σαν να ήταν ένα με το φως–

–που δυνάμωσε και τύλιξε τα πάντα.

Ο Κάλνεντουρ κραύγασε καθώς πεταγόταν επάνω.

Βρισκόταν τώρα σ'ένα δωμάτιο που δεν του θύμιζε τίποτα. Και δυο σκιές γλίστρησαν κάτω απ'την πόρτα, φεύγοντας βιαστικά σαν να είχαν τρομάξει από την κραυγή του.

«Γεώργιε;» Μια γυναίκα ήταν δίπλα του, έχοντας ανασηκωθεί. Γαλανόδερμη, κοκκινομάλλα. Πρασινόγκριζα μάτια που τον κοίταζαν με κάποια ανησυχία.

«Ποια...; Τι...;» έκανε ο Κάλνεντουρ. Αλλά, μετά, η νόησή του ήρθε στη σωστή θέση. Θυμήθηκε τα πάντα. «Λουκία...»

«Είσαι καλά;»

«Ναι...» Κοίταξε το ρολόι στον καρπό του. Το είχε ρυθμίσει στην ώρα της Μοργκιάνης όταν πέρασαν τη δίοδο. Και τώρα του έλεγε πως ήταν απόγευμα.

«Ονειρευόσουν;»

«Ναι.»

«Ήταν κάτι... από το παρελθόν σου;»

«Όχι, δεν ήταν από το παρελθόν μου.» Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι.
«Πάμε να χτυπήσουμε στη Ζέρκιλιθ, Λουκία. Πρέπει να βγούμε.»

Κι εκείνη σηκώθηκε από το κρεβάτι, ντυμένη μόνο με την περισκελίδα της. Ο χώρος θερμαινόταν από το ενεργειακό σύστημα θέρμανσης του πανδοχείου και δεν είχε κρύο, αν και η εποχή ήταν ψυχρή – φθινόπωρο, ίσως, υπέθετε η Λουκία. «Τι ονειρευόσουν, Γεώργιε;»

«Τίποτα. Σαχλαμάρες. Είχα πολύ καιρό να κοιμηθώ κανονικά και ο ύπνος με πείραξε.»

Η Λουκία τον κοίταζε αμίλητα. *Τι δεν θέλει να μου πει; αναρωτήθηκε. Τι δεν θέλει να μου πει;*

«Αυτό,» την πληροφόρησε ο Κάλνεντουρ, «ήταν Χαρνώθιο χιούμορ.»

Η Λουκία συνοφρυώθηκε.

Ο Κάλνεντουρ χαμογέλασε κι έπιασε τα ρούχα του από κάτω· άρχισε να ντύνεται. «Πρέπει να συνεχίσουμε το μάθημά μας. Θυμάσαι πώς λέγεται αυτό στην Καθομιλουμένη;» Έδειχνε το παντελόνι του.

Η Λουκία άρθρωσε μια λέξη.

Ο Κάλνεντουρ διόρθωσε λίγο την προφορά. «Μαθαίνεις γρήγορα,» παρατήρησε. Και πρόσθεσε: «Έχε υπόψη σου, όμως, ότι έτσι λέγεται *μόνο* το αντρικό παντελόνι. Επίσης, έτσι λέγεται κι αυτό που με ρωτούσες πιο πριν.»

«Το...;»

«Ναι. Καθώς και “οι άντρες” γενικά.»

Η Λουκία μειδίασε, άθελά της.

«Αυτά τα δύο τελευταία είναι αργκό, φυσικά – όχι η επίσημη γλώσσα.»

«Και το γυναικείο παντελόνι πώς λέγεται; Έχουν τόσο μεγάλη διαφορά τα γυναικεία από τα αντρικά παντελόνια στη Μοργκιάνη;»

«Όχι. Συνήθως η διαφορά έγκειται στο ποιος το φορά.» Και της είπε τη λέξη για το γυναικείο παντελόνι· ή το παντελόνι όταν το φορούσε γυναίκα.

«Κι αυτό σημαίνει, επίσης, “οι γυναίκες” γενικά, καθώς και το... γυναικείο εξάρτημα;»

«Όχι.»

«Α...»

«Αυτό» – ο Κάλνεντουρ έδειξε τη λεπτή μαύρη περισκελίδα που φορούσε η Λουκία – «σημαίνει επίσης τα δύο που λες. Στην αργκό πάλι, βέβαια.» Και της είπε τη λέξη για το γυναικείο εσώρουχο.

«Πολύ ενδιαφέρουσα γλώσσα έχετε...» σχολίασε εκείνη.

«Ξέρεις για κάποιους σταυρωτούς βράχους στις Σπαθωτές Ακτές;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ τη Ζέρκιλιθ, καθώς οι τρεις τους κατέβαιναν τις σκάλες του *Παλιού Τραγουδιού*, με τον Ακατάλυτο σαν σκιά δίπλα τους και τα δυο φτερωτά ερπετά γαντζωμένα στους ώμους του Κάλνεντουρ.

«Τι σταυρωτούς βράχους;» είπε η Ζέρκιλιθ, παραξενεμένη.

«Σταυρωτούς βράχους... Αυτό. Κάποιο μέρος.»

«Εννοείς ότι είναι *τοπωνύμιο*;»

«Όχι... όχι, δεν είναι τοπωνύμιο. Είναι κάποιοι σταυρωτοί βράχοι, μάλλον: κυριολεκτικά.»

«Πρώτη φορά το ακούω. Είναι κάτι που θυμήθηκες από το παρελθόν σου;»

«Ίσως,» είπε ο Κάλνεντουρ, καθώς έφταναν στο τέλος της σκάλας και στην τραπεζαρία του πανδοχείου. «Πάμε τώρα να κάνουμε τις δουλειές μας. Δεν έχει σημασία.» Και βάδισε προς την έξοδο του *Παλιού Τραγουδιού*, περνώντας ανάμεσα από τραπέζια γεμάτα κόσμο.

Η Ζέρκιλιθ και η Λουκία αντάλλαξαν ένα βλέμμα προτού τον ακολουθήσουν.

«Σου είπε κάτι γι'αυτούς τους σταυρωτούς βράχους;» ψιθύρισε η Ζέρκιλιθ.

Η Λουκία κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Όχι.» Κι αναρωτιόταν γιατί. Είχε, μήπως, κάποια σχέση με το όνειρο που είχε δει ο Γεώργιος; Είχε θυμηθεί τίποτα από το παρελθόν του μέσα στο όνειρο; *Τι μου κρύβει;*

Βγήκαν από το πανδοχείο και βρέθηκαν στην Πλατεία Αγοράς της Κέλμενκωθ, όπου πολύς κόσμος ήταν συγκεντρωμένος, και όχι τυχαία. Κάτι γινόταν εδώ, παρατήρησαν αμέσως. Στη μέση της πλατείας, μπροστά από το άγαλμα του Χάρλαεθ Βοκ, ήταν μια τροχήλατη εξέδρα, κι επάνω της κάθονταν ένας άντρας και δύο γυναίκες εκατέρωθέν του. Πίσω τους στέκονταν μαχητές με το έμβλημα του Βασιλείου της Χάρνωθ στα χιτώνιά τους και κρατώντας οπλολόγχες (έτσι λεγόταν αυτό το δόρυ με το τουφέκι προσαρτημένο επάνω, όπως είχε εξηγήσει ο Γεώργιος στη Λουκία). Γύρω από την εξέδρα βρίσκονταν

κι άλλοι τέτοιοι μαχητές. Ακριβώς μπροστά της στέκονταν ένας άντρας και μια γυναίκα, κι οι δυο μαυρόδερμοι, κι οι δυο ντυμένοι μόνο με εσώρουχα. Τα σώματά τους ήταν γεμάτα γαλανισμούς (έτσι λέγονταν οι «μελανιές» των μαυρόδερμων ανθρώπων της Μοργκιάνης επειδή είχαν βαθυγάλαζο χρώμα σαν το αίμα τους, όπως επίσης είχε εξηγήσει ο Γεώργιος στη Λουκία).

«...και τους βλέπετε τώρα όλοι ενώπιόν σας, εδώ, τους προδότες του Βασιλείου!» φώναζε ο άντρας που καθόταν στην εξέδρα, ανάμεσα στις δύο γυναίκες. Ήταν ντυμένος πλούσια, όπως κι εκείνες· είχαν κι οι τρεις διάφορα αστραφτερά στολίδια επάνω τους. Οι γυναίκες φορούσαν ασημόχρωμα γυαλιά· ο άντρας δεν φορούσε γυαλιά. Ήταν γαλανόδερμος και το κόκκινο γένι του μυτερό σαν λεπίδι κάτω απ'το σαγόνι του – γένι-λόγχη, που έλεγαν: μια παλιά αντρική μόδα της Χάρνωθ, πράγμα που η Λουκία, φυσικά, δεν γνώριζε, αλλά ο Κάλνεντουρ το θυμόταν σαν εγκυκλοπαιδική γνώση. «Αυτοί οι δυο άνθρωποι,» συνέχισε να φωνάζει ο άντρας με το γένι-λόγχη, «θεωρούν τους εαυτούς τους και τα παιδιά τους πάνω από το Βασίλειο! Νομίζουν ότι είναι καλύτεροι από εσάς, που υπηρετείτε πιστά το Βασίλειο και τη Μητέρα του Βασιλείου, τη Βασίλισσά μας, Ζώθμαλir αλ Μακμάρνουν, και έχετε προσφέρει πρόθυμα τα παιδιά σας για τη συλλογική δόξα όλων μας! Δείτε τώρα αυτούς τους δυο αλαζονικούς ανθρώπους που στέκονται ταπεινωμένοι ενώπιόν σας και ενώπιον του Ιερού Δέους! Δείτε τους!» φώναζε ο άντρας με το γένι-λόγχη δείχνοντας το ζευγάρι των μαυρόδερμων, γυμνών ανθρώπων που στέκονταν τρέμοντας μπροστά στην εξέδρα, περιτριγυρισμένοι από οπλισμένους φρουρούς. «Τι έχετε να πείτε γι'αυτούς; Τι έχει να πει ο λαός της Κέλμενκωθ γι'αυτούς τους αλαζονικούς προδότες του Βασιλείου;» ρώτησε μεγαλόφωνα ο άντρας με το γένι-λόγχη.

Θάνατος! αντήχησαν αρκετές φωνές από το πλήθος. Και: Αίσχος! Προδότες! Αίσχος! Θάνατος! Ντροπή! Εγωιστές! Εγωιστές!

«Πολύ σωστά μιλά ο λαός της Κέλμενκωθ!» φώναξε ο άντρας με το γένι-λόγχη. «Είστε πιστοί στο Βασίλειο και στη Μητέρα του Βασιλείου!»

Ένας άλλος άντρας, τότε, ανέβηκε στην τροχήλατη εξέδρα, ντυμένος με ιερατικά άμφια τα οποία ο Κάλνεντουρ και η Ζέρκιλιθ αμέσως αναγνώρισαν (αλλά η Λουκία όχι, φυσικά). Ήταν ιερέας του Χάρλαεθ Βοκ, του Ιερού Δέους.

Η Ζέρκιλιθ είπε, χαμηλόφωνα: «Η Δημόσια Δίκη που ακούσαμε ότι θα γινόταν εδώ...»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε. «Ναι.»

«Αυτοί πρέπει νάναι οι δύο που προσπάθησαν να φυγαδέψουν τα παιδιά τους σε υποβρύχιο για να μη στρατολογηθούν.»

Ο Κάλνεντουρ έμεινε σιωπηλός. Το χέρι του είχε πάει ακούσια στο μανίκι του Φιλιού της Έχιδνας κάτω από την κάπα του. Αν ήταν ακόμα ο Οφιομαχητής, αν είχε ακόμα τη μάνητα της Φαρμακερής Κυράς μέσα του, δεν αμφέβαλλε για το τι θα έκανε τώρα. Ούτε οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου δεν θα μπορούσαν να συγκρατήσουν την οργή του, ήταν βέβαιοι. Θα τους σκότωνε όλους.

«Τα μάτια των ανθρώπων καταδικάζουν τους αλαζόνες!» φώναξε ο ιερέας που είχε μόλις ανεβεί στην εξέδρα. «Και το ίδιο τους καταδικάζει και το Δέος το Ιερό, υπό το βλέμμα του οποίου άπαντες κείμεθα! Ο Χάρλαεθ Βοκ αποδιώχνει τους προδότες από το Βασίλειό μας!» Μπροστά του βαστούσε ένα κύπελλο· ήταν τόσο μεγάλο που έπρεπε να το κρατά και με τα δύο χέρια. Το ύψωσε τώρα πάνω από το μαυρόδερμο, γκριζομάλλικο κεφάλι του. «Το Ιερό Δέος καταριέται τους απίστους! Τους εκδιώκει από το Βασίλειο! Αυτοί οι δύο προδότες δεν είναι πλέον τέκνα του Βασιλείου!» Και τίναξε το περιεχόμενο του κυπέλλου καταπάνω στους δύο γυμνούς, γαλανισμένους κατηγορούμενους. Τους έλουσε με αίμα αναμειγμένο με στάχτες. Κόκκινο αίμα – το αίμα κάποιου ζώου (γιατί αποκλείεται να ήταν το αίμα κάποιου μη-μαυρόδερμου Μοργκιανού, υπέθεταν ο Κάλνεντουρ και η Ζέρκιλιθ· οι ιερείς του Χάρλαεθ Βοκ δεν έκαναν ανθρωποθυσίες).

Ο κόσμος γύρω από την εξέδρα, γύρω από τους φρουρούς που περικύκλωναν την εξέδρα, κραύγαζε: *Προδότες! Κατάρα στους προδότες! Κατάρα! Θάνατος! Θάνατος! Κατάρα!*

Η Λουκία δεν καταλάβαινε τι έλεγαν – μιλούσαν στην Καθομιλουμένη – αλλά έβλεπε το μένος του πλήθους και της φαίνονταν όλοι παράφρονες. «Πάμε να φύγουμε αποδώ,» μούγκρισε, αηδιασμένη. «Πάμε να φύγουμε αποδώ, Γεώρ– Κάλνεντουρ.» (Θυμήθηκε ότι δεν ήθελε να τον λέει Γεώργιο σε δημόσιους χώρους.) «*Πάμε να φύγουμε, γαμώ την πουτάνα του Λοκράθου.*»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ νιώθοντας το στόμα του ξερό, αφήνοντας το μανίκι του σπαθιού κάτω από την κάπα του. «Θέλω να δω. Θέλω να το δω όλο. Να ξέρω.»

Η Λουκία αναστέναξε. «Κάνουν σαν τρελοί! Οι πάντες εδώ πέρα!»

«Σσος,» της είπε η Ζέρκιλιθ. «Η σιωπή είναι σύνεση.»

Ο ιερέας του Χάρλαεθ Βοκ φώναξε: «Το Δέος το Ιερό καταδίκασε τους δύο αλαζόνες! Τα υπόλοιπα τ'αφήνει σ'εσάς. Στη δικαιοσύνη του Βασιλείου!

»Δόξα στο Βασίλειο της Χάρνωθ, στη Μητέρα του Βασιλείου, και στον Χάρλαεθ Βοκ, που μας έδειξε τον Δρόμο!»

Και το πλήθος φώναξε σαν ηχώ: *Δόξα στο Βασίλειο... Δόξα στη Μητέρα του Βασιλείου... Δόξα στον Χάρλαεθ Βοκ... Δόξα στον Χάρλαεθ Βοκ...*

Ο ιερέας κατέβηκε από την εξέδρα· αποχώρησε.

Ο άντρας με το γένι-λόγχη μίλησε ξανά, μεγαλόφωνα όπως πριν: «Εγώ, ο Νέλεντθιν ωλ Βάσενμεκ, Βασιλικός Επόπτης της Κέλμενκωθ, Αντιπρόσωπος της Δικαιοσύνης του Βασιλείου ετούτη την ώρα, ενώπιόν σας και ενώπιον του Ιερού Δέους, κρίνω τους δύο κατηγορούμενους *ένοχους* για Ύψιστη Προδοσία κατά του Βασιλείου της Χάρνωθ.

»Και ζητώ να μάθω και την απόφαση των δύο δικαστών.» Στράφηκε στη γυναίκα που καθόταν δεξιά του και, λέγοντας το όνομά της, ζήτησε την απόφασή της.

«Ένοχοι!» φώναξε εκείνη.

Ύστερα, ο Αντιπρόσωπος της Δικαιοσύνης του Βασιλείου στράφηκε στην άλλη γυναίκα και, λέγοντας το όνομά της, ζήτησε τη δική της απόφαση.

«Ένοχοι!» φώναξε εκείνη.

Αλλά ο Κάλνεντουρ δεν έδινε και τόση σημασία στα λόγια τους. Είχε πάψει να τους δίνει σημασία από τότε που το πλήθος είχε αρχίσει να φωνάζει *Για τη Δόξα του Χάρλαεθ Βοκ* και ο ιερέας είχε αποχωρήσει· γιατί τότε, πίσω από την εξέδρα, πίσω από τον άντρα με το γένι-λόγχη και τις δύο γυναίκες, το άγαλμα του Χάρλαεθ Βοκ είχε ζωντανέψει και είχε γιγαντωθεί: Μια μορφή τυλιγμένη σε μανδύα, με κουκούλα στο κεφάλι η οποία έκρυβε το πρόσωπό της σε απόλυτο σκοτάδι. Μια μορφή που φορούσε αργυρή κορόνα με όρθιες αιχμές σαν μεταλλικά δόντια, κι αυτή η κορόνα στραφτάλιζε πιο δυνατά από τον ασθενικό απογευματινό ήλιο της Μοργκιάνης.

Κανείς εκτός από τον Κάλνεντουρ δεν φαινόταν να έχει προσέξει τον εφιαλτικό γίγαντα...

Ο Χάρλαεθ Βοκ, το Ιερό Δέος... Δεν μπορεί να ήταν κανείς άλλος. Και ο Κάλνεντουρ αισθανόταν να τον *παρατηρεί* μέσα από το σκοτάδι της κουκούλας του. Αισθανόταν, επίσης, να τον *πλησιάζει* αλλά χωρίς

να κινείται. Η γιγάντια μορφή παρέμενε ακίνητη, όμως κάτι από αυτήν, κάτι το αόρατο, άγγιζε τον Κάλνεντουρ... άγγιζε ένα μέρος της ψυχής του που... Άγγιζε εκείνο το κενό που είχε αφήσει η απουσία της Έχιδνας στην ψυχή του.

Ο Χάρλαεθ Βοκ προσπαθούσε να εισβάλει μέσα του!

Ο Κάλνεντουρ αποτραβήχτηκε, ψυχικά, χωρίς ούτε εκείνος να μετακινηθεί. *Μακριά! Μακριά μου!* πρόσταξε αμίλητα.

Οργή ήρθε από τη γιγάντια μορφή σαν παγερός άνεμος – ένας άνεμος που ο Κάλνεντουρ δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία ότι μόνο εκείνος μπορούσε να αισθανθεί.

Γίνε εγώ... ήχησε μια φωνή που δεν ήταν ούτε αντρική ούτε γυναικεία· ήταν σαν μέταλλο επάνω σε μέταλλο, σαν φως επάνω σε πέτρα, σαν σκοτάδι επάνω σε άνεμο. *Γίνε εγώ...* Η φωνή του Ιερού Δέους.

Ο Κάλνεντουρ δεν καταλάβαινε τι μπορεί να εννοούσε ο Χάρλαεθ Βοκ, δεν καταλάβαινε τι ακριβώς μπορεί να ήθελε από εκείνον· αλλά ό,τι κι αν ήταν δεν του άρεσε. *Μακριά μου*, επανέλαβε. Σταθερά. Α-πόλυτα.

Και πάλι φύσηξε αυτός ο παγερός άνεμος της ψυχής... και η γιγάντια μορφή βούλιαξε προς τα πίσω και προς τα κάτω, και δεν ήταν πια παρά μονάχα ένα άγαλμα από πρασινόλιθο, αφήνοντας μια αποφορά μεταλλικής οργής στην ψυχή του Κάλνεντουρ...

Οι τρεις δικαστές σηκώθηκαν όρθιοι, σχεδόν την ίδια στιγμή που ο Χάρλαεθ Βοκ έφευγε, και ο άντρας με το γένι-λόγχη, ο Αντιπρόσωπος της Δικαιοσύνης του Βασιλείου, φώναξε: «Αποφασίστηκε, λοιπόν! Οι δύο προδότες καταδικάζονται σε θάνατο για την αλαζονεία τους!» Και, στρέφοντας το βλέμμα του σ'αυτούς, είπε: «Μετανοήστε ενώπιόν μας και ενώπιον του Ιερού Δέους. Ζητήστε τη συγχώρεση της Μητέρας του Βασιλείου και των πιστών ανθρώπων του, ώστε τουλάχιστον να μη σας θυμούνται με μίσος αλλά ως παραστρατημένους που, λίγο πριν από το τέλος, αντιλήφθηκαν το σφάλμα τους.»

Οι μελλοθάνατοι ήταν σιωπηλοί για μερικές στιγμές, καθώς σιγή απλωνόταν στην Πλατεία Αγοράς. Ύστερα, η γυναίκα ούρλιαξε: «Είστε καθάρματα! Εσύ κι η καταραμένη Βασίλισσά σου, κι όλοι σας! Ο Νούρκας θα σας τιμωρήσει γι'αυτό που κάνετε! *Εσείς* έχετε καταστρέψει το Βασίλειο – *εσείς!* Η Σφετερίστρια δολοφόνησε τους Κάρνελεκ, έκλεψε τον Θρόνο, και τώρα κλέβει και τα παιδιά μας! Αυτή έχει προδώσει το Βασίλειο – αυτή κι όσοι είστε μαζί της! *Καθάρματα!*»

«ΚΡΕΜΑΣΤΕ ΤΟΥΣ!» κραύγασε ο Αντιπρόσωπος της Δικαιοσύνης, ο Βασιλικός Επόπτης της Κέλμενκωθ. «Είναι αμετανόητα αλαζόνες – κι ας τους θυμόμαστε έτσι! *Κρεμάστε τους!*»

Οι φρουροί άρπαξαν τον άντρα και τη γυναίκα και τους φόρεσαν αλυσίδες. Εκείνη πάλεψε, μάταια· εκείνος όχι.

Ο Κάλνεντουρ αισθανόταν ότι τώρα χρειαζόταν τη φαρμακερή οργή της Έχιδνας, τη δύναμη του Οφιομαχητή. Αλλά δεν την είχε...

Και τι είχε; *Τι είχε;* Έβλεπε τον Χάρλαεθ Βοκ να τον καλεί; Έβλεπε... έβλεπε κι εκείνες τις άλλες παράξενες μορφές... *Εκείνο το σκοτάδι που ήθελε να με καταπιεί στο όνειρό μου...* Αν η γιγάντια παρουσία πριν από λίγο ήταν ο Χάρλαεθ Βοκ, δεν θα μπορούσε εκείνο το σκοτάδι στο όνειρό του να ήταν το Παντοβόρο Σκότος; Τι άλλο να ήταν, μα τους θεούς;

Και ο ταξιδευτής με την κουκούλα και το φως στα χέρια; Και η καμπουριαστή φιγούρα με την ουρά;... Ο Κάλνεντουρ άρχισε να έχει κάποιες υποψίες γι' αυτούς, μα δεν ήθελε ακόμα να το παραδεχτεί ούτε στον εαυτό του.

Βλέπω τους θεούς της Μοργκιάνης; Με πλησιάζουν;... Γιατί;

Η τροχήλατη εξέδρα άρχισε να κινείται, οι μεγάλες ρόδες της να περιστρέφονται καθώς οι μηχανές τους είχαν μπει σε λειτουργία. Η μία από τις δύο δικαστές τις έλεγχε μ' ένα τηλεχειριστήριο. Οι μαχητές του Βασιλείου ακολούθησαν την εξέδρα, συνεχίζοντας να την περιτριγυρίζουν, ενώ ο κόσμος έκανε χώρο για να περάσουν.

Έξι μαχητές του Βασιλείου όμως έμειναν πίσω, έχοντας τους δύο αλυσοδεμένους μελλοθάνατους ανάμεσά τους. Μια ομάδα από γεροδεμένους άντρας έφερε δύο κρεμάλες και γρήγορα τις έστησε εκεί, μες στη μέση της Πλατείας Αγοράς, ενώ ο κόσμος ακόμα φώναζε εναντίον των δύο καταδικασμένων, καθώς και: *Δόξα στο Βασίλειο! Δόξα στη Μητέρα του Βασιλείου! Δόξα στον Χάρλαεθ Βοκ!*

Οι μαχητές του Βασιλείου συνέδεσαν τις αλυσίδες των χεριών των δύο μελλοθάνων με τις κρεμάλες, αναγκάζοντάς τους να έχουν τα χέρια τεντωμένα πάνω απ' το κεφάλι. Ύστερα, δύο από τους κουβαλητές που είχαν φέρει τις κρεμάλες – οι οποίοι φορούσαν όλοι κλειστές μαύρες κουκούλες – πάτησαν ένα κουμπί επάνω στην κάθε κρεμάλα. Και οι κρεμάλες, μέσω εσωτερικών μηχανισμών, άρχισαν να ψηλώνουν και να ψηλώνουν και να ψηλώνουν... τραβώντας τους καταδικασμένους από τα χέρια, σηκώνοντάς τους πάνω από τη γη. Ο άντρας ήταν σιωπηλός και ακίνητος· η γυναίκα μούγκριζε και

κλοτσούσε τον αέρα. Αν έλεγε κάτι, δεν ακουγόταν, γιατί οι μαχητές την είχαν φιμώσει πιο πριν με δέρμα και ξύλο.

Όταν οι κρεμάλες έπαψαν να ψηλώνουν, οι κατάδικοι βρίσκονταν πια πέντε μέτρα πάνω από το έδαφος. Και ήταν ήδη λουσμένοι με το αίμα νεκρού ζώου· ή, ίσως, περισσότερων νεκρών ζώων από ένα. Και ο Κάλνεντουρ κι η Ζέρκιλιθ γνώριζαν τι θα έφερνε αυτό πολύ σύντομα: τους θανατόπτερους. Ήταν πουλιά που έτρωγαν, κυρίως, τους νεκρούς, όμως η οσμή του αίματος γενικά τα προσέλκυε. Θα έρχονταν τώρα και θα καταβρόχθιζαν τους δύο κρεμασμένους παρότι ήταν ακόμα ζωντανοί...

Και ο Κάλνεντουρ είδε ξαφνικά μια μεγάλη φτερωτή μορφή πάνω από τις κρεμάλες: έναν πελώριο θανατόπτερο που το κεφάλι του δεν ήταν κεφάλι θανατόπτερου. Ήταν κεφάλι ανθρώπινο, αντρικό. Και χαμογελούσε. Με δόντια αιχμηρά σαν μαχαίρια.

Ο Κάλνεντουρ αισθάνθηκε προς στιγμή μια επιθυμία για θάνατο. Σαν ο θάνατος να ήταν το πιο γλυκό έδεσμα. *Μακριά μου!*

Αποστροφή ακολούθησε την επιθυμία για θάνατο.

Και το πτηνό με το ανθρώπινο κεφάλι εξαφανίστηκε σαν σκιά που τη διαλύει το φως.

Ο Βορέσας ο Θανατοδότης... ο κύριος του φόνου και των φονιάδων, που η λατρεία του ήταν παράνομη στο Βασίλειο της Χάρνωθ και στα περισσότερα άλλα πολιτισμένα μέρη της Μοργκιάνης...

Το πλήθος είχε αρχίσει να σκορπίζεται, αλλά ορισμένοι ακόμα φώναζαν, πετώντας, μάλιστα, και διάφορα σκουπίδια καταπάνω στους δύο κρεμασμένους.

Ο Κάλνεντουρ είπε: «Θα επιστρέψουμε μόλις πέσει η νύχτα,» καθώς εκείνος, η Λουκία, κι η Ζέρκιλιθ απομακρύνονταν.

Κεφάλαιο 6

Τα Λόγια των Επιζώντων

Ζαφειρία γάντζωσε τα μεταλλικά νύχια του αερώνυχά της στις επάλξεις της Πύλης των Ψηλών Σκιών και, σταματώντας τη λειτουργία του έλικα, πήδησε έξω από το μικρό, μονοθέσιο αεροσκάφος. Στράφηκε στον στρατιωτικό διοικητή που ήταν εκεί και τον πρόσταξε ν'ανοίξουν την πύλη και να βγουν, με ιππείς και λυκοκαβαλάρηδες, για να χτυπήσουν τους βασιλικούς στα βόρεια οι οποίοι μάχονταν με τους ανθρώπους που τους είχαν στήσει ενέδρες.

«Δικοί μας είναι αυτοί οι ενεδρευτές, Αρχόντισσά μου;» ρώτησε ο διοικητής. «Δε γνωρίζαμε ότι—»

«Όχι!» Η Ζιρίνα πλησίασε, η σύζυγος του Άμφιρ, του θείου της Ζαφειρίας. «Η πύλη θα παραμείνει κλειστή. Δεν ανοίγει σε καμία περίπτωση.» Ψηλή, πρασινόδερμη, μελαχρινή, με μακριά μαλλιά δεμένα κότσο, ντυμένη με φολιδωτή πανοπλία με αλεξίσφαιρη επένδυση, όπως η Ζαφειρία.

Η οποία είπε: «Η πύλη θα ανοίξει *τώρα!* Δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο.»

«Όχι,» επανέλαβε η Ζιρίνα, σταθερά, ψύχραιμα. «Η πύλη θα μείνει κλειστή.»

Η Ζαφειρία κατάλαβε: *Της μίλησε ο θεός· της είπε ότι έρχομαι. Πρόλαβε να την καλέσει.* Η όψη της αγρίεψε. «Είπα: η πύλη θα ανοίξει.» Και προς τον διοικητή: «Κάν' το! Ξεχνάς ποια είναι η Αρχόντισσά σου; Ξεχνάς ποια είναι η κόρη της;»

«Ζαφειρία,» παρενέβη η Ζιρίνα, «εγώ είμαι επικεφαλής της Πύλης των Ψηλών Σκιών τώρα—»

«Δε μ'ενδιαφέρει! Δεν παίρνω διαταγές από εσένα. Πρέπει να χτυπήσουμε τους βασιλικούς, και να βοηθήσουμε τους ανθρώπους που μας βοηθάνε εκεί έξω. Διοικητή — άνοιξε την πύλη, και κάνε ό,τι σου ζητήσα!»

«Μην κάνεις τίποτα!» του είπε η Ζιρίνα, αυστηρά. «Η πύλη μένει κλειστή, λέω. Με διαταγή του Άρχοντα Άμφιρ—»

Η Ζαφειρία την έσπρωξε, με όλη τη δύναμη που της πρόσφερε η οργανική στολή που φορούσε κάτω από την πανοπλία της. Την έσπρωξε, με το ένα χέρι, και την έριξε κάτω, να καθίσει απότομα, και μάλλον επώδυνα, στο πέτρινο πάτωμα των επάλξεων του τείχους. Τράβηξε, συγχρόνως, το σπαθί της με το άλλο χέρι, και την έδειξε με τη μακριά λεπίδα καθώς ήταν πεσμένη. «Σε απαλλάσσω από τα καθήκοντά σου εδώ, Ζιρίνα. Δεν κάνεις καλή δουλειά.» Και προς τον διοικητή ξανά: «Άνοιξε την πύλη, σου είπα, κύριε Έντελθουρ! Και στείλε ιππείς και λυκοκαβαλάρηδες να χτυπήσουν τους βασιλικούς στα βόρεια. *Τώρα!* Δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο.»

Ο Διοικητής Έντελθουρ ωλ Σάλντεμ φώναξε στους μαχητές του: «*Ανοίξτε την πύλη! Ετοιμαστείτε για μάχη!*» Και βάδισε, συνεχίζοντας να φωνάζει ν'ανεβούν σε άλογα και γιγαντόλυκους.

Η Ζιρίνα έκανε να σηκωθεί από κάτω, λέγοντας: «Όχι! Κύριε Έντελ—»

Η Ζαφειρία τη χτύπησε στο πλάι του κεφαλιού, με το πλατύ μέρος της λεπίδας της, και η Ζιρίνα σωριάστηκε στο πάτωμα ξανά, ζαλισμένη, με κόκκινα αίματα πάνω στα μαύρα μαλλιά της. «Μη με κάνεις να σε ξαναχτυπήσω, θεία!» είπε η Ζαφειρία, άγρια. «Θα βοηθήσουμε αυτούς που μας βοηθάνε – και θα τσακίσουμε τους άτριχους λύκους της Σφετερίστριας!»

Με τις άκριες των ματιών της είδε έναν αερώνυχα να έρχεται από τα νότια και τα ανατολικά. Στράφηκε. *Πολύ αργά, θείε*, σκέφτηκε. *Τώρα έγινε· δεν προφταίνεις να το σταματήσεις. –Αλλά γιατί, μα τους θεούς, να θέλεις;*

Ο αερώνυχας του Άνφιρ αλ Νασόλντουν γαντζώθηκε πλάι στον αερώνυχα της Ζαφειρίας, και ο θείος της πήδησε από το αεροσκάφος και τη ζύγωσε με γοργά βήματα. «*Τι κάνεις εκεί, μικρή;*» γρύλισε. «Ό,τι σου ψιθυρίζει η Θορμάνκου;» Και γονάτισε πλάι στη χτυπημένη γυναίκα του. «Ζιρίνα! Είσαι καλά;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, ζαλισμένη, καθώς ανασηκωνόταν, πιάνοντας το κεφάλι της και βλέποντας αίμα επάνω στο γαντοφορεμένο χέρι της.

Ο Άνφιρ στράφηκε στη ανιψιά του ξανά ενώ σηκωνόταν όρθιος. «Έχεις παρεκτραπεί, μικρή! Δεν έχεις δικαίωμα να κάνεις αυτό που κάνεις. Και ούτε—»

«Έχω κάθε δικαίωμα, θείε! Και μη με λες μικρ—»

«—ούτε η Χάνκαθιρ θα συμφωνούσε μ'αυτό, και το ξέρεις!»

«Θα κάνουμε τους υποτακτικούς της Σφετερίστριας να θυμούνται τούτη τη μέρα! Και θα βοηθήσουμε κι αυτούς που μας βοηθάνε.»

«Κανείς δεν τους ζήτησε βοήθεια—»

«Τους αφήνεις, δηλαδή, στο—;»

«Αρκετά μ'αυτή την απερισκεψία!»

«Δεν προλαβαίνεις τώρα να τους σταματήσεις, θείε.»

Οι ιππείς και οι λυκοκαβαλάρηδες ήδη έβγαιναν από την ανοιχτή Πύλη των Ψηλών Σκιών. Εφορμούσαν προς τους βασιλικούς στα βόρεια οι οποίοι συγκρούονταν με τους ενεδρευτές που ξεπρόβαλλαν από τη βλάστηση των παρυφών των Χαρνώθιων δασών.

Το βασιλικό ελικόπτερο που πετούσε πάνω από τους μαχόμενους έστρεψε τώρα τα όπλα του στους καβαλάρηδες. Άρχισε να τους ρίχνει με τα δύο πολυβόλα του και να εξαπολύει ρουκέτες καταπάνω τους. Πυκνή σκόνη σηκώθηκε καθώς άνθρωποι και ζώα έπεφταν στη γη.

«Βλέπεις;» φώναξε, εξαγριωμένος, ο Άνφιρ στη Ζαφειρία. «Βλέπεις τι έκανες;»

Το μοναδικό κανόνι στα βόρεια τείχη της Όσβελακ άρχισε να ρίχνει στο ελικόπτερο, για να το απομακρύνει.

«Δεν έχουμε αρκετά μεγάλα όπλα για να τους προστατέψουμε,» συνέχισε ο Άνφιρ. «Τα περισσότερα τα πήρε η μητέρα σου, για να μην αφήσουμε στην πόλη τίποτα που μπορεί να βρουν χρήσιμο οι εχθροί μας.»

«Ένα ελικόπτερο δεν είναι ικανό να κατατροπώσει όλους τους καβαλάρηδες μας!» αποκρίθηκε επίμονα η Ζαφειρία, κι έτρεξε στον αερώναχά της. Πήδησε στο κάθισμά του κι έβαλε τον έλικα σε λειτουργία, ξεγαντζώνοντας τα νύχια του από τις επάλξεις και πετώντας προς τα νότια.

Τι πάει να κάνει τώρα; σκέφτηκε ο Άνφιρ. Μα το Ιερό Δέος, τι πάει να κάνει; Και η απάντηση ήταν προφανής: Η ανιψιά του κατευθυνόταν στην Πύλη των Αγρών, για να επαναλάβει την ίδια ανοησία. Αυτή τη φορά, όμως, δε θα προλάβει!

«Κλείσε την πύλη,» είπε στη Ζιρίνα. «Κλείσε την πύλη, μην έχουμε καμιά πρόωρη εισβολή.» Κι έτρεξε στον δικό του αερώναχα, βάζοντάς τον σε λειτουργία και ακολουθώντας τη Ζαφειρία πάνω από τους δρόμους και τα χτίρια της Όσβελακ, προς την Πύλη των Αγρών...

Ο Κόμης Γάρταλιν αλ Μακμάρνου, βλέποντας την έφοδο από τη βόρεια πύλη της Όσβελακ, την Πύλη των Ψηλών Σκιών, σκέφτηκε:

Νόμιζαν ότι αυτό τώρα δεν το περιμέναμε; Πρόσταξε μερικά ακόμα τμήματα του στρατού του να κατευθυνθούν προς τα εκεί, για να ενισχύσουν τους μαχητές που είχαν βρεθεί ξαφνικά ανάμεσα στους ενεδρευτές των δασών και τους καβαλάρηδες από την πόλη. Φρόντισε, όμως, να μην αποδυναμώσει πολύ το στράτευμα εδώ, αντίκρυ της Πύλης των Δρόμων, γιατί, αν το έκανε, φοβόταν ότι ίσως οι εχθροί να εφορμούσαν κι από εκεί. Επιπλέον, σύντομα μπορεί και οι μαχητές στα νότια, στους αγρούς της Όσβελακ, να χρειάζονταν υποστήριξη. Είχαν κι εκείνοι πέσει σε ενέδρες.

Ενέδρες που οι ανιχνευτές μας δεν είδαν... Ακόμα τον ενοχλούσε αυτό σαν καρφή κάτω απ'το αφτί. Πού στις σκιές του Παντοβόρου Σκότους είχαν κρυφτεί, οι καταραμένοι;

Η Ζαφειρία κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της και είδε τον αερώνυχα του Άνφιρ αλ Νασόλντουν να την καταδιώκει. *Γιατί το κάνεις αυτό, θείε; σκέφτηκε, οργισμένη. Αλλά αφού θέλεις έτσι να γίνει – έτσι θα γίνει, μα την οργή της Θορμάνκου! Και επιτάχυνε τον αερώνυχά της, όσο μπορούσε. Οι αερώνυχες, δυστυχώς, δεν ήταν και πολύ γρήγορα αεροσκάφη...*

Η Ζαφειρία διανοήθηκε προς στιγμή να τραβήξει το πιστόλι της και να ρίξει στον αερώνυχα του Άνφιρ. Αλλά το απέρριψε αμέσως. Δε μπορούσε να πυροβολήσει τον θείο της· φοβόταν μην τον σκοτώσει. Θα χρειαζόταν, οπότε, να τον αντιμετωπίσει όταν έφτανε στον προορισμό της.

Και τώρα πλησίαζε εκεί...

Οδήγησε τον αερώνυχά της στις επάλξεις της Πύλης των Αγρών, γάντζωσε τα μεταλλικά του νύχια στις πέτρες, και πήδησε από τη μοναδική θέση του. Ζυγώνοντας αμέσως τη διοικήτρια που αντίκρισε, την πρόσταξε ό,τι είχε προστάξει και τον διοικητή στην Πύλη των Ψηλών Σκιών: να κάνουν έφοδο με ιππείς και λυκοκαβαλάρηδες για να βοηθήσουν τους ενεδρευτές στους αγρούς.

«Ήταν αυτό μέσα στο σχέδιο της Κόμισσας, Αρχόντισσά μου;» απόρησε η Διοικήτρια Εθέλδρι αλ Κίριναβ.

«Όχι, δεν ήταν μέσα στο σχέδιο της Κόμισσας, Διοικήτρια,» είπε ο Άνφιρ αλ Νασόλντουν, έχοντας μόλις φτάσει κι αυτός στις επάλξεις της Πύλης των Αγρών και πλησιάζοντας. «Και δεν πρέπει να το κάνετε. Η Ζαφειρία—»

«Θα τους βοηθήσουμε!» γρύλισε η Ζαφειρία στρεφόμενη να τον αντικρίσει. «Δε θα τους αφήσουμε στους λύκους της Σφετεριόστριας!»

«Δεν έχουμε αρκετούς μαχητές,» της είπε ο Άνφιρ. «Και ήδη έστειλες έξω σχεδόν όλους όσους ήταν στην Πύλη των Ψηλών Σκιών – τους έστειλε εκεί όπου ίσως να σκοτωθούν! Δε θα επαναληφθεί εδώ η ίδια απερίσκεψία, μικρή. Η μητέρα σου με άφησε Αντικαταστάτη της στην Όσβελακ. Εγώ αποφασίζω τι θα γίνει, όχι εσύ.»

Η Ζαφειρία τράβηξε το σπαθί της.

Ο Άνφιρ δεν τράβηξε το δικό του. «Τι θα κάνεις; Θα επιτεθείς και σ'εμένα τώρα, όπως στη Ζιρίνα;»

Η Ζαφειρία δεν μπορούσε να στρέψει το όπλο της εναντίον του. Ανέκαθεν τα πήγαινε καλά με τον θείο της. Τον αγαπούσε. Και τον συμπαθούσε πιο πολύ από τη μητέρα της. Δεν καταλάβαινε γιατί τώρα ο Άνφιρ δεν συμφωνούσε μαζί της. Τυφλός ήταν; Δεν έβλεπε ότι μπορούσαν έτσι να χτυπήσουν άσχημα τους βασιλικούς; Κι επιπλέον, έπρεπε να βοηθήσουν αυτούς που τους βοηθούσαν!

«Κυρία Εθέλδιρ,» είπε, «άνοιξε την πύλη. Σε προστάζω!»

«Μην κάνεις τίποτα,» είπε ο Άνφιρ στη διοικήτρια, κι εκείνη έμεινε ακίνητη κι αμίλητη.

Στα νότια, το βασιλικό ελικόπτερο πετούσε πάνω από τους αγρούς και πυροβολούσε με τα πολυβόλα του όσους ενεδρευτές μπορούσε να σημαδέψει χωρίς να βάζει σε κίνδυνο τους μαχητές της Βασίλισσας. Η Ζαφειρία το έβλεπε κι αισθανόταν εξοργισμένη.

«Θα τους αφήσεις να σκοτωθούν έτσι, θείε;» φώναξε. «Αυτούς που ήρθαν οικειοθελώς να μας βοηθήσουν;»

Ο Γάρταλιν κοίταζε προς τα νότια με τα κιάλια του, περιμένοντας εξόρμηση κι από εκεί, από την Πύλη των Αγρών. Όμως δεν έβλεπε αυτό να συμβαίνει, κι αισθανόταν παραξενεμένος. Ήταν πάλι κάποιο κόλπο της Κόμισσας των Σκιών; Προσπαθούσε να τους μπερδέψει κάπως; Για να επιτύχει τι; Κανονικά, αν ήταν να επιτεθεί, έπρεπε να επιτεθεί τώρα...

Ο Άνφιρ είπε: «Σε καταλαβαίνω. Κι εγώ αισθάνομαι άσχημα που δεν τους βοηθάμε. Αλλά δεν μπορούμε να τους βοηθήσουμε, Ζαφειρία. Επιπλέον, δε ζητήσαμε τη βοήθειά τους. Και ο Έρανκουρ ίσως νάχει δίκιο: ίσως κάτι ύποπτο να συμβαίνει εδώ.»

«Τι ύποπτο να συμβαίνει, θείε; Χτυπάνε τους λύκους της Σφτερερίστριας! *Είναι με το μέρος μας* – όποιοι κι αν είναι. Τι άλλο χρειάζεται να ξέρεις;»

«Δεν μπορώ να αποδυναμώσω άλλο την πόλη. Αρκετούς μαχητές έστειλες στα βόρεια. Έχουμε λίγους εδώ, σου ξαναλέω.» Η Ζαφειρία ήταν δεκαεφτά χρονών, σκέφτηκε ο Άνφιρ, αλλά δε μπορεί να μην το καταλάβαινε αυτό, μα τον Χάρλαεθ Βοκ! Δε μπορεί να μην έβλεπε τον τρομερό κίνδυνο. *Αν είχαμε στην Όσβελακ όλους τους μαχητές μας, τότε, ναι, με τη βοήθεια αυτών των αγνώστων, ίσως μπορούσαμε να κάνουμε μεγάλη ζημιά στους βασιλικούς. Αλλά η αδελφή μου πήρε τους περισσότερους μαχητές μαζί της. Και τώρα αυτό δεν αλλάζει.* «Δεν είμαστε εδώ για να υπερασπιστούμε την Όσβελακ, νιρλίσα. Είμαστε εδώ για να παίξουμε λίγο με τους λύκους της Σφτερερίστριας προτού εγκαταλείψουμε την πόλη. Είμαστε εδώ για να δώσουμε χρόνο στη μητέρα σου και στους πρόσφυγες να απομακρυνθούν.»

Νιρλίσα... Η Ζαφειρία πρώτη φορά τον είχε ακούσει να την αποκαλεί έτσι. Ήταν μια προσφώνηση που φανέρωνε σεβασμό και εκτίμηση. Μια προσφώνηση για γυναίκες, συνήθως, μεγαλύτερης ηλικίας από τη δική της. *Προσπαθεί να με καλοπιιάσει;*

«Καταλαβαίνεις τι σου λέω;» ρώτησε ο Άνφιρ, επίμονα.

«Δεν είμαι χαζή, θείε—»

«Δεν είπα ότι—»

«Σε καταλαβαίνω, αλλά δεν συμφωνώ μαζί σου. Δεν είναι σωστό να εγκαταλείψουμε αυτούς που ήρθαν να μας βοηθήσουν.»

«Από την Πύλη των Αγρών, πάντως, δεν θα γίνει εξόρμηση,» είπε ο Άνφιρ.

«Ας χρησιμοποιήσουμε, τότε, τις σήραγγες για να—»

«Όχι. Σε καμία περίπτωση.»

«Γιατί;»

«Γιατί δεν θέλουμε οι βασιλικοί να μάθουν κατά τύχη γι'αυτές. Θα τις χρειαστούμε για να ξαναπάρουμε την πόλη. Και αναρωτιέμαι... αναρωτιέμαι...»

«Τι;»

«Αναρωτιέμαι αν ξέρουν για τις σήραγγες οι μυστηριώδεις αρωγοί μας...» Κι έστρεψε το βλέμμα του προς τα νότια, στους αγρούς, όπου οι μαχητές της Σφτερερίστριας συγκρούονταν με τους ενεδρευτές που ξεπηδούσαν αποδώ κι αποκεί προτού ξανακρυφτούν. *Ποιοι μπορεί να είναι; συλλογίστηκε ο Άνφιρ. Είναι δυνατόν να είναι Σκοτεινοί*

Ακόλουθοι, όπως έλεγε ο Έρανκουρ; Είναι δυνατόν να είχαν οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι τόσο μεγάλη δύναμη μες στην Όσβελακ όλα αυτά τα χρόνια και να μη γνωρίζαμε τίποτα; Η σκέψη τον τρόμαζε...

Πετώντας με τους αερώνηχες τους, επέστρεψαν στην Πύλη των Ψηλών Σκιών και παρακολούθησαν τη μάχη που διεξαγόταν στα βόρεια, στις παρυφές των Χαρνώθιων δασών, κάτω από τις σκιές των δέντρων, που ήταν πυκνές παρά το πρωινό φως του ασθενικού ήλιου της Μοργκιάνης.

Αυτό που συνέβαινε ήταν σφαγή. Μέχρι και η Ζαφειρία δεν μπορούσε παρά, σιωπηλά, να το παραδεχτεί. Ήταν σφαγή. Οι καβαλάρηδες τους δεν είχαν τη δυνατότητα να νικήσουν τους βασιλικούς, ακόμα και με τη βοήθεια των ενεδρευτών. Ήταν πολύ λίγοι. Και είχαν έρθει κι άλλοι βασιλικοί για να ενισχύσουν αυτούς που ήδη βρισκόνταν βόρεια της Όσβελακ – είχαν έρθει κι άλλα τμήματα από το κυρίως στράτευμα στα ανατολικά: ιππείς και λυκοκαβαλάρηδες και δικυκλιστές και άρματα μάχης και Αγωνιστές του Βασιλείου που ο ύμνος τους αντηχούσε μες στον άνεμο σαν τη φωνή παραφρόνων της Θορμάνκου: *Για το Βασίλειο ζω! Για το Βασίλειο αγωνίζομαι! Για το Βασίλειο πεθαίνω! Τους εχθρούς του Βασιλείου αφανίζω, δόξα στο Βασίλειο φέρνω!*

Οι καβαλάρηδες της Όσβελακ πολέμησαν γενναία – δεν υπήρχε αμφιβολία γι' αυτό – μα ήταν αδύνατον να υπερισχύσουν. Τράπηκαν σε φυγή ενώ τους καταδίωκαν· και ακόμα και στη φυγή τους συνέχιζαν να πολεμάνε γενναία. Γύριζαν επάνω στις σέλες τους και πυροβολούσαν δικυκλιστές και ιππείς και λυκοκαβαλάρηδες που τους πλησίαζαν· ή πετούσαν βόμβες σκιάς πίσω τους, ή χειροβομβίδες, ή ηχοβομβίδες. Μέχρι κι ένα άρμα μάχης χτύπησαν αρκετά για να το κάνουν να πάψει να τους κυνηγά.

«Ανοίξτε την πύλη,» πρόσταξε ο Άνφιρ.

Και η Ζιρίνα φώναξε: «Ανοίξτε την πύλη! Ανοίξτε την πύλη!»

Η Πύλη των Ψηλών Σκιών άνοιξε με αυτόματους μηχανισμούς.

Και κλείστε την μόλις μουν οι δικοί μας, σκέφτηκε ο Άνφιρ, αλλά δεν το είπε. Θα ήταν προσβολή για τη σύζυγό του. Ήταν αυτονόητο. *Η σιωπή είναι σύνεση.*

Οι ιππείς και οι λυκοκαβαλάρηδες της Όσβελακ που είχαν απομείνει ζωντανοί – οι μισοί περίπου από αυτούς που είχαν εξορμήσει – πέρασαν το άνοιγμα και βρέθηκαν πίσω από τα τείχη...

...ενώ οι εχθροί έρχονταν καταπόδας.

«Κλείστε την πύλη!» κραύγασε η Ζιρίνα – πράγμα που ήδη είχε αρχίσει να γίνεται: μέταλλα έτριζαν και γρύλιζαν σαν θηρία.

Από τις επάλξεις, γύρω από τον Άνφιρ, τη Ζαφειρία, και τη Ζιρίνα, οι μαχητές της Όσβελακ πέταξαν βόμβες σκιάς στους εχθρούς που είχαν ζυγώσει, εξαπολύοντας παγιδευμένους Ίσκιους που τύλιξαν τους βασιλικούς σαν καταιγίδα σκοταδιού, πνίγοντάς τους σε παραισθήσεις, βάζοντάς τους να αλληλοσκοτώνονται σαν φρενοβλαβείς... ενώ από τα τείχη οι υπέρμαχοι της Όσβελακ τους πυροβολούσαν με τουφέκια και οπλολόγχες, και με το μοναδικό κανόνι που είχαν.

Οι μαχητές της Βασίλισσας αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν.

Ο Διοικητής Έντελθουρ ωλ Σάλντεμ πλησίασε τον Άνφιρ. «Άρχοντά μου, έφεραν δύο από τους ενεδρευτές. Τους έσωσαν από τα όπλα των εχθρών μας.»

Ο Άνφιρ κατέβηκε από τα τείχη μαζί με τη Ζαφειρία, αφήνοντας εκεί τη Ζιρίνα και τον Έντελθουρ ωλ Σάλντεμ. Ήταν πολύ περίεργος να μάθει ποιοι ήταν, τελικά, αυτοί οι ενεδρευτές.

Τον έναν τον είχε πάρει επάνω στον γιγαντόλυκό της μια λυκοκαβαλάρισσα, και ήταν τραυματισμένος στον ώμο, αλλά ελαφρά: ένας άντρας μαυρόδερμος και καστανομάλλης. Την άλλη την είχε πάρει επάνω στο άλογό του ένας ιππέας, και ήταν τραυματισμένη κι αυτή, όμως πολύ πιο σοβαρά, στα πλευρά: αιμορραγούσε ακατάσχετα, κι ένας θεραπευτής προσπαθούσε να τη βοηθήσει. Το δέρμα της ήταν μαύρο, τα μαλλιά της πράσινα, και στο πρόσωπό της είχε ακόμα ένα τραύμα.

Ο Άνφιρ και η Ζαφειρία πλησίασαν τον άντρα που είχε φέρει η λυκοκαβαλάρισσα, ο οποίος τώρα ήταν καθισμένος σ'ένα κιβώτιο με εξοπλισμούς, έχοντας ένα φλασκι στο χέρι και πίνοντας διψασμένα. Τα μαλλιά του κολλούσαν στο κεφάλι του· το πρόσωπό του γυάλιζε από τον ιδρώτα.

Η λυκοκαβαλάρισσα, που στεκόταν παραδίπλα, πλάι στον γιγαντόλυκό της, χαιρέτησε στρατιωτικά τον Άνφιρ και τη Ζαφειρία.

Εκείνος ένευσε προς τη μεριά της. «Σ'ευχαριστούμε που τον έφερες,» είπε.

«Άρχοντά μου...» αποκρίθηκε η λυκοκαβαλάρισσα.

Ο Άνφιρ στράφηκε στον άντρα, που ήταν εξοπλισμένος ελαφρά, με δερμάτινη πανοπλία με μεταλλική επένδυση. Δεν ήταν καν αλεξίσφαιρη. «Ποιοι είστε; Γιατί στήσατε ενέδρα στους βασιλικούς; Ποιος

σας πρόσταξε;» Αν αυτός ο άνθρωπος ήταν Σκοτεινός Ακόλουθος, δεν έμοιαζε και τόσο... σκοτεινός στον Άνφιρ.

«Η Αρχόντισσά μας, Άρχοντά μου, η Κόμισσα,» αποκρίθηκε ο άντρας.

Ο Άνφιρ νόμιζε προς στιγμή ότι δεν είχε καταλάβει καλά.

«...Η μητέρα μου;» έκανε η Ζαφειρία, κι εκείνη παραξενεμένη.

«Εννοείς,» τον ρώτησε ο Άνφιρ, «ότι ήρθατε από τους πρόσφυγες; Από τα δάση;»

«Άρχοντά μου» – ήπια ακόμα μια γουλιά απ'το φλασκί – «δεν πήγαμε στα δάση εμείς. Θέλαμε να πολεμήσουμε, και οι άνθρωποι της Κόμισσας ήρθαν και μας είπαν να μην ακολουθήσουμε τους υπόλοιπους. Μας έδωσαν κι όπλα – σε όσους δεν είχαμε.»

«Μια στιγμή,» είπε ο Άνφιρ, σασιτισμένος. «Μια στιγμή. Ποιοι άνθρωποι της Κόμισσας; Ποιοι σας είπαν να το κάνετε αυτό;»

«Εμένα μού μίλησε μια γυναίκα που ονομάζεται Ναλτάφιρ. Ήταν μαζί μας και τώρα, που είχαμε επιτεθεί· αλλά μετά εξαφανίστηκε. Δεν ξέρω τι έγινε.»

«Όποιοι κι αν ήταν, δεν μπορεί να ήταν άνθρωποι της αδελφής μου,» είπε ο Άνφιρ.

«Άρχοντά μου;»

«Δεν ήταν άνθρωποι της Κόμισσας αυτοί που σας οδήγησαν να στήσετε τις ενέδρες.»

Ο άντρας τον κοίταζε τώρα συνοφρυωμένος.

«Δεν τους είχε στείλει η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν,» διευκρίνισε ο Άνφιρ. «Αποκλείεται να τους είχε στείλει χωρίς να πει κάτι σ'εμένα ή στον Στρατηγό Έρανκουρ.»

«Τότε... τότε, ποιος, Άρχοντά μου;»

«Δεν ξέρω. Αλλά δε μ'αρέσει καθόλου αυτό. Όποιος κι αν το έκανε, σίγουρα δεν ήθελε να βοηθήσει ούτε εσάς ούτε εμάς.» Και στο μυαλό του ήταν εκείνος ο μυστηριώδης μαχητής με την κλειστή προσωπίδα στις επάλξεις της Πύλης των Δρόμων· εκείνος με την οργανική στολή άλματος. «Ήθελε να μας σκοτώσει όλους.»

Ο άντρας ήταν τόσο παραξενεμένος που δεν ήξερε τι να πει. Κοίταζε μόνο. Και ήπια ακόμα μια γουλιά από το φλασκί του.

Ο Άνφιρ ατένισε τη Ζαφειρία, που τα μάτια της ήταν γουρλωμένα αλλά ούτε αυτή τώρα μιλούσε.

Ο Άνφιρ στράφηκε πάλι στον άντρα. «Πώς σε λένε;»

«Φόρναλιν, Άρχοντά μου.»

«Είσαι πολίτης της Όσβελακ, έτσι; Δεν ήσουν ποτέ μισθοφόρος...»

«Είχα κάποτε κάνει φρουρός της πόλης, Άρχοντά μου. Τώρα δούλευα σ'ένα ραφείο· έχω οικογένεια.»

«Η οικογένειά σου είναι με τους πρόσφυγες;»

«Ναι.»

«Πες μου, Φόρναλιν: φορούσαν οργανικές στολές αυτοί που σας επιστράτευσαν έτσι βιαστικά;»

Ο Φόρναλιν συνοφρυώθηκε πάλι, συλλογισμένος. «Δεν ξέρω αν φορούσαν όλοι τους, Άρχοντά μου, αλλά η Ναλτάφιρ πρέπει να φορούσε. Μια στολή που ρουφούσε το φως και την έκανε σαν σκιά.»

Οργανική στολή σκίασης, σκέφτηκε ο Άνφιρ. Δεν «ρουφάει» το φως· το αποδιώχνει. Αλλά δεν το έκρινε σκόπιμο να διορθώσει τον Φόρναλιν.

«Έχει καμιά σημασία αυτό, θείε;» ρώτησε η Ζαφειρία.

«Κι ο άνθρωπος που μίλησε σ'εμάς φορούσε οργανική στολή. Άλματος.»

«Και λοιπόν;»

«Είναι, προφανώς, καλά εξοπλισμένοι.»

«Σκοτεινοί Ακόλουθοι, ή όχι;»

Ο Φόρναλιν τούς κοίταζε έντρομος, τώρα, ακούγοντας τα λόγια της Ζαφειρίας· αλλά σιωπούσε σαν τον Σιλίσβας.

«Ίσως και να είναι,» αποκρίθηκε ο Άνφιρ στην ανιψιά του. «Ίσως και να είναι...» *Άνθρωποι της Σφετερίστριας, πάντως, αποκλείεται να είναι. Οι μαχητές της φαίνονταν το ίδιο ξαφνιασμένοι μ'εμάς. Επιπλέον, δεν μπορεί να έβαζε ανθρώπους της να επιτεθούν σε άλλους ανθρώπους της προκειμένου να μας κάνει μια μικρή ζημιά.* Ο Άνφιρ υπολόγιζε ότι είχαν σκοτωθεί περισσότεροι μαχητές της Βασίλισσας απ'ό,τι καβαλάρηδες της Όσβελακ και εξαπατημένοι πολίτες. Αν και αυτοί οι θάνατοι ήταν σχεδόν αμελητέοι για το μεγάλο στράτευμα της Μακμάρνουν.

«Σκοτεινοί Ακόλουθοι ήταν,» είπε ο Γίγαντας των Δασών. «Αυτοί μόνο μπορεί να έκαναν τέτοιο διεστραμμένο πράγμα, Άρχοντά μου.»

Στέκονταν πάλι στις επάλξεις της Πύλης των Δρόμων, ο Άνφιρ, η Ζαφειρία, και ο Έρανκουρ. Οι βασιλικοί είχαν διαλύσει τους ενεδρευτές στα νότια της Όσβελακ όπως και τους ενεδρευτές στα βόρεια – με τη διαφορά ότι κανένας από αυτούς στα νότια δεν είχε καταφέρει να φτάσει στην Πύλη των Αγρών, αν και μερικοί το είχαν προσπαθήσει.

Οι υπέρμαχοι της πόλης είχαν αναφέρει στον Άνφιρ ότι τους είχαν δει από τις επάλξεις, και ήταν έτοιμοι να σηκώσουν λίγο την πύλη γι' αυτούς· όμως οι βασιλικοί τούς είχαν προλάβει και ή τους είχαν σκοτώσει με πυροβολισμούς ή τους είχαν κατακόψει με λεπίδες.

Το στράτευμα της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν ήταν παρατεταγμένο τώρα έτσι ώστε να περικυκλώνει τη βόρεια, τη νότια, και την ανατολική μεριά της Όσβελακ· αλλά δεν είχε ξεκινήσει ακόμα να χτυπά την πόλη. Από τη δυτική μεριά, φυσικά, οι βασιλικοί δεν είχαν πλησιάσει, γιατί εκεί ήταν οι παρυφές των Δυτικών Ελών – επισφαλές έδαφος για οποιοδήποτε στράτευμα. Κι επίσης δεν υπήρχε καμιά πύλη στα δυτικά. Η Πύλη των Ελών ήταν στα νοτιοδυτικά της Όσβελακ, και μερικά τμήματα του φουσάτου της Σφετερίστριας βρίσκονταν αντίκρου της.

Ο ήλιος δεν είχε μεσουρανήσει· ήταν ακόμα πρωί.

«Δηλαδή,» είπε ο Άνφιρ, «ήθελαν απλώς να μας σκοτώσουν...»

«Και εμάς και τους ανθρώπους της Μακμάρνουν,» επιβεβαίωσε ο Έρανκουρ. «Είναι παράφρονες. Εχθροί των πάντων. Εχθροί του Νούρκας.»

«Ναι, ξέρω τη θεωρία γι' αυτούς, Στρατηγέ. Αλλά...» μόρφασε, «δυσκολεύομαι να πιστέψω κάποια πράγματα. Δε βλέπω το όφελος σε τέτοιες τακτικές. Τι κερδίζουν;»

«Δεν είναι ο σκοπός τους να κερδίσουν τίποτα· μόνο να καταστρέψουν.»

«Γιατί;»

«Τα μυαλά τους είναι σκιασμένα, Άρχοντά μου. Το Πεινασμένο Σκοτάδι τα έχει καταπιεί.»

«Θα πρέπει να τους έχουμε υπόψη μας τώρα,» είπε ο Άνφιρ. «Αν και ελπίζω να μην επιχειρήσουν τίποτ' άλλο ώσπου να φύγουμε από την πόλη.»

Ο Κόμης Γάρταλιν αλ Μακμάρνουν δεν μπορούσε να καταλάβει τι στα σκοτάδια είχε συμβεί. Τι είχε προσπαθήσει να κάνει η Κόμισσα των Σκιών μ' αυτούς τους ενεδρευτές; Εκείνοι που βρίσκονταν στα νότια είχαν αρχικά προκαλέσει κάποιες ζημιές αλλά μετά είχαν εύκολα τσακιστεί από τους μαχητές του, και κανείς δεν είχε επιχειρήσει να τους βοηθήσει. Εκείνοι που βρίσκονταν στα βόρεια είχαν λάβει κάποια βοήθεια από την Πύλη των Ψηλών Σκιών, μα όχι αρκετή: οι καβαλάρηδες ήταν πολύ λίγοι για να τα βάλουν με τους μαχητές του Βασιλείου.

Και ο Γάρταλιν, κοιτάζοντας με τα κιάλια του, δεν νόμιζε πως έβλεπε ούτε αρκετά όπλα στις επάλξεις της Όσβελακ γενικά. Είχε κάνει όλο τον γύρο της πόλης επάνω στο άρμα του και είχε δει δύο κανόνια, συνολικά, στα βόρεια τείχη (τα οποία είχαν έκταση άνω των τριών χιλιομέτρων), ένα κανόνι στα ανατολικά τείχη (τα οποία είχαν έκταση γύρω στο ενάμισι χιλιόμετρο), και δύο κανόνια στα νότια τείχη (τα οποία είχαν έκταση άνω των τρεισήμισι χιλιομέτρων). Αυτά τα όπλα δεν επαρκούσαν για να κρατήσουν την πόλη.

Τι σχεδίαζε η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν;

Ο Γάρταλιν κατέβηκε τώρα από το άρμα του και, βαδίζοντας, πήγε στη σκηνή όπου είχαν βάλει τους τρεις ενεδρευτές που οι μαχητές του είχαν καταφέρει να αιχμαλωτίσουν. Ήταν όλοι τους τραυματισμένοι, αλλά κανένας θανάσιμα. Αγωνιστές του Βασιλείου τούς φρουρούσαν βαστώντας οπλολόγχες. Ένας φωτόλιθος επάνω σε λιθοστάτη φώτιζε το εσωτερικό της σκηνής.

«Τι σας πρόσταξαν να κάνετε;» ρώτησε ο Γάρταλιν τους αιχμαλώτους, που ήταν αλυσσοδεμένοι στο έδαφος.

Κανείς δεν μίλησε.

«Θα μου απαντήσετε τώρα, με το καλό, ή να τους βάλω να σας βασανίσουν;»

«Μας είπαν να περιμένουμε και να επιτεθούμε,» αποκρίθηκε ένας άντρας. «Να κρυφτούμε, να περιμένουμε, και να επιτεθούμε.»

«Αυτό; Μόνο αυτό;»

Οι τρεις αιχμάλωτοι έμοιαζε να μην ξέρουν τι ν'απαντήσουν.

«Το είχατε υπόψη σας ότι κανείς δεν θα έβγαινε από την Πύλη των Αγρών για να σας υποστηρίξει;»

Πάλι σιωπούσαν. Πάλι έμοιαζε να μην ξέρουν τι ν'απαντήσουν.

«Και από την Πύλη των Ψηλών Σκιών,» συνέχισε ο Γάρταλιν, «όσοι εξόρμησαν δεν ήταν αρκετοί για να σας προσφέρουν καμιά σοβαρή βοήθεια.»

Οι αιχμάλωτοι μιμούνταν τον Σιλίσβα.

«Πού πήγαν αυτοί που διέφυγαν;» τους ρώτησε ο Γάρταλιν. «Αυτοί που δεν σκοτώθηκαν, που δεν πιάστηκαν από τους μαχητές της Βασιλισσάς μας. Πού πήγαν;»

«Δεν ξέρουμε,» αποκρίθηκε εκείνος που είχε μιλήσει και πριν – ένας γαλανόδερμος άντρας με πρησμένο αριστερό μάτι και κόκκινα αίματα πάνω στο αριστερό μπατζάκι του παντελονιού του.

«Προτιμάτε τα βασανιστήρια;»

«Αλήθεια, Ἀρχοντά μου – δεν ξέρουμε! Τους οδήγησαν μακριά.»

«*Ποιοι τους οδήγησαν;*»

«Οι άνθρωποι της Κόμισσας. Αυτοί που μας καθοδήγησαν να στήσουμε τις ενέδρες.»

Ο Γάρταλιν συνοφρυώθηκε. Κάτι τού φαινόταν παράξενο εδώ. Κάτι τού φαινόταν να μην πηγαίνει καλά. «Δεν είστε μισθοφόροι, έτσι;» Οι ὄψεις τους... Ο τρόπος τους, γενικά...

«Όχι, Ἀρχοντά μου,» είπε ένας άλλος αιχμάλωτος, μεγαλύτερος σε ηλικία από τον προηγούμενο, μαυρόδερμος, γαλανομάλλης, μουσάτος, τραυματισμένος στα πλευρά αλλά, μάλλον, όχι βαθιά, «δεν είμαστε μισθοφόροι.»

«Τότε, τι είστε;»

«Πολίτες είμαστε. Θέλαμε ν'αγωνιστούμε για την πόλη. Να την κρατήσουμε, ει δυνατόν!»

Γιατί, οι άλλοι, αυτοί στις επάλξεις, τι θέλουν; «Τι εννοείς;»

Οι τρεις αιχμάλωτοι μιμούνταν τον Σιλίσβας ξανά.

«Σε ρώτησα *τι εννοείς!*» φώναξε ο Γάρταλιν.

Τίποτα· καμιά απάντηση.

Ο Γάρταλιν άρπαξε την οπλολόγχη ενός Αγωνιστή του Βασιλείου και, με την κάτω άκρη της, χτύπησε τον αιχμάλωτο στα τραυματισμένα πλευρά του. Εκείνος κραύγασε και διπλώθηκε, τραβώντας τις αλυσίδες του.

«Τι εννοείς;» ρώτησε ξανά ο Γάρταλιν. «Κι εσείς οι άλλοι δυο – πείτε μου τι εννοούσε λέγοντας πως θέλατε να κρατήσετε την πόλη. Οι άλλοι δεν θέλουν να την κρατήσουν;»

Οι αιχμάλωτοι είχαν γίνει γι'ακόμα μια φορά δαίμονες του Σιλίσβας.

Ο Γάρταλιν έστρεψε την κάννη της οπλολόγχης προς το κεφάλι του τραυματισμένου στα πλευρά, ο οποίος ακόμα ήταν διπλωμένος. «Περιμένω την απάντησή σας.»

«...*Ατριχε λύκε...*» γρύλισε ο τραυματίας. «Σκοτοφαγώμενε λακέ της Σφετερίστριας!...»

Ο Γάρταλιν τον πυροβόλησε κατακέφαλα, τινάζοντας γαλανά αίματα τριγύρω.

Οι άλλοι δυο σύρθηκαν όπισθεν, τραβώντας τις αλυσίδες τους, και δύο Αγωνιστές του Βασιλείου – δύο αγόρια που είχαν τα μισά τους χρόνια, ή περίπου τα μισά – άρχισαν αμέσως να τους κλοτσάνε με μανία και μποτοφορεμένα πόδια.

«Αρκετά!» φώναξε ο Γάρταλιν. «Μην τους χτυπάτε άλλο.» Και οι Αγωνιστές υπάκουσαν στη στιγμή τον Πατέρα τους.

Ο Κόμης κοίταζε τους δύο αιχμαλώτους που βογκούσαν επάνω στο έδαφος. «Να σκοτώσω ακόμα έναν, ή θα μου πείτε τώρα τι εννοούσε ο επισκέπτης του Κήπου; Δε θέλουν να κρατήσουν την Όσβελακ οι υπερασπιστές της;» Πράγμα που, αν συνέβαινε, δε θα τον εξέπληττε, με τόσες λίγες δυνάμεις που είχε παρατηρήσει στις επάλξεις της πόλης.

«...Έχουν φύγει,» έκρωξε ο γαλανόδερμος άντρας. «Τους πήρε... η Κόμισσα... Τους πήρε όλους.»

«Ποιους πήρε;»

«Όλους από την πόλη, Άρχοντά μου...» Ο άντρας ξεροκατάπιε. «Όλους.»

«Η πόλη είναι εγκαταλειμμένη;»

«Σχεδόν.»

Αυτή είναι η εξήγηση, λοιπόν; «Πού τους πήγε;»

«Στα δάση...»

«Πού ακριβώς τους πήγε;»

«Δεν ξέρω, Άρχοντά μου.»

Ο Γάρταλιν έβαλε τη λεπίδα της οπλολόγχης στον λαιμό του αιχμαλώτου.

«Δεν ξέρω, Άρχοντά μου – *δεν ξέρω!*» ούρλιαξε εκείνος, προσπαθώντας να τραβηχτεί πίσω και συναντώντας τα πόδια ενός Αγωνιστή του Βασιλείου ο οποίος τον κοπάνησε επώδυνα στην πλάτη με την οπλολόγχη του και ο αιχμάλωτος βόγκησε.

«Πού πήγε η Κόμισσα των Σκιών τους ανθρώπους της Όσβελακ;» επανέλαβε ο Γάρταλιν.

«Δεν ξέρω, Άρχοντά μου – τ'ορκίζομαι στο Ιερό Δέος και στον Νούρκας! Δεν ξέρω!»

Ο Γάρταλιν τον κάρφωσε στον λαιμό με την οπλολόγχη, πνίγοντάς τον στο κόκκινο αίμα του.

Ο τρίτος αιχμάλωτος – ένας μαυρόδερμος άντρας, τραυματισμένος στον ώμο – έτρεμε τώρα σύγκορμος, κουλουριασμένος.

Ο Γάρταλιν τού είπε: «Εσύ προτιμάς τη ζωή εδώ ή στον Κήπο;» Και σκούπισε τη λεπίδα της οπλολόγχης επάνω στα βρόμικα ρούχα του αιχμαλώτου που είχε πυροβολήσει, ενώ αυτός με τον τρυπημένο λαιμό βρισκόταν ήδη πολύ κοντά στον Μεταθανάτιο Κήπο, σπαρτάρώντας και φτύνοντας αίμα.

«Άρχοντά μου, αλήθεια ήταν αυτό που σου είπε ο Εθέλδριρ: δεν ξέρουμε – δεν ξέρουμε πού ακριβώς τους πηγαίνει η Κόμισσα. Πάει να τους κρύψει στα δάση. Δεν ξέρουμε πού ακριβώς.»

Ο Γάρταλιν τον πυροβόλησε κατακέφαλα με την οπλολόγη και την επέστρεψε στον Αγωνιστή από τον οποίο την είχε πάρει.

Βγήκε απ'τη σκηνή παραξενεμένος. Υπήρχαν κατάσκοποι της ξαδέλφης του μέσα στην Όσβελακ. Αν είχε γίνει εκκένωση της πόλης, γιατί δεν τον είχαν ειδοποιήσει; Γιατί δεν τον είχαν καλέσει τηλεπικοινωνιακά σε μια από τις συχνότητες των κατασκόπων; Ο Γάρταλιν μόνο μία εξήγηση μπορούσε να δώσει: η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν είχε βάλει ανθρώπους της να μπλοκάρουν όλα τα τηλεπικοινωνιακά σήματα από την Όσβελακ, να κάνουν παρεμβολές με μηχανισμούς επάνω στα τείχη. Και είχε σκοτώσει όσους προσπάθησαν να φύγουν.

Γιατί, όμως, είχε αφήσει αυτούς τους ανόητους πίσω; Πίστευε πραγματικά ότι οι ενέδρες είχαν κανένα νόημα;

Η αντίσταση στην πόλη είναι υποτυπώδης. Είναι εκεί απλά για να μας καθυστερήσει. Αλλά είναι δυνατόν οι υπερασπιστές της Όσβελακ να είναι πρόθυμοι να πεθάνουν γι'αυτό τον σκοπό; Ο Γάρταλιν δεν το νόμιζε. Πρέπει να σχεδίαζαν κάπως να διαφύγουν... Πώς, όμως; Σήραγγες; Αεροσκάφη; Πώς;

Η Μεράρχης Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ τον πλησίασε. «Γάρταλιν,» είπε. «Κάποιος είναι εδώ και θέλει να σου μιλήσει. Λέει πως θα σε βοηθήσει να κατακτήσεις την πόλη.»

«Κάποιος; Ποιος;»

«Δεν είπε τ'όνομά του. Και... είναι ντυμένος σαν ένας από τους μαχητές μας. Αλλά δεν μπορεί να είναι δικός μας.»

Κεφάλαιο 7

Το Παράθυρο της Ψυχής και τα Πουλιά του Θανάτου

Αλλαξαν τους Υπερυδάτιους οκτάποδες σε βασιλικά του Βασιλείου της Χάρνωθ εκεί όπου τους είχε πει η σερβιτόρα του *Παλιού Τραγουδιού*. Μετά, αγόρασαν τα τελευταία φύλλα των δύο τοπικών εφημερίδων, το τελευταίο φύλλο της *Επισκόπησης του Βασιλείου* (μιας εφημερίδας που κυκλοφορούσε σε όλο το Βασίλειο της Χάρνωθ, εδρεύοντας στην πρωτεύουσα), το τελευταίο φύλλο της *Φωνής του Ιερού Δέους* (μιας θρησκευτικής εφημερίδας του Ιερατείου του Χάρλαεθ Βοκ η οποία επίσης κυκλοφορούσε σε όλο το Βασίλειο), και μερικά περιοδικά, για να δουν τι λεγόταν και τι γινόταν στη χώρα. Αν και ο Κάλνεντουρ και η Ζέρκιλιθ ήταν σίγουροι ότι οι φωνές των δημοσιογράφων δεν θα ήταν ελεύθερες με ένα καθεστώς σαν αυτό της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρ-νουν.

Εκτός από Τύπο αγόρασαν και εξοπλισμούς που πίστευαν ότι θα τους φαίνονταν χρήσιμοι. Μηχανοκίνητο όχημα δεν μπορούσαν να πάρουν – ήταν πολύ ακριβό και δεν είχαν τόσα λεφτά μαζί τους – όμως μπορούσαν να αγοράσουν τρεις γιγαντόλυκους, ή άλογα, αν ήθελαν. Αλλά δίστασαν γιατί ο Κάλνεντουρ είπε στη Ζέρκιλιθ και τη Λουκία τι είχε κατά νου, καθώς στέκονταν στα άκρα της Πλατείας Αγοράς, μέσα στα πυκνά σκοτάδια του σούρουπου, και κοίταζαν τους δύο κρεμασμένους και τους έξι βασιλικούς μαχητές που τους φρουρούσαν βαστώντας οπλολόγχες. Θανατόπτεροι είχαν ήδη αρχίσει να έρχονται, φτεροκοπώντας, και η κρεμασμένη γυναίκα μούγκριζε δυνατά πίσω από το φίμωτρό της καθώς ένας από αυτούς είχε γαντζωθεί στον ώμο της και τη δάγκωνε σαν ποντίκι με φτερά. Ο άντρας, που αρχικά ήταν σιωπηλός όταν τους είχαν κρεμάσει, τώρα μούγκριζε κι εκείνος και τραβούσε τις αλυσίδες του, μάταια· αλλά όχι επειδή τον δάγκωνε θανατόπτερος. Τα μάτια του ήταν στη γυναίκα.

«Κοίτα, Γεώργιε,» είπε η Λουκία, «δεν είναι ότι δεν θέλω να τους βοηθήσουμε, μα τα δόντια της Έχιδνας. Όμως εδώ δεν είσαι ο Οφιομαχητής, και θα χρειαστούμε μια βάρκα για να κάνουμε αυτό που λες.

Και δε μπορούμε να βασιστούμε στην τύχη· πρέπει να έχουμε υπόψη μια *συγκεκριμένη* βάρκα προτού την κλέψουμε. Η γαμημένη πόλη είναι γεμάτη μαχητές αυτής της κωλοβασίλισσας.»

Η Λουκία ήξερε τι έλεγε· ήταν πειρατίνα τόσα χρόνια στην Υπερυδάτια. Και ο Κάλνεντουρ δεν διαφώνησε μαζί της· το καταλάβαινε πως είχε δίκιο. «Ναι,» αποκρίθηκε, «πάμε να βρούμε πρώτα τη βάρκα. Και γρήγορα.» Ένας θανατόπτερος είχε τώρα ορμήσει και στον κρεμασμένο άντρα: δάγκωνε τον τεντωμένο βραχίονά του.

Ο Κάλνεντουρ, η Λουκία, και η Ζέρκιλιθ έφυγαν από την Πλατεία Αγοράς, με τον Ακατάλυτο να τους ακολουθεί σαν φάντασμα και τον Δεξή και την Αριστερή να φτεροκοπούν πάνω απ'τα κεφάλια τους.

«Αυτά τα ερπετά σίγουρα θα έχουν ήδη τραβήξει την προσοχή καταςκόπων της Σφτετερίστριας,» είπε η Ζέρκιλιθ προβληματισμένα.

«Δε μπορώ να τους ζητήσω να κρυφτούν,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Όχι εδώ.» Στη Μοργκιάνη δεν είχε εκείνη την επαφή με τα ερπετά που είχε στην Υπερυδάτια ως Φιλημένος της Έχιδνας.

Ο Δεξής και η Αριστερή, όμως, σύντομα ήρθαν και κάθισαν στους ώμους του ξανά, καθώς έφταναν στο λιμάνι της Κέλμενκωθ και παρίσταναν τους τυχαίους ταξιδιώτες που βαδίζουν έχοντας τις κουκούλες τους σηκωμένες.

Η Λουκία ρώτησε: «Τι εποχή είναι; Κάνει κρύο.»

«Φθινόπωρο,» απάντησε ο Κάλνεντουρ.

«Σίγουρος;»

«Ναι. Γράφει τον μήνα στις εφημερίδες. Το Δέος του Φθινοπώρου.»

«Τι πράγμα;»

«Έτσι λέγεται ο τελευταίος μήνας του φθινοπώρου στο Βασίλειο της Χάρνωθ, και είναι αφιερωμένος στον Χάρλαεθ Βοκ. Εδώ, στη Μοργκιάνη, κάθε μήνας είναι αφιερωμένος και σε κάποιον θεό ο οποίος διαφέρει, ορισμένες φορές, από περιοχή σε περιοχή.»

«Πολύ θρήσκοι είστε...» μουρμούρισε η Λουκία, ενώ κοίταζε τις βάρκες του λιμανιού και παρατηρούσε ποιες βρίσκονταν πιο μακριά από τους φρουρούς που τριγύριζαν πεζοί ή καβάλα σε γιγαντόλукους.

Ο Κάλνεντουρ έκανε το ίδιο, και η Ζέρκιλιθ επίσης.

Τελικά, αποφάσισαν ποια βάρκα τους συνέφερε περισσότερο να κλέψουν αν ήταν να έρθουν βιαστικά εδώ για να φύγουν. Η Λουκία, όμως, είπε: «Είσαι σίγουρος ότι θες να το κάνουμε αυτό, Γεώργιε; Δεν έχεις τη δύναμη του Οφιομαχητή στη Μοργκιάνη, και οι φρουροί

είναι έξι γύρω απ' τις κρεμάλες – και ίσως νάρθουν κι άλλοι μόλις γίνει φασαρία.»

Ο Κάλνεντουρ αποκρίθηκε: «Έχω ένα σχέδιο.»

«Τι σχέδιο;»

«Θα δείτε.» Άρχισε να βαδίζει προς την Πλατεία Αγοράς ξανά.

Η Ζέρκιλιθ και η Λουκία αλληλοκοιτάχτηκαν, παραξενεμένες, προτού τον ακολουθήσουν.

«Γιατί δε μας το λες;» τον ρώτησε η δεύτερη.

«Γιατί δεν... Δεν είμαι βέβαιος πώς ακριβώς θα... θα πάει το πράγμα.» Ακουγόταν συλλογισμένος.

Η Ζέρκιλιθ και η Λουκία αλληλοκοιτάχτηκαν ξανά. Κι οι δυο ανησυχούσαν μήπως δεν ήξερε τι έκανε. Φερόταν περίεργα από τότε που είχαν έρθει στη Μοργκιάνη, και μάλλον έβλεπε και παραισθήσεις...

Ο Δεξής, γαντζωμένος στον αριστερό ώμο του, έβγαλε ένα μακρόσυρτο σύριγμα. Η Αριστερή, γαντζωμένη στον δεξή ώμο του, ήταν σιωπηλή, τυλιγμένη στα δερμάτινα φτερά της.

Έφτασαν στην Πλατεία Αγοράς ενώ η νύχτα είχε πέσει για τα καλά, τα σκοτάδια ήταν ακόμα πιο πυκνά – διαλύονταν μόνο από το φως των δύο φεγγαριών, από ενεργειακές λάμπες, και φωτόλιθους που είχαν φορτιστεί από τον ήλιο κατά τη διάρκεια της ημέρας – και τα μουγκρητά των δύο κρεμασμένων ήταν ακόμα πιο δυνατά. Περισσότεροι θανατόπτεροι είχαν συγκεντρωθεί για να τους μασήσουν λαίμαργα. Σκούρο-μπλε αίμα κυλούσε επάνω στα γυμνά μαύρα σώματά τους. Τρία από τα πουλιά του Βορέσας ήταν τώρα γαντζωμένα στη γυναίκα και δύο στον άντρα.

Οι έξι βασιλικοί μαχητές στέκονταν κάτω από τις κρεμάλες, ατάραχοι. Σταγόνες αίματος έπεφταν σαν ελαφριά βροχή καθώς οι κρεμασμένοι σπαρταρούσαν πέντε μέτρα πάνω από τη γη.

Ένας άντρας τούς τραβούσε φωτογραφία εκείνη την ώρα, και απομακρυνόταν.

«Του αρέσει το θέαμα, αυτού του ανώμαλου;» μούγκρισε η Λουκία.

«Δημοσιογράφος, ίσως,» υπέθεσε η Ζέρκιλιθ.

«Ναι; Και τι θα γράψει στην κωλοεφημερίδα του; “Τρελή βασίλισσα κρεμά δύο ανθρώπους για να τους φάνε τα πουλιά”;»

«Μάλλον ότι αυτή είναι η μοίρα των προδοτών του Βασιλείου οι οποίοι αρνούνται να δώσουν τα αγόρια τους για στράτευση.»

Η Λουκία αισθανόταν αηδιασμένη. «Πάμε να φύγουμε' αποδώ, Γεώργιε, γαμώ την πουτάνα του Λοκράθου γαμώ.»

«Όχι προτού τους πάρουμε κι αυτούς μαζί μας,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ κοιτάζοντας τους δύο κρεμασμένους και νιώθοντας μια παρουσία να είναι απλωμένη ολόγυρα αλλά κρυμμένη συγχρόνως. Μια παρουσία παγερή σαν λεπίδα φονιά. *Ο Βορέσας ο Θανατοδότης...*

«Ακόμα κι αν υποθέσεις ότι θα καταφέρουμε, κάπως, να ξεπαστρέψουμε τους έξι κωλοφρουρούς-» άρχισε η Λουκία.

«Είπα: έχω σχέδιο.»

«Γιατί μας το κρατάς κρυφό, τότε;»

«Περιμένετε. Παρακολουθήστε,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ, και τα λόγια του τις ανησύχησαν και τις δύο. Τι είχε στο μυαλό του; αναρωτήθηκαν.

Ο Κάλνεντουρ σκέφτηκε: *Ας δούμε πόσο με θέλεις, Βορέσας...* Και κάλεσε τον Θανατοδότη. Τον κάλεσε άφωνα, ψυχικά, και τον αισθάνθηκε να έρχεται από εκείνο το κενό στην ψυχή του το οποίο είχε δημιουργηθεί με την απουσία της Έχιδνας. Ήταν σαν ένα παράθυρο, συνειδητοποιούσε τώρα ο Κάλνεντουρ. Ένα παράθυρο της ψυχής.

Ένας εξωφρενικά μεγάλος θανατόπτερος με κεφάλι άντρα παρουσιάστηκε ξαφνικά από πάνω του, μειδιώντας με δόντια σαν μαχαίρια. Και ο Κάλνεντουρ ήταν σίγουρος πως μόνο εκείνος τον έβλεπε.

Μια επιθυμία για θάνατο τον γέμισε. Αυτή τη φορά δεν την απομάκρυνε. *Έλα, Βορέσας... Έλα σ'έμένα, Βορέσας!* Ο Κάλνεντουρ τράβηξε τη θανατερή παρουσία μέσα του, από το παράθυρο της ψυχής του – κι ένα γέλιο αντήχησε, ένα γέλιο που μονάχα αυτός άκουγε. Παράξενες υποσχέσεις πλημμύρισαν το μυαλό του σαν σκιές: ότι θα ήταν ο ισχυρότερος υπηρέτης του Θανατοδότη επάνω στη Μοργκιάνη, ότι θα ήταν ο Φονιάς των Φονιάδων, ότι κάθε Μοργκιανός άρχοντας θα τον έτρεμε, ότι τίποτα δεν θα μπορούσε να τον σταματήσει...

Ο Κάλνεντουρ έβλεπε τώρα κάθε σκοτάδι της Πλατείας Αγοράς σαν φυσικό όπλο – και τα σκοτάδια ήταν πολλά. Οι έξι βασιλικοί μαχητές φάνταζαν λίγοι και απροστάτευτοι ανάμεσά τους. Περικυκλωμένοι.

Ένα μακρόσυρτο γέλιο βγήκε μέσα απ'την κουκούλα του Κάλνεντουρ, το οποίο έκανε τις τρίχες της Ζέρκιλιθ και της Λουκίας να ορθωθούν, γιατί δεν τους ακούστηκε σαν δικό του γέλιο. Έμοιαζε κάτι άλλο να είχε γελάσει.

«Γεώργιε;» ψιθύρισε έντονα η Λουκία.

«Τι συμβαίνει, Κάλνεντουρ;» είπε η Ζέρκιλιθ.

«Παρακολουθήστε, τώρα,» άρθρωσε εκείνος, και πάλι η φωνή που βγήκε απ'την κουκούλα της κάπας του ακούστηκε σαν να μην ήταν δική του.

Ο Κάλνεντουρ έφυγε ξαφνικά από ανάμεσά τους, γλίστρησε μες στα σκοτάδια παραδίπλα, και τον έχασαν, ενώ ο Δεξής κι η Αριστερή είχαν πετάξει απ'τους ώμους του και φτεροκοπούσαν γύρω-γύρω, μοιάζοντας αποπροσανατολισμένοι, ταραγμένοι, τρομαγμένοι. Η Λουκία και η Ζέρκιλιθ σάστισαν: ήταν σαν το σκοτάδι να είχε καταπιεί τον Κάλνεντουρ, σαν να τον είχε τυλίξει. Η όλη κίνησή του δεν φαινόταν ανθρώπινη.

«Τι...;» έκανε η Λουκία. «Ζέρκιλιθ—»

«Δεν ξέρω,» είπε εκείνη. «Δεν ξέρω τι συμβαίνει...»

Μες στα σκοτάδια, ο Κάλνεντουρ ακολουθούσε έναν δρόμο που ήταν βέβαιος πως μόνο εκείνος μπορούσε να διακρίνει: έναν δρόμο που ήταν, συγχρόνως, και όπλο. Στα χέρια του βαστούσε δύο ξιφίδια που είχε τραβήξει κάτω από την κάπα του, αν και δεν νόμιζε ότι πραγματικά χρειαζόταν λεπίδες για να κάνει αυτή τη δουλειά. Τα ίδια τα χέρια του ίσως να ήταν αρκετά.

Οι μαχητές της Βασίλισσας δεν τον είδαν να πλησιάζει. Ο πρώτος σκοτώθηκε από σκισμένο λαιμό ενώ κανείς από τους άλλους δεν τον κοίταζε· σωριάστηκε μες στις πυκνές σκιές. Ο δεύτερος σκοτώθηκε ομοιοτρόπως, αλλά τώρα ένας από τους υπόλοιπους τον πρόσεξε να πέφτει κι έκανε να φωνάξει—

Το ξιφίδιο που ήρθε στροβιλιζόμενο απ'τα σκοτάδια καρφώθηκε μες στο ανοιχτό στόμα του, σκίζοντας τη γλώσσα του, βγαίνοντας απ'την πίσω μεριά του λαιμού του.

Ο θάνατός τους προκαλούσε μεγάλη ευφορία στην ψυχή του Κάλνεντουρ. Ήταν σχεδόν σαν τροφή. Όμως καταλάβαινε, συγχρόνως, πως δεν ήταν εκείνος που αισθανόταν έτσι, αλλά ο Βορέσας· και προσπάθησε να μη χάσει τον εαυτό του μέσα στην παρουσία του Θανατοδότη.

Οι τρεις φρουροί που απέμεναν ύψωσαν τις σπλολόγχες τους, κοιτάζοντας τριγύρω, ψάχνοντας σαστισμένοι να δουν ποιοι τους είχαν επιτεθεί και μη βρίσκοντας κανέναν. Ένα παγερό γέλιο ήχησε από τα δεξιά τους, και γύρισαν όλοι προς τα εκεί. Ο Θανατοδότης, όμως, ήρθε από τ'αριστερά. Μια λεπίδα μέσα απ'το σκοτάδι έσκισε τον λαιμό μιας Χαρνώθιας πολεμίστριας ενώ ένα χέρι έκλεινε το στόμα της. Καθώς το σώμα της κατέρρεε σπαρταρώντας στο πλακόστρωτο, ο

Κάλνεντουρ άρπαξε την οπλολόγη της και την έμπηξε στη ράχη του ενός από τους άλλους δύο μαχητές της Βασίλισσας.

Ο τελευταίος γύρισε να τον αντικρίσει και τα μάτια του γούρλωσαν, λίγο προτού το εκτοξευμένο ξιφίδιο του Κάλνεντουρ καρφωθεί στο ένα από αυτά για να τρυπήσει το μυαλό του.

Ο Κάλνεντουρ έβγαλε, τότε, μια φωνή που περισσότερο σαν κώ-ξιμο ζώου ακούστηκε, και οι θανατόπτεροι, καταλαβαίνοντας την προσταγή του Κυρίου τους, πέταξαν μακριά από τους δύο κρεμασμένους.

«Λουκία!» φώναξε ο Κάλνεντουρ. «Ελάτε!» Πάτησε το κουμπί της κρεμάλας που κρατούσε τον άντρα πέντε μέτρα πάνω από τη γη, και η κρεμάλα άρχισε να κατεβαίνει. Πάτησε το κουμπί και της άλλης κρεμάλας και άρχισε να κατεβαίνει κι αυτή. Είχαν εσωτερικούς μηχανισμούς και ήταν συνδεδεμένες, μέσω καλωδίων, με μικρές ενεργειακές φιάλες κλεισμένες (για λόγους ασφαλείας) σ'ένα χοντρό ξύλινο κουτί παραδίπλα.

Η Λουκία και η Ζέρκιλιθ έτρεξαν αμέσως προς τον Κάλνεντουρ.

Πριν από λίγο, παρακολουθώντας τους μαχητές του Βασιλείου να πέφτουν ο ένας μετά τον άλλο, δεν μπορούσαν να πιστέψουν ότι άνθρωπος τούς σκότωνε. Ήταν σαν κάτι το *αόρατο*, κάτι το ακατονόμαστο και εφιαλτικό, να τους δολοφονούσε μέσα από τα σκοτάδια. Αλλά ποιος άλλος μπορεί να το έκανε εκτός από τον Κάλνεντουρ; Μόνο στο τέλος είχαν δει τη μορφή του να ξεπροβάλλει για να σκοτώσει τους τρεις εναπομείναντες φρουρούς.

«Βοηθήστε με,» είπε τώρα, καθώς εκείνες τον πλησίαζαν. «*Βοηθήστε με,*» τρίζοντας τα δόντια, παλεύοντας νοητικά να αποτινάξει τον Βορέσας από την ψυχή του. Αυτή η ευεξία που του έφερναν οι θάνατοι τού προκαλούσε αποστροφή. Ο Θανατοδότης ήταν ένας ζωντανός εφιάλτης. Ήταν κάτι το αποκρουστικό. *Μακριά μου! Φύγε! ΜΑΚΡΙΑ ΜΟΥ!*

Και ο Κάλνεντουρ αισθάνθηκε την οργή του Βορέσας, καθώς η Λουκία και η Ζέρκιλιθ χτυπούσαν τις αλυσίδες των χεριών των δύο κρεμασμένων για να τις σπάσουν, να τις αποσυνδέσουν από τις κρεμάλες.

Ο Θανατοδότης ήταν θυμωμένος που ο Κάλνεντουρ τον έδιωχνε, αλλά εκείνος δεν έπαψε να τον απομακρύνει. Τον *έσπρωχνε*, με την ψυχή του, ώσπου τον τίναξε έξω από εκείνο το άνοιγμα, εκείνο το κενό που είχε αφήσει η Έχιδνα μέσα του.

Παραπατώντας, έπεσε στα γόνατα...

...κι από πάνω του αντίκρισε έναν πελώριο θανατόπτερο με κεφάλι άντρα που είχε δόντια σαν μαχαίρια και μάτια σαν φεγγάρια γεμάτα γαλανό αίμα. Ύστερα, το γιγάντιο πτηνό φτεροκόπησε άγρια κι έγινε ένα με τη νύχτα.

«Γεώργιε!» Η Λουκία ήταν δίπλα στον Κάλνεντουρ, γονατισμένη κι εκείνη αλλά μόνο στο ένα γόνατο. «Τι... Τι έκανες εδώ, μα την Έχιδνα; Τι έγινε; Έχεις ακόμα—;»

«Πάμε!» έκρωξε ο Κάλνεντουρ, και η φωνή του τώρα της ακουγόταν σαν τη δική του, την πραγματική του φωνή, αν και κουρασμένη, βραχνή. «Πάμε – γρήγορα!» Ορθώθηκε, χωρίς τη βοήθεια της Λουκίας.

Ο μαυρόδερμος άντρας που πριν από λίγο ήταν κρεμασμένος μπορούσε επίσης να σταθεί όρθιος, όπως φαινόταν. Η γυναίκα, όμως, δεν μπορούσε, και η Ζέρκιλιθ την υποβάσταζε ενώ εκείνη κρατιόταν από τους ώμους της.

Δίχως άλλη καθυστέρηση έφυγαν κοντά από τις κρεμάλες, ενώ φωνές είχαν αρχίσει ν'ακούγονται από διάφορες μεριές της Πλατείας Αγοράς – φωνές ανθρώπων που είχαν δει τι συνέβη – και δεν αμφέβαλλαν ότι σύντομα θα μαζεύονταν εδώ κι άλλοι μαχητές του Βασιλείου.

Η βάρκα που είχαν αποφασίσει να κλέψουν βρισκόταν ακόμα εκεί όπου την είχαν δει. Περίμεναν μια ομάδα τριών λυκοκαβαλάρηδων φρουρών να περάσει και βγήκαν από το σκοτεινό στενορύμι όπου κρύβονταν. Πλησίασαν γρήγορα τη βάρκα. Η Λουκία πήδησε πρώτη μέσα κι άρχισε αμέσως ν'ασχολείται με τη μηχανή, για να την κάνει να ξεκινήσει παρότι ήταν κλειδωμένη. Η Ζέρκιλιθ βοήθησε την πριν από λίγο κρεμασμένη γυναίκα να επιβιβαστεί στο σκάφος· και ο Κάλνεντουρ βοήθησε τον άντρα, αν κι αυτός δεν χρειαζόταν πραγματικά βοήθεια. Ο Ακατάλυτος πήδησε πάνω στη βάρκα σαν σκιά. Ο Δεξής και η Αριστερή ήταν ξανά στους ώμους του Κάλνεντουρ, τώρα που ο Θανατοδότης δεν ήταν πια μέσα του· αλλά έμοιαζαν κι οι δύο επιφυλακτικοί, σαν να αναρωτιόνταν ποιος τελικά ήταν ο φίλος τους.

«Πάρε τα κουπιά, Κάλνεντουρ!» είπε η Λουκία, σκαλίζοντας τη μηχανή (αλλά μην ξεχνώντας πως εκείνος δεν ήθελε να τον λέει Γεώργιο μπροστά σε τρίτους – κι αυτοί που είχαν σώσει από τις κρεμάλες ήταν τρίτοι, δεν ήταν;). «Πάρε τα κουπιά και βγάλ' τη απ'το λιμάνι! Μη χάνουμε χρόνο!»

Ο Κάλνεντουρ δεν διαφωνούσε ούτε λίγο. Αφήνοντας τον άγνωστο άντρα να καθίσει, έλυσε το σχοινί που κρατούσε τη βάρκα δεμένη στην προβλήτα, έπιασε τα κουπιά, και ξεκίνησε να κωπηλατεί.

Η Ζέρκιλιθ κοίταζε πίσω τους, στο λιμάνι της Κέλμενκωθ, καθώς απομακρύνονταν, και είδε μαχητές του Βασιλείου να συγκεντρώνονται. Νόμιζε, μάλιστα, πως κάποιοι έδειχναν τη βάρκα τους.

«Βιάσου, Λουκία!» είπε.

«Ναι...» αποκρίθηκε εκείνη. «Ναι... *τώρα*.» Και η μηχανή μπήκε σε λειτουργία, βουίζοντας· οι προπέλες της βάρκας άρχισαν να περιστρέφονται σηκώνοντας αφρό. Η Λουκία έπιασε το δοιάκι και ρώτησε: «Προς τα πού;»

«Βόρεια,» απάντησε αμέσως ο Κάλνεντουρ, «στις Σπαθωτές Ακτές.» Οι Σπαθωτές Ακτές ήταν επικίνδυνες, απ'ό,τι γνώριζε, απ'ό,τι θυμόταν από το αινιγματικό παρελθόν του· υπήρχαν βράχοι εκεί έτοιμοι να τρυπήσουν οποιοδήποτε σκάφος. Οι ναυτικοί τις απέφευγαν· οι κακούργοι τις πλησίαζαν για να κρυφτούν. *Καλό μέρος, λοιπόν, για να κρυφτούμε κι εμείς...* Και στο μυαλό του ήρθε εκείνη η καμπουριαστή παρουσία από το όνειρό του η οποία του είχε πει να τη συναντήσει στις Σπαθωτές Ακτές, στους σταυρωτούς βράχους... Αλλά πού ήταν αυτοί οι σταυρωτοί βράχοι;

Και ποιος ήταν η καμπουριαστή παρουσία με την ουρά; Ποιος από τους θεούς της Μοργκιάνης; Ο Κάλνεντουρ είχε μόνο μία ιδέα: ο Ιουράσκε, ο ερμαφρόδιτος θεός των παρανόμων, των τυχοδιωκτών, των κλεφτών, που η θρησκεία του ήταν παράνομη στις περισσότερες πόλεις, όπως και η θρησκεία του Βορέσας του Θανατοδότη.

Τι μπορεί να θέλει ο Ιουράσκε από εμένα; Τι μπορεί να θέλουν όλοι τους από εμένα; Για κάποιο λόγο, τραβούσε την προσοχή τους. Και νόμιζε πως αυτός ο λόγος ήταν το κενό που είχε αφήσει στην ψυχή του η αποχώρηση της Έχιδνας.

«Ποιοι είστε;» ρώτησε, στην Καθομιλουμένη, ο άντρας που πιο πριν ήταν κρεμασμένος, καθώς τώρα η Ζέρκιλιθ περιποιείτο τα τραύματα της γυναίκας του. «Γιατί μας βοηθήσατε;»

Η Λουκία είχε ήδη στρέψει τη βάρκα προς τα βόρεια, βλέποντας τις κατευθύνσεις από την πυξίδα επάνω στο δοιάκι, γιατί δεν είχε ιδέα πώς να διαβάσει τα σημάδια σ'αυτό τον παράξενο ουρανό της Μοργκιάνης. Όπως και τώρα δεν καταλάβαινε τι έλεγε ο άντρας που είχαν σώσει.

Ο Κάλνεντουρ, όμως, τον καταλάβαινε και του είπε: «Δε μας φαινόταν σωστό αυτό που συνέβαινε.»

Ο άντρας τον κοίταξε παραξενεμένος. «Είστε ξένοι;» είπε τελικά. «Εξωδιαστασιακοί;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Όχι ακριβώς.»

«Ξέρετε γιατί μας είχαν καταδικάσει;»

«Ξέρουμε.»

«Και τώρα... τι...;»

«Πώς σε λένε;»

«Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ.»

«Τι έγιναν τα παιδιά σας; Τα πήραν, τελικά, ή γλίτωσαν;»

«Τα πήραν,» είπε ο Θέλεντιρ με θλιμμένη όψη. «Και τα δύο αγόρια μας – το ένα δέκα χρονών, το άλλο έντεκα. Και πήραν και την κόρη μας, επίσης, που είναι δεκατεσσάρων.»

«Την κόρη σας; Νόμιζα ότι η Σφετερίστρια έπαιρνε μόνο αγόρια για τους στρατούς της.»

«Τα κορίτσια τα πηγαίνει αλλού. Μόνο στις περιπτώσεις σαν τη δική μας, βέβαια. Μόνο αν σε πιάσουν να αρνείσαι να παραδώσεις τα αγόρια σου στη Στρατολόγηση. Αλλά αν είσαι από εδώ θα έπρεπε να τα ξέρεις αυτά... Δεν είσαι Μοργκιανός; Μοιάζεις για Μοργκιανός...»

«Λέπω αρκετά χρόνια,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Από τότε που οι Κάρνελεκ διοικούσαν.»

«Καλύτερα να μην το λες αυτό το όνομα πια. Τον έχει ξεκληρίσει τον Οίκο των Κάρνελεκ η Σφετερίστρια. Κανείς τους δεν είναι ζωντανός. Αν και κυκλοφορούν φήμες ότι ορισμένοι ίσως να βρίσκονται στα μπουντρούμια της.»

«Υπάρχουν και κάποιοι που δεν βρίσκονται στα μπουντρούμια της...» είπε ο Κάλνεντουρ, και ο Θέλεντιρ τον ατένισε συνοφρυωμένος.

Η Ζέρκιλιθ είπε, στην Καθομιλουμένη: «Είναι σε πολύ άσχημη κατάσταση.»

Στράφηκαν και την κοίταξαν. Αναφερόταν στη γυναίκα του Θέλεντιρ, της οποίας τα τραύματα ακόμα προσπαθούσε να περιποιηθεί. «Τη δάγκωσαν στο λαιμό,» συνέχισε η Ζέρκιλιθ. «Αιμορραγεί πολύ.»

«Σώσε την,» είπε ο Θέλεντιρ. «Σώσε την, σε παρακαλώ.»

«Αυτό θέλω να κάνω. Αλλά δεν είναι εύκολο.»

Η Λουκία, μη μπορώντας να καταλάβει τίποτα από τα λόγια τους, αισθανόταν εκνευρισμένη. Είπε, στη Συμπαντική Γλώσσα: «Τι έγινε

εκεί πέρα, Κάλνεντουρ; Έχεις ακόμα τη δύναμη της Έχιδνας; Τι έγινε εκεί πέρα, μα τους θεούς;»

Ο Κάλνεντουρ ρώτησε τον Θέλεντιρ, στην Καθομιλουμένη: «Καταλαβαίνεις τη Συμπαντική;»

Εκείνος αποκρίθηκε: «Λίγα πράγματα. Σε ρώτησε τι έγινε πριν, έτσι δεν είναι;»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε, και στράφηκε στη Λουκία. Της είπε, στην Κοινή Υπερυδάτια: «Καταλαβαίνει τη Συμπαντική, πάνω-κάτω.»

«Τι έγινε στις κρεμάλες, Γεώργιε;» Η Λουκία χρησιμοποιούσε τώρα την Κοινή Υπερυδάτια επίσης. «Είσαι ακόμα ο Οφιομαχητής;»

«Σου θύμιζε τον Οφιομαχητή αυτό που είδες;»

«Όχι, αλλά... Τους σκοτώσες σαν... Σαν το σκοτάδι να είχε ζωντανέψει, μα τα δόντια της Έχιδνας!»

«Ο Βορέσας ήταν μέσα μου.»

«Ο ποιος;»

Η Ζέρκιλιθ καταλάβαινε την Κοινή Υπερυδάτια, φυσικά. «Τι εννοείς, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε σ' αυτή τη γλώσσα. «Ο Θανατοδότης;»

«Ήταν εκεί, στην Πλατεία Αγοράς. Με ήθελε. Τον έβλεπα – ένας πελώριος θανατόπτερος με κεφάλι ανθρώπινο. Τον τράβηξα μέσα μου... μέσα... Η Έχιδνα, φεύγοντας, άφησε ένα... άνοιγμα· κι από αυτό το άνοιγμα... Νομίζω πως από εκεί μπορώ να έρχομαι σε επαφή με τους θεούς της Μοργκιάνης. Εκείνος που είδα στους δρόμους της Κέλμενκωθ πρέπει να ήταν ένας από τους θεούς. Καθώς κι οι άλλοι, μετά.»

«Ποιοι άλλοι;» ρώτησε η Ζέρκιλιθ.

«Είδα μια μορφή και στην τραπεζαρία του *Παλιού Τραγουδιού*: μια καμπουριαστή φιγούρα με ουρά – την οποία μόνο εγώ έβλεπα. Και την οποία αντίκρισα πάλι στο όνειρό μου, αργότερα. Αλλά εκεί ήταν και... ένα σκοτάδι, πεινασμένο, που ήθελε να με καταβροχθίσει. Και παρουσιάστηκε κι εκείνος ο ταξιδιώτης ξανά, όμως τώρα είχε δυνατό φως στα χέρια του. Φως που έδιωξε το σκοτάδι.»

«Ο Νούρκας!» αναφώνησε η Ζέρκιλιθ. «Ο Νούρκας, που διώχνει το Παντοβόρο Σκότος...»

«Ναι, την ίδια υποψία έχω κι εγώ. Και όλοι τους – ο Νούρκας, το Πεινασμένο Σκοτάδι, ο Ιουράσκε, ο Βορέσας, ο Χάρλαεθ Βοκ – κάθε θεός της Μοργκιάνης – όλοι τους κάτι θέλουν από εμένα. Τραβάω την προσοχή τους.»

«Και μπορείς τώρα να κάνεις ό,τι έκανες εκεί, στην πλατεία;» ρώτησε η Λουκία.

«Όχι. Δεν έχω πια τον Βορέσας μέσα μου. Τον έδιωξα. Η παρουσία του ήταν *φριχτή*, αποτρόπαιη. Είναι επικίνδυνος. Μ'έκανε να μ'αρέσει ο θάνατος. Ούτε η Έχιδνα δεν ήταν έτσι. Η Έχιδνα ήταν μόνο οργή...»

Η Λουκία και η Ζέρκιλιθ τον ατένιζαν με έκδηλη ανησυχία στα μάτια τους.

«Μη με κοιτάτε έτσι!» τους είπε ο Κάλνεντουρ, θυμωμένος ξαφνικά μαζί τους· και η Αριστερή έβγαλε ένα σύριγμα από τον ώμο του.

«Να προσέχεις, Πρίγκιπά μου,» τον προειδοποίησε η Ζέρκιλιθ. «Τι θα γίνει αν κάτι σαν το Παντοβόρο Σκότος σε πλησιάσει;»

«Με πλησίασε ήδη, όπως είπα. Αλλά ο Νούρκας μού εξήγησε ότι, αν δεν το δεχτώ, το Σκοτάδι δεν μπορεί να με πάρει. Δε νομίζω πως κανένας τους *γενικά* μπορεί να έρθει μέσα μου αν δεν τον δεχτώ.

»Κι αυτοί οι σταυρωτοί βράχοι για τους οποίους σε ρωτούσα πιο πριν... Ο Ιουράσκε πρέπει να ήταν που μου ζήτησε να τον συναντήσω εκεί. Μεσ στο όνειρό μου κι εκείνος, προτού έρθει το Πεινασμένο Σκοτάδι.»

«Γι'αυτό θες τώρα να πάμε στις Σπαθωτές Ακτές;» ρώτησε η Ζέρκιλιθ.

«Φυσικά και όχι. Μπορείς, όμως, να φανταστείς κανένα καλύτερο μέρος εδώ κοντά για να κρυφτούμε αυτή τη στιγμή;»

Η Λουκία έριξε μια ματιά πίσω τους, προς τα νότια. «Έρχονται πλεούμενα, Κάλνεντουρ,» είπε, στη Συμπαντική. Έβλεπε φώτα. «Μας κυνηγάνε.»

«Αναμενόμενα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Είμαστε, όμως, ήδη στις Σπαθωτές Ακτές.»

«Αυτές οι ακτές πλάι μας;»

«Ναι. Απλώνονται βόρεια της Κέλμενκωθ και νότια της Φάλθεραθ. Πρόσεχε μη χτυπήσεις σε κανέναν βράχο· είναι πολύ επικίνδυνες.»

«Για να προσέχω πρέπει ν'ανάψω φως – πράγμα που δε μας συμφέρει ενώ μας κυνηγάνε.»

«Να αράξουμε κάπου,» είπε η Ζέρκιλιθ. «Να βγούμε στην ξηρά. Στις Σπαθωτές Ακτές θα μας χάσουν· στη θάλασσα όχι. Εκτός αν πάμε στ'ανοιχτά, ανατολικά. Αλλά δε θα το πρότεινα.»

«Ούτ' εγώ,» συμφώνησε ο Κάλνεντουρ, και είπε στη Λουκία ν'αράξει όπου μπορούσε.

Ύστερα στράφηκε στον Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ. «Θα πρέπει να έρθεις μαζί μας – εσύ κι η γυναίκα σου.»

«Δεν έχουμε πού αλλού να πάμε. Όπου πάτε εσείς, εκεί πηγαίνουμε κι εμείς. Αλλά, σας ικετεύω, σώστε τη Νάλντιρ μου.» Αναφερόταν στη γυναίκα του, προφανώς.

«Αν η αιμορραγία σταματήσει,» του είπε η Ζέρκιλιθ, «θα σωθεί.» Είχε βάλει επιδέσμους γύρω από τον λαιμό της Νάλντιρ. «Τη δάγκωσαν με μανία, οι καταραμένοι...»

Ο Κάλνεντουρ αναρωτήθηκε αν μπορούσε να καλέσει κάποιον θεό για να σώσει αυτή τη γυναίκα. Αλλά δεν ήταν σίγουρος ποιον. Δεν ήταν σίγουρος καν αν κάτι τέτοιο ήταν εφικτό. Ο Νούρκας θα την θεράπευε, άραγε; Ή, μήπως... η Λωράθλου; Η Κυρά του Θανάτου; Μπορούσε ο Κάλνεντουρ να της ζητήσει να μην πάρει αυτή τη γυναίκα στον Μεταθανάτιο Κήπο; Νόμιζε πως ήδη αισθανόταν την παρουσία της γύρω από τη Νάλντιρ, και νόμιζε επίσης πως η Λωράθλου τον παρατηρούσε, με μεγάλη περιέργεια.

Αλλά ήταν διστακτικός να έρθει σε επαφή μαζί της, γιατί ακόμα ένιωθε μια ψυχική κόπωση από την επαφή με τον Βορέσας. Η δύναμη του Θανατοδότη τον είχε εξαντλήσει. Ή, ίσως, η προσπάθειά του να αποτινάξει τον Βορέσας από την ψυχή του όταν είχε τελειώσει με τους έξι μαχητές της Σφετερίστριας. Ο Κάλνεντουρ αισθανόταν να έχει τραυματιστεί ψυχικά. Αισθανόταν το τραύμα σχεδόν σαν σωματικό. Σαν να είχε χρειαστεί να σκίσει το στήθος του με τα ίδια του τα νύχια για να τραβήξει έξω ένα μολυσματικό σκουλήκι. Επιπλέον, ένιωθε μια ελαφριά ζαλάδα τώρα, και μια επιθυμία για ύπνο – πράγμα που τον παραξένευε ύστερα από τόσα χρόνια συνεχόμενης αύπνίας στην Υπερυδάτια...

Η Λουκία άραξε τη βάρκα σ'ένα ακρογιάλι γεμάτο επικίνδυνους βράχους, και άκουσαν το σκάφος να τρίζει καθώς κάποιος από αυτούς το χτυπούσε, αν και μάλλον όχι τόσο δυνατά ώστε να το τρυπήσει, γιατί δεν είδαν νερό να μπαίνει.

Δίχως καθυστέρηση κατέβηκαν στην ξηρά. Ο Θέλεντιρ μπορούσε να το καταφέρει μόνος του, αν και παραπατούσε. Τη Νάλντιρ ο Κάλνεντουρ και η Ζέρκιλιθ τη σήκωσαν ανάμεσά τους. Ήταν λιπόθυμη πλέον· δεν είχε επαφή με το περιβάλλον. Ο Ακατάλυτος έβγαλε ένα υπόκωφο νιαούρισμα. Ο Δεξής και η Αριστερή φτεροκοπούσαν τριγύρω.

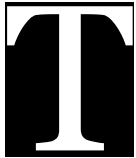
«Πού πάμε τώρα;» ρώτησε η Λουκία.

«Κάπου να κρυφτούμε,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Υπάρχουν πολλές κρυψώνες εδώ.»

«Το φαντάζομαι.» Αυτές οι Σπαθωτές Ακτές ήταν, αναμφίβολα, μια περιοχή που η Λουκία, ως πειρατίνα, θα διάλεγε για λημέρι της. Αναρωτιόταν αν, μάλιστα, υπήρχαν κάποια λημέρια πειρατών εδώ. Δεν το θεωρούσε απίθανο. Καθόλου.

Κεφάλαιο 8

Ο Δρόμος της Νίκης

ον περίμενε στη βορειοδυτική άκρη του καταυλισμού του στρατεύματος, μέσα στις πυκνές σκιές του δάσους. Ήταν ντυμένος όπως οι μαχητές του Βασιλείου, και η προσωπίδα του κράνους του ήταν κατεβασμένη· τίποτα από το πρόσωπό του δεν φαινόταν. Στο ένα χέρι βαστούσε οπλολόγχη σαν να στεκόταν φρουρός. Αλλά εδώ ο Γάρταλιν δεν είχε προστάξει να είναι στημένος κανένας φρουρός.

Αντίκριζε τον άγνωστο από απόσταση δύο μέτρων, γιατί δεν τον εμπιστευόταν για να τον πλησιάσει περισσότερο. Πλάι του ήταν η Μεράρχης Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ και τέσσερις Αγωνιστές του Βασιλείου – αγόρια, αλλά *άγρια* αγόρια· ο Γάρταλιν τούς είχε απόλυτη εμπιστοσύνη.

«Ποιος είσαι;» ρώτησε τον άγνωστο.

«Μπορώ να σε βοηθήσω να εισβάλεις στην πόλη για να την κατακτήσεις χωρίς να χρειαστεί να κάνεις χρονοβόρα πολιορκία,» είπε εκείνος. «Ξέρω έναν δρόμο.»

«Σε ρώτησα ποιος είσαι.»

«Σημασία έχει μόνο *γιατί* είμαι εδώ,» τόνισε ο άγνωστος. «Γνωρίζω μια σήραγγα που οδηγεί κατευθείαν μέσα στο Παλάτι των Σκιών. Οι μαχητές σου θα περάσουν κάτω από τη γη και θα εισβάλουν στην Όσβελακ. Θα την κατακτήσουν με μεγάλη ευκολία.»

«Πώς το ξέρω ότι λες αλήθεια;»

«Θα πρέπει να με πιστέψεις, για αρχή. Μετά, θα σε οδηγήσω στη σήραγγα.»

«Πού βρήκες την περιβολή πολεμιστή του Βασιλείου;»

«Τόσοι πολεμιστές του Βασιλείου σκοτώθηκαν πιο πριν, στις ενέδρες που έστησαν οι εχθροί σου, Κόμη.»

Ναι, σκέφτηκε ο Γάρταλιν, σ' αυτές τις ενέδρες που έμοιαζαν να είναι χωρίς νόημα. Στένεψε τα μάτια ατενίζοντας τον άντρα αντίκρυ του. Τι καινούργιο κόλπο είναι τώρα αυτό; Τι προσπαθεί να κάνει η Κόμισσα των Σκιών; «Περιμένεις να εμπιστευτώ κάποιον που έκλεψε την περιβολή ενός νεκρού μαχητή του στρατεύματός μου και

παρουσιάζεται εδώ χωρίς να δείχνει το πρόσωπό του και χωρίς να λέει το όνομά του;»

«Ναι· γιατί το ξέρεις πως ένας άνθρωπος που σκόπευε να σε κοροϊδέψει ποτέ δεν θα παρουσιαζόταν έτσι. Θα ήθελε να κερδίσει την εμπιστοσύνη σου. Εμένα, Κόμη, δε μ'ενδιαφέρει η εμπιστοσύνη σου· θέλω μόνο να σε οδηγήσω στη σήραγγα.»

Τη γλώσσα του Ιουράσκε έχει, ο σκοτοφαγωμένος! παρατήρησε ο Γάρταλιν. Εξακολουθώντας να μην τον εμπιστεύεται ούτε λίγο.

«Ακολουθήσέ με και θα μάθεις πού είναι η αρχή του δρόμου που θα σου δώσει γρήγορη νίκη,» συνέχισε ο μυστηριώδης άγνωστος, κι έκανε ένα βήμα μες στο δάσος. «Ακολουθήσέ με.»

Ο Γάρταλιν γέλασε. «Τώρα; Έτσι; Μπορεί να μου έχεις στήσει ενέδρα εκεί, στη βλάστηση! Μπορεί να δουλεύεις για την Κόμισσα των Σκιών.»

«Μόνος μου είμαι. Πάρε μερικούς μαχητές μαζί σου κι ακολουθήσέ με.»

«Γιατί να μην τους προστάξω» – έριξε μια ματιά γύρω του, στους Αγωνιστές και στη μεράρχη – «να σε συλλάβουν και να σ'αναγκάσουν να πεις την αλήθεια;»

«Ακόμα κι αν υποθέσεις ότι θα καταφέρουν να με πιάσουν, δε θα ήθελες να ρισκάρεις να γίνει κάτι κακό. Μπορεί να μην τους πω την αλήθεια αλλά κάτι που μοιάζει με την αλήθεια. Επιπλέον, *δεν γίνεται* να σου εξηγήσω με λόγια πώς να φτάσεις στη σήραγγα· πρέπει να σου δείξω τη διαδρομή μες στο δάσος.»

Τη γλώσσα του Ιουράσκε, σίγουρα... σκέφτηκε ο Γάρταλιν. *Και φοβάμαι μην έχει και την ουρά του Ιουράσκε και προσπαθήσει να μαςβάλει καμιά τρικλοποδιά.* «Τι έχεις εναντίον της Κόμισσας των Σκιών;»

«Αυτό είναι δική μου δουλειά. Θα με ακολουθήσεις, ή δεν θα μάθεις ποτέ για τον δρόμο της εύκολης νίκης; Τον υπόγειο δρόμο που οδηγεί στο ίδιο το Παλάτι των Σκιών;» Έκανε ακόμα ένα βήμα μες στη βλάστηση· το σώμα του ήταν σχεδόν εξολοκλήρου κρυμμένο στις σκιές, παρότι μεσημέρι σχεδόν. Τα Χαρνώθια δάση ήταν πολύ πυκνά... και γεμάτα κινδύνους και Ίσκιους.

Ο Γάρταλιν ήταν συλλογισμένος προς στιγμή. Μετά, όμως, είπε στην Έρνελιθ: «Συγκέντρωσε δυο ντουζίνες μαχητές, Μεράρχη. Θα ακολουθήσουμε τον κύριο.»

Η Έρνελιθ – που ήταν κάτι περισσότερο για εκείνον από άλλη μια στρατιωτικός μες στο στράτευμά του – του ψιθύρισε στ’αφτί: «Κι αν είναι ενέδρα, Γάρταλιν;»

«Θα το μετανιώσει,» αποκρίθηκε σταθερά ο Κόμης.

Η Έρνελιθ, αν και μοιάζοντας προβληματισμένη, τράβηξε τον πομπό της και κάλεσε μαχητές να έρθουν εδώ.

Σε λίγο, μια ντουζίνα Αγωνιστές του Βασιλείου και μια ντουζίνα λυκοκαβαλάρηδες ήταν γύρω τους, και ο Γάρταλιν είπε στον άγνωστο: «Οδήγησέ μας.»

Εκείνος στράφηκε κι άρχισε να βαδίζει μες στο δάσος.

Τον ακολούθησαν. Οι λυκοκαβαλάρηδες απλώθηκαν γύρω του, παρατηρώντας για ενέδρες. Οι Αγωνιστές του Βασιλείου περιτριγύριζαν τον Γάρταλιν αλ Μακμάρνουν και την Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ.

«Η Όσβελακ είναι γεμάτη προδότες και κακούργους, Γάρταλιν,» ψιθύρισε η δεύτερη στον πρώτο. «Κι ετούτος ο άνθρωπος είναι ένας απ’αυτούς, δίχως αμφιβολία.»

«Ούτε εγώ το αμφιβάλλω, νιρλίσα. Ωστόσο, έχω την περιέργεια να δω τι θα κάνει.»

Διέσχισαν μια κάποια απόσταση μες στα πυκνά δάση και, όταν βρίσκονταν σ’ένα μέρος όπου η γη ανέβαινε εξακολουθώντας να είναι όλο βλάστηση, ο οδηγός τους σταμάτησε και στράφηκε στον Γάρταλιν. «Εδώ είναι το άνοιγμα,» είπε, και παραμέρισε δυο χαμηλά δέντρα, αποκαλύπτοντας πίσω τους ένα στόμιο στο πλάι του λόφου. Ένα πουλί φτερούγισε, φεύγοντας σιωπηλά.

«Κι από εκεί» – ο Γάρταλιν έδειξε το άνοιγμα με το δάχτυλό του – «φτάνεις στο Παλάτι των Σκιών...»

«Ακριβώς.»

«Και το μέρος είναι αφύλαχτο...» Η δυσπιστία ήταν έκδηλη στη φωνή του.

«Υπάρχουν κλειδωμένες πόρτες, αλλά υποθέτω πως θα τα καταφέρεις να τις σπάσεις ή να τις ξεκλειδώσεις. Κατά τα άλλα, ναι, τώρα η σήραγγα είναι αφύλαχτη, και θα σου δώσει γρήγορη νίκη.»

«Εσύ τι θα κερδίσεις;»

«Πες απλά ότι είμαι φίλος του Βασιλείου.»

«Φίλος του Βασιλείου...»

«Ναι.»

«Ή φίλος της Κόμισσας των Σκιών;»

«Δεν είμαι φίλος της. Και τώρα σε χαιρετώ, Κόμη—»

«Τι, δε θα έρθεις μαζί μας μέσα σ' αυτή τη σήραγγα; Τον “δρόμο της νίκης”;»

«Δυπάμαι αλλά—»

«Συλλάβετέ τον!» πρόσταξε ο Γάρταλιν, και οι Αγωνιστές του Βασιλείου κινήθηκαν αμέσως, στρέφοντας οπλολόγχες προς τον άγνωστο, πλησιάζοντάς τον.

Εκείνος ήταν πιο γρήγορος. Έριξε κάτι στη γη και ξαφνικός καπνός απλώθηκε παντού, πυκνός, σκεπάζοντας την περιοχή ολόγυρά του. Κραυγές αντήχησαν. Ο Γάρταλιν, καθώς τραβούσε το πιστόλι του, είδε μια σκιά να πετάγεται προς τα πάνω σαν πελώριο πουλί, ή άνθρωπος που κάνει εξωφρενικό άλμα – με οργανική στολή, πιθανώς...

«Πιάστε τον!» φώναξε. «Πιάστε τον!»

Όταν όμως ο καπνός διαλύθηκε ύστερα από λίγο, ο μυστηριώδης επισκέπτης είχε εξαφανιστεί, και οι λυκοκαβαλάρηδες προειδοποίησαν τον Γάρταλιν ότι Ίσκιοι περιφέρονταν σε μια μεριά εδώ γύρω.

«Πάμε πίσω στον καταυλισμό,» πρόσταξε ο Κόμης.

«Ψέματα έλεγε. Σίγουρα.»

«Αν ναι, τότε πού οδηγεί το άνοιγμα που μας έδειξε;» είπε ο Γάρταλιν, καθισμένος πίσω από το γραφείο της σκηνής του.

Η Έρνελιθ είχε βγάλει το κράνος της και λύσει τα ξανθά μαλλιά της. Ήταν από τα «χρυσά άνθη του Βασιλείου», τις μαυρόδερμες γυναίκες με χρυσαφιά μαλλιά. Έπιασε την καράφα που βρισκόταν επάνω στο τραπεζάκι και γέμισε μια κρυστάλλινη κούπα με κρασί Χαρνώθιων δασών. «Σε κάποια παγίδα οδηγεί, προφανώς,» είπε, πίνοντας μια γουλιά. «Το αμφιβάλλεις;»

«Δεν ξέρω... Σε ένα πράγμα είχε δίκιο: παραήταν ύποπτος για να είναι ύποπτος. Δεν έκανε καμιά ουσιαστική προσπάθεια να κερδίσει την εμπιστοσύνη μας.» Τράβηξε ένα τσιγάρο από την ταμπακιέρα πάνω στο γραφείο του και το άναψε μ' έναν ενεργειακό αναπτήρα.

«Ίσως αυτό να είναι μέρος της παγίδας. Η Κόμισσα των Σκιών είναι ύπουλη – όλοι το λένε.»

«Ναι, αλλά τώρα δεν βρίσκεται στην πόλη της.»

Η Έρνελιθ συνοφρυώθηκε πλησιάζοντας το γραφείο του με την κούπα της στο χέρι. «Τι εννοείς;»

«Αυτό μού φανέρωσαν οι αιχμάλωτοι από τις ενέδρες: η Κόμισσα των Σκιών έχει φύγει. Δεν παρατήρησες ότι τα μεγάλα όπλα είναι πολύ λίγα στις επάλξεις της Όσβελακ, Έρνελιθ; Η Χάνκαθιρ αλ

Νασόλντουν έχει αδειάσει την πόλη. Έχει πάρει τους πάντες και τους έχει πάει κάπου στα δάση. Εδώ έχει αφήσει ελάχιστους μαχητές, για να μας καθυστερήσουν. Και έβαλε, επίσης, αυτούς τους ανόητους να μας στήσουν ενέδρες – πράγμα που... δεν βγάζει νόημα. Δεν καταλαβαίνω σε τι μπορεί να πιστεύε ότι θα την εξυπηρετούσαν. Δεν είχαν τη δύναμη να μας κάνουν πραγματική ζημιά· ούτε αυτοί μέσα στην πόλη είχαν τη δύναμη να τους υποστηρίξουν.»

Η Έρνελιθ κάθισε στην άκρη του γραφείου του και ήπια ακόμα μια γουλιά κρασί, συνοφρυωμένη, συλλογισμένη.

«Και τώρα,» συνέχισε ο Γάρταλιν, «εμφανίζεται τούτος ο μυστηριώδης “εχθρός της Κόμισσας των Σκιών” για να μας προσφέρει “εύκολη νίκη”...»

«Ακόμα μια ενέδρα της. Σ’το είπα, δε σ’το είπα;»

«Κι αν δεν είναι ενέδρα;»

«Γάρταλιν...»

«Νομίζεις ότι η Κόμισσα των Σκιών μπορεί να μας θεωρεί τόσο ανόητους; Δε θα σκεφτόταν ότι αμέσως θα υποπτευόμασταν κάτι τέτοιο; Αν ήθελε πραγματικά να μπούμε σ’αυτή τη σήραγγα, θα προσπαθούσε να μας προσελκύσει εκεί με πιο δελεαστικό τρόπο.» Ο καπνός του τσιγάρου ήταν σαν ομίχλη μπροστά στο πρόσωπό του.

«Πού θες να καταλήξεις; Ότι είναι, αληθινά, κάποιος εχθρός της; Κάποιος προδότης από τους ανθρώπους της ο οποίος ξέρει καλά το Παλάτι των Σκιών;»

«Δεν το θεωρείς πιθανό εσύ;»

«Θεωρώ πιθανό και το αντίθετο, όμως!»

«Αυτό σημαίνει ότι αξίζει να το ερευνήσουμε τουλάχιστον.»

«Να το ερευνήσουμε;»

«Να ρίξουμε μια ματιά σ’αυτή τη σήραγγα. Αν είναι όντως παγίδα, δε θα μας ξαφνιάσει... Και η Κόμισσα των Σκιών, αν έστηνε παγίδα, θα ήθελε να μας ξαφνιάσει.»

Η Έρνελιθ ακόμα έμοιαζε να διαφωνεί· του το φανέρωναν οι κινήσεις των χειλών της. Και ο Γάρταλιν αισθανόταν να μπαίνει στον πειρασμό να σηκωθεί και να φιλήσει αυτά τα γαλανά χείλη.

«Θα ερευνήσουμε τη σήραγγα,» είπε, «όταν έχουμε ξεκινήσει να χτυπάμε τα τείχη της Όσβελακ, το απόγευμα.» Δεν ήθελε να βάλει τους μαχητές του να επιτεθούν μες στο μεσημέρι· δεν υπήρχε λόγος να τους εξαντλήσει.

«Γιατί δεν ακολουθούμε την Κόμισσα των Σκιών;» ρώτησε η Έρνε-
λιθ. «Προς τα πού έχει πάει;»

«Δεν ξέρω.»

«Τι είπαν οι αιχμάλωτοι;»

«Δεν ξέρω επειδή ούτε αυτοί ήξεραν.»

«Ίσως θα έπρεπε να τους ανακρίνεις ξανά.»

«Τώρα είναι πια στον Κήπο.»

«Βιάστηκες.»

«Δεν είχαν τίποτ' άλλο να μου αποκαλύψουν· είμαι σίγουρος.» Έ-
σβησε το τσιγάρο του στο τασάκι, σηκώθηκε όρθιος, και κράτησε το
πλάι του προσώπου της Έρνελιθ με το ένα χέρι, ενώ τα χείλη του πλη-
σίαζαν τα δικά της και τα συναντούσαν. Εκείνη ανταποκρίθηκε πρό-
θυμα, ανοίγοντας το στόμα της για να δεχτεί τη γλώσσα του. Ο Γάρ-
ταλιν γεύτηκε το κρασί της...

Τα χέρια της γαντζώθηκαν επάνω του.

Μετά από λίγο, όταν οι στρατιωτικές περιβολές και τα εσώρουχά
τους είχαν φύγει και βρίσκονταν ξαπλωμένοι στο κρεβάτι του, η Έρ-
νελιθ, ανασηκωμένη, σύρθηκε επάνω του, σύρθηκε προς τα κάτω, χα-
ϊδεύοντας το σώμα του με το σώμα της και με τα δάχτυλά της. Το αρι-
στερό της στήθος πίεσε το ορθωμένο όργανό του, προτού τα χείλη της
το αγγίξουν και η γλώσσα της τυλιχτεί επιτηδεια γύρω του. Ο Γάρτα-
λιν μούγκρισε και το χέρι του μπλέχτηκε στα χρυσαφιά μαλλιά της...

Ήξερε τι ήθελε η Έρνελιθ από εκείνον. Ήθελε να είναι κοντά σ'έναν
από τους συγγενείς της ξαδέλφης του. Ήθελε να είναι κοντά σ'έναν
Μακμάρνουν. Αλλά αυτό δεν τον προβληματίζε, και όχι μόνο επειδή
η παρουσία της τον έκανε να αισθάνεται καλά. Η Έρνελιθ ήταν πιστή
γιατί προσπαθούσε να αποδείξει ότι δεν ήταν σαν κάποιους του οίκου
της που είχαν εναντιωθεί στη Ζώθμαλιρ υποστηρίζοντας τους Κάρνε-
λεκ. Επιπλέον, ο Γάρταλιν δεν νόμιζε ότι ο έρωτάς της για εκείνον ή-
ταν όλος ψέμα.

Η Έρνελιθ ορθώθηκε τώρα από πάνω του· τον καβάλησε, παίρνο-
ντάς τον μέσα της. Ο Γάρταλιν την τράβηξε κάτω, την τράβηξε κοντά
του, και τη γύρισε ανάσκελα τυλίγοντας τα χέρια του γύρω της, πιά-
νοντας τις σφριγηλές καμπύλες της πλάτης και των μηρών της. Πιέ-
στηκε μέσα της, δυνατά, γρήγορα, κι άκουσε τις φωνές της σαν μου-
σική στ'αφτιά του, ενώ το σπέρμα του είχε ήδη τρέξει αλλά εκείνος
εξακολουθούσε να τη λογχίζει επίμονα.

Ύστερα, καθώς ξεκουράζονταν ξαπλωμένοι, η Έρνελιθ τού είπε: «Ήλπιζα ότι θα τον πιάναμε, επιτέλους... αλλά τώρα που μου λες ότι η Κόμισσα τούς έχει πάρει όλους κι έχει φύγει.... Πρέπει νάναι κι αυτός μαζί της. Δε μπορεί νάμεινε πίσω.»

Ο Γάρταλιν ήξερε ότι αναφερόταν στον θείο της, τον Έλβεντιρ ωλ Ζαλτάρεμ. Κυκλοφορούσαν φήμες ότι η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν τον έκρυβε στο Παλάτι των Σκιών, όπως κι άλλους εχθρούς της Βασίλισσας. Ο Έλβεντιρ ήταν ένας από τους Ζαλτάρεμ που είχαν προδώσει το Βασίλειο, εξακολουθώντας να υποστηρίζουν τους Κάρνελεκ παρότι οι Κάρνελεκ πια δεν υπήρχαν...

«Θα τον πιάσουμε, νιρλίσα,» είπε ο Γάρταλιν, «αργά ή γρήγορα. Εκτός αν φύγει απ'το Βασίλειο της Χάρνωθ.» Η Έρνελιθ δεν συμπαθούσε καθόλου τον θείο της, απ'ό,τι καταλάβαινε ο Κόμης. Τον θεωρούσε «κακό στίγμα» για τον οίκο της.

Αναστέναξε τώρα, κι ακουγόταν δυσανεστημένη. Έκανε να σηκωθεί από το κρεβάτι, αλλά ο Γάρταλιν τύλιξε το χέρι του γύρω από τη λυγερή μέση της και την τράβηξε κάτω ξανά, πλάι του. «Μείνε,» είπε. «Θα σηκωθούμε μαζί, μετά, για να ξεκινήσουμε την πολιορκία.»

Καθώς οι απογευματινές σκιές πύκνωναν, το βασιλικό στράτευμα άρχισε να χτυπά τα τείχη της Όσβελακ. Τα κανόνια του πλησίασαν αρκετά για να είναι εντός εμβέλειας και να μπορούν να πυροβολήσουν, ρισκάροντας να δεχτούν βολές από τα ελάχιστα αντίστοιχα όπλα της πόλης. Λυκοκαβαλάρηδες, ιππείς, και δικυκλιστές περνούσαν γρήγορα κι απομακρύνονταν, χτυπώντας με τουφέκια τους υπερασπιστές στις επάλξεις, σκυμμένοι πάνω στις σέλες τους για να μη χτυπηθούν οι ίδιοι από εχθρικές ριπές. Τα άρματα μάχης μιμούνταν αυτή την τακτική, ρίχνοντας στους υπέρμαχους της πόλης με πυροβόλα και ρουκετοβόλα, καταστρέφοντας πέτρινες και μεταλλικές οχυρώσεις, ενώ κινδύνευαν πολύ λιγότερο από τα πυρά των πολεμιστών της Όσβελακ· μόνο τα κανόνια μπορούσαν ουσιαστικά να τα βλάψουν. Τα βασιλικά ελικόπτερα υποβοηθούσαν τους καβαλάρηδες και τα πολεμικά οχήματα, πετώντας κοντά στις επάλξεις και πυροβολώντας ή εξαπολύοντας ρουκέτες. Οι υπερασπιστές της πόλης ανταπέδιδαν αυτές τις ριπές με δικές τους, αλλά δεν σήκωσαν κανένα αεροσκάφος της Όσβελακ για να αναμετρηθεί μαζί τους – μάλλον, επειδή δεν είχαν κανένα αεροσκάφος, υπέθετε ο Γάρταλιν αλ Μακμάρνουν. Μόνο κάτι αερώνυχες είχε δει με τα κιάλια του να κάνουν πέρα-δώθε πάνω από

την πόλη, και οι αερώνυχες δεν μπορούσαν να αναμετρηθούν με τα πολεμικά ελικόπτερα του Βασιλείου – τους βασιλικούς πολεμογέρακες, όπως τα έλεγαν.

Ένας από αυτούς τους δύο βασιλικούς πολεμογέρακες, όμως, χτυπήθηκε τελικά από τους υπέρμαχους της Όσβελακ κι αναγκάστηκε να υποχωρήσει, τραυματισμένος, με σπασμένο το αριστερό φτερό και βγάζοντας καπνούς. Ένα φορητό ρουκετοβόλο τον είχε πετύχει.

Αλλά ο Γάρταλιν δεν το είδε αυτό να συμβαίνει. Ούτε η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ. Εκείνη την ώρα βρίσκονταν κι οι δύο μέσα στα δάση, μπροστά στο στόμιο που τους είχε δείξει ο μυστηριώδης μεσημεριανός επισκέπτης. Γύρω τους ήταν Αγωνιστές του Βασιλείου και πάνοπλοι μισθοφόροι, κάποιοι καβάλα σε γιγαντόλυκους, κάποιοι πεζοί. Επίσης, εκεί ήταν κι ένας μάγος του τάγματος των Τεχνομαθών, ο Αρθάκιν'μορ, ο οποίος τώρα έκανε ένα ανιχνευτικό ξόρκι – ή, ίσως, παραπάνω από ένα – και είπε μετά στον Γάρταλιν: «Δεν παρατηρώ τίποτα το επικίνδυνο, Στρατηγέ.»

Δεξιά κι αριστερά του στομίου, δύο Αγωνιστές του Βασιλείου κρατούσαν λιθοστάτες με φωτόλιθους επάνω. Ο Γάρταλιν πρόσταξε τώρα έναν άλλο να ανάψει ενεργειακή λάμπα και να μπει πρώτος στο άνοιγμα μαζί με μερικούς ακόμα. Ο ίδιος τράβηξε το πιστόλι του για να τους ακολουθήσει.

Αλλά η Έρνελιθ τού είπε: «Όχι εσύ. Θα πάω εγώ.»

Ο Γάρταλιν δίστασε να συμφωνήσει ή να διαφωνήσει.

Η Έρνελιθ συνέχισε: «Αν είναι παγίδα, είσαι πολύ σημαντικός για να σε χάσει το στράτευμα.» Και τράβηξε σπαθί και πιστόλι. «Έλα μαζί μου, Αρθάκιν'μορ,» πρόσταξε.

Ο μάγος κοίταξε τον Γάρταλιν ερωτηματικά, κι εκείνος κατένευσε. Η Έρνελιθ μιλούσε σωστά, σκέφτηκε. Δε μπορούσε να ριψοκινδυνέψει τον εαυτό του εκεί μέσα – όχι από τώρα. «Αν χρειαστείς βοήθεια, κάλεσέ με,» είπε στη μεράρχη, ελπίζοντας τα τηλεπικοινωνιακά σήματα να έρχονταν από το εσωτερικό αυτής της σήραγγας.

Η Έρνελιθ πέρασε το στόμιο μαζί με τον Αρθάκιν'μορ, μερικούς Αγωνιστές, και μερικούς μισθοφόρους, ενώ άλλοι τόσοι έμειναν έξω, γύρω από τον Γάρταλιν...

...ο οποίος περίμενε παρατηρώντας, με τις άκριες των ματιών του, τις σκιές του δάσους πέρα από την ακτινοβολία φωτόλιθων και ενεργειακών λαμπών. Του έμοιαζαν απειλητικές. Και κάποιες δεν αποκλείεται να ήταν Ίσκιои.

Ο Γάρταλιν είχε προετοιμαστεί για ένα τέτοιο ενδεχόμενο, φυσικά – για επίθεση από Ίσκιους. Είχε μαζί του και τη μάγισσα Τirkου-άζη'χοκ, εκτός από τον Αρθάκιν'μορ, η οποία μπορούσε να απομακρύνει τέτοιους δαίμονες· γνώριζε το Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως. Στεκόταν τώρα παραδίπλα, κουκουλωμένη, σιωπηλή, κρατώντας το μακρύ ραβδί της, επάνω στο οποίο κρέμονταν κρύσταλλοι, μικροσκοπικά κάτοπτρα, και κυκλώματα. Μουρμούριζε κάτι μέσα από την κουκούλα της και σχημάτιζε σύμβολα με τα μακριά, γαλανόδερμα δάχτυλα του ελεύθερου της χεριού – έκανε κάποιο ξόρκι, ήταν σίγουρος ο Γάρταλιν. Και δεν την ενόχλησε αμέσως. Μετά από λίγο, όμως, τη ρώτησε:

«Συμβαίνει τίποτα;»

«Κάποιοι Ίσκιιοι είναι εδώ γύρω, Στρατηγέ,» αποκρίθηκε η Τirkου-άζη'χοκ, «αλλά δεν μας πλησιάζουν. Μη θορυβείσαι.»

Κρωξίματα, αλυχτήματα, και παράξενες φωνές αντηχούσαν από τα σκοτάδια του δάσους, καθώς ο χρόνος κυλούσε. Και οι ιαχές και οι κρότοι της μάχης από την Όσβελακ έρχονταν απόμακρα. Οι οσμές της φύσης ήταν πλούσιες, σαν η νύχτα που πλησίαζε να έκανε τα φυτά να μυρίζουν πιο έντονα.

Ο Γάρταλιν αναρωτιόταν αν ήταν, ίσως, ώρα πλέον να καλέσει εκείνος την Έρνελιθ. Του φαινόταν ότι αργούσε πολύ. Λίγο προτού πιάσει τον πομπό του, όμως, είδε ένα φως να διαλύει το πυκνό σκοτάδι μέσα στο στόμιο, και σ' αυτό το φως διέκρινε τη μεράρχη, τον Αρθάκιν'μορ, κι όσους τούς είχαν ακολουθήσει.

«Φτάσαμε σε μια κλειστή πύλη, από μέταλλο,» ανέφερε η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ, βγαίνοντας. «Ο Αρθάκιν λέει πως δεν μπορεί να την ξεκλειδώσει με τη μαγεία του. Η κλειδωνιά είναι ενεργειακή· χρειάζεται ειδικό κλειδί για ν'ανοίξει.»

Ο Γάρταλιν στράφηκε στον μάγο. «Θα πρέπει να τη γκρεμίσουμε;»

«Δεν ανοίγει αλλιώς, Στρατηγέ.»

«Εντάξει,» είπε ο Γάρταλιν στην Έρνελιθ. «Θα την ανατινάξουμε. Και τώρα θα έρθω κι εγώ μαζί σας.»

«Καλύτερα όχι–»

«Θα έρθω,» επέμεινε ο Κόμης. «Δε συναντήσατε κανέναν κίνδυνο, έτσι δεν είναι;»

«Κανέναν, αλλά–»

«Πάμε, τότε.»

Η Έρνελιθ δεν έφερε άλλη αντίρρηση.

Μπήκαν πάλι στο στόμιο, και τώρα κανείς δεν έμεινε πίσω εκτός από τους λυκοκαβαλάρηδες· όλοι ακολούθησαν τον Στρατηγό – Αγωνιστές, μισθοφόροι, η Τirkουάζη'χοκ. Τα φώτα τους έσκιζαν τα υπόγεια σκοτάδια. Η σήραγγα ήταν υγρή και μύριζε μύκητες και λειχήνες. Δεν ήταν φυσική, παρατηρούσε ο Γάρταλιν· ήταν αναμφίβολα σκαμμένη. Ένας δρόμος διαφυγής από το Παλάτι των Σκιών... σύμφωνα με τα λόγια του μεσημεριανού επισκέπτη ο οποίος έκρυβε την όψη και το όνομά του. Ήταν κάποιος άνθρωπος της Κόμισσας που είχε αποφασίσει να την προδώσει; Τι άλλο μπορεί να ήταν;

Η σήραγγα δεν διακλαδιζόταν πουθενά· συνέχιζε όλο ευθεία. Ο Γάρταλιν άκουγε την Τirkουάζη να μουρμουρίζει ξόρκια στην ακαταλαβίστικη γλώσσα της μαγείας· έψαχνε με το μυαλό της, ερευνούσε. Αλλά μάλλον δεν έβρισκε τίποτα το ανησυχητικό, αλλιώς θα τον είχε ειδοποιήσει.

Έφτασαν μπροστά σε μια κλειστή πύλη από μέταλλο. Η κλειδωνιά της ήταν καταφανώς φτιαγμένη για ν'ανοίγει με ενεργειακό κλειδί. Δεν έμοιαζε με «κανονική» κλειδαριά αλλά περισσότερο με λεπτή θυρίδα για κάρτα.

Ο Γάρταλιν είπε: «Ανατινάξτε την, αλλά προσέχετε μην καταρρεύσει η σήραγγα επάνω μας.»

Ο πυροτεχνουργός άρχισε να τοποθετεί εκρηκτικά επάνω στην πόρτα ενώ οι άλλοι απομακρύνονταν. Όταν όλα ήταν έτοιμα, απομακρύνθηκε κι αυτός. Στο χέρι του είχε μια μικρή συσκευή μ'ένα μεγάλο κουμπί.

«Το κάνω, Στρατηγέ;» ρώτησε. Ήταν πρασινόδερμος και καστανομάλλης, κοντός, με όψη άγρια. Τον έλεγαν Βέλερντιν, και οι άλλοι μισθοφόροι τον αποκαλούσαν Βέλερντιν ο Βάρβαρος. Ήταν μονήρης· δεν είχε οικο.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Γάρταλιν.

Ο Βέλερντιν πάτησε το κουμπί της συσκευής και οι εκρηκτικές ύλες πυροδοτήθηκαν. Ο κρότος ήταν εκκωφαντικός, ολόκληρη η σήραγγα τραντάχτηκε, πέτρες και χώματα έπεσαν – αλλά τίποτα πιο επικίνδυνο από αυτό. Η μεταλλική πύλη ακόμα στεκόταν, παρατήρησε ο Γάρταλιν καθώς η θολούρα καθάριζε, όμως ήταν μισοδιαλυμένη. Πρόσταξε να τη γκρεμίσουν, και οι Αγωνιστές εύκολα την έριξαν κάτω χτυπώντας την με την πίσω μεριά οπλολογχών.

Τα φώτα τους φωτίσαν τη συνέχεια της σήραγγας. Ο Αρθάκιν'μορ και η Τirkουάζη'χοκ μουρμούριζαν ανιχνευτικά ξόρκια καθώς η

ομάδα περνούσε την κατεστραμμένη πύλη και προχωρούσε με επιφύλαξη. Είχαν όλοι τα όπλα τους έτοιμα. Ο Γάρταλιν κρατούσε το πιστόλι του, που ήταν τριπλής λειτουργίας – πυροβόλο, ενεργοβόλο, ηχοβόλο. Από τη ζώνη του κρεμόταν το σπαθί του, το οποίο είχε επίσης ενεργειακή λειτουργία.

Δεν συνάντησαν καμιά παγίδα, ούτε κανέναν φρουρό...

...αλλά μετά ο Αρθάκιν'μορ προειδοποίησε: «Σταθείτε! Υπάρχουν αισθητήρες παρακάτω. Κάποιο σύστημα ασφαλείας.»

«Μπορείς να τους απενεργοποιήσεις; Τι κάνουν;» ρώτησε ο Γάρταλιν.

«Το πιθανότερο είναι ότι εντοπίζουν ανθρώπινες παρουσίες και ηχούν κάποιον συναγερμό επάνω – στο Παλάτι των Σκιών, αν αυτή η σήραγγα οδηγήει εκεί, Στρατηγέ.»

«Μπορείς να τους απενεργοποιήσεις;» ρώτησε πάλι ο Γάρταλιν.

«Θα μπορούσα να τους προκαλέσω προβλήματα, δυσλειτουργίες· αλλά αυτό πάλι θα έκανε τον συναγερμό να χτυπήσει, υποθέτω.»

«Δε γίνεται, δηλαδή, να τους απενεργοποιήσεις;»

«Όχι άμεσα με τη μαγεία μου. Μπορείτε, όμως, να τους σπάσετε. Ο ένας είναι κρυμμένος εκεί» – έδειξε το αριστερό τοίχωμα της σήραγγας – «κι ο άλλος εκεί» – έδειξε το δεξί τοίχωμα. «Αλλά αυτό υποπτεύομαι ότι θα κάνει, πάλι, τον συναγερμό να χτυπήσει.»

«Δεν υπάρχει κανένας τρόπος να τους αποφύγουμε;»

«Αν το Παλάτι των Σκιών είναι στο τέλος αυτής της σήραγγας, Άρχοντά μου, δεν υπάρχει λόγος να τους αποφύγουμε. Απλά θα εισβάλουμε. Και το καλύτερο είναι να τους σπάσουμε προτού τους πλησιάσουμε, για καλό και για κακό – για την περίπτωση που δεν είναι εκεί για συναγερμό μόνο αλλά κάνουν και κάτι άλλο, πιο επικίνδυνο.»

«Είχα σκοπό να φτάσουμε στο τέλος της σήραγγας *προτού* στείλω τον στρατό μας εδώ μέσα, μάγε.»

Ο Αρθάκιν'μορ έμεινε σιωπηλός.

Ο Γάρταλιν στράφηκε στην Έρνελιθ.

«Μόνο ένας τρόπος υπάρχει για να μάθουμε τι είναι στο τέλος της σήραγγας,» είπε εκείνη: «να στείλουμε τον στρατό. Δε θα πρότεινα να περάσουμε εμείς από τους αισθητήρες. Είμαστε πολύ λίγοι για να αντιμετωπίσουμε μόνοι μας τους υπερασπιστές που ίσως να έρθουν.»

«Εκτός αν το Παλάτι των Σκιών είναι εγκαταλειμμένο... Αλλά μάλλον έχεις δίκιο.»

«Υπάρχει, επίσης, το ενδεχόμενο τούτη η σήραγγα να μην οδηγήει στο παλάτι της Όσβελακ,» του θύμισε η Έρνελιθ.

Ο Γάρταλιν σκέφτηκε: *Αν ήξερα πως θα είχαμε να αντιμετωπίσουμε τέτοιες καταστάσεις θα έφερνα μαζί μου έναν μάγο του τάγατος των Γαιοδιφών, από την Πρωτεύουσα.* Οι Γαιοδίφες ήταν λιγότεροι από τους μάγους των υπόλοιπων ταγμάτων, και ως επί το πλείστον δούλευαν στα ορυχεία του Βασιλείου, στα Οδοντωτά Όρη και σε άλλες περιοχές όπου εξορύσσονταν μέταλλα, λίθοι, κρύσταλλοι, και ενέργειες. *Ίσως ένας απ'αυτούς να μπορούσε τώρα να μας βοηθήσει αξιοσημείωτα.*

Αλλά αφού δεν έχουμε κανέναν εδώ....

Οι υπέρμαχοι της Όσβελακ ήταν σκυμμένοι, καλυμμένοι πίσω από τις επάλξεις, καθώς τα όπλα του βασιλικού στρατεύματος σφυροκοπούσαν τα τείχη της πόλης τους κάνοντάς τα να τραντάζονται και πέτρες και μέταλλα να σπάνε.

«Αν συνεχιστεί για πολύ αυτό,» είπε ο Έρανκουρ, ο Γίγαντας των Δασών, γονατισμένος στο ένα γόνατο, με το μεγάλο τουφέκι του στα χέρια, «δε θα είναι πια ασφαλές να είστε εδώ πάνω, Άρχοντά μου.» Μιλούσε στον Άνφιρ και στη Ζαφειρία αλ Νασόλντον, καθώς οι τρεις τους ήταν καλυμμένοι πίσω από τις επάλξεις της Πύλης των Δρόμων. Στην πλάτη του κρεμόταν το ρουκετοβόλο του, με το οποίο είχε, πριν από λίγη ώρα, χτυπήσει τον έναν από τους δύο βασιλικούς πολεμογέρακες αναγκάζοντάς τον να υποχωρήσει και ανακουφίζοντας λιγάκι τους υπερασπιστές της Όσβελακ. Τα ελικόπτερα ήταν πολύ επικίνδυνα γι'αυτούς, μην έχοντας αρκετά όπλα για να τα αντιμετωπίσουν.

«Δε θα κατεβώ,» αποκρίθηκε ο Άνφιρ, «μέχρι που και οι μαχητές μας να κατεβούν, Έρανκουρ. Όσο είναι εδώ, θα είμαι κι εγώ μαζί τους.»

«Κι εγώ!» είπε, ένθερμα, η Ζαφειρία.

«Η μητέρα σας δεν θα συμφωνούσε μ'αυτό, Αρχόντισσά μου,» της είπε ο Έρανκουρ αλλά χωρίς να την κοιτάζει, ξέροντας μάλλον ότι η Ζαφειρία ούτως ή άλλως θα τον αγνοούσε. Ο Γίγαντας των Δασών είχε στραφεί και πυροβολούσε με το τουφέκι του μέσα από ένα άνοιγμα των επάλξεων. «Καλύτερα να πάτε στο Παλάτι των Σκιών, κι οι δυο σας.»

«Το Παλάτι των Σκιών δεν είναι ασφαλές – ειδικά τώρα.»

Στράφηκαν κι οι τρεις, ξαφνιασμένοι. Πίσω τους στεκόταν ένας μαχητής της Όσβελακ που η προσωπίδα του κράνους του έκρυβε το πρόσωπο του, το έκανε σκοτάδι μέσα στις απογευματινές σκιές. Ο Άνφιρ, όμως, παρατήρησε ότι είχε τα ίδια γκρίζα μάτια.

«Εσύ!» γρύλισε. «Εσύ πάλι!»

Ο άγνωστος ήταν γονατισμένος στο ένα γόνατο, όπως κι εκείνοι, για να προφυλάγεται από τις ριπές των βασιλικών. «Υπηρέτης σας ως το τέλος, είτε με συμπαθείτε είτε όχι, Άρχοντά μου. Το Παλάτι των Σκ—»

«Ποιος είσαι; Τι είσαι;»

«Το Παλάτι των Σκιών, αφύλαχτο όπως είναι, σύντομα θα έχει κατακτηθεί από τους εχθρούς σας. Ο Γάρταλιν αλ Μακμάρνουν γνωρίζει για τη σήραγγα που βγάζει στα δάση, βόρεια. Τη σήραγγα που ξεκινά από τα υπόγεια του παλατιού.»

«Πώς ξέρεις εσύ για τη σήραγγα;» είπε ο Άνφιρ. Ελάχιστοι άνθρωποι γνώριζαν γι' αυτήν. Η Χάνκαθιρ, φυσικά, δεν την είχε χρησιμοποιήσει για να εκκενώσει την πόλη, αλλά υπολόγιζε να τη χρησιμοποιήσει για να ανακτήσει την πόλη...

«Τα προβλήματά σας είναι πολύ πιο άμεσα,» του απάντησε ο άγνωστος. «Ο Κόμης έρχεται τώρα να εισβάλει στο Παλάτι των Σκιών. Φρόντισε να είστε εκεί για να τον εμποδίσετε. Ίσως ήδη να είναι αργά!» Κι έκανε ένα τρομερό άλμα – ένα άλμα που μπορούσε να γίνει μόνο με οργανική στολή – πέφτοντας από τις επάλξεις, καταλήγοντας στους δρόμους της Όσβελακ, όπου μες στις πυκνές σκιές εξαφανίστηκε.

«Και λέγατε ότι είναι Σκοτεινός Ακόλουθος;» είπε η Ζαφειρία. «Γιατί να μας βοηθά αν είναι Σκοτεινός Ακόλουθος;»

«Ψέματα πάλι...» μουρμούρισε ο Έρανκουρ, αλλά δεν ακουγόταν και σίγουρος.

«Ψέματα;» είπε ο Άνφιρ. «Προτείνεις να διακινδυνέψουμε κάτι τέτοιο;»

Ο Γίγαντας των Δασών ήταν σιωπηλός· δεν είχε απάντηση να δώσει.

Ο Άνφιρ τράβηξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και πρόσταξε μαχητές να κατευθυνθούν στο παλάτι, ενώ ο ίδιος έτρεχε προς έναν αερώναχα και η Ζαφειρία προς έναν άλλο, παραδίπλα.

Τα τείχη της Όσβελακ τραντάζονταν από τα χτυπήματα των όπλων του βασιλικού στρατεύματος.

Κεφάλαιο 9

Οι Σπαθωτές Ακτές και ο Απατηλός Θεός

Βάδιζαν στις Σπαθωτές Ακτές, μέσα στη νύχτα, ψάχνοντας για μέρος να κρυφτούν. Δεν είχαν ανάψει φώτα γιατί φοβόνταν μην τους εντοπίσουν οι διώκτες τους από την Κέλμενκωθ. Το μόνο φως που τους βοηθούσε ήταν αυτό των δύο φεγγαριών της Μοργκιάνης – το ένα αργυρό, το άλλο πράσινο.

Η περιοχή ήταν γεμάτη πέτρες και βράχους· με δυσκολία περπατούσαν ανάμεσά τους. Ο άντρας που είχαν σώσει από τις κρεμάλες, ο Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ, μπορούσε να σταθεί μόνος του, αλλά παραπατούσε, κι όταν κινδύνευε για δεύτερη φορά να πέσει, η Λουκία έβαλε τον ώμο της κάτω απ'τη μασχάλη του κι άρχισε να τον υποβαστάζει. «Όχι, δε χρειάζεται,» είπε εκείνος, στην Καθομιλουμένη· αλλά η Υπερυδάτια πειρατίνα δεν τον κατάλαβε. «Σώπα,» του αποκρίθηκε, στη Συμπαντική. «Και στηρίξου επάνω μου.» Ο γάτος της, ο Ακατάλυτος, ήταν αόρατος μες στα σκοτάδια· μονάχα τα μάτια του φαίνονταν να γυαλίζουν κάπου-κάπου.

Τη Νάλντιρ, τη γυναίκα του Θέλεντιρ, ο Κάλνεντουρ και η Ζέρκιλιθ τη σήκωναν ανάμεσά τους, γιατί δεν μπορούσε να σταθεί, δεν είχε καν τις αισθήσεις της. Και αιμορραγούσε άσχημα, από τον λαιμό, παρότι η Ζέρκιλιθ είχεβάλει επιδέσμους εκεί.

Ο Δεξής κι η Αριστερή ήταν γαντζωμένοι στους ώμους του Κάλνεντουρ, με τα φτερά τους τυλιγμένα γύρω τους, ακίνητοι. Ο ίδιος ο Κάλνεντουρ κοίταζε ολόγυρα, ψάχνοντας για σπηλιές. Είχε ήδη εντοπίσει δυο-τρεις, μα δεν του φαίνονταν καλές· ήθελε μια καλύτερη για να διανυκτερεύσουν.

Η Ζέρκιλιθ, όταν μπορούσε – όποτε η ομάδα βρισκόταν λιγάκι πιο ψηλά από τους βράχους, ή όποτε υπήρχε άνοιγμα ανάμεσα στις μεγάλες πέτρες – αγνάντευε τη θάλασσα και διέκρινε φώτα εκεί. Η βασιλικοί από την Κέλμενκωθ δεν τα είχαν παρατήσει... Σύντομα, η Ζέρκιλιθ είδε και φώτα στην ξηρά: Οι διώκτες τους πρέπει να είχαν

εντοπίζει τη βάρκα που είχαν αφήσει και να είχαν κατεβεί από τα δικά τους πλεούμενα.

Το είπε στον Κάλνεντουρ (μιλώντας στη Συμπαντική, για να καταλαβαίνει και η Λουκία).

«Αναμενόμενο,» αποκρίθηκε εκείνος. «Κι αυτή η γυναίκα χρειάζεται άμεση φροντίδα, γαμώτο,» μούγκρισε ρίχνοντας μια ματιά στη Νάλντιρ ανάμεσά τους. «Αλλιώς,» πρόσθεσε χαμηλόφωνα, μη θέλοντας να τον ακούσει ο Θέλεντιρ που δεν ήξερε και τόσο καλά τη Συμπαντική, «αμφιβάλλω άμα θ'αντέξει ως το πρωί.»

Τα μάτια της Ζέρκιλιθ, μες στο σκοτάδι, του φανέρωναν ότι συμφωνούσε μαζί του και ότι ούτε εκείνης τής άρεσε αυτό, καθόλου. «Πρέπει να σταματήσουμε κάπου,» είπε. «Σύντομα.»

Ο Κάλνεντουρ δεν μπορούσε να φέρει αντίρρηση· αλλά ήθελε, επίσης, να βρει μια καλή κρυψώνα, γιατί, αν η κρυψώνα τους δεν ήταν καλή, οι διώκτες τους ίσως να τους έβρισκαν, και τότε θα είχαν ακόμα χειρότερα προβλήματα. Δε χρειαζόταν να το εξηγήσει αυτό στη Ζέρκιλιθ· ήταν βέβαιος ότι το καταλάβαινε.

Συνέχισαν, έτσι, να προχωρούν ανάμεσα στους βράχους των Σπαθωτών Ακτών, ενώ πίσω τους – σε κάμποση απόσταση ευτυχώς – έβλεπαν τεχνητά φώτα κάπου-κάπου.

«Δε νομίζω ότι είναι σε σωστό δρόμο,» είπε ο Κάλνεντουρ για τους διώκτες τους. «Είναι πολύ δύσκολο να βρεις τα ίχνη κάποιων εδώ πέρα. Το μέρος έχει πιο πολλές πέτρες απ'ό,τι χώμα.»

Μετά, είδε μια φιγούρα να στέκεται πάνω σ'έναν βράχο. Μια φιγούρα ανθρωπόμορφη, αλλά καμπουριαστή και με ουρά.

Αυτός πάλι, σκέφτηκε, ο καταραμένος.

Ο Ιουράσκε τού έγνεψε και πήδησε από τον βράχο – εξαφανίστηκε.

Ο Κάλνεντουρ οδήγησε την ομάδα του προς τα εκεί, χωρίς να δώσει καμιά εξήγηση. Ήταν βέβαιος, άλλωστε, πως μόνο εκείνος είχε δει τον ύποπτο θεό. Αλλά έπρεπε να εμπιστευτεί τον Ιουράσκε; Ήταν ο πιο ύπουλος από τους θεούς της Μοργκιάνης. Ήταν ο *απατεώνας* των Μοργκιανών θεοτήτων. Δεν ήταν χειρότερος από τον Βορέσας μόνο από την άποψη ότι δεν ήταν φονιάς.

Ο Κάλνεντουρ τον έφαξε ξανά με το βλέμμα του, μα δεν τον βρήκε. Έφαξε και για καμιά καλή κρυψώνα, αλλά ούτε τέτοια βρήκε. Υπήρχαν κοιλότητες στους βράχους αποδώ κι αποκεί, φυσικά, όμως καμιά δεν μπορούσε να προσφέρει ικανοποιητική κάλυψη παρότι νύχτα. Αν οι διώκτες τους έρχονταν κοντά θα τους έβλεπαν.

–Μια κίνηση από ψηλά!

Ο Κάλνεντουρ ύψωσε το βλέμμα του, και νάτος πάλι, ο Ιουράσκει, ο απατηλός θεός, επάνω σ'έναν μεγάλο βράχο, να του γνέφει με το χέρι και με την ουρά του, να του γνέφει – επίμονα – ν'ανεβεί, να σκαρφαλώσει.

Ο Κάλνεντουρ σταμάτησε να βαδίζει.

«Τι;» ρώτησε η Ζέρκιλιθ.

«Στάσου μια στιγμή,» της είπε, και κατέβασε προς το έδαφος τη μεριά της Νάλντιρ που κρατούσε – την επάνω μεριά της.

Η Ζέρκιλιθ – που κρατούσε την κάτω μεριά της – ακολούθησε την κίνησή του και άφησαν την τραυματισμένη γυναίκα στην άμμο ανάμεσα στις άγριες πέτρες.

«Μας πλησιάζουν;» ρώτησε η Λουκία, και κανείς δεν αμφέβαλλε ότι αναφερόταν στους διώκτες τους.

«Δε νομίζω,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Περιμένετε λίγο εδώ. Θέλω να δω κάτι. Περιμένετε.» Ζύγωσε τον ψηλό βράχο επάνω στον οποίο ακόμα στεκόταν ο Ιουράσκει και ακόμα του έγνεφε. Πιάστηκε εκεί κι άρχισε να σκαρφαλώνει.

Πίσω του, η Λουκία ψιθύρισε στη Ζέρκιλιθ: «Τι κάνει;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε εκείνη. «Κάτι πρέπει να είδε.»

Η Λουκία φοβόταν ότι ίσως να ήταν ένα από αυτά που μόνο εκείνος έβλεπε...

Ο Κάλνεντουρ, εν τω μεταξύ, είχε ήδη φτάσει στα μισά του ύψους του βράχου και τώρα πλησίαζε την κορυφή. Μια παρανοϊκή σκέψη πέρασε από το μυαλό του: ότι ο απατηλός θεός θα του κλοτσούσε τα χέρια και θα τον έριχνε, για να πέσει και να τσακιστεί. Αλλά ήταν δυνατόν να συμβεί κάτι τέτοιο; Ο Ιουράσκει δεν βρισκόταν πραγματικά εκεί, σωστά; Οι άλλοι δεν τον έβλεπαν· ήταν σαν παραισθήση. Σαν οφθαλμαπάτη. *Η δική σου οφθαλμαπάτη, όμως, δεν είναι πραγματικότητα για εσένα;*

Ο Κάλνεντουρ παραμέρισε τον παράλογο τρόπο απ'το μυαλό του. Γαντζώθηκε την κορυφή του βράχου και τραβήχτηκε επάνω. Ο Δεξής κι η Αριστερή φτεροκοπούσαν γύρω του, συρίζοντας ανήσυχα.

Η όψη του Ιουράσκει θύμιζε τη μούρη ποντικού, όχι ανθρώπου. Τα μάτια του γνάλιζαν κατάμαυρα στο σκοτάδι, ένα μαύρο που ξεχώριζε μες στο μαύρο, σαν το πέτρωμα που στη Μοργκιάνη ονόμαζαν μελανόλιθο.

«Τι θέλεις;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ, διώχνοντας απ'το μυαλό του ότι θα έμοιαζε τρελός σε κάποιον που δεν έβλεπε τον Ιουράσκει. Κανείς, ούτως ή άλλως, δεν ήταν εδώ για να τον ακούσει.

Ο απατηλός θεός δεν μίλησε. Έστρεψε το τεντωμένο χέρι του προς τα βόρεια, δείχνοντας.

Ο Κάλνεντουρ κοίταξε, και είδε...

...πέτρες, βράχους...

...ακτές και θάλασσα...

...δύο ψηλές μορφές που έγερναν η μία πάνω στην άλλη, σχηματίζοντας κάτι σαν Χ. Δύο ογκόλιθοι κοντά στα κύματα, μα όχι κι ακριβώς επάνω στο ακρογιάλι, αν δεν έκανε λάθος, αν δεν τον γελούσαν τα μάτια του μες στο φεγγαρόφωτο.

Και θυμήθηκε τον Ιουράσκει να του λέει, στο όνειρό του: *Έλα να με βρεις στις Σπαθωτές Ακτές... κάτω από τους σταυρωτούς βράχους...*

Τους σταυρωτούς βράχους... σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ. *Αυτές οι δύο μορφές εκεί δεν είναι αρκετά σταυρωτές; Δεν είναι δύο σταυρωτοί βράχοι;*

Στράφηκε να κοιτάξει τον απατηλό θεό—

—κι αντίκρισε μονάχα νύχτα και πέτρες, ενώ νόμιζε πως ένα απόμακρο γέλιο ηχούσε σ'αφτιά του, μες στον άνεμο που ερχόταν σφυρίζοντας από τη θάλασσα.

Ο Δεξής κι η Αριστερή γαντζώθηκαν ξανά στους ώμους του.

Πάμε στους σταυρωτούς βράχους, σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ, και κατέβηκε, όσο πιο γρήγορα και προσεχτικά μπορούσε, από τον ψηλό ογκόλιθο. Πλησίασε τους συντρόφους του.

«Τι είδες αποκεί πάνω;» τον ρώτησε η Λουκία.

«Τους σταυρωτούς βράχους. Ελάτε.» Έπιασε πάλι τη Νάλντιρ από πάνω και η Ζέρκιλιθ την έπιασε από κάτω. Ξεκίνησαν να βαδίζουν.

Η Λουκία, υποβαστάζοντας τον Θέλεντιρ, είπε: «Τι εννοείς, “τους σταυρωτούς βράχους”;»

«Δύο πέτρες, μεγάλες, που η μία γέρνει πάνω στην άλλη.»

«Και πηγαίνουμε εκεί επειδή... επειδή σ'το ζήτησε ο—;»

«Πρέπει να υπάρχει κάποια κρυφώνα κάπου κοντά σ'αυτό το μέρος, Λουκία.»

Εκείνη το αμφέβαλλε. *Στο όνειρό σου το είδες, μα τα δόντια της Έχιδνας!* συλλογίστηκε. Αλλά, από την άλλη, κι ο Αρσένιος, ο Προφήτης του Φαρμακερού Κύκλου, στην Υπερυδάτια, δεν έκανε κάτι *τελείως* αλλόκοτα και εξωφρενικά πράγματα με τα όνειρα;... Αυτό, όμως, ήταν

διαφορετικό... σωστά; Ο Γεώργιος δεν έβλεπε ποτέ παράξενα όνειρα— Αλλά, βέβαια, ποτέ δεν κοιμόταν κιάλας, όταν ήταν ο Οφιομαχητής... Η Λουκία αισθανόταν μπερδεμένη. Δεν ήξερε τι να πιστέψει. *Τι κάνουμε, λοιπόν; Ακολουθούμε τον Καπετάνιο μας. Αυτό δεν είναι το πιο λογικό;* Εξάλλου, δεν είχε και τίποτα καλύτερο να προτείνει· δε γνώριζε τούτη την καταραμένη, σκοτεινή διάσταση.

Η Ζέρκιλιθ ήταν σιωπηλή, αν και είχε κι εκείνη τις δικές της αμφιβολίες για τον προορισμό που είχε βάλει κατά νου ο Πρίγκιπας της.

Η Λουκία, μετά από λίγο, ρώτησε: «Πόσο μακριά είναι, Κάλνεντουρ;»

«Γύρω στα πέντε χιλιόμετρα, υπολογίζω.» Κι ευχόταν, σιωπηλά, η Νάλντιρ να ήταν ζωντανή μέχρι τότε. Μπορούσε ακόμα να αισθανθεί την παρουσία της Λωράθλου γύρω της – να τον παρατηρεί, αόρατη...

Μετά από κάποια ώρα, ενώ εξακολουθούσαν να διασχίζουν τον βραχώτοπο και δεν διέκριναν πια τα φώτα των διωκτών τους πίσω τους (ίσως επειδή αυτοί τους είχαν χάσει τελείως, ίσως επειδή οι βράχοι τους έκρυβαν), ο Κάλνεντουρ είδε τα μάτια της Νάλντιρ ν'ανοίγουν με τρόπο ξαφνικό και αφύσικο. Και δεν ήταν τα δικά της μάτια. Ήταν καταπράσινα, χωρίς κόρες. Ήταν τα μάτια της Λωράθλου, που και οι ιερείς της φορούσαν πράσινα άμφια σαν να ήθελαν να δείξουν τη σχέση τους με τον Μεταθανάτιο Κήπο.

Καλωσήρθες, Πρίγκιπα, είπε η Κυρά του Θανάτου δίχως τα χείλη της Νάλντιρ να κινούνται. *Ξέρεις πόσους από τους δικούς σου έχω στον Κήπο μου;* Γέλασε.

Ο Κάλνεντουρ αισθάνθηκε τις τρίχες του να ορθώνονται. *Τα παιδιά μου;* ρώτησε, χωρίς ούτε εκείνος να κινεί τα χείλη. *Είναι και τα παιδιά μου εκεί;* Η Ζέρκιλιθ τού είχε πει ότι είχε δύο παιδιά, αν και ο ίδιος δεν τα θυμόταν· δεν θυμόταν καν τα πρόσωπά τους.

Τι έχεις να μου προσφέρεις για να σ'το φανερώσω αυτό, Πρίγκιπα; αποκρίθηκε η Λωράθλου.

Τι μπορώ να σου δώσω; Αν ζητάς να σκοτώσω για σένα—

Η Λωράθλου δεν χαίρεται με τον θάνατο των ανθρώπων, Πρίγκιπα. Η Λωράθλου είναι φύλακας μόνο, όχι εκτελέστρια.

Τι μπορώ, τότε, να σου δώσω;

Την απάντηση εσύ πρέπει να τη βρεις.

Η δική σου απάντηση, πάντως, δεν είναι απάντηση, Κυρά του Θανάτου! Τι θα σου κοστίσει να μου πεις αυτό που θέλω; Είναι τα παιδιά μου στον Κήπο σου;

Τα πράσινα μάτια τον ατένιζαν διαπεραστικά, χωρίς φωνή να ακούγεται.

Ποιοι από τους άλλους Κάρνελεκ είναι στον Κήπο σου; Πες μου!

Τα πράσινα μάτια της Κυράς του Θανάτου τον ατένιζαν διαπεραστικά...

«Πες μου!» φώναξε ο Κάλνεντουρ.

Τα μάτια της Νάλντιρ δεν ήταν πια ανοιχτά.

«Δε με ρώτησες κάτι, Κάλνεντουρ...» είπε η Ζέρκιλιθ.

«Με συγχωρείς. Δε... δε μιλούσα σ'εσένα. Με συγχωρείς.»

Η Ζέρκιλιθ συνοφρυώθηκε. *Σε ποιον μιλούσες, τότε;* αναρωτήθηκε. *Σε ποιον από τους θεούς;*

Η Λουκία, που τους άκουγε από δίπλα, δεν είχε καταλάβει λέξη γιατί είχαν κι οι δυο χρησιμοποιήσει την Καθομιλουμένη. Αλλά αντιλαμβανόταν ότι κάτι είχε συμβεί, και ρώτησε τι ήταν – στη Συμπαντική.

«Τίποτα,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Τίποτα το σπουδαίο.»

Πάλι κάτι περίεργο, δηλαδή, σκέφτηκε η Λουκία. *Πάλι κάτι περίεργο, γαμώτο!...* Κι αναρωτιόταν αν έκαναν καλά που πήγαιναν σ'αυτούς τους σταυρωτούς βράχους, ενώ αισθανόταν το βάρος του Θέλντιρ ολοένα και πιο μεγάλο στους ώμους της. Ναι, τώρα πια δεν τον στήριζε μόνο με τον έναν ώμο: ο Μοργκιανός είχε απλώσει το χέρι του επάνω της. Και της είχε ήδη πει μια φορά *Ευχαριστώ*, στη Συμπαντική. *Παρακαλώ*, είχε αποκριθεί εκείνη. Ο ιδρώτας και το αίμα του γέμιζαν τα ρουθούνια της. Δεν μύριζε και τόσο διαφορετικά από τους άντρες της Υπερυδάτιας σε παρόμοιες καταστάσεις, σκέφτηκε η Λουκία.

Ο Κάλνεντουρ υπολόγιζε ότι πρέπει να είχαν διανύσει πάνω από τη μισή απόσταση ως τους σταυρωτούς βράχους, όταν είδαν δύο αερόνυχες στους ουρανούς, να ρίχνουν το φως των προβολέων τους στον βραχώτοπο των Σπαθωτών Ακτών – ευτυχώς, μακριά από την ομάδα του Κάλνεντουρ.

«Ελικόπτερα...» παρατήρησε η Λουκία.

Ο Κάλνεντουρ θυμόταν παρεμφερείς περιπτώσεις στην Υπερυδάτια όπου, ως Οφιομαχητή, τον κυνηγούσαν με ελικόπτερα σε άγριες ακτές. *Η ιστορία επαναλαμβάνεται, ακόμα και σε διαφορετικές καταστάσεις...* «Αερόνυχες,» είπε στη Λουκία.

«Τι;»

«Έτσι λέγονται αυτά τα μικρά ελικόπτερα του Βασιλείου: *αερόνυχες*. Έχουν νύχια που μπορούν να γαντζωθούν σχεδόν παντού: επάνω

σε βράχους, επάνω σε ταράτσες· ακόμα κι επάνω σε δέντρα, αν είναι αρκετά μεγάλα και δυνατά.»

«Όλο εκπλήξεις είστε εδώ, στη Μοργκιάνη...»

«Δε θα θέλαμε να βαρεθείς στη διάστασή μας.»

«Τουλάχιστον, δε μας πλησιάζουν.»

«Ναι· είμαστε τυχεροί. Δεν έχουν ιδέα προς τα πού πήγαμε.

»Σταθείτε, όμως, λίγο τώρα. Καλό θα ήταν να βεβαιωθώ ότι εμείς συνεχίζουμε να κατευθυνόμαστε σωστά.»

Εκείνος και η Ζέρκιλιθ άφησαν τη Νάλντιρ στη μαλακή άμμο ξανά, κι ο Κάλνεντουρ σκαρφάλωσε σ'έναν ψηλό βράχο αλλά δεν ανέβηκε ως την κορυφή του, παρέμεινε γαντζωμένος στο πλάι του, για να είναι κρυμμένος από τους αερώνηχες, σε περίπτωση που οι πιλότοι τους κοίταζαν προς τα εδώ. Ο ίδιος κοίταξε προς τα βόρεια, προς τα εκεί όπου είχε διακρίνει τους σταυρωτούς βράχους του Ιουράσκει, και, ναι, τους διέκρινε πάλι. *Σωστά πηγαίνουμε· δεν έχουμε χάσει τον δρόμο μας.*

Κατέβηκε από τον βράχο. «Εντάξει. Συνεχίζουμε.» Έπιασε τη Νάλντιρ από πάνω και η Ζέρκιλιθ την έπιασε από κάτω.

Βάδισαν για κάμποση ώρα μες στη νύχτα, ανάμεσα στις πέτρες. Σε κάποια στιγμή, κρύφτηκαν σ'ένα κοίλωμα γιατί ένας αερώνηχας είχε προσεγγίσει την τοποθεσία τους και ο προβολέας του έσκιζε τα σκοτάδια σαν φωτεινή λόγχη. Όταν είχε απομακρυνθεί, βγήκαν πάλι και προχώρησαν.

Ο Κάλνεντουρ εξακολουθούσε να νιώθει την παρουσία της Λωράθλου γύρω από τη Νάλντιρ. Η Κυρά περίμενε να δεχτεί την ψυχή της τραυματισμένης γυναίκας. *Πώς να τη σώσουμε; Πώς;* Ήταν σίγουρος ότι η Ζέρκιλιθ είχε κάνει ό,τι καλύτερο μπορούσε...

Υστερα, έφτασαν στους σταυρωτούς βράχους. Τους είδαν πίσω από τις άλλες πέτρες του βραχότοπου: δύο σκοτεινούς όγκους που ο ένας έγερνε προς τον άλλο και συναντιόνταν σχηματίζοντας Χ περίπου.

«Αυτό είναι το σπουδαίο μέρος;» ρώτησε η Λουκία.

«Αυτό είναι,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ, ελπίζοντας να ήταν όντως σπουδαίο, να μην είχαν άδικα έρθει ως εδώ.

Βάδισαν ανάμεσα σε ψηλές και άγριες πέτρες, προς τους σταυρωτούς βράχους, και τους είδαν τελικά να ορθώνονται μπροστά τους μες στο σκοτάδι, φωτισμένους μόνο από την αργυρή και πράσινη ακτινοβολία των φεγγαριών. Από κάτω τους, κάτω από το τρίγωνο που σχημάτιζαν, ήταν ένας ακόμα βράχος που δεν έμοιαζε τοποθετημένος

εκεί από τη φύση. Επίσης, φαινόταν λαξεμένος. Ήταν σαν τραπέζι. Σαν βωμός.

Και ο Κάλνεντουρ έβλεπε μια μαύρη φιγούρα να στέκεται επάνω του με τα γόνατα λυγισμένα. Η καμπουριαστή φιγούρα με την ουρά. Ο Ιουράσκε. Που τα μάτια του στραφτάλιζαν σαν μελανόλιθοι μες στη μαυρίλα. Και του έγενεφε πάλι.

«Αφησέ την εδώ,» είπε ο Κάλνεντουρ στη Ζέρκιλιθ, κι απόθεσαν τη Νάλντιρ στο έδαφος.

Η Λουκία, βγάζοντας το χέρι του Θέλεντιρ από τους ώμους της, ρώτησε: «Βλέπεις κάτι που δεν βλέπουμε;»

Ο Κάλνεντουρ δεν της απάντησε. «Μείνετε πίσω,» είπε, και βάδισε προς την πέτρα που θύμιζε βωμό.

«Τι είναι, Κάλνεντουρ;»

«Μείνετε πίσω.»

Ο Ιουράσκε εξακολουθούσε να του γνώφει, αμίλητα.

Ο Κάλνεντουρ τον πλησίασε, στάθηκε μπροστά στην πέτρα που, πράγματι, πρέπει να ήταν βωμός. «Τι θέλεις;» ρώτησε.

Εσένα, ήχησε μια φωνή σαν το τρίξιμο ξύλων από τον άνεμο, *Πρίγκιπα των Κλεφτών! Εσένα!* Και τα μαύρα μάτια του απατηλού θεού εστιάστηκαν επίμονα στα μάτια του Κάλνεντουρ, ο οποίος αισθάνθηκε να ζαλίζεται... αισθάνθηκε να χάνει τον κόσμο γύρω του, σαν όλα να είχαν εξαφανιστεί και να υπήρχε μονάχα αυτό το σκοτεινό πρόσωπο μπροστά του – το πρόσωπο του Ιουράσκε, που, σύμφωνα με αρκετούς, δεν ήταν μόνο ο θεός των παρανόμων και των τυχοδιωκτών, αλλά και το Πεπρωμένο... Ο Κάλνεντουρ ατένιζε τα μάτια του Πεπρωμένου. Κοίταζε την όψη του Πεπρωμένου, και νόμιζε ότι, τελικά, ήταν η δική του όψη...

Ναι, ήχησε μια φωνή σαν το τρίξιμο ξύλων από τον άνεμο, *η δική σου όψη, Πρίγκιπα των Κλεφτών. Είμαι το Πεπρωμένο σου. Είμαστε ένα!*

Και ο Κάλνεντουρ καταλάβαινε ότι ο Ιουράσκε προσπαθούσε να διεισδύσει μέσα του από εκείνο το άνοιγμα που είχε αφήσει η Έχιδνα φεύγοντας – εκείνο το παράθυρο της ψυχής το οποίο δεν μπορούσε να κλείσει. Πάλεψε, θεληματικά, να απομακρύνει τον θεό, μα ο Ιουράσκε ήταν επίμονος: γέμιζε το μυαλό του με σκοτεινές υποσχέσεις, γλιστρούσε πίσω από τις σκέψεις του κι έβαζε εκεί τις δικές του – ότι ο Κάλνεντουρ θα ήταν ο Πρίγκιπας των Κλεφτών, ότι οι δυο τους ανέκαθεν ήταν ένα, ότι αυτό ήταν το Πεπρωμένο, το δικό του και του

Βασιλείου, ότι ο Πρίγκιπας των Κλεφτών θα έπαιρνε εκδίκηση για όσα είχαν συμβεί στην οικογένειά του...

Ο Κάλνεντουρ επιχείρησε να ξεκολλήσει το βλέμμα του απ'αυτά τα μαύρα μάτια που ήταν σαν μελανόλιθοι, μα δεν μπορούσε· ήταν παγιδευμένος, λες κι ένα δίχτυ να είχε πέσει πάνω στο κεφάλι του.

Πολύ αργά συνειδητοποίησε ότι δεν έπρεπε να είχε έρθει εδώ. Αυτό το μέρος είχε *δύναμη* για τον Ιουράσκη, και ο Ιουράσκη τη χρησιμοποίησε για να κυριαρχήσει επάνω στη νήση του Κάλνεντουρ, ώστε να γλιστρήσει μες στην ψυχή του, να την κατακτήσει.

Ο Κάλνεντουρ αντίκριζε μόνο τον απατηλό θεό, βρισκόμενος σε ψυχική πάλη μαζί του...

...και δεν μπορούσε να δει αυτούς που ξεπρόβαλλαν τώρα πίσω από πέτρες και τον ζύγωναν κυκλωτικά.

Η Λουκία και η Ζέρκιλιθ, όμως, αμέσως τους είδαν. Η πρώτη τράβηξε σπαθί· η δεύτερη τράβηξε σπαθί και πιστόλι. Ύψωσε το πυροβόλο και τους σημάδεψε. «Πλησιάστε τον και κάποιοι από σας θα πεθάνουν!» τους απείλησε στην Καθομιλουμένη.

Ενώ η Λουκία φώναζε: «Κάλνεντουρ – γύρω σου! Έρχονται από γύρω σου! *Τι κάνεις εκεί;*» (Γιατί, φυσικά, δεν έβλεπε τη μορφή του Ιουράσκη πάνω στον βωμό.)

«Δεν είμαστε εχθροί,» είπε ένας απ'αυτούς που ζύγωναν τον Κάλνεντουρ κυκλωτικά. «Είμαστε *πιστοί*. Κατεβάστε τα όπλα σας. Βρισκόμαστε εδώ για τον Εκλεκτό, τον οποίο ακολουθείτε.»

Η Λουκία δεν καταλάβαινε τίποτα, καθώς ο άγνωστος είχε μιλήσει στην Καθομιλουμένη.

Η Ζέρκιλιθ τον ρώτησε: «Ποιον Εκλεκτό;» εξακολουθώντας να τους σημαδεύει με το πιστόλι που είχε αγοράσει από την Κέλμενκωθ. «Κάποιο λάθος έχετε κάνει.»

«Δεν έχει γίνει λάθος, κυρά,» αποκρίθηκε ο άντρας, που φορούσε κουκούλα, όπως κι οι υπόλοιποι, και τίποτα από το πρόσωπό του δεν φαινόταν. «Το Πεπρωμένο μάς φανέρωσε τον ερχομό του... και είναι, όντως, εδώ.»

Ο Κάλνεντουρ άκουγε τούτες τις κουβέντες όπως τις ακούει κάποιος που κοιμάται και ονειρεύεται μα δεν μπορεί να ξυπνήσει. Του ήταν αδύνατον να απομακρύνει το βλέμμα του από τα μαύρα, μελανόλιθινα μάτια του Ιουράσκη. Και τώρα ο θεός ψιθύρισε μες στο μυαλό του: *Σε περιμένουν... Κάθε δικός μου άνθρωπος είναι και δικός σου. Θα είμαστε ένα, αποδώ και στο εξής... Ο Πρίγκιπας των Κλεφτών, το*

Πεπρωμένο του Βασιλείου της Χάρνωθ! Και οι σκέψεις του γλιστρούσαν πίσω από τις σκέψεις του Κάλνεντουρ, προσπαθώντας να τον κάνουν να πάψει να αντιστέκεται, για να δεχτεί τον Ιουράσκει στην ψυχή του. Για πάντα.

Ίσως και να τα κατάφερνε... ίσως. Αλλά υπήρχε κάτι εκεί – βαθιά ριζωμένο στη νόηση του Κάλνεντουρ – που στάθηκε εμπόδιο στον απατηλό θεό. Ήταν οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου, ο οποίος, στην Υπερυδάτια, είχε μάθει τον Γεώργιο πώς να αντιστέκεται στην οργή της Έχιδνας, ώστε να μην είναι υποχείριό της αλλά κυρίαρχος και ελεγκτής της. Αν ο Οφιομαχητής δεν είχε αναζητήσει τον Γέρο του Ανέμου, αν δεν τον είχε επισκεφτεί επάνω στα ψηλά Ρινέα Όρη της ηπειρονήσου Κεντρυδάτιας, θα ήταν ήδη νεκρός από τα αποτελέσματα της φαρμακερής μάνητας που τότε έβραζε μέσα του. Δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό.

Οι διδαχές του Γέρου ήταν ισχυρές. Σαν παγερός αέρας φύσηξαν, διαλύοντας τις γλιστερές σκέψεις του Ιουράσκει – μια μυστηριακή αύρα που σκορπίζει τις σκιές. Και ο Κάλνεντουρ δεν αισθανόταν πια καθόλου δελεασμένος από τις σκοτεινές υποσχέσεις του απατηλού θεού. Δεν είχε καμιά πραγματική επιθυμία να γίνει ο Πρίγκιπας των Κλεφτών–

Αυτό είναι το Πεπρωμένο σου! Εγώ είμαι το Πεπρωμένο. Και εσύ είσαι ένα μ'έμένο.

Όχι, αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ· *το δικό μου πεπρωμένο είμαι εγώ!* Κι έστρεψε τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου σαν όπλο εναντίον του Ιουράσκει. Σαν αμυντικό όπλο. Για να πάρει το βλέμμα του απ' αυτά τα μαύρα μάτια που τον παγίδευαν.

Ο θεός αποτραβήχτηκε–

–και κανείς πλέον δεν στεκόταν επάνω στον βωμό.

Ξεθηκαρώνοντας το Φιλί της Έχιδνας μέσα από την κάπα του, ο Κάλνεντουρ στράφηκε κοιτάζοντας ολόγυρα, τις σκοτεινές μορφές που τον είχαν κυκλώσει.

«Ο θεός σας έσφαλε,» τους είπε. «Φύγετε!»

«Είχαμε προειδοποιηθεί γι' αυτό, αδέλφια μου!» φώναξε κάποιος. «Αλλά κανείς δεν ξεφεύγει από το Πεπρωμένο!» Και όλοι μαζί όρμησαν στον Κάλνεντουρ, όμως όχι με φονικά όπλα στα χέρια: με σχοινιά και αλυσίδες.

Η Ζέρκιλιθ δεν τους πυροβόλησε, γιατί φοβόταν ότι ο ήχος θα τραβούσε εδώ τους βασιλικούς από την Κέλμενκωθ. Φωνάζοντας

«Μακριά του!» τους χίμησε με το σπαθί της. Και η Λουκία την ακολούθησε, αφήνοντας πίσω της τον Θέλεντιρ. Ο Ακατάλυτος σύριξε από κάπου.

Ο Δεξής και η Αριστερή, που πριν από λίγο ήταν γαντζωμένοι στους ώμους του Κάλνεντουρ όσο εκείνος πάλευε νοητικά με τον Ιουράσκει, τώρα φτεροκόπησαν, πέφτοντας πάνω στα κεφάλια των ακόλουθων του Πεπρωμένου, χτυπώντας τους με ουρές, νύχια, φτερούγες.

Ο Κάλνεντουρ κλότσησε έναν στην κοιλιά, κοπάνησε έναν άλλο καταπρόσωπο με το πλατύ μέρος του σπαθιού του. «Λουκία, Ζέρκιλιθ – μην τους σκοτώσετε!» φώναξε, παρακινημένος από κάτι που δεν μπορούσε να κατονομάσει. Τον Ιουράσκει;

«Ας φύγουν από μπροστά μου άμα θένε να ζήσουν!» γρύλισε η Υπερδυάτια πειρατίνα σπαθίζοντας ημικυκλικά, σκίζοντας τα ρούχα ενός και τινάζοντας αίματα καθώς εκείνος κραύγαζε παραπατώντας.

Μια αλυσίδα ήρθε προς το πρόσωπό της, επιθετικά, αλλά η Λουκία ύψωσε το ξίφος της και τη σταμάτησε, κάνοντάς την να τυλιχτεί γύρω του. (Από μέσα της καταράστηκε που δεν είχε φορέσει την οργανική στολή ενδυνάμωσης την οποία είχε τυλιγμένη στον σάκο της.) Ο αντίπαλός της της τράβηξε το σπαθί, προσπαθώντας να το πάρει από το χέρι της. Εκείνη το κράτησε γερά αλλά παραπάτησε πάνω στα άτσαλα βότσαλα κι έπεσε προς τη μεριά του κουκουλοφόρου, βρέθηκε κοντά του. Αμέσως σήκωσε το γόνατό της χτυπώντας τον στα μαλακά, κάνοντάς τον να διπλωθεί βογκώντας, ενώ το ξίφος της ελευθερωνόταν από την αλυσίδα του.

Μια λεπίδα άστραψε από δίπλα, κι άλλη μία. Οι ακόλουθοι του Ιουράσκει είχαν αρχίσει να βγάζουν αληθινά όπλα.

Η Ζέρκιλιθ απέκρουσε ένα σπαθί, ενώ είχε ήδη σωριάσει δυο αντιπάλους με χτυπήματα των χεριών της, των ποδιών της, και του πλατύ μέρους της λεπίδας της.

Μια αλυσίδα τυλίχτηκε γύρω απ'το αριστερό γόνατο του Κάλνεντουρ και τον τράβηξε. Έχασε την ισορροπία του κι έπεσε, χτυπώντας την πλάτη του στις πέτρες. Τρεις ακόλουθοι του Πεπρωμένου βρέθηκαν ξαφνικά επάνω του, παλεύοντας να τον ακινητοποιήσουν, να τον δέσουν. Ο ένας δέχτηκε τη γροθιά του στη μύτη· ο δεύτερος κατάφερε να πετάξει το Φιλί της Έχιδνας από το χέρι του· η τρίτη είχε καθίσει στην κοιλιά του, τον είχε καθαλήσει, και προσπάθησε με το γαντοφορεμένο χέρι της να κρατήσει το κεφάλι του κάτω. Ο Κάλνεντουρ τής δάγκωσε τα δάχτυλα, και το χέρι απομακρύνθηκε με μια κραυγή.

Η Λουκία είδε τον Γεώργιο πεσμένο και έκανε να τον πλησιάσει, έτοιμη να τους σκοτώσει όλους για να τον ελευθερώσει—

Μια λάμψη απ' τ' αριστερά της — πόνος στον ώμο της, το σώμα της κλονίστηκε πατόκορφα. Παραπάτησε. *Ενεργειακή ριπή...* συνειδητοποίησε, βλέποντας σκοτοδίνες. Κάποιος την έσπρωξε — ή ίσως να σκότωνε κάποιον — και έπεσε. Ένα χτύπημα ήρθε.

Τα πάντα σκοτείνιασαν για τη Λουκία...

Η Ζέρκιλιθ έκανε στο πλάι, αποφεύγοντας μια ενεργειακή ριπή. Το σπαθί της απέκρουσε ακόμα μια εχθρική λεπίδα και το πιστόλι στο άλλο της χέρι κοπάνησε καταπρόσωπο τη γυναίκα με το ξίφος, σωριάζοντάς την γεμάτη αίματα. Η Ζέρκιλιθ αναρωτήθηκε αν μήπως ήταν ανόητο τώρα να μην πυροβολεί. Αλλά ούτε οι εχθροί τους πυροβολούσαν. *Δε μας θέλουν νεκρούς—*

Μια αλυσίδα τυλίχτηκε γύρω απ' το χέρι της που κρατούσε το πιστόλι, τραβώντας την απότομα. Η Ζέρκιλιθ τρέκλισε, άθελά της· τα βότσαλα γλιστρούσαν σαν δαίμονες του Ιουράσκε από κάτω της. Ένας άντρας — μάλλον άντρας· δε φαινόταν καλά η μορφή του — τη ζύγωσε βαστώντας ξίφος που στραφτάλιζε στο φεγγαρόφωτο. Η Ζέρκιλιθ ύψωσε το δικό της για να το σταματήσει, ενώ η αλυσίδα εξακολουθούσε να τραβά το άλλο της χέρι—

—κι ένα χτύπημα ήρθε στην πλάτη της. Από ρόπαλο, ίσως.

Έχασε την ισορροπία της κι έπεσε· το πιστόλι τής γλίστρησε, αλλά συνέχισε να βαστά το σπαθί της.

Σηκώθηκε αμέσως στο ένα γόνατο—

—και δέχτηκε μια κλοτσιά στα πλευρά, η οποία της έκοψε την ανάσα.

Σπλάθισε — άγρια, τυφλά, ημικυκλικά — και συνάντησε μια λεπίδα.

Ένα χέρι άρπαξε τα μαλλιά της (η κουκούλα της είχε πέσει, συνειδητοποίησε) τραβώντας το κεφάλι της πίσω, και η λεπίδα ενός ξιφιδίου δάγκωσε τον λαιμό της.

Την ίδια στιγμή, περισσότεροι πιστοί του Ιουράσκε ορμούσαν στον Κάλνεντουρ, ακινητοποιώντας τον, και βρήκε κι εκείνος μια λεπίδα κοντά του. Μπροστά στο πρόσωπό του.

«Ο Κύριός μας,» είπε ο άντρας που κρατούσε το σπαθί, «μας είχε προειδοποιήσει ότι ίσως να μην τον αποδεχόσουν. Αλλά δεν διαλέγουμε εμείς το Πεπρωμένο, νυχτερινέ επισκέπτη· το Πεπρωμένο διαλέγει εμάς.»

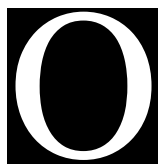
Ο Δεξής κι η Αριστερή σύριζαν και φτεροκοπούσαν καθώς οι πιστοί του Ιουράσκε τούς απομάκρυναν ανεμίζοντας λεπίδες κι αλυσίδες. Τελικά, μη μπορώντας να βοηθήσουν τον φίλο τους, τα δύο ιπτάμενα ερπετά υποχώρησαν...

...ενώ ο Ακατάλυτος παρακολουθούσε απ' τα σκοτάδια, αόρατος για τους πάντες...

...και ο Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ κοίταζε με μάτια γουρλωμένα, στηριζόμενος σ'έναν βράχο, κατάκοπος, φοβούμενος για τη ζωή της Νάλντιρ και τη δική του. Το ήξερε πως δεν μπορούσε να τρέξει για ν'απομακρυνθεί απ'αυτούς που είχαν επιτεθεί στους σωτήρες του· αλλά ακόμα κι αν μπορούσε θα δίσταζε να εγκαταλείψει τη γυναίκα του στο έλεός τους, μα τον Νούρκας!

Κεφάλαιο 10

Λύκοι στο Παλάτι

Ἄνφιρ και η Ζαφειρία γάντζωσαν τους αερώνυχές τους σ'έναν από τους πέτρινους εξώστες του Παλατιού των Σκιών και κατέβηκαν. Γνώριζαν κι οι δύο πως το παλάτι τώρα ήταν ουσιαστικά αφύλαχτο· δεν είχε μείνει κανείς για να το φρουρεί πέρα από μερικούς υπηρέτες και τον κύριο Ὀλντιριν ωλ Νάρεβεκ, τον Φύλακα του Παλατιού, που ήταν υπεύθυνος για οτιδήποτε μέσα στο παλάτι – από τη σίτιση και την ύδρευση μέχρι τη φρούρηση. Η Χάνκαθιρ τον εμπιστευόταν απόλυτα· ο οίκος του, οι Νάρεβεκ, ήταν από παλιά καλοί φίλοι των Νασόλντουν. Σήμερα, ο κύριος Ὀλντιριν βρισκόταν εδώ γιατί είχε αρνηθεί να φύγει από το πόστο του ώσπου οι *πάντες* να έχουν εγκαταλείψει την πόλη. Το αγαπούσε το Παλάτι των Σκιών· όλοι το ήξεραν.

Ο Ἄνφιρ και η Ζαφειρία τον συνάντησαν στη Μεγάλη Αίθουσα με τα τρία τζάκια που, επί του παρόντος, ήταν σβηστά. Ο πρώτος τον είχε ήδη καλέσει τηλεπικοινωνιακά, για να τον ειδοποιήσει για τον επικείμενο κίνδυνο. Ο Ὀλντιριν, τότε, είχε ακουστεί ξαφνιασμένος, αλλά ο Ἄνφιρ τού είχε πει να μην ανησυχεί· *Στέλνω ενισχύσεις*, είχε τονίσει. *Μαχητές μας έρχονται.*

«Ἀρχοντά μου!» είπε τώρα ο Ὀλντιριν. «Ο εχθρός είναι εδώ! Οι αισθητήρες στη σήραγγα καταστράφηκαν, ο συναγερμός ήχησε. Σύντομα θ'ανεβούν – και κανείς από τους μαχητές σας δεν έχει έρθει ακόμα. Είμαστε όλοι οπλισμένοι, όπως βλέπετε» – εκείνος και οι δυο υπηρέτες εκατέρωθέν του κρατούσαν πιστόλια και είχαν σπαθιά θηκαρωμένα στις ζώνες – «αλλά μόνο εγώ είμαι εκπαιδευμένος στη μάχη...»

«Οι μαχητές μας έρχονται,» επανέλαβε ο Ἄνφιρ. «Όπου νάναι θα βρίσκονται στο πλευρό μας, Ὀλντιριν. Εμείς οι δυο φτάσαμε πρώτοι, με αερώνυχες.» Και σκεφτόταν ότι, ίσως, δεν έπρεπε να είχε αφήσει τη Ζαφειρία να τον ακολουθήσει. *Αλλά δε θα με άκουγε, μάλλον...* και δεν είχε χρόνο να διαπληκτιστεί μαζί της. «Πάμε προς την είσοδο της σήραγγας. Έχεις βάλει ανθρώπους σου εκεί;»

«Τους άλλους πέντε που είναι στο παλάτι, Ἀρχοντά μου...»

Τους βρήκαν να περιμένουν τον εχθρό, οπλισμένοι παρόμοια μ'αυτούς στη Μεγάλη Αίθουσα. Στέκονταν στο πέρας ενός διαδρόμου, ε-νεδρεύοντας. Στην άλλη άκρη του διαδρόμου ήταν η είσοδος της σή-ραγγας: σκαλιά που οδηγούσαν σε φαινομενικό τοίχο. Αλλά δεν ήταν πραγματικά τοίχος· μπορούσε να γυρίσει και ν'ανοίξει αν έστρεφες τη σωστή πέτρα προς τη σωστή μεριά. Ελάχιστοι γνώριζαν γι'αυτό: μόνο οι στενοί συγγενείς της Χάνκαθιρ και οι πιο έμπιστοι άνθρωποι της.

Από το εσωτερικό της σήραγγας, η πόρτα ήταν πολύ πιο φανερή και άνοιγε πολύ πιο εύκολα, όπως ήξερε ο Άνφιρ. Υπήρχε ένας μοχλός που όταν τον κατέβαζε ο τοίχος γύριζε.

Περίμενε τώρα ν'ακούσει το τριξίμο που έκαναν οι πέτρες επάνω στις πέτρες καθώς κινούνταν. Αλλά για την ώρα όλα ήταν ήσυχα. Μόνο οι γρήγορες αναπνοές των παλατιανών ακούγονταν. Όλοι τους ήταν φοβισμένοι.

Ο Άνφιρ τούς είπε: «Έρχεται βοήθεια,» για να τους εμψυχώσει· μα δεν ήταν βέβαιος πως τα κατάφερε.

Το τριξίμο πέτρας πάνω σε πέτρα ακούστηκε...

«Ανοίγει!» σύριξε ο Όλντιριν.

Βήματα ήχησαν πάνω στα σκαλοπάτια.

Ο Άνφιρ, κοιτάζοντας από την άκρη της γωνίας του διαδρόμου, είδε μαχητές ν'ανεβαίνουν. Μαχητές με το έμβλημα της Βασίλισσας στα χιτώνιά τους. Πάνοπλοι, με οπλολόγχη στο ένα χέρι και ασπίδα στο άλλο. Αγόρια, όλοι τους. Αγωνιστές του Βασιλείου.

Ο Άνφιρ τούς σημάδεψε με το πιστόλι του και πυροβόλησε. Ένας έπεσε, κραυγάζοντας. Οι υπηρέτες του παλατιού αμέσως μιμήθηκαν τον αδελφό της Κόμισσάς τους· το ίδιο κι ο Όλντιριν και η Ζαφειρία. Η τελευταία κρατούσε οπλολόγχη, όχι πιστόλι.

Αρκετοί Αγωνιστές σωριάστηκαν, αλλά οι υπόλοιποι άρχισαν αμέ-σως να ανταποδίδουν τα πυρά, κι ο Άνφιρ φώναξε: «Καλυπτείτε! Κα-λυπτείτε!» Πολύ αργά, όμως: ένας υπηρέτης χτυπήθηκε στο κεφάλι από σφαίρα κι ένας άλλος στο πόδι. Κι ακόμα κι η Ζαφειρία παραλίγο να χτυπηθεί· ο Άνφιρ είδε τη βολή να περνά δίπλα από το κράνος της.

Την άρπαξε απ'το χέρι και την τράβηξε πίσω. «Μείνε κοντά μου!» Φοβόταν ότι θα σκοτωνόταν, η ανόητη – και μετά, τι θα έλεγε στην αδελφή του, μα τον Νούρκας; Τι; Εκτός του ότι κι εκείνος την αγα-πούσε πολύ, τη μικρή.

Η Ζαφειρία τον αγριοκοίταξε σαν ο θεός της εσκεμμένα να ήθελε να την προσβάλει.

Οι ριπές των Αγωνιστών έπεφταν καταγιστικά προς το πέρας του διαδρόμου, αντηχώντας μες στο Παλάτι των Σκιών, βροντώντας πάνω στις πέτρες των τοίχων οι οποίες ράγιζαν και έσπαγαν. Σφαίρες κυλούσαν στο πάτωμα.

«Προχωρήστε!» ήχησε μια αντρική φωνή από τη μεριά των Αγωνιστών. «Για τη δόξα του Βασιλείου! Για τη Μητέρα του Βασιλείου! Προχωρήστε!»

Και τα μποτοφορεμένα πόδια τους ακούστηκαν να έρχονται.

Ο Άνφιρ είπε στους δικούς του: «Υποχωρήστε! Μακριά αποδώ! Πίσω!» ενώ, συγχρόνως, έριχνε δυο τελευταίες πιστολιές από τη γωνία – η μία χτύπησε σε ασπίδα και δεν διαπέρασε το ενισχυμένο μέταλλο, η άλλη χτύπησε επίσης σε ασπίδα αλλά διαπέρασε το μέταλλο τραυματίζοντας τον Αγωνιστή από πίσω. Ύστερα, ο Άνφιρ γύρισε κι έτρεξε κι αυτός μαζί με τους υπόλοιπους. Αλλά είδε ότι η Ζαφειρία είχε μείνει κοντά του· δεν είχε φύγει αμέσως μόλις εκείνος το πρόσταξε.

«Να τους στήσουμε ενέδρα,» του είπε τώρα. «Παρακάτω.»

«Αποδώ!» φώναξε ο Όλντιριν, στρίβοντας δεξιά, μέσα σ'έναν άλλο διάδρομο· και όλοι τον ακολούθησαν. Δεν υπήρχε κανείς που να ξέρει το Παλάτι των Σκιών καλύτερα απ'αυτόν.

Πίσω τους ένας καταγισμός από σφαίρες έπεσε. Οριακά γλίτωσαν απ'το να χτυπηθούν.

«Προς την έξοδο του παλατιού!» πρόσταξε ο Άνφιρ. «Προς την έξοδο! Δεν υπάρχει άλλη λύση. Δε μπορούμε να τους σταματήσουμε. Και ούτως ή άλλως δεν είμαστε εδώ για να κρατήσουμε ούτε την πόλη ούτε το παλάτι.»

Η Ζαφειρία δεν διαφώνησε – ευτυχώς, σκέφτηκε ο Άνφιρ, γιατί η μικρή είχε τις φλόγες της Θορμάνκου στο μυαλό της τελευταία. Ούτε ο Όλντιριν ωλ Νάρεβεκ έφερε αντίρρηση, αν και ο Άνφιρ ήταν σίγουρος πως θα αισθανόταν την καρδιά του να σκίζεται που εγκατέλειπαν το Παλάτι των Σκιών.

Έφτασαν στη Μεγάλη Αίθουσα, τρέχοντας. Κατευθύνθηκαν προς την Κυρία Πύλη, για να βγουν στον κήπο. Αλλά, προτού φτάσουν εκεί, συνάντησαν τον Έρανκουρ με καμιά πενηνταριά μαχητές πίσω του.

«Δε ζητήσα να έρθεις κι εσύ, Στρατηγέ!» γρύλισε ο Άνφιρ, ξέπνοα. «Ποιος είναι στην Πύλη των Δρόμων, τώρα που λείπεις;»

«Δε μπορούσα να σας αφήσω σε τέτοιο κίνδυνο, Άρχοντα Άνφιρ,» αποκρίθηκε ο Γίγαντας των Δασών, με το μεγάλο του τουφέκι στο ένα χέρι και το σπαθί του στο άλλο. «Έχουν ήδη εισβάλλει;»

«Ναι. Ανέβηκαν από εκεί που μας είπε ο άγνωστος...»

Η όψη του Έρανκουρ ήταν άγρια.

«Πρέπει να εκκενώσουμε την πόλη,» συνέχισε ο Άνφιρ. «Τώρα. Δε γίνεται αλλιώς.»

«Πηγαίνετε, Άρχοντά μου,» είπε ο Έρανκουρ. «Θα τους καθυστερήσουμε όσο μπορούμε.»

«Δε θα σας εγκαταλ—»

«Θα τους καθυστερήσουμε όσο μπορούμε,» επέμεινε ο Γίγαντας των Δασών, ο Στρατηγός της Όσβελακ. «Πηγαίνετε! Εκκενώστε την πόλη — ο χρόνος μας είναι λίγος!»

Ο Άνφιρ καταλάβαινε ότι ο Έρανκουρ είχε δίκιο. Ωστόσο σκέφτηκε: *Αν η Χάνκαθιρ είχε αποφασίσει να κρατήσουμε την πόλη, αντί να φύγουμε, μπορούσαμε να την είχαμε κρατήσει, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!*

Η Ζαφειρία είπε: «Όχι, Έρανκουρ — θα μείνω στο πλευρό σου! Εγώ θα μείνω!»

«Πηγαίνετε με τον Άρχοντα Άνφιρ, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο Έρανκουρ. «Σας χρειάζεται περισσότερο απ'ό,τι εμείς.»

Ο Άνφιρ είπε στη Ζαφειρία: «Πάμε.»

«Να πάρουμε τους αερώνυχες, τότε,» έκανε εκείνη. «Δε θα τους αφήσουμε στη Σφετερίστρια!» Κι έτρεξε.

Ο Άνφιρ την ακολούθησε, φωνάζοντας στον Όλντιριν και τους άλλους παλατιανούς να φύγουν.

«Μαζί τους!» άκουσε πίσω του τον Έρανκουρ να προστάζει, και τέσσερις μαχητές της Όσβελακ ήρθαν στο κατόπι του Άνφιρ και της Ζαφειρίας.

Η κόρη της Κόμισσας των Σκιών ανέβηκε τις σκάλες γρήγορα και, νιώθοντας μια κάποια εξάντληση από την οργανική στολή ενδυνάμωσης που φορούσε τόσες ώρες, έφτασε πρώτη στο μπαλκόνι όπου είχαν γαντζώσει τα μεταλλικά νύχια των αερωνύχων.

Αλλά οι αερώνυχες δεν ήταν εκεί...

Οι Αγωνιστές του Βασιλείου απλώνονταν μες στους διαδρόμους του Παλατιού των Σκιών, αναζητώντας αντιπάλους, έχοντας τις οπλοδόγες τους έτοιμες να καρφώσουν ή να πυροβολήσουν, έχοντας τις

ασπίδες τους υψωμένες μπροστά τους. Κινούνταν σαν πολεμικές μηχανές.

Ο Πατέρας τους, ο Κόμης Γάρταλιν αλ Μακμάρνουν, και η Μεράρχης Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ τούς ακολουθούσαν. *Καμία ουσιαστική αντίσταση*, παρατηρούσε ο πρώτος. *Κανένας δεν φρουρεί το παλάτι. Το μέρος είναι εγκαταλεημένο.* Οι διάδρομοι ήταν άδειοι· το ίδιο και τα δωμάτια πίσω από τις ανοιχτές πόρτες ή αυτές που άνοιγαν οι Αγωνιστές και οι άλλοι μαχητές του Βασιλείου. *Και δε λείπουν μόνο οι άνθρωποι· λείπουν και τα περισσότερα πράγματα.* Οι χώροι του παλατιού έμοιαζαν γυμνοί: ό,τι μπορούσε να κουβαληθεί είχε παρθεί· μονάχα κάποια βαριά έπιπλα απέμεναν, και ο Γάρταλιν δεν είχε καμιά αμφιβολία ότι τα συρτάρια και τα ντουλάπια τους ήταν το ίδιο άδεια με τα δωμάτια και τους διαδρόμους. *Η Κόμισσα δεν ήθελε να μας αφήσει τίποτα – η προδοτική λύκαινα, η σκοτοφαγωμένη!*

Η Τirkουάζη'χοκ έκανε ξόρκια, ψάχνοντας μάλλον για κανέναν άνθρωπο κρυμμένο στις σκιές του Παλατιού των Σκιών, ψάχνοντας για τις σκέψεις τους· αλλά ως τώρα δεν είχε πει τίποτα στον Γάρταλιν. *Ό,τι βλέπουμε εμείς με τα μάτια μας μονάχα, βλέπει κι αυτή με τις μαγικές της αισθήσεις. Κανείς δεν είναι εδώ. Κανείς... Οι τελευταίοι υπερασπιστές του παλατιού – που αποκλείεται να ήταν πάνω από μια ντουζίνα – τράπηκαν σε φυγή σαν άτριχοι λύκοι.*

Αλλά, μετά, πυροβολισμοί αντήχησαν. Κάποιοι τελικά είχαν μείνει, και βρίσκονταν πέρα από την εμβέλεια της μαγείας της Τirkουάζης'χοκ.

«Στρατηγέ!» φώναξε ένας Αγωνιστής που ο Γάρταλιν ήξερε με το όνομά του – *Εθέλδιν* – και ήταν δεκατριών χρονών. «Επιτέθηκαν σ'αυτούς που μπήκαν σε μια μεγάλη αίθουσα. Αποδώ! Αποδώ!»

Ο Γάρταλιν πρόσταξε τους υπόλοιπους να ακολουθήσουν τον Εθέλδιν καθώς τον ακολουθούσε κι ο ίδιος, με σπαθί στο ένα χέρι και πιστόλι τριπλής λειτουργίας στο άλλο. Ήταν ντυμένος με οργανική στολή ενδυνάμωσης κάτω από την πανοπλία του. Το ίδιο κι η Έρνελιθ, που βάδιζε τώρα δίπλα του, πάνοπλη.

Μπαίνοντας στη μεγάλη αίθουσα με τα τρία σβηστά τζάκια, δέχτηκαν επίθεση όπως είχαν δεχτεί και οι προηγούμενοι που είχαν έρθει εδώ, των οποίων τα πτώματα ήταν στο πάτωμα. Οι μαχητές της Όσβελακ τούς περίμεναν, κι ανάμεσά τους ο Γάρταλιν αναγνώρισε την ψηλή μορφή του Έρανκουρ ωλ Νάρεβεκ, αυτού που αποκαλούσαν Γιγαντα των Δασών, έτσι γιγαντώσωμος και καταπράσινος όπως ήταν.

Είχε τώρα ένα μεγάλο τουφέκι υψωμένο – το κρατούσε άνετα με το ένα χέρι – και έριχνε στους Αγωνιστές του Βασιλείου που εφορμούσαν σθεναρά εναντίον εκείνου και των μαχητών του.

«Θάνατος στους προδότες!» κραύγασε ο Γάρταλιν, για τ'αφτιά των Αγωνιστών. «Για τη δόξα του Βασιλείου! και για τη Μητέρα όλων μας! Θάνατος στους προδότες! Το Ιερό Δέος σάς κοιτάζει!» Δείχνοντας με το ξίφος του τους τελευταίους (τουλάχιστον, ήλπιζε να ήταν οι τελευταίοι) υπερασπιστές του Παλατιού των Σκιών.

Οι αερώνυχες έλειπαν.

«Τους έκλεψαν!» αναφώνησε η Ζαφειρία.

«Αδύνατον...» έκανε ο Άνφιρ, σαστισμένος. «Κανείς δεν ήταν εδώ εκτός απ'τους υπηρέτες...»

«Οι άτριχοι λύκοι της Σφετερίστριας!»

«Μα έρχονται από κάτω, Ζαφειρία. Δε μπορεί να–»

«Κάποιοι πρέπει να είχαν ήδη εισβάλει, θείε, δεν το καταλαβαίνεις;»

«Όχι,» κούνησε το κεφάλι του, «αποκλείεται...»

Οι τέσσερις μαχητές που ο Έρανκουρ είχε στείλει μαζί τους ήταν σιωπηλοί, αλλά είχαν υψώσει τις οπλολόγχες τους κοιτάζοντας ολόγυρα, περιμένοντας ενέδρα.

«Τι συνέβη, τότε;» απαίτησε, οργισμένα, η Ζαφειρία. «Πέταξαν οι αερώνυχες από μόνοι τους;»

«Σίγουρα κάποιοι τούς πήραν, αλλά αποκλείεται να ήταν οι άνθρωποι της Σφετερ–» Στο μυαλό του ήρθε μια τρελή ιδέα. Τρελή; ή πολύ λογική; *Εκείνος ο μυστηριώδης αρωγός μας...* Ο άνθρωπος με την οργανική στολή άλματος, που ο Έρανκουρ επέμενε ότι ήταν Σκοτεινός Ακόλουθος... Ήταν δυνατόν αυτός και οι δικοί του να είχαν κλέψει τους αερώνυχες; *Γιατί; Για να μας αναγκάσουν να μείνουμε εδώ;*

«Τι είναι, θείε;» ρώτησε η Ζαφειρία. «Συμβαίνει κάτι;»

«Δηλαδή,» είχε πει ο Άνφιρ στον Γίγαντα των Δασών πριν από μερικές ώρες για τους Σκοτεινούς Ακόλουθους, «ήθελαν απλώς να μας σκοτώσουν...»

«Και εμάς και τους ανθρώπους της Μακμάρνου,» είχε αποκριθεί ο Έρανκουρ. «Είναι παράφρονες. Εχθροί των πάντων. Εχθροί του Νούρκας.»

Και τώρα, μας πήραν τους αερώνυχες για να μας αναγκάσουν να μείνουμε στο παλάτι και να εμπλακούμε με τους βασιλικούς. Αλλά η

πόλη πρέπει να εκκενωθεί – δεν υπάρχει χρόνος! Ο Άνφιρ τράβηξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και κάλεσε τη σύζυγό του, τη Ζιρίνα, και άλλους επικεφαλής των λιγοστών μαχητών που είχαν μείνει στην Όσβελακ. Τους κάλεσε όλους συγχρόνως και τους είπε τι έπρεπε να κάνουν, οπωσδήποτε, το συντομότερο δυνατό: να φύγουν από τις σήραγγες της πόλης, να πάνε στα δάση, όπως είχαν αρχικά σχεδιάσει. Είχε έρθει η ώρα.

«Κι εσύ;» τον ρώτησε η Ζιρίνα μέσα από το megάφωνο. «Πού είσαι εσύ, Άνφιρ; Δε θα είσαι μαζί μας;»

«Θα σας ακολουθήσω – αλλά τώρα πρέπει να βιαστείτε! Είμαι στο Παλάτι των Σκιών, και δεν μπορώ νάρθω αμέσως. Οι άνθρωποι της Σφετερίστριας έχουν εισβάλει εδώ, από μια μυστική σήραγγα.» Η Ζιρίνα γνώριζε για την ύπαρξη αυτής της σήραγγας, αλλά οι άλλοι στους οποίους συγχρόνως μιλούσε ο Άνφιρ δεν ήξεραν. «Δε μπορούμε να τους σταματήσουμε. Η πόλη πρέπει να εγκαταλειφθεί – τώρα. Αρχίστε να φεύγετε όπως είχαμε εξαρχής σχεδιάσει.»

«Αν είσαι στο παλάτι—»

«Φύγετε, Ζιρίνα! Μην καθυστερείτε άλλο! Θα σας ακολουθήσω, είπα. Φύγετε! Είναι σημαντικό να μην παγιδευτούμε μες στην πόλη. Φύγετε!»

«Θα γίνει αμέσως, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η Εθέλδιρ αλ Κίριναβ, που ήταν επικεφαλής στην Πύλη των Αγρών. Θα γίνει αμέσως, αποκρίθηκαν κι οι άλλοι. Ξεκινάμε τώρα. Φεύγουμε. Θα σας συναντήσουμε έξω από την πόλη, Άρχοντα Άνφιρ.

«Ελπίζω να ξέρεις τι κάνεις,» του είπε η Ζιρίνα, κι ο Άνφιρ άκουσε το σφίξιμο στη φωνή της, σαν κάτι να την έπνιγε.

«Θα σε δω στα δάση, Ζιρίνα. Οδήγησε τους μαχητές σου έξω από την Όσβελακ!» Και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

Ο Όλντιριν ωλ Νάρεβεκ, ο Φύλακας του Παλατιού, δεν είχε φύγει από το Παλάτι των Σκιών. Δεν μπορούσε να φύγει, όχι μέχρι οι πάντες να το είχαν εγκαταλείψει. Είχε μείνει μαζί με τον ξάδελφό του – τον Γίγαντα των Δασών – και τους μαχητές του. Και οι παλατιανοί υπηρέτες, βλέποντάς τον, είχαν αρνηθεί κι αυτοί να αφήσουν το παλάτι.

Βρίσκονταν όλοι τους τώρα στη Μεγάλη Αίθουσα καθώς οι Αγωνιστές του Βασιλείου ορμούσαν εκεί, μαζίκα – μια θύελλα από οπλολόγχοι και ασπίδες – κραυγάζοντας σαν παράφρονες: *Για τη δόξα του Βασιλείου! Για τη Μητέρα του Βασιλείου! Το Ιερό Δέος κοιτάζει! Το*

Ιερό Δέος κοιτάζει! Κι όλοι τους αγόρια, κανένα μεγαλύτερο από δεκαοκτώ χρονών... Κάννες πυροβολούσαν, σκοτώνοντας και τραυματίζοντας ανθρώπους προς κάθε κατεύθυνση. Έπιπλα ανατρέπονταν, έπιπλα έσπαγαν, ό,τι διακοσμητικό ή χρηστικό αντικείμενο είχε απομείνει μες στη Μεγάλη Αίθουσα γινόταν κομμάτια και θρύψαλα.

Ο Όλντιριν είδε έναν από τους παλατιανούς υπηρέτες να πέφτει, χτυπημένος από σφαίρα στο κεφάλι· είδε έναν άλλο να τραυματίζεται στο αριστερό πόδι και να σωριάζεται ουρλιάζοντας. Ένας Αγωνιστής τον πλησίασε, υψώνοντας την οπλολόγη του για να τον καρφώσει. Ο Όλντιριν έστρεψε το πιστόλι του και τράβηξε τη σκανδάλη: το όπλο ήταν γυρισμένο στην ηχητική λειτουργία, και το ηχητικό κύμα που εξαπέλυσε χτύπησε τον Αγωνιστή με την υψωμένη οπλολόγη καθώς και τους τρεις πίσω του, κάνοντάς τους όλους να παραπατήσουν, ζαλισμένοι, αιμορραγώντας από τη μύτη και τ'αφτιά. Αξιοπερίεργο ήταν το γεγονός ό,τι δεν είχαν πέσει, παρατήρησε ο Όλντιριν – δείγμα του φανατισμού που είχε δημιουργήσει μες στο μυαλό τους η σκοτοφωγμένη Ζώθμαλιρ αλ Μακκάρνουν.

Έτρεξε προς το αγόρι που στεκόταν πάνω από τον τραυματισμένο υπηρέτη και το κάρφωσε στα πλευρά με το σπαθί του, τρυπώντας το βαθιά. Με γαλανά αίματα να τινάζονται από το στόμα του, ο Αγωνιστής του Βασιλείου επιτέλους έπεσε. Και ο Όλντιριν συνέχισε στον επόμενο που τρέκλιζε από την ηχητική ριπή – σκίζοντάς του τον λαιμό με μια γρήγορη σπαθιά – και στον επόμενο – καρφώνοντάς τον στο στήθος, διαπερνώντας την πανοπλία του.

Καθώς τον κλοτσούσε για να ελευθερώσει τη λεπίδα από μέσα του, άκουσε από δίπλα: «Σκοτώνεις τα παιδιά μου, λακέ της Κόμισσας;» Ο Όλντιριν ίσα που πρόλαβε να γυρίσει για να σταματήσει, με το ξίφος του, το ξίφος του Γάρταλιν αλ Μακκάρνουν. Η εχθρική λεπίδα ήταν τυλιγμένη από σπινθηρίζουσες ενέργειες και, συγχρόνως, η δύναμη του Κόμη έμοιαζε εξωφρενική – φορούσε οργανική στολή κάτω απ'την πανοπλία του, συνειδητοποίησε ο Όλντιριν καθώς παραπατούσε.

«Τα παιδιά που έχεις καταστρέφει, γιε του Ιουράσκει!» γρύλισε. «Τα έχεις κάνεις τέρατα!» Κι έστρεψε το πιστόλι του προς τον Γάρταλιν—

—ο οποίος το χτύπησε με το ενεργειακό σπαθί του, τινάζοντάς το σπασμένο από το χέρι του Όλντιριν. «Αυτό λες μες στο μυαλό σου

όταν τους σκοτώνεις; Ότι είναι “τέρατα”;» Και σπάθισε ξανά τον Φύλακα του Παλατιού.

Ο Όλντιριν απέκρουσε το χτύπημα, αλλά η λεπίδα του έσπασε από τη δύναμη του Γάρταλιν κι ο ίδιος έχασε την ισορροπία του κι έπεσε, χτυπώντας την πλάτη του και την πίσω μεριά του κεφαλιού του επώδυνα στο πάτωμα (τα χαλιά της Μεγάλης Αίθουσας τα είχαν όλα μαζέψει προτού η Κόμισσα και οι άλλοι εκκενώσουν την πόλη). Ο Γάρταλιν πάτησε, με το ένα πόδι, πάνω στο στήθος του.

«Το φως της Σφετερίστριας είναι αδύναμο!» έκρωξε ο Όλντιριν καθώς το σπαθί του Κόμη στρεφόταν προς τον λαιμό του. «Νομίζει ότι ελέγχει το Βασίλειο, αλλά—»

«Το δικό σου φως έχει ήδη σβήσει, λακέ, και η Κόμισσά σου θα σ’ακολουθήσει στον Κήπο,» είπε ο Γάρταλιν και τον κάρφωσε, ενώ ολόγυρά του οι Αγωνιστές και οι άλλοι μαχητές του Βασιλείου χτυπιόνταν με τους υπερασπιστές της Όσβελακ, τους λακέδες που η Κόμισσα των Σκιών είχε αφήσει πίσω της.

«Γάρταλιν!» ήχησε ξαφνικά η φωνή της Έρνελιθ, κι ο Κόμης αμέσως κατάλαβε ότι κάποιος κίνδυνος ήταν κοντά του. Στράφηκε και είδε τον άνθρωπο που αποκαλούσαν Γίγαντα των Δασών να τον σημαδεύει με το μεγάλο τουφέκι που κρατούσε μονοχειράρι. Αμφέβαλλε ότι προλάβαινε να πεταχτεί στο πλάι για ν’αποφύγει τη ριπή.

Ένας από τους Αγωνιστές, όμως, ήταν πιο γρήγορος από τον Έρανκουρ, τον Στρατηγό της Όσβελακ: όρμησε καταπάνω του με τη λεπίδα της οπλολόγχης μπροστά, για να τον καρφώσει. Εκείνος αναγκάστηκε να στραφεί. Απέκρουσε με το τουφέκι του την οπλολόγχη και, με το σπαθί του, έκοψε το κεφάλι του Αγωνιστή. Ο Γάρταλιν το είδε να φεύγει από τους ώμους του αγοριού σαν καρπός που φεύγει από δέντρο τινάζοντας υγρά. Και το ήξερε αυτό το αγόρι με το όνομά του. Πολλούς, πάρα πολλούς, από τους Αγωνιστές του Βασιλείου τούς ήξερε με τα ονόματά τους...

Ύψωσε το πιστόλι που κρατούσε στο άλλο του χέρι και σημάδεψε τον Έρανκουρ. Εκείνος τον πρόσεξε και, προτού το ακέφαλο σώμα του αγοριού σωριαστεί, το χτύπησε με τον αγκώνα του, στέλνοντάς το με τρομερή δύναμη προς τη μεριά του Γάρταλιν, τη στιγμή που αυτός τραβούσε τη σκανδάλη. Η ριπή πέτυχε τον νεκρό Αγωνιστή. Και ο Γίγαντας των Δασών εφόρμησε καταπάνω στον Γάρταλιν – τρέχοντας και πυροβολώντας με το τουφέκι του. Μια σφαίρα βρήκε τον Κόμη στον ώμο, και σωριάστηκε γρυλίζοντας, χάνοντας το πιστόλι του.

Προσπάθησε να σηκωθεί, αλλά ο Γίγαντας των Δασών ήταν ήδη μπροστά του, κι ένα ψηλό πόδι τον κλότσησε στο στήθος, ρίχνοντάς τον κάτω πάλι, για να κυλήσει. Το ενεργειακό σπαθί του το κρατούσε, όμως, γερά στο χέρι του και, καθώς τώρα γύριζε, επιχείρησε να κόψει και τα δύο πόδια του Έρανκουρ που τον ξαναπλησίαζε – το ήξερε πως, με την οργανική στολή, είχε τη δύναμη να το κάνει. Αλλά ο Γίγαντας των Δασών απέκρουσε το σπαθί του Κόμη με το δικό του, και δεν παραπάτησε. Τον κοπάνησε κατακέφαλα, πάνω στο κράνος του, με το μεγάλο τουφέκι στο άλλο του χέρι, κι ο Γάρταλιν είδε σκοτοδίνες, γεύτηκε αίμα. Όμως δεν μπορούσε να δεχτεί ότι θα σκοτωνόταν από τούτο τον βάρβαρο λακέ της Κόμισσας των Σκιών! Η οργανική στολή του και μόνο είχε τη δύναμη να τον σηκώσει ξανά όρθιο· κι αυτό προσπάθησε να κάνει. Κίνησε τα πόδια του, γρυλίζοντας, ζαλισμένος–

–και το σπαθί του Έρανκουρ βρέθηκε καρφωμένο στο στήθος του, έχοντας τρυπήσει μεταλλικό θώρακα, οργανική στολή, σάρκα, κόκαλα, ζωτικά όργανα.

Ο Γάρταλιν νόμιζε πως άκουσε μια πύλη ν’ανοίγει. Νόμιζε πως όλοι οι άλλοι ήχοι – οι ιαχές, οι κρότοι, οι κραυγές – είχαν γίνει αδύναμοι, πολύ αδύναμοι, κι αυτή η μεταλλική πύλη έτριζε έντονα και μελωδικά...

Ένας κήπος ήταν πίσω της...

Καθώς ο Γάρταλιν αλ Μακμάρνουν κατέρρεε νεκρός από τη λεπίδα του Γίγαντα των Δασών, ένας πυροβολισμός ήχησε από κοντά, και η σφαίρα από το πιστόλι της Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ χτύπησε τον Στρατηγό Έρανκουρ ωλ Νάρεβεκ στα πλευρά, με αρκετή δύναμη για να τον κάνει να πέσει, αλλά χωρίς να διαπεράσει την αλεξίσφαιρη επένδυση κάτω από τον αλυσιδωτό του θώρακα.

Η Έρνελιθ πλησίασε τον πεσμένο Γίγαντα με το πιστόλι της προτεταμένο, ενώ γύριζε, με τον αντίχειρά της, τη λειτουργία του όπλο στο ενεργοβόλο. Από ενεργειακές ριπές δεν μπορούσε να τον γλιτώσει καμιά θωράκιση, τον σκοτοφαγωμένο! Η Έρνελιθ τράβηξε τη σκανδάλη ξανά, ενώ ο Έρανκουρ σηκώνόταν, και το σώμα του τραντάχτηκε. Μια κραυγή βγήκε απ’τα χείλη του καθώς έπεφτε στο ένα γόνατο. Προσπάθησε να στρέψει το μεγάλο τουφέκι του, μονοχειριάρι, προς τη μεριά της, για να της ρίξει. Η Έρνελιθ ήταν, όμως, ήδη κοντά του και χτύπησε το πυροβόλο όπλο με το σπαθί της και με όλη τη δύναμη της οργανικής στολής της, σπάζοντάς το, κόβοντάς το στα δύο. Ύστερα, αμέσως, το λεπίδι της κινήθηκε ξανά, βρίσκοντας τον

Έρανκουρ στο κεφάλι, σπάζοντας τώρα το κράνος του και ρίχνοντάς τον κάτω, με κόκκινα αίματα να τον έχουν τυλίξει.

Αλλά ο καταραμένος δεν είχε ακόμα σκοτωθεί, παρατηρούσε η Έρνελιθ. Ο άνθρωπος ήταν σαν γαμημένο *θηρίο* της Θορμάνκου! Έπρεπε να τον ξεπαστρέψει γρήγορα και να βοηθήσει τον Γάρταλιν· ίσως να μην ήταν πολύ αργά γι' αυτόν. Υπήρχαν πολεμιστές που είχαν τραυματιστεί και πιο άσχημα αλλά είχαν σωθεί.

Η Έρνελιθ κλότσησε τον Γίγαντα των Δασών καταπρόσωπο, καθώς εκείνος προσπαθούσε πάλι να σηκωθεί, και είδε δόντια να τινάζονται μαζί με κόκκινο αίμα. Ύψωσε το σπαθί της για να τον καρφώσει και να—

Μια σκιά από δίπλα της.

Η Έρνελιθ στράφηκε βλέποντας μια λυγερή πολεμίστρια με φολιδωτή πανοπλία και κράνος να της ορμά με οπλολόγχη για να την καρφώσει. Ήταν η Ζαφειρία, η κόρη της Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, αλλά η Έρνελιθ δεν την αναγνώριζε. Απέκρουσε τη λεπίδα της οπλολόγχης προσπαθώντας συγχρόνως να τη σπάσει — μην περιμένοντας ότι θα συναντούσε μια δύναμη παρόμοια με τη δική της. Η αντίπαλός της φορούσε οργανική στολή ενδυνάμωσης! συνειδητοποίησε η Έρνελιθ λίγο προτού δεχτεί τη γροθιά της στο πλάι του κεφαλιού και, παραπατώντας, σωριαστεί. Κύλησε, σηκώθηκε όρθια, καθώς η Ζαφειρία ερχόταν καταπάνω της φωνάζοντας: «Η Λωράθλου έχει έτοιμη θέση για σένα, σκοτοφαγωμένη λύκαινα της Σφετερίστριας!» Και οι δυο τους άρχισαν ν' ανταλλάσσουν δυνατά χτυπήματα, η μία με οπλολόγχη, η άλλη με σπαθί.

Ο Άνφιρ είχε ακολουθήσει την ανιψιά του τρέχοντας, για να την προλάβει και να τη σταματήσει, αλλά τώρα έβλεπε πως ήταν αργά γι' αυτό. Και ο Έρανκουρ ήταν πεσμένος εκεί κοντά, αντικρύ του, προσπαθώντας να σηκωθεί, αιμόφυρτος. Ο Άνφιρ αισθάνθηκε διχασμένος προς στιγμή. Κατέληξε ότι ο Γίγαντας ίσως να τον είχε ανάγκη περισσότερο, έτσι τον ζύγωσε και τον βοήθησε να ορθωθεί, ενώ γύρω τους οι μαχητές της Σφετερίστριας χτυπιόνταν με τους μαχητές της Όσβελακ.

«...Άρχοντα Άνφιρ,» έκρωξε ο Έρανκουρ, καταπονημένος. «Είστε εδώ;... Τι...;»

«Κάποιοι μάς έκλεψαν τους αερώνυχες. Δεν ήταν στον εξώστη που τους αφήσαμε—»

«Τι;»

«Μπορείς να σταθείς μόνος σου;»

«Ναι. Φυσικά.» Σκούπισε αίματα από το πρόσωπό του.

«Πάρε τους μαχητές σου και φύγε αποδώ! Πρόσταξα τηλεπικοινωνιακά τους υπόλοιπους να εγκαταλείψουν την πόλη. Πάρε τους μαχητές σου και οδήγησέ τους έξω απ'το παλάτι, σε κάποια από τις σήραγγες. Υποχωρήστε!»

«Θα έρθεις μαζί μας!»

«Ναι – μόλις πάρω αυτή τη φλόγα της Θορμάνκου αποκεί που έχει μπλέξει!» Κοίταζε προς τη Ζαφειρία που μονομαχούσε με μια βασιλική πολεμίστρια η οποία, από την περιβολή της, φαινόταν για μεράρχης. «Πήγαινε, Έρανκουρ!»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνος, μοιάζοντας πολύ καταβεβλημένος για να διαφωνήσει. Στράφηκε κι άρχισε να φωνάζει στους μαχητές του να υποχωρήσουν, καθώς βάδιζε ανάμεσα στις συμπλοκές. Ένας Αγωνιστής του Βασιλείου τού όρμησε με οπλολόγχη, και το μετάνιωσε – με τη ζωή του. Ο Γίγαντας των Δασών ήταν απλά ζαλισμένος, όχι κι ετοιμοθάνατος.

Ο Άνφιρ ύψωσε το πιστόλι του για να σημαδέψει την αντίπαλο της Ζαφειρίας, αλλά παρατήρησε ότι ήταν πολύ ριψοκίνδυνο να τραβήξει τη σκανδάλη· έτσι όπως μάχονταν οι δυο τους, μπορεί να χτυπούσε την ανιψιά του. Κατέβασε το πυροβόλο και τις πλησίασε με το σπαθί του–

Δεν πρόλαβε να φτάσει αρκετά κοντά. Αγωνιστές του Βασιλείου ορμούσαν ξαφνικά από παντού, με οπλολόγχες και ασπίδες. Ο Άνφιρ πυροβόλησε έναν στο κεφάλι. Σπάθισε έναν άλλο και συνάντησε την ασπίδα του. Μια φωνή ακούστηκε: «Αιχμαλωτίστε τον – είναι ο αδελφός της Κόμισσας!» Ένας πυροβολισμός, κι ο Άνφιρ αισθάνθηκε το αριστερό του πόδι να χτυπιέται και να χάνει τη δύναμή του. Ένιωσε κι άλλα χτύπημα να πέφτουν στο σώμα του, από τις πίσω μεριές μακριών οπλοολόγχων: ένα στην πλάτη, ένα στα πλευρά–

–σπάθισε μπροστά του ημικυκλικά, κραυγάζοντας, απομακρύνοντας μια οπλολόγχη που πήγαινε για το στήθος του–

–ένα στο κεφάλι... Ο Άνφιρ, γονατισμένος ήδη στο ένα γόνατο – αν και δεν θυμόταν πότε ακριβώς είχε γονατίσει – έχασε τώρα τις αισθήσεις του.

Η Ζαφειρία, μονομαχώντας με την Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ και μην ξέροντας με ποια μονομαχούσε, βρέθηκε απρόσμενα περικυκλωμένη

από Αγωνιστές του Βασιλείου – αγόρια που τα περισσότερα ήταν μικρότερα από εκείνη, με πανοπλίες, κράνη, οπλολόγχες, ασπίδες.

Μια κάννη στράφηκε προς τη μεριά της– Η Ζαφειρία χτύπησε την εχθρική οπλολόγχη με τη δική της, σπάζοντας ένα μεγάλο κομμάτι του στελέχους της· και κάρφωσε τον Αγωνιστή που είχε επιχειρήσει να την πυροβολήσει, τρυπώντας ασπίδα και πανοπλία με τη δύναμη της οργανικής στολής της, σωριάζοντας τον αιμόφυρτο.

Η Έρνελιθ, βλέποντας τότε την οπλολόγχη της Ζαφειρίας παγιδευμένη μέσα στο νεκρό αγόρι, έκανε να τη σπαθίσει για να την αποτελειώσει. Αλλά εκείνη το περίμενε αυτό· αφήνοντας την οπλολόγχη, έσκυψε κι απέφυγε τη λεπίδα της μεράρχη. Τράβηξε, συγχρόνως, το ξίφος από τη ζώνη της και τη χτύπησε καταπρόσωπο. Κραυγάζοντας, η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ έπεσε με βαθυγάλαζα αίματα να σκεπάζουν την όψη της.

Ένας πυροβολισμός ήχησε, αλλά η Ζαφειρία ήταν τυχερή: ο Αγωνιστής που είχε τραβήξει τη σκανδάλη της οπλολόγχης του την αστόχησε για μερικά εκατοστά. Όμως δεν ήταν μόνο ένας απ'αυτούς κοντά της, κι ένας άλλος της όρμησε για να την καρφώσει–

–και σωριάστηκε καθώς κάποιος τον είχε πυροβολήσει: ένας μαχητής με κάπα στο σώμα, κουκούλα στο κεφάλι, μαντήλι στο πρόσωπο. Κι ένας ακόμα, παρόμοια ντυμένος, ήταν στο πλευρό του. Οι δυο τους κρατούσαν ένα πιστόλι σε κάθε χέρι και πυροβολούσαν σαν παράφρονες της Θορμάνκου, αποδώ κι αποκεί, λες και είχαν βάλει στοίχημα ποιος θα άδειαζε πρώτος τον γεμιστήρα του όπλου του. Διέλυσαν τους Αγωνιστές του Βασιλείου γύρω από τη Ζαφειρία, αναγκάζοντάς τους να αποτραβηχτούν – όσοι ακόμα στέκονταν όρθιοι. Το πρόβλημα ήταν πως περισσότεροι Αγωνιστές έρχονταν, καθώς και μισθοφόροι.

Ο ένας από τους κουκουλοφόρους ζύγωσε τη Ζαφειρία, λέγοντάς της: «Κρατήσου επάνω μου, μικρή. Κρατήσου επάνω μου, αλλιώς θα πεθάνεις!» Και τύλιξε το ένα του χέρι (που δεν κρατούσε πιστόλι πια) γύρω απ'τη μέση της. «Κρατήσου!»

Η Ζαφειρία υπάκουσε· αρπάχτηκε από τα ρούχα, αν και δεν καταλάβαινε τι–

Πετάχτηκαν στον αέρα. Περνώντας πάνω απ'τα κεφάλια δυο μαχητών της Σφετερίστριας... ενώ πίσω τους καπνός απλωνόταν – κάτι που είχε κάνει ο άλλος κουκουλοφόρος; – τυλίγοντας τα πάντα σε πυκνή θολούρα.

Ο άντρας που είχε πάρει τη Ζαφειρία μαζί του έπεσε τώρα στο έδαφος, και παραλίγο κι οι δυο τους να σωριαστούν. Έστρεψε το πιστόλι του κι έριξε σ'έναν μισθοφόρο που έκανε να τους πυροβολήσει· τον βρήκε στο πόδι, όπου δεν φορούσε αλεξίσφαιρη πανοπλία, ρίχνοντάς τον κάτω. «Τρέξε – αποδώ!» είπε ο άντρας στη Ζαφειρία, ξέπνοα, παρασέρνοντάς την μαζί του. Το άλμα έμοιαζε να τον έχει εξουθενώσει – *επειδή σήκωσε κι εμένα, μάλλον. Φορά οργανική στολή. Είναι αυτός που μας μίλησε και στις επάλξεις; Είναι ο ίδιος;*

Ο άντρας άλλαξε γεμιστήρα στο πιστόλι του καθώς έφταναν κοντά σε μια πόρτα στο πλάι της Μεγάλης Αίθουσας. «Πέρνα· φύγε,» είπε στη Ζαφειρία. «Βγες στον κήπο. Κουνήσου!» Στράφηκε και πυροβόλησε κάποιον βασιλικό που τους είχε προσέξει.

«Μα, ο θεός Άνφιρ...»

«Κουνήσου, μικρή! Θες να πεθάνεις; Ο αερώνυχάς σου σε περιμένει έξω, στον κήπο.»

«Τι; Τι;»

«*Πήγαινε*, γαμώ τον καταραμένο Νούρκας! *Πήγαινε!*» Ο άντρας την έσπρωξε.

Η Ζαφειρία έριξε μια ματιά στη Μεγάλη Αίθουσα, βλέποντας παντού εχθρούς, παντού ανθρώπους με το έμβλημα της Σφετερίστριας. Κι αισθανόταν κουρασμένη, πολύ κουρασμένη. Τόσες ώρες φορούσε οργανική στολή ενδυνάμωσης...

Πού ήταν ο θεός Άνφιρ; Ευχόταν να ήταν καλά. Προσευχόταν γ'αυτό στον Νούρκας και—

Ο άντρας που την είχε βοηθήσει είχε μόλις πει «γαμώ τον καταραμένο Νούρκας»; Ήταν δυνατόν; Ποιος θα έλεγε κάτ—;

«*Πήγαινε!*» Την έσπρωξε ξανά, με το ένα χέρι, ενώ με το άλλο πυροβολούσε δύο βασιλικούς που έστρεφαν τις κάννες οπλολογχών προς τη μεριά τους. «Δε θα μείνω άλλο μαζί σου. Φύγε!»

Η Ζαφειρία άνοιξε την πόρτα κι έτρεξε, αφήνοντάς τον πίσω της. Πέρασε από μερικούς διαδρόμους και βγήκε στον κήπο του Παλατιού των Σκιών.

Σταμάτησε απότομα.

Ο αερώνυχάς της ήταν, όντως, εδώ...

Πώς ήξερε αυτός ο άντρας ότι...; Αυτός τον είχε κλέψει; Αλλά, αν τον είχε κλέψει, γιατί τώρα τον είχε επιστρέψει;

Η Ζαφειρία αισθανόταν μπερδεμένη, συγχυσμένη – και δεν είχε χρόνο για σκέψεις. Πήδησε στη θέση του πιλότου – τη μοναδική θέση του μικρού ελικοπτήρου – κι έβαλε τον έλικα σε λειτουργία.

Πέταξε πάνω απ'το Παλάτι των Σκιών και την Όσβελακ...

Κεφάλαιο 11

Το Κοίλωμα του Πεπρωμένου

ας έχετε παρεξηγήσει,» είπε ο μαυρόδερμος, καρφλός άντρας με τα γαλανά γένια. «Δεν είμαστε εχθροί σας.» Επάνω στο κεφάλι του ήταν φτιαγμένη μια περίπλοκη δερματοστιξία που ούτε ο Κάλνεντουρ ούτε η Ζέρκιλιθ μπορούσαν να δουν καθαρά. «Είμαστε φανατικοί φίλοι σας.»

«Παράξενο τρόπο έχετε να το δείχνετε...» μούγκρισε ο Κάλνεντουρ, με τα χέρια και τα πόδια του δεμένα με αλυσίδες σ'ένα από τα τοιχώματα της σπηλιάς όπου οι πιστοί του Ιουράσκε τούς είχαν τραβήξει.

«Πάντοτε με τρόπους παράξενους το Πεπρωμένο μάς φανερώνεται, Εκλεκτέ· και πάντοτε, επίσης, αναπόφευκτο είναι,» αποκρίθηκε ο άντρας με τη δερματοστιξία στο κεφάλι σαν να διάβαζε κάποιο ρητό από βιβλίο. Αλλά αν υπήρχε τέτοιο ρητό στη Μοργκιάνη ο Κάλνεντουρ δεν το είχε ξανακούσει ούτε στο λησμονημένο παρελθόν του· ήταν σίγουρος. Ο άντρας που του μιλούσε ήταν αυτός που τον είχε απειλήσει με σπαθί, τερματίζοντας τη συμπλοκή κάτω από τους σταυρωτούς βράχους, μπροστά από τον βωμό του Ιουράσκε. Πρέπει να ήταν ο αρχηγός τους, υπέθετε ο Κάλνεντουρ. Κάποιος ιερέας του απατηλού θεού, ίσως.

«Ποιος είναι “Εκλεκτός”;»

«Εσύ, φυσικά. Αν και, μάλλον, δεν το έχεις συνειδητοποιήσει ακόμα. Όπως έλεγα, φίλε μου, με παράξενους τρόπους το Πεπρωμένο—»

«Δεν έχω καμιά σχέση με τον θεό σας. Δεν είμαι αυτός που νομίζετε.»

«Είχαμε προειδοποιηθεί ότι πιθανώς να το αρνιόσουν, πιθανώς να μην καταλάβαινες τη βαρύτητα της ίδιας σου της παρουσίας—»

«Από ποιον είχατε προειδοποιηθεί; Απ'τον Ιουράσκε; Του μιλάτε κιόλας;»

«Εκείνος μιλά σ'εμάς, Εκλεκτέ. Μέσα από οράματα και όνειρα και σημάδια.»

«Κι αυτά σάς μαρτύρησαν ότι θα έρθω εδώ, και ότι έπρεπε να μου επιτεθείτε;»

«Εσύ μάς επιτέθηκες. Εσύ και οι συντρόφισσές σου.»

Οι πιστοί του Ιουράσκε, μετά τη συμπλοκή, τους είχαν πάει όλους σε μια σπηλιά που δεν ήταν και πολύ μακριά από τους σταυρωτούς βράχους και έμοιαζε στον Κάλνεντουρ για καλή κρυψώνα· αποκλείεται, τουλάχιστον, οι διώκτες τους από την Κέλμενκωθ να τους έβρισκαν εδώ. Από την άλλη, βέβαια, ετούτη η κατάσταση αποτελούσε πρόβλημα από μόνη της...

Τον Κάλνεντουρ και τη Ζέρκιλιθ τούς είχαν φέρει στη σπηλιά τραβώντας τους και απειλώντας τους με λεπίδες και ενεργοβόλα πιστόλια. Τα χέρια τους τους τα είχαν δέσει πίσω απ'την πλάτη, με αλυσίδες. Τον Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ τον είχαν επίσης πάρει μαζί τους, αλλά χωρίς να τον δέσουν· μόνο απειλώντας τον. Τη Λουκία την είχαν σηκώσει καθώς ήταν λιπόθυμη. Το ίδιο και τη Νάλντιρ· και ο Κάλνεντουρ τούς είχε γρυλίσει να την προσέξουν: ήταν ετοιμοθάνατη, μα τους θεούς!

Ο Δεξής κι η Αριστερή είχαν εξαφανιστεί. Όπως κι ο Ακατάλυτος. Αλλά ο Κάλνεντουρ υποψιαζόταν ότι δεν τους είχαν εγκαταλείψει.

Η σπηλιά όπου τους είχαν φέρει οι πιστοί του Ιουράσκε δεν ήταν πολύ μεγάλη, μα ούτε και πολύ μικρή. Τους χωρούσε άνετα όλους. Και τα τοιχώματά της ήταν γεμάτα ιερατικά λαξεύματα που ο Κάλνεντουρ δεν αναγνώριζε μα μπορούσε να φανταστεί ποιας παράνομης θρησκείας ήταν.

Μες στη σπηλιά υπήρχε, επίσης, ένας μεγάλος φωτόλιθος επάνω σε λιθοστάτη, που το φως του δεν ήταν επικίνδυνο να φανεί από έξω. Η σπηλιά ήταν υπόγεια· είχαν περάσει ένα άνοιγμα στους βράχους και είχαν κατεβεί για να φτάσουν εδώ. Το μέρος ήταν, αναμφίβολα, ασφαλές.

Πράγμα που, στην περίπτωση του Κάλνεντουρ και των φίλων του, μπορούσε να έχει διπλή σημασία: μία θετική και μία αρνητική.

Η Ζέρκιλιθ ήταν πεσμένη στο έδαφος, δεμένη χειροπόδαρα με αλυσίδες. Η Λουκία ήταν ξαπλωμένη παραδίπλα, επίσης δεμένη, αλλά ακόμα αναισθητη. Ο Θέλεντιρ βρισκόταν κοντά τους, κι αυτός αλυσσοδεμένος. Τη Νάλντιρ δεν το είχαν βρει σκόπιμο να τη δέσουν...

«Σας επιτεθήκαμε γιατί τον πλησιάζατε απειλητικά!» είπε τώρα η Ζέρκιλιθ. «Σας ζήτησα να μείνετε μακριά του» – αν και δεν θυμόταν αν το είχε πει ακριβώς έτσι – «μα δε μ'ακούσατε.»

«Σου εξήγησα ότι περιμέναμε τον Εκλεκτό,» απάντησε ο άντρας με τη δερματοστιξία στο κεφάλι.

«Δεν είναι ο Εκλεκτός σας.»

«Δεν το έχει καταλάβει ακόμα.»

«Και θα τον αναγκάσετε να το καταλάβει; Αυτό είναι το σχέδιό σας;»

«Δεν έχουμε “σχέδιο”. Ακολουθούμε μονάχα το Μεγάλο Σχέδιο του Πεπρωμένου.» Καμιά εικοσαριά ήταν οι πιστοί του Ιουράσκε μες στη σπηλιά, αλλά μόνο αυτός με τη δερματοστιξία μιλούσε. Κανείς άλλος – από όσους φαίνονταν καθαρά – δεν είχε κεφάλι καραφλό, με δερματοστιξία ή μη. Ήταν και άντρες και γυναίκες, οι περισσότεροι μαυρόδερμοι. Έκδηλα Μοργκιανοί όλοι τους, φυσικά.

«Το σχέδιο του Πεπρωμένου άλλαξε,» τους είπε ο Κάλνεντουρ. «Μίλησα μαζί του εκεί, στον βωμό, κάτω απ’τους σταυρωτούς βράχους. Και πιο πριν είχα ξαναμιλήσει μαζί του· ήρθα γιατί με κάλεσε. Μου το ζήτησε. Αν και δεν είπε τι ακριβώς ήθελε. Αυτό το αποκάλυψε τώρα... με όχι και τόσο ευγενικό τρόπο.»

«Που σημαίνει τι;» Ο άντρας με τη δερματοστιξία τον ατένιζε με στενεμένα μάτια.

Η Λουκία ξύπνησε τότε, μουγκρίζοντας, νιώθοντας να πονά πατόκορφα – τα επακόλουθα της ενεργειακής ριπής. «Γαμώ την πουτάνα του Λοκράθου...» άρθρωσε, στη Συμπαντική. «Πού...;»

«Μας έχουν αιχμαλωτίσει,» της είπε η Ζέρκιλιθ, στην ίδια γλώσσα. «Αλλά δεν–»

«Δεν είστε αιχμάλωτοι!» φώναξε ο άντρας με τη δερματοστιξία, στρεφόμενος να τις κοιτάξει. «Φιλοξενούμενοι είστε.» Προφανώς, καταλάβαινε καλά τη Συμπαντική· και τη μιλούσε κιόλας.

«Ποιος είν’ αυτός ο γαμημένος μαλάκας της βατραχομάνας του Λοκράθου;» ρώτησε η Λουκία καθώς ανασηκωνόταν με δυσκολία, μορφάζοντας και νομίζοντας ότι δεν μπορούσε να αισθανθεί καθόλου το αριστερό της χέρι – πράγμα για το οποίο ήταν σίγουρη πως δεν έφταιγαν οι αλυσίδες που κρατούσαν τους καρπούς της δεμένους πίσω από την πλάτη της· έφταιγε η ενεργειακή ριπή που είχε δεχτεί από εκείνη τη μεριά.

«Πρόσεχε πώς μιλάς στον Αρχικαλεστή του Πεπρωμένου, άτριχη λύκαινα!» της είπε μια γυναίκα με κατάμαυρο δέρμα και μαλλιά κόκκινα σαν τα δικά της αλλά κομμένα κοντά.

«Άντε γαμήσου, μαλακισμένη,» αποκρίθηκε η Λουκία, «μαζί με τον Αρχικαλεστή σου.»

Η γυναίκα έκανε να την πλησιάσει, με οργή να καθρεφτίζεται στα μάτια της, αλλά ο άντρας με το ξυρισμένο κεφάλι – ο Αρχικαλεστής του Πεπρωμένου – τη σταμάτησε βάζοντας το χέρι του στον ώμο της. «Όχι,» της είπε, στη Συμπαντική – μάλλον για να το καταλαβαίνει και η Λουκία. «Είναι ξένη, προφανώς. Εξωδιαστασιακή. Δεν ξέρει τίποτα.»

«Ξέρω ότι μας επιτεθήκατε και μας έχετε ρίξει σε κάποιο μπουντρούμι!» γρύλισε η Λουκία, τραβώντας μάταια τις αλυσίδες που κρατούσαν παγιδευμένα τα χέρια της. Τραβώντας τες μόνο με το δεξί χέρι· το αριστερό δεν λειτουργούσε.

Ο Αρχικαλεστής την αγνόησε. Στράφηκε ξανά στον Κάλνεντουρ. «Τι εννοούσες μ' αυτό που έλεγες;» ρώτησε, στην Καθομιλουμένη της Μοργκιάνης.

«Ο θεός σας στεκόταν πάνω στον βωμό. Ίσως εσείς να μην τον βλέπατε αλλά εγώ τον έβλεπα–»

«Φυσικά. Είσαι ο Εκλεκτός του.»

«Και προσπάθησε να εισβάλει μέσα μου, να με κυριαρχήσει, να με κάνει δικό του. Απέτυχε. Δεν είμαι δικός του. Δεν είμαι ο Εκλεκτός σας. Αν λοιπόν δεν είστε εχθροί μας, όπως λες, αφήστε μας να φύγουμε, και το θέμα τελειώνει εκεί–»

«Κάνεις λάθος!» τον διέκοψε, με φανατισμό στο βλέμμα, ο Αρχικαλεστής. «Ασφαλώς και είσαι ο Εκλεκτός του Πεπρωμένου! Ο ίδιος είπες, τώρα μόλις, πως είδες τον Ιουράσκη επάνω στον βωμό του. Και έχεις δίκιο: κανείς από εμάς δεν τον έβλεπε. Μονάχα εσύ – επειδή είσαι *ιερός* για το Πεπρωμένο. Αντιλαμβανόμασταν όλοι, όμως, ότι κάτι συνέβαινε εκεί, και περιμέναμε την έκβαση...»

«Η οποία δεν σας άρεσε, κι έτσι μου επιτεθήκατε.»

«Είχαμε προειδοποιηθεί, σου εξήγησα, ότι ίσως να μην καταλάβαινες το Μεγάλο Σχέδιο του Πεπρωμένου για εσένα.»

«Δε μ' ενδιαφέρει το “Μεγάλο Σχέδιο του Πεπρωμένου”. Έχω άλλα σχέδια στο μυαλό μου,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ.

Βλάσφημος... μουρμούρισαν κάποιοι από τους πιστούς του Ιουράσκη. *Βλασφημία...*

«Σιωπή!» τους φώναξε ο Αρχικαλεστής, αγριοκοιτάζοντάς τους. «Η βλασφημία είναι *δική* σας. Ο Εκλεκτός δεν έχει αντιληφτεί τη θέση του ακόμα.»

«Σταμάτα τούτη τη φάρσα, Αρχικαλεστή,» του είπε ο Κάλνεντουρ, μην ξέροντας τι ακριβώς σήμαινε *αρχικαλεστής* αλλά υποθέτοντας ότι

ήταν κάποιου είδους αρχιερέας του Ιουράσκε. Τι άλλο να ήταν; «Ο θεός σας προσπάθησε να με κάνει δικό του. Απέτυχε – και δεν είναι ο μόνος που το έχει προσπαθήσει κι έχει αποτύχει. Δε μ' ενδιαφέρει να γίνω ο “Εκλεκτός” του. Τώρα, λοιπόν, έχεις δύο επιλογές: Ή μας αφήνεις να φύγουμε και όλα τελειώνουν εκεί, ή σκοτώνεις πέντε ανθρώπους που ποτέ δεν ήταν εχθροί σου ή της θρησκείας σου.»

«Όπως έλεγα, Εκλεκτέ, δεν έχεις αντιληφτεί τη θέση σου ακόμα...»

«Τι σκοπεύεις να κάνεις; Να με κρατάς αλυσοδεμένο μέσα σε τούτη σπηλιά και να λες ότι είμαι “ο Εκλεκτός”; Θα με μετατρέψεις σε είδωλο, μήπως; Παραδέξου ότι η συνάντησή μου με τον Ιουράσκε ξεκίνησε και τελείωσε στον βωμό κάτω απ' τους σταυρωτούς βράχους!»

«Το είπα και το ξαναλέω: Δεν έχεις αντιληφτεί τη θέση σου ακόμα.»

«Σοβαρά...»

«Το Πεπρωμένο, Κάλνεντουρ, δεν έχει τελειώσει μαζί σου.»

«Ή έτσι νομίζεις.»

«Έτσι είναι. Δε σε φέραμε τυχαία στο Κοίλωμα του Πεπρωμένου. Ήταν εκείνο που έπρεπε να κάνουμε αν αντιδρούσες απερίσκεπτα στο κάλεσμα του Ιουράσκε. Θα μείνεις εδώ όλη τη νύχτα, και θα ξανασυναντηθείτε.»

Τους έβγαλαν όλους από τη σπηλιά, οι πιστοί του Ιουράσκε, και βγήκαν κι οι ίδιοι, αφήνοντας μόνο του τον Κάλνεντουρ, αλυσοδεμένο στο τοίχωμα.

Η Λουκία ήταν εξαγριωμένη καθώς την τραβούσαν. «Τι θα κάνετε;» ρώτησε. «Τι θα γίνει εκεί μέσα;»

«Θα αντιληφτεί ποιος αληθινά είναι,» αποκρίθηκε ο Αρχικαλεστής, μιλώντας της στη Συμπαντική. «Εκλεκτός του Ιουράσκε, Εκλεκτός του Πεπρωμένου.»

«Δεν είναι αυτός που νομίζεις! Δεν έχει σχέση μ' εσάς.»

«Κάνεις λάθος. Αλλά το Πεπρωμένο δεν σφάλει ποτέ.»

Ο Θέλεντιρ τον ρώτησε: «Μ' εμάς τι θα γίνει; Η γυναίκα μου είναι χτυπημένη. Ετοιμοθάνατη. Τη βλέπεις, δεν τη βλέπεις;» Του μιλούσε στην Καθομιλουμένη, την οποία η Λουκία δεν καταλάβαινε, αλλά την καταλάβαινε η Ζέρκιλιθ. Ο Θέλεντιρ, όμως, έμοιαζε και στις δυο τους απεγνωσμένος: η όψη του φανέρωνε περισσότερο την ταραχή του απ' ό,τι τα λόγια του.

«Πού τραυματίστηκε;» τον ρώτησε ο Αρχικαλεστής, καθώς στέκο-
νταν ανάμεσα στους άτσαλους, ψηλούς βράχους των Σπαθωτών Α-
κτών.

Ο Θέλεντιρ έμεινε σιωπηλός.

Η Ζέρκιλιθ σκέφτηκε: *Δεν τους εμπιστεύεται. Και, μάλλον, καλά κά-
νει.*

«Εσάς κυνηγάνε οι άνθρωποι της Βασίλισσας, έτσι δεν είναι;» είπε
ο Αρχικαλεστής. «Είδαμε αερώνυχες να περνάνε φωτίζοντας με προ-
βολείς. Είδαμε, από μακριά, βασιλικούς μαχητές να τριγυρίζουν κο-
ντά στις ακτές.»

Ο Θέλεντιρ έμεινε σιωπηλός. Το ίδιο κι η Ζέρκιλιθ. Η Λουκία δεν
καταλάβαινε ούτως ή άλλως τον Αρχικαλεστή, καθώς είχε μιλήσει
στην Καθομιλουμένη. Από το πλάι είδε δυο μάτια να γυαλίζουν μέσα
από τα σκοτάδια ανάμεσα στους βράχους – ο Ακατάλυτος. Ήταν εδώ.
Φυσικά.

Ο Αρχικαλεστής είπε: «Εσάς κυνηγάνε... Είστε παράνομοι; Το Πε-
πρωμένο δεν σας έστειλε τυχαία σ'εμάς. Ο Κάλνεντουρ είπε ότι τον
είχε καλέσει εδώ, στους σταυρωτούς βράχους.» (Ήξερε το όνομα του
Κάλνεντουρ επειδή τον είχε ρωτήσει πώς λεγόταν, καθώς τραβούσαν
αυτόν και τη Ζέρκιλιθ προς τη σπηλιά.)

«Μπορείτε να βοηθήσετε τη γυναίκα μου;» τον ρώτησε ο Θέλεντιρ.

«Θα κάνουμε ό,τι περνά απ'το χέρι μας, φίλε. Για τ'άλλα μονάχα το
Πεπρωμένο αποφασίζει.»

Κι άρχισαν πάλι να τους τραβάνε μαζί τους, ακόμα αλυσοδεμένους
– εκτός από τη Νάλντιρ, φυσικά, την οποία σήκωναν δύο ανάμεσά
τους.

«Πού πάμε;» ρώτησε η Λουκία. «Πού μας πάτε τώρα; Τι θα γίνει με
τον Γε– τον Κάλνεντουρ;»

«Μη φοβάσαι,» της απάντησε, στη Συμπαντική, ο Αρχικαλεστής,
«και εσείς και αυτός είστε ασφαλείς.»

«Δεν αισθάνομαι “ασφαλής”, μεγάλε. Αισθάνομαι αλυσοδεμένη.»

«Υπομονή και σύνεση, και οι αλυσίδες σου θα πέσουν. Τίποτα δεν
μπορεί να σταθεί εμπόδιο στο Πεπρωμένο.»

*Οι μαλακίες που λέει αυτός ο καριόλης είναι τρομερές! μούγκρισε
από μέσα της η Λουκία. Πρέπει να γράφει κάνα γαμημένο φιλοσο-
φικό βιβλίο!*

Ο Δεξής και η Αριστερή μπήκαν στη σπηλιά, στο Κοίλωμα του Πεπρωμένου, αφού οι πιστοί του Ιουράσκε είχαν φύγει μαζί με τους συντρόφους του Κάλνεντουρ. Τα συρίγματα και τα φτεροκοπήματα των δύο ερπετών γέμισαν τον αέρα. Ο μεγάλος φωτόλιθος ακόμα ήταν εδώ, επάνω στον λιθοστάτη, και ο Κάλνεντουρ δεν είχε πρόβλημα να βλέπει.

Τράβηξε, βίαια, τις αλυσίδες που κρατούσαν τα χέρια και τα πόδια του δεμένα στο τοίχωμα. Προσπάθησε να τις σπάσει, μάταια. Και του φαινόταν παράξενο. Τόσο καιρό στην Υπερυδάτια, είχε συνηθίσει να έχει τη δύναμη του Οφιομαχητή, τη δύναμη ενός Φιλημένου της Έχιδνας. Εκεί, τέτοιες αλυσίδες ποτέ δεν θα μπορούσαν να τον κρατήσουν παγιδευμένο. Θα διαλύονταν σαν παλιά ξύλα.

Ο Δεξής και η Αριστερή σύριζαν και φτεροκοπούσαν.

«Έχετε καμιά έξυπνη ιδέα;» τους ρώτησε ο Κάλνεντουρ.

Ο Δεξής και η Αριστερή σύριζαν και φτεροκοπούσαν.

«Το φανταζόμουν...» μούγκρισε ο Κάλνεντουρ.

Ο Δεξής, τελικά, γαντζώθηκε στον δεξή του ώμο· η Αριστερή πιάστηκε πάνω στον φωτόλιθο. Περιμένοντας...

Νομίζουν ότι μπορώ να ελευθερωθώ; Αν υπήρχε τρόπος, ο Κάλνεντουρ δεν τον διέκρινε.

Μετά από λίγο, ο Ιουράσκε τον επισκέφτηκε ξανά. Ήρθε σαν σκιές που φέρνουν δεκάδες υποσχέσεις για το μέλλον: ο Πρίγκιπας των Κλεφτών... ο Εκλεκτός του Πεπρωμένου... εκδίκηση για τους δικούς του που είχαν χαθεί... απελευθέρωση για όσους ακόμα βρίσκονταν ζωντανοί... κάθε πιστός του Ιουράσκε θα ήταν και πιστός του Εκλεκτού όταν ο Ιουράσκε κι ο Εκλεκτός ήταν ένα...

Ο Κάλνεντουρ είχε στο μυαλό του τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου, κρατώντας μακριά τις απατηλές σκέψεις του απατηλού θεού. Πέντε χρόνια στην Υπερυδάτια είχε μάθει να είναι κυρίαρχος της οργής του. Κυρίαρχος του εαυτού του. Κι αυτό αποδεικνυόταν χρήσιμο και εδώ, όπου δεν ήταν ακριβώς η οργή του που έπρεπε να κρατήσει υπό έλεγχο.

Το Πεπρωμένο ήρθε, μετά, σαν καταιγίδα από απειλές και τρομερά προμηνύματα. Δύο δρόμοι υπήρχαν: ή ο Κάλνεντουρ να αποδεχτεί τον Ιουράσκε μες στην ψυχή του, ή να καταστραφεί. Του έδειξε φριχτά μέλλοντα – τα γλίστρησε σαν λεπίδες από σκέψη στο μυαλό του – και ο Κάλνεντουρ είδε τον εαυτό του φυλακισμένο στα μπουντρούμια της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν· αισθάνθηκε το σώμα του να

βασανίζεται από αποτρόπαιους βασανιστές· αισθάνθηκε να πεθαίνει στη μάχη καρφωμένος από σπαθί· αισθάνθηκε να ξεψυχά από δίψα, αλυσοδεμένος σ'έναν βράχο· είδε τον εαυτό του να πέφτει σε ενέδρα ληστών και να σκοτώνεται μαζί με τη Λουκία και τη Ζέρκλιθ... Ο Ιουράσκει τού παρουσίαζε το ένα αποκρουστικό τέλος μετά το άλλο, ζητώντας του να τον αφήσει να έρθει μέσα στην ψυχή του προκειμένου να τον σώσει. Αν δεν το έκανε, τίποτα δεν θα τελείωνε καλά. Τίποτα.

Ο Κάλνεντουρ τον αγνοούσε, αρνούμενος να του επιτρέψει να περάσει.

Αλλά ο Ιουράσκει ήταν επίμονος, και επαναλάμβανε τις ίδιες νοητικές επιθέσεις, ξανά και ξανά. Από τη μια υποσχέσεις, από την άλλη απειλές. Μέσα σε τούτο το σπήλαιο, το Κοίλωμα του Πεπρωμένου, φαινόταν να έχει ιδιαίτερη δύναμη. Και ο Κάλνεντουρ ήταν παγιδευμένος εδώ. Πώς να ελευθερωνόταν από τις αλυσίδες, τώρα που δεν ήταν παρά ένας κανονικός άνθρωπος;

Το *Πεπρωμένο* θα τον απελευθέρωνε! Τίποτα δεν μπορούσε να αλυσοδέσει το Πεπρωμένο. Αν γινόταν ένα με το Πεπρωμένο, θα ήταν κι εκείνος ελεύθερος – για πάντα. Ανεμπόδιστος – από οτιδήποτε.

Ο Κάλνεντουρ καταλάβαινε, χάρη στις διδαχές του Γέρου του Ανέμου, ότι αυτή δεν ήταν παρά ακόμα μια εμβόλιμη σκέψη του Ιουράσκει. Την αγνόησε, αλλά η σκέψη επαναλαμβανόταν κατά διαστήματα, όποτε αναρωτιόταν πώς να ξεφύγει από τις αλυσίδες, πώς να βγει από τη σπηλιά.

Ναι, ο Ιουράσκει, το Πεπρωμένο, ήταν επίμονος θεός.

Μια καμπουριαστή μορφή με ουρά στεκόταν αντίκρυ στον Κάλνεντουρ και τον ατένιζε με μάτια που γυάλιζαν σαν μελανόλιθοι. Ακίνητη, παρατηρητική.

Ο Κάλνεντουρ βαρέθηκε, τελικά, να παίζει αυτό το παιχνίδι. Έπρεπε να φύγει από εδώ, κι αφού τίποτα δεν μπορούσε να εμποδίσει το Πεπρωμένο....

Δέχτηκε τον Ιουράσκει μέσα του.

Ο θεός γέλασε σαν τις σκιές που τις χτυπά ο άνεμος, και γλίστρησε στην ψυχή του Κάλνεντουρ από το άνοιγμα που είχε αφήσει εκεί η Φαρμακερή Κυρά.

Ο Κάλνεντουρ έγινε ο Ιουράσκει. Ο Ιουράσκει έγινε ο Κάλνεντουρ. Ο Πρίγκιπας των Κλεφτών. Ο Εκλεκτός του Πεπρωμένου.

Και αισθάνθηκε ότι, ναι, πραγματικά, *τίποτα* δεν μπορούσε να εμποδίσει το Πεπρωμένο. Το *καταλάβαινε* τώρα, και όχι μόνο

θεωρητικά. Το καταλάβαινε όπως ένας υγιής, αρτιμελής άνθρωπος καταλαβαίνει ότι μπορεί να απλώσει το χέρι του, να πιάσει το πόμολο μιας πόρτας, και να την ανοίξει.

Ο Κάλνεντουρ/Ιουράσκε ελευθερώθηκε από τις αλυσίδες που τον κρατούσαν στο τοίχωμα. Ήταν τόσο απλό... όπως αν ο Οφιομαχητής τις τραβούσε για να τις σπάσει. Τα χέρια και τα πόδια του Κάλνεντουρ γλίστρησαν έξω από τους μεταλλικούς βρόχους σαν τα πάντα να ήταν αλειμμένα με λάδι και εξωφρενικά ευλύγιστα. Απώρησε πώς δεν μπορούσε να ξεφύγει πιο πριν.

Το Πεπρωμένο ήταν ανεμπόδιστο.

Τώρα ο Κάλνεντουρ αισθανόταν βέβαιος ότι τίποτα δεν μπορούσε να τον παρακωλύσει ή να τον φυλακίσει. Ούτε αλυσίδες, ούτε πόρτες, ούτε κάγκελα, ούτε ψηλά τείχη. Τα πάντα ήταν ανοιχτά γι'αυτόν.

Ο Ιουράσκε κι εκείνος ήταν ένα. Ο Ιουράσκε είχε νικήσει.

Ή έτσι νόμιζε...

Ο Γεώργιος είχε ξαμολήσει έναν άνεμο θύμησης λίγο προτού δεχτεί τον Ιουράσκε μες στην ψυχή του· και τώρα ο άνεμος ήρθε και φύσηξε – ναι, ξαφνιάζοντας ακόμα και το Πεπρωμένο. Ήταν ένας άνεμος από άλλη διάσταση, ένας Υπερυδάτιος άνεμος του μυαλού, μια νοητική σκεπτομορφή του Γέρου του Ανέμου· βρισκόταν πέρα από τα όρια της Μοργκιάνης. Μπορούσε να κρυφτεί από τον Ιουράσκε...

...μέχρι να ήταν ώρα να τον χτυπήσει.

Να χτυπήσει τον Γεώργιο, τον Φιλημένο της Έχιδνας, τον Οφιομαχητή – τον Πρίγκιπα Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ – τον Ιουράσκε, το Πεπρωμένο–

Ένα σχίσμα, τώρα, μες στην ψυχή: από εδώ ο απατηλός θεός, από εκεί αυτός που αλλού ήταν ο Οφιομαχητής.

Ο άνεμος της θύμησης, έχοντας εκπληρώσει την αποστολή του, διαλύθηκε.

Ο Κάλνεντουρ έσπρωξε τον Ιουράσκε έξω απ'την ψυχή του, έξω από εκείνο το άνοιγμα–

Ένα οργισμένο ουρλιαχτό αντήχησε μες στο Κοίλωμα του Πεπρωμένου. Ο Δεξής κι η Αριστερή φτεροκοπούσαν ολόγυρα και σύριζαν, ανάστατοι. Τα μελανολίθινα μάτια της καμπουριαστής μορφής με την ουρά θρυμματίστηκαν σε μυριάδες μικροσκοπικά θραύσματα διασκορπιζόμενα σαν επικίνδυνο χαλάζι. Αλλά δεν μπορούσαν να βλάψουν τον Κάλνεντουρ.

Ήταν ελεύθερος.

Ελεύθερος από το Πεπρωμένο. Είχε κοροϊδέψει τον Ιουράσκε, τον απατηλό θεό, τον θεό των παρανόμων, των κλεφτών, των τζογαδόρων, των τυχοδιωκτών. Είχε νικήσει τον πιο ύπουλο δαίμονα της Μοργκιάνης στο ίδιο του το παιχνίδι.

Ο Δεξής ήρθε και γαντζώθηκε στον δεξή ώμο του, η Αριστερή στον αριστερό.

Η θύελλα από μικροσκοπικά θραύσματα επέστρεψε στο πρόσωπο της καμπουριαστής μορφής, σχηματίζοντας ξανά μελανολίθινα μάτια. Ο Κάλνεντουρ είχε νικήσει τον Ιουράσκε, μαρτυρούσε αυτή η μορφή χωρίς να μιλά· ναι, τον είχε νικήσει. Αλλά ο Ιουράσκε δεν είχε τελειώσει μαζί του! Ο Κάλνεντουρ ήταν πιο απατηλός από εκείνον. Το κόλπο του άρεσε στον Ιουράσκε! Ο Ιουράσκε γελούσε. *Γελούσε*. Γιατί ήξερε ότι τώρα ο Κάλνεντουρ, αφού τον είχε νικήσει, είχε αποδείξει πραγματικά ότι *ήταν* Εκλεκτός του, είτε το ήθελε είτε όχι. Είχε ξεφύγει από τις αλυσίδες του και δέσει μ'αυτές το Πεπρωμένο.

Η καμπουριαστή μορφή με την ουρά έλιωσε μες στις σκιές, εξακολουθώντας να γελά.

Τελευταία εξαφανίστηκαν τα μελανολίθινα μάτια.

Οι πιστοί του Ιουράσκε τον είδαν να βγαίνει από το Κοίλωμα του Πεπρωμένου με τα φτερωτά ερπετά στους ώμους του, και βγήκαν κι αυτοί από τις κρυψώνες τους τριγύρω.

«Πού είναι οι σύντροφοί μου, Αρχικαλεστή;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ τον άντρα με τη δερματοστιξία στο κεφάλι.

Ο Αρχικαλεστής τον ατένιζε συνοφρυωμένος.

«Δεν είμαι ο Εκλεκτός που περιμένεις,» του είπε ο Κάλνεντουρ, για να ξεκαθαρίσει τα πράγματα εξ αρχής. «Αλλά, από την άλλη, ίσως και να είμαι. Ο θεός σου δεν μπορούσε να με κρατήσει εκεί μέσα. Και δεν βλέπω τον λόγο να είμαστε εχθροί εσύ κι εγώ.»

«Πώς λύθηκες;»

«Το Πεπρωμένο ανεμπόδιστο είναι, Αρχικαλεστή.»

Ο Αρχικαλεστής τον κοίταζε τώρα με στενεμένα μάτια, καχύποπτα. Στράφηκε σε δύο από τους άλλους. «Ελέγξτε τις αλυσίδες!» πρόσταξε.

Κατέβηκαν στο Κοίλωμα του Πεπρωμένου και, σύντομα, ανέβηκαν πάλι. «Οι αλυσίδες είναι εκεί, Ιερότατε,» είπε ο ένας. «Κρέμονται από τις πέτρες. Δεν είναι σπασμένες. Ούτε οι κρίκοι είναι ξεκλειδωμένοι.»

Ο Αρχικαλεστής δεν είχε πάρει στιγμή το βλέμμα του από το πρόσωπο του Κάλνεντουρ· και τώρα είπε: «Μόνο το Πεπρωμένο μπορεί να ξεγλιστρά έτσι. Με δοκιμάζεις, Κύριέ μου;»

«Σου είπα: δεν είμαι ο Εκλεκτός που περιμένεις. Νίκησα τον Ιουράσκη, τον ξεγέλασα ώστε να μ'ελευθερώσει—»

(μουρμουρητά αμέσως από γύρω, από τους πιστούς)

«—αλλά δεν υπάρχει λόγος να είμαστε εχθροί,» επανέλαβε ο Κάλνεντουρ.

Ο Αρχικαλεστής έμοιαζε σαστισμένος. «Δεν καταλαβαίνω,» άρθρωσε. «Δεν καταλαβαίνω τι μου λες! Κανείς δεν μπορεί να ξεγελάσει το Πεπρωμένο· κανείς δεν μπορεί να το νικήσει. Το Πεπρωμένο ανίκητο είναι!» Πάλι μιλούσε σαν να διάβαζε κάποιο ρητό από βιβλίο. «Αν... αν νίκησες το Πεπρωμένο, τότε είσαι το Πεπρωμένο.»

«Να συζητήσουμε σαν άνθρωποι;» τον ρώτησε ο Κάλνεντουρ. «Υποπτεύομαι ότι μπορείς να μου πεις πολλά πράγματα που θα ήθελα να μάθω.»

Ο Αρχικαλεστής τον κοίταξε ερωτηματικά.

«Μάλλον, δεν είσαι καλός υποτακτικός της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν, έτσι δεν είναι;»

Ο Αρχικαλεστής έφτυσε στους βράχους. «Αυτή η άτριχη λύκαινα! Όχι, κανείς εδώ δεν είναι καλός υποτακτικός της. Οι πραγματικοί πιστοί του Ιουράσκη δεν την ακούνε!

»Και είδαμε ότι σας κυνηγούσαν οι άνθρωποι της απόψε. Έφαχναν για σας στις Σπαθωτές Ακτές, με μαχητές στη γη και αερώνυχες στον ουρανό... Οι σύντροφοί σου δεν θέλουν να μου πουν γιατί. Φοβούνται ότι μπορεί να τους προδώσω — αλλά κάνουν λάθος.»

«Σώσαμε δυο ανθρώπους που οι βασιλικοί είχαν κρεμάσει επειδή αρνήθηκαν να τους δώσουν τα παιδιά τους.»

«Τους σώσατε;»

«Ναι. Είναι μαζί μας τώρα. Ο άντρας που λέγεται Θέλεντιρ, και η γυναίκα του, η Νάλντιρ, η οποία είναι άσχημα τραυματισμένη.»

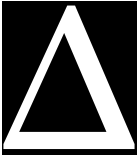
«Δεν είναι πια άσχημα τραυματισμένη, Εκλεκτέ. Είναι νεκρή. Μας συγχωρείς· κάναμε ό,τι μπορούσαμε. Λύσαμε και τη Ζέρκιλιθ για να την περιποιηθεί. Αλλά ήταν ήδη αργά. Το τραύμα στον λαιμό της ήταν άσχημο, βαθύ. Και τώρα καταλαβαίνω πώς έγινε. Εξαρχής μου έμοιαζε με δάγκωμα...»

«Πού τους έχεις, τώρα;»

«Σε μια σπηλιά. Έλα μαζί μου· θα σε οδηγήσω εκεί. Σε λίγο ξημερώνει.»

Κεφάλαιο 12

Η Χαμένη Κόρη

εν το θεωρούσε σωστό να φύγει. Ο θείος Άνφιρ ήταν ακόμα μες στο Παλάτι των Σκιών, και ο Έρανκουρ επίσης. Τώρα, όμως, που είχε καθίσει στον αερώνυχα και πετούσε, ήταν ανόητο να επιστρέψει, δεν ήταν; Και ο θείος Άνφιρ είχε προστάξει να εγκαταλειφθεί η πόλη. Από εδώ όπου βρισκόταν, πάνω από την Όσβελακ, η Ζαφειρία έβλεπε, μες στη νύχτα, τους μαχητές της μητέρας της να κατευθύνονται προς τα σημεία όπου ήταν οι εισοδοί των σπηράγγων που περνούσαν κάτω απ'τα τείχη βγαίνοντας στα δάση βόρεια.

Θα μπορούσε να προσγειωθεί κοντά σε κάποια από αυτές τις εισόδους, για να φύγει μαζί με τους τελευταίους υπερασπιστές της Όσβελακ· προτίμησε, όμως, να πετάξει για να πάει μόνη να βρει τη μητέρα της. Οδήγησε τον αερώνυχά της προς τον ποταμό Ίσκιο που περνούσε μέσα από την πόλη κατεβαίνοντας από τα βόρεια. Έφτασε από πάνω του και τον ακολούθησε αντίθετα στο ρεύμα. Ήξερε πώς να βρει τους πρόσφυγες της Όσβελακ.

Καθώς όμως άφηνε πίσω της την πόλη, συνειδητοποίησε ότι ένας από τους βασιλικούς πολεμογέρακες ήταν στο κατόπι της. Το μεγάλο ελικόπτερο την καταδίωκε, αλλά δεν της έριχνε με τα όπλα του. *Με κατασκοπεύουν. Θέλουν να δουν πού πηγαίνω. Κατάρες του Ιουράσκει! δεν πρέπει να τους οδηγήσω στους πρόσφυγες.*

Η Ζαφειρία κατέβασε τον αερώνυχά της σ'ένα τυχαίο σημείο των Χαρνώνθιων δασών, όπου ήξερε πως ένα μεγαλύτερο ελικόπτερο δεν θα μπορούσε ποτέ να προσγειωθεί. Ο αερώνυχας γαντζώθηκε πάνω στα κλαδιά ενός πελώριου δέντρου. Η Ζαφειρία σηκώθηκε από τη θέση του αεροσκάφους και προσπάθησε να κατεβεί στο έδαφος.

Η οργανική στολή ενδυνάμωσης, όμως, την είχε εξαντλήσει ύστερα από τόσες ώρες που τη φορούσε, σαν βδέλλα που της ρουφούσε την αντοχή για να της δίνει υπερβολική δύναμη. Η Ζαφειρία, νιώθοντας εξουθενωμένη, νιώθοντας το βάρος της φολιδωτής πανοπλίας και των όπλων της να την τραβά κάτω, γλίστρησε κι έπεσε με μια ξαφνιασμένη φωνή.

Ο Έρανκουρ, ο Στρατηγός της Όσβελακ, ο επονομαζόμενος Γίγαντας των Δασών, έχοντας οδηγήσει τους εναπομείναντες μαχητές του έξω απ'το Παλάτι των Σκιών σύμφωνα με τη διαταγή του Άνφιρ αλ Να-σόλντουν, τους κατεύθυνε τώρα προς μια από τις εισόδους των σήραγγων: αυτή νότια της Πύλης των Ψηλών Σκιών. Βρισκόταν στην πίσω μεριά ενός παλιού καπηλειού που ονομαζόταν «Ο Αρχαίος Οίκος», το οποίο ήταν εδώ από τότε που ο οποιοσδήποτε θυμόταν την Όσβελακ. Ίσως να ήταν εδώ και πριν από την Όσβελακ, έλεγαν κάποιoi. Σύμφωνα με τους τοπικούς αστικούς μύθους, το είχαν οικοδομήσει κάποτε οι πιστοί του Νούρκας με τη βοήθεια των θηρίων του Σερτίνγκε και είχαν κλειστεί μέσα του για να προστατευτούν από το Πεινασμένο Σκοτάδι που μαινόταν σαν καταστροφική θύελλα απέξω μέχρι να έρθει η αυγή.

Ο Έρανκουρ, κατεβαίνοντας από τον γιγαντόλυκό του, συνάντησε τη Ζιρίνα κοντά στην είσοδο της σήραγγας. Στεκόταν και επέβλεπε καθώς οι υπερασπιστές της πόλης έρχονταν για να κατεβούν, οδηγημένοι από τους διοικητές τους.

«Πού είναι ο Άνφιρ;» τον ρώτησε.

«Έρχεται, Αρχόντισσά μου. Είπε ότι θα μας ακολουθήσει,» αποκρίθηκε ο Έρανκουρ.

«Και τον άφησες; Τον άφησες πίσω, μα τον Νούρκας;»

«Ο ίδιος το πρόσταξε. Ήθελε ν'απομακρύνει τη Ζαφειρία από μια μαχήτρια της Σφετερίστριας με την οποία είχε εμπλακεί – μια μεράρχη που παραλίγο να με σκοτώσει. Ο ξάδελφός μου είναι νεκρός, Αρχόντισσά μου...»

«Ο Φύλακας του Παλατιού; Ο κύριος Όλντιριν;»

Ο Έρανκουρ ένευσε θλιμμένα. «Τον σκότωσε αυτό το καθαрма, ο Γάρταλιν αλ Μακμάρνουν. Αλλά φρόντισα η Λωράθλου να τον φιλοξενεί αποδώ και πέρα.»

«Σκότωσες τον Γάρταλιν αλ Μακμάρνουν; Τον βασικό εκπαιδευτή των Αγωνιστών του Βασιλείου; Θα ήθελα πολύ να δω το πρόσωπο της Σφετερίστριας όταν το μάθει αυτό!» μεδίασε η Ζιρίνα.

«Θα προτιμούσα ο Όλντιριν να ήταν ζωντανός, Αρχόντισσά μου...» Η όψη του Γίγαντα των Δασών ήταν σκοτεινιασμένη.

«Εσύ είσαι καλά, Έρανκουρ;» Έβλεπε τα αίματα πάνω στο κεφάλι του, πάνω στα πράσινα μαλλιά του. Δεν φορούσε το κράνος του· ίσως να είχε καταστραφεί, υπέθετε η Ζιρίνα.

«Καλά είμαι, αφού στέκομαι, μα τον Σερτίνγκε.»

Η Ζιρίνα τράβηξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της και κάλεσε τον Άνφιρ. Ο δικός του πομπός χτυπούσε, αλλά εκείνος δεν απαντούσε.

Η Ζιρίνα συνοφρυώθηκε. «Κάτι δεν πάει καλά...» μουρμούρισε, ανήσυχη, φοβισμένη.

«Θα έρθει. Μου είπε πως θα έρθει.»

«Γιατί δεν απαντά, όμως; Δε θα τον αφήσω εδώ, Έρανκουρ. Δε θα τον αφήσω!»

Οι μαχητές της Όσβελακ έμπαιναν στην πίσω μεριά του *Αρχαίου Οίκου*, κατέβαιναν μέσα στη σήραγγα. Η ώρα περνούσε.

Και ο Άνφιρ αλ Νασόλντουν δεν φαινόταν...

Καθώς ο βασιλικός στρατός χτυπούσε, με μακρινά όπλα, τα τείχη της Όσβελακ όπως είχε προστάξει ο Στρατηγός, ο Κόμης Γάρταλιν αλ Μακμάρνουν, οι αρχηγοί του στρατεύματος είδαν τώρα τους υπέρμαχους της πόλης να εγκαταλείπουν τις επάλξεις. Κανείς δεν στεκόταν πια εκεί. Η στιγμή έμοιαζε κατάλληλη για να επιτεθούν στις κλειστές πύλες με θραυστικούς λύκους. Αλλά δεν μπορούσαν να δράσουν χωρίς διαταγή. Κάλεσαν τον Στρατηγό για να του πουν πώς είχε η κατάσταση.

Ο Στρατηγός δεν απαντούσε. Είχε πάθει κάτι; Κάτι κακό τού είχε συμβεί, μα τον Χάρλαεθ Βοκ, κατά την υπόγειο εισβολή στο Παλάτι των Σκιών;

Ένας από τους αρχηγούς του στρατεύματος σκέφτηκε να καλέσουν τη Μεράρχη Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ, η οποία είχε πάει μαζί με τον Στρατηγό. Και την κάλεσαν. Ο πομπός της κουδούνισε πέντε φορές και, προς στιγμή, φοβήθηκαν πως ούτε αυτή θα απαντούσε· αλλά μετά ακούστηκε η φωνή της μέσα από το megάφωνο της συσκευής μπροστά τους.

Της είπαν ότι προσπαθούσαν να καλέσουν τον Στρατηγό μα δεν μπορούσαν. Τι συνέβαινε;

«Ο Στρατηγός είναι νεκρός,» τους πληροφόρησε η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ, και η σιωπή του Σιλίσβας έπεσε ξαφνικά ανάμεσά τους.

Η Έρνελιθ τούς ρώτησε: «Γιατί τον ζητάτε;»

«Η κατάσταση στο παλάτι, Μεράρχη, πώς...;» κόμπιασε ένας άλλος μεράρχης του στρατεύματος.

«Το Παλάτι των Σκιών είναι δικό μας. Αλλά ο Στρατηγός σκοτώθηκε.»

Της είπαν τι γινόταν τώρα στις επάλξεις. Είχαν αδειάσει. Η στιγμή έμοιαζε σωστή για να χρησιμοποιήσουν τους θραυστικούς λύκους.

«Χρησιμοποιήστε τους. Και θα σας συναντήσουμε μέσα στην πόλη.»

Κανείς δεν αμφισβήτησε τη διαταγή της. Το στράτευμα είχε απρόσμενα μείνει ακέφαλο, και η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ ήταν εκείνη που βρισκόταν πιο κοντά στον Κόμη Γάρταλιν προτού αυτός σκοτωθεί.

Ο θραυστικοί λύκοι κινήθηκαν επάνω στους μεγάλους τροχούς τους, κατευθυνόμενοι προς την Πύλη των Ψηλών Σκιών, την Πύλη των Δρόμων, και την Πύλη των Αγρών, με τις ισχυρές μηχανές τους να μουγκρίζουν καθώς ρουφούσαν ρευστή δύναμη από μεγάλες φιάλες. Οι πελώριες, μεταλλικές λυκοκεφαλές τους τυλίχτηκαν από σπινθηρίζουσες ενέργειες, και τα μάτια τους φώτισαν σαν να είχαν ζωντανέψει – ένα απλό κόλπο που είχε νόημα μόνο για να τρομάξει τον εχθρό.

Αλλά τώρα κανένας εχθρός δεν φαινόταν στις πύλες.

Οι θραυστικοί λύκοι τις κοπάνησαν δυνατά με τις κεφαλές τους, τραντάζοντάς τις.

Οι υπερασπιστές της Όσβελακ, όμως, το περίμεναν ότι θα συνέβαινε αυτό μόλις έφευγαν από τις επάλξεις, και δεν είχαν εγκαταλείψει τις θέσεις τους χωρίς ν' αφήσουν μια τελευταία έκπληξη για τους υποτακτικούς της Σφετερίστριας. Ορισμένοι από αυτούς – ελάχιστοι, οι πιο φανατικοί κατά του καθεστώτος της Μακμάρνουν, εκείνοι με τη φωτιά της Θορμάνκου εντός τους – είχαν μείνει προσωρινά πίσω, και τώρα πέταξαν βόμβες σκιάς καταπάνω στους θραυστικούς λύκους. Ίσκιοι ελευθερώθηκαν μέσα από τριγμούς και σκοτεινή ενέργεια, ορμώντας στα μυαλά των οδηγών των θραυστικών λύκων, φέρνοντας παραφροσύνη και πανικό.

Ύστερα, οι υπέρμαχοι που είχαν μείνει πίσω υποχώρησαν, τρέχοντας προς τα εκεί όπου οι διοικητές τους τους είχαν πει ότι ήταν οι είσοδοι σηράγγων που θα τους οδηγούσαν έξω από την πόλη με ασφάλεια.

Η Ζιρίνα στράφηκε στον Βέρδαλιρ'χοκ. «Βρες τον Άρχοντα Άνφιρ, μάγε. Μπορείς να τον βρεις;»

«Θα προσπαθήσω, Αρχόντισσά μου.» Ο Βέρδαλιρ εστίασε τη ματιά του στο ψηλό του ραβδί που, κατά το ένα τρίτο, ήταν γεμάτο μικροσκοπικά κάτοπτρα, κρυστάλλους, και κυκλώματα. Μουρμούρισε τα λόγια για κάποιο ξόρκι, ενώ ο δασογέρακάς του – τα Μάτια του

Δάσους, όπως τον αποκαλούσε – ήταν γαντζωμένος στον ώμο του μοιάζοντας να αγκριοκοιτάζει τους πάντες.

Η Ζιρίνα είδε τους κρυστάλλους του ραβδιού του μάγου να φωτίζουν ξαφνικά, και, αν και η ίδια δεν ήξερε από μαγεία, γνώριζε ότι αυτό σήμαινε πως ο Βέρδαλιρ'χοκ αντλούσε δύναμη από εκεί ώστε να ενισχύσει το ξόρκι του – μάλλον, για να βρει πιο γρήγορα τον Άνφιρ, ή πιο εύκολα, ή πιο μακριά – κάτι τέτοιο.

Ακόμα στέκονταν έξω από την πίσω μεριά του *Αρχαίου Οίκου*, και οι μαχητές τους τους είχαν ειδοποιήσει ότι ο στρατός της Σφετερίστριας είχε αρχίσει να χτυπά τις πύλες με θραυστικούς λύκους – και είχε δεχτεί το δώρο των σκιών. Αλλά, ουσιαστικά, δεν χρειαζόταν να τους πουν ούτε το ένα ούτε το άλλο: είχαν ακούσει τους βρόντους από την Πύλη των Ψηλών Σκιών, και μετά οι βρόντοι είχαν απρόσμενα πάψει. Μόνο ένα πράγμα μπορεί να σήμαιναν αυτά.

Αλλά η Ζιρίνα τα θεωρούσε αδιάφορα τώρα που φοβόταν για τη ζωή του Άνφιρ.

Ωστόσο, είπε στον Γίγαντα των Σκιών: «Πήγαινε κι εσύ, Έρανκουρ. Κατέβα στη σήραγγα. Φύγε. Μην περιμένεις άλλο, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!»

«Θα κατεβούμε μαζί, Αρχόντισσά μου.» Έμοιαζε αποφασισμένος.

Ο Βέρδαλιρ'χοκ μίλησε τότε: «Στο Παλάτι των Σκιών πρέπει να είναι, Αρχόντισσά μου.» Εξακολουθούσε να κοιτάζει το ραβδί του, κι επάνω στα μικροσκοπικά κάτοπτρα εκεί μια κόκκινη κουκίδα είχε εμφανιστεί, ακίνητη.

«Δεν έρχεται προς τα εδώ;» ρώτησε αμέσως η Ζιρίνα.

«Όχι. Δεν μετακινείται.»

Αισθάνθηκε κάτι να την πνίγει. «...Νεκρός;»

«Αποκλείεται, Αρχόντισσά μου. Το Ξόρκι Ανιχνεύσεως δεν εντοπίζει νεκρούς. Ο Άρχοντας Άνφιρ ζει. Αλλά δεν κινείται. Πολύ φοβάμαι ότι ίσως να είναι αιχμάλωτος.» Ο μάγος πήρε το βλέμμα του από τα μικροσκοπικά κάτοπτρα, και η κόκκινη κουκίδα εξαφανίστηκε.

Κλαδιά έσπαγαν γύρω της, φυλλωσιές διαλύονταν – μια καταιγίδα από ξύλα και πρασινάδα. Ύστερα–

–πρόσκρουση στο έδαφος!

Είδε σκοτοδίνες να χορεύουν μπροστά της, αλλά κατάφερε να μη λιποθυμήσει. Φοβόταν πολύ για να λιποθυμήσει. Φοβόταν τι μπορεί να την έβρισκε εδώ, μόνη, μέσα στα Χαρνώθια δάση.

Μουγκρίζοντας προσπάθησε να γυρίσει και, προς στιγμή, νόμιζε ότι ίσως να είχε σπάσει κάποιο κόκαλο. Τρομοκρατήθηκε. Μετά, όμως, συνειδητοποίησε ότι αυτό δεν συνέβαινε.

Η Ζαφειρία αλ Νασόλντουν σηκώθηκε στο ένα γόνατο, βλεφαρίζοντας για να διώξει τις σκοτοδίνες, κοιτάζοντας τα πυκνά σκοτάδια του σουρουπωμένου δάσους ολόγυρά της. Αισθανόταν την οργανική στολή σαν ένα τρομερό βάρος επάνω στο σώμα της, κάτω από τη φολιδωτή πανοπλία της. Έπρεπε να τη βγάλει, να—

Θόρυβος από ψηλά, από τον ουρανό. Έλικες.

Ο βασιλικός πολεμογέρακας.

Η Ζαφειρία ύψωσε το βλέμμα και τον είδε πίσω από τις πυκνές φυλλωσιές των δέντρων. Το ηλιακό φως που απέμενε στον ουρανό ήταν ελάχιστο, αλλά, μέσα σ' αυτό, διέκρινε δύο ανθρώπινες φιγούρες να πηδάνε από το πολεμικό ελικόπτερο για να πέσουν, με χαρακτηριστική άνεση, επάνω στο δέντρο όπου ήταν γαντζωμένος ο αερώνυχας της. Φορούσαν οργανικές στολές άλματος, καταλάβαινε η Ζαφειρία.

Δεν πρέπει να με πιάσουν! Σηκώθηκε όρθια κι έτρεξε μες στα σκοτάδια των Χαρνώθιων δασών, για να πάει όσο πιο μακριά μπορούσε, να εξαφανιστεί. Γνώριζε ετούτες τις περιοχές πολύ καλύτερα από τους άτριχους λύκους της Σφετερίστριας.

Αλλά η οργανική στολή ήταν σαν πέτρες επάνω της...

Η Ζαφειρία, ύστερα από λίγο, σκόνταψε, έπεσε, κατρακύλησε—

Χτύπησε κάπου το κρανοφόρο κεφάλι της, κι αισθάνθηκε το χτύπημα ν' *αντηχεί* μες στο κρανίο της. Οι σκοτοδίνες επέστρεψαν, πιο επίμονα από πριν.

Την τύλιξαν στην παγερή αγκαλιά τους...

Η Ζιρίνα είπε: «Πάω στο παλάτι,» ανεβαίνοντας στον γιγαντόλυκο της. «Πάω να τον βοηθήσω.»

Ο Έρανκουρ στάθηκε μπροστά της προτού προλάβει να φύγει. «Αρχόντισσά μου, όχι! Θα σκοτωθείτε. Ο Άρχοντας Άνφιρ δεν θα ήθελε να το κάνετε αυτό. Το *ξέρετε* πως δεν θα το ήθελε, μα τον Νούρκας!»

«Δε φεύγω απ' την πόλη χωρίς εκείνον, Έρανκουρ!» Δάκρυα γυάλιζαν στις άκριες των ματιών της, γλιστρούσαν επάνω στα πρασινόδερμα μάγουλά της.

«Και τι σκοπεύεις να κάνεις;» τη ρώτησε ο Έρανκουρ, μιλώντας της στον ενικό τώρα, ανεπίσημα, ως φίλος. «Να εισβάλεις στο παλάτι,

μόνη σου; Να πάρεις μαχητές μαζί σου και να τους καταδικάσεις κι αυτούς; – αν δεχτούν να σε υπακούσουν; Τι θα κάνεις, Ζιρίνα;»

«Και τι σκέφτεσαι να κάνεις εσύ, Έρανκουρ; Να τον εγκαταλείψεις;»

«Έτσι όπως είναι η κατάσταση τώρα, δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτ' άλλο. Ούτε εσύ ούτε εγώ. Θα επιστρέψουμε, όμως. Με την Κόμισσα. Θα ξαναπάρουμε την πόλη. Εξαρχής αυτό δεν ήταν το σχέδιο;»

«Θα είναι, όμως, ζωντανός ως τότε;» Ο γιγαντόλυκός της γρύλισε.

«Αν είχαν σκοπό να τον σκοτώσουν, θα τον είχαν ήδη σκοτώσει,» είπε ο Έρανκουρ. «Ελάτε, Αρχόντισσά μου» – μιλώντας της επίσημα πάλι – «πρέπει να πηγαίνουμε. Ο Άρχοντας Άνφιρ ζήτησε να εγκαταλείψουμε την πόλη, κι αυτό οφείλουμε να κάνουμε. Αυτό ήταν το σχέδιο της Κόμισσας.»

Η Ζιρίνα δίστασε για μια στιγμή, έκλεισε τα μάτια. Αναστέναξε. Τα άνοιξε ξανά, κατέβηκε απ' τον γιγαντόλυκό της, και τον χάιδεψε ανάμεσα στ' αφτιά με το γαντοφορεμένο χέρι της. «Πάμε,» είπε στον Έρανκουρ.

Και μπήκαν κι αυτοί στην πίσω μεριά του *Αρχαίου Οίκου* για να κατεβούν στη σήραγγα.

Στον καταυλισμό στις παρυφές Χαρνώθιων δασών και Δυτικών Ελών, ο λύκαρχος πλησίασε, χωρίς τον γιγαντόλυκό του, την Κόμισσα των Σκιών, η οποία στεκόταν μπροστά από τη σκηνή της περιτριγυρισμένη από τους πιο κοντινούς ανθρώπους της και τους σιωπηλούς φιλοξενούμενους. Οι τελευταίοι ήταν όλοι κουκουλωμένοι, κρύβοντας τις όψεις τους ακόμα κι εδώ.

«Λύκαρχε...» είπε η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν στρεφόμενη αμέσως στον Λόντριβιρ ωλ Σάλντεμ.

«Δεν τη βρίσκουμε πουθενά, Αρχόντισσά μου. Έχει εξαφανιστεί. Πραγματικά, δεν ξέρω τι μπορεί να της συνέβη. Με συγχωρείτε.»

Η Χάνκαθιρ αναστέναξε. *Τι έκανε πάλι, η ανόητη;* σκέφτηκε, οργισμένη με την κόρη της παρότι συγχρόνως φοβόταν για εκείνη. «Δεν είναι δικό σου το φταίξιμο, Λύκαρχε. Είμαι σίγουρη πως είναι δικό της.»

«Αρχόντισσά μου!» Ένας άλλος λύκαρχος πλησίασε, αυτός καβάλα στον γιγαντόλυκό του. Η Χάνκαθιρ ήξερε πως ονομαζόταν Ίλνεμουρ αλ Θόρεσαβ. Ένας μαυρόδερμος άντρας μεγαλύτερος σε ηλικία από

τον Λόντριβιρ. «Μόλις άκουσα ότι αναζητάτε την κόρη σας, τη Ζαφειρία.»

«Ναι. Ξέρεις πού είναι;»

«Την είδα πριν από ώρες, Αρχόντισσά μου, ενώ ακόμα πορευόμασταν. Ξημερώματα. Μόλις είχαμε φύγει απ'την πόλη.»

«Σου μίλησε;»

«Εγώ τής μίλησα. Έφευγε από το προσφυγικό σύνολο και τη ρώτησα πού πήγαινε, αν συνέβαινε κάτι. Μου έγνεψε ότι όλα ήταν καλά, κι έτσι δεν την ενόχλησα. Σκέφτηκα ότι μάλλον εσείς θα την είχατε στείλει κάπου.»

«Προς τα πού κατευθύνθηκε;»

«Νότια και ανατολικά, αρχικά. Μετά δεν ξέρω.»

Η Χάνκαθιρ σκέφτηκε: *Επέστρεψε στην Όσβελακ, η ανόητη. Αυτό είναι το μόνο που μπορεί να έκανε. Και δεν είχα προσέξει την απουσία της ως τώρα...* Ή, μάλλον, την είχε προσέξει. Είχε δει ότι η Ζαφειρία δεν ήταν πουθενά κοντά της. Αλλά είχε υποθέσει ότι απλά η κόρη της δεν την πλησίαζε επειδή ήταν θυμωμένη μαζί της που είχε αποφασίσει να εγκαταλείψουν την πόλη. Δεν διανοήθηκε ότι η μικρή μπορεί να είχε φύγει από το προσφυγικό σύνολο.

Ο Βέλερντιν έστρεψε τώρα το βλέμμα του στη Χάνκαθιρ, κι εκείνη κατάλαβε ότι παρόμοιες σκέψεις, μάλλον, περνούσαν κι απ'το δικό του μυαλό. «Έπρεπε να την είχα αναζητήσει πιο πριν,» είπε ο σύζυγός της, «όταν συνειδητοποίησα πως ήταν πολλές ώρες μακριά μας.»

Η Χάνκαθιρ κούνησε το κεφάλι. «Δε θα είχε νόημα· ήδη θα βρισκόταν στην Όσβελακ. Μόνο στην αρχή μπορούσαμε να την είχαμε σταματήσει, όταν έφευγε ενώ ακόμα δεν απείχαμε πολύ από την πόλη.»

«Με συγχωρείτε, Αρχόντισσά μου,» είπε ο Ίλνεμουρ αλ Θόρεσαβ· «όφειλα να σας είχα ειδοποιήσει αμέσως. Δε φανταζόμουν ότι δεν γνωρίζατε... ό τι...»

«Δε μπορώ να κατηγορήσω εσένα, Λύκαρχε. Έκανες ό,τι ήταν λογικό να κάνεις. Σ'ευχαριστώ που ήρθες τώρα να μου μιλήσεις.»

«Αρχόντισσά μου...»

Η Χάνκαθιρ στράφηκε στον Βέλερντιν, τον Νάσαλθιρ, και τους άλλους. «Θα την περιμένουμε να έρθει μαζί με τους υπόλοιπους από την Όσβελακ.»

Τα μάτια της άνοιξαν, και συνειδητοποίησε ότι δεν πρέπει να ήταν αναισθητη για πολύ. Το πρόσωπό της ήταν επάνω στην υγρή γη και

στο χορτάρι. Οι οσμές του σουρουπωμένου δάσους γέμιζαν τα ρουθούνια της. Τι την είχε ξυπνήσει;

Αυτό το *βάρος* επάνω της. Η οργανική στολή ενδυνάμωσης. Έπρεπε πια να την ξεφορτωθεί· δεν την άντεχε άλλο.

Η Ζαφειρία σηκώθηκε από κάτω, μουγκρίζοντας. Έβγαλε τις μπότες της και τη φολιδωτή πανοπλία της, κομμάτι-κομμάτι. Από μέσα ήταν ντυμένη μόνο με την οργανική στολή, η οποία έπρεπε να έρχεται σε πλήρη επαφή με το σώμα προκειμένου να λειτουργεί σωστά. Η Ζαφειρία κατέβασε τώρα το κεντρικό φερμουάρ της στολής και την αφαίρεσε από πάνω της σαν δεύτερο δέρμα, νιώθοντας την παγωνιά των δασών στο κατάμαυρο πετσί της. Ένα έντονο ρίγος τη διέτρεξε. Και το πρόβλημα ήταν πως δεν είχε άλλα ρούχα μαζί της. Δεν είχε σκεφτεί ότι θα βρισκόταν σε τέτοια κατάσταση.

Έσκυψε να πιάσει τα κομμάτια της πανοπλίας της που δεν θα τη ζέστ-

Φώτα από τ'αριστερά της – ενεργειακά φώτα – οι λύκοι της Σφετερίστριας που είχαν πέσει απ'το ελικόπτερο!

Η Ζαφειρία κόλλησε την πλάτη της πάνω στον κορμό ενός μεγάλου δέντρου, νιώθοντας το σκληρό ξύλο να πιέζεται επώδυνα στο εκτεθειμένο δέρμα της. Είχε προλάβει μονάχα ν'αρπάξει το σπαθί της από κάτω, ξεθηκαρώνοντάς το. Το πιστόλι της το είχε αφήσει στην πεσμένη ζώνη της, τα ξιφίδια στα θηκάρια στις μπότες της.

Τα φώτα ήταν δύο, παρατήρησε κοιτάζοντας με τις άκριες των ματιών της. Δύο δέσμες. Δύο φακοί. Οι ήχοι που ακούγονταν ήταν πολύ αδύναμοι· οι βασιλικοί βάδιζαν προσεχτικά, δεν μιλούσαν. *Με ψάχνουν...*

Μία από τις δέσμες φωτός, σκίζοντας σαν λόγχη τα σκοτάδια του δάσους, πέρασε δίπλα από τον χοντρό κορμό επάνω στον οποίο ήταν κολλημένη η Ζαφειρία. Ύστερα απομακρύνθηκε. Και οι δύο δέσμες απομακρύνθηκαν... κι απομακρύνθηκαν...

...κι απομακρύνθηκαν...

Χάθηκαν μες στο δάσος.

Η Ζαφειρία αναστέναξε. *Με έχασαν. Για την ώρα. Πρέπει να φύγω αποδώ. Και ρίγησε ξανά, μην ξέροντας αν ήταν από το κρύο ή από την ταραχή. Σερτίνγκε, προσευχήθηκε, βοήθησέ με, Θηρίο της Πλάσης! Βοήθησέ με! Τα κτήνη σου μακριά μου κράτα, την καθοδήγηση των όντων σου χάρισέ μου – τα μάτια τους, την ακοή τους, την όσφρησή τους. Μια προσευχή που της είχε μάθει η μητέρα της.*

Η Ζαφειρία έπιασε τα κομμάτια της πανοπλίας της από το έδαφος και τα έδεσε βιαστικά στο γυμνό σώμα της. Φόρεσε, τέλος, και τις μπότες της. Αυτές τώρα ήταν το πιο ζεστό πράγμα επάνω της. Η αρματωσιά ήταν κρύα παρότι είχε και αλεξίσφαιρη επένδυση κάτω από τις μεταλλικές φολίδες. Την οργανική στολή τη δίπλωσε και την πέ-
ρασε στην πίσω μεριά της ζώνης της. Την είχε εξυπηρετήσει καλά στις συγκρούσεις με τους άτριχους λύκους της Σφετερίστριας, αλλά τώρα δεν τη χρειαζόταν άλλο· την επιβάρυνε.

Η Ζαφειρία άρχισε να βαδίζει – με προσοχή: αφτιά τεντωμένα, μά-
τια παρατηρητικά – προς τα εκεί όπου της είχε πει η μητέρα της ότι θα έσπινε αρχικά τον προσφυγικό καταυλισμό της Όσβελακ στις πα-
ρυφές του δάσους και των Δυτικών Ελών.

Έχω κάμποσο δρόμο μέχρι εκείνο το μέρος... Δεν είχε προλάβει να απομακρυνθεί πολύ από την πόλη με τον αερώνα. Κι ευχόταν τώρα να μην έχανε την πορεία της μες στη νύχτα.

Αλλά αυτός δεν ήταν ο μόνος κίνδυνος των Χαρνώθιων δασών. Εκτός από τον προσανατολισμό, ήταν και το κρύο. Εκτός από το κρύο, ήταν και τα άγρια θηρία. Εκτός από τα άγρια θηρία, ήταν και οι Ίσκιοι. Εκτός από τους Ίσκιους, ήταν και διάφορες άλλες δαιμονικές οντότητες που μπορούσαν να σε παραπλανήσουν και να σε οδηγή-
σουν στην καταστροφή σου. Οι μάγοι του τάγματος των Δεσμοφυλά-
κων – όπως η μητέρα της Ζαφειρίας – έρχονταν στα δάση για να φυ-
λακίσουν τέτοιους δαίμονες, να τους κλείσουν σε φυλαχτά, δαχτυλί-
δια, λίθους. Κυκλοφορούσαν φήμες ότι ορισμένοι είχαν παγιδέψει α-
κόμα και Ίσκιους.

Όμως η Ζαφειρία δεν είχε διάθεση τώρα να θυμάται τέτοιες ιστο-
ρίες. Προσπαθούσε να κρατά τον φόβο της υπό έλεγχο και ν'αγνοεί
το ψύχος που γλιστρούσε μέσα από τη φολιδωτή πανοπλία της.

*Σερτίνγκε, Θηρίο της Πλάσης, βοήθησέ με! Τα κτήνη σου μακριά
μου κράτα, την καθοδήγηση των όντων σου χάρισέ μου – τα μάτια
τους, την ακοή τους, την όσφρησή τους...*

Κεφάλαιο 13

Τα Λόγια του Αρχικαλεστή και ο Πρίγκιπας του Αίματος

Κάλνεντουρ!» Η Λουκία τινάχτηκε όρθια, κάνοντας τις αλυσίδες της να κουδουνίσουν. Τα χέρια της ήταν ακόμα δεμένα πίσω από την πλάτη.

«Λύστε την,» ζήτησε ο Κάλνεντουρ, με τον Δεξή γαντζωμένο στον αριστερό του ώμο και την Αριστερή στον δεξή. «Και αυτήν και αυτόν»· έδειξε τον Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ με το βλέμμα του. «Αν θέλετε να μιλήσουμε πολιτισμένα, λύστε τους.» Τη Ζέρκιλιθ την είχαν ήδη λύσει, παρατηρούσε, όπως του είχε πει, άλλωστε, ο Αρχικαλεστής πριν από λίγο.

Ο οποίος τώρα πρόσταξε τους πιστούς του Ιουράσκε: «Κάντε ό,τι είπε,» κι αυτοί έλυσαν τα χέρια της Λουκίας και του Θέλεντιρ που ήταν γονατισμένος πλάι στη νεκρή μορφή της Νάλντιρ με σιωπηλά δάκρυα να κυλάνε στο πρόσωπό του, επικαλούμενος τις διδαχές του Σιλίσβας μάλλον, υπέθετε ο Κάλνεντουρ.

Η Ζέρκιλιθ ήταν καθισμένη σε μια πέτρα. Βρίσκονταν όλοι τους σε μια σπηλιά που δεν ήταν και πολύ μακριά από το Κοίλωμα του Πεπρωμένου αλλά ήταν το ίδιο βαθιά και έμοιαζε στον Κάλνεντουρ εξίσου καλή κρυψώνα. Στους τοίχους της δεν υπήρχαν ιερατικά λαξεύματα ή κανένα άλλο σημάδι. Δύο φωτόλιθοι κρατούσαν το σκοτάδι μακριά, τοποθετημένοι επάνω σε σπαστούς λιθοστάτες, από αυτούς που έκλειναν για να μπορεί κανείς να τους κουβαλήσει άνετα μαζί του.

Η Λουκία πλησίασε τον Κάλνεντουρ. «Είσαι καλά; Τι έγινε εκεί μέσα; Τι έκαναν αυτοί οι ανώμαλοι;» Μιλούσε στη Συμπαντική, φυσικά.

«Συνάντησα τον Ιουράσκε ξανά,» της αποκρίθηκε, «αλλά ακόμα δεν είμαι δικός του. Έγινε ό,τι και με τον Βορέσας στις κρεμάλες. Τον πήρα για λίγο μέσα μου, ίσα για να ξεγλιστρήσω από τις αλυσίδες. Μετά τον έδιωξα.»

Η Λουκία συνοφρυώθηκε. «Να... ξεγλιστρήσεις από τις αλυσίδες;»

«Ναι, και σ'εμένα μοιάζει εξωφρενικό τώρα που το θυμάμαι. Αλλά τότε... τότε μου φαινόταν απόλυτα *φυσικό*.»

Ο Αρχικαλεστής είπε: «Εκείνος που μπορεί να νικήσει το Πεπρωμένο *είναι* το Πεπρωμένο,» μιλώντας κι αυτός στη Συμπαντική, για χάρη της Λουκίας μάλλον.

«Τι λέει πάλι ο καριόλης;» μούγκρισε εκείνη. «Θα φύγουμε αποδώ;»

«Όχι ακόμα,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Ετούτο είναι καλό μέρος για να ξεκουραστούμε, κι έχουμε φίλους γύρω μας.»

«Φίλους; Μα τα παπάρια του Λοκράθου—!»

«Ναι, *φίλους*,» επέμεινε ο Κάλνεντουρ. Και στράφηκε στον Αρχικαλεστή. «'Η κάνω λάθος;»

«Δεν κάνεις λάθος, Εκλεκτέ. Και δεν είμαστε *μόνο* φίλοι σου.»

«Το να είστε φίλοι μου, για την ώρα, επαρκεί, Αρχικαλ— 'Η, μάλλον, ποιο είναι το όνομά σου;»

«Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ.»

«Ο Νέλδουρ και οι δικοί του δεν είναι προσκείμενοι στη Σφετερίστρια,» πληροφόρησε ο Κάλνεντουρ τη Λουκία και τη Ζέρκιλιθ. «Τους είπα ότι βοηθήσαμε τους κρεμασμένους στην Κέλμενκωθ. Και τώρα – στράφηκε πάλι στον Αρχικαλεστή – «ελπίζω ν'απαντήσουν σε κάποιες ερωτήσεις μου.»

«Από εμάς, ό,τι θέλεις ζητάς, Εκλεκτέ του Πεπρωμένου.»

«Θέλω να μάθω όσα γνωρίζετε. Όλα όσα συμβαίνουν τελευταία στο Βασίλειο. Λείπω καιρό από τη Μοργκιάνη, Νέλδουρ. Χρόνια. Δέκα χρόνια.»

Ο Αρχικαλεστής τον ατένισε συνοφρυωμένος. «Δέκα χρόνια; Και τότε επέστρεψες;»

«Χτες το μεσημέρι.»

«*Χτες το μεσημέρι*; Πού ήσουν όλο αυτό τον καιρό; Γιατί το Πεπρωμένο διάλεξε εσένα; Σε περιμέναμε...»

«Από τότε με περιμένατε;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ, παραξενεμένος από αυτό.

«Εδώ κι έναν χρόνο περίπου, ο Ιουράσκε μού προμηνύει τον ερχομό σου.» (*Έναν χρόνο*; απόρησε ο Κάλνεντουρ. *Ενώ δεν ήμουν καν στη Μοργκιάνη*;... Παραδοξότητα...) «Νόμιζα ότι πιθανώς να ήσουν ο Πρίγκιπας του Αίματος. Ποιος άλλος να ήσουν;»

«Ποιος είναι ο Πρίγκιπας του Αίματος;»

«Αυτός από την προφητεία, η οποία λέει πως ένας πρίγκιπας θα έρθει για ν'απελευθερώσει το Βασίλειο από τη Σφτερερίστρια, πνίγοντας στο αίμα όλους τους υποστηρικτές της – εξ ου και η ονομασία “Πρίγκιπας του Αίματος”. Νομίζω πως πιστοί του Ιουράσκε την εξαίπλωσαν την προφητεία, μα δεν είμαι σίγουρος ποιοι, δεν ξέρω από ποιους ξεκίνησε. Δεν ξέρω καν αν είχαν κανένα λόγο που το έκαναν, κανένα σημάδι από τον Κύριό μας, ή αν το έκαναν για να τον ευχαριστήσουν με την ταραχή που θα προκαλούσαν – που έχουν όντως προκαλέσει! – στους ανθρώπους της Μακμάρνουν. Τον τελευταίο χρόνο, όμως, μ'αυτά που έβλεπα – ότι ένας Εκλεκτός θα ερχόταν – είχα πιστέψει ότι πιθανώς να ήσουν ο Πρίγκιπας του Αίματος, Κάλνεντουρ. Αλλά τώρα μου λες ότι έλειπες δέκα χρόνια από τη διάστασή μας... Πού ήσουν;»

«Στην Υπερυδάτια.»

«Είσαι, όμως, Μοργκιανός...»

«Ναι. Είχα... κάποιους λόγους που ταξίδεψα εκεί. Και μετά... μπορείς να πεις ότι ξεχάστηκα.» 'Όταν το πλοίο του είχε βυθιστεί μέσα σ'εκείνη την τρομερή καταιγίδα, η Έχιδνα τον είχε σώσει από βέβαιο πνιγμό, τον είχε Φιλήσει, αλλά συγχρόνως είχε σβήσει το παρελθόν του από τη μνήμη του. Ο Κάλνεντουρ – ο Γεώργιος – ο Οφιομαχητής – δεν ήξερε ποιος ήταν προτού έρθει στην Υπερυδάτια. Αλλά όλ' αυτά δεν έκρινε σκόπιμο να τα πει τώρα στον Αρχικαλεστή του Ιουράσκε.

«Γιατί επέστρεψες;» ρώτησε ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ. «Ποιος είσαι, μα τη βούληση του Πεπρωμένου;»

«Επέστρεψα,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ, «γιατί θέλω να μάθω ορισμένα πράγματα. Όσο για το ποιος είμαι... πες ότι είμαι κάποιος που δεν θυμάται και τόσο καλά το παρελθόν.»

Τα λόγια του, καταφανώς, παραξένεψαν τον Αρχικαλεστή.

«Να καθίσουμε;» πρότεινε ο Κάλνεντουρ.

«Φυσικά.»

Κάθισαν πάνω σε πέτρες σκεπασμένες με κουβέρτες ενώ και η Ζέρκλιθ ερχόταν τώρα κοντά στον Κάλνεντουρ και ο Ακατάλυτος παρουσιάστηκε ξαφνικά απ'τα σκοτάδια και πλησίασε τα πόδια του. *Γάτα...* ψιθύρισαν κάποιοι από τους πιστούς του Ιουράσκε, στην Καθομιλούμένη. *Γάτα εδώ... Σημάδι του Πεπρωμένου!...*

Ο Κάλνεντουρ ρώτησε τον Νέλδουρ: «Θα μου δώσεις μερικές απαντήσεις;» μιλώντας στη Συμπαντική, για να καταλαβαίνει και η Λουκία.

«Αν μπορώ...» αποκρίθηκε ο Αρχικαλεστής, επίσης στη Συμπαντική και εξακολουθώντας να τον κοιτάζει περίεργα, πολύ περίεργα, σαν να αναρωτιόταν μήπως τελικά είχε κάνει λάθος γι' αυτόν, μήπως ο ίδιος ο Ιουράσκε είχε κάνει λάθος γι' αυτόν.

«Τι σημαίνει “Αρχικαλεστής του Πεπρωμένου”, κατά πρώτον; Δε νομίζω ότι έχω ξανακούσει τον τίτλο.»

«Δεν είναι πολύ γνωστός στους αμύητους της θρησκείας του Ιουράσκε. *Καλεστής* είναι ο ιερέας της έκφανσης του Ιουράσκε που ταυτίζεται περισσότερο με το Πεπρωμένο παρά με οτιδήποτε άλλο. *Αρχικαλεστής* είναι ο αρχιερέας.»

Ο Κάλνεντουρ κοίταξε ερωτηματικά τη Ζέρκιλιθ: *Το ήξερες;*

Εκείνη κούνησε το κεφάλι: *Όχι.*

Ο Κάλνεντουρ ρώτησε τον Νέλδουρ: «Ποια είναι η κατάσταση στο Βασίλειο τα τελευταία δέκα χρόνια;» ενώ έκανε νόημα στον Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ να έρθει κι αυτός να καθίσει κοντά τους.

«Υποθέτω γνωρίζεις πως η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν έχει την εξουσία, αλλά όχι χωρίς... αντιδράσεις. Κάθε πέντε μήνες καταπνίγει και κάποια μικροεξέγερση,» είπε ο Νέλδουρ, ενώ ο Θέλεντιρ σηκωνόταν, αν και διστακτικά, δίπλα από τη νεκρή γυναίκα του και τους πλησίαζε. Η όψη του ήταν άγρια.

«Οι Κάρνελεκ υπάρχουν πια;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ.

«Σύμφωνα με τα επίσημα λόγια της Σφετερίστριας, όχι, δεν υπάρχουν πια· έχουν ξεκληριστεί. Αλλά αρκετοί ψιθυρίζουν ότι ορισμένοι απ' αυτούς είναι ζωντανοί, κρύβονται, και προσπαθούν να ρίξουν τη Ζώθμαλιρ από τον Θρόνο. Ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, ο αδελφός του Βασιληά Άρκαλβιρ, κατά πρώτον, λέγεται πως εξαφανίστηκε όταν έγινε η ανατροπή, πως ταξίδεψε σε άλλες διαστάσεις για να συγκεντρώσει δυνάμεις από εκεί...» Και συνοφρυώθηκε. «Ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ...» ψιθύρισε σαν να μονολογούσε, παρατηρώντας τον Κάλνεντουρ.

Κι εκείνος ήξερε τι αναρωτιόταν ο Αρχικαλεστής. Ήταν καταφανές. Αλλά άφησε τον Νέλδουρ με την απορία προς το παρόν. «Η Κόμισσα των Σκιών, αυτή η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, τι ρόλο παίζει; Στην Κέλμενκωθ άκουσα να λένε ότι ο βασιλικός στρατός που κατευθύνεται νότια πηγαίνει, ίσως, στην πόλη της.»

«Έτσι λένε; Τον είδαμε κι εμείς να περνά, αλλά δεν γνωρίζουμε τίποτα περισσότερο. Μεγάλο φουσάτο, πάντως.»

«Τι είναι η Κόμισσα των Σκιών; Γιατί η Σφτερερίστρια να θέλει την καταστροφή της;»

«Γιατί να *μη* θέλει την καταστροφή της, Κάλνεντουρ;» είπε ο Αρχικαλεστής. «Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν είναι ένα αγκάθι στο πόδι της λύκαινας. Εδώ και καιρό κρύβει αντιστασιακούς, επαναστάτες, κυνηγημένους, απομεινάρια του παλιού καθεστώτος. Κάποιοι λένε ότι ανάμεσα σ'αυτούς είναι κι ορισμένοι από τους Κάρνελεκ που επέζησαν από το Ξεκλήρισμα. Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν αμφισβητεί έκδηλα την εξουσία της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν· δεν υπάρχει κανένας άλλος άρχοντας πλέον που να την αμφισβητεί τόσο έκδηλα. Και η τοποθεσία της πόλης της, της Όσβελακ, τη βοηθά σ'αυτό, εκεί στις σκιές των Χαρνώθιων δασών και κοντά στα Δυτικά Έλη.»

«Νομίζεις, δηλαδή, ότι ο στρατός που κατευθυνόταν νότια μπορεί όντως να πηγαίνει στην Όσβελακ για να την κατακτήσει;»

«Το θεωρώ πολύ πιθανό. Γιατί, μετά την Κέλμενκωθ, πού αλλού να πηγαίνει; Η Βορσίραθ δεν εναντιώνεται στη Σφτερερίστρια· η αδελφή της Ζώθμαλιρ, η Ολρέκα, παντρεύτηκε τον Δούκα της Βορσίραθ εδώ και πέντε χρόνια.»

«Ο Δούκας της Βορσίραθ ήταν παντρεμένος,» είπε η Ζέρκιλιθ.

«Η σύζυγός του είχε ένα ατύχημα... όλως τυχαίως... Έπεσε απ'τον γιγαντόλυκό της ενώ έτρεχε, κι ένα τετράκυκλο όχημα που ερχόταν από πίσω την πάτησε. Οι μεταλλικοί τροχοί του την έκοψαν στα δύο, κυριολεκτικά, έχω ακούσει να λένε.

»Όπως και νάχει,» συνέχισε ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ, «στη Βορσίραθ αποκλείεται να πηγαίνει το φουσάτο. Άρα, πού να κατευθύνεται; Στα νοτιανατολικά σύνορα του Βασιλείου; Αν έχουμε κάποιον μεγάλο συνοριακό πόλεμο ετούτες τις μέρες δεν το γνωρίζω... και δεν το νομίζω. Μάλλον, την Όσβελακ πηγαίνει να πολιορκήσει το στράτευμα αυτό. Κι αναρωτιέμαι τι θα κάνει η Κόμισσα των Σκιών. Είμαι σίγουρος πως οι λύκοι της Σφτερερίστριας δε θα πάρουν εύκολα την Όσβελακ. Το αίμα τους θα ποτίσει τα δάση.»

«Σύμφωνα με κάτι άλλες φήμες στην Κέλμενκωθ, το φουσάτο ίσως να έχει στόχο τον καταυλισμό του Θανατογέννητου...» είπε ο Κάλνεντουρ, ενώ μια πιστή του Ιουράσκε τού πρόσφερε ένα ξύλινο πιάτο με φαγητό και μια κούπα με κρασί. Συγχρόνως, άλλοι πιστοί πρόσφεραν φαγητό και ποτό στη Λουκία, τη Ζέρκιλιθ, τον Θέλεντιρ, και τον Νέλδουρ, ενώ έβγαζαν κι οι ίδιοι κάτι να φάνε και να πουν. Ο

Κάλνεντουρ έριξε μια ματιά στο πιάτο του, βλέποντας βραστά μανιτάρια με καρυκεύματα και πηχτή σάλτσα.

Ο Αρχικαλεστής ρουθούνισε. «Ποιον καταυλισμό του Θανατογέννητου; Ο Θανατογέννητος δεν έχει πουθενά σταθερό καταυλισμό.»

Ο Κάλνεντουρ δοκίμασε τα μανιτάρια με το πιρούνι που του είχαν δώσει. Δεν ήταν τόσο άσχημα όσο φαίνονταν· τα καρυκεύματα τούς έδιναν μια ιδιαίτερη, πικάντικη γεύση. «Το λες σαν να ξέρεις πολλά γι' αυτόν τον Θανατογέννητο. Ποιος είναι; Είδα τη φάτσα του σε αφίσες στην Κέλμενκωθ. Τον καταζητούν.»

«Η Σφετερίστρια είναι φωτιά της Θορμάνκου εναντίον του! Τον μισεί περισσότερο από την Κόμισσα των Σκιών, ίσως. Η Χάνκαθιρ απλά κρύβει αντιστασιακούς. Ο Θανατογέννητος παρουσιάζεται παντού και προκαλεί καταστροφές: κλέβει, σκοτώνει. Δε μπορείς να φανταστείς πόσο τον φοβούνται οι άτριχοι λύκοι της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν! Ορισμένοι, μάλιστα, λένε ότι αυτός είναι ο Πρίγκιπας του Αίματος από την προφητεία· αλλά προσωπικά δεν το πιστεύω.»

«Και πιστεύεις ότι είμαι εγώ;» Ο Κάλνεντουρ δοκίμασε το κρασί του. *Κρασί Χαρνόθιων δασών*, κατάλαβε αμέσως, αναγνωρίζοντάς το από τη γεύση και τη μυρωδιά.

«Είσαι ο Εκλεκτός του Πεπρωμένου. Αυτός που τον ερχομό του ο Ιουράσκε μάς προμήνυε,» αποκρίθηκε ο Νέλδουρ.

«Και ποιος είναι ο Θανατογέννητος, Αρχικαλεστή; Κάποιος από τους Κάρνελεκ που έχει επιζήσει;»

«Όχι,» κούνησε το κεφάλι αμέσως ο Νέλδουρ, «δεν είναι από αυτούς. Δεν είναι του Παλιού Οίκου – όπως λένε τώρα τους Κάρνελεκ όταν δε θέλουν να τους κατονομάσουν.»

«Ποιος είναι, τότε;» επέμεινε ο Κάλνεντουρ.

«Τον λένε Έλκερθιν.»

«Το διάβασα αυτό στις αφίσες. “Έλκερθιν ο Θανατογέννητος”. Δεν έχει οίκο; Μονήρης είναι;»

«Κανείς δεν ξέρει. Ή, τουλάχιστον, εγώ δεν ξέρω. Ο ίδιος ισχυρίζεται πως αναγεννήθηκε στη Σφαγή της Υλκάρμωκ. Γνωρίζεις για τη Σφαγή της Υλκάρμωκ, Κάλνεντουρ;»

«Μου έχουν πει...» Και κοίταξε τη Ζέρκιλιθ: *Τον θυμάσαι από τότε; Τα φρύδια της απάντησαν: Όχι.*

«Ο Έλκερθιν πολέμησε εκεί, στην Υλκάρμωκ,» συνέχισε ο Νέλδουρ, «εναντίον των λύκων της Σφετερίστριας, όπως και πολλοί άλλοι. Και, τραυματισμένος άσχημα, θάφτηκε μες στα πτώματα που είχαν

γεμίσει τους τόπους γύρω από την πόλη. Κανονικά, έπρεπε να ήταν νεκρός. Αλλά δεν πέθανε. Σηκώθηκε και πάλι. Ξεθάφτηκε μέσα από τους σκοτωμένους, και το πρώτο πράγμα που είδε μπροστά του – όπως ο ίδιος λέει – ήταν θανατόπτερους να τρώνε τα πτώματα. Η μυρωδιά ήταν τόσο έντονη από τη Σφαγή της Υλκάρμωκ που σμήνη ολόκληρα θανατόπτρων είχαν πετάξει εκεί από τα Χαρνώθια δάση. Η παρουσία τους είχε μαυρίσει τον ουρανό!»

Η Ζέρκιλιθ ένευσε σιωπηλά, σαν να ήθελε να πει ότι, ναι, κι εκείνη το θυμόταν αυτό. Το βλέμμα της έμοιαζε στοιχειωμένο από τις αναμνήσεις.

«Ο Έλκερθιν ξεθάφτηκε μέσα από τους νεκρούς,» επανέλαβε ο Νέλδουρ, «και είδε τους θανατόπτερους, οι οποίοι σκορπίστηκαν από μπροστά του, τρομαγμένοι. Και τότε θεώρησε πως το πεπρωμένο του ήταν να πολεμήσει τη Σφετερίστρια. Του είχε δοθεί μια δεύτερη ευκαιρία· η Λωράθλου δεν τον είχε πάρει στον Κήπο, τον είχε στείλει ξανά πίσω. Ο Έλκερθιν είχε αναγεννηθεί μέσα από τον θάνατο· κι έτσι πήρε το όνομα “ο Θανατογέννητος”».

«Κι από τότε παρενοχλεί τη Μακμάρνουν με τις τακτικές του; Εδώ και δέκα χρόνια;»

Ο Νέλδουρ κατένευσε. «Εδώ και δέκα χρόνια. Ασταμάτητα. Στην αρχή, το όνομά του δεν ακουγόταν και τόσο. Αλλά ύστερα άρχισε ν'ακούγεται ολοένα και περισσότερο. Τώρα, δεν υπάρχει κανείς στο Βασίλειο που να μην τον ξέρει, *παρότι* τα μέσα μαζικής πληροφόρησης παντού προσπαθούν να αποκρύπτουν τις νίκες του υπό την απειλή θανατικής ποινής. Η Βασίλισσα έχει βγάλει νόμο που λέει πως όποιος μιλά δημοσίως για τις νίκες του Θανατογέννητου θεωρείται προδότης του Βασιλείου. Κυνηγά τον Έλκερθιν μανιωδώς. Παρ'όλ' αυτά, ο Θανατογέννητος δεν φαίνεται να χάνει τη δύναμή του αλλά να αποκτά ολοένα και *περισσότερη* δύναμη. Οι άρχοντες δεν εναντιώνονται πια στη Μακμάρνουν – εκτός από τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν – αλλά μέσα στις σκιές του Βασιλείου έχει διαμορφωθεί μια σκόρπια αντίσταση που δεν θέλει να πεθάνει, και είναι *ισχυρή*.»

«Και είσαι κι εσύ μέρος της, έτσι δεν είναι, Νέλδουρ;»

«Εγώ δεν είμαι παρά ένας... περιφερειακός συνεργάτης. Το Πεπρωμένο με καθοδηγεί.»

«Γνωρίζεις τον Θανατογέννητο...» Δεν ήταν ερώτηση.

«Τον έχω συναντήσει, ναι,» παραδέχτηκε ο Αρχικαλεστής. «Έχω μιλήσει μαζί του. Και όχι μόνο.»

Ο Κάλνεντουρ τον ατένιζε ερωτηματικά, πίνοντας μια γουλιά από το κρασί του.

«Τον έφερα σε επαφή με τον θείο μου, για μια δουλειά,» εξήγησε ο Νέλδουρ.

«Ποιος είναι ο θείος σου;»

«Ο Ίσελνουρ ωλ Ένφερεκ.» Και βλέποντας ότι το όνομα δεν έλεγε τίποτα στον Κάλνεντουρ: «Ο Ξανθός Κουρσάρος.»

«Δεν τον έχω ξανακούσει.» Και κοίταξε πάλι τη Ζέρκιλιθ, της οποίας τα μενεξεδιά φρύδια κινήθηκαν όπως πριν. Ούτε αυτή τον είχε ξανακούσει. Όλο καινούργια πρόσωπα...

«Φυσικό είναι, αφού λείπεις δέκα χρόνια... Κάλνεντουρ,» είπε ο Νέλδουρ, και ο Κάλνεντουρ δεν νόμιζε ότι ήταν τυχαία η παύση λίγο πριν από το όνομά του. *Αναρωτιέται ακόμα αν είμαι ο Πρίγκιπας, ο αδελφός του Βασιληά Άρκαλβιρ...*

«Είναι σημαντικός αυτός ο θείος σου, ο Ξανθός Κουρσάρος;»

«Μετά τον Θανατογέννητο, η Σφετερίστρια ίσως τον θείο μου να θέλει περισσότερο να σκοτώσει. Οι πειρατές του έχουν κουρσέψει πολλά πλοία του Βασιλείου στη Μικρή Θάλασσα.»

«Και τι είδους επαφή ήταν αυτή που ζητούσε ο Θανατογέννητος με τον Ίσελνουρ; Για καμιά λεηλασία;»

Ο Νέλδουρ κατένευσε. «Έτσι κατάλαβα.»

«Δε σου είπαν;»

«Όχι ακριβώς. Τα κανόνισαν αναμεταξύ τους. Εγώ ήμουν μόνο ο ενδιάμεσος – η Γέφυρα του Πεπρωμένου.»

«Μπορείς, δηλαδή, να με φέρεις κι εμένα σ'επαφή με τον Θανατογέννητο;» Ο Κάλνεντουρ ήταν περίεργος να τον συναντήσει.

«Δεν βρίσκεις εσύ τον Θανατογέννητο· εκείνος βρίσκει εσένα.»

«Τώρα μόλις δεν είπες...;»

«Ναι, τον έφερα σε επαφή με τον Ξανθό Κουρσάρο, αλλά εκείνος ήρθε και με βρήκε. Το Πεπρωμένο τον οδήγησε σ'εμένα.» Και πρόσθεσε: «Θα μπορούσαμε να τον αναζητήσουμε, φυσικά. Ίσως το Πεπρωμένο να σε οδηγήσει σ'αυτόν, αν πραγματικά τον χρειάζεσαι.

»Τι σκοπούς, όμως, έχεις, Κάλνεντουρ; Γιατί επέστρεψες στη Μοργκιάνη;»

«Σου είπα: επέστρεψα για να μάθω κάποια πράγματα.»

«Να μάθεις κάποια πράγματα...» Ο τόνος της φωνής του και η όψη του μαρτυρούσαν ότι δεν τον πίστευε.

«Είναι πολλά που δεν θυμάμαι,» είπε ο Κάλνεντουρ μασώντας μια μπουκιά από τα νόστιμα μανιτάρια στο πιάτο του.

Ο Νέλδουρ τον κοίταζε παραξενεμένος ξανά. Μετά ρώτησε: «Είσαι ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, έτσι δεν είναι; Αυτός δεν είσαι;»

Σιγή για μερικές στιγμές μέσα στη σπηλιά. Κανείς δεν έβγαζε άχνα. Ο Θέλεντιρ έστρεψε το βλέμμα του απότομα στον Κάλνεντουρ, μοιάζοντας ξαφνιασμένος. Και δεν ήταν ο μόνος· πολλοί από τους πιστούς του Ιουράσκε τον κοίταζαν έτσι.

Η Αριστερή ακούστηκε να χτυπά τις φτερούγες της προς στιγμή, ενώ ήταν ακόμα γαντζωμένη στον ένα ώμο του Κάλνεντουρ και ο Δεξής στον άλλο.

Ο Κάλνεντουρ απάντησε: «Ναι, αυτός είμαι.»

«Ο Κύριός μας, λοιπόν, δεν έσφαλε. Το Πεπρωμένο ποτέ δεν σφάλλει,» είπε ο Νέλδουρ, πάλι σαν να διάβαζε κάποιο ρητό από βιβλίο. «Ο Πρίγκιπας του Αίματος ήρθε στο Βασίλειο.»

Βιβλίο Δεύτερο

Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι και
η Επιστροφή του Πρίγκιπα

Κεφάλαιο 1

Μηνύματα, Καλέσματα, Φαντάσματα

Σιωπηλή Κυρά έτρωγε από το χέρι της Βασίλισσας.

Η Ζώθμαλιρ ήταν η μόνη που η μεγάλη γιγαντολύκαινα άφηνε να την πλησιάσει. Οποιοσδήποτε άλλος ερχόταν τόσο κοντά κινδύνευε άμεσα να χάσει το χέρι του – αν ήταν τυχερός. Ακόμα κι οι άλλοι γιγαντόλυκοι τη φοβόνταν· μονάχα τους εραστές της άφηνε να τη ζυγώσουν, όταν ήταν εκείνες οι μέρες του χρόνου, και τα παιδιά της ήταν πάντα δυνατοί γιγαντόλυκοι που η Βασίλισσα της Χάρνωθ έδινε στους πιο πιστούς λυκοκαβαλάρηδες του στρατού της. Κανένα, όμως, από τα παιδιά της Σιωπηλής Κυράς δεν ήταν τόσο μεγαλόσωμο όσο εκείνη. Ήταν μια πραγματικά *γιγάντια* γιγαντολύκαινα, σχεδόν δυο φορές πιο μεγάλη από οποιονδήποτε άλλο γιγαντόλυκο, αρσενικό ή θηλυκό. Και πολύ άγρια, αν και όντως σιωπηλή. Την αγριάδα της την έδειχνε με τα δόντια της, όχι με τη φωνή της. Το τρίχωμα της ήταν μαύρο και γκριζο, ανάμεικτο· τα μάτια της γαλανά σαν παγεροί ουρανοί. Η γλώσσα της τώρα έγλειφε τα μαυρόδερμα δάχτυλα της Βασίλισσας.

Η Ζώθμαλιρ πήρε ακόμα ένα κομμάτι κρέας ελαφιού από τον σάκο της και το έδωσε στη Σιωπηλή Κυρά, που έμοιαζε ικανοποιημένη.

Τα βήματα του Βασιλικού Φρουράρχου ήχησαν μέσα στον προσωπικό στάβλο της Βασίλισσας, και η Ζώθμαλιρ στράφηκε να αντικρίσει τον Φέτανιρ ωλ Κίριβεμ, ψηλό, γαλανόδερμο, γεροδεμένο, με βλέμμα ασάλευτο που έλιωνε όταν εκείνη τον είχε από κάτω της. Αισθανόταν τη γυναικεία της φύση να ξυπνά καθώς τώρα τον κοίταζε να πλησιάζει, λες κι ο καταραμένος να είχε τα χέρια του πάνω στα λαγόνια της.

«Βασίλισσά μου,» είπε επίσημα ο Φέτανιρ, «μια μαντατοφόρος μόλις ήρθε με αερώνυχα. Από την Όσβελακ. Επιμένει να μιλήσει σ'εσάς προσωπικά.»

Η Σιωπηλή Κυρά ήταν πολύ σιωπηλή, ως συνήθως, αλλά η Ζώθμαλιρ διαισθανόταν ότι είχε ενοχληθεί από τη διακοπή. Άπλωσε το χέρι της και τη χάιδεψε ανάμεσα στ'αφτιά. Ύστερα άδειασε τον σάκο με το κρέας ελαφιού μπροστά της, και η γιγαντολύκαινα έσκυψε για να φάει.

«Πού είναι;» ρώτησε η Βασίλισσα της Χάρνωθ τον Φρούραρχο της Βασιλικής Φρουράς. «Εδώ;»

«Στην Αίθουσα του Θρόνου, Βασίλισσά μου.»

Η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν βγήκε απ'τον προσωπικό στάβλο της, ανέβηκε στον μικρομεταφορέα, πίεσε τον διακόπτη για την ενεργοποίηση των τεσσάρων μικρών μεταλλικών τροχών, κι ακολούθησε το λιθόστρωτο μονοπάτι που διέσχιζε τον κήπο των Ανακτόρων. Ο Φέτανιρ ήρθε πίσω της, καβάλα στον γιγαντόλυκό του. Τον άφησε, όμως, έξω από τα Ανάκτορα ενώ η Βασίλισσα μπήκε στους διαδρόμους τους στεκόμενη επάνω στον μικρομεταφορέα. Οι φρουροί τη χαιρετίζουν απ'όπου κι αν περνούσε. Σε λίγο ήταν στην πελώρια Αίθουσα του Θρόνου που στηριζόταν σε χοντρές λαξευτές κολόνες. Διάφοροι από τους αυλικούς της βρίσκονταν εδώ, καθώς και πολλοί Βασιλικοί Φρουροί ντυμένοι με μαύρους θώρακες, πορφυρούς επενδύτες και παντελόνια, μαύρα γάντια και μπότες. Οι όψεις τους κρύβονταν πίσω από τις φιμέ, κρυστάλλινες προσωπίδες των μαύρων κρανών τους. Στα χέρια τους ήταν οπλολόγχες· στις ζώνες τους σπαθιά και πιστόλια.

«Αυτή εκεί, Βασίλισσά μου»· ο Φέτανιρ τής έδειξε τη μικρόσωμη γαλανόδερμη, μαυρομάλλα γυναίκα που, ντυμένη με δερμάτινη περιβολή, στεκόταν κοντά στον γιο της Ζώθμαλιρ, τον Άλφεντουρ, ο οποίος είχε μοιάσει περισσότερο στον πατέρα του παρά σ'εκείνη. Είχε τα μάτια του, το σαγόνι του, τα χέρια του, τα πράσινα μαλλιά του. Και δεν άφηνε ήσυχη καμιά γυναίκα που πατούσε το πόδι της στα Ανάκτορα. Παραήταν τολμηρός και απερίσκεπτος, ακόμα και για τη νεαρή ηλικία του. Η Ζώθμαλιρ είχε πρόσφατα επιχειρήσει να του δώσει ένα μάθημα: είχε βάλει τρεις από τις πιο πιστές και θαρρετές υπηρέτριες του Οίκου των Μακμάρνουν να τον προσελκύσουν, να τον παγιδέψουν, να τον δέσουν, και να του κάνουν τον έρωτα του Ιουράσκει. Τον είχαν ξεθεώσει. Η Ζώθμαλιρ ήλπιζε ότι αυτό ίσως, στο μέλλον, να τον έκανε πιο προσεχτικό· αλλά, αν μη τι άλλο, ο μικρός έμοιαζε νάχει γίνει ακόμα χειρότερος! Αυτά τα παιδιά σήμερα... Τον ανεχόταν μόνο επειδή ήταν γιος της.

Και τώρα της φαινόταν νάχει βάλει στο μάτι τη μαντατοφόρο που είχε έρθει πετώντας από την Όσβελακ.

Η Ζώθμαλιρ, κατεβαίνοντας από τον μικρομεταφορέα, τους πλησίασε κάνοντας νόημα στον γιο της, με τα μάτια και μόνο, να φύγει – αγριοκοιτάζοντάς τον λιγάκι, συγχρόνως.

Ο Άλφεντουρ αποχώρησε χωρίς να μιλήσει, ξέροντας πως ένα πράγμα δεν ήταν καθόλου φρόνιμο μέσα στα Βασιλικά Ανάκτορα: να προκαλεί τη μητέρα του.

Η μαντατοφόρος υποκλίθηκε μπροστά της, λυγίζοντας το ένα γόνατο, απλώνοντας τα χέρια δεξιά κι αριστερά, σκύβοντας το κεφάλι. «Μεγαλειοτάτη...»

«Μου είπαν ότι έρχεσαι από την Όσβελακ.»

«Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη.» Ύψωσε πάλι το βλέμμα της. «Έχω επείγοντα νέα να σας αναφέρω. Από τη Μεράρχη Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ.»

«Την Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ...»

«Ο Κόμης Γάρταλιν αλ Μακμάρνουν είναι νεκρός, Μεγαλειοτάτη. Σκοτώθηκε μέσα στο Παλάτι των Σκιών, ενώ εκείνος, η Μεράρχης Έρνελιθ, και άλλοι μαχητές είχαν εισβάλει εκεί από μια σήραγγα.»

Η στιγμιαία ταραχή της Ζώθμαλιρ δεν φάνηκε ούτε για λίγο στο πρόσωπό της. *Ο Γάρταλιν... νεκρός...* Ο ξάδελφός της ήταν ένας από τους ανθρώπους που εμπιστευόταν περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο. Ένας από τους ανθρώπους στους οποίους *στηριζόταν* περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο. Ένας από τους ελάχιστους άντρες που ήταν πραγματικά σταθεροί και αξιόπιστοι.

«Πώς σκοτώθηκε;» ρώτησε τη μαντατοφόρο, συνειδητοποιώντας ξαφνικά ότι το δεξί της χέρι είχε πάει στο λαξευτό μανίκι του Λυκόδο-ντου, του ξιφιδίου στη ζώνη της που ήταν παλιό οικογενειακό κειμή-λιο των Μακμάρνουν.

«Η μεράρχης μου είπε, Μεγαλειοτάτη, ότι ο Έρανκουρ ωλ Νάρεβεκ, ο Γίγαντας των Δασών, τον σκότωσε.»

«Και είναι τώρα νεκρός κι αυτός; Η πόλη έχει κατακτηθεί;»

«Η πόλη, ναι, έχει κατακτηθεί, Βασιλίσσά μου. Ο Γίγαντας των Δασών δεν έχω ακούσει να είναι νεκρός. Έφυγε μαζί με τους υπόλοι-πους, μάλλον—»

«Έφυγε; Μαζί με τους υπόλοιπους;»

«Η Όσβελακ ήταν ήδη σχεδόν άδεια όταν φτάσαμε εκεί, Μεγαλειο-τάτη. Η Κόμισσα των Σκιών την είχε εκκενώσει· είχε πάρει τους πά-ντες και τους είχε πάει στα δάση. Το μαρτύρησαν αυτό στον Κόμη Γάρταλιν κάποιοι αιχμάλωτοι, μου είπε να σας πω η Μεράρχης Έρνε-λιθ. Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν είχε αφήσει μονάχα ελάχιστους μα-χητές στις επάλξεις, για να μας καθυστερήσουν. Ανακαλύψαμε, όμως, μια σήραγγα που οδηγεί, από το δάσος, μέσα στο Παλάτι των Σκιών. Μας την έδειξε ένας άντρας άγνωστος και, ίσως, ύποπτος. Κάποιος

προδότης από το ίδιο το παλάτι, πιθανώς, μου είπε να σας πω η Μεράρχης Έρνελιθ—»

«Δεν τον ανέκριναν αυτό τον προδότη;»

«Εξαφανίστηκε, Μεγαλειοτάτη.»

«Πώς εξαφανίστηκε;»

«Η μεράρχης δεν μου είπε λεπτομέρειες· μονάχα αυτό: *εξαφανίστηκε*. Αλλά έχω ακούσει η ίδια, από το στράτευμα, ότι δημιούργησε καπνούς γύρω του, με κάποιο τρόπο, κι έγινε άφαντος. Κάποιοι λένε ότι ίσως νάταν στοιχειό των δασών, Αρχόντισσά μου.»

Στοιχειό των δασών... μούγκρισε από μέσα της η Ζώθμαλιρ. *Άνθρωπος ήταν. Κάποιος πολύ ύπουλος άντρας.* «Δε σκέφτηκαν ο Κόμης και η μεράρχης ότι ίσως να τους οδηγούσε σε παγίδα;»

«Δε γνωρίζω τέτοια πράγματα, Βασιλίσσά μου...» αποκρίθηκε αμήχανα η μαντατοφόρος.

«Ποια είναι η κατάσταση τώρα στην Όσβελακ;»

«Η πόλη βρίσκεται υπό τον έλεγχο των δυνάμεών σας, Μεγαλειοτάτη. Η Μεράρχης Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ έχει, προς το παρόν, αναλάβει τη διοίκηση και μου ζήτησε να σας δώσω αυτό.» Έβγαλε ένα κυλινδρικά τυλιγμένο χαρτί από τον δερμάτινο επενδύτη της.

Η Ζώθμαλιρ το πήρε στα χέρια της, έσπασε τη σφραγίδα των Ζαλτάρεμ, και διάβασε τα μαύρα γράμματα. Η Έρνελιθ έγραφε ό,τι είχε αναφέρει και η μαντατοφόρος, αλλά εν συντομία· δεν εξηγούσε τίποτα. Κυρίως, μέσω αυτού του μηνύματος, ζητούσε από τη Βασιλίσσα να της δώσει τη διοίκηση της Όσβελακ. Υποσχόταν να μην την απογοητεύσει και να κάνει την Όσβελακ μια ένδοξη πόλη του Βασιλείου.

Η Ζώθμαλιρ χαμογέλασε αχνά, ειρωνικά. *Η Έρνελιθ προσπαθεί πολύ, πάρα πολύ...* σκέφτηκε. Η μεράρχης ήθελε απεγνωσμένα να δείξει ότι δεν ήταν σαν άλλους του οίκου της που είχαν προδώσει τη Ζώθμαλιρ. Ήθελε να δείξει ότι ο Οίκος των Ζαλτάρεμ ήταν, γενικά, πιστός στη Μητέρα του Βασιλείου. Αλλά είχε, προφανώς, και τις δικές της, προσωπικές φιλοδοξίες. Ευελπιστούσε τώρα να γίνει Αρχόντισσα της Όσβελακ. Κόμισσα, ίσως, αν και δεν το είχε ζητήσει έκδηλα αυτό — δεν είχε ζητήσει να της αποδοθεί τίτλος ευγενείας.

Η Ζώθμαλιρ δεν την εμπιστευόταν την Έρνελιθ. Υποπτευόταν ότι ενδιαφερόταν για τον εαυτό της περισσότερο απ'ό,τι για τον οίκο της· περισσότερο ακόμα κι απ'ό,τι για το Βασίλειο. Ωστόσο, ίσως άξιζε να της δοθεί μια ευκαιρία εκεί, στην Όσβελακ, στις πυκνές σκιές των

Χαρνώθιων δασών, πλάι στα Δυτικά Έλη. Δεν ήταν αυτός ένας πολύ καλός τόπος για να δοκιμαστεί η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρει;

Η Ζώθμαλιρ τύλιξε πάλι το χαρτί μέσα στα δαχτυλιδιοφορεμένα χέρια της. Ρώτησε τη μαντατοφόρο: «Πού έκρυψε η Κόμισσα των Σκιών τους προδοτικούς κατοίκους της πόλης της; Και τότε θα κυνηγηθούν;»

«Η μεράρχης δεν μου είπε ότι γνωρίζει κάτι τέτοιο, Βασίλισσά μου.»

«Δεν γνωρίζει πού πήγαν να κρυφτούν;»

«Μάλιστα.»

«Τι ανέφεραν οι αιχμάλωτοι;»

«Ούτε αυτοί ήξεραν τίποτα, υποθέτω. Απλά υποθέτω, Βασίλισσά μου.» Απέφυγε το βλέμμα της Ζώθμαλιρ, αλλά ύστερα την αντίκρισε ξανά καταπρόσωπο. «Η μεράρχης με πρόσταξε, επίσης, να σας αναφέρω πως ο αδελφός της Κόμισσας, ο Άνφιρ αλ Νασόλντουν, αιχμαλωτίστηκε μέσα στο Παλάτι των Σκιών.»

«Και ούτε αυτός γνωρίζει πού πήγε η Χάνκαθιρ τούς ανθρώπους της;»

«Δεν ξέρω, Βασίλισσά μου· αλλά δε νομίζω ότι έχει ανακριθεί ακόμα. Χτες πάρθηκε η πόλη, μες στη νύχτα.»

Και πολύ νωρίτερα απ'ό,τι υπολόγιζα, σκέφτηκε η Ζώθμαλιρ. Υπολόγιζε ότι η πολιορκία θα κρατούσε κάμποσες μέρες, κανονικά. Δεν περίμενε ότι η Κόμισσα των Σκιών θα έβαζε την ουρά στα σκέλια σαν άτριχη λύκαινα που ήταν. Ο αδελφός της είχε, καταφανώς, περισσότερο σθένος από εκείνη. Και ο οίκος της ανόητης ήταν μητριαρχικός! Ντροπή για τον Οίκο των Νασόλντουν, η Χάνκαθιρ. Θα την πιάσω, όμως· δε θα μου ξεφύγει, η σκοτοφαγωμένη. Στο τέλος θα την πιάσω. Τώρα που έχασε τη φωλιά της, η άτριχη λύκαινα δεν έχει πού να μου κρυφτεί, εκτός άμα αποφασίσει να γίνει θηρίο των Χαρνώθιων δασών, οπότε και η μοίρα της θάναι ανάλογη των ζώων.

«Μάλιστα,» είπε στη μαντατοφόρο. «Ξεκουράσου, κοπέλα μου, δυο, τρεις ώρες προτού πετάξεις πάλι για Όσβελακ – οπότε και θα έχω να σου δώσω μια επιστολή για να μεταφέρεις στη Μεράρχη Έρνελιθ.»

Η μαντατοφόρος υποκλίθηκε όπως πριν – το ένα γόνατο λυγισμένο, τα χέρια απλωμένα εκατέρωθεν, το κεφάλι κατεβασμένο – η βασιλική υπόκλιση.

«Ποιο είναι τ'όνομά σου;» τη ρώτησε η Ζώθμαλιρ.

«Ναλτάφιρ ωλ Άσκενθεκ, Βασίλισσά μου.»

Άσκενθεκ: πατριαρχικός οίκος, αλλά είχαν τη φήμη αξιόπιστων και γρήγορων μαντατοφόρων. Η Ζώθμαλιρ δεν αμφέβαλλε ότι ετούτη η γαλανόδερμη κοπέλα ήταν καλή στη δουλειά της. «Πήγαινε να ξεκουραστείς,» της είπε πάλι. «Και καλύτερα ν'αποφεύγεις τον γιο μου... αν μπορείς. Έχεις την άδειά μου να χρησιμοποιήσεις ό,τι μέσο θέλεις – εκτός απ'το να τον σκοτώσεις ή να του κάνεις μόνιμες βλάβες, εντάξει;»

«Αρχόντισσά μου...» Η μαντατοφόρος έμοιαζε να τάχει χαμένα ξαφνικά.

Η Ζώθμαλιρ απομακρύνθηκε, υπομειδώντας. Όμως το αχνό μειδίαμα σύντομα έσβησε από τα αργυροβαμμένα χείλη της. Η απώλεια του Γάρταλιν την ενοχλούσε πολύ. Πολύ. Οι Αγωνιστές του Βασιλείου είχαν χάσει τον Πατέρα τους. Ποιος θα τον αντικαθιστούσε;

Έπρεπε να το σκεφτεί προσεχτικά αυτό.

Για την ώρα, όμως:

Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ... ας δούμε τι μπορείς να κάνεις για να μου βρεις την Κόμισσα των Σκιών.

Η Έρνελιθ κοίταζε το πρόσωπό της στον καθρέφτη του δωματίου της Κόμισσας της Όσβελακ μέσα στο Παλάτι των Σκιών. Ο θεραπευτής είχε ράψει το τραύμα στο μάγουλό της, το τραύμα που ξεκινούσε κάτω από το αριστερό μάτι και κατέληγε στο σαγόνι. Η καταραμένη λύκαινα που φορούσε στολή ενδυνάμωσης παραλίγο να την τυφλώσει από τη μια μεριά! Και δεν είχαν καταφέρει να την πιάσουν ή να τη σκοτώσουν. Εκείνοι οι άγνωστοι την είχαν εξαφανίσει. Είχαν ορμήσει ενώ η Έρνελιθ ήταν πεσμένη, με αίματα πάνω στο πρόσωπό της. Πυροβολούσαν προς κάθε κατεύθυνση, χτυπώντας τους Αγωνιστές του Βασιλείου. Μετά είχαν ρίξει στο πάτωμα κάτι που είχε κάνει ξαφνικά τον χώρο να γεμίσει θολούρα, κι ένας απ'αυτούς είχε αρπάξει την τρελή λύκαινα και είχε πηδήσει ψηλά – φορώντας οργανική στολή άλματος, αναμφίβολα.

Τέτοιες τακτικές είχαν θυμίσει στην Έρνελιθ κάποιον από το πρόσφατο παρελθόν: τον άντρα που είχε οδηγήσει εκείνη και τον Γάρταλιν στην αρχή της σήραγγας που έβγαζε στο Παλάτι των Σκιών. Κι αυτός είχε ρίξει στο έδαφος κάτι που είχε δημιουργήσει παρόμοιο καπνό και, συγχρόνως, είχε φανεί η σκιά του να πηδά ψηλά, να εξαφανίζεται μες στα δάση.

Μπορεί να ήταν ο ίδιος που είχε αρπάξει τη Ζαφειρία αλ Νασόλντουν; Διότι, ναι, η Έρνελιθ είχε πια καταλάβει ότι αυτή πρέπει να ήταν – η κόρη της Κόμισσας των Σκιών. Αποκλείεται να ήταν άλλη. Είχε δει καθραρισμένες φωτογραφίες της εδώ, στο παλάτι. Αυτή ήταν.

Αλλά ποιοι ήταν οι άγνωστοι που την είχαν βοηθήσει να διαφύγει; Αν ανήκαν στην ίδια... ομάδα με τον άντρα που είχε οδηγήσει την Έρνελιθ και τον Γάρταλιν στην αρχή της σήραγγας, γιατί είχαν πάρει τη Ζαφειρία μακριά από τους μαχητές του Βασιλείου; Τι ήταν, τελικά – εχθροί των Νασόλντουν ή φίλοι τους; Από τις πράξεις τους, δεν μπορούσες να βγάλεις συμπέρασμα. Ήταν αντιφατικές!

Και ακόμα πρέπει να βρίσκονταν κάπου κρυμμένοι στην Όσβελακ. Και ίσως η Ζαφειρία να ήταν μαζί τους. Ίσως, μάλιστα, να ήταν μέλος της ομάδας τους... Αλλά, αν ίσχυε αυτό, τότε πώς ήταν δυνατόν να είχε συμφωνήσει να γίνει εισβολή στο Παλάτι των Σκιών;

Κάποια πληροφορία μου λείπει, σκέφτηκε η Έρνελιθ. Πολλές πληροφορίες μου λείπουν. Κι αυτά τα καταραμένα ράμματα πάνω στο πρόσωπό της δεν της άρεσαν καθόλου! Αλλά θα έπρεπε να τα ανεχτεί για την ώρα. Ο θεραπευτής της είχε πει πως, αν δεν την έραβε, θα σκιζόταν ολόκληρο το μάγουλό της· το τραύμα ήταν βαθύ, ήταν μεγάλο, τα δόντια της είχαν φανεί από μέσα. Το κράνος της ήταν το μόνο που είχε σώσει την Έρνελιθ καθώς έσπαγε από τη σπαθιά της Ζαφειρίας η οποία είχε έρθει με όλη την ορμή της στολή ενδυνάμωσης.

Θα μείνει ουλή; είχε ρωτήσει η Έρνελιθ τον θεραπευτή, κι εκείνος είχε απαντήσει: *Σίγουρα. Δεν μπορεί ν'αποφευχθεί. Αλλά το έραψα όσο καλύτερα μπορούσα.*

Η Έρνελιθ σκεφτόταν τώρα: *Σα γαμημένη δαιμόνισσα της Θορμάνκου μ'έχει κάνει!* κοιτάζοντας την όψη της στον καθρέφτη της Κόμισσας των Σκιών ο οποίος είχε αργυρό πλαίσιο με λαξευτά αγριολούλουδα των δασών που πλέκονταν αναμεταξύ τους, γεμάτα αγκάθια.

Αναστέναξε και στράφηκε στο μεγάλο κρεβάτι. Βάδισε προς τα εκεί, ξυπόλυτη επάνω στο παχύ χαλί, ντυμένη μόνο με το δερμάτινο μεσοφόρι της. Εξουθενωμένη.

Κάθισε στην άκρη του κρεβατιού. Ήταν πρωί· το φως του ήλιου έμπαινε από το παράθυρο. Ήταν η πρώτη στιγμή ξεκούρασης για την Έρνελιθ από χτες το απόγευμα που είχαν ξεκινήσει την επίθεση κατά της Όσβελακ και την εισβολή στο Παλάτι των Σκιών. Τόσα πράγματα

έπρεπε να γίνουν μετά τη νίκη τους εδώ, και για όλα εκείνη όφειλε να φροντίσει. Ήταν επικεφαλής τώρα, ύστερα από την απώλεια του Γάρταλιν. Οι άλλοι του στρατεύματος την έβλεπαν ως αρχηγό, και η ίδια δεν είχε αρνηθεί αυτή τη θέση. Ανέκαθεν δεν την ήθελε, άλλωστε; Δεν ήθελε να έχει μια θέση *σημαντική*; Τώρα, αν και απρόσμενα, της είχε παρουσιαστεί η ευκαιρία που περίμενε. Είχε έρθει εξαιτίας του Γάρταλιν, με τον θάνατό του. Η Έρνελιθ, τελικά, καλά έκανε και πλάγιαζε μαζί του. Το ήξερε πως θα της φαινόταν πολύτιμος. Ωστόσο, θα προτιμούσε να μην είχε σκοτωθεί. Είχε πλάκα στο κρεβάτι, και ήταν και καλός στρατιωτικός. Και, επίσης, ο Πατέρας των Αγωνιστών του Βασιλείου. Η Έρνελιθ ήταν σίγουρη πως η Βασίλισσα θα οργιζόταν πολύ για την απώλειά του. *Μακάρι μόνο να μην κατηγορήσει εμένα. Προσπάθησα να τον σώσω. Τι άλλο μπορούσα να είχα κάνει;*

Η Έρνελιθ ξάπλωσε στο κρεβάτι, νιώθοντας τα μέλη της βαριά, κουρασμένα. Εκτός των άλλων, και η στολή ενδυνάμωσης την είχε εξαντλήσει, αν και την είχε βγάλει μετά τη μάχη, όταν το παλάτι και η πόλη ήταν δικά τους.

Τώρα, οι άνθρωποί του στρατού της – οι μισθοφόροι, φυσικά, όχι οι Αγωνιστές – έψαχναν να βρουν από πού είχαν φύγει οι υπερασπιστές της Όσβελακ. Γιατί κι αυτοί είχαν εξαφανιστεί σαν εκείνους τους καταραμένους που πετούσαν καπνούς. Πρέπει να υπήρχαν κι άλλες σήραγγες εδώ πέρα – κι άλλες εκτός από αυτήν που έβγαζε στο Παλάτι των Σκιών. Γιατί οι κατάσκοποι της Βασίλισσας δεν το είχαν αναφέρει στον Γάρταλιν; Δεν το γνώριζαν; Ήταν τόσο κρυφές οι σήραγγες μέχρι πρότινος;

Η Κόμισσα των Σκιών σίγουρα ήταν πολύ ύπουλη.

Η Έρνελιθ αναρωτιόταν αν, μάλιστα, όλα τούτα – όλα – ήταν μέρος κάποιου περίπλοκου, δαιμονικού σχεδίου της. *Είναι δυνατόν να ήθελε να εισβάλουμε στο παλάτι της από τα υπόγεια; Είναι δυνατόν να είχε σκοπό εξαρχής να σκοτώσει τον Γάρταλιν;*

Αισθανόταν το μυαλό της γεμάτο σκιές κι ομίχλες. Προσπάθησε να το καθαρίσει με μια προσευχή στον Σιλίσβας, αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν να βρεθεί στα πρόθυρα του ύπνου...

...και κάποιος χρόνος πρέπει να πέρασε...

...προτού μια φωνή ακουστεί:

«Αν σκέφτεσαι να γίνεις η καινούργια Κόμισσα των Σκιών, θα πρέπει να μάθεις να φυλάγεις καλύτερα.»

Κάποιος ήταν μες στο υπνοδωμάτιο!

Η Έρνελιθ τινάχτηκε, κάνοντας να πάρει καθιστή θέση, κάνοντας να πιάσει το πιστόλι στη ζώνη της– Δεν φορούσε τη ζώνη της, τα όπλα της τα είχε αφήσει παραδίπλα–

Μια λεπίδα μπροστά της, μπροστά στον λαιμό της – η λεπίδα του ξίφους της. Και το μανίκι του ήταν στο χέρι ενός άγνωστου άντρα με κουκούλα στο κεφάλι η οποία έκρυβε την όψη του στο σκοτάδι.

Το άλλο του χέρι την έσπρωξε, απότομα, αναγκάζοντάς την να ξαπλώσει ανάσκελα στο κρεβάτι. Την καβάλησε, ανεβαίνοντας πάνω από την κοιλιά της, εκεί όπου αν σήκωνε το γόνατό της η Έρνελιθ ήταν σίγουρη ότι δεν θα τον έβρισκε στα μαλακά αλλά στον μηρό. Εκτός αν αρπαζόταν από τα κάγκελα πίσω απ'το κεφάλι της και τραβούσε το σώμα της επάνω. Όμως αυτό ίσως να μην ήταν συνετό έχοντας ακόμα το σπαθί του – το δικό της σπαθί – στον λαιμό της. Αισθανόταν την κόψη του να αγγίζει επώδυνα το δέρμα της, κάνοντάς το να αιμορραγεί αναμφίβολα. Η αναπνοή της ήταν γρήγορη, καθώς προσπαθούσε να κρατήσει τον πανικό της υπό έλεγχο. Ποιος ήταν αυτός ο σκοτοφαγωμένος καριόλης; Άνθρωπος της Χάνκαθιρ αλ Νασόλντον; Φονιάς της; Πώς στους δαίμονες του Ιουράσκε είχε εισβάλει; Πόσα κρυφά περάσματα και σήραγγες υπήρχαν εδώ πέρα, μα το Ιερό Δέος;

«Σ'αρέσει να είσαι Κόμισσα των Σκιών, Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ;» ρώτησε ο άντρας, σκύβοντας για να φέρει το πρόσωπό του κοντά στο δικό της. Μαυρόδερμο πρόσωπο, διέκρινε τώρα η Έρνελιθ μέσα από την κουκούλα του. Γκρίζα μάτια. Πού είχε ξαναδει αυτά τα γκρίζα μάτια; Τα είχε ξαναδει κάπου;

«Σ'αρέσει να είσαι Κόμισσα των Σκιών;» την ξαναρώτησε ο άγνωστος, εξακολουθώντας να έχει το σπαθί της στον λαιμό της.

Η Έρνελιθ αισθάνθηκε μια αλλόκοτη ερωτική διέγερση από τούτη την κατάσταση: μια ερωτική διέγερση που την τρομοκρατούσε. «Ποιος είσαι;» έκρωξε, πνιχτά, ξέπνοα.

«Δεν απαντάς στην ερώτησή μου...» παρατήρησε ο δαίμονας με τα γκρίζα μάτια.

«Τι θέλεις από εμένα;» Αν είχε κατά νου να τη σκοτώσει θα το είχε κάνει ήδη, σωστά; Γιατί να περιμένει;

«Να σου δείξω πώς να είσαι η καινούργια Κόμισσα των Σκιών.»

«Γιατί;»

«Κάποιος πρέπει να διοικήσει την πόλη, δεν πρέπει; Γιατί όχι εσύ, Έρνελιθ; Έχεις κανέναν καλύτερο στο μυαλό σου;»

Για μια στιγμή δεν μπορούσε να του απαντήσει. Σίγουρα *όχι*, δεν είχε κανέναν καλύτερο στο μυαλό της για να διοικήσει την Όσβελακ, αλλά—

«Αυτή η πόλη δεν είναι σαν οποιαδήποτε άλλη του Βασιλείου,» συνέχισε ο άντρας. «Άμα δεν την ξέρεις καλά θα σε *σκοτώσει*.»

«Κι εσύ τι είσαι; Ο εκτελεστής της; Δεν είσαι άνθρωπος της Χάνκα-θιρ αλ Νασόλντουν, έτσι;»

Ο άντρας γέλασε, και η αναπνοή του έφερε στο μυαλό της Έρνελιθ ανθούς και βοτάνια. Είχε πρόσφατα μασήσει κάτι αρωματικό, ο σκοτοφαγωμένος; «Όχι, δεν είμαι άνθρωπος των Νασόλντουν... Θες να μάθεις πώς βγήκαν από την Όσβελακ οι τελευταίοι υπερασπιστές της;»

Η Έρνελιθ δεν μίλησε.

«Δεν είναι τώρα ώρα για να μιμείσαι τον Σιγηλό Δαίμονα, *Κόμισσα*.»

«Ξέρεις πού πήγαν;»

«Ναι.»

«Και τι ζητάς για να μου το πεις;»

«Να κατεβείς στη σήραγγα. Μόνη. Το μεσημέρι.»

«Ποια σήραγγα;»

«Ξέρεις ποια σήραγγα.»

«Γιατί δε μου λες τώρα;»

Ο άντρας σηκώθηκε απότομα από πάνω της, απομακρύνοντας το λεπίδι απ'τον λαιμό της. «Αυτό,» της είπε, «θα σ'το επιστρέψω όταν σε ξαναδώ,» και πήρε το σπαθί της μαζί του καθώς ζύγωνε το παράθυρο κι άνοιγε το τζάμι.

Η Έρνελιθ τινάχτηκε όρθια, κοιτάζοντας τριγύρω, ψάχνοντας για τη ζώνη της, για το πιστόλι της. Πού την είχε βάλ—;

«Αυτό ζητάς;» Ο άντρας έβγαλε το πιστόλι της μέσα από την κάπα του. Τη σημάδεψε.

Η Έρνελιθ αισθανόταν μουδιασμένη.

Ο άντρας τράβηξε τη σκανδάλη, και μονάχα ένα *κλικ!* ακούστηκε. Ύστερα άφησε το πιστόλι να πέσει στο χαλί και, με το σπαθί της ακόμα στο χέρι, πήδησε πάνω στο περβάζι και έξω απ'το παράθυρο.

Οργανική στολή άλματος, σκέφτηκε η Έρνελιθ. *Αυτός ήταν. Αυτός.* Τα δικά του γκρίζα μάτια ήταν που θυμόταν...

Κι ακόμα αισθανόταν εκείνη την παράξενη ερωτική διέγερση που την τρομοκρατούσε. Σαν κάτι να την καλούσε ν'αγκαλιάσει το σκοτάδι.

Πριν από ώρες, προτού ο ασθενικός ήλιος της Μοργκιάνης ξεμυτίσει από την ανατολή, η Ζαφειρία αλ Νασόλντουν συνάντησε Ίσκιους μες στη βαθιά νύχτα των Χαρνώθιων δασών, ντυμένη μόνο με τη φολιδωτή πανοπλία της και ξεπαγιασμένη από το φθινοπωρινό ψύχος.

Αρχικά, νόμιζε ότι ήταν κάποιο θηρίο που βρισκόταν κοντά της. Που την παρακολουθούσε. Σκέφτηκε να σταθεί για να φορέσει την οργανική στολή της, μα δεν το έκανε γιατί ήταν ήδη πολύ κουρασμένη· δεν άντεχε κι άλλη επαφή με τη στολή ενδυνάμωσης. Έτσι, τράβηξε το σπαθί και το πιστόλι της. Αλλά δεν πήγε προς το αόρατο κτήνος, ελπίζοντας ότι θα έφευγε.

Δεν έφυγε· κι άλλα τρία την περιτριγύρισαν. Όμως ούτε αυτά μπορούσε να τα δει. Κάθε φορά που γύριζε το κεφάλι, ήταν λίγο παραδίπλα, σαν να έπαιζαν μαζί της. Και παράξενοι ψίθυροι είχαν αρχίσει να γεμίζουν το μυαλό της. Γρυλίσματα, ή φωνές;

Η Ζαφειρία έτρεξε προς τα εκεί όπου νόμιζε πως δεν υπήρχαν θηρία – αλλά βρήκε κι άλλα μπροστά της! Σπάθισε ένα και χτύπησε μονάχα σκιές και φυλλωσιές– Το κτήνος ήταν δίπλα της, όλο δόντια και νύχια. Η Ζαφειρία τινάχτηκε, σκόνταψε, κουτρουβάλησε. Γρύλισε καθώς αισθανθήκε το αριστερό της γόνατο να χτυπά άσχημα. Κάρφωσε το σπαθί της στη γη και, με δυσκολία, σηκώθηκε όρθια. Το πιστόλι της το κρατούσε υψωμένο, κοιτάζοντας τριγύρω, περιμένοντας επίθεση από παντού. Πυροβόλησε, αποδώ κι αποκεί, ξανά και ξανά. Αλλά όσο πιο πολύ πυροβολούσε τόσο περισσότερα θηρία συγκεντρώνονταν. Αγρίμια αόρατα μες στα σκοτάδια. Το φεγγαρόφωτο με το ζόρι περνούσε τις φυλλωσιές...

Και τότε ήταν που η Ζαφειρία κατάλαβε ότι δεν πρέπει να είχε να κάνει με ζώα αλλά με Ίσκιους. Προσπάθησε να τους διώξει απ'το μυαλό της επικαλούμενη τις διδαχές του Σιλίσβας, του Σιγηλού Δαίμονα, ενώ άρχιζε να βαδίζει, κουτσαίνοντας από τον πόνο στο γόνατό της. Τίποτα, όμως, δεν έπιανε εναντίον τους. Οι Ίσκιои την πολιορκούσαν, την τρέλαιναν. Στροβιλίζονταν γύρω της σαν θύελλα από ζωντανές σκιές, δημιουργώντας οφθαλμαπάτες για τα μάτια της, παραισθήσεις για το μυαλό της.

Η Ζαφειρία δεν ήξερε πια πού πήγαινε. Και όσο περισσότερο αρνιόταν την πραγματικότητα των εντυπώσεων που της προκαλούσαν οι Ίσκιοι τόσο πιο πραγματικές αυτές οι εντυπώσεις της έμοιαζαν. Καταράστηκε τον Σιλίσβας που δεν τη βοηθούσε, και νόμιζε πως άκουσε γέλια από γύρω της.

Κάποιο θηρίο, τότε, της επιτέθηκε, κάποιο αληθινό θηρίο – τρίχα δόντια νύχια. Λύκος; Το κάρφωσε με το σπαθί της καθώς χιμούσε καταπάνω της. Το λεπίδι της μπήχτηκε μέσα του, το αίμα του ζώου την έλουσε, το σώμα του την τράβηξε κάτω με το βάρος του. Η πανοπλία της την έσωσε από τα νύχια και τα δόντια του.

Η Ζαφειρία παραμέρισε το πτώμα από πάνω της και, μουγκρίζοντας, νιώθοντας το γόνατό της να πονά έντονα, προσπάθησε να ορθωθεί...

...και το νεκρό ζώο σάλεψε σαν να απαρτιζόταν από μυριάδες μαύρα σκουλήκια, έβγαλε πλοκάμια που ήρθαν προς το μέρος της–

Ουρλιάζοντας, η Ζαφειρία τινάχτηκε πίσω, έπεσε στο έδαφος, σύρθηκε.

Οι Ίσκιοι... οι Ίσκιοι έπαιζαν μαζί της; Έπρεπε να τους αγνοήσει, να τους διώξει απ'το μυαλό της! Έπρεπε να φτάσει στον καταυλισμό της μητέρας της.

Πού βρισκόταν, όμως; *Πού βρισκόταν;* Νόμιζε πως είχε χαθεί. Ήταν σίγουρη πως είχε χαθεί!

Πιάστηκε, με το ένα χέρι, από τον κορμό ενός δέντρου και σηκώθηκε όρθια. Με το άλλο χέρι βαστούσε ακόμα το σπαθί της. Το πιστόλι της πού είχε πάει; Έψαξε γι'αυτό στη ζώνη της, και δεν το βρήκε. Πότε της είχε πέσει; Τώρα, που της όρμησε το αληθινό θηρίο, ή πιο πριν, που της ορμούσαν τα φαντάσματα;

Απειλητικές παρουσίες ολόγυρά της. Μουρμουρητά μες στο μυαλό της.

Η Ζαφειρία στράφηκε και βάδισε ξανά, γρήγορα, με το αριστερό της γόνατο να τη λογχίζει με αιχμηρό πόνο. Έπρεπε να φτάσει στον καταυλισμό της μητέρας της. Δε μπορεί να ήταν μακριά πια... σωστά; Κάπου κοντά πρέπει να βρισκόταν.

Περπάτησε μέσα στα σκοτεινά δάση, προσπαθώντας να κοροϊδέψει τον εαυτό της ότι δεν είχε χάσει τελείως τον δρόμο της, ότι αναγνώριζε κάποιο μονοπάτι, κάποια τοποθεσία... και οι Ίσκιοι ακόμα την περιτριγύριζαν και την περιγελούσαν και γέμιζαν το μυαλό της με τρομαχτικές αισθήσεις και εντυπώσεις. Η Ζαφειρία μετά βίας

κρατούσε μακριά τον πανικό όταν, τελικά, αντίκρισε έναν σκοτεινό άνθρωπο ανάμεσα στις φυλλωσιές και τους κορμούς των δέντρων.

Αλλά δεν ήταν άνθρωπος. Όχι ακριβώς. Είχε στριφτά κέρατα στο κεφάλι, και το πρόσωπό του ήταν τυλιγμένο σε ζωντανό σκοτάδι. Στο δεξί χέρι βαστούσε δόρυ που τελείωνε σ'ένα εφιαλτικό εξάρτημα με δαγκάνες. Και κοντά του παρουσιάστηκαν άλλοι τρεις σαν αυτόν. Έκαναν να την περικυκλώσουν, τείνοντας τα παράξενα όπλα τους προς τη μεριά της. Δαίμονες των δασών, όντα του Παντοβόρου Σκότους. Πού είχε βρεθεί η Ζαφειρία; Πού την είχαν οδηγήσει οι Ίσκιοι με τα απατηλά μουρμουρητά τους;

Ουρλιάζοντας, ξέφρενη από τον τρόμο και την παγωνιά που αισθανόταν να απειλεί να παραλύσει το σώμα της, ύψωσε το σπαθί της και όρμησε στους κερασφόρους δαίμονες. Η λεπίδα της συνάντησε ένα από τα δόρατα με τις δαγκάνες, διασταυρώθηκε μαζί του. Ο εχθρός την έσπρωξε και η Ζαφειρία έχασε την ισορροπία της κι έπεσε – αλλά κράτησε γερά το μανίκι του σπαθιού της.

Κάποιος από τους δαίμονες μίλησε, τότε, αλλά εκείνη δεν μπορούσε να καταλάβει τίποτα. Η γλώσσα που άρθρωνε ήταν φριχτή, *φριχτή*. Έκανε τ'αφτιά της – το μυαλό της – να πονάνε.

Ο δαίμονας την πλησίασε, τείνοντας προς τη μεριά της ένα χέρι όλο μακριά, γαμπά νύχια, για να την ξεσκίσει– Η Ζαφειρία τινάχτηκε στο ένα γόνατο, σπαθίζοντας ημικυκλικά. «*ΜΑΚΡΙΑ ΜΟΥ!*» Το τέρας πήδησε όπισθεν, αποκρούοντας τη λεπίδα της μ'ένα δικό του αποτρόπαιο ξίφος που πρέπει σίγουρα να ήταν κάτι σταλμένο απ'το Παντοβόρο Σκότος.

«*Φύγετε!*» ούρλιαξε η Ζαφειρία. «*Φύγετε! Αφήστε με – τέρατα!*» Μάλλον ήταν Σκοτεινοί Ακόλουθοι· δεν μπορεί να ήταν τίποτ' άλλο. Αυτοί ήταν οι πραγματικοί Σκοτεινοί Ακόλουθοι, όχι εκείνοι που έλεγε ο Έρανκουρ, εκείνοι που τους είχαν βοηθήσει στην Όσβελακ.

Η Ζαφειρία πετάχτηκε όρθια και επιτέθηκε στους δαίμονες με το ξίφος της, σπαθίζοντας αποδώ κι αποκεί, συναντώντας φριχτά δόρατα και αποτρόπαιες λεπίδες, τραυματίζοντας έναν στον ώμο– Δέχτηκε ένα χτύπημα στο γόνατο, το αριστερό γόνατο που ήδη πονούσε, και γρυλίζοντας σωριάστηκε στην υγρή γη και στα χόρτα. Ένα από τα δαιμονικά δόρατα παγίδεψε τη λεπίδα της, κρατώντας την κάτω, στο χώμα. Η Ζαφειρία ούρλιαξε, προσπάθησε να σηκωθεί, ενώ γύρω της άκουγε ομιλίες σ'εκείνη την ακατανόητη γλώσσα που έκανε το μυαλό της να πονά.

Κάποιος – κάτι – τη χτύπησε στο κεφάλι, κι έχασε τις αισθήσεις της.
Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι την είχαν νικήσει...

Κεφάλαιο 2

Η Καθοδήγηση του Πεπρωμένου και το Θηρίο στη Σπηλιά

Όταν ήρθε το απόγευμα και ήταν όλοι τους ξεκούραστοι, ο Κάλνεντουρ και ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ βγήκαν απ' τη σπηλιά πριν από τους υπόλοιπους για να σκαρφαλώσουν στους άτσαλους βράχους των Σπαθωτών Ακτών και να κοιτάξουν τριγύρω με τα κιάλια τους, να δουν αν ακόμα άνθρωποι της Σφετερίστριας περιφέρονταν εδώ αναζητώντας αυτούς που είχαν φύγει από την Κέλεμκωθ κλέβοντας δύο κρεμασμένους.

Ο Κάλνεντουρ δεν άργησε να τους διακρίνει. Δύο αερώνυχες πετούσαν κάτω από το φως του ετοιμοθάνατου ήλιου της Μοργκιάνης, και βασιλικοί μαχητές κυκλοφορούσαν ανάμεσα στις ψηλές, άγριες πέτρες. Στη θάλασσα, κοντά στις ακτές, έπλεαν μηχανοκίνητες βάρκες με περισσότερους βασιλικούς μαχητές επάνω· οι πιλότοι τους, ολοφάνερα, τις οδηγούσαν με προσοχή, γιατί ετούτα τα μέρη ήταν επικίνδυνα, γεμάτα υφάλους σαν φυσικές λεπίδες.

Ευτυχώς, κανένας από τους ανθρώπους της Σφετερίστριας δεν ήταν κοντά στον Κάλνεντουρ και τους συντρόφους του.

Κατέβηκε από εκεί όπου είχε ανεβεί για να κατοπτεύσει και συνάντησε τον Αρχικαλεστή ο οποίος επίσης είχε κατεβεί από τα βράχια.

«Τους είδες, έτσι;» είπε ο Κάλνεντουρ, με τον Δεξή και την Αριστερή γαντζωμένους στους ώμους του.

Ο Νέλδουρ κατένευσε.

«Έχεις καμιά ιδέα πώς να τους αποφύγουμε;»

«Να περιμένουμε μέχρι αυτοί να φύγουν πρώτοι. Στη σπηλιά όπου είμαστε, δε νομίζω να μας βρουν.»

«Δε θέλω να περιμένω. Μπορεί όλη νύχτα να ψάχνουν εδώ, και την επόμενη μέρα επίσης.»

«Έχεις, τότε, εσύ κάποια ιδέα, Πρίγκιπα;»

«Το Πεπρωμένο ίσως να μας οδηγήσει, Αρχικαλεστή,» αποκρίθηκε αινιγματικά ο Κάλνεντουρ.

Και ο Νέλδουρ συνοφρυώθηκε, κοιτάζοντάς τον με μια έκφραση που μαρτυρούσε ότι κοίταζε κάτι το ακατάληπτα ιερό.

Ο Κάλνεντουρ σκέφτηκε: *Κι εγώ που νόμιζα ότι με κοιτούσαν περιέργα στην Υπερυδάτια, όταν ήμουν ο Οφιομαχητής...*

Πήρε το βλέμμα του από τον Αρχικαλεστή του Πεπρωμένου κι έριξε μια ματιά τριγύρω, στους βράχους και στις σκιές. *Πού είσαι, Ιουράσκε; Το ξέρω πως είσαι κοντά. Το αισθάνομαι. Κι αν κάποιος μπορεί να μας βοηθήσει να αποφύγουμε τους υπηρέτες της Μακμάρνουν, αυτός είσαι εσύ, απατηλέ θεέ. Φανερώσου σ'εμένα!*

Η ματιά του σταμάτησε σε μια σκιά που του έμοιαζε ότι δεν θα έπρεπε να βρίσκεται εκεί, κάτω από έναν κυρτό βράχο σαν γαμπφό νύχι λιθικού δαίμονα θαμμένου στη γη. Δυο γυαλάδες νόμιζε ο Κάλνεντουρ ότι μπορούσε να διακρίνει – ότι μπορούσε μόνο εκείνος να διακρίνει – μέσα σ'αυτή τη σκιά: δυο μάτια σαν μελανόλιθους. Ναι, ήταν ο Ιουράσκε, σίγουρα. Και αισθανόταν ότι μπορούσε, αν ήθελε, να τον αρπάξει με το βλέμμα του και να τον τραβήξει μες στην ψυχή του από εκείνο το άνοιγμα. Όταν όμως έβαζες στην ψυχή σου τον Ιουράσκε, τον προκαλούσες να την καταλάβει, να γίνει αυτός ο αφέντης κι εσύ ο δούλος...

Τολμούσε ο Κάλνεντουρ να το ριψοκινδυνέψει;

Κανονικά, δεν έπρεπε. Το ήξερε πως δεν έπρεπε. Ο Ιουράσκε θα χρησιμοποιούσε κάθε κόλπο του για να τον κυριαρχήσει (όπως και οποιοσδήποτε άλλος θεός της Μοργκιάνης, μάλλον, υποπτευόταν ο Κάλνεντουρ). Όμως αισθανόταν πως βρισκόταν σε παράτολμη διάθεση σήμερα. Ήθελε να δοκιμάσει τον εαυτό του, τις παράξενες ιδιότητες που είχε ανακαλύψει πως είχε εδώ, στη Μοργκιάνη–

Ή, μήπως, ήταν οι ίδιες ιδιότητες που είχε και στην Υπερυδάτια; Μήπως απλά στην Υπερυδάτια η Έχιδνα είχε κυριαρχήσει την ψυχή του, κι αυτή ήταν όλη η διαφορά;

Αλλά η Φαρμακερή Κυρά δεν ήταν που είχε ξεκινήσει τα πάντα; Ο Κάλνεντουρ, προτού τη συναντήσει, δεν είχε τη δυνατότητα να έρχεται σε επαφή με θεϊκές οντότητες... σωστά; Ή το είχε ξεχάσει κι αυτό, μαζί με το υπόλοιπο παρελθόν του;

Όπως και νάχε, τώρα αισθανόταν πως ήθελε να ριψοκινδυνέψει. Ήθελε να δοκιμάσει τον εαυτό του ξανά εναντίον του Ιουράσκε, του Πεπρωμένου.

Έλα σ'εμένα, τον κάλεσε, παγιδεύοντας με το βλέμμα του τη σκιά κάτω από τον βράχο που θύμιζε γαμπφό νύχι θαμμένου δαίμονα. *Έλα*

σ'έμένα, Ιουράσκε! Και η παρουσία του απατηλού θεού γλίστρησε μέσα του, από το άνοιγμα στην ψυχή του. Απλώθηκε σαν καπνός που γεμίζει δοχείο, προσπαθώντας να μολύνει το περιεχόμενο που είναι ήδη εκεί. Ο Κάλνεντουρ τον αισθάνθηκε αμέσως να τον πολιορκεί. Αντιλαμβάνονταν ότι έβαζε σκέψεις πίσω από τις σκέψεις του, υποσχέσεις, ψιθύρους...

Ο Πρίγκιπας των Κλεφτών... Ο Εκλεκτός του Πεπρωμένου...

Ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ τον ατένιζε με γουρλωμένα μάτια.

Τι βλέπει στο πρόσωπό μου; αναρωτήθηκε ο Κάλνεντουρ. «Τώρα μπορούμε να φύγουμε,» του είπε. «Κάλεσέ τους έξω από τη σπηλιά.»

Η Λουκία αισθανόταν τις τρίχες της ορθωμένες καθώς ο Γεώργιος τούς οδηγούσε ανάμεσα στους βράχους των Σπαθωτών Ακτών, από σκιερό μέρος σε σκιερό μέρος, σαν ν'ακολουθούσε κάποιο μονοπάτι που μονάχα εκείνος μπορούσε να διακρίνει. Να το διακρίνει μ'αυτά τα αλλόκοτα μάτια που θύμιζαν μαύρες πέτρες...

Όταν η Λουκία είχε βγει από τη σπηλιά και είχε αντικρίσει το πρόσωπό του μέσα απ'την κουκούλα του, είχε κοκαλώσει, γιατί δεν της έμοιαζε με το πρόσωπο του Γεώργιου. Κάποιος – *κάτι* – τον είχε καταλάβει ξανά. Και τώρα δεν μπορεί να ήταν ο Βορέσας· ήταν αυτός ο Ιουράσκε, ο θεός των ανώμαλων που τους είχαν ορμήσει κάτω απ'τους σταυρωτούς βράχους.

Η όψη του Γεώργιου ήταν σαν ψεύτικη. Σαν μάσκα. Και τα μάτια του ήταν σαν μαύρες πέτρες που γυάλιζαν με τρόπο που η Λουκία μπορούσε να χαρακτηρίσει μόνο *εφιαλτικό*. Λες κι είχαν βγει από κακό όνειρο.

Η φωνή του, όμως, δεν ακουγόταν περίεργη, όπως τότε που είχε καλέσει τον Βορέσας τον Θανατοδότη. «Οι άνθρωποι της Σφετερίστριας ακόμα μας ψάχνουν,» τους είπε, στη Συμπαντική Γλώσσα. «Αλλά μην ανησυχείτε· θα σας οδηγήσω πέρα από τα νύχια τους. Ακολουθήστε με.» Και τα μάτια του γυάλισαν με μια γυαλάδα δόλιου δαίμονα.

Η Λουκία έστρεψε το βλέμμα της στη Ζέρκιλιθ, κοιτάζοντάς την ερωτηματικά. *Τι να κάνουμε;*

Η Ζέρκιλιθ ένευσε μονάχα, αν και είχε κι εκείνη τρομάξει λιγάκι απ'αυτό που αντίκριζε. *Πρέπει, όμως, να τον εμπιστευτώ,* σκέφτηκε. *Είναι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ. Είναι, ίσως, ο τελευταίος Κάρνελεκ. Μπορεί να σώσει το Βασίλειο. Και μπορεί και να κυριαρχήσει αυτούς τους—* «Αυτούς τους δαίμονες» ήταν έτοιμη να σκεφτεί, αλλά

σταμάτησε τον εαυτό της. Ήταν οι θεοί της Μοργκιάνης που είχε στο μυαλό της, μα τον Χάρλαεθ Βοκ! Δεν ήταν βλάσφημο να τους χαρακτηρίζει «δαίμονες»; Δεν ήταν σαν να τους προκαλούσε;

Ο Κάλνεντουρ άρχισε να οδηγεί τους συντρόφους του μέσα στους λοφότοπους που απλώνονταν μετά τις Σπαθωτές Ακτές. Ο Δεξής και η Αριστερή ήταν γαντζωμένοι στους ώμους του, αλλά έμοιαζαν νευρικοί, ανήσυχοι, σαν να διαισθάνονταν την παρουσία του Ιουράσκε στην ψυχή του. Ο Ακατάλυτος βάδιζε αθόρυβα πλάι στα μποτοφορεμένα πόδια της Λουκίας, η οποία είχε ντυθεί με την οργανική στολή ενδυνάμωσης λίγο προτού απομακρυνθούν από το στόμιο της σπηλιάς. Μέσα σ'ένα σκοτεινό μέρος, είχε γδυθεί από τα άλλα της ρούχα, την είχε φορέσει, και μετά είχε ξαναβάλει τα άλλα ρούχα από πάνω. Ήθελε να είναι έτοιμη, σε περίπτωση που οι μαχητές αυτής της Βασίλισσας τούς επιτίθονταν. Αν και ο Γεώργιος τής είπε ότι δεν υπήρχε κίνδυνος, ότι δεν θα τους έβλεπαν. Η Λουκία επέμενε.

Αισθανόταν τώρα την οργανική στολή να την κουράζει καθώς βάδιζε στο βραχώδες τοπίο, πλάι στη Ζέρκιλιθ, πίσω από τον Κάλνεντουρ – τον Γεώργιο – τον Κάλνεντουρ (ώρες-ώρες δεν ήξερε πώς να τον σκεφτεί· για εκείνη, θα ήταν πάντα ο Γεώργιος, ο Καπετάνιος της, όχι αυτός ο Μοργκιανός Πρίγκιπας) – ανάμεσα στους πιστούς του Ιουράσκε που οι όψεις τους δεν της άρεσαν καθόλου. Ισχυριζόνταν ότι τώρα ήταν, ξαφνικά, σύμμαχοι του Γεώργιου επειδή ήταν «Εκλεκτός» του θεού τους, υποτίθεται· αλλά ποιος ξέρει τι άλλο μπορεί να είχαν στο μυαλό τους;

Η Λουκία σκεφτόταν ότι ίσως θα έπρεπε να της θυμίζουν τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου – εκείνη την αίρεση της Έχιδνας που επίσης έβλεπαν τον Γεώργιο, τον Οφιομαχητή, ως Εκλεκτό στην Υπερυδάτια – αλλά δεν της θύμιζαν τα Τέκνα. Δεν είχαν εκείνη την τρελή, φανατική γυαλάδα στα μάτια. Ούτε ήταν το ίδιο επικίνδυνοι, ήταν σίγουρη η Λουκία: τους είχε πολεμήσει. Τα Τέκνα θα με είχαν κόψει κομμάτια. Οι πιστοί του Ιουράσκε περισσότερο ακόλουθους του Λοκράθου τής θύμιζαν, μα τα δόντια της Έχιδνας! Ακόλουθους του δόλιου βατραχοθεού της Υπερυδάτιας. Με απατεώνες έμοιαζαν, από τη στάση τους, από τα πρόσωπά τους, παρά με πολεμιστές. Και ήταν τέτοιους να τους εμπιστευεται ποτέ κανείς; Ακόμα κι αν ο αρχηγός τους έλεγε πράγματα όπως «Το Πεπρωμένο πάντα οδηγεί σωστά» κι άλλες παρόμοιες πομπώδεις μαλακίες;

Ο Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ ακολουθούσε πίσω από τη Λουκία και τη Ζέρκιλιθ, αμίλητος, καταθλιμμένος. Βάδιζε μηχανικά, θυμίζοντας φάντασμα, τυλιγμένος μέσα στην κάπα που του είχαν δώσει οι πιστοί του Ιουράσκε. Είχε πάρει τον θάνατο της γυναίκας του σαν τον Σιλίσβας, αλλά αυτό δεν σήμαινε κιόλας ότι η ψυχική οδύνη του δεν ήταν μεγάλη, όπως όλοι τους καταλάβαιναν.

Το πρωί, αφού είχαν συζητήσει με τον Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ και είχαν πάρει κάποιες αποφάσεις για το άμεσο μέλλον, είχαν κηδέψει τη Νάλντιρ σ'ένα καλό και καλυμμένο αμμουδερό σημείο ανάμεσα στους άγριους βράχους. Δεν μπορούσαν να την πάρουν μαζί τους ώστε να γίνει κανονική κηδεία, και ο Θέλεντιρ το κατανοούσε αυτό: δεν είχε διαμαρτυρηθεί. Οι πιστοί του Ιουράσκε είχαν σκάψει στην άμμο με φτυάρια, είχαν κατεβάσει το πτώμα της Νάλντιρ μέσα στον λάκκο (ενώ η άμμος ήδη άρχιζε να ρέει πάλι προς τα κάτω), και είχαν ρίξει μερικά άνθη επάνω του. Ύστερα περίμεναν και τον Θέλεντιρ να ρίξει τα άνθη που του είχαν δώσει, πράγμα το οποίο εκείνος έκανε αθόρυβα σαν σκιά.

Ο Κάλνεντουρ είχε ψιθυρίσει στη Λουκία: «Ρίχνουν λουλούδια για την ομαλή μεταφορά της ψυχής στον Μεταθανάτιο Κήπο.»

Οι πιστοί του Ιουράσκε έσπρωξαν την άμμο με τα φτυάρια τους και το νεκρό σώμα της Νάλντιρ θάφτηκε. Κανείς τους δεν είχε αρθρώσει λέξη. Δεν είχαν κάνει την κηδεία που γινόταν στα Πάνθεα, όπως ήξεραν ο Κάλνεντουρ και η Ζέρκιλιθ. Ετούτη δεν ήταν παρά μια υποτυπώδης κηδεία. Άλλωστε, οι πιστοί του Ιουράσκε δεν ήταν ιερωμένοι της Λωράθλου...

...της οποίας την παρουσία, ωστόσο, ο Κάλνεντουρ μπορούσε να αισθανθεί αρκετά έντονη καθ'όλη τη σύντομη διάρκεια της απλής κηδείας. Αυτή τη φορά, η Κυρά του Θανάτου δεν επιχείρησε να έρθει σε επαφή μαζί του, αλλά τον παρατηρούσε. Ήταν σίγουρος πως τον παρατηρούσε με μεγάλο ενδιαφέρον...

Αργότερα, το μεσημέρι, ενώ έτρωγαν παστό κρέας με λαχανικά μέσα στη σπηλιά, η Ζέρκιλιθ πλησίασε τον Θέλεντιρ που καθόταν παράμερα έχοντας αρνηθεί το πιάτο που του είχαν προσφέρει οι πιστοί του Ιουράσκε.

«Πρέπει να φας κάτι,» του είπε. «Θα ταξιδέψουμε σύντομα. Και είσαι τραυματισμένος, αν και ελαφρά.» Είχε φέρει φαγητό μαζί της.

Ο Θέλεντιρ το πήρε από τα χέρια της. «Ευχαριστώ. Αλλά δεν ξέρω τι λάθος έχει γίνει και είμαι ακόμα ζωντανός.»

Η Ζέρκιλιθ έσμιξε τα χείλη. «Με συγχωρείς... Μακάρι να μπορούσα να την είχα σώσει.» Κάθισε πλάι του.

«Είδα πως έκανες ό,τι ήταν δυνατόν να κάνεις, αλλά... οι θεοί το είχαν ήδη αποφασίσει.» Και ύστερα από μια στιγμή, ανασαλεύοντας, με το ξύλινο κουτάλι, το φαγητό μες στο πιάτο του: «Μας πήραν τα παιδιά μας. Τώρα, μου πήραν κι αυτήν... Τι μένει, Ζέρκιλιθ;»

Δεν του απάντησε αμέσως, διστακτική να μιλήσει – *Η σιωπή είναι σύνεση...* – όμως τελικά είπε: «Θα πρέπει εσύ να βρεις απάντηση σ'αυτό. Αλλά πάντα κάτι μένει.» Και πρόσθεσε: «Το ίδιο σκαφτόμουν κι εγώ πριν από κάποιο καιρό. Το ίδιο απεγνωσμένη ήμουν. Αλλά πάντα κάτι μένει, Θέλεντιρ.»

Ο Θέλεντιρ δοκίμασε ένα από τα κομμάτια κρέατος μέσα στο πιάτο του, συλλογισμένος, αμίλητος.

Η Ζέρκιλιθ τον ρώτησε: «Τι έκανες στην Κέλμενκωθ; Τι επάγγελμα;»

«Ναυπηγός.» Πήρε το βλέμμα του από το πιάτο, γυρίζοντας να την κοιτάξει. «Είναι αλήθεια ότι είναι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ;»

«Ναι.»

«Λέει πως δεν θυμάται πολλά...»

«Κι αυτό αλήθεια είναι.»

«Έχει, λοιπόν, έρθει για να διώξει τη Βασ– τη *Σφετερίστρια* από τον Θρόνο της Χάρνωθ; Αυτό είναι το σχέδιό του;»

«Δεν ήρθε εδώ έχοντας κανένα συγκεκριμένο σχέδιο, Θέλεντιρ. Δεν ξέρω τι θα κάνει... Περιμένει, μάλλον, να το ανακαλύψει κι ο ίδιος.»

Δεν της είχε κάνει άλλες ερωτήσεις, ούτε η Ζέρκιλιθ είχε πει τίποτα περισσότερο. *Η σιωπή είναι σύνεση...*

Και τώρα, ο Θέλεντιρ βάδιζε επίσης σιωπηλά πίσω από εκείνη και τη Λουκία, ενώ η Ζέρκιλιθ συχνά τον κοίταζε πάνω από τον ώμο της κι αναρωτιόταν τι μπορεί να σκόπευε να κάνει αυτός ο άνθρωπος που είχε χάσει τόσα πολλά...

Τρεις φορές αερώνυχες πέρασαν πετώντας από πάνω τους, αλλά ποτέ οι πιλότοι τους δεν τους είδαν. Ο Κάλνεντουρ/Ιουράσκε τούς οδηγούσε μέσα στις σκιές, πίσω από τους βράχους, δίπλα από τις λοφώδεις πλαγιές, ανάμεσα στα λιγοστά άγρια δέντρα, με τέτοιο τρόπο που ήταν σαν να ήξερε πού κοίταζαν και πού όχι οι κυνηγοί τους. Λες κι έβλεπε και από τα δικά τους μάτια και από τα δικά του συγχρόνως.

Δεν έβλεπε, όμως, από τα μάτια των ανθρώπων της Σφετερίστριας. Δεν του χρειαζόταν. Διέκρινε πάντα ένα αλάθητο, ασφαλές μονοπάτι στους λοφότοπους οι οποίοι απλώνονταν δυτικά των Σπαθωτών Ακτών. Το έκανε όπως είχε γλιστρήσει τα μέλη του από τις αλυσίδες. Του φαινόταν απόλυτα *φυσικό*. Έτσι, ούτε οι πιλότοι των αερωνύχων μπορούσαν να τους δουν ούτε οι άλλοι κυνηγοί, αυτοί στο έδαφος, μπορούσαν να τους συναντήσουν ή να τους ξεχωρίσουν μέσα στο τοπίο. Ο Κάλνεντουρ είχε κάνει την ομάδα του πρακτικά αόρατη.

Και στο μυαλό του οι σκέψεις του Ιουράσκε γλιστρούσαν ύπουλα πίσω από τις δικές του, και πολλαπλασιάζονταν σαν νοητικά παράσιτα. Οι υποσχέσεις του θεού γίνονταν ολοένα και πιο δελεαστικές... αλλά οι ασπίδες που δημιουργούσαν οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου κρατούσαν μακριά τον πλήρη έλεγχο του Ιουράσκε.

Η ισορροπία, όμως, ήταν επικίνδυνη, και ο Κάλνεντουρ το καταλάβαινε. Ήξερε ότι σύντομα έπρεπε να διώξει τον Ιουράσκε, αλλιώς εκείνος θα τον κυριαρχούσε. Δεν ήταν να παίξεις για πολύ με τέτοιες δυνάμεις...

...εκτός αν ήσουν ο Πρίγκιπας των Κλεφτών, φυσικά – ο Άρχοντας του Πεπρωμένου – αυτός που–

Η νοητική ασπίδα των ανέμων διέλυσε τις εμβόλιμες σκέψεις.

Όχι, Ιουράσκε. Όχι.

Το Πεπρωμένο, μουρμούρισε το Πεπρωμένο, πάντα στο τέλος εκπληρώνεται... Πρίγκιπα των Κλεφτών.

Η νύχτα έπεσε καθώς οδοιπορούσαν, και είχαν απομακρυνθεί αρκετά πια από τις Σπαθωτές Ακτές αλλά βρίσκονταν ακόμα μέσα στους λοφότοπους και δεν ήταν ασφαλείς. Οι άνθρωποι της Βασίλισσας μπορεί να τους εντόπιζαν. Έπρεπε, όμως, να σταματήσουν κάπου για να ξεκουραστούν· είχαν ταξιδέψει πάνω από τέσσερις ώρες, και τα εδάφη ήταν άτσαλα.

Ο Κάλνεντουρ τούς οδήγησε σε μια σπηλιά στο πλάι ενός λόφου...

...ενώ από το μυαλό του περνούσε πώς θα δρούσε ως Πρίγκιπας των Κλεφτών μέσα στο Βασίλειο της Χάρνωθ, πώς θα οργάνωνε τους πιστούς του Ιουράσκε, πώς θα εξάπλωνε την επιρροή του σε κάθε παράνομο και τυχοδιώκτη... πώς θα γκρέμιζε τη Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρ-νουν από τον θρόνο της και θα έφερνε χάος–

Οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου έσκισαν σαν αέρινη λεπίδα αυτές τις εμβόλιμες σκέψεις, και ο Κάλνεντουρ, τώρα που δεν χρειαζόταν άλλο τη δύναμη του Ιουράσκε, πάλεψε να την αποβάλει, να την

τινάξει έξω απ'την ψυχή του. Ο απατηλός θεός προσπάθησε να κρατηθεί μέσα του με υποσχέσεις, σαν να ήταν μέρος του εαυτού του που δεν ήθελε να ξεκολλήσει. Όμως η παρουσία του δεν είχε γίνει ένα με τον Κάλνεντουρ – ο Κάλνεντουρ δεν το είχε επιτρέψει – και τώρα έδιωξε αυτή την παρουσία. Μ'ένα σύριγμα σαν αγριεμένης γάτας, ο Ιουράσκε έφυγε, κι ο Κάλνεντουρ είδε, με τις άκριες των ματιών του, μια σκιά ν'απομακρυνεται και να χάνεται–

–και μια άλλη να εμφανίζεται:

Μια σκιά στο βάθος της σπηλιάς που ο Νέλδουρ ωλ'Ένφερεκ φώτιζε έχοντας μόλις βγάλει έναν φωτόλιθο μέσα από τον σάκο του.

Αλλά σκιά δεν ήταν παρά για μια στιγμή μονάχα· μετά, ήταν μια μορφή λαξευμένη επάνω στις πέτρες· όχι, όχι *λαξευμένη*: σχηματισμένη από ρίζες που έβγαιναν από τρύπες, ρίζες και βλάστηση που φυτρώνει στις σπηλιές. Όμως δεν ήταν κάτι το απόλυτα φυτικό, γιατί, μέσα από το πλέγμα ξύλων, μίσχων, και ανθών, ο Κάλνεντουρ διέκρινε μια καρδιά η οποία παλλόταν αργά, σταθερά, δυνατά. *TAK... TAK... TAK...* Άκουγε τον χτύπο της που αντηχούσε μες στη σπηλιά... μες στο μυαλό του... μες στην ψυχή του. Κι εκτός από καρδιά, αυτή η φυσική μορφή είχε και πρόσωπο, διαμορφωμένο από ξύλα, μίσχους, και ανθούς, όπως και το σώμα της. Τα ολοστρόγγυλα μάτια της φωσφόριζαν σαν κίτρινα φεγγάρια. Και από το κούτελό της φύτρωναν δύο μακριά, στριφτά κέρατα που θύμιζαν ελαφιού ίσως. Η αναπνοή της ηχούσε έντονα καθώς έβγαине από τα ρουθούνια της. Ηχούσε μαζί με το *TAK... TAK... TAK...* της καρδιάς του άγριου θεού...

...του Σερτίνγκε, του Θηρίου της Πλάσης.

Διότι, ναι, ο Κάλνεντουρ δεν είχε καμιά αμφιβολία ότι αυτός ήταν. Δε θα μπορούσε να είναι κανένας άλλος.

Όπως επίσης δεν είχε καμιά αμφιβολία ότι μονάχα εκείνος τον έβλεπε. Οι σύντροφοί του, που απλώνονταν μες στη σπηλιά, δεν είχαν ιδέα ότι το Θηρίο της Πλάσης ήταν εδώ, μαζί τους.

Τα κίτρινα μάτια που θύμιζαν φεγγάρια κάποιας άλλης διάστασης ατένιζαν βαθιά στην ψυχή του Κάλνεντουρ, ψάχνοντας για κάθε άγριο, φυσικό στοιχείο μέσα της και ζητώντας να το ξυπνήσουν. *Κυνηγός... νόμιζε ότι άκουγε ο Κάλνεντουρ να λένε η βαριά ανάσα και το TAK... TAK... TAK... της καρδιάς του Σερτίνγκε. Είσαι κυνηγός... Θα κυνηγήσουμε; Μαζί;*

Η Λουκία τον πλησίασε, στάθηκε πλάι του, κοντά του, κι εκείνος αισθάνθηκε τη δική της ανάσα επάνω στο πρόσωπό του.

«Γεώργιε; Συμβαίνει κάτι; Είσαι καλά;» τον ρώτησε, παρατηρώντας στο φως του φωτόλιθου που κρατούσε ο Νέλδουρ ότι ο Καπετάνιος της δεν είχε πια εκείνα τα εφιαλτικά μαύρα μάτια που θύμιζαν λίθους. Είχε τα δικά του μάτια, αλλά κοιτάζε στο βάθος της σπηλιάς σαν να διέκρινε εκεί κάτι τελείως αόρατο για τη Λουκία.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Ναι, καλά είμαι. Απλώς... κουρασμένος λίγο.»

«Κι εγώ είμαι κουρασμένη. Πολύ,» είπε η Λουκία, και το εννοούσε. Δεν της άρεσαν οι οδοιπορίες, ποτέ δεν της άρεσαν· ενοχλούσαν τα πόδια της. Και τώρα αισθανόταν και την οργανική στολή να την έχει επιπλέον εξαντλήσει.

«Σου είπα να μην το φορέσεις αυτό το πράγμα,» είπε ο Κάλνεντουρ, αγγίζοντας την άκρη της στολής που φαινόταν μέσα από το άνοιγμα του λαιμού της πουκαμίας της.

«Θα τη βγάλω τώρα.»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε και, καθώς η Λουκία πήγαινε προς τις σκιές για να γδυθεί, είπε στους άλλους: «Θα μείνουμε εδώ ως το ξημέρωμα. Μετά θα συνεχίσουμε. Ελπίζω τότε να μη χρειάζεται πια ν'ανησυχούμε για τους λύκους της Σφετερίστριας.»

«Με τον Εκλεκτό του Πεπρωμένου στο πλευρό μας δεν τους φοβόμαστε, Πρίγκιπα,» αποκρίθηκε ο Νέλδουρ· και πίσω απ'τη φωνή του ο Κάλνεντουρ νόμιζε ότι μπορούσε ν'ακούσει τη φωνή του Ιουράσκει: *Πρίγκιπα των Κλεφτών... Πρίγκιπα των Κλεφτών...*

...ενώ ο Σερτίνγκε, το Θηρίο της Πλάσης, τους παρατηρούσε από το βάθος της σπηλιάς με μάτια σαν κίτρινα φεγγάρια.

Η παρουσία των δύο θεών ήταν τόσο βαριά εδώ μέσα...

«Θα έπρεπε,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ στον Αρχικαλεστή. «Θα έπρεπε να φοβάστε.» Ο ίδιος εκείνο που φοβόταν ήταν ότι ίσως να χρειαζόταν να ξανακαλέσει τη δύναμη του Ιουράσκει μέσα του για να πάρει τους συντρόφους του από εδώ, αν οι καταραμένοι άνθρωποι της Μακμάρνουν εξακολουθούσαν να τους αναζητούν σε τούτους τους τόπους και αύριο.

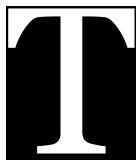
Εκτός αν ζητούσε τότε τη βοήθεια του Θηρίου της Πλάσης...

Αλλά θα μπορούσε να ελέγξει μια τέτοια άγρια παρουσία; Θα μπορούσε να τη δαμάσει προτού εκείνη δαμάσει αυτόν;

Κυνηγός... έλεγαν η ανάσα και η καρδιά του Θηρίου. *Είσαι κυνηγός...*

Κεφάλαιο 3

Μυστηριώδεις Αρωγοί και Σκοτεινά Περάσματα

ο σκοτάδι διαλύθηκε από το μυαλό της.

Τα μάτια της βλεφάρισαν.

Θολούρα... που σταδιακά αραιώνει...

Μια γνώριμη φωνή: «Πώς αισθάνεσαι, Αρχόντισσά μου;

Με αναγνωρίζεις; Καταλαβαίνεις ποιος είμαι;»

Η Ζαφειρία βλεφάρισε κι άλλο. Η θολούρα σκορπίστηκε. Η μεγάλη σκιερή μορφή πλάι της καθάρισε: Ήταν ένας γιγαντόσωμος άντρας με πράσινο δέρμα, πράσινα μαλλιά, πράσινα γένια, σαν δέντρο που είχε πάρει ανθρώπινη μορφή, ένας δαίμονας του Σερτίνγκε. Ο Γίγαντας των Δασών. Ο Έρανκουρ ωλ Νάρεβεκ, ο Στρατηγός της Όσβελακ.

Η Ζαφειρία ανασηκώθηκε.

«Ηρέμησε, Αρχόντισσά μου· δε θέλω το κακό σου. Ίσκιои σου επιτέθηκαν: σε είχαν περιτριγυρίσει και είχαν σκοτεινιάσει το μυαλό σου. Σε ξαναρωτάω: Με αναγνωρίζεις;»

Η Ζαφειρία ένευσε. «Σε αναγνωρίζω, Έρανκουρ. Αλλά πώς...;» Κοίταξε γύρω της. Στο λιγοστό πρωινό φως που γλιστρούσε ανάμεσα από τις πυκνές φυλλωσιές των Χαρνώθιων δασών διέκρινε ότι βρισκόταν σ'έναν καταυλισμό μαχητών. Μαχητών της Όσβελακ.

«Επιτέθηκες στους ανιχνευτές μου,» της είπε ο Έρανκουρ, καθισμένος πλάι της καθώς εκείνη ήταν ανασηκωμένη πάνω σε μια κουβέρτα. «Τους όρμησες σαν θηρίο. Σε ρωτούσαν ποια είσαι, μα δεν τους απαντούσες. Κατάλαβαν ότι κάτι δεν πήγαινε καλά, κι ένας απ'αυτούς σε αναγνώρισε. Ευτυχώς. Γιατί μπορεί και να σε σκότωναν.

»Πράγμα που παραλίγο να συμβεί ούτως ή άλλως,» πρόσθεσε, «γιατί οι Ίσκιои είχαν αρχίσει να παίζουν και με τα δικά τους λογικά. Ο Βέρδαλιρ τούς απομάκρυνε...» Στράφηκε να κοιτάξει κάποιον παραδίπλα, και τότε η Ζαφειρία πρόσεξε τον Βέρδαλιρ'χοκ που ήταν καθισμένος οκλαδόν πλάι στον χοντρό κορμό ενός δέντρου, με τον δασογέρακά του γαντζωμένο σ'ένα από τα κλαδιά από πάνω του.

«Τους έδωξα με Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως, Αρχόντισσά μου,» είπε ο μάγος. «Και δυσκολεύτηκα, μα τον Νούρκας! Ήταν πολλοί Ίσκιои, και επίμονοι.»

«Πώς βρέθηκες εδώ, Αρχόντισσά μου;» ρώτησε ο Έρανκουρ. «Όταν συνειδητοποιήσαμε ότι ο Άρχοντας Άνφιρ ήταν αιχμάλωτος, φοβήθηκα ότι κι εσύ πιθανώς να είχες αιχμαλωτιστεί· αλλά δεν μπορούσα να—»

«Ο θείος Άνφιρ; Αιχμάλωτος;» έκανε η Ζαφειρία.

Μια ακόμα φιγούρα πλησίασε. «Ήταν στο παλάτι,» είπε με βαριά – οργισμένη, θλιμμένη – φωνή. «Ήταν στο παλάτι, ακίνητος, όταν ο Βέρδαλιρ τον ανίχνευσε με τη μαγεία του.» Η Ζιρίνα, η γυναίκα του θείου της Ζαφειρίας.

«Δε θα τον σκοτώσουν,» είπε ο Έρανκουρ.

«Μάλλον θα τον βασανίσουν, όμως. Για να τους αποκαλύψει πού έχει πάει η Κόμισσά μας τους πρόσφυγες.»

«Το μόνο που μπορεί να τους φανερώσει είναι η αρχική τοποθεσία συνάντησης. Γι'αυτό κιόλας πρέπει τώρα να βιαστούμε να φτάσουμε εκεί – ώστε να προειδοποιήσουμε τη Χάνκαθιρ—»

«Και μετά τι θα γίνει, Έρανκουρ;» είπε οργισμένα η Ζιρίνα, χωρίς ακόμα να έχει καθίσει. «Όταν διαπιστώσουν πως τους είναι άχρηστος, τι θα—;»

«Ο αδελφός της Κόμισσας της Όσβελακ; Άχρηστος; Δε θα τον θεωρήσουν ποτέ “άχρηστο”. Όχι μέχρι να έχουν στα χέρια τους και τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν.» Έστρεψε το βλέμμα του στη Ζαφειρία. «Αλλά εσύ, Αρχόντισσά μου, πώς βρέθηκες εδώ, μα τον Σερτίνγκε;»

Η Ζαφειρία ζήτησε κρασί, γιατί αισθανόταν το στόμα της ξερό. Ο Έρανκουρ τής έδωσε ένα φλασκί, κι εκείνη ήπιε διψασμένα. Δεν του το επέστρεψε. Του είπε τι είχε συμβεί στο Παλάτι των Σκιών. Και πρόσθεσε: «Δεν είχες δικιο για εκείνους τους ανθρώπους, Έρανκουρ. Δε μπορεί να ήταν Σκοτεινοί Ακόλουθοι.»

Η όψη, όμως, του Γίγαντα των Δασών ήταν άγρια. Δεν αποκρίθηκε στη Ζαφειρία. Είπε, καθώς σηκωνόταν όρθιος: «Ας ξεκινήσουμε. Πρέπει να φτάσουμε στο μέρος συνάντησης με την Κόμισσα όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.»

Όταν ο Άνφιρ αλ Νασόλντουν συνήλθε βρισκόταν σ'ένα κελί, σε κάποια μπουντρούμια. Το σώμα του πονούσε από πάνω ως κάτω. Μουγκρίζοντας, προσπάθησε να ανασηκωθεί, και οι πόνοι δυνάμωσαν

σαν ποντίκια να τον δάγκωναν με λύσσα. Τα κατάφερε, όμως, και πήρε καθιστή θέση.

Πίσω από τα κάγκελα του στενού χώρου όπου ήταν κλεισμένος μπορούσε να δει έναν διάδρομο φωτισμένο με δαυλούς. Και νόμιζε πως αναγνώριζε το μέρος. Δεν ήταν οποιαδήποτε μπουντρούμια αυτά· ήταν τα μπουντρούμια κάτω απ' το Παλάτι των Σκιών.

Το κατέλαβαν... σκέφτηκε. Φυσικά και το κατέλαβαν.

Η Ζαφειρία; Μάλλον την είχαν πιάσει κι αυτήν, γαμώτο. Αποκλείεται να τους είχε ξεφύγει. Έκανα ανοησία. Δεν έπρεπε να είχα διώξει τον Έραγκουρ και τους μαχητές του· έπρεπε να είχα φροντίσει πρώτα ν' απομακρύνουμε τη Ζαφειρία...

Επιχείρησε να σηκωθεί όρθιος, όσο του επέτρεπε το κελί του, κι έπεσε πάλι κάτω. Το αριστερό πόδι του πονούσε πολύ, και τώρα θυμήθηκε ότι εκεί είχε δεχτεί τη σφαίρα μιας οπλολόγχης. Κοίταξε την κνήμη του και είδε το παντελόνι του σκισμένο κι έναν επίδεσμο τυλιγμένο γύρω από το τραύμα. Τον είχαν περιποιηθεί, λοιπόν, οι άτριχοι λύκοι της Σφετερίστριας...

«Ζαφειρία!» φώναξε. «Μ' ακούς, Ζαφειρία;»

Καμιά απάντηση.

«Ζαφειρία! Μ' ακούς;»

Τίποτα πάλι. Δεν πρέπει να ήταν εδώ, σε κάποιο από τα άλλα κελιά. Και ο Άνφιρ φοβήθηκε ότι ίσως να την είχαν σκοτώσει, ότι ίσως η μικρή να είχε πολεμήσει σαν τη Θορμάνκου, μέχρι τέλους... Η καρδιά της Χάνκαθιρ θα σκιζόταν στα δύο...

«Δε σ' ακούει γιατί είναι πολύ, πολύ μακριά, Άρχοντα Άνφιρ αλ Να-σόλντουν,» είπε μια ψιθυριστή γυναικεία φωνή, και ο Άνφιρ νόμιζε προς στιγμή πως είχε παραισθήσεις, γιατί μια σκιά ήταν που είχε μιλήσει. Μια σκιά πέρα από τα κάγκελα του κελιού του, στον διάδρομο.

Μετά, όμως, συνειδητοποίησε ότι δεν ήταν σκιά. Όχι ακριβώς. Ήταν μια μορφή που έδιωχνε το φως των δαυλών, σαν η ακτινοβολία του να την αποστρεφόταν... λόγω της ενδυμασίας της, κατά πάσα πιθανότητα. *Οργανική στολή σκίασης.*

«Έφυγε απ' το παλάτι,» συνέχισε η γυναίκα, «πετώντας με αερώ-
νυχα.»

«Αερώνυχα; Οι αερώνυχές μας... είχαν κλαπεί...» Μια γυναίκα με στολή σκίασης. Τι του θύμιζε αυτό; Τι;...

«Η Ζαφειρία είναι ασφαλής· δε χρειάζεται ν' ανησυχείς γι' αυτήν. Για τον εαυτό σου πρέπει ν' ανησυχείς. Σίγουρα θα σε βασανίσουν για να μάθουν πού έχει πάει η αδελφή σου τους πρόσφυγες της πόλης—»

«Δε μπορώ να τους το αποκαλύψω αυτό. Γιατί δεν το ξέρω.»

«Είτε το ξέρεις είτε όχι, θα βασανιστείς.» Η μορφή πλησίασε το κελί του, αλλά εκείνος εξακολουθούσε να τη βλέπει σκιερή, λες και το φως να μη μπορούσε να καθίσει σωστά επάνω της. «Εκτός αν ξεκλειδώσω το κελί σου και φύγεις.» Ύψωσε κάτι που κρατούσε στο χέρι της, κάτι που γυάλισε στην ακτινοβολία των δαυλών – ένα κλειδί.

«Οι φρουροί;...» έκρωξε ο Άνφιρ, νιώθοντας το στόμα και τον λαιμό του ξερά. «Τι παιχνίδι είν' αυτό; Νομίζεις πως δεν ξέρω ότι είναι παιχνίδι;» γρύλισε, οργισμένος. Προσπαθούσαν να πάρουν, με κάποιο κόλπο, πληροφορίες από εκείνον – οι σκοτοφαγωμένοι άτριχοι λύκοι της Μακμάρνουν!

Η γυναίκα γέλασε. «Ναι, είναι παιχνίδι... αλλά όχι εκείνο που φαίνεται να πιστεύεις. Όσο για τους φρουρούς: ούτε γι' αυτούς χρειάζεται ν' ανησυχείς. Είναι νεκροί.»

«Νεκροί...»

«Σίγουρα. Τους σκότωσα.» Η σκιά έβαλε το κλειδί της στην κλειδαριά του κελιού, και το γύρισε. Άνοιξε την καγκελόπορτα.

Ο Άνφιρ την κοίταζε με επιφύλαξη. «Γιατί το κάνεις αυτό; Ποια είσαι;» Την ήξερε από κάπου; Γιατί το «μια γυναίκα με οργανική στολή σκίασης» τού θύμιζε κάτι;

«Δεν έχουμε χρόνο για κουβέντες. Ακολουθήσέ με. Μπορεί να σκότωσα τους φρουρούς εδώ, αλλ' αυτό δεν σημαίνει πως σύντομα δεν θάρθουν κι άλλοι.» Του έστρεψε την πλάτη αρχίζοντας να βαδίζει μες στον διάδρομο.

Ο Άνφιρ βγήκε απ' το κελί του παραπατώντας. Στηρίχτηκε σ' έναν τοίχο για να μην πέσει. Λίγο παρακάτω, πλάι στη σκιώδη μορφή της γυναίκας, είδε έναν μαχητή της Σφετερίστριας ξαπλωμένο στο πάτωμα, αιμόφυρτο. Δεν είπε ψέματα, λοιπόν...

Η άγνωστη τον ρώτησε: «Θες βοήθεια; Δε μπορείς να σταθείς;»

«Όχι,» έτριξε τα δόντια ο Άνφιρ, «τα καταφέρνω.» Και πάτησε γερά στο αριστερό του πόδι. Ήταν τραυματισμένο αλλά όχι τόσο άσχημα που να μη μπορεί να τον κρατήσει. Τον πόνο θα τον ανεχόταν, μα τον Χάρλαεθ Βοκ! Θα τον ανεχόταν.

«Πού πάμε;» τη ρώτησε ακολουθώντας την ξανά και βλέποντας ακόμα έναν νεκρό φρουρό μετά τη στροφή του διαδρόμου. Δεξιά κι

αριστερά, υπήρχαν κελιά – άδεια κελιά. «Πώς μπήκες εδώ; Ποιος σ'έ-στειλε; Η Χάνκαθιρ;»

«Είμαι φίλη σου, Άρχοντά μου, και ξέρω το παλάτι σου καλύτερα απ'ό,τι εσύ.» Η γυναίκα έστριψε σ'άλλον ένα διάδρομο.

Ο Άνφιρ ήταν στο κατόπι της. Στηρίχτηκε σ'έναν τοίχο ξανά, πλάι σ'έναν αναμμένο δαυλό. Μετά από εκεί, το μέρος ήταν σκοτεινό, τελείως σκοτεινό. Αλλά η γυναίκα έβγαλε έναν μικρό φωτόλιθο από κάποια τσέπη της οργανικής στολής της. Κράτησε τη φωτεινή πέτρα στο χέρι της αλλά, και πάλι, η δική της μορφή δεν μπορούσε να φωτιστεί· η στολή σκίασης απόδιωχνε το φως. Ο διάδρομος, όμως, φωτιζόταν.

Προχώρησαν λίγο ακόμα και, σ'ένα αδιέξοδο, η γυναίκα άγγιξε τον τοίχο με το ελεύθερό της χέρι που ήταν γαντοφορεμένο, φυσικά – η στολή έπρεπε να την καλύπτει ολόκληρη για να λειτουργήσει. Εκτός από τα μάτια της, για να μπορεί να βλέπει.

Η άγνωστη γύρισε τώρα μια πέτρα που προεξείχε, και ο τοίχος έγειρε προς το πλάι, μουγκρίζοντας.

Κρυφή πόρτα; απόρησε ο Άνφιρ. *Εδώ πέρα;* Δεν την είχε υπόψη του. Αναρωτιόταν αν, μάλιστα, την είχε υπόψη της η Χάνκαθιρ, ή η Αρκάλθα, η άλλη αδελφή του. Αναρωτιόταν αν κανένας από τους Να-σόλντουν ήξερε γι'αυτήν.

Η γυναίκα γλίστρησε μέσα στο άνοιγμα, και ο Άνφιρ την ακολούθησε. «Πού πάμε;» ρώτησε. «Πού οδηγεί αυτό το πέρασμα;» Γιατί είχαν βρεθεί, γι'άκόμα μια φορά, σ'ένα πέρασμα, αν και αναμφίβολα όχι των μπουντρουμιών του παλατιού. Ήταν πολύ πιο υγρό, κατά πρώτον· η υγρασία μύριζε έντονα, αναμειγμένη με τη μυρωδιά υπογείας βλάστησης – λειχήνες, πιθανώς, μύκητες... Και κάτω απ'τα γυμνά πόδια του ο Άνφιρ δεν αισθανόταν πλάκες πλέον αλλά τραχιά γη.

«Σε ασφαλές μέρος,» αποκρίθηκε μόνο η γυναίκα.

«Η Χάνκαθιρ σ'έστειλε; Πόσο καιρό ήμουν λιπόθυμος;»

«Θα τα καταλάβεις όλα, σύντομα.» Η φωνή της ήταν σαν ψίθυρος, όπως στην αρχή που του είχε μιλήσει. Πάντα σαν ψίθυρος. Κάνοντάς τον ν'αναρωτιέται αν είχε κάποιο πρόβλημα ο λαϊμός της, ή αν είχε εξασκηθεί να μιλά έτσι.

Συνεχίζοντας να προχωρούν μες στο πέρασμα δεν άργησαν να φτάσουν σ'αδιέξοδο. Η άγνωστη γύρισε πάλι μια πέτρα και μια πόρτα άνοιξε ανάμεσα στους βράχους σαν σχισμάδα. Πέρασαν από μέσα και βγήκαν σ'ένα άλλο πέρασμα, πολύ πιο πλατύ αλλά παρόμοιο με το

προηγούμενο. Υγρό, και ο Άνφιρ έβλεπε λειχήνες και μύκητες τριγύρω.

Η γυναίκα τού είπε: «Έλα αποδώ.»

Τον οδήγησε λίγο παρακάτω και σταμάτησε. «Κάθισε, Άρχοντα Άνφιρ.» Έδειξε κάτι πέτρες, αρκετά μεγάλες.

Την κοίταξε συνοφρυωμένος. «Να καθίσω;»

«Θα με περιμένεις εδώ, για την ώρα. Πρέπει να κινηθώ γρήγορα, να ειδοποιήσω κάποιους φίλους.» Του έδωσε ένα θηκαρωμένο σπαθί που έβγαλε από την πλάτη της. «Κράτα το αυτό, για ασφάλεια. Κι αυτό.» Του έδωσε ένα πιστόλι, όχι θηκαρωμένο.

Ο Άνφιρ είχε περάσει το σπαθί στη δική του πλάτη και τώρα πήρε και το πιστόλι στο χέρι του. «Δεν καταλαβαίνω. Γιατί δεν-;»

«Κι αυτό.» Του έδωσε έναν σβηστό φακό.

«Γιατί δεν τους καλείς τηλεπικοινωνιακά; Γιατί να μην έρθω μαζί σου;» Δοκίμασε τον φακό, ανάβοντάς τον και σβήνοντάς τον.

«Υπάρχει λόγος, και δε φαίνεται να μπορείς να τρέξεις. Επιπλέον, τα τηλεπικοινωνιακά σήματα δεν βγαίνουν από εδώ. Περίμενε. Μη φύγεις. Θα επιστρέψω γρήγορα. Και νάχεις το νου σου για κανέναν κίνδυνο. Τίποτα δεν αποκλείεται, Άρχοντα Άνφιρ. *Να προσέχεις.*» Και, γυρίζοντας, έτρεξε μες στα σκοτάδια της μεγάλης σήραγγας. Η ακτινοβολία του φωτόλιθου της σύντομα εξαφανίστηκε.

Ο Άνφιρ είχε ήδη ανάψει τον φακό του, και κάθισε σε μια από τις μεγάλες πέτρες, αρκετά παραξενεμένος. Ποιος μπορεί να είχε στείλει αυτή τη γυναίκα; αναρωτιόταν. Η Χάνκαθιρ; Ποιος άλλος, μα τον Ιουράσκει;

Και πού βρίσκομαι; Πού ακριβώς είναι αυτό το μέρος;

Ο Άρχοντας Άνφιρ αλ Νασόλντουν δεν αναγνώριζε τη σήραγγα που ξεκινούσε από το Παλάτι των Σκιών και οδηγούσε έξω από την Όσβε-λακ, στα δάση βόρειά της – τη σήραγγα που ο Κόμης Γάρταλιν αλ Μακμάρνουν και οι μαχητές του είχαν ακολουθήσει για να εισβάλουν στην πόλη.

Δεν την αναγνώριζε γιατί ποτέ του δεν την είχε διασχίσει· απλώς ήξερε την είσοδό της μέσα στο παλάτι, και ήξερε και, περίπου, πού έβγαζε στα δάση.

Έτσι, τώρα, περίμενε χωρίς να έχει ιδέα πού βρίσκóταν...

Το μεσημέρι, αφού είχε φροντίσει να σταλεί η σορός του Γάρταλιν αλ Μακμάρνουν με ελικόπτερο στην Πρωτεύουσα, η Έρνελιθ ωλ

Ζαλτάρεμ βάδισε προς την είσοδο της σήραγγας μέσα στο Παλάτι των Σκιών. Μόνη, όπως της είχε ζητήσει ο άγνωστος στο υπνοδωμάτιο της Κόμισσας – το δικό της υπνοδωμάτιο τώρα. Ήταν οπλισμένη, φυσικά. Είχε πάρει μαζί της ένα πιστόλι διπλής λειτουργίας – πυροβόλο και ενεργοβόλο – ένα σπαθί (κι αναρωτιόταν αν ο μυστηριώδης άντρας θα της επέστρεφε το άλλο, όπως της είχε υποσχεθεί), και δύο ξιφίδια περασμένα στις μπότες. Για πανοπλία φορούσε μόνο έναν ελαφρύ φολιδωτό θώρακα με αλεξίσφαιρη επένδυση. Την οργανική στολή ενδυνάμωσης δεν την είχε φορέσει. Η στολή την είχε κουράσει πολύ χτες, στη μάχη, και η Έρνελιθ ακόμα δεν αισθανόταν τελείως ξεκούραστη. Επιπλέον, δεν νόμιζε ότι υπήρχε λόγος για ακραία μέτρα προστασίας. Εκείνος ο άντρας μπορούσε να την είχε δολοφονήσει μες στο υπνοδωμάτιό της, το πρωί· γιατί να την καλούσε στη σήραγγα για να τη σκοτώσει;

Ποιος ήταν, ο σκοτοφαγώμενος; Και πώς μπορούσε να μπαίνει και να βγαίνει έτσι στο παλάτι, περνώντας από τους φρουρούς της; Πώς είχε εισβάλει στο υπνοδωμάτιό της; Η Έρνελιθ είχε ρωτήσει τους φύλακες απέξω αν είχαν δει κανέναν να πλησιάζει, κι εκείνοι της είχαν δώσει αρνητική απάντηση.

Ο ένας είχε ρωτήσει: «Συμβαίνει κάτι, κυρία Μεράρχη;»

«Όχι, τίποτα,» είχε απκριθεί η Έρνελιθ.

Από πού είχε μπει ο μυστηριώδης επισκέπτης;

Η Έρνελιθ πλησίασε τώρα τα πέτρινα σκαλιά στο βάθος του διαδρόμου. Άρχισε να τα κατεβαίνει χωρίς βιασύνη. Στο τέλος τους ήταν η είσοδος της σήραγγας, ανοιχτή. Δεν την είχαν κλείσει γιατί η Έρνελιθ δεν ήταν βέβαιη ακόμα πώς μπορούσε να ανοίξει από τη μέσα μεριά, τη μεριά του παλατιού. Πρέπει, μάλλον, να υπήρχε κάποια πέτρα που γύριζε, αλλά δεν είχε ακόμα ανακαλύψει ποια. Έτσι, είχε αφήσει την πόρτα ανοιχτή και είχε τοποθετήσει φρουρούς λίγο πιο πέρα, ώστε κανένας εισβολέας να μη μπορεί να έρθει από εκεί απαρατήρητος.

Η Έρνελιθ, μπαίνοντας στη σήραγγα, τράβηξε έναν φωτόλιθο από μια τσέπη της και βάδισε με προσοχή. Στο άλλο της χέρι είχε το πιστόλι της. Μπορεί να μην πίστευε ότι ο άγνωστος σχεδίαζε να τη δολοφονήσει εδώ κάτω, όμως δεν απέκλειε κιόλας ότι ίσως κάποιος κίνδυνος να παρουσιαζόταν...

Ο Άνφιρ άκουσε βήματα να έρχονται, και ήταν βέβαιος πως δεν ήταν τα βήματα της γυναίκας που τον είχε ελευθερώσει. Κατά πρώτον, δεν πλησίαζαν από την κατεύθυνση που εκείνη είχε φύγει· πλησίαζαν από την άλλη μεριά της σήραγγας. Κατά δεύτερον, ο ήχος τους ήταν... διαφορετικός. Τα βήματα της γυναίκας με τη στολή σκίασης ίσα που ακούγονταν, σαν ψίθυρος, όπως και η φωνή της. Αυτά τα βήματα αντηχούσαν πολύ πιο έντονα, αν και όχι δυνατά ακριβώς.

Ο Άνφιρ σηκώθηκε από τη θέση του και κρύφτηκε πάνω στο τοίχωμα του περάσματος, πλάι σ'έναν βράχο, σβήνοντας τον φακό του.

Φως ερχόταν μαζί με τα βήματα. Μια φιγούρα που κρατούσε φωτόλιθο, αλλά σίγουρα όχι η γυναίκα που τον είχε ελευθερώσει. Δεν φορούσε οργανική στολή σκίασης. Αυτή ήταν μια άλλη γυναίκα, μαυρόδερμη, με μακριά ξανθά μαλλιά που χύνονταν στους ώμους της, στραφταλίζοντας στην ακτινοβολία του λίθου. Στο πρόσωπό της ήταν μια άσχημη ουλή που έμοιαζε πρόσφατη, ραμμένη, ξεκινώντας κάτω απ'το αριστερό μάτι και καταλήγοντας στο σαγόνι. Στο άλλο της χέρι βαστούσε πιστόλι.

Και τον πρόσεξε· η κρυψώνα του δεν ήταν και τόσο καλή: σ'αυτό το σημείο η σήραγγα δεν είχε καλές κρυψώνες. «Ποιος είν' εκεί;» ρώτησε η γυναίκα, στρέφοντας το πιστόλι της προς τη μεριά του.

Γιατί κάτι μού θυμίζει κι αυτή; σκέφτηκε ο Άνφιρ. Την έχω ξαναδεί; Δεν είχε, πάντως, νόημα να της κρύβεται· τον είχε δει.

Ύψωσε το πιστόλι του, σημαδεύοντάς την κι εκείνος, κάνοντας ένα βήμα στο πλάι ώστε να μην καλύπτεται η όψη του από τον βράχο. «Κατέβασε το δικό σου για να κατεβάσω το δικό μου,» της είπε.

Τα μάτια της Έρνελιθ γούρλωσαν, αναγνωρίζοντάς τον αμέσως. *Ο αδελφός της Κόμισσας! σκέφτηκε. Πώς στα βάθη του Πεινασμένου Σκοταδιού βρέθηκε εδώ; Ήταν παγίδα τελικά; Δεν – δεν έβγαζε κανένα νόημα αυτό!* «Κατάσκοπός σου ήταν εκείνος ο άντρας;» γρύλισε η Έρνελιθ, οργισμένη. «Εσύ τον έστειλες; Πώς ξέφυγες απ'τα μπουντρούμια;» Δεν είχε χρόνο να τον ανακρίνει ακόμα. Σκόπευε να το κάνει το απόγευμα. Τον είχε απλά αφήσει εκεί υπό φρουρηση. Δεν της φαινόταν να βρίσκεται σε κατάσταση για να δραπετεύσει. Όχι χωρίς βοήθεια, τουλάχιστον. Αλλά ο σκοτοφαγώμενος μάλλον είχε βοήθεια.

«Κατάσκοπος; Ποιος κατάσκοπος; Ποια είσαι;» τη ρώτησε ο Άνφιρ, εξακολουθώντας να τη σημαδεύει όπως τον σημάδευε κι εκείνη. Του

είχε πει *Πώς ξέφυγες απ'τα μουντρούμια*; άρα δεν μπορεί παρά να ήταν λύκαινα της Σφετερίστριας. Πώς είχε βρεθεί εδώ κάτω;

«Μην κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις, Άνφιρ αλ Νασόλντον! Το παιχνίδι σου τελειώνει εδώ.» Γύρισε, με τον αντίχειρα, το πιστόλι της στην ενεργειακή λειτουργία· προτιμούσε να τον αναισθητοποιήσει και να τον φυλακίσει ξανά παρά να τον σκοτώσει. Ήταν σημαντικός ως αιχμάλωτος.

Ο Άνφιρ παρατήρησε την κίνηση του αντίχειρά της. *Ετοιμάζεται να κάνει κάτι...* «Ποια είσαι; Δεν καταλαβαίνω τι μου λες. Εξηγήσου!» Τι του θύμιζε αυτή η γυναίκα; Πού την είχε ξαναδεί;

«Γνωρίζεις πολύ καλά ποια είμαι—»

«Κάνεις λάθος. Δεν σε αναγνωρίζω. Αλλά, για να ξέρεις ότι ήμουν στα μουντρούμια, δεν μπορεί παρά να είσαι—» Τινάχτηκε στο πλάι, γιατί είδε μια μικρή αλλαγή στην έκφρασή της, μια σύσπαση στο χέρι της – και η κίνησή του τον γλίτωσε από την ενεργειακή ριπή του πιστολιού της. Αλλά το χτυπημένο αριστερό πόδι του τον πρόδωσε σε συνδυασμό με το καταβεβλημένο σώμα του, και σωριάστηκε στο έδαφος, κυλώντας. Πυροβόλησε και χτύπησε πέτρες μονάχα.

Ακόμα μια ενεργειακή ριπή απ'το πιστόλι της Έρνελιθ, και πάλι άστοχη, καθώς ο Άνφιρ, έχοντας πέσει άτσαλα στο έδαφος, συνέχισε να κυλιέται περιμένοντας επόμενες επιθέσεις.

Η Έρνελιθ καταράστηκε, πάτησε τη σκανδάλη για τρίτη φορά· αστόχησε ξανά, και ήξερε πως τώρα η μπαταρία του όπλου είχε σωθεί. Αλλά δεν ήθελε να το γυρίσει στη λειτουργία πυροβόλου· δεν τον ήθελε νεκρό τον καταραμένο – όχι προτού μιλήσουν οι δυο τους. Ριχνοντας κάτω τον φωτόλιθό της, τράβηξε το ξίφος της και όρμησε στον Άνφιρ αλ Νασόλντον.

Εκείνος προσπάθησε να σηκωθεί στο ένα γόνατο και να την πυροβολήσει με το δικό του πιστόλι, αλλά η Έρνελιθ το κλότσησε από το χέρι του, πετώντας το παραδίπλα. «Παραδώσου, Άρχοντα Άνφιρ,» του είπε στρέφοντας το ξίφος της προς τον λαιμό του· «δεν μπορείς να—»

Της παραμέρισε απότομα τη λεπίδα με το ένα του χέρι ενώ με το άλλο χέρι τη γρονθοκόπησε στο υπογάστρο κάτω απ'τον φολιδωτό της θώρακα. Η Έρνελιθ διπλώθηκε με μια πνιχτή κραυγή, παραπατώντας, οργισμένη.

Ο Άνφιρ, γρυλίζοντας από τους πόνους σ'όλο του το σώμα, σηκώθηκε όρθιος. Τράβηξε το σπαθί από την πλάτη του. «Θα μου πεις ποια

είσαι, είτε πρόθυμα είτε όχι!» φώναξε και όρμησε στην Έρνελιθ, σπαθίζοντας έτσι ώστε να τη χτυπήσει κατακέφαλα με το πλατύ μέρος της λεπίδας.

Εκείνη απέκρουσε το ξίφος του με το δικό της, και τον έσπρωξε, παρότι ένωθε ακόμα κουρασμένη από τις χτεσινοβραδινές μάχες και τη χρήση της οργανικής στολής, παρότι ο πόνος από το γρονθοκόπημά του την έκανε να αισθάνεται ασταθής. Και ο Άνφιρ, που πονούσε παντού και το αριστερό του πόδι τον έκανε κι αυτόν να αισθάνεται ασταθής, παραπάτησε.

Η Έρνελιθ τον σπάθισε, κι εκείνος απέκρουσε τη λεπίδα της. Και ξανά, και ξανά. Προσπαθώντας να βρει την ισορροπία του.

Η Έρνελιθ θα τον είχε κλοτηήσει για να τον ρίξει κάτω, καθώς τα σπαθιά τους συγκρούονταν· της φαινόταν έτοιμος να πέσει, ο σκοτοφαγώμενος. Αλλά ο πόνος χαμηλά στην κοιλιά της δεν την άφηνε να κλοτηήσει· πολύ φοβόταν ότι κι η ίδια θα έπεφτε αν το επιχειρούσε. «Παραδώσου, αλλιώς θα με κάνεις να σε σκοτώσω,» του είπε.

«Θα ήθελες,» αποκρίθηκε πεισματάρικα ο Άνφιρ αλ Νασόλντουν.

Και τότε, απρόσμενα, μια μορφή βρέθηκε πλάι του. Μια μορφή σκιερή, με ξίφος στο χέρι. Σπάθισε την Έρνελιθ, και η Έρνελιθ απέκρουσε και τινάχτηκε πίσω, τρεκλίζοντας, προσπαθώντας να διακρίνει αυτό τον καινούργιο εχθρό και αποτυχαίνοντας. Ήταν σαν το φως του φωτόλιθου της να τον *απέφευγε*. Φορούσε οργανική στολή σκίασης! Μια γυναίκα με οργανική στολή σκίασης.

«Τι κάνει αυτή εδώ κάτω;» μούγκρισε ο Άνφιρ. «Ποια—;»

«Σου είπα να προσέχεις,» του αποκρίθηκε η γυναίκα που τον είχε ελευθερώσει απ'τα μπουντρούμια. «Ας την αποτελειώσουμε τώρα και—»

Ένας πυροβολισμός μες στο πέραςμα. Πέτρες έσπασαν.

«Έρνελιθ!» φώναξε κάποιος. «Κάνε πίσω!» Ένας άντρας πλησίαζε, φορώντας κάπα και κουκούλα, βαστώντας δύο πιστόλια.

«Γαμώτο!» γρύλισε η σκιασμένη γυναίκα πλάι στον Άνφιρ. «Πάμε, Άρχοντά μου! Πάμε — *τώρα!*» Κι έτρεξε.

Ο Άνφιρ την ακολούθησε μες στα σκοτάδια της σήραγγας, τρίζοντας τα δόντια απ'τον πόνο στο αριστερό του πόδι, προσπαθώντας να μη σκοντάψει και σωριαστεί.

Η Έρνελιθ έκανε να τους κυνηγήσει, αλλά ο αρωγός της την έπιασε απ'τον ώμο, λέγοντας: «Όχι.» Ήταν, φυσικά, ο άντρας που είχε

εισβάλει και στο υπνοδωμάτιό της. «Όχι. Ίσως νάχουν κι άλλους παρακάτω. Άνθρωποι των Νασόλντουν, κρυμμένοι μες στην πόλη.»

Η Έρνελιθ στράφηκε να τον αντικρίσει, οργισμένη. «Νόμιζα ότι όλοι είχαν φύγει—»

«Σου είπα ότι, αν θες να γίνεις Κόμισσα των Σκιών, θα πρέπει να μάθεις να προσέχεις περισσότερο—»

«Άσε τις σαχλαμάρες! Με κάλεσες εδώ κάτω και βρήκα εχθρούς! Βρήκα – βρήκα τον Άνφιρ αλ Νασόλντουν, μα τον Χάρλαεθ Βοκ! Έχει δραπετεύσει!»

«Δεν ευθύνομαι εγώ γι'αυτό, όπως καταλαβαίνεις. Δεν ευθύνομαι για τίποτα απ'αυτά.»

«Ποιος ευθύνεται, τότε; Πώς ξέφυγε απ'τα μουντρούμια; Πώς βρέθηκε εδώ;»

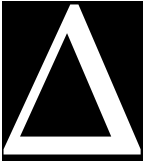
«Δεν ξέρω. Θες ακόμα να μάθεις ποια περάσματα χρησιμοποίησαν οι υπερασπιστές της πόλης για να φύγουν;»

«Θέλω τον αδελφό της Κόμισσας ξανά αιχμάλωτό μου.»

«Αυτό ίσως να αποδειχτεί δύσκολο τώρα. Αλλά το να ξέρεις τα περάσματα μπορεί να σε βοηθήσει.»

Κεφάλαιο 4

Λόγια και Οδοιπορία

ιανυκτέρευσαν στη σπηλιά, ενώ ο Κάλνεντουρ συνέχιζε να βλέπει την παρουσία του Σερτίνγκε στο βάθος της, σταθερή και άγρια, με μάτια σαν φεγγάρια και κέρατα σαν ελαφιού, με σώμα φυτικό και ζωικό συγχρόνως. Η αναπνοή της και η καρδιά της ηχούσαν μες στο σπήλαιο, μόνο για τα αφτιά του Κάλνεντουρ. Αλλά δεν τον ενοχλούσαν. Αποκοιμήθηκε, τελικά, με τη Λουκία πλάι του και τον Ακατάλυτο κουρνιασμένο ανάμεσά τους. Ο Δεξής και η Αριστερή ήταν επάνω σ'έναν βράχο, παραδίπλα. Η Ζέρκιλιθ είχε κουλουριαστεί στην κάπα της, και ο Θέλεντιρ στη δική του.

Οι πιστοί του Ιουράσκε φυλούσαν σκοπιές, εναλλάξ.

Με το ξημέρωμα, ο ένας μετά τον άλλο, όσοι κοιμόνταν ξύπνησαν.

Ο Κάλνεντουρ άνοιξε τα μάτια του και κοίταξε πάλι τη μορφή του Θηρίου της Πλάσης. Άκουσε τη Λουκία να χασμουριέται δίπλα του. Σηκώθηκε όρθιος και πλησίασε το στόμιο της σπηλιάς· έριξε μια ματιά έξω. Τα πάντα φαίνονταν ήσυχα μες στο πρώτο φως του ετοιμοθάνατου ήλιου της Μοργκιάνης. Είχαν πάψει να τους αναζητούν οι άνθρωποι της Μακμάρνουν; Ο Κάλνεντουρ δεν άκουγε τους έλικες αερωνύχων, ούτε καν από απόσταση.

Πίσω του, από τη σπηλιά, διέκρινε μια φωνή μέσα από την ανάσα και τον χτύπο της καρδιάς του Σερτίνγκε: *Είσαι κυνηγός... Να κυνηγήσουμε, Κυνηγέ... Μαζί...*

Τον καλούσε.

Αλλά ο Κάλνεντουρ δεν θα έπαιρνε το Θηρίο της Πλάσης στην ψυχή του παρά μόνο αν ήταν ανάγκη. Δεν ήταν βέβαιος ότι θα μπορούσε να το ελέγξει. Αισθανόταν μια τρομερή αγριότητα από αυτό. Την αγριότητα της φύσης.

Στράφηκε πάλι στο εσωτερικό της σπηλιάς και είπε στους συντρόφους του: «Δε νομίζω ότι μας κυνηγάνε πια. Αλλά θα πάω να κοιτάξω, μια στιγμή.»

Ο Νέλδουρ έκανε νόημα να τον συνοδέψουν δύο από τους πιστούς – εκείνη η γυναίκα με το μαύρο δέρμα και τα κοντά κόκκινα μαλλιά η

οποία είχε μιλήσει οργισμένα στη Λουκία προχτές, και ένας άντρας γαλανόδερμος, μελαχρινός, σγουρομάλλης, μυστακοφόρος. Ο Κάλνεντουρ, η Λουκία, και η Ζέρκιλιθ είχαν μάθει πια ότι τα ονόματά τους ήταν Κέσριμιθ και Ρόνελβουρ.

Ο Κάλνεντουρ τούς έγενεψε τώρα να μείνουν εκεί που ήταν. «Όχι,» είπε. «Δε θ'αργήσω.» Και κοίταξε και τη Λουκία που επίσης ήταν έτοιμη να τον ακολουθήσει. «Δε θ'αργήσω,» επανέλαβε.

Βγήκε απ'τη σπηλιά. Έριξε πάλι μια ματιά στον ουρανό, αλλά δεν είδε αερώνυχες. Σκαρφάλωσε στην πλαγιά ενός λόφου και κοίταξε με τα κιάλια του προς κάθε κατεύθυνση. Κανέναν μαχητή της Μακμάρνουν δεν διέκρινε πουθενά. Κανέναν άνθρωπο γενικά.

Κατεβάζοντας τα κιάλια από τα μάτια του αντίκρισε ξανά τον Σερτίνγκε. Το Θηρίο της Πλάσης ήταν τώρα μέσα σ'ένα παλιό δέντρο, ή ίσως το ίδιο το δέντρο να ήταν το Θηρίο της Πλάσης. Τον ατένιζε από τον αντίπερα λόφο, κι ο άνεμός του έμοιαζε να μουρμουρίζει: *Κυνηγέ... Μαζί... Να κυνηγήσουμε...*

Ο Δεξής και η Αριστερή ήρθαν φτεροκοπώντας και γαντζώθηκαν στους ώμους του Κάλνεντουρ, ο οποίος, αγνοώντας τον Σερτίνγκε, κατέβηκε τη λοφοπλαγιά κι επέστρεψε στη σπηλιά όπου τον περίμεναν οι σύντροφοί του.

«Κανείς δεν φαίνεται να μας ψάχνει. Μάλλον αποφάσισαν να γυρίσουν στην Κέλμενκωθ.»

«Το Πεπρωμένο μάς οδήγησε μακριά τους,» είπε ο Νέλδουρ, μιλώντας κι εκείνος στη Συμπαντική όπως είχε μιλήσει ο Κάλνεντουρ. Όλοι οι πιστοί του Ιουράσκε μιλούσαν με τον Κάλνεντουρ στη Συμπαντική κυρίως. Τον μιμούνταν. Κι αυτός το έκανε, φυσικά, επειδή ήθελε η Λουκία να τους καταλαβαίνει. Δεν της είχε μάθει, μέχρι στιγμής, ούτε τα πιο βασικά της Καθομιλουμένης, αν και σκόπευε σύντομα να της μάθει πολύ περισσότερα.

Βγήκαν απ'τη σπηλιά κι άρχισαν πάλι να οδοιπορούν, διασχίζοντας προς τα δυτικά τους λοφότοπους. Οι πιστοί του Ιουράσκε γνώριζαν τα μονοπάτια και τώρα αυτοί οδηγούσαν, όχι ο Κάλνεντουρ.

Η Λουκία έβγαλε απ'τον σάκο της τα ασημόχρωμα γυαλιά που είχε αγοράσει από την Κέλμενκωθ. Της είχαν φανεί περίεργα, και ο Κάλνεντουρ τής είχε εξηγήσει πως δεν ήταν όπως τα σκούρα γυαλιά άλλων διαστάσεων, δεν ήταν για να σε προστατεύουν από τον ήλιο. Ο ήλιος της Μοργκιάνης, άλλωστε, ήταν ασθενικός· δεν χρειάζονται

προστασία από αυτόν. Τα ασημόχρωμα γυαλιά σε έκαναν να βλέπεις τα πράγματα πιο ζωηρά.

Και τι νόημα έχει αυτό; είχε ρωτήσει η Λουκία.

Μόδα είναι, είχε αποκριθεί ο Κάλνεντουρ. Μια πολύ, πολύ παλιά μόδα. Έχει κρατήσει αιώνες.

Δεν είχε τύχει ποτέ να δω εμπόρους να τα φέρνουν στην Υπερυδάτια...

Επειδή τα γυαλιά αυτά δεν έχουν αξία σε άλλες διαστάσεις. Τα κρύσταλλά τους λειτουργούν όπως λειτουργούν μόνο στη Μοργκιάνη.

Η Λουκία άνοιξε τώρα τα ασημόχρωμα γυαλιά και τα φόρεσε, για να τα δοκιμάσει. Και, όντως, ο Κάλνεντουρ είχε δίκιο, διαπίστωσε. Τα πάντα της φαίνονταν πιο ζωηρά, σαν να είχαν εντονότερα περιγράμματα, σαν να... να ξεχώριζαν περισσότερο. Δες κι ήταν ανάγλυφες μορφές επάνω σε ξύλο, σχεδόν. Άρχισε να καταλαβαίνει γιατί τέτοια γυαλιά ήταν μόδα στη Μοργκιάνη. Είχε πλάκα να βλέπεις τον κόσμο έτσι, αν και ελάχιστη πρακτική αξία.

Ο Κάλνεντουρ τράβηξε απ' τον σάκο του ένα άλλο πράγμα που είχαν αγοράσει από την Κέλμενκωθ προτού σώσουν τον Θέλεντιρ και τη Νάλντιρ απ' τις κρεμάλες: ένα καπέλο σκοτεινών δασών. Ήταν πλατύγυρο, με βαθύγκριζο χρώμα και μια μαύρη ταινία γύρω του η οποία συγκρατούσε αποξηραμένα κλωνάρια που σκέπαζαν την κορυφή του με τα φύλλα τους. Ο Κάλνεντουρ είχε εξηγήσει στη Λουκία ότι τα καπέλα σκοτεινών δασών ήταν μια ακόμα πιο παλιά μόδα από τα ασημόχρωμα γυαλιά. Μια *αρχαία* μόδα, ουσιαστικά. Αλλά μόνο στο Βασίλειο της Χάρνωθ. Σύμφωνα με κάποιους, τα καπέλα σκοτεινών δασών υπήρχαν από προτού ο Χάρλαεθ Βοκ δείξει τον Δρόμο της Εξουσίας στους πρώτους βασιλείς.

Η Λουκία, βλέποντας τον Κάλνεντουρ να βάζει το καπέλο του, έβγαλε από τον σάκο της το δικό της καπέλο σκοτεινών δασών και το φόρεσε κι εκείνη. Αναρωτιόταν πώς να φαινόταν τώρα μ' αυτό το πράγμα πάνω στο κεφάλι της και τα ασημόχρωμα γυαλιά να κρύβουν τα μάτια της. Πολύ περίεργη, σίγουρα...

Ο Νέλδουρ ρώτησε τον Κάλνεντουρ (στη Συμπαντική) καθώς οδοιπορούσαν: «Τι είναι τούτα τα πλάσματα; Δεν τάχω ξαναδεί.» Έδειχνε, με το βλέμμα του, τον Δεξή και την Αριστερή που φτεροκοπούσαν γύρω τους εξερευνώντας το φυσικό τοπίο.

«Πλάσματα της Υπερυδάτιας,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ, «αλλά πολύ σπάνια.» Είχε βρει τα δύο φτερωτά ερπετά στη Βυθυδάτια, τη

χαμένη ηπειρόνησο· αλλά δεν το έκρινε σκόπιμο να πει τέτοιες λεπτομέρειες στον Αρχικαλεστή του Πεπρωμένου.

«Τι έκανες στην Υπερυδάτια, Πρίγκιπα; Ακόμα δεν έχω καταλάβει...»

Δεν έχεις καταλάβει γιατί δεν σου έχω αναφέρει παρά ελάχιστα.
«Είχα χαθεί.»

«Χαθεί;»

«Ναι. Και δε θυμόμουν... τίποτα. Χάρη στη Ζέρκιλιθ έμαθα ποιος είμαι.»

Ο Νέλδουρ συνοφρυώθηκε μέσα απ'την κουκούλα του, αλλά δεν μίλησε, δεν ζήτησε περισσότερες εξηγήσεις. Και ούτε ο Κάλνεντουρ έδωσε περισσότερες εξηγήσεις. Γνώριζε πως η φύση των Μοργκιανών ήταν να είναι μυστικοπαθείς και να λένε λίγα.

Μετά από κάποια ώρα, ρώτησε τον Αρχικαλεστή: «Εσείς τι κάνετε, Νέλδουρ; Είστε ιερωμένοι του Ιουράσκε, αλλά πώς ζείτε; Ληστεύετε;»

«Σπάνια. Συνήθως κλέβουμε, εξαπατούμε, εξυπηρετούμε, ή κάνουμε ιεουργίες του Πεπρωμένου.»

«Δεν έχετε κάποια σταθερή κατοικία;»

«Πηγαίνουμε όπου μας οδηγήσει το Πεπρωμένο,» αποκρίθηκε ο Νέλδουρ. «Κανένας από τους ανθρώπους που βλέπεις γύρω σου δεν έχει άλλη επιθυμία. Κανένας δεν έχει λόγο να μένει κάπου μόνιμα.»

«Εξαιτίας της Μακμάρνουν;»

«Εξαιτίας της όλης κατάστασης στο Βασίλειο.»

«Και συναναστρέφεστε κι άλλους παρανόμους, όπως τον Έλκερθιν τον Θανατογέννητο...» Δεν ήταν ερώτηση.

«Ναι, συναναστρεφόμαστε πολλούς που ο Ιουράσκε κοιτάζει ευνοϊκά, Πρίγκιπα. Από τις Ιερές Ακτές του Βασιλείου μέχρι τα Οδοντωτά Όρη. Αλλά μη μας μπερδεύεις με ανθρώπους σαν τον Έλκερθιν. Εμείς δεν κάνουμε αυτά που κάνει εκείνος.»

«Τι κάνει, δηλαδή;»

«Είναι αδίστακτος. Πιο πολύ άνθρωπος του Βορέσας και της Θορμάνκου παρά του Ιουράσκε. Εμείς είμαστε ακόλουθοι του Πεπρωμένου· χρησιμοποιούμε βία μόνο όταν είναι απαραίτητο.»

Η Λουκία ρουθούνησε. «Όπως όταν μας επιτεθήκατε στους σταυρωτούς βράχους;» (Καταλάβαινε την κουβέντα τους· μιλούσαν στη Συμπαντική, ως συνήθως.)

«Ακριβώς,» της απάντησε ο Νέλδουρ, πολύ σοβαρά. «Όταν είναι απαραίτητο. Δεν ήμασταν τυχαία εκεί. Ο Εκλεκτός είχε έρθει να μας συναντήσει.»

Η Λουκία μόρφασε κάτω απ'τα ασημόχρωμα γυαλιά της.

Ο Κάλνεντουρ δεν θέλησε να σχολιάσει τα λόγια του Νέλδουρ σχετικά με «Εκλεκτούς». Του είχε ήδη πει ότι δεν έπρεπε να τον θεωρεί «Εκλεκτό του Πεπρωμένου», αλλά εκείνος επέμενε. Και ο Κάλνεντουρ νόμιζε ότι αυτό τον εξυπηρετούσε. Χρειαζόταν έναν οδηγό σαν τον Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ στο Βασίλειο της Χάρνωθ.

Του ζήτησε τώρα να του πει περισσότερα για την Προφητεία του Πρίγκιπα του Αίματος, και ο Αρχικαλεστής αποκρίθηκε: «Γνωρίζω μόνο ό,τι έχω ακούσει. Νομίζω πως σου είπα ότι δεν ξέρω ποιος ακριβώς την ξεκίνησε την προφητεία, αλλά πρέπει να ήταν πιστοί του Ιουράσκε.»

«Και δεν τους γνωρίζεις; Παρότι ταξιδεύετε, εσύ κι οι σύντροφοί σου, από τις Ιερές Ακτές ως τα Οδοντωτά Όρη;»

Ο Νέλδουρ ένευσε. «Ναι. Πράγμα που κάνει την προφητεία ακόμα πιο μυστηριώδη. Μέχρι στιγμής δεν έχω συναντήσει ούτε έναν άνθρωπο που να γνωρίζει από πού ξεκίνησε. Κάποιοι θεωρούν ότι είναι προπαγάνδα εχθρών της Σφετερίστριας. Κάποιοι πιστεύουν ότι η προφητεία είναι αληθινή, και θα εκπληρωθεί σύντομα.»

«Τι πιστεύεις εσύ, Νέλδουρ;»

«Παλιότερα, ότι ήταν προπαγάνδα. Μετά, όταν άρχισε το Πεπρωμένο να μου φανερώνει τον ερχομό σου, αναρωτιόμουν μήπως τελικά η προφητεία είναι κάτι περισσότερο από λόγια για εκφοβισμό των ανθρώπων της Βασίλισσας... Σ'το είπα και χτες, νομίζω.»

«Ναι...» Ο Κάλνεντουρ ήταν συλλογισμένος. *Πώς είναι δυνατόν η προφητεία να μιλά για τον ερχομό μου; Αλλά γιατί όχι; Ο Ιουράσκε ήξερε – κάπως – ότι ο Κάλνεντουρ θα ερχόταν. Παρότι εκείνος ήταν ως τώρα στην Υπερυδάτια, ο θεός των παρανόμων και των τυχοδιωκτών, το Πεπρωμένο κατά πολλούς, ήξερε ότι θα επέστρεφε στην πατρίδα του... Ο Κάλνεντουρ αδυνατούσε να φανταστεί πώς ένας θεός μιας συγκεκριμένης διάστασης του σύμπαντος μπορούσε να έχει γνώσεις για τις δραστηριότητες ανθρώπων σε μια άλλη διάσταση. Αλλά, βέβαια, αν κατανοούσε τον νου των θεών, θα ήταν θεός κι εκείνος. Οι σκέψεις και οι πράξεις τους πάντα ακατάληπτες ήταν. Πολλές φορές στην Υπερυδάτια, ως Οφιομαχητής, είχε αναρωτηθεί τι τελικά ήθελε η Έχιδνα, η Φαρμακερή Κυρά, και σπάνια μπορούσε να βγάλει*

συμπέρασμα. Συχνά, μάλιστα, οι επιθυμίες της του έμοιαζαν τόσο αντιφατικές...

«Τι άλλα ξέρεις για την προφητεία, Νέλδουρ; Τι πιστεύει ο Θανατογέννητος γι' αυτήν; Τι πιστεύει η Κόμισσα των Σκιών;»

«Δεν είμαι σίγουρος. Νομίζω πως ο Θανατογέννητος δεν της δίνει και τόση σημασία· θεωρεί, μάλλον, ότι είναι κάποιο αστείο των πιστών του Ιουράσκε. Η Κόμισσα των Σκιών δεν έχω ιδέα τι πιστεύει για την προφητεία.»

«Τη γνωρίζεις την Κόμισσα των Σκιών, τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν;»

«Την έχω συναντήσει μια φορά.»

«Για ποιο λόγο;»

«Είχε πιάσει κάτι κλέφτες νάχουν μπουκάρει στο παλάτι της. Τους έδωσε σ'έμένα αντί να τους φυλακίσει, κι εγώ τούς πήγα μακριά. Το Πεπρωμένο τούς κοίταζε ευνοϊκά, τους ανόητους, για να τους σώσει έτσι. Και χάρη σ'αυτούς γνώρισα την Κόμισσα των Σκιών, άρα ήταν εργαλεία Του. Αρκετές φορές το Πεπρωμένο μάς φανερώνεται μέσω αφρόνων και παραφρόνων, Πρίγκιπα.» Μιλούσε πάλι σαν να διάβαζε ρητά από ιερό βιβλίο.

«Πού τους πήγες τους κλέφτες;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ, από περιέργεια.

«Τους έδωσα στον θείο μου, τον Ξανθό Κουρσάρο, κι ακόμα μαζί του είναι, ληστεύοντας πλοία στη Μικρή Θάλασσα, παρενοχλώντας τη Σφετερίστρια.»

Το μεσημέρι, όταν είχαν σταματήσει σε μια σπηλιά που γνώριζαν οι πιστοί του Ιουράσκε, ο Κάλνεντουρ ρώτησε τον Αρχικαλεστή: «Ποιοι είναι οι τωρινοί εχθροί της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν; Ποιοι της εναντώνονται; Εκτός απ'τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν.»

Ήταν καθισμένοι επάνω σε απλωμένες κουβέρτες και έτρωγαν. Οι πιστοί του Ιουράσκε είχαν ενεργοποιήσει δύο ενεργειακές θερμάστρες για να ζεσταίνεται ο χώρος, προτιμώντας να μην ανάψουν φωτιά για λόγους ασφαλείας – ο καπνός είναι σημάδι που φαίνεται από μακριά, αν σε ψάχνουν.

«Εννοείς, άρχοντες;» είπε ο Νέλδουρ.

Ο Κάλνεντουρ ένευσε, μασώντας μια μπουκιά από το φαγητό του.

«Νομίζω πως σ'το είπα ήδη, Πρίγκιπα: δεν υπάρχουν άρχοντες που να της εναντιώνονται ανοιχτά,» αποκρίθηκε ο Νέλδουρ. «Τους

εχθρούς της τους ξεπάστρεψε όλους, ή τους υπέταξε. Η Κόμισσα των Σκιών είναι η μόνη που της πηγαίνει κόντρα, αν και όχι ξεκάθαρα ακριβώς· δεν δηλώνει πως δεν δέχεται τη βασιλεία της. Όλοι όμως ξέρουν ότι υποθάλλει παρανόμους και δραπέτες.»

«Γι' αυτό υποθέτουν ότι εκείνος ο στρατός κατευθύνεται προς την πόλη της, την Όσβελακ...»

Ο Νέλδουρ ένευσε, μασώντας τώρα αυτός μια μπουκιά από το φαγητό του.

«Ίσως να έχουν δίκιο,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Αν η Χάνκαθιρ αλ Να-σόλντουν είναι ο μόνος σταθερός εχθρός της Σφετερίστριας στα νότια, τότε ο στρατός, λογικά, την πόλη της πρέπει να πηγαίνει να χτυπήσει.»

«Το ίδιο πιστεύω κι εγώ, Πρίγκιπα.»

«Οι περισσότεροι σημερινοί εχθροί της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν είναι παράνομοι, δηλαδή;»

«Ουσιαστικά, ναι. Ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος είναι ο χειρότερος εχθρός της· τον θέλει νεκρό πιο πολύ από οποιονδήποτε άλλο. Τα πράγματα που έχει κάνει εναντίον της είναι τρομερά. Ο θεός μου, επίσης, ο Ξανθός Κουρσάρος, την έχει εξοργίσει αξιοσημείωτα. Σ' τα έχω ξαναπεί κι αυτά, αν δεν κάνω λάθος.»

«Ποιοι άλλοι;» ζήτησε να μάθει ο Κάλνεντουρ.

Ο Νέλδουρ τού ανέφερε μερικούς παρανόμους και επαναστάτες σε διάφορες περιοχές του Βασιλείου, αλλά είπε ότι όλοι τους ήταν μικρής σημαντικότητας· κανείς δεν είχε αρκετή δύναμη ή επιρροή για να κάνει μεγάλη ζημιά στη Σφετερίστρια.

Ο Κάλνεντουρ ήταν συλλογισμένος.

«Τώρα, όμως...» είπε ο Νέλδουρ, «τώρα ο Πρίγκιπας του Αίματος είναι εδώ, και τα πάντα αλλάζουν.»

«Μη βιάζεσαι να γίνεις προφήτης κι εσύ, Αρχικαλεστή,» τον συμβούλεψε ο Κάλνεντουρ, και ήπιε μια γουλιά απ' το κρασί Χαρνώθιων δασών στη μεταλλική κούπα του.

Η Ζέρκιλιθ τούς άκουγε και αναρωτιόταν τι είχε στο μυαλό του ο Κάλνεντουρ, τι σκόπευε να κάνει στο άμεσο μέλλον. Θα βοηθούσε το Βασίλειο; Θα βοηθούσε να εκθρονίσουν τη Σφετερίστρια; Ο τελευταίος Πρίγκιπας των Κάρνελεκ τής φαινόταν να είναι η μοναδική ελπίδα που είχε απομείνει. Η κατάσταση ήταν πολύ αλλαγμένη από τότε που η Ζέρκιλιθ είχε φύγει ταξιδεύοντας στην Υπερυδάτια. Αλλά

αναμενόμενο δεν ήταν; Δέκα χρόνια είχαν περάσει... και τα πράγματα είχαν πάει προς το χειρότερο.

Η Ζέρκιλιθ έμεινε, όμως, σιωπηλή. Δεν έκανε καμιά ερώτηση στον Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ. *Η σιωπή είναι σύνεση.*

Και αναρωτιόταν, επίσης, αν κανένας από τους συγγενείς της ήταν ζωντανός. Κανένας από τον Οίκο των Φέντεπαβ. Δε μπορεί η σκοτοφαγωμένη να τους είχε ξεκληρίσει! Δε μπορεί!

Η Ζέρκιλιθ δεν έμεινε σιωπηλή τώρα. Ρώτησε τον Νέλδουρ: «Γνωρίζεις τίποτα για τους Φέντεπαβ, Ιερότατε;» Είχε ακούσει τους πιστούς του Ιουράσκει έτσι να τον αποκαλούν – *Ιερότατε* – οπότε χρησιμοποίησε κι εκείνη την προσφώνηση. Και του μιλούσε στην Καθομιλουμένη. Άλλωστε, αυτό δεν ήταν ένα θέμα που μπορεί να ενδιέφερε τη Λουκία.

Ο Νέλδουρ στράφηκε και την κοίταξε ερωτηματικά. «Οι Φέντεπαβ; Γιατί ρωτάς για τους Φέντεπαβ;» Μιλώντας κι αυτός στην Καθομιλουμένη τώρα.

«Είμαι του οίκου τους,» αποκρίθηκε εκείνη.

Ο Νέλδουρ συνοφρυώθηκε κοιτάζοντάς την σαν να την έβλεπε για πρώτη φορά. «Είσαι αλ Φέντεπαβ;»

Η Ζέρκιλιθ κατένευσε. *Είμαι η τελευταία από αυτούς; Δεν τολμούσε να το ρωτήσει φωναχτά.*

«Πώς γλίτωσες από τη Σφτετερίστρια; Επειδή είχες πάει κι εσύ στην Υπερυδάτια, μαζί με τον Πρίγκιπα;»

«Όχι μαζί του. Αναζητώντας τον. Σου είπα πως εγώ τού θυμισα ποιος είναι, δεν σου είπε;» *Είμαι η τελευταία από αυτούς;*

Ο Νέλδουρ, έχοντας αφήσει παραδίπλα το μισοτελειωμένο φαγητό του και γεμίζοντας την πίπα του με καπνό, ρώτησε: «Είχε χάσει τη μνήμη του;»

«Ναι,» του απάντησε ο ίδιος ο Κάλνεντουρ.

«Και τώρα; Τι θυμάσαι τώρα, Πρίγκιπα;»

«Ελάχιστα.»

Ο Νέλδουρ τον κοίταξε παραξενεμένος ενώ άναβε την πίπα του· αλλά έμεινε σιωπηλός.

Η Ζέρκιλιθ ρώτησε τον Αρχικαλεστή: «Ξέρεις ποιοι Φέντεπαβ είναι ζωντανοί;» νιώθοντας έναν κόμπο στον λαιμό.

«Κανένας, σύμφωνα μ'όσα διαδίδει η Σφτετερίστρια. Είναι, υποτίθεται, νεκροί επειδή υποστήριζαν τους Κάρνελεκ. Όμως, προφανώς, δεν

είναι όλοι νεκροί.» Την ατένιζε έντονα πίσω απ'τον καπνό της πίπας του.

«Κι εκτός από εμένα;»

«Ακούγονται φήμες ότι η Κόμισσα των Σκιών κρύβει κάποιον, και ότι κάποιος άλλος είναι μαζί με τον Θανατογέννητο. Και ότι ένας βρίσκειται κάπου στα υπόγεια της Υλκάρμωκ ακόμα, ύστερα από τη Σφαγή, μισότρελος και κακούργος, έχοντας αντικρίσει το Πεινασμένο Σκοτάδι και συνωμοτήσει μαζί του.»

«Κανένας συγγενής μου ποτέ δεν ήταν Σκοτεινός Ακόλουθος! Ούτε θα γινόταν – σε καμία περίπτωση!»

Ο Νέλδουρ ανασήκωσε τους ώμους. «Σου λέω τι έχω ακούσει, Ζέρκιλιθ.»

«Ονόματα;»

«Δεν ξέρω ονόματα.»

«Μπορεί νάναι όλα ψέματα, δηλαδή...» Οι ελπίδες της βούλιαξαν.

«Μπορεί,» παραδέχτηκε ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ. «Αλλά τώρα, που το Πεπρωμένο έχει αρχίσει να μιλά, πολλά κρυμμένα θα βγουν στου Νούρκας το φως· είμαι σίγουρος.» Γι'ακόμα μια φορά, σαν να διάβαζε ρητό από ιερό βιβλίο.

Η Λουκία, όμως, δεν καταλάβαινε λέξη από τις τελευταίες κουβέντες τους, και ρώτησε τον Κάλνεντουρ, καθισμένη πλάι του: «Τι λένε;»

«Τον ρωτά για τους δικούς της – την οικογένειά της. Αν είναι ζωντανοί.»

«Είναι;»

«Θα δείξει.»

Ο Ακατάλυτος χασμουρήθηκε κι έγλειψε τα μουστάκια του. Είχε πιάσει ένα ποντίκι μες στη σπηλιά, από το οποίο τώρα μόνο κόκαλα απέμεναν.

Το απόγευμα, συνέχισαν να οδοιπορούν μες στους λοφότοπους ακολουθώντας πάλι τα μονοπάτια που ήξεραν οι πιστοί του Ιουράσκε· και η Λουκία διαμαρτυρόταν, βρίζοντας κάθε τόσο. Δεν της άρεσαν καθόλου οι οδοιπορίες. «Πρέπει ν'αγοράσουμε άλογα ή γιγαντόλυκους,» είπε στον Κάλνεντουρ, «με την πρώτη ευκαιρία.»

Εκείνος κατένευσε σιωπηλά.

Γαμώτο, σκέφτηκε η Λουκία. Μοιάζει ολοένα και περισσότερο μ'όλους αυτούς τους Μοργκιανούς, έτσι αμίλητος όπως έχει αρχίσει να

γίνεται. Και φόρεσε ξανά τα ασημόχρωμα γυαλιά της κάτω απ'το καπέλο σκοτεινών δασών.

Στράφηκε στον Νέλδουρ, που το πρόσωπό του ήταν κρυμμένο στη σκιά της κουκούλας του. «Εσείς δεν ταξιδεύετε με άλογα, με λύκους, ή με οχήματα, Αρχικαλεστή; Πάντα με τα πόδια πάτε; Έχετε τόσο γερές πατούσες;»

«Χρησιμοποιούμε ό,τι το Πεπρωμένο προσφέρει,» αποκρίθηκε εκείνος, και μετά ήταν πάλι σιωπηλός.

Τα ίδια και τα όμοια... μούγκρισε εσωτερικά η Λουκία. *Το «Πεπρωμένο» και μαλακίες...*

Συνέχισαν να οδοιπορούν μέχρι που έπεσε η νύχτα, και τότε καταυλίστηκαν σ'ένα κοίλωμα πλάι σ'έναν λόφο, πίσω από δέντρα, καλά προστατευμένοι από τυχόν εχθρικά μάτια. Άναψαν και δυο φωτιές αυτή τη φορά. Δεν είχαν δει κανένα σημάδι ότι οι άνθρωποι της Μακμάρνουν τους καταδίωκαν· πρέπει, όντως, να είχαν επιστρέψει στην Κέλμενκωθ.

Καθώς ταξίδευαν, ο Κάλνεντουρ είχε προσέξει κι άλλες φορές τον Σερτίνγκε να τον παρατηρεί, μα δεν είχε δώσει σημασία. Τη μια φορά το Θηρίο της Πλάσης ήταν ένας βράχος· την άλλη, ένα περαστικό πουλί· την άλλη, ένα πλέγμα από δέντρα και πέτρες· την άλλη, μια ολόκληρη πλαγιά.

Επίσης, ο Κάλνεντουρ είχε δει μια σκιερή μορφή που δεν μπορεί παρά να ήταν ο Ιουράσκε, καθώς κι έναν μυστηριώδη ταξιδιώτη επάνω σ'έναν λόφο. Προς στιγμή είχε σκεφτεί να ειδοποιήσει τους συντρόφους του για την παρουσία του τελευταίου· μετά, όμως, συνειδητοποίησε ότι, όποιος κι αν ήταν, μόνο εκείνος τον έβλεπε. *Αλλιώς, εκεί όπου στέκεται θα τον είχαν ήδη δει, σίγουρα· δε θα τον πρόσεχα μονάχα εγώ.* Και είχε μια υποψία ποιος μπορεί να ήταν αυτός ο ταξιδιώτης: ο ίδιος που είχε αντικρίσει και στους δρόμους της Κέλμενκωθ· ο ίδιος που τον είχε βοηθήσει, μέσα στο όνειρό του, εναντίον του Πεινασμένου Σκοταδιού: ο Νούρκας ο Σωτήρας, ο Περιπλανώμενος, ο Μαχητής. Ο Πρώτος Θεός.

Ο Κάλνεντουρ δεν επιχείρησε να έρθει σε επαφή μαζί του. Και ούτε αυτή τη φορά ο Νούρκας τού έγνεψε. *Στην Κέλμενκωθ γιατί μου έγνεψε; Ήθελε να με οδηγήσει σε κάποιον ιερό χώρο του;*

Τώρα, καθώς είχε νυχτώσει και ξεκουράζονταν από την οδοιπορία, ο Κάλνεντουρ δεν σκεφτόταν τον Νούρκας. Σκεφτόταν όλα τα

υπόλοιπα. Όλα τα σχετικά με το Βασίλειο της Χάρνωθ και τη Ζώθμα-
λιν αλ Μακμάρνουν.

Η Λουκία ήρθε και στάθηκε πλάι του, στο άνοιγμα του κοιλώματος.
«Γεώργιε...» ψιθύρισε.

Στράφηκε να την κοιτάξει. Φορούσε την κουκούλα της κάπας της
τώρα, όχι το καπέλο σκοτεινών δασών, όπως κι εκείνος.

«Τι σκέφτεσαι να κάνεις, Γεώργιε;» τον ρώτησε, επαναλαμβάνον-
τας το Υπερυδάτιο όνομά του κι ελπίζοντας πως αυτό θα του θύμιζε
ότι δεν ανήκε στη Μοργκιάνη.

«Είπαμε ότι θα πάμε νότια, δεν είπαμε;» Το είχαν αποφασίσει με
τον Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ προτού φύγουν από τις Σπαθωτές Ακτές.
Θα ταξίδευαν νότια, για να δουν πού κατευθυνόταν το στράτευμα της
Σφετερίστριας· ο Κάλνεντουρ είχε την περιέργεια να μάθει. Επι-
πλέον, ήθελε να συναντήσει τη Χάνκαθιν αλ Νασόλντουν, κι αυτόν
τον Έλκερθιν τον Θανατογέννητο.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Λουκία, «αλλά εγώ ρωτάω τι θα κάνεις γενικά.
Θα μείνεις εδώ, μα την Έχιδνα; Θα μπλέξεις μ'αυτούς τους παρανό-
μους που είναι εναντίον της Βασίλισσάς τους;»

«Η κατάσταση δε μ'αφήνει αδιάφορο, Λουκία.» Τράβηξε ένα τσι-
γάρο από μια από τις πολλές εσωτερικές τσέπες της κάπας του και το
άναψε με τον ενεργειακό αναπτήρα του.

«Έχεις... έχεις αρχίσει να θυμάσαι;»

«Όχι. Τίποτα δεν θυμάμαι από το παρελθόν μου – ακόμα.» Φύσηξε
καπνό απ'τα ρουθούνια.

«Είχαμε πει ότι θα επέστρεφες στην Υπερυδάτια...»

«Και σκοπεύω να επιστρέψω,» αποκρίθηκε βάζοντας το χέρι του
στους ώμους της. «Σκοπεύω να επιστρέψω.» Και δεν έλεγε ψέματα.
Εδώ, στη Μοργκιάνη, υπήρχε κάτι που τον τρόμαζε: οι θεοί της. Αι-
σθανόταν πως, κατά μία έννοια, τον κυνηγούσαν.

«Μα... αν μείνεις να πολεμήσεις μαζί τους... κι αν μετά σε θέλουν
για να διοικήσεις-;»

«Μη βιάζεσαι να φτάσεις εκεί,» τη διέκοψε ο Κάλνεντουρ. «Δεν έ-
χει γίνει τίποτα ακόμα. Ποιος ξέρει πώς θα εξελιχτούν τα πράγματα,
Λουκία; *Ούτε το Πεπρωμένο δεν το ξέρει,*» προσπάθησε να μιμηθεί
τη φωνή του Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ.

Η Λουκία γέλασε άθελά της. «Τι ακριβώς έγινε ανάμεσα σ'εσένα και
τον θεό τους, Γεώργιε;»

«Αυτό που τους είπα. Προσπάθησε να με κυριαρχήσει, να γίνει ένα μ'εμένα, να με κάνει... να με κάνει ό,τι με είχε κάνει κι η Έχιδνα στην Υπερυδάτια, υποθέτω—»

«Δε μπορεί νάναι το ίδιο πράγμα!»

«Το ίδιο ακριβώς; Σίγουρα όχι, Λουκία· αλλά, πολύ πιθανόν, κάτι παρόμοιο. Τον κορόιδεψα, όμως, τον Ιουράσκε. Και τώρα νομίζω πως με βλέπει με περισσότερη επιφύλαξη.»

«Δε θα ξαναπροσπαθήσει να σε κυριαρχήσει;»

«Θα το ξαναπροσπαθήσει· δεν έχω αμφιβολία γι'αυτό.» Ο Κάλνεντουρ ατένισε τη νύχτα που φωτιζόταν από το αργυρό και το πράσινο φεγγάρι της Μοργκιάνης.

«Τον είδες πάλι, καθώς ταξιδεύαμε; Είδες κι άλλους από τους θεούς ετούτης της διάστασης;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Αλλά δεν έχει σημασία. Δε θ'αφήσω κανέναν τους να γίνει ένα μ'εμένα. Όχι για πολύ, τουλάχιστον.»

«Αυτό που έκανες χτες, για ν'αποφύγουμε τους ανθρώπους της Σφετερίστριας....»

«Είχα πάρει μέσα μου τον Ιουράσκε, όμως μόνο για όσο τον χρειαζόμουν. Προσπαθούσε πάλι να με ξεγελάσει για να με κυριαρχήσει, μα δεν τον άφησα.»

«Κι αν τα κατάφερνε; Δεν υπήρχε πιθανότητα να τα καταφέρει;»

«Υποθέτω πως πιθανότητα πάντα υπάρχει, Λουκία. Γι'αυτό και πάντα είναι ριψοκίνδυνο.»

«Κι αν συμβεί; Μετά, τι; Δε θα είσαι πια ο εαυτός σου; Θα είσαι... κάτι άλλο;»

Στράφηκε να την αντικρίσει. «Τι ήταν ο Οφιομαχητής, ωκεανίδα μου; Ήταν κάτι “άλλο”;»

Η Λουκία συνοφρυώθηκε.

«Ούτε αυτός ήταν πραγματικά εγώ—»

«Όχι, Γεώργιε· αυτός ήσουν πραγματικά εσύ!»

«Δεν ήμουν εγώ. Ήταν ο Οφιομαχητής της Υπερυδάτιας.»

«Και είσαι “εσύ” αυτός που είσαι τώρα, νομίζεις; Ένας Μοργκιανός πρίγκιπας που δεν θυμάται καν ότι είναι Μοργκιανός πρίγκιπας;» Αισθανόταν θυμωμένη, και δεν μπορούσε να κρύψει τελείως τον θυμό της.

«Θα πρέπει να το ανακαλύψω.»

«Γι'αυτό πάμε νότια; Γι'αυτό κυνηγάμε τον στρατό της Βασιλίσσας τους; Γι'αυτό θες να συναντήσεις την Κόμισσα των Σκιών και τον Θανατογέννητο;»

«Γι'αυτό.»

Το επόμενο πρωί, οδοιπόρησαν κανένα δώρο περίπου μέσα στα άτσαλα μονοπάτια που γνώριζαν οι πιστοί του Ιουράσκε και, τελικά, βγήκαν από τους λοφότοπους. Στάθηκαν στις δυτικές παρυφές τους κι ατένισαν τον πεδινό τόπο που απλωνόταν μετά απ'αυτούς. Ατένισαν τη μεγάλη λιθόστρωτη δημοσιά, όπου τώρα δύο φορτηγά οχήματα φαινόταν να κινούνται, κι ένα δίκυκλο με δυο αναβάτες. Πέρα από τη δημοσιά, διακρινόταν κάτι να γυαλίζει στο ασθενικό φως του ήλιου της Μοργκιάνης: *κάποιο όχημα*; αναρωτήθηκε η Λουκία.

«Τι είν' αυτό;» ρώτησε. «Αυτό εκεί, μακριά.»

«Το τρένο, λογικά,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Οι σιδηροδρομικές γραμμές περνάνε από την Κέλμενκωθ· φτάνουν ως τη Βορσίραθ. Εκτός αν κάτι άλλαξε μέσα στα δέκα χρόνια που έλειπα. Αλλά δεν το νομίζω, γιατί ο Μεγάλος Σιδηρόδρομος του Βασιλείου—»

«Κάτι όντως έχει αλλάξει, Πρίγκιπα,» τον διέκοψε ο Νέλδουρ.

«Τι;»

«Ο σιδηρόδρομος δεν περνά πια από τις δυτικές ακτές. Δεν πηγαίνει στην Υλκάρμωκ. Μετά τη Σφαγή εκεί, η Σφετερίστρια άλλαξε την πορεία του. Το τρένο τώρα ξεκινά από τη Χάρνωθ. Οι ράγες προς τα δυτικά έχουν εγκαταλειφθεί.»

«Μα, δεν υπάρχουν γραμμές που να οδηγούν στην Πρωτεύουσα...»

«Υπάρχουν. Η Σφετερίστρια τις έφτιαξε.»

Και ο Κάλνεντουρ θυμήθηκε ότι αυτό – να συνδεθούν οι σιδηροδρομικές γραμμές με την Πρωτεύουσα – ήταν ανέκαθεν μέσα στα σχέδια των βασιληάδων, αλλά ποτέ δεν είχε γίνει, εδώ και πολλά, πολλά χρόνια, από τότε που φτιάχτηκε ο Μεγάλος Σιδηρόδρομος του Βασιλείου – ο μοναδικός σιδηρόδρομος της Μοργκιάνης – σύμφωνα με προδιαγραφές από τη διάσταση της Σεργήλης. Κανείς δεν το είχε θεωρήσει απαραίτητο να κάνει τα έξοδα για να τον συνδέσει με την Πρωτεύουσα. Αρκούσε το ότι το τρένο έφερνε σε επαφή τις πόλεις των δυτικών ακτών με τις πόλεις των ανατολικών ακτών, περνώντας καθοδόν από την Άσελνταθ, όπου από παλιά οι Ζαλτάρεμ διοικούσαν.

«Πλήρωσε τα έξοδα;» είπε ο Κάλνεντουρ. «Τώρα, με τέτοια κατάσταση στο Βασίλειο;»

«Πλήρωσε για τα μηχανήματα και για την ενέργεια. Για τα υλικά και τους εξοπλισμούς,» αποκρίθηκε ο Αρχικαλεστής του Πεπρωμένου. «Αλλά δεν πλήρωσε ούτε έναν εργάτη. Μόνο δούλους χρησιμοποίησε, απ'ό,τι ξέρω.»

Κεφάλαιο 5

Άγγελοι του Επερχόμενου

ι νόμιζες ότι έκανες;» είπε η Χάνκαθιρ κοιτάζοντας οργισμένα την κόρη της. «Τι, μα τον Νούρκας, νόμιζες ότι έκανες;»

Ήταν απόγευμα και η Ζαφειρία είχε μόλις φτάσει στον καταυλισμό της μητέρας της μαζί με τον Έρανκουρ ωλ Νάρεβεκ, τη Ζιρίνα, και τους υπόλοιπους μαχητές που είχαν υποχωρήσει από την Όσβελακ.

«Ήθελα να είμαι εκεί, μαζί με τους υπερασπιστές της πόλης,» αποκρίθηκε η Ζαφειρία.

«Και σηκώνεσαι και φεύγεις έτσι, χωρίς να μου πεις τίποτα; Δε σκέφτηκες ότι—;»

«Δε θα συμφωνούσες, μητέρα, αν σ'το έλεγα.»

«Έχεις δίκιο: δεν θα συμφωνούσα. Γιατί ήταν ανόητο.»

«Έπρεπε, λοιπόν, να φύγω χωρίς να σ'το πω.»

«Και δεν σκέφτηκες ότι θ'ανησυχούσαμε όλοι εδώ για εσένα, μόλις διαπιστώναμε ότι είχες εξαφανιστεί; Τραυματίστηκες κιόλας, μα τον Νούρκας!»

Η Ζαφειρία στηριζόταν σ'ένα ραβδί που της είχε φτιάξει ο Έρανκουρ από ένα μεγάλο κλαδί των δέντρων των Χαρνώθιων δασών. Το αριστερό της γόνατο ακόμα την πονούσε· ήταν πρησμένο. Καθώς έρχονταν προς τον καταυλισμό, βέβαια, δεν οδοιπορούσε· ήταν καθισμένη στη ράχη του γιγαντόλυκου του Έρανκουρ, τον οποίο ο Γίγαντας των Δασών ονόμαζε Πολιορκητή. Το ραβδί το είχε χρησιμοποιήσει μόνο όταν είχαν σταματήσει για λίγο το μεσημέρι, και τώρα το χρησιμοποιούσε ξανά. Αλλά αισθανόταν το γόνατό της πιο δύσκαμπτο από πριν, κι αυτό την ενοχλούσε. Τη θύμωνε. Πώς θα πολεμούσε έτσι, αν χρειαζόταν; Πώς;

«Αυτό,» απάντησε στη μητέρα της, «δεν έγινε στην Όσβελακ. Έγινε μετά. Γλίστρησα κι έπεσα.»

Η Χάνκαθιρ συνοφρυώθηκε.

«Την κυνηγούσαν Ίσκιοι μες στα δάση όταν, χάρη στον Σερτίνγκε, τη βρήκαμε, Αρχόντισσά μου,» εξήγησε ο Έρανκουρ, που στεκόταν

πλάι στη Ζαφειρία όπως και η Ζιρίνα και μερικοί από τους διοικητές των μαχητών που είχαν εγκαταλείψει την πόλη. «Αλλά πρέπει να διαλύσετε τον καταυλισμό σας τώρα και ν'απομακρυνθείτε από εδώ. Τη θέση του ίσως οι εχθροί μας ήδη να τη γνωρίζουν.»

«Γιατί το λες αυτό;»

«Ο αδελφός σας, ο Άνφιρ, αιχμαλωτίστηκε, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο Έρανκουρ, και της εξήγησε εν συντομία τι είχε συμβεί στην Όσβελακ.

Η Χάνκαθιρ είδε τα δάκρυα που γυάλιζαν στα μάτια της Ζιρίνα, τα δάκρυα που κυλούσαν στα πρασινόδερμα μάγουλά της. «Θα επιστρέψουμε για τον Άνφιρ,» της είπε. «Θα επιστρέψουμε για να πάρουμε τον Άνφιρ από εκεί *προτού κάνουμε οτιδήποτε άλλο*, Ζιρίνα.»

«Αρχόντισσά μου...» είπε εκείνη, ξεροκαταπίνοντας. «Πρέπει.»

«Το αγόρι σας είναι εδώ, και ανυπομονεί να σε δει. Μην τον έχεις άλλο να περιμένει. Πήγαινε.»

Η Ζιρίνα ένευσε κι απομακρύνθηκε από τους υπόλοιπους που στέκονταν μπροστά από τη σκηνή της Κόμισσας των Σκιών, πηγαίνοντας να βρει το μοναδικό παιδί που είχε μαζί με τον Άνφιρ, το οποίο είχαν εμπιστευτεί στη Χάνκαθιρ τώρα που οι δυο τους είχαν μείνει πίσω, στην Όσβελακ.

«Αρχόντισσά μου,» επανέλαβε ο Έρανκουρ, «πρέπει να φύγουμε από εδώ. Η θέση μας δεν είναι ασφαλής. Δεν μπορούμε να περιμένουμε να ξημερώσει. Πρέπει να διαλύσουμε τον καταυλισμό *τώρα*.»

Η Χάνκαθιρ κατένευσε. «Αυτό θα κάνουμε, Έρανκουρ. Αν και δεν νομίζω ο Άνφιρ να μας προδώσει αμέσως, αυτό θα κάνουμε.»

«Μακάρι,» είπε η Αρκάλθα, η αδελφή της, «να έχει αρκετή σύνεση ώστε να μας *προδώσει* αμέσως, Χάνκαθιρ, και να μην τον βασανίσουν. Ούτως ή άλλως, και να τους πει τη θέση μας δεν θα προλάβουν να έρθουν για να μας βρουν. Και με τα ελικόπτερα δεν μπορούν να μας ξεχωρίσουν κάτω από τέτοια βλάστηση. Ούτε καν με αερώνυχες δεν μπορούν να μας εντοπίσουν.»

«Ο αδελφός μας είναι έξυπνος,» της αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ. «Θα κάνει το καλύτερο, είμαι σίγουρη.» Αν και φοβόταν την πεισματοσύνη του. Φοβόταν ότι μπορεί να τον οδηγούσε σε κάποια ανοησία. Αλλά ευχόταν πως ο Νούρκας θα φώτιζε τον νου του.

Στράφηκε στον Βέρδαλιν'χοκ. «Μπορείς να στείλεις τα Μάτια του Δάσους προς τα νότια, να δεις αν έρχονται οι λύκοι της Σφετερίστριας;»

«Ασφαλώς, Αρχόντισσά μου.»

«Κάνε το.»

Ο Βέρδαλιρ'χοκ μουρμούρισε τα λόγια για το Ξόρκι Ζωικής Οράσεως ενώ είχε τον δασογέρακά του γαντζωμένο στο σκληρό γάντι του αριστερού χεριού του. Μετά από λίγο, τα Μάτια του Δάσους άνοιξαν τις φτερούγες τους και πέταξαν πάνω απ'τα κεφάλια των ανθρώπων μπροστά απ'τη σκηνή της Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, πάνω από τις υπόλοιπες σκηνές του προσφυγικού καταυλισμού, κι ανάμεσα στα δέντρα των Χαρνώθιων δασών.

Ο μάγος είχε τώρα τα βλέφαρά του κλειστά ενώ στηριζόταν στο μακρύ ραβδί του. Έβλεπε μέσα από τα Μάτια του Δάσους.

«Είτε έρχονται προς τα εδώ είτε όχι,» είπε ο Έρανκουρ, «εμείς πρέπει να διαλύσουμε τον καταυλισμό *απόψε*, Αρχόντισσά μου.»

«Εννοείται,» συμφώνησε η Χάνκαθιρ. «Αλλά θέλω να ξέρω.» Και στράφηκε στην Αρκάλθα και τον σύζυγό της, τον Ριλάθιρ, που ήταν παλιός φίλος του Γίγαντα των Δασών. «Ξεκινήστε τη διάλυση του καταυλισμού. Και φροντίστε οι ανιχνευτές μας να παρατηρούν για τυχόν κατασκόπους της Σφετερίστριας που μπορεί να επιχειρήσουν τώρα να φύγουν απ'το προσφυγικό σύνολο.»

«Το κάνουν ήδη, Χάνκαθιρ,» είπε ο Ριλάθιρ.

«Το ξέρω. Αλλά πείτε τους να είναι ακόμα πιο προσεχτικοί.»

Η Αρκάλθα τής θύμισε: «Ο Θάλβακιρ'λι και η Δαλνίραθ'λι χρησιμοποιούν τους δαίμονές τους για περιφρόνηση, από την πρώτη στιγμή που καταυλιστήκαμε.»

Η Χάνκαθιρ δεν το είχε ξεχάσει, φυσικά, όμως δεν μίλησε, και η Αρκάλθα κι ο Ριλάθιρ απομακρύνθηκαν απ'τη σκηνή της.

Ο Βέλερντιν, ο σύζυγός της, είπε: «Εκείνοι που παρουσιάστηκαν μέσα στην πολιορκία – αυτοί που έστησαν τις ενέδρες, αυτοί που βοήθησαν τη Ζαφειρία να ξεφύγει – αδυνατώ να καταλάβω τελικά ποιοι μπορεί να ήταν.»

«Σκοτεινοί Ακόλουθοι ήταν, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Έρανκουρ. «Δε μπορεί να ήταν τίποτ' άλλο· το είπα ήδη.»

«Δεν έχεις δίκιο, Έρανκουρ,» διαφώνησε η Ζαφειρία. «Γιατί να με βοηθήσουν αν ήταν Σκοτεινοί Ακόλουθοι;»

«Τα μυαλά των Σκοτεινών Ακόλουθων είναι διεστραμμένα, όπως σου εξήγησα ενώ ταξιδεύαμε προς τα εδώ, Αρχόντισσά μου· δε μπορείς να καταλάβεις γιατί κάνουν ό,τι κάνουν. Δε σκέφτονται όπως εμείς. Το Πεινασμένο Σκοτάδι έχει καταβροχθίσει τη λογική τους.»

Η Ζαφειρία ακόμα έμοιαζε δύσπιστη.

Η Χάνκαθιρ τούς είπε: «Εμένα κάτι άλλο με προβληματίζει περισσότερο από το ποιοι μπορεί να ήταν αυτοί οι άγνωστοι...»

Όλων τα βλέμματα στράφηκαν επάνω της.

«Αναρωτιέμαι,» συνέχισε η Κόμισσα των Σκιών, «πώς έμαθαν οι λύκοι της Σφετερίστριας για τη σήραγγα κάτω απ'το παλάτι μας.»

Μερικές ώρες προτού η Ζαφειρία και ο Έρανκουρ φτάσουν στον προσωρινό καταυλισμό των προσφύγων της Όσβελακ...

«Εδώ,» είπε η σκιά με το φως στο χέρι. «Στάσου εδώ, Άρχοντα Άνφιρ.»

Ο Άνφιρ αλ Νασόλντουν, νιώθοντας το αριστερό πόδι του να πονά φριχτά, έπαψε να τρέχει· πιάστηκε απ'το τοίχωμα της σήραγγας, βαριανασαίνοντας. «Ίσως...» άρθρωσε, «να μας... ακολουθούν...»

«Όχι,» αποκρίθηκε η γυναίκα με την οργανική στολή σκίασης και τον φωτόλιθο στο χέρι. «Δεν ακούω τίποτα. Άλλωστε, μόνο ένας πρέπει να ήταν που ήρθε να τη βοηθήσει.»

«...Τι... τι έκανε αυτή εδώ κάτω;»

«Σου είπα να προσέχεις—»

«Ποια ήταν; Νομίζω... πως τη θυμάμαι.»

Η σκιερή γυναίκα γύρισε μια πέτρα επάνω στο τοίχωμα της σήραγγας και ένας βράχος έγειρε, δημιουργώντας σχισμάδα. «Έλα,» είπε στον Άνφιρ, μπαίνοντας στη σχισμάδα. Κι όταν εκείνος την ακολούθησε: «Αυτή η γυναίκα ονομάζεται Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ – μεράρχης και, τώρα, νέα Αρχόντισσα της Όσβελακ. Ο Γάρταλιν αλ Μακμάρνουν είναι νεκρός· πέθανε μες στο παλάτι σας.» Έκανε – κάπως – τη σχισμάδα να κλείσει ξανά· ο βράχος ακούστηκε να μετακινείται.

«Και γιατί είχε κατεβεί εδώ;» ρώτησε ο Άνφιρ, παραξενεμένος. Είχε ξανακούσει για την Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ· ο Έλβεντιρ ωλ Ζαλτάρεμ, ένας από τους σιωπηλούς φιλοξενούμενους της Χάνκαθιρ, ήταν θείος της και είχε μιλήσει γι'αυτήν. Δεν θεωρούσε καθόλου σωστές τις πολιτικές απόψεις της. «Τι μέρος είν' ετούτο, μα τον Χάρλαεθ Βοκ; Και πώς δεν το γνώριζα ως τώρα;» Οι σήραγγες οδηγούσαν στα ίδια τα μπουντρούμια του Παλατιού των Σκιών! Ήταν δυνατόν ακόμα και η Χάνκαθιρ να μην το ήξερε; Ή απλά δεν το είχε μοιραστεί μαζί του; Είχε ακούσει συγγενείς του – άντρες συγγενείς του, από τους πιο περιέργους – να λένε πως ο Οίκος των Νασόλντουν κάποια μυστικά τα κρατούσε μόνο για τις γυναίκες του, μητριαρχικός γαρ. Ο Άνφιρ δεν

το πίστευε. Αλλά τώρα αναρωτιόταν. Ήταν, μήπως, αυτές οι σήραγγες μέσα στα μυστικά μόνο για γυναίκες των Νασόλντουν;

Η σκιερή αρωγός του του απάντησε: «Κανείς δεν ξέρει τα πάντα, Άρχοντα Άνφιρ.» Και προπορεύτηκε ξανά, μες στο καινούργιο υπόγειο πέρασμα που είχε φανερώσει, το οποίο ήταν πολύ πιο στενό από το προηγούμενο.

«Η Χάνκαθιρ ξέρει γι' αυτές τις σήραγγες; Εκείνη σ' έστειλε να με βοηθήσεις;»

Η γυναίκα γέλασε ψιθυριστά όπως μιλούσε. «Όχι.»

Ποιος, τότε; αναρωτήθηκε ο Άνφιρ.

Ο άντρας με τα γκριζα μάτια βάδισε μες στη σήραγγα, και η Έρνελιθ τον ακολούθησε.

«Δεν είπες ότι αποκεί μπορεί νάναι κι άλλοι;» τον ρώτησε, επιφυλακτική, με το σπαθί της στο ένα χέρι και το πιστόλι της στο άλλο.

«Δε θα πάμε πολύ μακριά.» Ο άντρας κρατούσε ενεργειακό φακό τώρα, έχοντας κρύψει τα πιστόλια μες στην κάπα του.

«Ποιος είσαι; Ποιο είναι τ' όνομά σου; Και—»

«Άλνεντιρ.»

«Οίκο δεν έχεις; Μονήρης είσαι;»

«Μονήρης είμαι.»

Δεν ήξερε αν έπρεπε να τον πιστέψει. «Και γιατί με βοηθάς; Είσαι εχθρός της Κόμισσας;»

«Εσύ είσαι η Κόμισσα των Σκιών, Κόμισσα.»

«Καταλαβαίνεις για ποια μιλάω!»

Ο Άλνεντιρ γέλασε χαμηλόφωνα σαν να είχε ακούσει κάποιο αστείο. Ύστερα, άφησε τον φακό του πάνω σε μια πέτρα και πλησίασε το δεξί τοίχωμα της σήραγγας. Το άγγιξε ερευνητικά με τις παλάμες του· έπιασε δυο πέτρες – μία με κάθε χέρι – και, συγχρονισμένα, τις γύρισε. Ένα δυνατό τριξίμο ήχησε, κι ένας βράχος έγειρε σχηματίζοντας σχισμάδα.

Τα μάτια της Έρνελιθ γούρλωσαν. «Υπάρχουν κι άλλα ανοίγματα σε τούτη τη σήραγγα; Νόμιζα... νόμιζα ότι είχε μόνο δύο – ένα στα δάση, ένα στο παλάτι.»

Ο Άλνεντιρ γέλασε ξανά, χαμηλόφωνα όπως πριν. «Μόνο δύο; Έχει τουλάχιστον άλλα τόσα, Κόμισσα. Πώς νομίζεις ότι κατέβηκα εγώ εδώ; Περνώντας απ' τους φρουρούς σου στο παλάτι; Πώς νομίζεις ότι βρέθηκαν εδώ οι εχθροί σου;» Πήρε τον φακό του από τον βράχο και

μπήκε στη σχισμάδα. «Έλα, τώρα, να σου δείξω κι από πού έφυγαν οι μαχητές της Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν...»

Η Έρνελιθ τον ακολούθησε, θηκαρώνοντας το πιστόλι της και τραβώντας τον φωτόλιθό της (τον οποίο είχε πάρει από το έδαφος, πιο πριν)· ήθελε να έχει το δικό της φως στο χέρι.

Βάδισαν μέσα στο υπόγειο πέραςμα για κάποια ώρα, σιωπηλοί κι οι δυο τους, και η Έρνελιθ είδε διακλαδώσεις σε ορισμένα σημεία. Ο Άλνεντιρ, όμως, πάντα συνέχιζε ευθεία· ή, τουλάχιστον, έμοιαζε να πηγαίνει ευθεία. Σε μερικές διακλαδώσεις, έτσι όπως ήταν, η Έρνελιθ δεν ήξερε τι να χαρακτηρίσει «ευθεία» και τι «στροφή». Τελικά, όμως, άρχισε να έρχεται στα ρουθούνια της μια μυρωδιά που... *Η μυρωδιά ποταμού. Δε μπορεί νάναι τίποτ' άλλο.*

«Πού είμαστε;» ρώτησε τον οδηγό της. «Κοντά στον ποταμό Ίσκιο;»

«Ναι. Κι εδώ βγαίνουμε, εκτός αν θες να κολυμπήσεις.»

Ο Άλνεντιρ έστριψε μέσα σ'ένα άνοιγμα, και η Έρνελιθ ξανά τον ακολούθησε. Βρέθηκαν μπροστά σε μια σκάλα λαξεμένη στις πέτρες και την ανέβηκαν. Στην κορυφή της, ο Άλνεντιρ έσπρωξε ένα σκέπασμα από πάνω τους και το άνοιξε. Βγήκαν σ'ένα αδιέξοδο δρομάκι ανάμεσα σε ψηλές πολυκατοικίες. Η Έρνελιθ παρατήρησε ότι η καταπακτή που είχε σηκώσει ο οδηγός της ήταν, ουσιαστικά, μια από τις πλάκες του δρόμου, την οποία τώρα κατέβασε ξανά.

«Πώς ξέρεις γι'αυτά τα περάσματα;» τον ρώτησε.

«Όποιος θέλει να ζήσει στην Όσβελακ πρέπει να την ξέρει καλά,» αποκρίθηκε αινιγματικά ο Άλνεντιρ, και βάδισε.

Βγήκαν απ'το δρομάκι, και η Έρνελιθ ρώτησε: «Πού είμαστε;»

«Στις Μεγάλες Γειτονιές. Κοντά στον ποταμό Ίσκιο. Δεν τον μυρίζεις;»

«Τον μυρίζω. Πού είναι το πέραςμα που χρησιμοποίησαν οι μαχητές της Κόμισσας για να φύγουν;»

Ο Άλνεντιρ δεν απάντησε ενώ εξακολουθούσαν να περπατούν, ενώ εξακολουθούσε να την οδηγεί. Τώρα είχε σβήσει τον φακό του, φυσικά· δεν ήταν απαραίτητος μες στο μεσημέρι. Αλλά η Έρνελιθ δεν είχε κρύψει τον φωτόλιθό της· ακόμα τον κρατούσε, για να φορτίζεται από το φως του ήλιου. Ίσως σύντομα να της χρειαζόταν όση ακτινοβολία μπορούσε να συγκεντρώσει.

Ο Άλνεντιρ δεν την πήγε μακριά. Μπήκαν σ'ένα σοκάκι μικρότερο από τον προηγούμενο δρόμο και η Έρνελιθ είδε εκεί κάτι σκεπασμένο

με μαύρο πλαστικό να τους περιμένει. Ο Άλνεντιρ τράβηξε το πλαστικό αποκαλύπτοντας ένα μαύρο δίκυκλο με χοντρούς μεταλλικούς τροχούς. Το καβάλησε και ενεργοποίησε τη μηχανή, η οποία μούγκρισε υπόκωφα από κάτω του. «Έλα,» είπε στην Έρνελιθ. «Κάτσε πίσω μου.»

«Θα πάμε μακριά;»

«Δεν είναι ανάγκη να πάμε με τα πόδια.»

Η Έρνελιθ θηκάρωσε το σπαθί της και κάθισε πίσω από τον Άλνεντιρ, ο οποίος ξεκίνησε τους τροχούς του δίκυκλου και το οδήγησε μέσα στους δρόμους της εγκαταλειμμένης Όσβελακ.

Εγκαταλειμμένης από τους πολίτες της, τουλάχιστον. Λίγο παρακάτω, μια περιπολία από βασιλικούς λυκοκαβαλάρηδες τούς σταμάτησε, θεωρώντας τους ύποπτους. Αλλά μόλις είδαν την Έρνελιθ να τους γνώφει να παραμερίσουν τη χαιρέτησαν στρατιωτικά και δεν τους ενόχλησαν άλλο.

Ο Άλνεντιρ οδηγούσε προς τα βόρεια, αν η Έρνελιθ δεν έκανε λάθος. Και ίσως να έκανε. Δεν ήξερε καθόλου καλά τους δρόμους της Όσβελακ. Πρώτη φορά ερχόταν εδώ, αλλά είχε κοιτάξει αναλυτικά τον χάρτη της πόλης.

«Πού πάμε;» ρώτησε. «Στους Οίκους των Δασών;» *Οίκοι των Δασών* ονομαζόταν η συνοικία βόρεια από τις Μεγάλες Γειτονιές, και εκεί βρισκόταν η Πύλη των Ψηλών Σκιών (την οποία ο θραυστικός λύκος είχε γκρεμίσει – όπως και τις άλλες πύλες της Όσβελακ εκτός από την Πύλη των Ελών – και χρειαζόταν επισκευές, άμεσα).

«Είμαστε ήδη στους Οίκους, Κόμισσα,» αποκρίθηκε ο Άλνεντιρ. «Μόλις μπήκαμε.»

Η Έρνελιθ έβλεπε τα βόρεια τείχη της πόλης ολοένα και πιο κοντά· και όταν δεν μπορεί να απείχαν περισσότερο από μισό χιλιόμετρο από αυτά ο Άλνεντιρ σταμάτησε τους τροχούς του δίκυκλου μπροστά σ'ένα οίκημα που η πινακίδα του έγραφε Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΟΙΚΟΣ.

«Το βλέπεις αυτό το καπνελιό;» της είπε. «Από πίσω του είναι η είσοδος της μίας σήραγγας που χρησιμοποίησαν για να φύγουν.» Βάζοντας πάλι τους τροχούς του σε κίνηση, έκανε τον κύκλο του *Αρχαίου Οίκου* και της έδειξε μια πόρτα που θα μπορούσε, ίσως, να οδηγήσει σε αποθήκη. Η αποθήκη, όμως, όπου οδηγούσε ήταν άδεια, διαπίστωσε η Έρνελιθ μόλις μπήκαν, καθώς ο φωτόλιθός της έδιωχνε τα σκοτάδια. Το μέρος ήταν εγκαταλειμμένο.

Ο Άλνεντιρ σήκωσε μια πλάκα κι από κάτω της μια παλιά πέτρινη σκάλα φανερώθηκε. «Η σήραγγα,» είπε, «βγάζει βόρεια, μέσα στα δάση. Αλλά δε θα σε πάω τώρα εκεί. Μπορείς να πας μόνη σου όποτε θέλεις, Κόμισσα.» Έκλεισε την κρυφή καταπακτή ξανά. «Θα σου δείξω και τα υπόλοιπα περάσματα.»

«Γιατί; Γιατί μου τα δείχνεις όλ' αυτά; Τι ζητάς, Άλνεντιρ;»

«Να έχουμε μια σταθερή εξουσία στην πόλη. Τι άλλο;» Βγήκε απ' την εγκαταλειμμένη αποθήκη κι ανέβηκε στο δίκυκλο.

Η Έρνελιθ δεν νόμιζε ότι της είχε πει την αλήθεια, αλλά κάθισε πίσω του ξανά. Και τώρα ο Άλνεντιρ οδήγησε το δίκυκλο προς τα ανατολικά, χωρίς να απομακρύνεται πολύ από τα τείχη. Μπήκαν πάλι στις Μεγάλες Γειτονιές, αν δεν έκανε λάθος η Έρνελιθ. Νότιά της έβλεπε το Παλάτι των Σκιών να ορθώνεται πίσω από τα υπόλοιπα οικοδομήματα.

Ακόμα μια περιπολία τούς σταμάτησε. Αγωνιστές του Βασιλείου, αυτή τη φορά, πεζοί όλοι τους. Οι περιπολίες στους δρόμους της Όσβελακ είχαν διαταγές να σταματάνε και να συλλαμβάνουν οποιονδήποτε δεν φαινόταν για μαχητής της Βασίλισσας. Η πόλη υποτίθεται ότι ήταν εγκαταλειμμένη, άρα αν κάποιος περιφερόταν εδώ πιθανώς να ήταν κατάσκοπος.

Η Έρνελιθ τούς πρόσταξε να παραμερίσουν, κι εκείνοι υπάκουσαν χαιρετίζοντάς την. Νόμιζε πως την έβλεπαν σαν αντικαταστάτρια του Γάρταλιν, τώρα που εκείνος – ο Πατέρας τους – ήταν νεκρός. Το είχε διακρίνει στο βλέμμα τους· δεν την κοίταζαν αδιάφορα όπως παλιά. Κι αυτό την προβλημάτιζε. Δεν ήξερε αν ήθελε να είναι η... Μητέρα των Αγωνιστών του Βασιλείου. Δεν γνώριζε πώς ακριβώς τους είχε εκπαιδεύσει ο Γάρταλιν. Και ώρες-ώρες αυτά τα αγόρια την τρόμαζαν – το καθένα σαν φωτιά της Θορμάνκου έτοιμη να σβήσει για το Βασίλειο πυρπολώντας τα πάντα στο πέρασμά της.

Ο Άλνεντιρ τής είπε σε λίγο: «Τώρα είμαστε στο Τέλος των Δρόμων.»

Η Έρνελιθ το είχε καταλάβει ότι είχαν βγει από τις Μεγάλες Γειτονιές. Εδώ ήταν η ανατολικότερη συνοικία της Όσβελακ, εκεί όπου βρισκόταν και η Πύλη των Δρόμων. Η Έρνελιθ υπέθετε ότι την είχαν ονομάσει «Τέλος των Δρόμων» επειδή σε τούτο το μέρος κατέληγε ο δρόμος που ερχόταν έξω από τα δάση, και δεν υπήρχε κανένας άλλος δρόμος που να φεύγει από την Όσβελακ.

Ο Άλνεντιρ πλησίασε ένα εγκαταλειμμένο οίκημα που η πινακίδα του έγραφε ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΟ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ. Η τράπεζα της Όσβελακ.

«Είναι άδεια,» πληροφόρησε την Έρνελιθ. «Δε σου άφησαν τίποτα να λεηλατήσεις.» Έκανε τον γύρο του οικήματος, όπως είχε κάνει και στον *Αρχαίο Οίκο*, και βρέθηκαν πίσω του, σε μια έρημη αυλή. Έβαλε το δίκυκλο εκεί και το σταμάτησε.

Κατέβηκαν από τη σέλα, και ο Άλνεντιρ έδειξε στην Έρνελιθ ακόμα μια πλάκα που άνοιγε σαν καταπακτή φανερώνοντας από κάτω παλιές πέτρινες σκάλες. «Το δεύτερο πέρασμα που χρησιμοποίησαν για να φύγουν.»

«Πόσα είναι ακόμα;»

«Άλλο ένα.»

Καβάλησαν το δίκυκλο και ο Άλνεντιρ το οδήγησε προς τα δυτικά, προς τα εκεί απ'όπου είχαν έρθει. Πέρασαν πάλι από τις Μεγάλες Γειτονιές, μπήκαν στους Οίκους των Δασών, τους διέσχισαν (η Έρνελιθ απομάκρυνε, εν τω μεταξύ, ακόμα μια περιπολία λυκοκαβαλάρηδων που τους είχε εντοπίσει), ανέβηκαν στη Βόρεια Γέφυρα, κατέβηκαν στην άλλη όχθη του ποταμού Ίσκιου—

«Είμαστε στο Πλάι της Όχθης τώρα, έτσι;» ρώτησε η Έρνελιθ· αυτή δεν μπορεί παρά να ήταν η συνοικία στο βορειοδυτικό άκρο της Όσβελακ.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Άλνεντιρ, οδηγώντας μέσα στους σιωπηλούς δρόμους. Και μετά από λίγο είπε: «Τούτες οι γειτονιές εδώ είναι οι Γειτονιές των Ποταμοπαράδων, που λένε. Ξέρεις ποιοι είναι οι Ποταμοπαράδες, Κόμισσα;»

Αυτό το *Κόμισσα* το έλεγε ειρωνικά, τελικά, ή όχι; Κάτι στο πώς ηχούσε δεν άρεσε στην Έρνελιθ. «Όχι, δεν ξέρω ποιοι είναι οι Ποταμοπαράδες.»

«Είναι μια ιδιαίτερη συνομοταξία ανθρώπων. Πρασινόδερμοι όλοι τους. Ζουν ψαρεύοντας στον ποταμό Ίσκιο – μες στα δάση βόρεια, κυρίως.»

«Τους εξαφάνισε, όμως, κι αυτούς η Κόμισσα των Σκιών...»

«Δεν τους εξαφάνισε, Κόμισσα· απλά, τους απομάκρυνε.»

«Πού τους πήγε; Ξέρεις πού τους πήγε;»

«Πού να ξέρω;»

«Φαίνεται να ξέρεις πολλά. *Πάρα* πολλά.»

«Πιο πολλά απ'ό,τι εσύ, τουλάχιστον.» Σταμάτησε απότομα τους μεταλλικούς τροχούς, κάνοντάς τους να τριξουν επάνω στο βρόμικο πλακόστρωτο των Γειτονιών των Ποταμοπαράδων. «Φτάσαμε.»

Κατέβηκαν από το δίκυκλο ξανά και την οδήγησε μέσα σ'ένα στενορύμι, διώχνοντας κάτω γάτες από εκεί. Σήκωσε μια πλάκα κι αποκάλυψε από κάτω παλιές πέτρινες σκάλες. «Το τρίτο πέρασμα που χρησιμοποιήσαν για να βγουν από την Όσβελακ οι μαχητές της Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν. Οδηγεί βόρεια, στις παρυφές ελών και δασών, δυτικά του ποταμού.» Έκλεισε πάλι την καταπακτή.

«Τελειώσαμε, Κόμισσα.» Τράβηξε το πιστόλι του και τη σημάδεψε.

Η Έρνελιθ ξαφνιάστηκε. Τι έκανε ο σκοτοφαγωμένος; Το χέρι της πήγε στο δικό της πιστόλι που ήταν θηκαρωμένο στη ζώνη της.

«Βγάλ' το απ'τη θήκη,» της είπε ο Άλνεντιρ, «κι άφησέ το ήρεμά στο έδαφος.»

«Τι στην ουρά του Ιουράσκε κάνεις;» μούγκρισε εκείνη. «Τι θέλεις, τελικά;»

«Σου είπα: βγάλε το πιστόλι κι άφησέ το κάτω.»

«Αν ήθελες να με αιχμαλωτίσεις—»

«Βγάλε το πιστόλι και άφησέ το κάτω.» Δεν δυνάμωσε τη φωνή του. Από την πρώτη στιγμή που είχε αρχίσει να τη σημαδεύει μιλούσε όπως και πριν, σαν τίποτα να μην είχε αλλάξει.

Τρελός είναι; Αλλά η Έρνελιθ έκανε εκείνο που της ζητούσε.

«Και το σπαθί σου,» πρόσταξε ο Άλνεντιρ, «και τα ξιφίδια.»

Η Έρνελιθ τα ξεθηκάρωσε, το ένα μετά το άλλο, και τα έριξε κάτω κι αυτά. «Μου υποσχέθηκες πως θα μου δώσεις το σπαθί που μου πήρες, όχι ό,τι—»

«Βγάλε την πανοπλία σου.»

«Τι στους δαίμονες του Ιουράσκε έχεις στο μυαλό σου;»

Ο Άλνεντιρ δεν απάντησε, συνεχίζοντας να τη σημαδεύει.

«Δεν πρόκειται να μου ρίξεις,» είπε η Έρνελιθ. «Αν ήθελες να με σκοτώσεις θα με είχες—»

«Δεν είσαι η μόνη που μπορεί να διοικήσει τούτη την πόλη, Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ.»

Η αναπνοή της ήταν γρήγορη. Γιατί τον είχε εμπιστευτεί αυτό τον σκοτοφαγωμένο; *Γιατί;* Τι την είχε πιάσει; Δεν έπρεπε ποτέ να είχε συμφωνήσει να—

«Βγάλε την πανοπλία σου.»

Δεν μπορούσε παρά να υπακούσει. Έλυσε τον φολιδωτό θώρακα με την αλεξίσφαιρη επένδυση και τον έριξε κάτω, πάνω στα όπλα της.

«Βγάλε και τον τηλεπικοινωνιακό πομπό σου. Ρίξ' τον στο έδαφος κι αυτόν.»

Η Έρνελιθ υπάκουσε. «Γιατί μου έδειξες τα περάσματα αν σκόπευες να—;»

«Βάδισε προς το δίκυκλο. Προχώρα.»

Θα την έπαιρνε μαζί του; Και πού θα την πήγαινε; Νόμιζε ότι μπορούσε να ξεφύγει απ'όλες τις περιπολίες και τους φρουρούς της πόλης; Νόμιζε ότι θα την κρατούσε αιχμάλωτη και, απειλώντας την, θα τους ανάγκαζε να—;

«Προχώρα!»

Η Έρνελιθ στράφηκε και βάδισε ως το δίκυκλο.

«Ανέβα.»

Η Έρνελιθ καβάλησε το όχημα, και περίμενε ότι ο Άλνεντιρ θα καθόταν τώρα πίσω της και θα το ξεκινούσε κρατώντας την ανάμεσα στα χέρια του. Αλλά εκείνος έμεινε όρθιος. Τράβηξε ένα σπαθί μέσα από την κάπα του και το έτεινε, με τη λεπίδα μπροστά, προς την Έρνελιθ.

Ήταν το ξίφος που της είχε πάρει, το ξίφος που της είχε πει ότι θα της επέστρεφε. «Για να μη νομίζεις πως δεν κρατάω τις υποσχέσεις μου.» Υπήρχε ένα αχνό μειδίαμα μες στη σκιά της κουκούλας του, ή ήταν η ιδέα της; «Πάρ' το, Κόμισσα· μη διστάζεις. Ή φοβάσαι να πιάσεις την κόψη της λεπίδας;»

«Δεν καταλαβαίνω τι παιχνίδι παίζεις.» Η Έρνελιθ έπιασε τη λεπίδα ανάμεσα στις παλάμες της σαν να ήθελε να τη σταματήσει απ'το να την καρφώσει.

Ο Άλνεντιρ γέλασε χαμηλόφωνα κι άφησε το μανίκι του ξίφους. «Πήγαινε τώρα,» είπε, εξακολουθώντας να τη σημαδεύει με το πιστόλι του.

«Με το δίκυκλό σου;» Θηκάρωσε το σπαθί στη μέση της.

«Δεν είναι δικό μου. Το έκλεψα απ'τους μαχητές σου—»

«Τι;»

«Δεν το αναγνώρισες γιατί έχω κρύψει τα βασιλικά σύμβολα με μαύρα πλαστικά αυτοκόλλητα.» Γέλασε ξανά. «Πήγαινε, Κόμισσα!»

«Θα μου επιστρέψεις αυτά που μου πήρες όταν ξανασυναντηθούμε;»

«Αν ξανασυναντηθούμε.»

«Θέλω να μάθω κι άλλα για σένα.»

«Το ξέρω. Αλλά πήγαινε τώρα. Αλλιώς θα δεις το πρόσωπο της Λω-
ράθλου.»

Και η Έρνελιθ, για κάποιο λόγο – αν και έμοιαζε παράλογο, τόσο παράλογο! – δεν αμφέβαλλε πως ο Άλνεντιρ δεν θα δίσταζε να τρα-
βήξει τη σκανδάλη του πιστολιού που σημάδευε το κεφάλι της. Τι εί-
δους άνθρωπος ήταν, μα τον Χάρλαεθ Βοκ;

Η Έρνελιθ έβαλε τους τροχούς του δίκυκλου σε κίνηση, τρέχοντας
προς τη Βόρεια Γέφυρα, ελπίζοντας να μην έχανε τον δρόμο της μες
στην άγνωστη πόλη που σκόπευε να διοικήσει ως νέα Κόμισσα των
Σκιών.

Η γυναίκα με την οργανική στολή σκίασης και τον φωτόλιθο στο χέρι
τον οδηγούσε μέσα σε σήραγγες που πρέπει να βρίσκονταν κάτω από
την Όσβελακ αλλά ο Άνφιρ δεν είχε καμιά ιδέα, μέχρι στιγμής, για την
ύπαρξή τους.

Δεν της έκανε άλλες ερωτήσεις, όμως, βέβαιος ότι εκείνη δεν θα του
απαντούσε. Περίμενε να δει πού, τελικά, θα τον πήγαινε. Αν δεν την
είχε στείλει η Χάνκαθιρ, μα τον Νούρκας, ποιος μπορεί να την είχε
στείλει; Γιατί είχε έρθει να τον σώσει;

Ο Άνφιρ κοίταζε τις σήραγγες γύρω του στο φως του φωτόλιθου της
γυναίκας, αλλά φώτιζε και με τον φακό του (τον φακό που εκείνη τού
είχε δώσει πιο πριν) αποδώ κι αποκεί για να διώχνει κάποια σκοτάδια
που του κινούσαν την περιέργεια. Αυτά τα πέρασμα, σκέφτηκε, φαί-
νονταν για φυσικά, όχι για σκαμμένα από άνθρωπο.

Η γυναίκα μπήκε ξαφνικά σ'ένα τοίχωμα. *Πέρασε μέσα από τις πέ-
τρες!*

Ο Άνφιρ στάθηκε, σαστισμένος, νιώθοντας το αριστερό του πόδι να
πονά έντονα. Μετά, συνειδητοποίησε ότι η ακτινοβολία του φωτόλι-
θου της γυναίκας δεν είχε χαθεί. Ήταν βέβαιος· είχε σβηστό τον φακό
του τώρα.

«Πού είσαι;» ρώτησε.

«Ακολουθήσέ με,» του είπε η φωνή της πίσω από τις πέτρες. «Δεν
υπάρχει εμπόδιο. Το μυαλό σου σου παίζει παιχνίδια.»

«Όχι μόνο το μυαλό μου, μάλλον...» Ο Άνφιρ βάδισε προς το τοί-
χωμα – ένα, δύο, τρία βήματα.

Τέσσερα – δεν υπήρχε τοίχωμα πλέον. Ο Άνφιρ βρισκόταν μέσα σε μια άλλη σήραγγα, και η σκιερή γυναίκα του έγεννε να την ακολουθήσει ξανά. «Είμαστε κοντά τώρα,» του είπε.

Την ακολούθησε. «Οφθαλμαπάτη; Κάποια μαγγανεία;»

«Μαγγανεία Νοητικής Συγχύσεως,» εξήγησε η γυναίκα.

Ο Άνφιρ ήξερε πως, για να διατηρούνται πολύ καιρό, οι μαγγανείες έπρεπε ή να επαναλαμβάνονται από μάγους ή να υποστηρίζονται από σύστημα ενεργειακής τροφοδοσίας. Αυτή η γυναίκα, λοιπόν, δεν ήταν μόνη. Κάποιος μάγος ήταν σύμμαχός της... και εδώ κάτω... Τι μέρος ήταν εδώ κάτω, μα τον Νούρκας;

Τον Νούρκας; Μάλλον αυτό το μέρος είχε περισσότερη σχέση με τον εχθρό του, το Πεινασμένο Σκοτάδι...

Η γυναίκα δεν τον οδήγησε μακριά τώρα· σύντομα, έστριψε σ'ένα άνοιγμα–

–και το φως της εξαφανίστηκε! Σαν το σκοτάδι μες στο άνοιγμα να το είχε καταπιεί.

Ο Άνφιρ άναψε αμέσως τον φακό του, στέλνοντας την ακτινοβολία του προς το εκεί, αλλά ούτε η δική του δέσμη μπορούσε να διαλύσει το έρεβος. *Αδιαπέραστο σκοτάδι. Σαν από σκοτοβομβίδα...* Είχε ακούσει γι'αυτές τις βόμβες που ρουφούσαν το φως. Σπάνια τις έβλεπες στη Μοργκιάνη· ήταν όπλα που χρησιμοποιούνταν, κυρίως, σε άλλες διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος. Στη Μοργκιάνη υπήρχε, ούτως ή άλλως, αρκετό σκοτάδι.

«Έλα μέσα, Άρχοντα Άνφιρ,» ακούστηκε η ψιθυριστή φωνή της γυναίκας· «μη διστάζεις. Το σκοτεινό προκάλυμμα διατηρείται από Μαγγανεία Συσκοτίσεως.»

Μαγγανεία Συσκοτίσεως... Δεν είχε ξανακούσει για τέτοιο πράγμα. Μάλλον, επειδή κι αυτό, όπως και οι σκοτοβομβίδες, ήταν σπάνιο στη Μοργκιάνη.

Κάνοντας ένα βήμα, μπήκε στο σκοτάδι–

–και κάνοντας ακόμα ένα βήμα, βγήκε απ'το σκοτάδι.

Μέσα σε μια σπηλιά φωτισμένη από δαυλούς. Τέσσερις άνθρωποι στέκονταν εδώ, όλοι με κουκούλες στα κεφάλια, κρύβοντας τις όψεις τους στη σκιά. Στον χώρο υπήρχε επίσης ένα τραπέζι μ'ένα φορητό μηχανικό σύστημα επάνω – κονσόλα και οθόνη – καθώς και μερικά άλλα αντικείμενα – ταμπακιέρα, στυλογράφος, βιβλίο, κουτάκι, πιστόλι– Ο Άνφιρ δεν κράτησε άλλο το βλέμμα του εκεί.

«Καλωσόρισες, Άρχοντα Άνφιρ, στο φτωχικό μας,» είπε ένας από τους κουκουλοφόρους, με αντρική φωνή, κι ένας άλλος γέλασε σιγανά.

«Ποιοι είστε, μα τους θεούς;» ρώτησε ο Άνφιρ, απλώνοντας το χέρι του για να στηριχτεί σ'ένα τοίχωμα. Το αριστερό του πόδι τον πέθαινε.

«Κάθισε,» του είπε ένας από τους κουκουλοφόρους, με γυναικεία φωνή. «Μη στέκεσαι.» Δείχνοντας μια από τις καρέκλες που υπήρχαν στη σπηλιά: ξύλινες, λαξευτές με σπείρες, περίπλοκες σπείρες σαν παγωμένος καπνός.

Η γυναίκα που τον είχε φέρει εδώ, αυτή με τη στολή σκίασης, πήγε σε μια άκρη της σπηλιάς, όπου υπήρχε κι ένα μπαούλο, και, ενώ είχε την πλάτη της στραμμένη στον Άνφιρ, τα χέρια της υψώθηκαν, έπιασαν τις άκριες του σκιερού κεφαλιού της, και η σκιά έπεσε από εκεί, αποκαλύπτοντας σκούρα-καστανά μαλλιά, σχεδόν μαύρα. Η γυναίκα είχε μόλις βγάξει την κουκούλα της στολής της που απόδιωχνε το φως. Και τώρα άρχισε να βγάξει και την υπόλοιπη στολή. Γαλανόδερμοι ώμοι φανερώθηκαν, γαλανόδερμα χέρια και γαλανόδερμη πλάτη – επάνω στην οποία ο Άνφιρ παρατήρησε ότι υπήρχαν μακριές, σταυρωτές ουλές. Ουλές από μαστιγώματα, αναμφίβολα. Η σκιά που τύλιγε τη γυναίκα γλίστρησε προς τα κάτω, πέρα από τη μέση της, πέρα από τους μηρούς της και τα γόνατά της, καθώς εκείνη την έσπρωχνε με τα χέρια, αφαιρώντας την από πάνω της σαν δεύτερο πετοί. Δεν φορούσε τίποτα από μέσα, φυσικά· οι οργανικές στολές έπρεπε να φοριούνται κατάσαρκα για να λειτουργούν σωστά. Η φιγούρα της γυναίκας ήταν, ομολογουμένως, καλλίγραμμη, όφειλε να παρατηρήσει ο Άνφιρ.

Δεν είχε καθίσει ακόμα στην καρέκλα που του είχε δείξει η άλλη γυναίκα, η κουκουλοφόρος. «Ποιοι είστε;» ρώτησε, νιώθοντας το στόμα του και τον λαιμό του ξερά. «Γιατί με φέρατε εδώ; Ξέρετε την αδελφή μου, τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν;»

«Την ξέρουμε,» του απάντησε ένας από τους άντρες, αυτός που τον είχε καλωσορίσει – ή άλλος; Καθώς οι κουκουλοφόρες φιγούρες βηματίζουν μες στον χώρο, τον μπέρδευαν. Ήταν όλοι τους ίδιοι, μα τα τεχνάσματα του Ιουράσκε! Σαν φαντάσματα. Σαν Ίσκιοι των Χαρνώνθιων δασών. Βαθιές, μαύρες κουκούλες· φαρδιές, μαύρες κάπες που αναδεύονταν γύρω τους. Λες κι έκαναν παράσταση. Λες κι όλα τούτα

ήταν θέατρο σκιών. «Την ξέρουμε,» συνέχισε να μιλά το φάντασμα. «Αλλά δεν την υπηρετούμε, αν γι' αυτό αναρωτιέσαι.»

«Ποιον υπηρετείτε, τότε, μα τον Νούρκας;»

«Σίγουρα όχι τον Νούρκας...» είπε ένας άλλος, με τρόπο που, για κάποιο λόγο, έκανε τις τρίχες του Άνφιρ να ορθωθούν.

Η γυναίκα που είχε βγάλει τη στολή σκίασης είχε ήδη ανοίξει το μπαούλο μπροστά της και τραβήξει από μέσα ένα γκριζο φόρεμα το οποίο πέρασε πάνω απ' το κεφάλι της αφήνοντάς το να σκεπάσει το γαλανόδερμο σώμα της ενώ εξακολουθούσε νάχει την πλάτη της γυρισμένη στον Άνφιρ.

Η γυναίκα με την κουκούλα τού είπε πάλι: «Κάθισε, Άρχοντα Άνφιρ. Είσαι κουρασμένος, και δε θα φύγεις σύντομα από εδώ.»

Οι τρίχες του συνέχισαν νάναι ορθωμένες σαν αγκύλια ακανθόχοιρου. «Είμαι δικός σας αιχμάλωτος, τώρα;»

Η γυναίκα που προηγουμένως φορούσε τη στολή σκίασης έπιασε μια μαύρη κάπα μέσα από το μπαούλο, τη φόρεσε, και σήκωσε την κουκούλα στο κεφάλι της. Στράφηκε ν'αντικρίσει τον Άνφιρ, μοιάζοντας με τα υπόλοιπα «φαντάσματα» αυτού του μέρους. «Φιλοξενούμενος είσαι, Άρχοντα Άνφιρ,» είπε. «Σκοτεινός φιλοξενούμενος.»

Και ο Άνφιρ είχε την αίσθηση ότι αυτός ήταν κάποιου είδους τίτλος, ή κάτι που η γυναίκα χρησιμοποιούσε όπως η αδελφή του ονόμαζε «σιωπηλούς φιλοξενούμενους» εκείνους που έκρυβε στο Παλάτι των Σκιών. «Μπορώ να φύγω, δηλαδή;»

«Και να πας πού; Η πόλη σου είναι γεμάτη εχθρούς, και τα δάση πυκνά κι επικίνδυνα. Το όνομά μου είναι Ναλτάφιρ.»

Ναλτάφιρ... Ναλτάφιρ... Πού το είχε ξανακούσει αυτό;

...Μα τον Νούρκας! Ναι, φυσικά. Ο Φόρναλιν τού το είχε πει. Ο Φόρναλιν – ένας από τους πολίτες της Όσβελακ που, εξαπατημένοι, είχαν στήσει ενέδρες στους βασιλικούς βόρεια και νότια της πόλης.

Ο Φόρναλιν είχε πει: *Εμένα μού μίλησε μια γυναίκα που ονομάζεται Ναλτάφιρ. Ήταν μαζί μας και τώρα, που είχαμε επιτεθεί· αλλά μετά εξαφανίστηκε.*

Ο Άνφιρ τον είχε ρωτήσει: *Φορούσαν οργανικές στολές αυτοί που σας επιστράτευσαν έτσι βιαστικά; Κι εκείνος είχε απαντήσει: Δεν ξέρω αν φορούσαν όλοι τους, Άρχοντά μου, αλλά η Ναλτάφιρ πρέπει να φορούσε. Μια στολή που ρουφούσε το φως και την έκανε σαν σκιά...*

Οργανική στολή σκίασης...

«Εσύ είσαι...» είπε ο Άνφιρ, κοιτάζοντάς την αντίκρυ του, συνοφρυωμένος. «Εσύ οδήγησες τους πολίτες της Όσβελακ για να στήσουν ενέδρες έξω από την πόλη – να πάνε να σκοτωθούν, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!»

«Όχι μόνη μου, Άρχοντα Άνφιρ.»

«Είστε Σκοτεινοί Ακόλουθοι.» Ο Έρανκουρ είχε δίκιο γι' αυτούς. Τι άλλο να ήταν; Ήταν παράφρονες που λάτρευαν το Πεινασμένο Σκοτάδι!

«Εύγε,» του είπε ένας από τους κουκουλοφόρους. «Μας κατάλαβες. Είμαστε, πράγματι, Άγγελοι του Επερχόμενου, Μάρτυρες του Άφευκτου.»

«Οι ανίδεοι,» πρόσθεσε ένας άλλος, «μας λένε και “Σκοτεινούς Ακόλουθους”.»

«Μας κλέψατε τους αερώνυχες!» είπε ο Άνφιρ, οργισμένα. «Για να παγιδευτούμε μες στο παλάτι! Για να—»

«Σας ειδοποίησε ένας Άγγελος ότι οι εχθροί σας έρχονταν από τη σήραγγα κάτω απ'το Παλάτι των Σκιών,» τον διέκοψε ο πρώτος άντρας που είχε μιλήσει, ο οποίος είχε και ελαφρώς πιο βαριά φωνή, νόμιζε ο Άνφιρ, και μάλλον ήταν εκείνος που τον είχε καλωσορίσει.

«Και τώρα,» πρόσθεσε η Ναλτάφιρ, «σε πήραμε από τα κελιά των εχθρών σου.»

«Μας χρωστάς κάτι, δεν νομίζεις, Άρχοντα Άνφιρ;» είπε η άλλη γυναίκα.

«Τους αερώνυχες εσείς τους κλέψατε;» ρώτησε ο Άνφιρ.

«Ναι,» απάντησε ένας από τους κουκουλοφόρους – όχι αυτός με τη βαριά φωνή.

Ο Άνφιρ συνοφρυώθηκε ξανά, παραξενεμένος. «Δεν καταλαβαίνω... Τι...;»

«Ποιος κατανοεί το Άφευκτο, Άρχοντα Άνφιρ; Για ένα μόνο είμαστε όλοι βέβαιοι: *έρχεται* και τίποτα δεν μπορεί να το σταματήσει. Το φως του Νούρκας είναι αδύναμο, ο ήλιος του ετοιμοθάνατος. Μια τελευταία αναλαμπή.»

Παράφρονες, μα τον Χάρλαεθ Βοκ! σκέφτηκε ο Άνφιρ. «Μπορείτε να με οδηγήσετε έξω;» τους ρώτησε, προσπαθώντας να κρατήσει την ψυχραιμία του. «Είμαστε κάτω απ'την πόλη, σωστά; Μπορείτε να με οδηγήσετε έξω; Βόρεια; Στα δάση;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο άντρας με τη βαριά φωνή, χωρίς να δώσει καμιά εξήγηση.

«Τότε θα πρέπει μόνος μου να βρω τρόπο να φύγω.» Στράφηκε στο άνοιγμα απ'το οποίο είχε μπει στη σπηλιά – το άνοιγμα απ'όπου φως δεν περνούσε.

«Το σκοτάδι θα σε καταπιεί,» τον προειδοποίησε η γυναίκα με την κουκούλα, που η φωνή της δεν ήταν ψιθυριστή σαν της Ναλτάφιρ αλλά θύμιζε άνεμο επάνω σε κρυστάλλους. «Δεν ξέρεις τον δρόμο.»

«Θα το ρισκάρω. Ευχαριστώ για τη βοήθειά σας.»

Ο άντρας που του είχε πει ότι το φως του Νούρκας ήταν αδύναμο άρπαξε το πιστόλι από το τραπέζι και τον σημάδεψε. «Μείνε να φας κάτι, Άρχοντα Άνφιρ, και να πεις.» Έδειξε έναν σκεπασμένο δίσκο πάνω στο τραπέζι, και μια καράφα και μερικά κρυστάλλινα ποτήρια. Έπιασε το σκέπασμα του δίσκου και το σήκωσε, φανερώνοντας κουλούρια, ψωμί, τυρί... «Σίγουρα θα είσαι τουλάχιστον διψασμένος.»

Ο Άνφιρ κοίταζε το πιστόλι που τον σημάδευε. «Υποθέτω πως *επιμένετε* στη φιλοξενία σας...»

«Υποθέτεις σωστά. Κάθισε· και ίσως να διαπιστώσεις ότι η φιλοξενία μας δεν είναι και τόσο δυσάρεστη.»

«Τέλος πάντων. Δε θα ήθελα να σας προσβάλλω...» Βάδισε, κουτσαίνοντας, προς το τραπέζι.

Ο κουκουλοφόρος κατέβασε το πιστόλι του.

Ο Άνφιρ κάθισε σε μια καρέκλα πλάι στο φαγητό. Γέμισε ένα ποτήρι με το ποτό από την καράφα – κρασί Χαρνώθιων δασών, παρατήρησε. Ήπιε μια μεγάλη γουλιά. Αισθανόταν, όντως, διψασμένος.

Στράφηκε να τους κοιτάξει καθώς εξακολουθούσαν να στέκονται μες στη σπηλιά σαν φαντάσματα. «Συνέχεια κουκουλωμένοι ζείτε; Κατεβάστε τις κουκούλες, αν θέλετε. Δε μπορώ να φάω έτσι. Αγχώνομαι.» Έπιασε ένα από τα κουλούρια, που ήταν φτιαγμένα στο σχήμα κάποιου συμβόλου... ή έκανε λάθος; Όχι, σίγουρα κάποιο σύμβολο ήταν. Σπείρες που μπλέκονταν αναμεταξύ τους... Όπως τα λαξεύματα στις καρέκλες;

Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι κατέβασαν τις κουκούλες τους, ο ένας μετά τον άλλο.

Κακό σημάδι αυτό, σκέφτηκε ο Άνφιρ. Για να του δείχνουν τις όψεις τους, μάλλον δεν σκόπευαν να τον αφήσουν να φύγει.

Ο Άνφιρ δάγκωσε το κουλούρι στο χέρι του. Δεν είχε άσχημη γεύση, διαπίστωσε μασώντας το. Το δάγκωσε ξανά. Ήπιε μια γουλιά από το κρασί.

Ενώ τους παρατηρούσε.

Η Ναλτάφιρ είχε στρογγυλωπό πρόσωπο, σαν φεγγάρι· τα σκούρα-καστανά μαλλιά της ήταν κομμένα κοντά· τα μάτια της ήταν κατά-μαυρα, τα χείλη και η μύτη της μικρά. Η άλλη γυναίκα ήταν μαυρό-δερμη, μακροπρόσωπη, με μακριά, μενεξεδιά μαλλιά, και στενά γα-λανά μάτια. Οι υπόλοιποι ήταν άντρες: οι δύο με δέρμα μελανό, ο ένας με δέρμα πράσινο, μελαχρινός, σγουρομάλλης, μυστακοφόρος. Ένας από τους μαυρόδερμους είχε μαλλιά πράσινα, κομμένα κοντά, πρό-σωπο ξυρισμένο, και ήταν μονόφθαλμος: ένας μελανόλιθος βρισκό-ταν στη θέση του αριστερού του ματιού. Αυτός μάλλον ήταν που είχε πει ότι το φως του Νούρκας ήταν αδύναμο, νόμιζε ο Άνφιρ. Ο άλλος μαυρόδερμος άντρας ήταν, φανερά, μεγαλύτερης ηλικίας, με μαλλιά και γένια γκρίζα, τα οποία κάποτε πρέπει να ήταν γαλανά· υπήρχαν ακόμα μερικές γαλανές τρίχες που μπορούσε ο Άνφιρ να διακρίνει. Κατά πάσα πιθανότητα, ήταν εκείνος με τη βαριά φωνή, εκείνος που τον είχε καλωσορίσει. Ο πρασινόδερμος, μάλλον, δεν είχε μιλήσει κα-θόλου ως τώρα· παρίστανε τον Σιγηλό Δαίμονα.

Οι μορφές τους θόλωσαν μπροστά στα μάτια του Άνφιρ...

Τόσο κουρασμένους ήταν;

Ήπие ακόμα μια γουλιά απ'το κρασί Χαρνώθιων δασών για να συ-νέλθει.

Οι μορφές τους θόλωσαν κι άλλο. Ολόκληρη η σπηλιά είχε θολώσει. Και σκοτάδι άπλωνε τα πλοκάμια του από τα πλάγια για να τυλίξει τα μάτια του Άνφιρ.

Δηλητήριο! Το καταραμένο κρασί τους... το φαγητό τους...! Έκανε να σηκωθεί όρθιος.

Έχασε την ισορροπία του κι έπεσε.

Είδε την οροφή του σπηλαίου να κατεβαίνει για να τον αγκαλιάσει—

Κεφάλαιο 6

Η Νέα Κόμισσα και ο Σκοτεινός Φιλοξενούμενος

ο απόγευμα, η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ, αν και προβληματισμένη για τους σκοπούς και τις μεθόδους του Άλνεντιρ, πρόσταξε τους μαχητές της να ερευνήσουν τη μία από τις τρεις σήραγγες: αυτήν που ξεκινούσε από την πίσω μεριά του *Αρχαίου Οίκου*. Πήγε μαζί τους, φυσικά· δεν ήθελε να ειπωθεί ότι η γυναίκα που ζητούσε από τη Βασίλισσα να την κάνει νέα Κόμισσα της Όσβελακ ήταν δειλή άτριχη λύκαινα. Οδήγησε η ίδια τους μαχητές της – Αγωνιστές του Βασιλείου και μισθοφόρους – μέσα στη σήραγγα, φορώντας αλυσιδωτή πανοπλία με αλεξίσφαιρη επένδυση και οπλισμένη με σπαθί, πιστόλι, και ξιφίδια. Οργανική στολή δεν έβαλε· ακόμα δεν νόμιζε ότι αισθανόταν απόλυτα ξεκούραστη από τη χτεσινοβραδινή χρήση της στολής ενδυνάμωσης.

Εν μέρει περίμενε παγίδα. Γιατί, ήταν κανείς να εμπιστευεται τον Άλνεντιρ; Μπορεί να μην την είχε σκοτώσει τόσες φορές που είχε την ευκαιρία, αλλά ίσως στα σχέδιά του ο θάνατός της να μην ήταν σημαντικός. Ίσως να ήθελε να τη *χρησιμοποιήσει* κάπως. Ο άνθρωπος ήταν ύποπτος... και, για κάποιο μυστηριώδη λόγο – μυστηριώδη όπως η ίδια η παρουσία του – η Έρνελιθ αισθανόταν έναν παράξενο ερωτικό ενθουσιασμό για εκείνον. Ναι, από τότε που ο σκοτοφαγωμένος είχε εισβάλει στο υπνοδωμάτιό της, αυτός ο παράξενος ερωτικός ενθουσιασμένος δεν την είχε εγκαταλείψει τελείως. Σχεδόν σαν να είχε υφάνει καμιά μαγεία επάνω της...

Η σήραγγα όπου η Έρνελιθ κατέβηκε μαζί με τους μαχητές της έμοιαζε λίγο μ'εκείνη που οδηγούσε στο Παλάτι των Σκιών αλλά ήταν πολύ πιο στενή. Την ακολούθησαν ως το τέλος, ενώ η Έρνελιθ είχε προστάξει να κοιτάζουν τριγύρω για ανοίγματα. Κανένα άνοιγμα, όμως, δεν βρήκαν· η σήραγγα ήταν ευθεία, δεν διακλαδιζόταν πουθενά. Πράγμα που παραξένεψε την Έρνελιθ – γιατί ο Άλνεντιρ φαινόταν να ξέρει ολόκληρο σύμπλεγμα περασμάτων κάτω από την Όσβελακ – και την προβληματίσε επίσης – γιατί θυμόταν ότι ο Άλνεντιρ είχε ανοίξει μια κρυφή είσοδο μες στη σήραγγα κάτω απ'το παλάτι.

Ποιον υπηρετούσε, τελικά; Δεν μπορεί να ήταν άνθρωπος της Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν... Τι ήταν;

Στο πέρας του υπόγειου περάσματος υπήρχε μια μικρή πλαγιά. Την ανέβηκαν με προσοχή και με τα όπλα τους σε ετοιμότητα – οπλολόγχοι να σημαδεύουν επάνω – και βγήκαν μέσα στα δάση, βόρεια της Όσβελακ. Ναι, η Έρνελιθ ήταν σίγουρη πως βρίσκονταν βόρεια, γιατί είχε πάρει μια πυξίδα μαζί της και την κοίταζε.

«Ψάξτε για ίχνη,» πρόσταξε τους τρεις ανιχνευτές της μεγάλης ομάδας της, κι εκείνοι άρχισαν αμέσως να φωτίζουν το έδαφος με τους φακούς τους.

Δεν άργησαν να αναφέρουν πως η γη και η βλάστηση ήταν γεμάτες σημάδια ότι ένα πλήθος είχε περάσει από εδώ πριν από καμιά μέρα περίπου.

Οι μαχητές της Χάνκαθιρ, αναμφίβολα, σκέφτηκε η Έρνελιθ. «Και προς τα πού πήγαν;»

Βόρεια, απάντησαν οι ανιχνευτές. Ήθελε η μεράρχης να ακολουθήσουν τα ίχνη και πιο μακριά;

Η Έρνελιθ κοίταξε τα πυκνά σκοτάδια των δασών. Εδώ μέσα θα νόμιζες ότι η νύχτα είχε ήδη πέσει, αν και ακόμα ο ήλιος δεν είχε βασιλέψει. Όχι, σκέφτηκε, *δεν είναι καλή ώρα*. Αμφέβαλλε ότι θα έβρισκαν τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν απόψε, και πολύ φοβόταν ότι, αν επιχειρούσαν να την αναζητήσουν, θα χάνονταν μες στα Χαρνώθια δάση, όπου υπήρχαν Ίσκιοι κι ένα σωρό άλλοι κίνδυνοι. Το πρόβλημα ήταν, βέβαια, πως όσο καθυστερούσαν να κυνηγήσουν την Κόμισσα των Σκιών τόσο πιο απίθανο θα ήταν να την εντοπίσουν.

Και πάλι, όμως, η Έρνελιθ δεν ήθελε να προβεί σε βιαστικές ενέργειες. *Το σχέδιο του Άλνεντιρ ίσως είναι να μας βάλει να χαθούμε στα δάση. Μπορεί να μην τον ενδιαφέρει να σκοτώσει εμένα συγκεκριμένα, ο σκοτοφαγωμένος, επειδή με θεωρεί ασήμαντη, αλλά να προσπαθεί να κάνει ζημιά στο στράτευμα της Βασίλισσας.*

Η Έρνελιθ πρόσταξε να επιστρέψουν στην πόλη μέσω της σήραγγας.

Και όταν είχαν επιστρέψει εκεί οδήγησε τους μαχητές της στη δεύτερη σήραγγα: αυτή πίσω από το *Θησαυροφυλάκιο των Δασών*. Η οποία αποδείχτηκε ίδια με την προηγούμενη. Δεν διακλαδιζόταν πουθενά, δεν είχε κανένα φανερό άνοιγμα δεξιά ή αριστερά. Ήταν ευθεία, και έβγαζε μες στα Χαρνώθια δάση, βόρεια. Η Έρνελιθ διέταξε πάλι τους ανιχνευτές να ψάξουν για ίχνη, ενώ τώρα είχε νυχτώσει

(πράγμα που δεν έμοιαζε να έχει καμιά διαφορά εδώ, μες στη βλάστηση), κι εκείνοι σύντομα της ανέφεραν ότι ένα πλήθος είχε κατευθυνθεί προς τα βόρεια.

Η Έρνελιθ επέστρεψε για δεύτερη φορά στην Όσβελακ μαζί με τους μαχητές της, και τώρα τους πήγε στην τελευταία σήραγγα που της είχε δείξει ο Άλνεντιρ: αυτή στη Γειτονιά των Ποταμοπαράδων, στο Πλάι της Όχθης. Κατέβηκαν εκεί και διαπίστωσε ότι η μόνη διαφορά της συγκεκριμένης σήραγγας σε σχέση με τις προηγούμενες ήταν η αυξημένη υγρασία. Τα τοιχώματά της έμοιαζαν ιδρωμένα· στο έδαφος το χώμα ήταν λασπώδες. Έντονες φυτικές μυρωδιές σήψης έρχονταν στα ρουθούνια της Έρνελιθ, ορισμένες από τις οποίες αρκετά αποπνιχτικές, κάνοντάς την να ξεροκαταπίνει.

Φτάνοντας στο πέρας της σήραγγας, βγήκαν σ'ένα μέρος ελώδες αλλά και δασώδες συγχρόνως, βόρεια της Όσβελακ. Και η Έρνελιθ υπέθετε ότι δεν μπορεί παρά να βρίσκονταν στις παρυφές των Δυτικών Ελών.

Μερικοί από τους Αγωνιστές του Βασιλείου πυροβόλησαν μες στον βάλτο με τις οπλολόγχες τους, και μετά πλησίασαν κάτι βούρλα κι άρχισαν να τα χτυπάνε με τις αιχμηρές λεπίδες των οπλολογχών.

«Τι είναι;» τους φώναξε η Έρνελιθ, τραβώντας το πιστόλι της. «Τι συμβαίνει;»

Ένα από τα αγόρια στράφηκε να την κοιτάξει. «Δαίμονες, κυρία Μεράρχη!»

«Θα τους αφανίσουμε – για τη δόξα του Βασιλείου!» είπε ένα άλλο αγόρι.

«Πού είναι; Δε βλέπω τίποτα.»

Ένας μισθοφόρος είπε: «Λάθος έκαναν, Μεράρχη. Τέτοια μέρη παίζουν με το μάτι και με το μυαλό.»

Αλλά οι Αγωνιστές επέμεναν ότι κάτι τούς είχε γρυλίσει μέσα από τα βούρλα και ότι είχαν δει δόντια να γυαλίζουν από εκεί καθώς και παράξενες κινήσεις κάτω απ'το χαμηλό νερό του τέλματος.

Η Τιρκουάζη'χοκ, που ήταν μαζί με τους μαχητές που η Έρνελιθ είχε οδηγήσει εδώ, είπε: «Πρέπει όντως να ήταν κάποιο πνεύμα των βάλτων, Έρνελιθ. Περίμενε λίγο.» Μουρμούρισε ακατανόητα λόγια και τα μάτια της μισόκλεισαν, η γαλανόδερμη όψη της έγινε πολύ έντονη μες στην κουκούλα της, σαν αιχμηρή λεπίδα. Μετά από μερικές στιγμές σιωπής, είπε: «Μάλλον, κάτι ήταν εκεί, πιο πριν. Αλλά τώρα τίποτα δεν υπάρχει. Έφυγε. Μη σας ανησυχεί.»

Η Έρνελιθ πρόσταξε τους ανιχνευτές να ψάξουν για ίχνη, κι εκείνοι έψαξαν στο έδαφος μα δεν βρήκαν κάτι. Της είπαν ότι εδώ η γη ήταν πολύ υγρή και κατάπινε τα αχνάρια γρήγορα. Μες στη σήραγγα, όμως, είχαν διακρίνει σημάδια ότι ένα πλήθος είχε περάσει πρόσφατα. Υπήρχαν πατημασιές πάνω στο μαλακό χώμα εκεί. «Θέλετε να ψάξουμε και στα δάση, παραπέρα;» Ένας από τους ανιχνευτές έδειξε ανατολικά.

«Ναι,» απάντησε η Έρνελιθ· και ερεύνησαν πάλι. Βρήκαν όντως κάποια ίχνη και της ανέφεραν ότι οδηγούσαν βόρεια, όπως και τα προηγούμενα.

Αναμενόμενα, σκέφτηκε η Έρνελιθ. «Πάμε πίσω, στην πόλη.»

Ήταν παγιδευμένος σ' ένα σκοτεινό όνειρο, το μυαλό του γεμάτο σκοτεινές σκέψεις...

Γιατί η αδελφή του είχε επιτρέψει να γίνει τέτοιο πράγμα στην πόλη; Μπορούσαν να την είχαν υπερασπιστεί! Αν την είχαν υπερασπιστεί κανονικά, όλ' αυτά δεν θα είχαν συμβεί. Εκείνος δεν θα είχε αιχμαλωτιστεί, ούτε η Ζαφειρία θα... Τι του είχαν πει για τη Ζαφειρία; Μια σκιερή φίλη του είχε πει ότι ήταν ασφαλής, έτσι; Ότι είχε ξεφύγει απ' τους άτριχους λύκους της Σφετερίστριας. Όμως ο Άνφιρ δεν ήξερε αν έπρεπε να το πιστέψει· ίσως να του έλεγε ψέματα εκείνη η γυναίκα. Αν η Χάνκαθιρ δεν είχε προστάξει να εκκενωθεί η πόλη, αν είχαν υπερασπιστεί σωστά την Όσβελακ, όλ' αυτά θα είχαν αποφευχθεί...

Η Χάνκαθιρ δεν μπορούσε ούτε να προστατέψει την κόρη της, μα τον Χάρλαεθ Βοκ! Την είχε αφήσει να φύγει και νάρθει στην Όσβελακ, παρορμητική καθώς ήταν. Η μικρή δε θα έπρεπε ποτέ να βρισκόταν στην πόλη... Δες τώρα τι είχε γίνει! Ποιος μπορούσε να είχε προβλέψει ότι οι άνθρωποι της Σφετερίστριας θα έβρισκαν, κάπως, τη σήραγγα που οδηγούσε στο Παλάτι των Σκιών; Εξωφρενικό! Αλλά είχε συμβεί...

Η Χάνκαθιρ τούς είχε καταδικάσει. Τον είχε καταδικάσει... να αιχμαλωτιστεί από τους λύκους της Σφετερίστριας... να βρεθεί στα χέρια των Σκοτεινών Ακόλουθων...

Το Πεινασμένο Σκοτάδι να έπαιρνε τη Χάνκαθιρ! Δεν ήξερε τι έκανε!

Και γιατί όλ' αυτά; *Γιατί*, γαμώ τον Νούρκας; Επειδή δεν ήθελε να σκοτώσει τα «παιδιά» τους! Τους Αγωνιστές του Βασιλείου. Τα

τέρατα της Σφετερίστριας. Που δεν ήταν παιδιά πλέον· αυτός ο καταραμένος, ο Γάρταλιν αλ Μακμάρνουν, είχε καταστρέψει τα μυαλά τους. Όλοι ήξεραν τι ήταν οι Αγωνιστές του Βασιλείου. Μηχανές του θανάτου, αυτό ήταν!

Και η Χάνκαθιρ, επειδή δεν ήθελε να σκοτώσει μηχανές του θανάτου, είχε ρίξει την πόλη στα χέρια των λύκων της Σφετερίστριας – και τον είχε οδηγήσει να βρεθεί αιχμάλωτός τους και, τώρα, ανάμεσα σε Σκοτεινούς Ακόλουθους.

Το Πεινασμένο Σκοτάδι να την έπαιρνε, την καταραμένη!

Δεν υπήρχε καμιά σωτηρία πλέον. Τα πάντα είχαν διαλυθεί. Το μόνο που έμενε ήταν το Πεινασμένο Σκοτάδι να έρθει για να τα καταπιεί και να δώσει τέλος!

Για να μη σκοτώσει τέρατα, σκότωσε εμάς...

Και πού είμαι, τώρα; ΠΟΥ ΕΙΜΑΙ;

Κοιμόταν, το καταλάβαινε πως κοιμόταν, μα δεν μπορούσε να ξυπνήσει. Αισθανόταν το σώμα του μουδιασμένο, τα μάτια του κλειστά. Και είχε την αίσθηση πως το μυαλό του στροβιλιζόταν μέσα σ'ένα ατέρμονο έρεβος.

Παγιδευμένος... παγιδευμένος...

Αλλά και έξω από το όνειρο παγιδευμένος ήταν. Πουθενά λύτρωση... Πουθενά...

Η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν είχε νικήσει τους Νασόλντουν... εξαιτίας αυτής της ανοησίας της αδελφής του. Το Σκοτάδι να τους έπαιρνε όλους! Όλους!

Η Ζαφειρία... Πρέπει να ήταν νεκρή κι η Ζαφειρία. Εκείνη η σκιερή γυναίκα (η *Ναλτάφιρ*, θυμήθηκε ξαφνικά το όνομά της) δεν μπορεί νάχε πει αλήθεια. Είχε πει ότι η Ζαφειρία πέταξε με αερώνυχα, αλλ' αυτό αποκλείεται να συνέβη. Τους αερώνυχές τους τους είχαν κλέψει οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι.

Η Ζαφειρία ήταν νεκρή... νεκρή... Η Χάνκαθιρ έφταιγε για όλα! Η Χάνκαθιρ!

Και πού είχε πάει τώρα τους πολίτες της Όσβελακ; Πού είχε πάει τον γιο του που ήταν μαζί της; Δεν έπρεπε ποτέ να της τον είχε εμπιστευτεί, τον μικρό Άλφεντουρ... Και η Ζιρίνα; Ήταν ζωντανή η Ζιρίνα; Πρέπει να ήταν. Πρέπει!... Αλλά η Χάνκαθιρ θα τους οδηγούσε όλους στην καταστροφή τους. Μεσ στα δάση, σαν θηρία... Δε θα έπαιρναν ποτέ την πόλη. Οι λύκοι της Σφετερίστριας γνώριζαν πολλά για την Όσβελακ· η Χάνκαθιρ δεν πρόκειται να κατάφερνε να εισβάλει για

να την ανακτήσει, όπως σχεδίαζε. Οι βασιλικοί ήξεραν όλα τα περάσματα, τα πάντα.

Η Χάνκαθιρ μάς καταδίκασε...

Η Χάνκαθιρ με εγκατέλειψε εδώ... πρώτα, στα χέρια των τυράννων του Βασιλείου... και τώρα, ακόμα χειρότερα, στην αγκαλιά του Πεινασμένου Σκοταδιού...

(και το σκοτεινό όνειρο συνεχιζόταν)

Ο Αρθάκιν ήταν νοοχορευτής του Σκότους, πράγμα που σήμαινε ότι διέφερε από τους άλλους νοοχορευτές της Μοργκιάνης μόνο σε ένα πράγμα: οι δυνάμεις του είχαν ξυπνήσει αφού το Ιερό Σκότος είχε αγγίξει το μυαλό του.

Στροβιλιζόταν και λικνιζόταν, τώρα, σαν φυσικό στοιχείο μέσα στο υπόγειο σπήλαιο που φωτιζόταν από δαυλούς, το πρασινόδερμο σώμα του γυμνό εκτός από μια μαύρη περισκελίδα, λυγρό και μυώδες συγχρόνως. Οι κινήσεις του θύμιζαν νερό που κυλά, άνεμο που φυσά, φυλλωσιές που αναδύονται, σκοτάδι πάνω σε σιγαλιά, σιγαλιά πάνω σε σκοτάδι. Η σκιά του τον ακολουθούσε σαν πιστός σύντροφος, σαν το Ιερό Σκότος που περιμένει να τυλίξει την Πλάση – ένα σημάδι υπενθύμισης, ιερότητας.

Η Ναλτάφιρ παρακολουθούσε τον νοοχορευτή κι αισθανόταν μια έξαψη μέσα της· ήθελε να τον ξαπλώσει και να τον καβαλήσει. Αλλά ήταν σιωπηλή τώρα, όπως και οι Σκότιοι Αδελφοί της.

Ο χορός του Αρθάκιν τελείωσε σταδιακά, όχι απότομα. Έπαψε να στροβιλίζεται και να λικνίζεται όπως ο χείμαρρος που έχει γεννηθεί από την καταιγίδα παύει να κυλά αφού η καταιγίδα έχει ξεψυχήσει.

Ο Αρθάκιν έμεινε γονατισμένος στο ένα γόνατο για μερικές στιγμές... και τα μάτια του συνάντησαν τα μάτια της Ναλτάφιρ, κι έμοιαζαν να ξέρουν τις σκέψεις της – ότι τον ήθελε, *τώρα*.

Η Ναλτάφιρ έγλειψε τα χείλη της, και ήπιε μια γουλιά κρασί Χαρνώθων δασών.

Ο νοοχορευτής του Σκότους ορθώθηκε, ζύγωσε το τραπέζι, έπιασε από εκεί την κιμωλία που τον περίμενε, και, πηγαίνοντας στον τοίχο παραδίπλα, άρχισε να γράφει μανιωδώς, σαν να φοβόταν ότι θα ξεχνούσε τα πράγματα που είχαν έρθει στο μυαλό του με τον χορό της νήσης.

Οι άλλοι Σκότιοι Αδελφοί, οι Άγγελοι του Επερχόμενου, παρακολουθούσαν.

Και ο Άλνεντιρ είπε: «Βλέπετε; Κάνει ό,τι υπολογίσαμε, και η Βασίλισσα θα την ονομάσει Κόμισσα.» Τράβηξε ακόμα μια τζούρα απ'το αρωματικό τοιγάρο που είχε στρίψει λίγο προτού σταματήσει ο χορός της νόησης. «Η γραφή του Αρθάκιν δε μπορεί να σημαίνει τίποτ' άλλο.»

Ο νοοχορευτής, έχοντας τελειώσει με το γράψιμο στον μαύρο τοίχο, στράφηκε ν'αντικρίσει τους Σκότιους Αδελφούς του. Σιωπηλός, πάντα σιωπηλός. Η γλώσσα του ήταν κομμένη, αλλά αυτό δεν τον είχε οδηγήσει στον Σιλίσβας· τον είχε φέρει στην αγκαλιά του Ιερού Σκότους, τον είχε κάνει να *καταλάβει*.

Το επόμενο πρωί, ο αερώνυχας που η Έρνελιθ είχε στείλει στην Πρωτεύουσα επέστρεψε, και η πιλότος του, η Ναλτάφιρ ωλ Άσκενθεκ, έδωσε στη μεράρχη μια τυλιγμένη επιστολή από τη Βασίλισσα. «Μου είχε πει ότι θα την ετοίμαζε νωρίτερα,» ανέφερε, «αλλά μετά είχε δουλειές, και την ετοίμασε τελικά τη νύχτα. Έτσι ήρθα τώρα.»

Η Έρνελιθ πήρε την επιστολή στο χέρι της, καθώς οι δυο τους ήταν όρθιες μέσα στη Μεγάλη Αίθουσα του Παλατιού των Σκιών, με τα τρία τζάκια αναμμένα. Αγωνιστές του Βασιλείου στέκονταν φρουροί στην περιφέρεια της αίθουσας και στις εισόδους. Ο μάγος Αρθάκιν'μोर ήταν, επίσης, εδώ, καθώς και τέσσερις στρατιωτικοί.

«Πώς πήρε τα νέα η Μεγαλειοτάτη;» ρώτησε η Έρνελιθ.

«Μου έκανε ερωτήσεις,» αποκρίθηκε η Ναλτάφιρ.

«Τι ερωτήσεις;»

«Γι'αυτόν που μας έδειξε τη σήραγγα που οδηγεί στο Παλάτι των Σκιών· για το πώς σκοτώθηκε ο Κόμης Γάρταλιν· για την όλη κατάσταση στην Όσβελακ τώρα.»

«Για εμένα τι είπε;»

«Τίποτα ιδιαίτερο, κυρία Μεράρχη. Δε θυμάμαι να είπε κάτι συγκεκριμένο.»

Τίποτα ιδιαίτερο... Η η Ναλτάφιρ κάτι έκρυβε. Αν όντως η Βασίλισσα δεν είχε πει τίποτα, αυτό μπορούσε να δείχνει ότι ήταν είτε ευχαριστημένη είτε δυσαρεστημένη. *Αλλά θα το μάθω σύντομα...* Η Έρνελιθ κοίταξε το κυλινδρικά τυλιγμένο χαρτί στο χέρι της.

«Πολύ καλά, Ναλτάφιρ,» είπε. «Μπορείς να πηγαίνεις.»

Η μαντατοφόρος χαιρέτισε στρατιωτικά κι αποχώρησε.

Η Έρνελιθ βάδισε ως το τζάκι που από πάνω του ήταν λαξεμένο το ιερό σύμβολο του Χάρλαεθ Βοκ. Οι φλόγες μέσα του μούγκριζαν. Στα

χέρια της βαστούσε την επιστολή της Βασίλισσας, και δίσταζε να την ανοίξει. Αισθανόταν αγχωμένη.

Σήμερα είχε ντυθεί σαν αρχόντισσα περισσότερο παρά σαν στρατιωτικός. Φορούσε ένα μακρύ γαλανόμαυρο φόρεμα με ψηλό γιακά πίσω και δίπλα από τον λαιμό, και αιχμηρό ντεκολτέ που έφτανε σχεδόν ως τον αφαλό, αλλά δεν φανέρωνε το μαύρο δέρμα της Έρνελιθ· φανέρωνε το γκρίζο, αλεξισφαιρο γιλέκο με το οποίο ήταν ντυμένη κάτω από το φόρεμα: λεπτό αλλά ανθεκτικό· μπορούσε να προστατέψει, οριακά, ακόμα κι από λεπίδες. Στους ώμους της Έρνελιθ απλωνόταν μια εσάρπα αράχνης· τα χέρια της κάλυπταν γάντια από μαλακό δέρμα λαγού. Τα ξανθά μαλλιά της ήταν φτιαγμένα κωνοειδώς πάνω απ'το κεφάλι της, αριστοκρατικά, με δυο τούφες να πέφτουν ελεύθερες πλάι από τ'αφτιά της, που ένα μεγάλο σκουλαρίκι με το οικόσημο των Ζαλτάρεμ γυάλιζε στο καθένα. Τα χείλη της ήταν αργυροβαμμένα. Από την επάνω άκρη του ντεκολτέ της κρεμόταν ένα ζευγάρι ασημόχρωμα γυαλιά.

Ναι, ήταν ντυμένη σαν αρχόντισσα, αλλά αισθανόταν σαν θεατρίνα. Αυτή η επιστολή θα της έλεγε αν ήταν *πραγματική* αρχόντισσα: αν η Βασίλισσα την εμπιστευόταν: αν δεν είχε χάσει την εμπιστοσύνη της στον Οίκο των Ζαλτάρεμ.

Η Έρνελιθ έσπασε τη σφραγίδα του μηνύματος με τον αντίχειρά της. Το ξετύλιξε. Το διάβασε εκεί, όρθια, πλάι στις φλόγες του τζακιού, με το σύμβολο του Ιερού Δέους από πάνω της σαν κριτής.

Η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν εξέφραζε τη λύπη και την οργή της για τον θάνατο του ξαδέλφου της, Γάρταλιν, αλλά επαινούσε την Έρνελιθ για το σθένος της στην αντιμετώπιση των προδοτών του Βασιλείου. Ωστόσο, έλεγε πως ίσως να είχαν φερθεί παρορμητικά που είχαν εμπιστευτεί τον άγνωστο που τους είχε δείξει τη σήραγγα η οποία οδηγούσε στο Παλάτι των Σκιών. Η Βασίλισσα ήθελε αυτός ο άνθρωπος να βρεθεί, ει δυνατόν, και να ανακριθεί· ήθελε να μάθει ποιος ήταν. Επίσης, ήθελε να αιχμαλωτιστεί η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, και όλοι οι Νασόλντουν. *Δεν μπορεί να υπάρχουν δύο Κόμισσες της Όσβελακ*, έγραφε η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν. *Η παλιά προδότρια πρέπει να σταθεί ενώπιον της δικαιοσύνης του Ιερού Δέους, προτού μια νέα, πιστή γυναίκα του Βασιλείου την αντικαταστήσει.* Και η Βασίλισσα έλεγε στην Έρνελιθ ότι, από εδώ και στο εξής, και μέχρι να αιχμαλωτιστεί η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, θα ήταν Προσωρινή Αρχόντισσα της Όσβελακ.

Προσωρινή Αρχόντισσα της Όσβελακ... Η Έρνελιθ δεν ήταν σίγουρη πώς της άρεσε αυτό. Οι φλόγες στο τζάκι έμοιαζαν με εκκωφαντικό βούισμα στ'αφτιά της. Σαν το γέλιο του Χάρλαεθ Βοκ.

Προσωρινή Αρχόντισσα... όχι πραγματική Αρχόντισσα. Βρισκόταν υπό δοκιμασία. Η Βασίλισσα τής έλεγε, ουσιαστικά, ότι θα γινόταν Κόμισσα της Όσβελακ, πραγματική Αρχόντισσα της πόλης, μόνο αν αιχμαλώτιζε τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν.

Αλλά πώς στα κόλπα του Ιουράσκε θα την έβρισκε για να την αιχμαλωτίσει; Η Κόμισσα των Σκιών μπορεί τώρα να ήταν *οπουδήποτε* στα Χαρνώθια δάση!

Δεν έπρεπε να είχα διστάσει χτες, σκέφτηκε η Έρνελιθ, τυλίγοντας κυλινδρικά την επιστολή μέσα στα γαντοφορεμένα χέρια της. *Δεν έπρεπε να είχα καθυστερήσει*. Και τώρα δεν είχε ούτε τον Άνφιρ αλ Νασόλντουν στα μπουντρούμια για να τον ανακρίνει και να της δώσει πληροφορίες. Και όχι μόνο αυτό, μα κανείς δεν μπορούσε να καταλάβει πώς ακριβώς ο σκοτοφαγώμενος είχε δραπετεύσει! Οι Αγωνιστές που τον φρουρούσαν είχαν σκοτωθεί – είχαν δολοφονηθεί. Κάποιος τούς είχε σκίσει τον λαιμό με μικρή λεπίδα. Το κελί του Άνφιρ είχε ξεκλειδωθεί κανονικά· η κλειδαριά δεν ήταν σπασμένη. Αλλά κανένας δεν ήξερε τίποτ' άλλο. Κανένας δεν μπορούσε να καταλάβει πώς ο δολοφόνος είχε κατεβεί στα μπουντρούμια απαρατήρητος και πώς είχε πάρει τον Άνφιρ από εκεί αφού τον είχε ελευθερώσει. Απ'όσα γνώριζαν, ίσως ο αδελφός της Κόμισσας των Σκιών να είχε δραπετεύσει *από μόνος του*.

Η Έρνελιθ υποπτευόταν ότι υπήρχε κάποια κρυφή είσοδος στα μπουντρούμια, κάποια είσοδος σαν αυτή που είχε ανοίξει ο Άλνεντιρ στη σήραγγα. Και οι εχθροί της – οι άνθρωποι της Κόμισσας των Σκιών που κρύβονταν μες στην πόλη – ήξεραν γι'αυτή την είσοδο, αλλά εκείνη δεν ήξερε. Είχε προστάξει να ερευνηθεί κάθε σπιθαμή των μπουντρομιών, όμως ακόμα κανείς δεν της είχε αναφέρει τίποτα.

Είχε, επίσης, προστάξει να διπλασιαστούν οι περιπολίες στους άδειους δρόμους της Όσβελακ, καθώς και οι φρουροί στο Παλάτι των Σκιών. Υπήρχε κίνδυνος· δεν είχαν όλοι οι άνθρωποι των Νασόλντουν εγκαταλείψει την πόλη. Αλλά αυτούς που είχαν μείνει η Έρνελιθ θα τους έβρισκε, και θα τους ανάγκαζε να μιλήσουν: να της μαρτυρήσουν πού κρυβόταν τώρα η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν.

Το ερώτημα ήταν μήπως η Κόμισσα των Σκιών το περίμενε αυτό. Μπορεί να μην έμενε σταθερή σε ένα μέρος αλλά να μετακινιόταν. Ή μπορεί να μην είχε πει τη θέση της κρυψώνας της στους ανθρώπους της που βρίσκονταν εδώ.

Κακώς δίστασα χτες ν'ακολουθήσω τα ίχνη των μαχητών της που υποχώρησαν από την πόλη, σκέφτηκε η Έρνελιθ. Ήταν λάθος. Λάθος!

Στράφηκε και βάδισε προς τους τέσσερις στρατιωτικούς και τον Αρθάκιν'μορ που κάθονταν μέσα στη Μεγάλη Αίθουσα, γύρω απ'το καινούργιο τραπέζι που είχαν στήσει (αφού το προηγούμενο είχε γίνει κομμάτια ύστερα από τη συμπλοκή εδώ). «Ξεκινάμε αμέσως,» είπε η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ. «Ξεκινάμε για να βρούμε την Κόμισσα των Σκιών και τους ανθρώπους της.»

Ο νοοχορευτής του Σκότους, πριν από κάποιες ώρες, είχε γράψει επάνω στον μαύρο τοίχο, με την κιμωλία του: Η ΝΕΑ ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ ΣΕ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΘΑ ΤΗΝ ΚΥΝΗΓΗΣΕΙ ΝΟΜΙΖΟΝΤΑΣ ΟΤΙ ΕΧΕΙ ΕΧΘΡΟΥΣ ΚΡΥΜΜΕΝΟΥΣ ΜΕΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΟΡΙΣΜΕΝΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΩΛΕΙΑ ΤΟΥ ΧΑΜΕΝΟΥ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥ ΤΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΚΟΙ ΤΗΣ ΤΗ ΒΛΕΠΟΥΝ ΜΕ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ ΑΛΛΑ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΕΝΩ ΦΟΒΟΥΝΤΑΙ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΚΡΥΒΟΝΤΑΙ ΕΝΩ ΑΝΑΡΩΤΙΟΥΝΤΑΙ ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΗ ΤΗΝ ΠΡΟΦΥΛΑΞΗ ΠΑΝΤΟΥ ΜΕΓΑΛΩΝΕΙ, ΦΡΟΥΡΟΙ, ΕΝΩ ΑΝΑΡΩΤΙΕΤΑΙ ΓΙ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΤΗ ΒΟΗΘΗΣΑΝ, ΕΧΘΡΟΙ Ή ΦΙΛΟΙ;

Οι ονειρικές αλυσίδες λύθηκαν σαν πέπλο σκοταδιού που αποτραβιέται...

Ο Άνφιρ βλεφάρισε. Κούνησε τα χέρια, τα πόδια, νιώθοντας μωδιασμένους. Ανασηκώθηκε, βλέποντας ότι βρισκόταν σε μια σπηλιά – στην άκρη μιας σπηλιάς – ξαπλωμένος σε ράντσο. Παραδίπλα, σ'ένα τραπέζι, κάθονταν η Ναλτάφιρ, ο πρασινόδερμος, σγουρομάλλης, μυστακοφόρος άντρας, κι ένας άλλος άντρας που ο Άνφιρ πρώτη φορά έβλεπε: μαυρόδερμος, πρασινομάλλης, με μαλλιά μακριά, δεμένα λυκοουρά. Έντονα γκρίζα μάτια. Τα είχε ξαναδεί αυτά τα γκρίζα μάτια;

«Ο σκοτεινός φιλοξενούμενος είναι, και πάλι, μαζί μας,» είπε ο γκριζομάτης άντρας. «Ξανασυναντιόμαστε, Άρχοντα Άνφιρ...»

«Είχαμε συναντηθεί και παλιότερα;» Το στόμα του ήταν ξερό, τόσο ξερό... και πικρό.

«Δε θυμάσαι; Ποιος σε προειδοποίησε για τον ερχομό των εχθρών σου από τη σήραγγα κάτω απ'το Παλάτι των Σκιών;»

«Εσύ είσαι, λοιπόν...» Ο Άνφιρ άπλωσε το χέρι του για να πιαστεί απ'το τοίχωμα πλάι του και να σηκωθεί.

«Σιγά-σιγά, Άρχοντα Άνφιρ,» είπε ο άντρας. «Θα είσαι ζαλισμένος, αναμφίβολα.»

«Με δηλητηριάσατε!» μούγκρισε ο Άνφιρ καθώς ορθωνόταν μετά δυσκολίας, νιώθοντας ακόμα το αριστερό του πόδι να πονά έντονα. «Με ναρκώσατε!» Τα πάντα τα είχε καταπιεί το Πεινασμένο Σκοτάδι... Τα πάντα... Η αδελφή του τον είχε εγκαταλείψει εδώ, η καταραμένη! – και είχε καταδικάσει και την πόλη – και τη Ζαφειρία, την ίδια της την κόρη! Κι εκείνος πού είχε καταλήξει; Μαζί με Σκοτεινούς Ακόλουθους, γαμώ τον Νούρκας! *Μαζί με Σκοτεινούς Ακόλουθους.* Αιχμάλωτός τους.

«Απλώς κάτι για να ξεκουραστείς,» του είπε η Ναλτάφιρ.

«Τι;»

«Αυτό στο κρασί σου. Απλώς κάτι για να ξεκουραστείς, Άρχοντα Άνφιρ. Ήσουν πολύ κουρασμένος.»

«Δε νιώθω ξεκούραστος τώρα,» μούγκρισε.

«Έλα, κάθισε μαζί μας.» Η Ναλτάφιρ ύψωσε μια κούπα προς το μέρος του, σαν για να του την προσφέρει. «Ο κύριος αποδώ» – έδειξε τον γκριζομάτη άντρα με το βλέμμα της – «ονομάζεται Άλνεντιρ. Κι ο κύριος αποκεί» – έδειξε, παρομοίως, τον πρασινόδερμο άντρα – «Αρθάκιν· αλλά μην περιμένεις ο ίδιος να σου μιλήσει.»

Ο Αρθάκιν ύψωσε τη δική του κούπα προς τη μεριά του Άνφιρ, μα όχι σαν για να του την προσφέρει: σαν για να τον χαιρετίσει. Χαμογέλουσε αχνά, λες και ήξερε κάποιο βαθύ μυστικό που εκείνος αγνοούσε.

«Αρκετά!» γρύλισε ο Άνφιρ αλ Νασόλντουν. «Φεύγω αποδώ!»

«Για να πας *πού;*» του είπε ο Άλνεντιρ. «Ξανασκέψου το και θα δεις ότι είμαστε οι μόνοι φίλοι που σου έχουν απομείνει.»

«*Φίλοι;*» έκρωξε. «Είστε...» *Σκοτεινοί Ακόλουθοι. Το γαμημένο Σκοτάδι τάχει καταπιεί όλα! Όλα!*

«...Άγγελοι του Επερχόμενου, Άρχοντα Άνφιρ. Και, ναι, είμαστε οι μοναδικοί φίλοι σου. Η πόλη είναι γεμάτη εχθρούς σου. Θα ήθελες να βγεις εκεί; Δεν υπάρχει κανείς στους δρόμους της εκτός από μαχητές της Σφετερίστριας που σε αναζητούν. Ψάχνουν για σένα από τη μια άκρη ως την άλλη. Η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ, η νέα Κόμισσα της Όσβε-λακ, σε θέλει αιχμάλωτό της ξανά – η γυναίκα που αντιμετώπισες στη σήραγγα λίγο προτού η Ναλτάφιρ έρθει να σε βοηθήσει.»

«Τι... τι ήθελε εκεί; Πώς βρέθηκε εκεί; Και γιατί είναι Κόμισσα της Όσβελακ; Πού είναι ο Γάρταλιν αλ Μακμάρνουν;»

«Ο ξάδελφος της Βασίλισσας είναι νεκρός,» του είπε η Ναλτάφιρ. «Σκοτώθηκε κατά την εισβολή στο παλάτι σας.»

«Δεν... δεν τον είδα να...»

«Η κατάσταση ήταν έκρυθμη εκεί μέσα,» είπε ο Άλνεντιρ. «Μετά βίας καταφέραμε να σώσουμε την ανιψιά σου, τη Ζαφειρία. Ελπίζω να είναι καλά.»

«Τη Ζαφειρία...»

«Ναι.»

Η Ναλτάφιρ είπε: «Ακούγεσαι διψασμένος. Έλα να καθίσεις μαζί μας, να πεις κάτι.» Εξακολουθούσε να κρατά εκείνη την κούπα υψωμένη.

«Φαρμάκι του Ιουράσκε πάλι; Όχι, ευχαριστώ.»

«Δεν έχεις ανάγκη από ξεκούραση τώρα. Αυτός είναι ψυχοχυμός, από το Δάσος των Ψυχών. Πολύ γευστικός, πολύ δροσερός.»

Ο Άνφιρ αισθάνθηκε δελεασμένος.

«Κάθισε μαζί μας,» επανέλαβε η Ναλτάφιρ.

Ο Άνφιρ πλησίασε, πήρε την κούπα από το χέρι της, και δοκίμασε το ποτό. Ήταν πράγματι ψυχοχυμός – χυμός από φρούτα του Δάσους των Ψυχών, μακριά στην ανατολή – όντως, πολύ γλυκός και πολύ δροσιστικός. Ήπιε άλλη μια γουλιά.

«Θα φύγω,» τους είπε, χωρίς νάχει καθίσει ακόμα.

«Για να πας πού;» τον ξαναρώτησε ο Άλνεντιρ. «Στην Όσβελακ δεν μπορείς να πας. Στα Χαρνώθια δάση, δεν ξέρεις πού είναι η αδελφή σου... εκτός αν είπες ψέματα στη Ναλτάφιρ χτες.»

Ο Άνφιρ ήπιε ψυχοχυμό. «Δεν της είπα ψέματα. Δεν ξέρω πού έχει πάει η Χάνκαθιρ τους πρόσφυγες.» Η σκοτοφαγωμένη! Τους είχε καταστρέψει όλους! Τους είχε ρίξει στην αγκαλιά του Πεινασμένου Σκοταδιού! «Γνωρίζω μόνο που ήταν το αρχικό μέρος συνάντησης. Αλλά δεν θα βρίσκονται πια εκεί. Σίγουρα δεν θα βρίσκονται πια εκεί.» *Θα τους έχει οδηγήσει σ'άλλη καταστροφή... Άδειασε την πόλη – την έδωσε στους λύκους της Σφετερίστριας – επειδή δεν ήθελε να σκοτώσει «παιδιά» που είναι τέρατα – και μας καταδίκασε όλους...* Ο Άνφιρ αισθανόταν σαν νεκρός που ο Μεταθανάτιος Κήπος τού κρατούσε την πύλη του κλειστή, που ακόμα κι η Λωράθλου τον αποστρεφόταν. Αισθανόταν μολυσμένος.

«Καταλαβαίνεις, λοιπόν;» του είπε ο Άλνεντιρ. «Είμαστε οι μόνοι φίλοι που σου έχουν απομείνει, Άρχοντα Άνφιρ.»

«Κάθισε,» τον προσκάλεσε πάλι η Ναλτάφιρ.

Ο Άνφιρ κάθισε. «Σκοτεινοί Ακόλουθοι... Φίλοι μου...»

«Τι έχουμε κάνει, μέχρι στιγμής, για να μας θεωρείς εχθρούς;» τον ρώτησε ο Άλνεντιρ.

Και ο Άνφιρ δεν μπορούσε αμέσως να απαντήσει. Αφού η Χάνκαθιρ τον είχε ρίξει στο Σκοτάδι, η δαιμονισμένη, το Σκοτάδι θα έπρεπε τώρα να είναι ο οίκος του...

Ήπιε άλλη μια γουλιά από τον ψυχοχυμό, και παρατήρησε ότι το ποτό είχε σχεδόν τελειώσει στην κούπα του.

Κεφάλαιο 7

Οι Παρυφές των Δασών και η Καρδιά του Τραγουδιού

χοντας βγει από τους λοφότοπους των Σπαθωτών Ακτών, οδοιπορούσαν μία ημέρα προς τα νοτιοδυτικά, περνώντας από την άλλη μεριά της δημοσίας και, τελικά, περνώντας κι από την άλλη μεριά των σιδηροδρομικών γραμμών του Μεγάλου Σιδηροδρόμου της Μοργκιάνης. Η Λουκία, που ποτέ δεν της άρεσαν οι πεζοπορίες, μούγκριζε και διαμαρτυρόταν, και ρωτούσε γιατί δεν σταματούσαν σε κάποιο χωριό ή πόλη για ν'αγοράσουν μεταφορικό μέσο – έστω κάνα γαϊδούρι! Αλλά ο Νέλδουρ τής έλεγε πως ήταν πολύ ριψοκίνδυνο να πλησιάσουν κατοικημένο μέρος ακόμα: βρίσκονταν αρκετά κοντά στην Κέλμενκωθ· ίσως οι άνθρωποι της Σφετεριστρίας να τους εντόπιζαν κάπως.

Ο Κάλνεντουρ, για να πάρει το μυαλό της Λουκίας από την οδοιπορία, άρχισε πάλι να της μαθαίνει την Καθομιλουμένη. Ούτως ή άλλως, ήταν βέβαιο πως θα της χρειαζόταν. Της είπε πώς ονομαζόταν το καπέλο σκοτεινών δασών, και πώς ονομάζονταν τα ασημόχρωμα γυαλιά, και πώς έλεγες *ταξιδεύω* και *ταξιδεύουν* σε όλους τους ρηματικούς χρόνους.

Ο Ακατάλυτος κυνηγούσε ποντίκια της υπαίθρου. Ο Δεξής και η Αριστερή φτερούγιζαν τριγύρω, ερευνώντας το Μοργκιανό τοπίο, αλλά πάντα επιστρέφοντας στους ώμους του φίλου τους.

Ο Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ ήταν σιωπηλός σαν σκιά. Και ούτε οι πιστοί του Πεπρωμένου μιλούσαν πολύ· αλλά αυτό ήταν σύνηθες για Μοργκιανούς. Η σιωπή του Θέλεντιρ είχε κάτι το *παγερό*.

Ο Κάλνεντουρ έβλεπε συχνά μια μορφή να τους παρακολουθεί από απόσταση: έναν μοναχικό ταξιδιώτη. Και ήταν βέβαιος πως κανείς από τους άλλους δεν τον έβλεπε. *Ο Νούρκας ο Περιπλανώμενος...*

Μετά το μεσημέρι, αφού είχαν διαλύσει τον πρόχειρο καταυλισμό τους και ταξίδευαν ξανά, είδε κι ένα πελώριο πουλί να περνά από πάνω τους *χωρίς να ρίχνει σκιά*. Ήταν ένα πτηνό περήφανο, με μάτια αστραφτερά και πούπουλα γκρίζα και καφετιά. Δεν ήταν ένα οποιοδήποτε ζώο. Δεν ήταν καν ζώο. Ήταν ο Σολκάρκας ο Ιπτάμενος, ο

θεός του ανέμου, του ουρανού, των αεροναυτών· ο Κάλνεντουρ δεν είχε καμιά αμφιβολία γι' αυτό. Όπως και για το ότι μόνο εκείνος τον έβλεπε.

Ο Σολκάρκας τον παρατηρούσε για λίγο. Ύστερα πέταξε μακριά· χάθηκε στα βάθη των ουρανών.

Ο Ιουράσκε, επίσης, ποτέ δεν ήταν μακριά· ο Κάλνεντουρ τον εντόπιζε κάθε τόσο με τις άκριες των ματιών του: μια καμπουριαστή μορφή πίσω από βράχους και δέντρα, ή μια ουρά μόνο. Και ούτε ο Σερτίνγκε, το Θηρίο της Πλάσης, απουσίαζε· ο Κάλνεντουρ τον έβλεπε κι αυτόν, σε διάφορες μορφές – άλλοτε μια πέτρα, άλλοτε ένα δέντρο, άλλοτε ένα ζώο. *Είσαι κυνηγός... Να κυνηγήσουμε... Μαζί...* Ο Κάλνεντουρ δεν απαντούσε στο κάλεσμα του Μεγάλου Θηρίου.

Το βράδυ, ενώ είχαν καταυλιστεί ξανά, η Λουκία ξεκούραζε τα πόδια της, η Ζέρκιλιθ ακόνιζε το σπαθί της, και δύο πιστοί του Πεπρωμένου – ο Ρόνελβουρ και η Κέσριμιθ – μιλούσαν ψιθυριστά με τον Θέλεντιρ στα άκρα της ακτινοβολίας της φωτιάς τους. Ο Κάλνεντουρ αναρωτιόταν τι να του έλεγαν. Προσπαθούσαν, άραγε, να τον τραβήξουν στη θρησκεία τους, βλέποντάς τον απεγνωσμένο ύστερα από ό,τι του είχε συμβεί στην Κέλμενκωθ;

«Αύριο, τουλάχιστον, θα βρούμε κάνα μεταφορικό μέσο;» είπε η Λουκία ανάβοντας ένα από τα Υπερυδάτια τοιγάρα που είχε μαζί της. «Εδώ πέρα, τα μέρη μοιάζουν έρημα, τελείως έρημα. Και κοίτα αποκεί» – έδειξε προς τα δυτικά. «Δάσος. Πυκνό δάσος, μα την ουρά της Έχιδνας!»

«Αυτά είναι τα Χαρνώθια δάση. Απλώνονται στην καρδιά του Βασιλείου,» της εξήγησε ο Κάλνεντουρ. «Ή, μάλλον, το Βασίλειο τα αγκαλιάζει, εκτείνεται γύρω τους. Τα δάση είναι από μόνα τους βασίλειο αβασίλευτο. Και πολύ επικίνδυνα. Εκτός των άλλων, κυκλοφορούν Ίσκιοι εκεί. *Ίσκιοι*» – είπε τη λέξη και στην Καθομιλουμένη.

«Τι είναι οι Ίσκιοι;»

«Πνευματικές οντότητες που παρουσιάζονται σαν σκιές. Προκαλούν παραφροσύνη· σε οδηγούν στην καταστροφή σου.»

«Και πηγαίνουμε σ' αυτά τα γαμημένα δάση τώρα;»

«Δε νομίζω ότι ο Νέλδουρ σκοπεύει να μας βάλει εκεί.»

«Πού θα βρούμε μεταφορικό μέσο εδώ πέρα, Γεώργιε; Μόνο ερημιές βλέπω!»

«Τον λάθος άνθρωπο ρωτάς...» Και κοίταξε προς τη μεριά του Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ, που καθόταν πλάι στη φωτιά μαζί με μερικούς από τους άλλους πιστούς του Ιουράσκει.

Η Λουκία δεν σηκώθηκε απ'τη θέση της για να πλησιάσει τον Αρχικαλεστή και να τον ρωτήσει. Ούτε δυνάμωσε τη φωνή της για να του μιλήσει. Τράβηξε ακόμα μια τζούρα απ'το τσιγάρο της και φύσηξε καπνό απ'τα ρουθούνια.

Αργότερα, όταν κοιμήθηκαν, ο Κάλνεντουρ ονειρεύτηκε ότι κυνηγούσε στις παρυφές των Χαρνώθιων δασών, κι ένα θηρίο ήταν πάντα δίπλα του, σύντροφός του. Ποτέ όμως δεν μπορούσε να γυρίσει και να το κοιτάξει. Και τελικά συνειδητοποίησε ότι εκείνος ήταν το θηρίο αλλά, συγχρόνως, το θηρίο ήταν και κάτι άλλο. Μια άλλη *δύναμη*. Ο Σερτίνγκε...

«Τι θα γίνει, ρε, θα μας οδηγήσεις σε κάνα πολιτισμένο μέρος;» ρώτησε η Λουκία τον Αρχικαλεστή του Πεπρωμένου, όταν είχε ξημερώσει και διέλυαν τον καταυλισμό τους μέσα στις πρώτες, αδύναμες ακτίνες του ήλιου της Μοργκιάνης. «Πρέπει να βρούμε κάτι να καθαλήσουμε.»

«Ός το βράδυ.»

«Τι “ώς το βράδυ”; Δεν υπάρχει μέρος πιο πριν;»

«Μικροί οικισμοί, μονάχα. Μπορούμε να κλέψουμε από εκεί—»

«Δεν το κρίνω απαραίτητο, Νέλδουρ,» τον διέκοψε ο Κάλνεντουρ.

«—αλλά δεν θα έχουν αρκετά ζώα για όλους μας, ούτως ή άλλως.»

«Αρκεί ένα για εμένα,» είπε η Λουκία.

«Δεν χρειάζεται να κλέψουμε,» επέμεινε ο Κάλνεντουρ. «Θα τους πληρώσουμε αν έχουν κάτι να πουλήσουν.»

«Το βράδυ,» είπε ο Νέλδουρ, «θα είμαστε στη Λόκραν, κι εκεί μπορείτε να βρείτε τα θαύματα του Πεπρωμένου, ακόμα κι άμα δε γνωρίζεις κανέναν.»

«Τι είναι η Λόκραν;» ρώτησε η Λουκία.

«Μια μικρή πόλη στις παρυφές των δασών, αλλά αρκετά περαστική από συγκεκριμένους ανθρώπους.»

«Ανθρώπους σαν εσάς;»

«Και όχι μόνο. Θα πρότεινα να περιμένεις να φτάσουμε εκεί, προτού αγοράσεις ζώο.»

Η Λουκία κοίταξε τον Κάλνεντουρ ερωτηματικά.

«Δεν έχω ξανακούσει γι'αυτή τη Λόκραν,» είπε εκείνος, «αλλά μάλλον ο Αρχικαλεστής ξέρει τι λέει.»

Και οδοιπόρησαν ακόμα μια μέρα μέσα σε περιοχές άγριες και ακατοίκητες. Ένας δασογέρακας έκανε κύκλους από πάνω τους, για κάποια ώρα, μες στο πρωινό, και ο Κάλνεντουρ είτε στη Λουκία πώς ονομαζόταν αυτό το πουλί των Χαρνώθιων δασών στην Καθομιλουμένη, καθώς συνέχιζε να της κάνει μάθημα της κοινής γλώσσας της Μοργκιάνης.

Η Ζέρκιλιθ ήταν αρκετά σιωπηλή· το ίδιο και οι πιστοί του Ιουράσκει. Αλλά πιο σιωπηλός απ' όλους ήταν ο Θέλεντιρ. Η Λουκία δεν τους άντεχε άλλο αυτούς τους Μοργκιανούς· την έκαναν ν' αναρωτιέται αν ήταν μουγκοί!

Καθώς έφευγε η νύχτα και βρίσκονταν πια πολύ κοντά στις παρυφές των απειλητικών Χαρνώθιων δασών, διέκριναν φώτα πίσω από τις φυλλωσιές κι ανάμεσα από τους κορμούς, ενώ ένας παγερός άνεμος φυσούσε περτονιάζοντάς τους. Ο Δεξής κι η Αριστερή είχαν κρυφτεί μες στην κάπα του Κάλνεντουρ· ο Ακατάλυτος ήταν πλάι στα μποτοφορεμένα πόδια της Λουκίας.

Η οποία ρώτησε τον Νέλδουρ: «Τι φως αυτά;» στην Καθομιλουμένη, μιλώντας την σπαστά και όχι και τόσο σωστά, αλλά κατανοητά τουλάχιστον.

Ο Αρχικαλεστής τής απάντησε, στην ίδια γλώσσα: «Τα φώτα της Λόκραν,» και η Λουκία τον κατάλαβε. Τα μαθήματα του Κάλνεντουρ είχαν πιάσει τόπο.

Η Λόκραν ήταν απεριτειαχιστή· μοναδική προστασία της ήταν το δάσος και ο Σερτίνγκε, εξήγησε ο Αρχικαλεστής του Πεπρωμένου καθώς την πλησίαζαν βλέποντας τα οικοδομήματά της, που κανένα δεν είχε περισσότερους από δυο ορόφους. Στο κέντρο της πόλης ορθωνόταν ένα πελώριο – *πελώριο* – δέντρο που έμοιαζε πανάρχαιο. «Και εκεί είναι ο Ναός του Θηρίου της Πλάσης,» είπε ο Νέλδουρ, δείχνοντας το δέντρο. «Χτισμένος γύρω απ' τον κορμό. Δεν τον βλέπετε καλά από εδώ γιατί είναι άλλα οικήματα στη μέση.»

Ο Κάλνεντουρ άκουγε τις φυλλωσιές του αρχαίου δέντρου να θροϊζουν, να του λένε: *Κυνηγέ... Μαζί... Να κυνηγήσουμε...* Και δεκάδες μάτια τον ατένιζαν μέσα από τις φυλλωσιές: τα μάτια νυχτοπουλιών του δάσους, πιασμένων στα κλωνάρια: τα μάτια του Θηρίου της Πλάσης.

«Εκεί,» συνέχισε ο Νέλδουρ, «μένει κι ένας δενδρογίγαντας. Ο μοναδικός δενδρογίγαντας των Χαρνώθιων δασών, λένε. Πολύ γέρος.»

«Ο Δασογέροντας;» είπε ο Κάλνεντουρ. «Εδώ είναι; Δεν ήμουν σίγουρος ότι δεν ήταν μύθος των δασών, Νέλδουρ.»

«Δεν είναι μύθος, Πρίγκιπα. Υπάρχει. Μπορείς να τον δεις.»

«Τι είναι ο δενδρογίγαντας;» ρώτησε η Λουκία, που τους καταλάβαινε επειδή, για χάρη της, μιλούσαν στη Συμπαντική· δεν ήξερε τόσο καλά την Καθομιλουμένη ακόμα. «Κάποιο τοπικό θηρίο;»

«Οι δενδρογίγαντες είναι κάτι ανάμεσα σε θηρίο, φυτό, και άνθρωπο. Κυρίως φυτά θα μπορούσες να τους χαρακτηρίσεις, αλλά μετακινούνται και έχουν περίπου ανθρωποειδή μορφή. Σαν ζωντανά δέντρα είναι.»

«Μιλάνε κιόλας;»

«Όχι—»

«—αλλά τραγουδάνε,» παρενέβη ο Νέλδουρ. «Το ακούτε αυτό μες στον άνεμο τώρα; Το τραγούδι του Δασογέροντα είναι. Εδώ πέρα τον λένε και “ο Τραγουδιστής της Πλάσης”.»

Ο Κάλνεντουρ είπε στη Λουκία: «Στα Χαρνώθια δάση δεν συναντάς δενδρογίγαντες κανονικά· περισσότερο στο Βαθύ Δάσος και στο Μαύρο Δάσος μπορείς να τους συναντήσεις.»

«Πού είν’ αυτά τα δάση; Μακριά;»

«Αρκετά μακριά. Πέρα από το Βασίλειο της Χάρνωθ, στην ανατολή. Αλλά όχι και τόσο μακριά όσο το Δάσος των Ψυχών. Δυτικά του ποταμού Γύπα.»

«Δεν καταλαβαίνω τίποτα...»

«Σου είπα να κοιτάξεις τον χάρτη προτού έρθουμε,» είπε ο Κάλνεντουρ, υπομειδιώντας κάτω απ’τη σκιά του καπέλου σκοτεινών δασών.

Οι δρόμοι της Λόκραν είχαν μια κάποια κίνηση παρά τη νυχτερινή ώρα. Άνθρωποι κυκλοφορούσαν, πηγαίνοντας αποδώ κι αποκεί, βαδίζοντας κυρίως, αν και υπήρχαν και γιγαντόλυκοι και άλογα στην πόλη, καθώς και σταματημένα μηχανοκίνητα οχήματα.

Ο Νέλδουρ οδήγησε τους συντρόφους του προς ένα οίκημα που η πινακίδα πάνω από την πόρτα του έγραφε: Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ, με τα γράμματα περιτριγυρισμένα από ζωγραφιστές φυλλωσιές. Ήταν ένα τοπικό πανδοχείο· η τραπεζαρία του είχε αρκετό κόσμο, αλλά, καθώς ο Κάλνεντουρ και οι άλλοι έμπαιναν εκεί, οι περισσότεροι πελάτες στράφηκαν για να τους κοιτάξουν.

Ο Νέλδουρ έκανε νόημα σε μια γαλανόδερμη κοπέλα, μια σερβιτόρα, η οποία πλησίασε και χαμογέλασε βλέποντας την όψη του μέσα από την κουκούλα της κάπας του. «Καλώς τον,» είπε. «Θες δωμάτια;»

«Ναι. Πού είν' ο ξάδελφός μου;»

«Εδώ είναι. Καθίστε κει στη γωνία, πούναι βολικά, και θάρθει να σε συναντήσει. Θα του το σφυριξω.»

Η γωνία που έδειξε η κοπέλα ήταν, πράγματι, βολική. Είχε δυο καναπέδες με μαλακά μαξιλάρια, δυο τραπέζια, και καρέκλες. Χωρούσαν όλοι να καθίσουν, άνετα. Ο Ακατάλυτος πήδησε πάνω σ'ένα από τα μαξιλάρια. Ο Κάλνεντουρ, η Λουκία, η Ζέρκιλιθ, ο Θέλεντιρ, ο Νέλδουρ, και μερικοί πιστοί του Ιουράσκε πήραν θέση στους καναπέδες· οι υπόλοιποι πιστοί έπιασαν τις καρέκλες. Ο Δεξής και η Αριστερή παρέμειναν κουρνιασμένοι μες στην κάπα του Κάλνεντουρ.

Ο οποίος ρώτησε τον Νέλδουρ: «Ποιος ξάδελφός σου;» στην Καθομιλουμένη, όπως είχε μιλήσει κι εκείνος στη γαλανόδερμη κοπέλα.

«Ο πανδοχέας της *Καρδιάς του Τραγουδιού*. Τον λένε Γέλντεφιρ ωλ Ένφερεκ.»

«Είστε... απλωμένοι, οι Ένφερεκ,» παρατήρησε ο Κάλνεντουρ, στρίβοντας ένα τσιγάρο με τον καπνό που του είχε δώσει ο Ναλτάφιρ, ένας από τους πιστούς του Ιουράσκε, όσο οδοιπορούσαν.

«Πράγματι,» συμφώνησε ο Νέλδουρ, «είμαστε. Το Πεπρωμένο μάς έχει διασπείρει σ'ολάκερο το Βασίλειο, και πάντοτε προς όφελός του.»

Ο Κάλνεντουρ μειδίασε. «Προς όφελός του, ε;» Έβαλε το τσιγάρο του στο στόμα και το άναψε με τη φλόγα ενός χοντρού, κοντού κεριού που ήταν πάνω στο τραπέζι.

Η Λουκία, παρά τα πρόσφατα μαθήματα Καθομιλούμενης, δεν καταλάβαινε ούτε μία λέξη στις τρεις, κι αισθανόταν ενοχλημένη. Θα είχε ξεστομίσει κάποιο καυστικό σχόλιο αν εδώ πέρα δεν ήταν τόσο βολικά ύστερα από την πεζοπορία που είχε κάνει τα πόδια της να πονάνε. Αισθανόταν και νυσταγμένη εκτός από ενοχλημένη.

Η σερβιτόρα στην οποία είχε μιλήσει ο Νέλδουρ τούς πλησίασε πάλι. «Τι θα πάρετε;» ρώτησε.

«Έχετε ισκιόχοιρο;»

«Ψητό. Γεμιστό με κρεμμύδια καιμανιτάρια.»

«Φέρε μας,» παράγγειλε ο Νέλδουρ. «Και τρεις σαλάτες ταξιδευτών. Και τέσσερις καράφες μπίρα. Και ό,τι άλλο θέλουν οι φίλοι μου.»

Ορισμένοι από τους πιστούς έκαναν ιδιαίτερη παραγγελία. Ο Κάλνεντουρ, η Ζέρκιλιθ, κι ο Θέλεντιρ δεν μίλησαν. Ο πρώτος ψιθύρισε στη Λουκία τι συνέβαινε, κι εκείνη είπε: «Ό,τι πάρετε εσείς. Δεν το ξέρω το τοπικό μενού. Θα μου στρίψεις κι εμένα ένα τσιγάρο;»

Ο Κάλνεντουρ τής έστριψε, καθώς η σερβιτόρα έφευγε. Της άναψε το τσιγάρο με το ίδιο κερί που είχε ανάψει το δικό του και της το έδωσε.

Η Λουκία ρούφηξε καπνό. «Έχει ωραία γεύση,» παρατήρησε. Και ρώτησε: «Τι είναι ο ισκίοχοιρος και οι σαλάτες ταξιδευτών;»

«Ο ισκίοχοιρος είναι αγριόχοιρος των Χαρνώθιων δασών· τίποτα το ιδιαίτερο κατά τα άλλα. Τις σαλάτες ταξιδευτών θα τις δεις.»

Και σε λίγο όντως τις είδε· δεν άργησαν καθόλου να τις φέρουν, η προηγούμενη σερβιτόρα κι ένας άλλος σερβιτόρος. Τρεις γαβάθες γεμάτες φθινοπωρινά λαχανικά και ξηρούς καρπούς. Η καθεμιά έμοιαζε με πλήρες γεύμα από μόνη της.

Ένας άντρας πλησίασε το τραπέζι τους, καθώς οι δυο σερβιτόροι έφευγαν. Μαυρόδερμος και καστανομάλλης, μουσάτος, εύσωμος. Δεν έμοιαζε στον Νέλδουρ, αλλά ήταν συγγενής του. «Ξάδελφε,» του είπε εν είδει χαιρετισμού. «Καλώς σε φέρνει το Πεπρωμένο στην πόρτα μου, εσένα και τους δικούς σου.» Έπιασε μια καρέκλα από δίπλα, την τράβηξε κοντά, και κάθισε στο τραπέζι τους.

«Καλώς σε βρίσκουμε, Γέλντεφιρ. Πώς είναι τα πράγματα στη Λόκραν;»

Η Λουκία, καταλαβαίνοντας μόνο ότι χαιρετιούνται, δοκίμασε μια πιρουνιά από τη μια σαλάτα ταξιδευτών και τη βρήκε υπέροχη.

«Ήσυχα, ευτυχώς,» αποκρίθηκε ο Γέλντεφιρ. «Αλλά αναρωτιέμαι για πόσο θάνατι έτσι, μ'αυτά που ακούγονται για την Όσβελακ – τα οποία μάλλον θα τάχεις ήδη ακούσει κι εσύ...»

«Το Πεπρωμένο δεν έχει θελήσει ακόμα να τα στείλει στ'αφτιά μου. Έχουν σχέση μ'ένα βασιλικό στράτευμα που προέλαυνε προς τα νότια;»

Ο Γέλντεφιρ κατένευσε. Η όψη του ήταν σκοτεινή, κι όχι εξαιτίας του κατάμαυρου δέρματός του ή του φωτισμού της τραπεζαρίας. «Πολιόρκησαν την Όσβελακ, Νέλδουρ. Την πήραν. Μέσα σε μια μέρα, την πήραν, μα τα κόλπα του Ιουράσκε! Λένε πως η Κόμισσα δεν πρέπει να αμύνθηκε, λένε πως κάτι παράξενο συνέβη.»

Ο Νέλδουρ συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς, “δεν αμύνθηκε”; Ποιοι το λένε;»

«Οι Δίδυμες Τοξότριες. Ήταν στα νότια, για να κυνηγήσουν, και τώρα επέστρεψαν στη Λόκραν. Είδαν την Όσβελακ άδεια· μόνο μαχητές της Σφετερίστριας είναι μέσα της. Οι πύλες είναι γκρεμισμένες από χτυπήματα θραυστικών λύκων.»

«Πώς είναι δυνατόν η Όσβελακ νάναι άδεια, Γέλντεφιρ; Δε μπορεί! Οι πολίτες πρέπει απλώς να κρύβονται.»

«Αυτό λένε οι Δίδυμες: ότι νομίζουν πως η Όσβελακ είναι άδεια. Τι να σου πω; Δεν ξέρω κάτι άλλο. Και ούτ' εκείνες πλησίασαν περισσότερο για να δουν από κοντά τι γίνεται. Φοβόνταν. Η Όσβελακ δεν φαίνεται νάχει καμιά κίνηση· μόνο μαχητές της Βασίλισσας είν' εκεί, και κανείς άλλος. Οι Δίδυμες είδαν ένα φορτηγό να ζυγώνει την Πύλη των Δρόμων και τους βασιλικούς να το διώχνουν.»

Ο Νέλδουρ ήταν προβληματισμένος. «Η Κόμισσα των Σκιών δε θ' άφηνε την πόλη της να πέσει έτσι εύκολα.»

«Ναι, το ίδιο σκεφτόμουν κι εγώ· αλλά έγινε.»

«Ποιες είναι οι Δίδυμες Τοξότριες;» ρώτησε η Ζέρκιλιθ.

«Δυο κυνηγοί από εδώ, από τη Λόκραν. Αδελφές. Προτιμούν τα τόξα για να κυνηγάνε. Είσαι καινούργια σύντροφος του Νέλδουρ, έτσι; Δε σ' έχω ξαναδεί...»

«Δεν είναι ακόλουθος του Πεπρωμένου, ξάδελφε,» εξήγησε ο Αρχικαλεστής, καθώς η γαλανόδερμη σερβιτόρα έφερνε τον ψητό, γεμιστό ισκιόχοιρο μέσα σε μεγάλη πλατέλα και έλεγε *Καλή σας όρεξη*. Οι πιστοί του Ιουράσκε άρχισαν αμέσως να μοιράζονται το κρέας, κόβοντας κομμάτια και βάζοντάς τα στα πιάτα τους, ενώ η σερβιτόρα και ο άλλος σερβιτόρος έφερναν και τις τέσσερις καράφες με τη μπίρα – ψηλές, πηλινες.

Ο Γέλντεφιρ δεν έκανε άλλη ερώτηση για τη Ζέρκιλιθ· τα μάτια του, όμως, πήγαν στη Λουκία και στον Κάλνεντουρ.

«Ναι,» του είπε ο Νέλδουρ, «έχω φίλους μαζί μου, ξάδελφε. Το Πεπρωμένο τούς οδήγησε σ' εμένα· δεν είναι τυχαίοι.» Και ρώτησε: «Ξέρεις πού είναι, τούτες τις μέρες, ο Θανατογέννητος;»

Ο Γέλντεφιρ στράφηκε να τον κοιτάξει. «Στα νότια λένε πως έκανε μια δουλειά. Μαζί με τον συγγενή μας των θαλασσών.»

«Το ξέρω. Εγώ τούς έφερα σε συνεννόηση.»

«Έπρεπε να το περιμένω.» Ο Γέλντεφιρ τσίμπησε, με δυο δάχτυλά του, μερικούς ξηρούς καρπούς από μια σαλάτα ταξιδευτών και τους έριξε στο στόμα του.

Η Λουκία δοκίμαζε, εν τω μεταξύ, τον ισκίοχοιρο. Καλό τον έβρισκε κι αυτόν, αν και λιγάκι σκληρό. Προτιμούσε τα θαλασσινά, γενικά. Κι αναρωτήθηκε αν τα θαλασσινά της Μοργκιάνης ήταν όπως της Υπερυδάτιας ή τελειώς διαφορετικά.

«Θα καθίσετε δω πολλές μέρες;» ρώτησε ο Γέλντεφιρ τον Νέλδουρ.

«Μάλλον όχι.» Και κοίταξε τον Κάλνεντουρ ερωτηματικά.

«Αύριο θα φύγουμε,» είπε εκείνος.

Ο Γέλντεφιρ τον ατένισε με κάποια απορία στο βλέμμα. «Εσύ κάνεις κουμάντο στα ταξίδια του ξαδέλφου μου τώρα;»

«Εκείνος επέμενε,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ.

«Και για πού ταξιδεύετε;»

«Για την Όσβελακ.»

«Θα πρέπει ν'αλλάξετε προορισμό, μάλλον. Άκουσες τι είπα...»

«Αυτό που είπες είναι ένας λόγος παραπάνω για να πάμε εκεί.»

Ο Γέλντεφιρ τον κοίταξε συνοφρυωμένος. «Ποιος είσαι, φίλε; Και γιατί ο ξάδελφός μου σ'αφήνει να ορίζεις πού θα ταξιδέψουν αυτός κι οι δικοί του; Πρώτη φορά ακούω ν'αποφασίζει τέτοιο πράγμα· μόνο το Πεπρωμένο ως τώρα τον καθοδηγούσε, και κανείς άλλος.»

«Το Πεπρωμένο ακόμα με καθοδηγεί, ξάδελφε,» είπε ο Νέλδουρ. «Σου εξήγησα ότι ο Ιουράσκε τούς έστειλε στο πλευρό μου.»

Ο Κάλνεντουρ είπε: «Μ'ένδιαφέρει να συναντήσω την Κόμισσα των Σκιών. Και τον Θανατογέννητο.»

«Η Κόμισσα των Σκιών κάπου κρύβεται τώρα, αν έχω καταλάβει καλά· δε θάναι εύκολο να τη βρεις, όποιος κι αν είσαι. Και τον Θανατογέννητο μόνο οι τρελοί τον αναζητούν, ή οι απεγνωσμένοι. Τι από τα δύο είσαι, ταξιδιώτη;»

«Και τα δύο, ίσως,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ.

Ο Γέλντεφιρ γέλασε, και γέμισε μια κούπα με μπίρα. «Άνθρωπός μας, το λοιπόν. Από πότε σε κυνηγά η Σφετερίστρια;»

«Εδώ και δέκα χρόνια.»

«Δέκα χρόνια; Από τότε που άρπαξε τον Θρόνο; Από το Ξεκλήρισμα; Και είσαι ακόμα ζωντανός; Μόνο τον Θανατογέννητο κυνηγά τόσα χρόνια! Ή έχω ήδη ακούσει τ'όνομά σου, ταξιδιώτη, ή έχεις του Ιουράσκε τη γλώσσα.»

Ο Κάλνεντουρ φύσηξε καπνό απ'τα ρουθούνια. «Το όνομά μου, μάλλον, το έχεις όντως ακούσει, αλλά δεν φαντάζεσαι ποιος είμαι. Ούτε η Σφετερίστρια δεν θα το φανταζόταν.»

Ο Γέλντεφιρ συνοφρυώθηκε ξανά. «Τι εννοείς; Τι στα παπάρια του Χάρλαεθ Βοκ εννοείς, ταξιδιώτη;»

Η Ζέρκιλιθ έριξε στον Κάλνεντουρ ένα προειδοποιητικό βλέμμα: *Θες πραγματικά να πεις σ' αυτό τον πανδοχέα ποιος είσαι;*

Ο Κάλνεντουρ καταλάβαινε τους φόβους της. Αλλά, για να εμπιστευτεί ο Νέλδουρ τον Γέλντεφιρ, σήμαινε πως ο δεύτερος ήταν όντως άνθρωπος εμπιστοσύνης. Ή, τουλάχιστον, όχι κάποιος που θα τους πρόδιδε στη Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν. *Κι αν είναι να μάθω τι συμβαίνει στο Βασίλειο της Χάρνωθ σήμερα*, σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ, *θα χρειαστώ άτομα σαν τον Γέλντεφιρ ωλ Ένφερεκ*. Προφανώς, ο πανδοχέας της *Καρδιάς του Τραγουδιού* άκουγε πολλά εδώ, στη Λόκραν: πολλά που δεν διαδίδονταν από τα μέσα μαζικής πληροφόρησης του Βασιλείου, που δεν τα έλεγαν ούτε από τις οθόνες, ούτε από τα ραδιόφωνα, ούτε από τις εφημερίδες των μεγάλων πόλεων.

«Το όνομα Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ τι σου λέει, Γέλντεφιρ;»

Ο πανδοχέας τον ατένισε παραξενεμένος. «Ο Πρίγκιπας... Ο Χαμένος Πρίγκιπας;»

«Χαμένος Πρίγκιπας»; Έτσι με λένε;»

«Ισχυρίζεσαι πως είσαι αυτός; Μα τον Ιουράσκε και τον Χάρλαεθ Βοκ! είσαι αυτός;» Τον ατένιζε τώρα ακόμα πιο διαπεραστικά, ακόμα πιο παρατηρητικά, σαν να προσπαθούσε να τον θυμηθεί από παλιές φωτογραφίες που είχε δει.

«Γιατί “Χαμένος Πρίγκιπας”, Γέλντεφιρ;»

«Επειδή λένε πως η Σφετερίστρια δεν τον σκότωσε, πως ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ *εξαφανίστηκε*, έφυγε· ταξίδεψε, ίσως, σε άλλες διαστάσεις.»

«Έχουν δίκιο,» είπε ο Κάλνεντουρ σβήνοντας το τελειωμένο τσιγάρο του.

«Είσαι, δηλαδή, αυτός; Είσαι, πραγματικά, αυτός;»

Ο Κάλνεντουρ κατένευσε σιωπηλά.

Ο Γέλντεφιρ έστρεψε το βλέμμα του στον Νέλδουρ.

«Σου λέει αλήθεια, ξάδελφε,» επιβεβαίωσε ο Αρχικαλεστής του Περωμένου. «Είναι ο Πρίγκιπας. Αλλά μην το διαδώσεις.»

«Φυσικά και όχι! Νομίζεις ότι θέλω να βρω εδώ, ξαφνικά, όλους τους Αγωνιστές του Βασιλείου; Άμα πάρουν είδηση ότι ο Χαμένος Πρίγκιπας είναι στη Λόκραν, θα την *ισοπεδώσουν* για να τον αφανίσουν. Το ξέρεις αυτό.»

«Το ξέρω.»

Ο Γέλντεφιρ στράφηκε ξανά στον Κάλνεντουρ. «Υπάρχει σχέδιο; Σχέδιο για να ξαναπάρετε τον Θρόνο; Να ρίξετε τη Μακμάρνουν; Πόσοι άλλοι του Παλιού Οίκου είναι μαζί σου;»

«Κανένας.»

«Κανένας;»

«Δεν έχω σχέδιο, Γέλντεφιρ. Προσπαθώ να καταλάβω τι συμβαίνει εδώ. Έλειπα δέκα χρόνια. Είχα... αποπροσανατολιστεί.»

«Σε άλλες διαστάσεις;»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε. Έπιασε μια κούπα, τη γέμισε με μπίρα, και ήπιε.

(Η Λουκία αναρωτιόταν τι έλεγε ο Γεώργιος τόση ώρα μ'αυτόν τον μαυρόδερμο τύπο, αλλά δεν μίλησε καθώς έτρωγε ισκιόχοιρο και σαλάτα ταξιδευτών.)

«Γι'αυτό τώρα ψάχνεις την Κόμισσα των Σκιών και τον Θανατογέννητο...» είπε ο Γέλντεφιρ.

«Μου λένε ότι, τούτες τις μέρες, αυτοί είναι οι μόνοι που πραγματικά εναντιώνονται στη Μακμάρνουν.»

«Πολλοί τής εναντιώνονται, αλλά κανείς δεν είναι τόσο σημαντικός. Το φως του ήλιου τους είναι αδύναμο.»

«Πού νομίζεις ότι θα μπορούσα να βρω τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν;»

«Θα ήθελα να είχα απάντηση να σου δώσω, Πρίγκιπα,» είπε ο Γέλντεφιρ, «αλλά δεν έχω. Μ'αυτό που συνέβη στην Όσβελακ, δεν έχω ιδέα που ίσως να βρίσκεται η Κόμισσα. Πάντως, ξαναλέω – οι Δίδυμες Τοξότριες, η Κρυστάλλω κι η Ηλέκτρα, νομίζουν πως τώρα η πόλη είναι *άδεια*, και ότι ουσιαστικά η Κόμισσα *δεν αμύνθηκε*.»

«Παρέδωσε την Όσβελακ, δηλαδή; Χωρίς να δώσει μάχη;»

«Κάποια μάχη έγινε, αλλά... Κανονικά η πολιορκία θα έπρεπε να κρατούσε ακόμα, όχι νάχει τελειώσει μέσα σε μια μέρα! Η Όσβελακ δεν είναι κανένα χωριό· είναι ισχυρή πόλη. Τη Λόκραν, αν έρχονταν εδώ μ'όλο αυτό το στρατό, φυσικά και θα την κατακτούσαν μέσα σε μια μέρα – αν τους ενδιέφερε τέτοιο πράγμα. Αλλά την Όσβελακ, μα τον Χάρλαεθ Βοκ; Αδύνατον!»

«Τι νομίζεις, λοιπόν, ότι έγινε; Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν εγκατέλειψε την πόλη της; Εσκεμμένα;»

«Δε μπορώ να υποθέσω τίποτ' άλλο. Για κάποιο λόγο, ναι, εγκατέλειψε εσκεμμένα την Όσβελακ. Μοιάζει εξωφρενικό, αλλά είναι το πιθανότερο.

»Η Κόμισσα των Σκιών κάπου κρύβεται τώρα, μαζί με τους πολίτες της Όσβελακ και τους μαχητές της. Και δε θάναι εύκολο να τη βρεις, Πρίγκιπα, εκτός άμα το ίδιο το Πεπρωμένο καθοδηγήσει τα βήματά σου.» Και λοξοκοίταξε τον ξάδελφό του καθώς μιλούσε.

Ο Νέλδουρ έμεινε σιωπηλός, και μάλλον όχι μόνο επειδή έτρωγε ψητό ισκιόχοιρο.

Κεφάλαιο 8

Συλλογισμοί της

Κόμισσας των Σκιών

Μέσα από τα μάτια του δασογέρακα ο Βέρδαλιρ'χοκ δεν είδε κανέναν να έρχεται από τα νότια, αλλά η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντον δεν καθυστέρησε καθόλου να βάλει το προσφυγικό σύνολο να ξεκινήσει το ταξίδι στα δάση. Παρότι σουρουύπωνε, διέλυσαν τον προσωρινό καταυλισμό τους και έφυγαν, γιατί ο κίνδυνος ήταν μεγάλος οι λύκοι της Σφετερίστριας να έχουν μάθει τη θέση τους...

...από τον Άνφιρ. Και θα είναι έξυπνος αν τους μίλησε αμέσως, σκεπτόταν η Χάνκαθιρ. Πρέπει να τους μίλησε αμέσως. Το ξέρει ότι θα εξαφανιστούμε μες στα δάση και ποτέ δεν πρόκειται να μας βρουν. Το ξέρει.

Η Κόμισσα των Σκιών καβαλούσε τώρα τον μαυρότριχο γιγαντόλυκο της, τον Γρυλιστή, καθώς προπορευόταν του προσφυγικού συνόλου. Δεξιά της ήταν ο σύζυγός της, Βέλερντιν, και ο Φέτανιρ, ο Αρχιερέας του Σερτίνγκε, από το Πάνθεο της Όσβελακ – ο πρώτος καβάλα σε άλογο, ο δεύτερος σε γιγαντόλυκο, διατηρώντας μια κάποια απόσταση ασφαλείας μεταξύ τους, γιατί τα άλογα, κατά κανόνα, δεν τα πήγαιναν καλά με τους γιγαντόλυκους. Ο Βέλερντιν ίππευε προς τα έξω, πιο μακριά από τη Χάνκαθιρ, επιβλέποντας έτσι συγχρόνως τη δεξιά πτέρυγα του προσφυγικού συνόλου.

Αριστερά της Κόμισσας, επάνω σε γιγαντόλυκους κι οι δύο, ήταν τα παιδιά της, η Ζαφειρία και ο Νάσαλθιρ· και, πέρα από αυτούς, ο Έρανκουρ ωλ Νάρεβεκ, ο Γίγαντας των Δασών, επιβλέποντας την αριστερή πτέρυγα του προσφυγικού συνόλου.

Την επίβλεψη του κεντρικού τμήματος είχαν αναλάβει η Αρκάλθα (η αδελφή της Χάνκαθιρ) και ο Ήντλεμιρ – θείος της Χάνκαθιρ ο οποίος ήταν πάνω από εβδομήντα χρονών αλλά αρκετά ακμαίος και πολύ θρήσκος: ιερέας του Χάρλαεθ Βοκ.

Τα νώτα του προσφυγικού συνόλου επέβλεπαν ο Ριλάθιρ – ο σύζυγος της Αρκάλθα – και η Ζιρίνα, η σύζυγος του Άνφιρ.

Λυκοκαβαλάρηδες ανιχνευτές – ανάμεσα στους οποίους ο Λόντρι-βιρ ωλ Σάλντεμ και ο Ίλνεμουρ αλ Θόρεσαβ – περιφέρονταν γύρω από όλο το προσφυγικό σύνολο, έτοιμοι να προειδοποιήσουν για πιθανούς κινδύνους από κάθε μεριά και προσέχοντας για τυχόν κατασκόπους της Σφετερίστριας που μπορεί να προσπαθούσαν οποιαδήποτε στιγμή να γλιστρήσουν έξω από το προσφυγικό σύνολο. Αν είχαν, δηλαδή, απομείνει άλλοι κατάσκοποι μετά απ'αυτούς που είχαν ήδη σκοτώσει. Και η Χάνκαθιρ υποπτευόταν ότι ίσως να είχαν απομείνει. Ορισμένοι πιθανώς να ήταν αρκετά έξυπνοι, αρκετά πονηροί, για να περιμένουν, να μην κάνουν βιαστικές κινήσεις. Δεν ωφελούσε ποτέ να υποτιμάς τον εχθρό, σκεφτόταν η Χάνκαθιρ. Έπρεπε πάντα να είσαι έτοιμη για το χειρότερο από αυτόν.

Ο μάγος Θάλβακιρ'λι και η μάγισσα Δαλνίραθ'λι υποβοηθούσαν τους λυκοκαβαλάρηδες χρησιμοποιώντας τους φυλακισμένους δαίμονές τους για την περιφρούρηση του προσφυγικού συνόλου.

Ο Φέτανιρ, ο Αρχιερέας του Σερτίνγκε, ήταν που τώρα τους οδηγούσε όλους, ψηλόλιγνος και μαυρόδερμος, καθισμένος στον γιγαντόλυκό του, το Δώρο της Φύσης, και ντυμένος με τα ιερατικά του άμφια, τομάρια ζώνων πλεγμένα με διατηρημένα κλωνάρια και φυλλωσιές.

«Σίγουρα θυμάστε τον δρόμο, Σεβασμιότατε;» τον ρώτησε η Χάνκαθιρ.

«Ο δρόμος για το Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης δεν ξεχνιέται όταν έχει μαθευτεί, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε εκείνος, πίσω από την κοκάλινη ιερατική μάσκα του που ήταν φτιαγμένη από το κρανίο αρκούδας την οποία έλεγαν ότι ο Φέτανιρ είχε σκοτώσει ο ίδιος, χωρίς πυροβόλο ή ενεργοβόλο – μια ιερή πράξη στο όνομα του Θηρίου της Πλάσης. «Θα σας οδηγήσω αλάθευτα εκεί, μη φοβάστε.»

Το Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης δεν ήταν παρά ένας μύθος για τους περισσότερους, και για τη Χάνκαθιρ επίσης. Είχε ακούσει, βέβαια, ότι όντως υπήρχε, μα η ίδια δεν το είχε επισκεφτεί ποτέ. Ο Αρχιερέας Φέτανιρ ήταν από τους ελάχιστους ανθρώπους που το είχαν επισκεφτεί. Λεγόταν πως βρισκόταν στα πιο άγρια βάθη των Χαρνώνθιων δασών και πως το φυλούσαν ένας ιερέας και μια ιέρεια που, σ'εκείνο το μέρος, ήταν θάνατοι μέσω του έρωτά τους ο οποίος αποτελούσε έκφραση της φυσικής δύναμης του Σερτίνγκε.

Η Χάνκαθιρ δεν σκόπευε να οδηγήσει όλους τους πρόσφυγες της Όσβελακ στο Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης, αλλά σκόπευε να

φτάσει εκεί η ίδια μαζί με τους άλλους Νασόλντουν, τους πιο πιστούς ανθρώπους τους, τους σιωπηλούς φιλοξενούμενους, και μια μερίδα προσφύγων. Οι υπόλοιποι πρόσφυγες θα οδηγούνταν σε άλλες τοποθεσίες – όχι όλοι σε μία, για λόγους ασφάλειας. Δεν ήταν, όμως, ακόμα ώρα να χωριστούν. Τώρα, ταξίδευαν συλλογικά...

...καθώς είχε σουρουπώσει...

...καθώς νύχτωνε...

...καθώς είχε πέσει η νύχτα...

...Και η Χάνκαθιρ αναρωτιόταν πώς μπορεί οι λύκοι της Σφετερίστριας να είχαν ανακαλύψει τη σήραγγα που οδηγούσε στο Παλάτι των Σκιών, και ποιες άλλες σήραγγες ίσως να ήξεραν. Αν όμως ήξεραν γι' αυτές από τις οποίες είχαν βγει οι μαχητές της, δεν θα τις είχαν χρησιμοποιήσει; Δε θα είχαν *αποτρέψει*, τουλάχιστον, τους μαχητές της απ' το να φύγουν από την Όσβελακ;

Όπως και νάχε, το γεγονός ότι γνώριζαν έστω και μία σήραγγα – και ίσως περισσότερες – σήμαινε πως η Χάνκαθιρ έπρεπε να μεταβάλει το σχέδιό της για την ανάκτηση της πόλης. Και τώρα είχε έναν λόγο παραπάνω για να βιάζεται: οι βασιλικοί είχαν αιχμαλωτίσει τον Άνφιρ. Αν και δεν πίστευε ότι θα τον σκότωναν ή ότι θα του έκαναν μόνιμο κακό – σίγουρα τον θεωρούσαν σημαντικό αιχμάλωτο – δεν ήθελε να τον αφήσει στα χέρια τους περισσότερο απ' ό,τι ήταν απολύτως απαραίτητο.

Τα πράγματα θα είναι πιο δύσκολα απ' ό,τι υπολόγιζα, σκεφτόταν η Κόμισσα των Σκιών, γιατί αρχικά θεωρούσε ότι οι άνθρωποι της Σφετερίστριας δεν ήξεραν τίποτα για τα κρυφά περάσματα της Όσβελακ. Τώρα όμως.... Ποιος μπορεί να τους είχε πληροφορήσει για τη σήραγγα; Υπήρχαν κατάσκοποι της Σφετερίστριας μέσα στο Παλάτι των Σκιών, μα τα κόλπα του Ιουράσκε; Κι ακόμα κι αν υπήρχαν – που η Χάνκαθιρ το θεωρούσε εξωφρενικό – πώς είχαν μάθει για τη συγκεκριμένη σήραγγα; Μόνο οι πιο έμπιστοι άνθρωποι της γνώριζαν γι' αυτήν, και οι περισσότεροι δεν είχαν ποτέ κατεβεί εκεί...

Ένα παράξενο, πολύ παράξενο, μυστήριο τούτη η υπόθεση...

Και το άλλο μυστήριο ήταν εκείνοι που είχαν παραπλανήσει τους πολίτες της Όσβελακ ώστε να στήσουν παράτολμες – *ανόητες* – ενέδρες στο βασιλικό στράτευμα· εκείνοι που είχαν ειδοποιήσει τους υπέρμαχους της πόλης για την εισβολή από τη σήραγγα· εκείνοι που είχαν σώσει τη Ζαφειρία, οδηγώντας την στον αερώναχά της ο οποίος, λίγο πιο πριν, είχε αινιγματικά εξαφανιστεί... Ο Έρανκουρ επέμενε

ότι ήταν Σκοτεινοί Ακόλουθοι και, μάλλον, είχε δίκιο· η Χάνκαθιρ ε-μπιστευόταν τα ένστικτά του. Είχε πολύ ισχυρά ένστικτα ο Γίγαντας των Δασών. Και από χρόνια κυκλοφορούσαν φήμες στην Όσβελακ για Σκοτεινούς Ακόλουθους, λάτρεις του Παντοβόρου Σκότους, διε-στραμμένους και ιδιόρρυθμους στη σκέψη, εχθρούς κάθε ανθρώπου, ορκισμένους αντιπάλους του Νούρκας. Ωστόσο, η Χάνκαθιρ ποτέ δεν είχε καταφέρει να επιβεβαιώσει αυτές τις φήμες. Αν και όντως υπήρ-χαν κάποιες ενδείξεις για την παρουσία Σκοτεινών Ακόλουθων, δεν υπήρχε καμία ουσιαστική απόδειξη.

Τι παιχνίδι έπαιζαν τώρα οι μισάνθρωποι του Πεινασμένου Σκοτα-διού;

Και πώς ήξεραν για τη σήραγγα κάτω απ'το Παλάτι των Σκιών; Πώς ήξεραν, επιπλέον, ότι εκείνη την ώρα οι βασιλικοί έρχονταν από εκεί; Η Χάνκαθιρ ένιωσε τις τρίχες της να ορθώνονται σαν λύκαινας που αντιλαμβάνεται άμεσο κίνδυνο. Διαισθάνθηκε ακόμα και τον Άναρ-θρο Ψίθυρο των Σκοτεινών Δέντρων, τον υποταγμένο δαίμονά της, να σαλεύει μέσα στο φυλαχτό της καταλαβαίνοντας την αναστάτωση της.

Πώς ήξεραν αυτά τα πράγματα οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι; Πώς είχαν ανακαλύψει τη σήραγγα κάτω απ'το παλάτι μας; Πώς γνώριζαν ότι οι λύκοι της Σφετερίστριας έρχονταν από εκεί; Είχαν κατασκόπους τους μες στο στράτευσμά της; Ή κάτι άλλο, ακόμα πιο διαβολικό συνέβη στην Όσβελακ όσο έλειπα; Η Χάνκαθιρ άρχισε να αμφισβητεί την ορ-θότητα της απόφασής της να εγκαταλείψει την πόλη της. Νόμιζε αρ-χικά ότι ίσως να έσωζε ζωές ακολουθώντας αυτό το σχέδιο, αλλά τώρα συνειδητοποιούσε ότι δεν είχε υπολογίσει πολλούς παράγοντες. Η Ό-σβελακ έκρυβε εκπλήξεις ακόμα και για την Κόμισσα των Σκιών.

Και η Ζαφειρία είπε ότι οι αερώνηχες τους είχαν απρόσμενα εξαφα-νιστεί... αλλά μετά οι Ακόλουθοι την οδήγησαν στον έναν απ'αυτούς... Μόνο μία εξήγηση υπάρχει εδώ, μα τα κόλπα του Ιουράσκει: οι Ακό-λουθοι ήταν που έκλεψαν τους αερώνηχες προκειμένου μετά να σώ-σουν τη Ζαφειρία.

Τι παιχνίδι παίζουν;

Τα μυαλά τους ήταν τόσο διεστραμμένα από το Σκοτάδι που άνθρω-πος δεν μπορούσε να τους καταλάβει!

Και τώρα η Χάνκαθιρ έφτασε σ'ακόμα ένα συμπέρασμα: Αν όντως έκλεψαν τους αερώνηχες – και αυτό σίγουρα έγινε – τότε πιθανώς εκείνοι να ήταν που οδήγησαν τους λύκους της Σφετερίστριας στο

πέραςμα που οδηγεί μέσα στο παλάτι μου, ώστε μετά να ειδοποιηθούν τον Άνφιρ ότι οι βασιλικοί έρχονταν από εκεί... πράγμα που, επίσης, βέβαια, έμοιαζε παράλογο. Με ποιους ήταν, τελικά, οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι, αν συνέβαινε αυτό; Με τους υπέρμαχους της Όσβελακ, ή με τους ανθρώπους της Βασίλισσας;

Με κανέναν. Οι λάτρες του Παντοβόρου Σκότους δεν είναι με κανέναν. Και τους μισούν όλους. Η Χάνκαθιρ το γνώριζε καλά: έτσι είχε μάθει γι' αυτούς. Ήθελαν να βάλουν τους δικούς μου να σκοτωθούν με τους βασιλικούς μέσα στο παλάτι μου... Αναρωπιόταν αν, μάλιστα, οι Ακόλουθοι ήταν που είχαν παραδώσει κάπως τον Άνφιρ στα χέρια των βασιλικών ενώ, συγχρόνως, έσωζαν τη Ζαφειρία...

Έχουμε μπλέξει με παράφρονες! Και η δράση τους θα έκανε την ανάκτηση της Όσβελακ δυσκολότερη· η Χάνκαθιρ δεν είχε καμιά αμφιβολία γι' αυτό. Δε θα έχω να αντιμετωπίσω μόνο τον στρατό της Σφετερίστριας αλλά και τους φανατικούς του Πεινασμένου Σκοταδιού. Και δεν ήξερε ποιους από τους δύο θα έπρεπε να χαρακτηρίσει πιο επικίνδυνους.

Λίγο πριν από τα ξημερώματα, σταμάτησαν για να καταυλιστούν ξανά, αλλά πολύ πρόχειρα, ίσα για να ξεκουραστούν δυο, τρεις ώρες προτού συνεχίσουν πάλι το ταξίδι.

Οι ανιχνευτές, ευτυχώς, δεν είχαν δει κανέναν γύρω από το προσφυγικό σύνολο. Ούτε ο Βέρδαλιρ'χοκ είχε δει, μέσω του δασογέρακά του, τους λύκους της Σφετερίστριας να έρχονται. Όλα έμοιαζαν ήσυχα, για την ώρα.

Η Ζαφειρία κατέβηκε απ' τον γιγαντόλυκό της και μόρφασε νιώθοντας το αριστερό της γόνατο να της ρίχνει μια δυνατή σουβλιά.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε ο Νάσαλθιρ.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, μοιάζοντας θυμωμένη.

«Θα πάρω εγώ τον λύκο σας, Αρχόντισσά μου,» προθυμοποιήθηκε ο Λύκαρχος Λόντριβιρ ωλ Σάλντεμ, που ήταν εκεί κοντά, και έπιασε τα ηνία του γιγαντόλυκου της Ζαφειρίας. «Θα σας βοηθήσω, επίσης, να πάτε μέχρι τη σκηνή σας.»

«Δε χρειάζομαι βοήθεια για να πάω στη σκηνή μου!» έκανε η Ζαφειρία, μοιάζοντας ξαφνικά πιο θυμωμένη από πριν.

Και η Χάνκαθιρ, που παρατηρούσε την κόρη της από λίγο παραδίπλα, σκέφτηκε ότι η συμπεριφορά της ήταν, ως συνήθως, απότομη

και λιγότερο ευγενική απ'ό,τι θα έπρεπε. Ειδικά με τον Λόντριβιρ, όφειλε να είναι καλύτερη.

«Όπως επιθυμείτε, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο λύκαρχος. «Θεώρησα ότι ίσως το πόδι σας να σας ενοχλούσε.»

Πάντα ο Λόντριβιρ μιλούσε στη Ζαφειρία επίσημα μπροστά σε τρίτους, αλλά η Χάνκαθιρ ήξερε ότι οι δυο τους είχαν πλαγιάσει στο ίδιο κρεβάτι. Ήταν ο πρώτος εραστής της κόρης της, και έμοιαζε ερωτευμένος μαζί της. Η Χάνκαθιρ αναρωτιόταν αν η Ζαφειρία το αντιλαμβάνόταν αυτό. Αλλά δεν της είχε πει κάτι, αφήνοντάς την να είναι κυρία της δικής της ζωής. Αν ήταν τόσο ανόητη ώστε να μην καταλαβαίνει τίποτα για τον Λόντριβιρ, τότε μάλλον της άξιζε κάποιος άλλος. Ο Λόντριβιρ, εκτός από ένας αρκετά όμορφος νεαρός άντρας και ικανότατος λύκαρχος, ήταν επίσης πολύ πιστός στους Νασόλντουν, όπως και οι περισσότεροι του Οίκου των Σάλντεμ – όπως κι ο αδελφός του, ο Έντελθουρ, που είχε επιστρέψει μαζί με τους υπόλοιπους που είχαν μείνει στην Όσβελακ για να την υπερασπιστούν για λίγο. Ο Λόντριβιρ ήταν ένας άντρας που η Χάνκαθιρ θα ήθελε να φέρει στον Οίκο των Νασόλντουν... αν η Ζαφειρία ήταν αρκετά έξυπνη για να τον κάνει σύζυγό της. Όμως η Χάνκαθιρ δεν θα ανάγκαζε την κόρη της να πάρει μια τέτοια απόφαση, ούτε καν έμμεσα. Η Ζαφειρία έπρεπε, πρώτα, να μάθει να είναι αρχόντισσα του εαυτού της προτού γίνει Αρχόντισσα της Όσβελακ.

«Μ'ενοχλεί το πόδι μου,» είπε η Ζαφειρία τώρα στον Λόντριβιρ, «αλλά όχι και τόσο που να μη μπορώ να περπατήσω.»

«Τότε, να σας συνοδέψω απλώς μέχρι τη σκηνή σας καθώς θα πηγαίνω τον λύκο σας για στάβλισμα...»

«Φυσικά.»

Και, καθώς απομακρύνονταν, η Χάνκαθιρ είδε τη Ζαφειρία να πλησιάζει τον Λόντριβιρ – σχεδόν να γέρνει επάνω του – και να του ψιθυρίζει κάτι, και τον Λόντριβιρ να νεύει με το κεφάλι και να της ψιθυρίζει κάποια απάντηση.

Όχι και τόσο ανόητη, τελικά, σκέφτηκε η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν.

Αργότερα, όταν ο καταυλισμός είχε στηθεί και είχε ησυχάσει, όταν οι περισσότεροι κοιμόνταν, κουρασμένοι από το ταξίδι, και οι φρουροί φρουρούσαν στις παρυφές, η Χάνκαθιρ καθόταν ακόμα μπροστά στη σκηνή της μαζί με τον Βέλερντιν. Του μιλούσε για τις ανησυχίες της σχετικά με τις γνώσεις των ανθρώπων της Σφετερίστριας για το Παλάτι των Σκιών και σχετικά με τους Σκοτεινούς Ακόλουθους.

Ο Βέλερντιν συμφωνούσε μαζί της. «Μάλλον θα έχουμε να τους αντιμετωπίσουμε και τους δύο. Αν και... διαφορετικά. Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι αποκλείεται να μας εναντιωθούν στρατιωτικά. Πόσοι να είναι; Δέκα; Είκοσι; *Τριάντα*, μα τον Νούρκας; Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι ποτέ δεν είναι πολλοί.»

«Πού το ξέρεις, Βέλερντιν;»

«Έτσι δε λένε, αγάπη μου; Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι πάντα είναι λίγοι. Και λογικό είναι, άλλωστε. Πόσοι θα λάτρευαν το Πεινασμένο Σκοτάδι; Δεν πρέπει να είσαι καλά στα μυαλά σου για να λατρεύεις το Πεινασμένο Σκοτάδι.»

Η Χάνκαθιρ ένευσε κάτω από το καπέλο σκοτεινών δασών που σκίαζε το πρόσωπό της. Δε μπορούσε να διαφωνήσει μ' αυτό που έλεγε ο Βέλερντιν.

«Οπότε,» συνέχισε εκείνος, «ουσιαστικά θα πρέπει να προσέχουμε για τα ύπουλα κόλπα τους, όχι για επίθεση από τους ίδιους. Σε καμία περίπτωση να μην εμπιστευτούμε κανέναν μυστηριώδη άγνωστο ό-ταν πάμε να ανακτήσουμε την πόλη.»

«Σίγουρα.»

«Και, κατά τα άλλα, το σχέδιό μας θα πρέπει ν' αλλάξει. Αλλά τώρα δεν είναι ώρα να σκεφτούμε αυτές τις αλλαγές.»

«Όχι, δεν είναι ώρα. Πάμε να ξεκουραστούμε κι εμείς.»

Μπήκαν στη σκηνή τους, και, καθώς έβγαλαν τις μπότες και τα περισσότερα ρούχα τους και ξάπλωσαν, η Χάνκαθιρ διαπίστωσε ότι τα δάση είχαν ξυπνήσει κάτι το άγριο μέσα στον Βέλερντιν. Τα χέρια του σέρνονταν επίμονα, απαιτητικά, επάνω στο σώμα της, τα χείλη του ήταν στο πλάι του λαιμού της, η ανάσα του καυτή στο δέρμα της. Η Χάνκαθιρ μειδίασε· της άρεσε αυτό το θηρίο των δασών. Γύρισε το κεφάλι και συνάντησε τα χείλη του με τα δικά της, ενώ ξεκούμπωνε τα τελευταία ρούχα της και τραβούσε πάνω απ' το κεφάλι της το φυλαχτό με τον Άναρθρο Ψίθυρο των Σκοτεινών Δέντρων, αφήνοντάς το παραδίπλα, μες στην κάπα της (γιατί ήξερε πως ο δαίμονας ζήλευε τον άντρα της και δεν ήταν φρόνιμο να τον έχει τόσο κοντά της σε τέτοιες προσωπικές στιγμές). Ο Βέλερντιν ξεκούμπωνε, συγχρόνως, τα δικά του τελευταία ρούχα, και η Χάνκαθιρ άγγιξε με την παλάμη της τη σκληρή, μακριά στύση του. Εκείνος έγειρε από πάνω της και τα πόδια της τον τύλιξαν. Της έδωσε τον έρωτά του, νωχελικά, ήρεμα, σταθερά· αλλά πίσω από τη νωχέλεια η Χάνκαθιρ αντιλαμβανόταν μια έντονη, μια άγρια ορμή, που σύντομα εκδηλώθηκε κάνοντας το

σώμα της να τρανταχτεί, φέρνοντας τον οργανισμό της μαζί με τον δικό του.

Ύστερα, καθώς ήταν ξαπλωμένη επάνω του, με τις ανάσες τους ν'ακούγονται βαριές μες στη σκηνή, του είπε: «Νομίζω πως έκανα λάθος, Βέλερντιν...»

«Τι λάθος;»

«Δεν έπρεπε να είχαμε φύγει από την Όσβελακ.»

«Είμαι σίγουρος πως έκανες ό,τι πίστευες πως ήταν καλύτερο, αγάπη μου.»

«Ήταν λάθος, όμως.» Ανασηκώθηκε, στηρίζοντας το κεφάλι στο χέρι της. «Αν... αν δε μπορούμε τώρα να ξαναπάρουμε την Όσβελακ;... Το είχα θεωρήσει δεδομένο ότι εμείς ξέρουμε τα περάσματα και οι λύκοι της Σφετερίστριας δεν τα ξέρουν, άρα δεν θα έχουμε πρόβλημα να τους διώξουμε από την πόλη... Τώρα, όμως— Φέρθηκα ανόητα, Βέλερντιν—»

«Δε μπορούσες να ξέρεις για—»

«Ακριβώς. Δεν υπολόγισα ότι δεν μπορούσα να υπολογίσω κάποια πράγματα. Υποτίμησα την κατάσταση, αν όχι τον εχθρό. Και δεσ τι έχει συμβεί! Ο Άνφιρ είναι αιχμάλωτός τους – εξαιτίας μου—»

«Όχι· όχι εξαιτίας σου.»

«Και οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι βγήκαν από τα σκοτάδια τους για να μας καταστρέψουν όλους. Οι λύκοι της Σφετερίστριας γνωρίζουν για τη σήραγγα που θεωρούσα πιο βασική για να ανακτήσουμε την Όσβελακ – και ίσως να ξέρουν και γι'άλλα περάσματα. Αν οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι, μάλιστα, τους αποκάλυψαν τη σήραγγα κάτω απ'το παλάτι – που, μάλλον, αυτό έγινε – τότε, ακόμα κι αν οι βασιλικοί δεν ξέρουν ήδη άλλα περάσματα, πιθανώς να τους τα αποκαλύψουν κι αυτά.

»Και πώς θα ξαναπάρουμε την Όσβελακ έτσι;»

«Ας τα σκεφτούμε όλ' αυτά μερικές ώρες αργότερα,» πρότεινε ο Βέλερντιν, αν και η Χάνκαθιρ έβλεπε στο φως του φωτόλιθου της σκηνής τους ότι η όψη του ήταν πολύ προβληματισμένη. Με το ένα του χέρι, την τράβηξε πάλι στην αγκαλιά του, και η Κόμισσα των Σκιών δεν ξανασηκώθηκε τώρα από πάνω του μέχρι που ήταν ώρα να διαλύσουν τον καταυλισμό. Αλλά δεν κοιμήθηκε παρά ελάχιστα.

Επίσης, κρίνοντας από την αναπνοή του, δεν νόμιζε πως ούτε εκείνος κοιμήθηκε.

Κεφάλαιο 9

Η Λύκαινα, οι Τοξότριες, και ο Ξάδελφος

Aν η Όσβελακ είναι εγκαταλειμμένη από όλους τους πολίτες της και μόνο μαχητές αυτής της Βασίλισσας βρίσκονται εκεί, σε τι θα μας ωφελήσει να την επισκεφτούμε, Γεώργιε;» είπε η Λουκία όταν είχαν ανεβεί στο δωμάτιό τους μέσα στην *Καρδιά του Τραγουδιού*. «Δεν πρόκειται να βρεις την Κόμισσα των Σκιών. Το πολύ-πολύ να κινδυνέψεις – να κινδυνέψουμε όλοι – αν οι βασιλικοί καταλάβουν ότι είσαι εσύ.»

«Δεν είναι και πολύ πιθανό να το καταλάβουν, εκτός αν βρεθούμε πρόσωπο με πρόσωπο μ'αυτούς – και πάλι είναι δύσκολο. Πόσο καλά μπορεί να θυμούνται την όψη μου, ύστερα από δέκα χρόνια; Έχεις κάποιο δίκιο, όμως: δεν ξέρω αν μια επίσκεψη στην κατακτημένη Όσβελακ θα μας οδηγήσει στη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν.» Ο Κάλνεντουρ καθόταν στην άκρη του κρεβατιού του, ενώ η Λουκία βημάτιζε ξυπόλυτη μες στο δωμάτιο. Ο Δεξής και η Αριστερή ήταν κουλουριασμένοι επάνω στο κομοδίνο, μπλεγμένοι αναμεταξύ τους – φτερά, ουρές, πόδια – σαν αποκαμωμένοι εραστές. Ο Ακατάλυτος είχε τρυπώσει κάτω απ'το κρεβάτι του Κάλνεντουρ. «Το πρόβλημα είναι πως δεν έχω καμιά άλλη ιδέα για να βρούμε την Κόμισσα των Σκιών.»

«Αυτός δεν είναι καλός λόγος για να πάμε σ'ένα μέρος που είναι, καταφανώς, επικίνδυνο. Ας πάμε κάπου άλλου.»

«Πού;»

Η Λουκία κάθισε στο αντικρινό κρεβάτι, οκλαδόν. «Εσύ ξέρεις, Γεώργιε. Πού να ξέρω εγώ;»

Ο Κάλνεντουρ άπλωσε το χέρι του στον σάκο του, που ήταν στο πάτωμα, και τράβηξε από εκεί τον διπλωμένο χάρτη της Μοργκιάνης. Τον άνοιξε και τον διπλώσε ξανά έτσι ώστε να φαίνεται μόνο το Βασίλειο της Χάρνωθ. Συνοφρυώθηκε, παρατηρώντας το.

«Τι βλέπεις;» ρώτησε η Λουκία.

«Αναρωτιέμαι πού θα πήγαινα αν ήμουν η Κόμισσα των Σκιών.»

Η Λουκία σηκώθηκε απ'το κρεβάτι της και κάθισε στο δικό του, δίπλα του, κοιτάζοντας κι εκείνη τον χάρτη. «Πού είναι η Όσβελακ;»

Ο Κάλνεντουρ τής έδειξε.

«Βάλτοι είν' αυτοί; “Τα Δυτικά Έλη”»;

«Ναι. Και όλες οι άλλες περιοχές γύρω από την πόλη καλύπτονται από τα Χαρνώθια δάση, όπως βλέπεις.»

«Εμείς πού είμαστε;»

«Εδώ περίπου.»

«Δε γράφει Λόκραν.»

«Δεν το γράφει γιατί ο χάρτης είναι γενικός της Μοργκιάνης, και η Λόκραν είναι μικρή. Χρειαζόμαστε έναν πιο αναλυτικό χάρτη του Βασίλειου – και ο Νέλδουρ πιθανώς να έχει ήδη έναν. Αλλά η Λόκραν κάπου εδώ που σου δείχνω βρίσκεται.»

«Δεν είμαστε και τόσο μακριά απ'την Όσβελακ, λοιπόν.»

«Όχι, δεν είμαστε μακριά. Καμιά εκατοστή χιλιόμετρα, υποθέτω. Αλλά έχουμε τα δάση ανάμεσά μας, και εκατό χιλιόμετρα μέσα στα Χαρνώθια δάση δεν είναι καθόλου λίγα.»

«Θα διασχίσουμε τα δάση, δηλαδή, για να φτάσουμε την Όσβελακ; Δεν υπάρχει άλλος δρόμος;»

«Υπάρχει. Και μάλλον από εκεί θα πάμε... αν πάμε, τελικά.»

«Το ξανασκέφτεσαι;»

«Ναι...» Κοίταζε συλλογισμένα τον χάρτη.

Η Λουκία ρώτησε, ύστερα από μια στιγμή που κι εκείνη παρατηρούσε τον χάρτη: «Τα Δυτικά Έλη είναι επικίνδυνα;»

«Όσο μπορείς να φανταστείς, και λίγο περισσότερο.»

«Τι πάει να πει αυτό;»

«Εκτός από βούρκους, δηλητηριώδη ερπετά, έντομα, και τα λοιπά, υπάρχουν και Ίσκιοι στις παρυφές τους με τα Χαρνώθια δάση, απ'ό,τι ξέρω.» Το θυμόταν αυτό από το αινιγματικό παρελθόν του, μα δεν ήταν βέβαιος αν ο ίδιος είχε ποτέ επισκεφτεί τα Δυτικά Έλη.

«Δε νομίζω, λοιπόν, αυτή η Κόμισσα να πήγε εκεί, Γεώργιε, ειδικά αν πήρε μαζί της ολόκληρη την πόλη της.»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε. «Ούτε εγώ το νομίζω. Οπότε, δύο πιθανοί δρόμοι υπάρχουν: βόρεια και νότια – μέσα στα δάση και στις δύο περιπτώσεις. Δεν ξέρω ποια διαδρομή, όμως, θα επέλεγε.»

«Νότια, λογικά.»

«Γιατί;»

«Γιατί προς τα βόρεια είναι η Κέλμενκωθ, η οποία είναι πατρίδα της Σφετερίστριας, σωστά;» Η Λουκία έδειξε την εν λόγω πόλη επάνω στον χάρτη.

«Δεν έχει σημασία αυτό. Η Κέλμενκωθ είναι πιο μακριά απ'ό,τι η Λόκραν.»

«Ναι αλλά αν η Κόμισσα θέλει να κρατήσει τους ανθρώπους της ασφαλείς πιο λογικό δεν είναι να τους πήγε νότια; Δε μπορεί να σκοπεύει να τους αφήσει μες στα δάση. Κάπου πρέπει να βγουν. Και πού θα βγουν, αν είναι κυνηγημένοι από τη Βασίλισσά σας; Στα βόρεια είναι όλο μεγάλες πόλεις, που, υποθέτω, ελέγχονται από τη Βασίλισσα. Στα νότια οι τόποι μοιάζουν πιο άδειοι.»

Ο Κάλνεντουρ κούνησε το κεφάλι. «Δε μπορούμε να κάνουμε τέτοια υπόθεση, Λουκία. Κι ακόμα κι αν την κάνουμε, πάλι πώς θα βρούμε τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντον; Δες πόσο μεγάλη περιοχή είναι “τα νότια”.» Έσυρε δυο δάχτυλά του επάνω στα νότια του Βασιλείου της Χάρνωθ και προς τα νοτιοανατολικά. «Ο Γέλντεφιρ έχει δίκιο που είπε ότι θα χρειαστούμε την καθοδήγηση του Ιουράσκε...»

Η Λουκία τον κοίταξε με κάποια ανησυχία. «Σκέφτεσαι πάλι να...;» Θυμόταν εκείνα τα εφιαλτικά μαύρα μάτια που έφερναν στο μυαλό λίθους: και δεν ήταν μια ανάμνηση που της άρεσε.

«Θα προσπαθήσω να το αποφύγω· αλλά ίσως να χρειαστεί, Λουκία. Ίσως.» Δίπλωσε πάλι τον χάρτη της Μοργκιάνης, κλείνοντάς τον. «Θα πάμε στην Όσβελακ. Μόνο εκεί μπορεί να βρούμε κάποιο σημάδι για το πού πήγε η Κόμισσα των Σκιών.»

«Μα τώρα δεν έλεγες ότι...;»

«Δε θα μπορούμε στην πόλη, Λουκία. Θέλω, όμως, να ρίξω μια ματιά στη γύρω περιοχή. Και ίσως να έχω και βοήθεια...»

Η Λουκία αναστέναξε. «Τον Ιουράσκε...»

Όχι, σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ. Όχι τον Ιουράσκε. Και το βλέμμα του πήγε προς το παράθυρο του δωματίου, έξω απ'το οποίο ήταν πιασμένο ένα άγριο νυχτοπούλι που τον ατένιζε με μάτια που φωσφόριζαν σαν κίτρινα φεγγάρια και η καρδιά του αντηχούσε δυνατά σαν τύμπανο που ο ήχος του έφτανε στο μυαλό του Κάλνεντουρ μέσα από τα βάθη απάτητων δασών...

Όταν ξημέρωσε και είχαν συγκεντρωθεί στην τραπεζαρία της *Καρδιάς του Τραγουδιού*, ο Κάλνεντουρ είπε στον Νέλδουρ και τους συντρόφους του τι είχε αποφασίσει, κι εκείνοι δεν έφεραν αντίρρηση. Ήταν πρόθυμοι να τον ακολουθήσουν. Ούτε η Ζέρκιλιθ διαφώνησε, αν κι έμοιαζε συλλογισμένη.

Μετά, ο Κάλνεντουρ είπε στον Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ: «Εσύ δεν ξέρω αν θα έπρεπε νάρθεις μαζί μας.» Κάθονταν γύρω από δύο τραπέζια που είχαν ενώσει. Φαγητά και ποτά ήταν μπροστά τους – ένα πλούσιο πρωινό. Το είχε φέρει η σερβιτόρα με την οποία είχε μιλήσει χτες ο Νέλδουρ – εκείνη η γαλανόδερμη κοπέλα, που τώρα άγγιζε το ξυρισμένο κεφάλι του μέσα από την κουκούλα του και τον πείραζε, μοιάζοντας στα όρια να τον τσαντίσει. Η Λουκία νόμιζε ότι πρέπει να είχε κοιμηθεί μαζί του χτες βράδυ – όχι πως την ενδιέφερε αν αυτό είχε συμβεί.

Ο Θέλεντιρ κοίταξε τον Κάλνεντουρ παραξενεμένος. «Γιατί να μην έρθω;» ρώτησε στην Καθομιλουμένη. Και η Λουκία τον κατάλαβε, αλλά δεν είχε καταλάβει τι του είχε πει ο Κάλνεντουρ, που κι εκείνος στην Καθομιλουμένη είχε μιλήσει, και σ'αυτήν συνέχισε να μιλά...

«Γιατί,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ στον Θέλεντιρ, «ίσως να κινδυνέψουμε εκεί όπου θα πάμε, και αναμφίβολα είσαι καταζητούμενος πλέον, αφού σε σώσαμε.»

«Νομίζεις ότι έχω κανένα πιο ασφαλές μέρος για να πάω, Πρίγκιπά μου; Θα μείνω μαζί σας, και... το Πεπρωμένο θα με οδηγήσει.» Το βλέμμα του συνάντησε τα βλέμματα μερικών πιστών του Ιουράσκε, οι οποίοι ένευσαν, με μια γυαλάδα στα μάτια.

Ο Κάλνεντουρ σκέφτηκε: *Τον έχουν κάνει δικό τους. Ή πλησιάζουν να τον κάνουν.* Ίσως να ήταν καλύτερα έτσι, για τον Θέλεντιρ. Τι άλλο δρόμο να ακολουθούσε τώρα, σωσμένος από την κρεμάλα της Σφετερίστριας και, άρα, καταζητούμενος; Με τους πιστούς του Πεπρωμένου, μάλλον, ήταν πιο ασφαλείς απ'ό,τι οπουδήποτε αλλού.

«Σε καταλαβαίνω,» του αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Έπρεπε, όμως, να σε προειδοποιήσω.»

«Σου χρωστάω, έτσι κι αλλιώς, τη ζωή μου, Πρίγκιπά μου. Ακόμα κι αν μου ζητούσες να σε ακολουθήσω στον Μεταθανάτιο Κήπο δεν θα μπορούσα να αρνηθώ.»

«Θα έπρεπε, όμως,» του είπε ο Κάλνεντουρ. «Θα έπρεπε. Δεν είναι ο σκοπός μου να οδηγήσω κανέναν στον θάνατό του. Έρχονται μαζί μου σε τούτο το ταξίδι μόνο όσοι θέλουν να έρθουν.»

«Τότε, σίγουρα θα είμαι στο πλευρό σου,» αποκρίθηκε ο Θέλεντιρ. *Είναι απεγνωσμένος,* σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ, *και φαίνεται.* Αλλά ποιοι άλλοι εκτός από απεγνωσμένοι άνθρωποι θα τον ακολουθούσαν τώρα;

Στράφηκε στον Νέλδουρ και, αφού ήπια μια γουλιά απ' το αρωματικό τσάι του, είπε: «Θα χρειαστούμε μεταφορικά μέσα.»

«Μην ανησυχείς, Πρίγκιπα,» αποκρίθηκε ο Αρχικαλεστής του Πεπρωμένου, που η γαλανόδερμη σερβιτόρα είχε πια φύγει από πλάι του. «Στη Λόκραν θα βρούμε ό,τι θέλουμε.»

Σύντομα άφησαν το πρωινό τους και βγήκαν στους δρόμους της μικρής πόλης, όπου η κίνηση ήταν περισσότερη απ' ό,τι χτες βράδυ. Πλησίασαν το πελώριο δέντρο στο κέντρο της Λόκραν και τον Ναό του Σερτίνγκε που ήταν οικοδομημένος γύρω από τον χοντρό κορμό του: ένα οίκημα από πέτρα και ξύλο, γεμάτο ιερά λαξεύματα. Δίπλα του καθόταν ο Δασογέροντας, ο μοναδικός μάλλον δενδρογίγαντας των Χαρνώθιων δασών, ένα πλάσμα οριακά ανθρωπόμορφο αλλά καταφανώς φυτικό, σαν δέντρο. Από το στόμα του έβγαινε ένας ήχος όπως το φύσημα ανέμου – ένα άγριο αλλά όμορφο τραγούδι.

Η Λουκία κοίταξε τον Δασογέροντα με γουρλωμένα μάτια, βγάζοντας τα ασημόχρωμα γυαλιά της για να τον δει κανονικά. «Αυτός είναι ο δενδρογίγαντας;» ψιθύρισε στον Κάλνεντουρ.

«Ναι,» ένευσε εκείνος, ενώ αισθανόταν το Θηρίο της Πλάσης να τον παρατηρεί από το πελώριο δέντρο.

Ο Νέλδουρ τούς οδήγησε σ' έναν έμπορο που δεν ήταν μακριά από τον Ναό του Σερτίνγκε και είχε στάβλο με γιγαντόλυκους απ' τη μια μεριά και άλογα από την άλλη. Ο Αρχικαλεστής φαινόταν να τον γνωρίζει από παλιά· του είπε ότι χρειάζονταν λύκους, και σε όσο το δυνατόν καλύτερη τιμή.

«Λύκους για όλους σας;» ρώτησε ο μαυρόδερμος, γκριζομάλλης άντρας με το βαθιά ρυτιδωμένο πρόσωπο και το στραβό ραβδί στο χέρι.

«Για όλους, και το Πεπρωμένο θάναί αρωγός σου, Σάρμαλκιρ.»

«Ένας λύκος για τον καθένα σας;»

«Ορισμένοι μπορούν να καθίσουν μαζί, αν ο λύκος είναι αρκετά δυνατός για να τους σηκώσει.»

Ο Σάρμαλκιρ τού έκανε μια προσφορά. Ο Νέλδουρ διαφώνησε, παζάρεψε.

Ο Κάλνεντουρ έστρεψε το βλέμμα του σ' έναν από τους γιγαντόλυκους, σαν το ζώο να τον είχε, κάπως, με μυστηριακό τρόπο, *προσελκύσει*. Και συνειδητοποίησε ότι δεν ήταν γιγαντόλυκος ακριβώς αλλά γιγαντολύκαινα. Γκριζότριχη, ψηλή, με μακριά πόδια, αναμφίβολα γρήγορη. Γύρω από τα μάτια της είχε τρίχωμα μαύρο, και τα ίδια τα

μάτια φωσφόριζαν σαν κίτρινα φεγγάρια – πράγμα που ο Κάλνεντουρ υπέθετε ότι μόνο εκείνος μπορούσε να δει.

Κυνηγέ... γρύλισε το Θηρίο της Πλάσης μέσα από τα δόντια της γιγαντολύκαινας. *Μαζί... Να κυνηγήσουμε... Κυνηγέ!* Και τα μάτια του φεγγοβολούσαν δυνατότερα.

Η γιγαντολύκαινα έβγαλε ένα γρύλισμα που, σίγουρα, δεν το άκουσε μόνο ο Κάλνεντουρ, γιατί είδε μερικούς πιστούς του Ιουράσκει να στρέφονται προς αυτήν, καθώς και τη Λουκία και τη Ζέρκιλιθ.

Η γιγαντολύκαινα αλύχτησε.

«Έμπορα!» είπε η Κάλνεντουρ, διακόπτοντας τα παζάρια του Νέλδουρ με τον Σάρμαλκιρ. «Πόσο πουλάς τούτη τη λύκαινα;» Την έδειξε με το χέρι του.

Ο Σάρμαλκιρ γύρισε να τον κοιτάξει, και συνοφρυνώθηκε προς στιγμή, παρατηρώντας τον Δεξή και την Αριστερή που ήταν πιασμένοι στους ώμους του· αλλά μετά είπε: «Αυτήν; Αυτή δεν είναι φτηνή, σε προειδοποιώ, ταξιδιώτη. Πολύ γρήγορη, αλλά κι ατίθαση.»

«Πόσο την πουλάς;» επέμεινε ο Κάλνεντουρ.

«Εκατό βασιλικά.»

«Ληστεία!» μούγκρισε η Κέσριμιθ, η κοκκινομάλλα, μαυρόδερμη πιστή του Ιουράσκει.

«Έλα τώρα, Σάρμαλκιρ,» είπε ο Νέλδουρ. «Σίγουρα μπορείς να κάνεις μια καλύτερη τιμή για εμάς. Μας ξέρεις.»

«Γ'αυτή τη λύκαινα, *όχι*, δεν μπορώ να κάνω καλύτερη τιμή ούτε για εσάς, Αρχικαλεστή.»

«Εσύ είπες, τώρα μόλις, ότι είναι ατίθαση...»

«Ναι, αλλά είναι και πολύ *γρήγορη*. Άμα δεν τη θέλετε, δεν είναι ανάγκη να την πάρετε. Έχω ένα σωρό—»

«Όχι,» τον διέκοψε ο Κάλνεντουρ, «αυτήν θα πάρω.»

«Αν είν' ατίθαση,» είπε ο Νέλδουρ, «δεν αξίζει τα λεφτά της.»

«Θα τα βρούμε οι δυο μας.» Ο Κάλνεντουρ πλησίασε τη γιγαντολύκαινα εκεί όπου ήταν σταβλισμένη, και άπλωσε το χέρι του χαϊδεύοντάς την ανάμεσα στ'αφτιά χωρίς εκείνη να φέρει αντίρρηση.

«Τουλάχιστον,» είπε ο Νέλδουρ στον Σάρμαλκιρ, «άφησέ την μας ογδόντα, ρε γέρο. Αφού από ληστές την πήρες, σίγουρα...»

«Δεν την πήρα από ληστές αυτήν. Ο Θόρεντιν αλ Νασόλντουν την έπιασε στα δάση. Του είχε χιμήξει για να τον φάει, μα την τραυμάτισε και την υπέταξε, και μετά ήρθε στην πόλη και την πούλησε.»

«Αλ Νασόλντουν;» είπε ο Κάλνεντουρ.

«Ξάδελφος της Κόμισσας των Σκιών, ταξιδιώτη,» τον πληροφόρησε ο Σάρμαλκιρ, «αλλά μένει εδώ, στη Λόκραν, από χρόνια. Δεν το ξέρεις; Δεν ξανάχεις έρθει στα μέρη μας; Δεν είσαι από παλιά με τον Αρχικαλεστή;»

«Όχι, δεν είμαι από παλιά μαζί του.»

«Λοιπόν,» είπε ο Νέλδουρ. «Ογδόντα βασιλικά, εντάξει;»

«Τέλος πάντων,» αποκρίθηκε ο Σάρμαλκιρ. «Ογδόντα-πέντε, κι επειδή είστε εσείς.»

«Οι Δίδυμες Τοξότριες, Ιερότατε!» είπε ξαφνικά ο Ναλτάφιρ, ένας από τους πιστούς του Πεπρωμένου. «Νάτες, εκεί!»

Ο Νέλδουρ στράφηκε· το ίδιο κι ο Κάλνεντουρ, η Λουκία, η Ζέρκιλιθ.

Ο Ναλτάφιρ έδειχνε δυο γυναίκες πρασινόδερμες που θα έμοιαζαν πολύ μεταξύ τους – θα ήταν, ίσως, αδύνατον να τις ξεχωρίσεις – αν δεν είχαν διαφορετικό χρώμα μαλλιών, η μία βαθυγάλαζο σαν αίμα μαυρόδερμου Μοργκιανού, η άλλη μαύρο σαν αφέγγαρη Μοργκιανή νύχτα. Ήταν ντυμένες με δέρματα και γούνες, και είχαν στις πλάτες τους φαρέτρες και τόξα. Από τις ψηλές μπότες τους προεξείχαν τα μανίκια ξιφιδίων. Από τις ζώνες τους κρέμονταν πιστόλια.

«Αυτές είναι που είχαν πάει στην Όσβελακ;» είπε η Ζέρκιλιθ.

«Ναι,» ένευσε ο Νέλδουρ, «αυτές.» Και τους φώναξε: «Κρυστάλλω! Ηλέκτρα!»

Οι Δίδυμες Τοξότριες γύρισαν και τον κοίταξαν. Η γαλανομάλλα χαμογέλασε, η μαυρομάλλα έμεινε σοβαρή, αλλά κι οι δυο βάδισαν προς το μέρος του. «Αρχικαλεστή!» αναφώνησε η πρώτη. «Ποιος διάολος του Ιουράσκει σ'έφερε πάλι εδώ, σκοτοφαγωμένη καριόλη;»

Ο Νέλδουρ εξήγησε στον Κάλνεντουρ: «Πάντα έτσι είναι, φιλική, η Ηλέκτρα,» υπομειδιώντας. Και στράφηκε πάλι στις Τοξότριες καθώς αυτές έφταναν κοντά τους.

«Τι κάνεις, Αρχικαλεστή;» είπε η μαυρομάλλα – η Κρυστάλλω – ακόμα με όψη σοβαρή.

«Ακολουθώ το Πεπρωμένο, που, όχι τυχαία, σας οδήγησε στον δρόμο μου.»

«Κακό μου ακούγεται αυτό,» μειδίασε η Ηλέκτρα. «Έχει και συνέχεια;»

«Έχει. Περιμένετε μόνο να τελειώσουμε κάτι σύντομες δουλειές με τον Σάρμαλκιρ.»

«Θ'αργήσετε;»

«Βιάζεστε;»

«Όχι πολύ.»

«Τότε, δεν υπάρχει πρόβλημα.»

Ο Κάλνεντουρ, εν τω μεταξύ, είχε βγάλει χαρτονομίσματα από μια από τις πολλές εσωτερικές τσέπες της κάπας του και είχε πληρώσει τον έμπορο για τη γιγαντολύκαινα. «Πώς τη λένε;» τον είχε ρωτήσει.

«Δεν της έχω δώσει όνομα. Ούτε ο Θόρεντιν την είχε ονομάσει. Μπορείς να την ονομάσεις εσύ, ταξιδιώτη, όπως επιθυμείς.»

Και τώρα ο Σάρμαλκιρ άνοιξε το μέρος όπου ήταν σταβλισμένη η γιγαντολύκαινα κι έκανε να την πλησιάσει για να της φορέσει ηνία.

Εκείνη γρύλισε, άγρια, κοιτάζοντάς τον εχθρικά. Ο Σάρμαλκιρ ύψωσε το στραβό ραβδί του, έτοιμος να τη χτυπήσει.

Ο Κάλνεντουρ τον πρόλαβε: «Άσ' το, έμπορα· θα το φροντίσω εγώ.» Του πήρε τα ηνία και τα φόρεσε εκείνος στη λύκαινα, η οποία δεν πρόβαλε καμιά αντίσταση.

«Σ' έχει συμπαθήσει ήδη, ταξιδιώτη!» παρατήρησε ο Σάρμαλκιρ, μοιάζοντας παραξενεμένος.

«Έτσι φαίνεται.» Ο Κάλνεντουρ οδήγησε τη γιγαντολύκαινα έξω από τον στάβλο, κι ένας βοηθός του εμπόρου τού έδωσε και μια σέλα για να της φορέσει.

Ο Νέλδουρ τελείωσε τη συμφωνία του με τον Σάρμαλκιρ, και ο τελευταίος πήρε χρήματα από τον Αρχικαλεστή, τους πιστούς του Ιουράσκε, τη Λουκία (που της εξήγησαν, στη Συμπαντική, τι γινόταν), και τη Ζέρκιλιθ. Ύστερα παράγγειλε από τους βοηθούς του να βγάλουν σελωμένους γιγαντόλυκους από τον στάβλο, και σύντομα αυτό έγινε. Οι περισσότεροι είχαν τώρα τον δικό τους εκπαιδευμένο γιγαντόλυκο, εκτός από όσους θα καβαλούσαν μαζί.

«Είναι εύκολο ν'ανεβώ,» ρώτησε η Λουκία τον Κάλνεντουρ, «ή θα πέσω;»

«Πιο εύκολο απ'ό,τι ίσως να νομίζεις,» αποκρίθηκε εκείνος, κι ανέβηκε στη σέλα της γιγαντολύκαινάς του, για να της δείξει.

Η Λουκία πιάστηκε από τη σέλα του δικού της λύκου και, με μια σβέλτη κίνηση, τον καβάλησε. «Έχεις δίκιο— *Εε!*» έκανε, ξαφνιασμένη, καθώς ο γιγαντόλυκος αναδεύτηκε από κάτω της, γρυλίζοντας. «Ήρεμα, μεγάλε, ντάξει;» Μειδίασε προς τον Κάλνεντουρ κάτω απ'το καπέλο σκοτεινών δασών. «Σα νάσαι πάνω σε καράβι είναι. Περίπου.»

«Χαίρομαι που σ'αρέσει.»

«Ποιο είναι το θέμα, Αρχικαλεστή;» ρώτησε η Ηλέκτρα τον Νέλδουρ.

«Ελάτε μαζί μας και θα σας πούμε.» Ο Νέλδουρ έπιασε τον λύκο του από τα ηνία και βάδισε. Το θηρίο τον ακολούθησε, όπως κι όλοι οι άλλοι με τα δικά τους θηρία. «Ο ξάδελφός μου μου είπε ότι οι δυο σας ήσασταν στην Όσβελακ όταν ο στρατός της Σφετερίστριας έφτασε εκεί,» είπε καθώς προχωρούσαν σε κάποια απόσταση από τον Ναό του Σερτίνγκε που ήταν οικοδομημένος γύρω απ'το πελώριο δέντρο της Λόκραν και ο Δασογέροντας, καθισμένος κοντά του, ακόμα τραγουδούσε το φυσικό τραγούδι του.

«Όχι ακριβώς όταν ο στρατός έφτασε εκεί,» αποκρίθηκε η Ηλέκτρα. «Αλλά τον είδαμε νάχει κατακτήσει την πόλη, που φαινόταν άδεια. Μόνο μαχητές της Σφετερίστριας ήταν στους δρόμους της· κανείς άλλος.»

Και η Κρυστάλλω πρόσθεσε: «Η Κόμισσα δεν αμύνθηκε, αλλιώς δε μπορεί νάχαν πάρει την Όσβελακ έτσι γρήγορα.»

«Οι πύλες, όμως, ήταν διαλυμένες από θραυστικούς λύκους, άρα κάποια μάχη πρέπει νάγινε,» είπε η Ηλέκτρα.

Η Λουκία, που δεν καταλάβαινε τίποτα απ'όσα έλεγαν, ρώτησε τον Κάλνεντουρ: «Ποιες είναι αυτές;»

«Κρυστάλλω και Ηλέκτρα ονομάζονται. Είναι κυνηγοί. Τις αποκαλούν “οι Δίδυμες Τοξότριες”. Ήταν κοντά στην Όσβελακ όταν κατακτήθηκε.»

«Κρυστάλλω και Ηλέκτρα; Αυτά τα ονόματα δεν μοιάζουν με τα άλλα που ακούω σε τούτη τη διάσταση...»

«Ορισμένα γυναικεία ονόματα σχετίζονται με πετρώματα. Παλιό έθιμο, απλωμένο παντού στη Μοργκιάνη, απ'ό,τι ξέρω.»

«Γιατί σ'ενδιαφέρει για την Όσβελακ, Αρχικαλεστή;» ρώτησε η Ηλέκτρα. «Κάτι περισσότερο από απλή περιέργεια;»

«Ψάχνω την Κόμισσα.»

«Δεν πρέπει νάναι πια εκεί. Όπως είπε η αδελφή μου, μάλλον δεν αμύνθηκε καν. Μάλλον έφυγε από την πόλη, αδειάζοντάς την, αφήνοντας ελάχιστους υπερασπιστές εκεί. Την είδαμε από ύψωμα την Όσβελακ, σου λέω: δρόμοι άδειοι τελείως. Μόνο περιπολίες μαχητών της Σφετερίστριας διακρίναμε. Άνθρωπος δεν υπήρχε.»

«Ίσως να κρύβονταν.»

«Ούτε σε μπαλκόνια ούτε σε ταράτσες δεν ήταν κανείς,» είπε η Κρυστάλλω. «Όχι, δεν κρύβονταν. Δεν ήταν εκεί.»

«Η Όσβελακ εγκαταλείφθηκε,» επανέλαβε η Ηλέκτρα. «Και ποιος ξέρει τώρα πού μπορεί να είναι η Κόμισσα;»

«Δεν έχετε καμιά ιδέα;»

«Πού να ξέρουμε εμείς; Αφού είδαμε αυτή την κατάσταση εκεί, γυρίσαμε προς τα βόρεια, επιστρέψαμε στη Λόκραν. Δε θέλαμε κανέναν ανιχνευτή της Βασίλισσας να μας δει και να μας θεωρήσει κατασκόπους της Κόμισσας των Σκιών.»

«Θα είχαμε άσχημα ξεμπερδέματα,» πρόσθεσε η Κρυστάλλω.

«Μη μου πεις ότι λογαριάζεις να πας νότια;» τον ρώτησε η Ηλέκτρα.

«Αυτό ακριβώς λογαριάζω.»

«Δε θα βρεις έτσι την Κόμισσα. Τον μελά σου μόνο μπορεί να βρεις.»

«Το Πεπρωμένο οδηγεί τα βήματά μου, πάντοτε αλάθευτα.»

«Άμα γίνει όμως το στραβοπάτημα θάναι αργά,» τον προειδοποίησε η Ηλέκτρα. «Εκεί κάτω το μέρος είναι γεμάτο βασιλικούς και σίγουρα θα ψάχνουν κι αυτοί για την Κόμισσα των Σκιών.»

«Το φανταζόμαστε,» της είπε ο Κάλνεντουρ· «αλλά και πάλι θα ερευνήσουμε.»

Η Ηλέκτρα και η Κρυστάλλω στράφηκαν να τον κοιτάζουν καθώς εκείνος ακόμα ήταν καθισμένος επάνω στη γιγαντολύκαινά του. «Ποιος είσαι συ;» ρώτησε η πρώτη.

«Φίλος του Αρχικαλεστή,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ, με το καπέλο σκοτεινών δασών να σκιάζει το πρόσωπό του.

«Και σ' ενδιαφέρει κι εσένα να βρεις την Κόμισσα;»

«Οποιαδήποτε βοήθεια από εσάς θα την εκτιμούσα.»

«Δε μπορούμε εμείς να σε βοηθήσουμε. Ούτε ξαναπάμε να κυνηγήσουμε εκεί κάτω. Είναι σα να βάζεις το χέρι σου μες στα δόντια λύκου μ' αγκάθι στον κώλο.»

»Αλλά τι είν' αυτά τα πτηνά επάνω σου, ρε φίλε;» ρώτησε. «Αυτά στους ώμους σου. Ερπετά είναι;» Αναφερόταν στον Δεξή και την Αριστερή, φυσικά.

«Ναι. Δεν είναι από εδώ.»

«Από πού τάφερεις; Απ' το Δάσος των Ψυχών;»

«Από άλλη διάσταση.»

«Εκπαιδευμένα;»

«Δε λένε να φύγουν από κοντά μου.»

«Τι είσαι, ρε; Διασκεδαστής;»

«Μόνο για στενό κύκλο φίλων.» Και η Αριστερή έβγαλε ένα μακρόσυρτο σύριγμα από τον δεξή ώμο του, σαν να είχε καταλάβει ότι μιλούσαν γι'αυτήν και τον συγγενή της και να είχε ενοχληθεί.

Ύστερα από λίγο, ο Νέλδουρ και ο Κάλνεντουρ χαιρέτησαν τις Δίδυμες Τοξότριες κι αυτές απομακρύνθηκαν μες στους δρόμους της Λόκραν, κατευθυνόμενες προς ένα οίκημα που φαινόταν για αποθήκη με τομάρια.

Ο Κάλνεντουρ είπε στον Νέλδουρ (στη Συμπαντική, για χάρη της Λουκίας): «Δε μου ανέφερες τίποτα για τον Θόρεντιν αλ Νασόλντουν...»

«Δεν το σκέφτηκα, για νάμαι ειλικρινής.» Ο Αρχικαλεστής καβάλησε τον γιγαντόλυκό του. «Αλλά μη νομίζεις ότι αυτός θα ξέρει πού είναι η Κόμισσα. Μπορεί νάναι ξάδελφός της μα δεν έχει και πολλές επαφές μαζί της. Στη Λόκραν μένει, από χρόνια.»

«Είναι τσακωμένοι;»

«Όχι, απ'ό,τι γνωρίζω. Αλλά προτιμά να είναι μόνος. Και, γενικά, τιμά τον Σιλίσβας» – που σήμαινε, όπως ο Κάλνεντουρ ήξερε, ότι ήταν λιγόλογος.

«Ίσως, όμως, να έχει κάποια ιδέα πού πήγε τώρα η Κόμισσα, Νέλδουρ. Δε θα μπορούσαμε να τον επισκεφτούμε προτού φύγουμε; Δεν τον ξέρεις;»

«Του έχω μιλήσει μια, δυο φορές· τίποτα περισσότερο.»

«Θα με οδηγήσεις σ'αυτόν;»

Ο Θόρεντιν αλ Νασόλντουν έμενε σ'ένα σπίτι κοντά στις δυτικές παρυφές της Λόκραν που σκιάζονταν περισσότερο από τα Χαρνώθια δάση απ'ό,τι οποιοδήποτε άλλο μέρος της. Καθόταν τώρα στη μικρή αυλή του και επισκεύαζε μια παλιά, μεγάλη καραμπίνα. Παραδίπλα ήταν ξαπλωμένος νωχελικά ένας καφετότριχος γιγαντόλυκος. Και πλάι στο σπίτι έγερνε ένα υπόστεγο κάτω απ'το οποίο βρισκόταν σταθμευμένο ένα δίκυκλο.

Ο Θόρεντιν πήρε το βλέμμα του από την καραμπίνα στρέφοντάς το στους επισκέπτες που πλησίαζαν τραβώντας τους δικούς τους γιγαντόλυκους πίσω τους. Είχε δέρμα κατάμαυρο, όπως οι περισσότεροι Μοργκιανοί, και φορούσε καπέλο σκοτεινών δασών, μισοκρύβοντας την όψη του στη σκιά. Στο σαγόνι του φαινόταν μαβιά γένια.

«Καλημέρα, Θόρεντιν.»

«Αρχικαλεστή Νέλδουρ...» Σηκώθηκε από το χοντρό ξύλινο σκαμνί όπου καθόταν. «Τι φέρνει τον Ιουράσκε στην πόρτα μου;»

«Άκουσες τι έγινε στη γενέτειρά σου πριν από μερικές μέρες;»

«Και λοιπόν;» Η ερώτηση ήταν λιγάκι απότομη, σαν ο Θόρεντιν να υποπτευόταν ότι ο Νέλδουρ θα του έκανε κάποια ύποπτη πρόταση ίσως.

«Απλώς δεν ήξερα αν τόχες ακούσει...»

«Και σε είχε φάει η περιέργεια;» Ο Θόρεντιν έβγαλε το καπέλο σκοτεινών δασών, αποκαλύπτοντας μαλλιά μαβιά, πιασμένα πίσω απ' το κεφάλι του. «Ικανοποιήθηκες τώρα;»

«Ψάχνουμε την ξαδέλφη σου,» του είπε ο Κάλνεντουρ, «την Κόμισσα των Σκιών, αλλά μάλλον δε θάναι εύκολο να τη βρούμε. Λένε πως εγκατέλειψε την πόλη, πως δεν έμεινε για ν'αντιμετωπίσει τους βασιλικούς.»

Το βλέμμα του Θόρεντιν αγρίεψε. «Η Χάνκαθιρ κάποιο λόγο θα είχε για ό,τι έκανε.»

«Δε μίλησα για να την κατηγορήσω, Θόρεντιν. Την αναζητούμε, και σκεφτόμαστε ότι ίσως να μπορούσες να μας βοηθήσεις.»

«Δεν ξέρω καν ποιος είσαι...»

Ο Κάλνεντουρ έβγαλε το καπέλο του όπως είχε κάνει πριν από λίγο ο Θόρεντιν, περίεργος να δει αν εκείνος θα τον αναγνώριζε.

Δε φάνηκε να τον αναγνωρίζει. «Δεν έχεις όνομα;»

«Κάλνεντουρ.»

«Μονήρης είσαι; Και τι είν' αυτά τα φτερωτά ερπετά στους ώμους σου; Πού τα βρήκες;»

«Θέλω να μιλήσω στην Κόμισσα. Αν εγκατέλειψε την Όσβελακ, ξέρεις πού μπορεί να πήγε; Ξέρεις πού μπορεί να οδήγησε τους ανθρώπους της πόλης της;»

«Ακόμα κι αν ξέρω, γιατί να το πω σ'εσένα; Ίσως νάσαι ακόμα και πράκτορας της Σφετερίστριας!»

«Θα συναναστρεφόμεν πράκτορα της Σφετερίστριας, Θόρεντιν;» παρενέβη ο Νέλδουρ, μοιάζοντας προσωπικά θιγμένος. «Τέτοια έχεις ακούσει για μένα;»

«Αν είναι πράκτορας της Σφετερίστριας, σίγουρα δε θα σου τόχει πει, Αρχικαλεστή.»

«Εκείνος μπορεί να μη μου τόλεγε αλλά θα μου τόλεγε το *Πεπρωμένο*· νάσαι σίγουρος γι'αυτό.»

Ο Θόρεντιν ρουθούνισε αποδοκιμαστικά. «Να προσέχεις το πεπρωμένο σου, Αρχικαλεστή. Ποτέ δεν ξέρεις τι γίνεται.

»Δεν έχω ιδέα πού μπορεί νάχει πάει η Χάνκαθιρ. Φύγετε.» Και φόρεσε πάλι το καπέλο σκοτεινών δασών.

«Δε σ'ενδιαφέρει εσένα να μάθεις πού βρίσκεται;» τον ρώτησε ο Κάλνεντουρ.

Το βλέμμα του Θόρεντιν έγινε άγριο ξανά. Έγινε πιο άγριο από πριν. «Φύγε απ'το σπίτι μου όσο ακόμα προλαβαίνεις, ξένε, μαζί με τα παράξενα ερπετά σου.»

«Δεν είμαι κατάσκοπος της Σφετερίστριας,» του είπε ο Κάλνεντουρ, «και, μάλλον, έχω λόγο να τη μισώ περισσότερο απ'ό,τι εσύ. Θα κατεβούμε τώρα στην Όσβελακ – είμαστε έτοιμοι να αναχωρήσουμε, όπως βλέπεις – και φτάνοντας εκεί θα προσπαθήσουμε να καταλάβουμε πού πήγε η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, κινδυνεύοντας να μας εντοπίσουν οι λύκοι της Σφετερίστριας και να μας στείλουν στον Κήπο. Αν μπορείς, με οποιονδήποτε τρόπο, να μας βοηθήσεις θα το εκτιμούσαμε.»

«Ακόμα δεν ξέρω ποιος είσαι... κι αυτά τα ερπετά επάνω σου μοιάζουν από άλλη διάσταση.»

«Δεν έχεις άδικο. Από την Υπερυδάτια είναι.»

«Υπερυδάτιος είσαι... Κάλνεντουρ;»

«Σου μοιάζω για Υπερυδάτιος;»

«Με ερωτήσεις έχεις μάθει ν'απαντάς, μα τον Χάρλαεθ Βοκ;»

«Θες ν'ανακαλύψεις τι έχει γίνει η ξαδέλφη σου; Αν ναι, τότε καλύτερα νάρθεις μαζί μας και να μας βοηθήσεις να τη βρούμε.»

«Χωρίς να ξέρω τον λόγο που τη ζητάτε; Μπορεί να της κάνω κακό αντί για καλό.»

«Το όνομα Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ σου λέει τίποτα;»

Ο Θόρεντιν έβγαλε πάλι το καπέλο του, συνοφρυωμένος. «Τι στα κόλπα του Ιουράσκε εννοείς;»

«Ίσως θάπρεπε να με θυμάσαι, αν ποτέ είχες δει φωτογραφία μου. Αλλά, βέβαια, έχουν περάσει δέκα χρόνια από τότε που ήμουν εδώ...»

«Εννοείς ότι είσαι ο αδελφός του Άρκαλβιρ; Ότι γύρισες για να πάρεις τον Θρόνο από τη Σφετερίστρια; Έχεις στρατό μαζί σου;»

«Δεν έχω στρατό, και δεν ξέρω αν θα πάρω τον Θρόνο από τη Σφετερίστρια. Όμως θέλω να μιλήσω με την ξαδέλφη σου.»

Ο Θόρεντιν στράφηκε στον Νέλδουρ.

«Σου λέει αλήθεια,» είπε εκείνος. «Αυτός είναι. Δεν τον οδήγησε τυχαία το Πεπρωμένο σ'εμένα.»

Ο Θόρεντιν υποσχέθηκε στον Κάλνεντουρ: «Αν λες ψέματα, θα σε σκοτώσω.»

«Δε θα χρειαστεί να προσπαθήσεις,» αποκρίθηκε εκείνος, και φόρεσε πάλι το καπέλο σκοτεινών δασών. «Θα σ'έχουμε μαζί μας, λοιπόν;»

«Αν είναι να ψάξουμε για τη Χάνκαθιρ θα ήταν ανοησία να ξεκινήσουμε από την Όσβελακ.»

«Κι από πού θα έπρεπε να ξεκινήσουμε, Θόρεντιν;»

«Από εδώ. Από τη Λόκραν.»

Κεφάλαιο 10

Τα Μονοπάτια των Δασών

πό το πρωινό που ήρθε η επιστολή της Βασίλισσας στην Όσβελακ, η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ άρχισε να ψάχνει για τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν στα Χαρνώθια δάση. Πρόσταξε τους μαχητές της να ξεκινήσουν την έρευνα από τα σημεία όπου έβγαζαν οι τρεις σήραγγες, αλλά η ίδια δεν ήταν εκεί κάτω μαζί τους· ήταν μέσα σ'έναν βασιλικό πολεμογέρακα, από πάνω τους. Το ήξερε, βέβαια, πως τα ελικόπτερα ήταν άχρηστα όταν προσπαθούσες να βρεις κάποιον στα πυκνά δάση, γιατί δεν μπορούσες να δεις πίσω από τις φυλλωσιές, αλλά η Έρνελιθ δεν προσπαθούσε εκείνη να εντοπίσει τους πρόσφυγες της Όσβελακ. Αυτό το έκαναν οι άνθρωποι που ήταν στο έδαφος – Αγωνιστές του Βασιλείου και μισθοφόροι. Και οι δεύτεροι, ουσιαστικά, ιχνηλατούσαν· οι Αγωνιστές δεν ήταν ιχνηλάτες, ήταν καλοί μόνο για να σκοτώνουν. Η Έρνελιθ βρισκόταν σε τηλεπικοινωνιακή επαφή μαζί τους, από τον αέρα. Δεν ήθελε να είναι εκεί κάτω γιατί το θεωρούσε επικίνδυνο, και τώρα, ως Κόμισσα της Όσβελακ (αν και δεν την είχε ορίσει ακόμα τέτοια η Μεγαλειότηάτη), όφειλε να προσέχει, σωστά; Δες πού είχε οδηγηθεί ο Γάρταλιν από παρόμοιες απροσεξίες: στον Κήπο. Επιπλέον, η Έρνελιθ ήθελε να είναι σε επικοινωνία και με τις τρεις ομάδες που έψαχναν για τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, πράγμα που μπορούσε να κάνει μόνο βρισκόμενη από πάνω τους, όχι μέσα σε μία από αυτές.

Πλάι στον βασιλικό πολεμογέρακά της πετούσε ο δεύτερος βασιλικός πολεμογέρακας του στρατεύματος (ο οποίος είχε επισκευαστεί ύστερα από εκείνο το χτύπημα που είχε δεχτεί κατά τη σύντομη πολιορκία) και τέσσερις αερώνυχες πετούσαν τριγύρω.

Οι ανιχνευτές στο έδαφος, αρχικά, βρήκαν κάποια ίχνη ανθρώπων που είχαν κατευθυνθεί βόρεια και από τις τρεις εξόδους των σπηλαίων, αλλά σύντομα παράξενα πράγματα συνέβησαν: Τα ίχνη εκείνων που είχαν βγει από τη σήραγγα πίσω από τον *Αρχαίο Οίκο* εξαφανίστηκαν σαν αυτοί να είχαν φυτρώσει φτερά και να είχαν πετάξει. Τα ίχνη εκείνων που είχαν βγει από τη σήραγγα πίσω από το *Θησαυροφυλάκιο των Δασών* οδηγούσαν στο στόμιο μιας σπηλιάς η οποία

αποδείχτηκε πως ήταν γεμάτη κοκαλοφάγους – τα τρομερά έντομα που χώνονται κάτω απ' το δέρμα και τρώνε τα κόκαλα του θύματός τους ενώ είναι ακόμα ζωντανό – όσο είναι ακόμα ζωντανό. Τα ίχνη εκείνων που είχαν βγει από τη σήραγγα που ξεκινούσε στις Γειτονιές των Ποταμοψαράδων έκαναν μια απότομη στροφή και έμπαιναν στα Δυτικά Έλη, σε μια περιοχή όλο επικίνδυνους βούρκους, αδιαπέραστη.

Μόνο μία εξήγηση υπήρχε, νόμιζε η Έρνελιθ: Οι μαχητές της Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν είχαν σβήσει τα πραγματικά τους ίχνη και φτιάξει ψεύτικα, για να τους προκαλέσουν σύγχυση. *Το υποπτεύονταν ότι θα προσπαθούσαμε να τους ακολουθήσουμε. Φυσικά και το υποπτεύονταν.*

Αλλά η Έρνελιθ δεν εγκατέλειψε την αναζήτησή της ύστερα από αυτό. Κοιτάζοντας τον χάρτη στην οθόνη του μηχανικού συστήματός της μέσα στον βασιλικό πολεμογέρακα, επιχείρησε να υπολογίσει τι απόσταση μπορεί, λογικά, να είχαν διανύσει οι μαχητές της Κόμισσας των Σκιών στα δάση, δεδομένου του χρόνου που είχαν ως τώρα στη διάθεσή τους. Το σύστημα τής έδωσε μια απάντηση που της φαινόταν αρκετά σωστή, σκιάζοντας μια περιοχή βόρεια της Όσβελακ. *Εκτός αν οι καταραμένοι πέταξαν, σκέφτηκε η Έρνελιθ, δεν μπορεί να βρίσκονται πιο μακριά από εκεί. Και, μάλλον, το ίδιο κι οι πρόσφυγες. Ή ίσως αυτοί να είναι λίγο πιο μακριά. Αλλά υποθέτω πως η Χάνκαθιρ θα περίμενε τους πολεμιστές της να έρθουν από την Όσβελακ· κάπου πρέπει να είχε σταματήσει και να τους περίμενε.*

Η Έρνελιθ πρόσταξε τους μαχητές της να κινηθούν βόρεια μέσα στα δάση ασχέτως αν έβρισκαν ίχνη ή μη. Και να κοιτάζουν περισσότερο γύρω τους παρά στο έδαφος, να είναι έτοιμοι για οτιδήποτε. Να προσέχουν, επίσης, για οποιοδήποτε σημάδι. Έψαχναν μεγάλα πλήθη ανθρώπων· ακόμα και στα Χαρνώθια δάση δεν μπορεί να ήταν δύσκολο να τα εντοπίσουν.

«Μεράρχη, να κάνω μια ερώτηση;» είπε η Διοικήτρια Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ, μια γυναίκα της Πρωτεύουσας, μικρότερη από την Έρνελιθ, είκοσι-έξι χρονών, μαυρόδερμη και μαυρομάλλα. Ήταν στο ελικόπτερο μαζί με μερικούς μισθοφόρους.

«Κάνε,» αποκρίθηκε η Έρνελιθ.

«Αν δεν έχουν, τελικά, πάει βόρεια αλλά νότια; Μπορεί όλ' αυτά να ήταν κόλλο για να νομίσουμε ότι πήγαν βόρεια.»

Η Έρνελιθ το σκέφτηκε για λίγο. «Υπάρχει, όντως, μια τέτοια περίπτωση,» παραδέχτηκε. «Υπάρχει. Αλλά τι πιστεύεις ότι πρέπει να ελέγξουμε πρώτα, Κορβίκα – το πιο απίθανο ή το πιο πιθανό;»

«Ό,τι νομίζεις εσύ, φυσικά...» Γνωρίζονταν αρκετά καλά οι δυο τους για να της μιλά στον ενικό.

«Θέλω ν'ακούσω τη γνώμη σου.»

«Το πιο πιθανό, λογικά, πρέπει να ελέγξουμε. Όμως, αν είναι νότια της Όσβελακ και απομακρύνονται, δεν θα τους βρούμε ποτέ με την τακτική που τώρα ακολουθούμε. Ίσως θα έπρεπε να στείλεις κάποιες ομάδες και προς τα νότια.»

«Δε μπορώ να το κάνω αυτό, γιατί τότε θ'αφήσω την πόλη με ελάχιστους μαχητές, πολύ ευάλωτη.»

«Φοβάσαι ότι τώρα ίσως να δεχτεί επίθεση;»

«Κάποιοι άνθρωποι της Κόμισσας των Σκιών βρίσκονται ακόμα κρυμμένοι στην Όσβελακ, μην ξεχνάς. Εισέβαλαν στο παλάτι, έκλεψαν τον αδελφό της απ'τα μπουντρούμια. Είναι επικίνδυνοι.» *Και ίσως κι ο Άλνεντιρ να είναι επικίνδυνος – με όποιου το μέρος κι αν είναι, τελικά. Ή, μάλλον, σίγουρα είναι επικίνδυνος.* «Δε μπορώ να διαιρέσω περισσότερο τις δυνάμεις μας, Κορβίκα. Θα ήταν παρακινδυνευμένο.»

Και συνέχισαν την αναζήτησή τους βόρεια της Όσβελακ, στα πυκνά δάση. Οι μισθοφόροι και οι Αγωνιστές του Βασιλείου προχωρούσαν με κόπο μες στη βλάστηση, έχοντας μαζί τους άλογα, που δυσκολεύονταν πολύ σε τέτοιους τόπους, και γιγαντόλυκους, που δυσκολεύονταν λιγότερο. Οχήματα δεν περνούσαν από εδώ· ούτε καν τα δίκυκλα δεν βόλευαν. Η Έρνελιθ πετούσε πάνω από τα δέντρα, μη μπορώντας να δει σχεδόν τίποτα πίσω από τις φυλλωσιές τους, ακόμα και με τα κιάλια της που ο Αρθάκιν'μορ (ο οποίος ήταν μαζί της στον βασιλικό πολεμογέρακα) ενίσχυσε με Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως.

Το ελικόπτερο θα μπορούσε, φυσικά, να είχε φτάσει ως τις βόρειες παρυφές των δασών πολύ γρήγορα, αλλά δεν πετούσε με τέτοια ταχύτητα τώρα· δεν θα είχε νόημα· ακολουθούσε τον ρυθμό μετακίνησης των ανιχνευτών στο έδαφος και επέστρεφε, κατά διαστήματα, στην Όσβελακ για να ξεκουράζονται η Έρνελιθ και οι άλλοι. Γιατί η αναζήτηση κράτησε μέρες. Αποδείχτηκε φαντασίωση του Ιουράσκε το να βρουν τους πρόσφυγες της Όσβελακ μέσα σε μερικές ώρες. Και η Έρνελιθ άρχισε να αμφιβάλλει αν θα τους έβρισκαν ποτέ.

Πού μπορεί να τους είχε οδηγήσει η Χάνκαθιρ;

Τώρα, οι βασιλικοί μαχητές απλά όργωναν τα δάση, τυχαία ουσιαστικά, παρατηρώντας μήπως δουν κάπου ανθρώπους. Αλλά το μόνο που συναντούσαν ήταν αγρίμια, επικίνδυνα ερπετά και έντομα, και Ίσκιους κι άλλες δαιμονικές οντότητες των πυκνών δασών. Η Τιρκου-άζη'χοκ – που ήταν στον δεύτερο βασιλικό πολεμογέρακα, αυτόν που συνόδευε τον πολεμογέρακα της Έρνελιθ – αναγκάστηκε να κατεβεί από το ελικόπτερο παραπάνω από μια φορά, με οργανική στολή άλματος, προκειμένου να διώξει με τη μαγεία της Ίσκιους και άλλα μοχθηρά πνεύματα που παρενοχλούσαν Αγωνιστές και μισθοφόρους.

Οι βασιλικοί μαχητές ήταν καλά εκπαιδευμένοι και καλά εξοπλισμένοι, αλλά είχαν αρχίσει να έχουν απώλειες μες στα δάση. Δεν ήταν προκατάληψη που οι πάντες στο Βασίλειο φοβόνταν τους δασότοπους στην καρδιά του. Ετούτα τα μέρη ήταν όντως επικίνδυνα.

Η Έρνελιθ αναρωτιόταν τώρα αν όφειλε να ζητήσει επιπλέον βοήθεια από τη Βασίλισσα. Θα την έκανε αυτό να φανεί αδύναμη, άραγε; Ανίκανη να διοικήσει; Θα έβαζε τη Βασίλισσα να ξανασκεφτεί αν, τελικά, έπρεπε να την ορίσει Κόμισσα της Όσβελακ;

Κι αυτός ο σκοτοφαγωμένος, ο Άλνεντιρ, δεν είχε ξαναεμφανιστεί για να τη βοηθήσει! Η Έρνελιθ το ένιωθε τούτο σαν *προσβολή* για κάποιο λόγο. Τι παιχνίδι είχε παίξει μαζί της; Ήταν, μήπως, ένας από τους κατασκόπους της Χάνκαθιρ μέσα στην Όσβελακ και είχε προσπαθήσει να την παραπλανήσει; *Μήπως οι σήραγγες που μου έδειξε δεν ήταν οι σήραγγες από τις οποίες έφυγαν οι μαχητές της Κόμισσας;* Αν ίσχυε αυτό, τότε ίσως να σήμαινε ότι η Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ είχε δίκιο. Ίσως οι πρόσφυγες να είχαν πάει νότια, που κι αποκεί, φυσικά, απλώνονταν τα Χαρνώθια δάση...

Αν είναι έτσι, δεν θα τους βρω ποτέ... Και φοβόταν ότι η Βασίλισσα θα θύμωνε μαζί της.

Όταν η Χάνκαθιρ πρόσταξε να εκκενωθεί η Όσβελακ, μέσα στην πόλη δεν ήταν μόνο πολίτες αλλά και κάποιοι ταξιδιώτες, έμποροι και μη. Αυτοί είχαν υποχρεωθεί να ακολουθήσουν τους υπόλοιπους πρόσφυγες· η Κόμισσα δεν μπορούσε να το ρισκάρει να τους αφήσει να φύγουν, γιατί δεν ήθελε να διαρρεύσει από νωρίς ότι η Όσβελακ ήταν αφύλακτη. Οι άνθρωποί της, όμως, είχαν υποσχεθεί στους ταξιδιώτες ότι θα τους οδηγούσαν σύντομα έξω από τα δάση, ασφαλείς.

Και τώρα, ύστερα από μερικές ημέρες ταξίδι ώστε να βεβαιωθούν πως είχαν απομακρυνθεί αρκετά από την Όσβελακ – γιατί, σίγουρα,

οι λύκοι της Σφετερίστριας θα τους αναζητούσαν – η Χάνκαθιρ αποφάσισε πως ήταν ώρα να εκπληρώσει την υπόσχεσή της στους ταξιδιώτες που καταναγκαστικά είχε συμπεριλάβει στο προσφυγικό σύνολο.

Μες στον μεσημεριανό καταυλισμό, τους συγκέντρωσε όλους αντίκρυ της σκηνής της και τους είπε πως ζητούσε προσωπικά συγγνώμη για ό,τι είχε συμβεί, αλλά ήταν απαραίτητο να τους αναγκάσει να την ακολουθήσουν. Τώρα, όμως, οι άνθρωποι της θα τους οδηγούσαν έξω από τα δάση, όπως τους είχε υποσχεθεί.

«Κι αν καθοδόν μας επιτεθούν αγρίμια ή Ίσκιои;» ρώτησε ένας έμπορος τον οποίο η Χάνκαθιρ αναγνώριζε εξ όψεως γιατί ερχόταν συχνά στην πόλη της.

«Οι άνθρωποί μου θα σας προστατέψουν,» αποκρίθηκε η Κόμισσα των Σκιών. «Θα είναι κι ένας μάγος μαζί σας.»

«Θα κινδυνέψουμε, όμως!» είπε ένας άλλος από τους ταξιδιώτες. «Μόνοι μας, μες στα δάση...»

«Δε θα είστε μόνοι!» τόνισε η Χάνκαθιρ. «Κάποιος κίνδυνος αναπόφευκτα θα υφίσταται, αλλά θα είναι όσο το δυνατόν πιο περιορισμένος. Οι άνθρωποι που θα σας οδηγήσουν είναι όλοι έμπειροι γνωρίζουν τα δάση. Θα τους εμπιστευόμουν με τη ζωή μου. Και το ίδιο πρέπει να κάνετε κι εσείς.»

«Κι αν δεν θέλουμε να φύγουμε;» τη ρώτησε μια γυναίκα. «Αν θέλουμε να μείνουμε μαζί σας;»

«Μπορείτε να μείνετε, αν το προτιμάτε. Αλλά να ξέρετε ότι όσοι αποφασίσετε κάτι τέτοιο θα πρέπει αποδώ και πέρα να είστε *μόνιμα* μαζί μας. Διότι θα πάμε σε μέρη από τα οποία δεν μπορούμε μετά να σας αφήσουμε να φύγετε και να τα φανερώσετε στους ανθρώπους της Σφετερίστριας.» Κατά κανόνα, δεν έλεγε δημοσίως «Σφετερίστρια» τη Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν. Όταν μιλούσε μέσω του *Φάσματος*, ή αυτοπροσώπως, στον κόσμο, την αποκαλούσε «η Βασίλισσα». Αλλά τώρα ο κανόνας είχε αλλάξει – τα πάντα είχαν αλλάξει. Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, η Κόμισσα των Σκιών, δεν χρειαζόταν να προσποιείται ότι ήταν μια νομοταγής αρχόντισσα του Βασιλείου. Ήταν πλέον, επισήμως, τόσο παράνομη όσο κι ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος· και οι παράνομοι μπορούσαν να μιλάνε όπως ήθελαν.

«Αποφασίστε, λοιπόν!» είπε η Χάνκαθιρ στους συγκεντρωμένους ταξιδιώτες. «Ή μένετε μαζί μας *μόνιμα*, ή φεύγετε *τώρα*, μόλις θα διαλύσουμε τον καταυλισμό μας.»

Οι ταξιδιώτες μίλησαν αναμεταξύ τους, όχι μεγαλόφωνα αλλά αρκετά έντονα, και δεν άργησαν να φτάσουν σε απόφαση:

Θα έφευγαν. Κανείς δεν ήθελε να μείνει.

Όπως η Χάνκαθιρ το περίμενε. Φοβόνταν, φυσικά. Φοβόνταν ότι θα τους χαρακτηρίζαν κι εκείνους «παράνομους». Κι ένας τέτοιος χαρακτηρισμός ήταν πολύ βαρύς στο σημερινό Βασίλειο της Χάρνωθ. Ίσως να έβλεπες το πρόσωπό σου τοιχοκολλημένο στους δρόμους όλων των πόλεων, τυπωμένο επάνω σε αφίσα που έγραφε ΚΑΤΑΖΗΤΟΥΜΕΝΟΣ. Κι άμα σ'έπιαναν, μπορεί από το να σε έκαναν δούλο μέχρι να σε κρεμούσαν.

Η Χάνκαθιρ είπε στους ταξιδιώτες: «Συνετή είναι η απόφασή σας. Σας χαιρετώ, με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ. Κι αν τύχει να χρειαστεί να δικαιολογηθείτε που βρεθήκατε μαζί μου, πείτε ότι σας εξανάγκασα να με ακολουθήσετε, ότι θα σας πυροβολούσαμε αν επιχειρούσατε να φύγετε – πράγμα που, άλλωστε, αληθεύει. Επίσης, αν σας ζητηθεί να αποκαλύψετε τι συνέβη, μην κρύψετε το παραμικρό: πείτε τους ό,τι ξέρετε.» Τίποτα, δηλαδή. Δεν ήξεραν τίποτα. Το μόνο που ήξεραν ήταν ότι είχαν βγει από την Όσβελακ και, μετά, ταξίδευαν μες στα δάση, βόρεια αλλά, κατά τα άλλα, προς άγνωστη κατεύθυνση. Η Χάνκαθιρ ήταν σίγουρη πως όλοι τους αισθάνονταν τελείως χαμένοι εδώ πέρα. «Και πάλι, σας ζητώ συγγνώμη για τούτη την ταλαιπωρία. Αλλά, αν είναι να κατηγορήσετε κάποια για ό,τι υποφέρατε, ελπίζω αυτή να είναι η Σφετερίστρια που παράνομα κάθεται στον Θρόνο της Χάρνωθ και κλέβει τα αγόρια μας για να γεμίζει τους στρατούς της, στέλνοντάς τους μετά εναντίον πιστών ανθρώπων του Βασιλείου. Ένας από τους λόγους που εγκατέλειψα την Όσβελακ ήταν αυτός – γιατί δεν ήθελα η σκοτοφαγωμένη Σφετερίστρια να με αναγκάσει να σκοτώσω τα παιδιά μας που έχει εσκεμμένα χαλάσει τα μυαλά τους.» Η Χάνκαθιρ αισθανόταν πως μπορούσε να πει κι άλλα, αλλά σταμάτησε τον εαυτό της, σκεπτόμενη: *Για χάρη τους μιλάω, ή για να πείσω εμένα ότι έπραξα σωστά; Ότι το να εγκαταλείψουμε την Όσβελακ ήταν η σωστή κίνηση;*

Οι ταξιδιώτες απομακρύνθηκαν από τη σκηνή της Κόμισσας των Σκιών βλέποντας πως εκείνη είχε τελειώσει μαζί τους. Ακολούθησαν τους ανθρώπους της που τους πήγαν προς μια μεριά του καταυλισμού ώστε να ετοιμαστούν για αναχώρηση.

Ο Έρανκουρ, ο Γίγαντας των Δασών, ήταν ένας από αυτούς που θα οδηγούσαν τους ταξιδιώτες έξω από τα δάση. Ο Θάλβακιρ'λι θα ήταν

επίσης μαζί τους, καθώς και ο Λύκαρχος Ίλνεμουρ αλ Θόρεσαβ, κάμποσοι έμπειροι λυκοκαβαλάρηδες, και ο Ριλάθιρ, ο σύζυγος της Αρκάλθα, αδελφής της Χάνκαθιρ.

Η Ζαφειρία πλησίασε τώρα τη μητέρα της εκεί όπου αυτή καθόταν μπροστά στη σκηνή της μαζί με τον πατέρα της Ζαφειρίας και τη Ζιρίνα, η οποία είχε κοντά της τον Άλφεντουρ, τον πεντάχρονο γιο της: ένα αγόρι μαυρόδερμο και πρασινομάλλικο σαν τον πατέρα του...

...για τον οποίο ερχόταν η Ζαφειρία να μιλήσει.

«Πρέπει να επιστρέψουμε,» είπε στη Χάνκαθιρ, καθίζοντας κι εκείνη, κινώντας πλέον το αριστερό της πόδι πιο εύκολα. «Πρέπει να πάμε πίσω, στην Όσβελακ, για τον θείο Άνφιρ. Τώρα. Αρκετό χρόνο δεν έχουμε χάσει;»

«Δεν είναι δυνατόν να επιστρέψουμε από τώρα, και το ξέρεις, Ζαφειρία,» αποκρίθηκε ήπια η Χάνκαθιρ, κατεβάζοντας την κούπα με το ζεστό τσάι από τα χείλη της. «Δεν έχουμε να σκεφτούμε μόνο τον οίκο μας. Τόσους ανθρώπους οδηγούμε. Τόσους ανθρώπους πήραμε από τα σπίτια τους» – κι αισθανόταν πολύ άσχημα γι' αυτό, γιατί αναρωτιόταν αν τελικά θα μπορούσε να τους *επιστρέψει* στα σπίτια τους.

«Δεν είπα να πάμε *όλοι* στην Όσβελακ. Να πάνε *μερικοί* μόνο – μια ομάδα – για να σώσουν τον θείο. Θα είμαι κι εγώ μαζί τους.» Και είδε τα μάτια της Ζιρίνα να γυαλίζουν ξαφνικά, και η Ζαφειρία δεν αμφέβαλλε ότι κι εκείνη θα πρότεινε να έρθει.

Η Χάνκαθιρ είπε: «Όχι. Δεν πρέπει να κινηθούμε βιαστικά–»

«*Βιαστικά*; Πόσο καιρό θ'αφήσουμε εκεί τον θείο Άνφιρ, στα χέρια των–;»

«Γνώριζαν για τη σήραγγα κάτω απ' το παλάτι μας, Ζαφειρία! Πώς θα εισβάλετε για να σώσετε τον Άνφιρ; Επίσης, σκέψου τι *άλλο* μπορεί να γνωρ–»

«Δε σ'ενδιαφέρει καθόλου για εκείνον;» έκανε οργισμένα η Ζαφειρία. «Είναι αδελφός σου!»

«Πώς τολμάς να το λες αυτό;» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ, δυναμώνοντας τώρα ακούσια τη φωνή της, νιώθοντας θυμωμένη με την κόρη της. Ήταν δυνατόν η Ζαφειρία πραγματικά να νόμιζε τέτοιο πράγμα; ή η φλόγα της Θορμάνκου μέσα της ήταν που μιλούσε; «*Φυσικά* και μ'ενδιαφέρει για τον Άνφιρ! Αλλά θέλω να κάνουμε κάτι που *όντως* θα τον βοηθήσει. Αυτό που προτείνεις δεν θα τον βοηθήσει· απλώς θα ρίξει κι εσάς στα χέρια των ανθρώπων της Σφετερίστριας. Έχουν

γνώσεις που δεν είχα υπολογίσει. Και, ναι, το φταίξιμο είναι δικό μου...

»Επίσης, στην Όσβελακ υπάρχουν κι άλλες δυνάμεις που πιθανώς να είναι πολύ επικίνδυνες.»

«Τι εννοείς, Χάνκαθιρ; Τι δυνάμεις;» Δεν ήταν η Ζαφειρία που μίλησε αλλά η Ζιρίνα, ενώ ο γιος της κοίταζε την Κόμισσα των Σκιών με γουρλωμένα μάτια, σαν η θεία του να του έκανε, για κάποιο λόγο, τρομερή εντύπωση εκεί όπου καθόταν, πίσω από την ενεργειακή θερμάστρα που είχαν ανάμεσά τους. (Απέφυγαν να ανάψουν φωτιές, φοβούμενοι μην τις δουν οι βασιλικοί από μακριά, παρότι έτσι σπαταλούσαν πολλή ενέργεια για να ζεσταίνουν όλο τον καταυλισμό.)

Η Χάνκαθιρ ήπια μια γουλιά από το τσάι της, και τους μίλησε για τις υποθέσεις της σχετικά με τους Σκοτεινούς Ακόλουθους, όπως είχε ήδη μιλήσει στον Βέλερντιν, ο οποίος τώρα ήταν σιωπηλός, καπνίζοντας την κοκάλινη πίπα του.

«Δεν έχεις δικίο γι'αυτούς, μαμά,» είπε η Ζαφειρία. «Δεν είναι εχθροί μας. Μπορεί, μάλιστα, να μας βοηθήσουν να σώσουμε τον θείο Άνφιρ.»

«Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι είναι εχθροί όλων, κόρη μου, και δρουν με τρόπους που παραπλανούν το μυαλό και προκαλούν σύγχυση.»

«Με έσωσαν από τους μαχητές της Σφετερίστριας. Το έκαναν για να με παραπλανήσουν;»

«Ναι—»

Η Ζαφειρία μόρφασε.

«Μην υποθέτεις ότι μπορείς να καταλάβεις τη λογική των Σκοτεινών Ακόλουθων!» την προειδοποίησε η Χάνκαθιρ. «Είναι τραγικό λάθος.»

«Και νομίζεις ότι μπορείς να καταλάβεις εσύ τη λογική τους;»

«Όχι. Γι'αυτό σου λέω να προσέχεις. Δεν είναι σωστό να τους εμπιστευτείς.»

«Νομίζεις, δηλαδή, ότι οι άνθρωποι που με βοήθησαν να ξεφύγω από τους λύκους της Σφετερίστριας μπορεί τώρα να με ρίξουν στα δόντια τους;»

«Μπορεί. Ή τίποτα ακόμα χειρότερο.»

Η δυσπιστία ήταν έκδηλη στην όψη της Ζαφειρίας.

«Η μητέρα σου έχει δικίο,» της είπε ο Βέλερντιν. «Δεν είναι δυνατόν να σώσουμε αμέσως τον Άνφιρ, όσο κι αν θα το θέλαμε. Πρέπει πρώτα ν'αφήσουμε τους πρόσφυγες σε ασφαλή μέρη, και μετά πρέπει να

κάνουμε ένα πολύ προσεχτικό σχέδιο. Τώρα πλέον, είμαστε όλοι παράνομοι. Επισημώς. Ακόμα κι αν καταφέρουμε να ξαναπάρουμε την Όσβελακ, η Όσβελακ θα είναι μια *παράνομη πόλη*.»

Η Ζαφειρία αισθάνθηκε τις τρίχες της να ορθώνονται. Τα λόγια του πατέρα της την είχαν κάνει να συνειδητοποιήσει κάτι που το ήξερε, φυσικά, μα δεν το είχε καλοσκεφτεί. «Και... και τι θα... τι θα γίνει αποδώ και πέρα;» Κοίταξε μια τη μητέρα της μια τον πατέρα της. «Αν η Σφετερίστρια στείλει κι άλλο στρατό εναντίον μας; Εννοώ, αφότου έχουμε ανακτήσει την πόλη...»

Η Χάνκαθιρ είπε: «Βρισκόμαστε σε μια πολύ δύσκολη καμπή της Ιστορίας του Βασιλείου, Ζαφειρία. Τρεις δρόμους βλέπω: Ή θα εξαφανιστούμε – θα ξεκληριστούμε όπως οι Κάρνελεκ – ή θα παραμείνουμε για πάντα κρυμμένοι στα δάση σαν θηρία του Σερτίνγκε, ή το Βασίλειο θα πρέπει πια να πάψει να ανέχεται την καταπίεση της *Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν* – μαζικά.»

«Πρώτα, όμως,» επανέλαβε ο Βέλερντιν, «πρέπει να οδηγήσουμε τους ανθρώπους μας σε ασφαλή μέρη. Αυτό προέχει. Μας δείχνουν μεγάλη εμπιστοσύνη που μας ακολουθούν. Θα ήταν τραγικό να τους απογοητεύσουμε, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!»

Η Ζιρίνα αναστέναξε κι έστρεψε το βλέμμα της στον μικρό Άλφεντουρ.

Η Χάνκαθιρ τον κοίταξε επίσης. Ο ανιψιός της δεν μπορούσε να κατανοήσει τη βαρύτητα της κατάστασης, όχι ακόμα, όχι από τέτοια ηλικία, αλλά είχε εξαναγκαστικά παρασυρθεί εδώ, με όλους τους υπόλοιπους, υποχρεωτικά παράνομος μαζί τους – *τουλάχιστον, όσο η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν* κάθεται στον Θρόνο, σκέφτηκε η Χάνκαθιρ. Και κάποιος πρέπει να τη ρίξει από εκεί, τη σκοτοφαγωμένη, δολοφονική άτριχη λύκαινα. Για τα παιδιά μας. Για το μέλλον του Βασιλείου.

Κεφάλαιο 11

Οι Κίνδυνοι των Δασών και οι Παγίδες των Θεών

φυγαν από τη Λόκραν χωρίς καμιά καθυστέρηση. Ο Θόρεντιν αλ Νασόλντον δεν ήθελε να πάρει παρά μόνο έναν σάκο από το σπίτι του καθώς και μερικά όπλα· μετά, καβάλησε τον καφετότριχο γιγαντόλυκό του, αφού τον σέλωσε, και τους οδήγησε στα δάση, προς τα δυτικά.

«Και είσαι σίγουρος πως ξέρεις πού πήγε η Κόμισσα των Σκιών τους κατοίκους της Όσβελακ;» τον ρώτησε ο Κάλνεντουρ καθώς ήταν δίπλα του, καβάλα στη γιγαντολύκαινα που είχε αγοράσει από τη Λόκραν.

«Σίγουρος; Όχι, μα τον Νούρκας τον Περιπλανώμενο. Αλλά έχω κάποια πιθανά μέρη κατά νου. Γιατί, όμως, μου μιλάς στη Συμπαντική;»

«Εξαιτίας της φίλης μου»· ο Κάλνεντουρ έδειξε, με μια κίνηση του κεφαλιού, τη Λουκία, η οποία καβαλούσε τον δικό της γιγαντόλυκο και φαινόταν να κρατιέται γερά από τη σέλα, ασυνήθιστη να ιππεύει τέτοιο ζώο. (Ο Ακατάλυτος έτρεχε πίσω από τον λύκο σαν ευλύγιστο πνεύμα των δασών, και σιωπηλός σαν σκιά. Η Μοργκιάνη φαινόταν να του ταιριάζει, ίσως, παρότι Υπερυδάτιος γάτος μαθημένος στα καράβια.) «Δεν ξέρει την Καθομιλουμένη ακόμα.»

«Εξωδιαστασιακή; Όπως οι άλλοι φίλοι σου, Πρίγκιπα;» Ο Θόρεντιν έριξε ένα βλέμμα στον Δεξή και την Αριστερή που φτεροκοπούσαν πάνω από τους ώμους του Κάλνεντουρ.

«Ακριβώς.» Και τον ρώτησε: «Τι εννοείς “πιθανά μέρη”;»

«Κρυψώνες μες στα δάση.»

«Τα έχεις ερευνήσει, δηλαδή;»

«Αρκετά. Κανένας άνθρωπος δεν υπάρχει που να μπορεί να πει ότι ξέρει τα Χαρνώθια δάση. Κι άμα τ'ακούσεις αυτό από κάποιον, άκουσες τη γλώσσα του Ιουράσκε να κουνιέται – με το συμπάθιο, Αρχικαλεστή»· μια ματιά προς τον Νέλδουρ τώρα, ο οποίος τον αγνόησε: το κουκουλωμένο κεφάλι του δεν στράφηκε καν, καθώς κι αυτός καβαλούσε τον καινούργιο γιγαντόλυκό του όπως όλοι τους.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ, «το γνωρίζω, Θόρεντιν.» Είχε την αίσθηση – όχι ανάμνηση· αίσθηση μονάχα – ότι κι εκείνος κάποτε κυνηγούσε στα Χαρνώθια δάση.

Η Λουκία ρώτησε: «Και πώς είσαι σίγουρος ότι η Κόμισσα δεν πήγε νότια; Γιατί να ήρθε εδώ, βόρεια της πόλης της;»

«Εξωδιαστασιακή και ξαφνικά νομίζεις ότι ξέρεις τη γεωγραφία του Βασιλείου της Χάρνωθ, κοκκινομαλλούσα;»

Τα μακριά μαλλιά της έβγαιναν από τις άκριες του καπέλου σκοτεινών δασών, έπεφταν στην πλάτη της. «Το όνομά μου είναι Λουκία,» τον πληροφόρησε, αγριοκοιτάζοντάς τον.

Ο Θόρεντιν τής επέστρεψε το άγριο βλέμμα, αλλά μάλλον όπως θα επέστρεφε κανείς ένα ατίθασο μειδίαμα, χωρίς κακία. «Γνωρίζω αρκετά καλά τα δάση και γνωρίζω αρκετά καλά και τη Χάνκαθιρ. Μπορώ να υποθέσω πού ίσως να οδήγησε τους ανθρώπους της Όσβελακ για ασφάλεια. Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει ότι θα τους βρούμε αμέσως: θα χρειαστεί να ψάξουμε. Αλλά καλύτερα έτσι παρά να πάμε, πρώτα, στην Όσβελακ, αφού είναι κατακτημένη από τη Σφετερίστρια. Δε θα βρούμε τίποτα εκεί πέρα από οπλολόγχες στραμμένες προς τη μεριά μας. Η Χάνκαθιρ θάχει σβήσει τα ίχνη της, δίχως αμφιβολία· θα υποπτεύεται πως θα επιχειρήσουν να την κυνηγήσουν – και θα έχει δίκιο. Οι λύκοι της Σφετερίστριας θα ψάξουν γι'αυτήν... αλλά δεν πρόκειται να την εντοπίσουν. Δεν ξέρουν τα δάση όπως εμείς.»

Η Λουκία παρατήρησε ότι ο Θόρεντιν μιλούσε τη Συμπαντική Γλώσσα καλά. Αυτό σήμαινε ότι είχε επαφές και με άλλους εξωδιαστασιακούς;

Η βλάβση είχε γίνει ήδη πολύ πυκνή γύρω τους. Ήταν πρωί αλλά θα νόμιζες πως ήταν σούρουπο. Πράγμα για το οποίο έφταιγε, σίγουρα, κι ο ασθενικός ήλιος της Μοργκιανής, σκεπτόταν η Λουκία, η οποία φορούσε τα ασημόχρωμα γυαλιά της θεωρώντας ότι τη βοηθούσαν σε τέτοιο περιβάλλον, κάνοντας τα περιγράμματα των πάντων πιο έντονα για τα μάτια της.

«Τα Χαρνώθια δάση – ακόμα κι αυτά μόνο βόρεια της Όσβελακ αν υπολογίσεις – απλώνονται σε μεγάλη έκταση,» είπε ο Κάλνεντουρ στον Θόρεντιν. «Πόσα μέρη έχεις υπόψη να ψάξουμε;»

«Αρκετά, αλλά όχι παρά πολλά,» αποκρίθηκε εκείνος, και ο Κάλνεντουρ δεν περίμενε καμιά πιο συγκεκριμένη απάντηση. Ήταν

Μοργκιανός, άλλωστε, και οι Μοργκιανοί ήταν κρυψίνοες από τη φύση τους. Κατά κανόνα. Υπήρχαν και εξαιρέσεις.

«Όποιος για πολύ στα δάση τριγυρίζει, για πάντα εκεί το Θηρίο τον κρατά,» είπε ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ, εκφέροντας ένα παλιό ρητό του Βασιλείου της Χάρνωθ σχετικά με την επικινδυνότητα των Χαρνώθιων δασών. Η Λουκία, όμως, δεν κατάλαβε τίποτα από τα λόγια του, γιατί είχε μιλήσει στην Καθομιλουμένη.

Κι ο Θόρεντιν τώρα τον μιμήθηκε. «Φοβάσαι το Πεπρωμένο σου μη σ'εγκαταλείψει, Αρχικαλεστή;»

«Το Πεπρωμένο τους ανόητους εγκαταλείπει, τους συνετούς συντρέπει, Θόρεντιν.»

«Είδες τι ωραία που τα λέει ο Αρχικαλεστής, Πρίγκιπα;»

Ο Κάλνεντουρ μειδίασε. «Δε μπορώ να διαφωνήσω με τη σοφία του Νέλδουρ» – μιλώντας κι αυτός στην Καθομιλουμένη.

(Η Λουκία άρχισε να τσαντίζεται που έμοιαζε ξαφνικά να έχουν όλοι τους ξεχάσει τη Συμπαντική!)

«Αυτή η λύκαινα που καβαλάς μου θυμίζει μία που μου είχε χιμήσει και, τελικά, την πούλησα στον Σάρμαλκιρ...»

«Η ίδια είναι. Ελπίζω να μη σου κρατά κακία.»

«Κι εγώ· γιατί την καβαλάς, Πρίγκιπα.»

«Λέτε τίποτα *μυστικά*;» ρώτησε η Λουκία – στη Συμπαντική.

«Σαχλαμάρες μόνο,» της αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ – στην Κοινή Υπερυδάτια, που κανείς άλλος στην ομάδα τους δεν γνώριζε εκτός από τους δυο τους και τη Ζέρκιλιθ – ή, τουλάχιστον, έτσι ο Κάλνεντουρ υπέθετε.

Ο Θόρεντιν είπε, μιλώντας στη Συμπαντική τώρα και μοιάζοντας πιο σοβαρός – όχι πως πριν χαμογελούσε στο ελάχιστο: «Δε μπορείς να ταξιδέψεις ακίνδυνα στα Χαρνώθια δάση· είναι αδύνατον, μα τον Νούρκας. Όμως όσο καλύτερα τα ξέρεις τόσο περισσότερους κινδύνους μπορείς να αποφύγεις.»

«Πράγμα που σημαίνει...» άρχισε ο Κάλνεντουρ, κι εσκεμμένα δεν ολοκλήρωσε.

«...να είστε προετοιμασμένοι για οτιδήποτε,» είπε ο Θόρεντιν.

Οι γιγαντόλκοι δεν φαινόταν να δυσκολεύονται μες στα δάση. Κινούνταν γρήγορα, σαν το δύσβατο τοπίο να μην τους ενοχλούσε παρά ελάχιστα. Αυτό, φυσικά, δεν εξέπληττε τον Κάλνεντουρ· το γνώριζε ήδη. Αν και δεν θυμόταν πώς το γνώριζε, το γνώριζε.

Γύρω του έβλεπε σημάδια του Σερτίνγκε. Το Θηρίο της Πλάσης ήταν παντού. Είχε μάτια στα ζώα, στα δέντρα, στις πέτρες: και όλα παρατηρούσαν τον Κάλνεντουρ. *Κυνηγέ... Μαζί... Να κυνηγήσουμε...* Εκείνος αγνοούσε το κάλεσμά του, αλλά το αισθανόταν έντονο, πολύ έντονο, εδώ – και ολοένα και εντονότερο όσο πιο βαθιά πήγαιναν μέσα στα δάση.

Αλλά, παρότι η παρουσία του Σερτίνγκε αναμφίβολα κυριαρχούσε, δεν ήταν η μοναδική που ο Κάλνεντουρ αντιλαμβανόταν κοντά του. Κάπου-κάπου έβλεπε μια καμπουριαστή σκιά κρυμμένη πίσω από δέντρα, ή μια παράξενη ουρά να προεξέχει – ο Ιουράσκε. Όμως ο απατηλός θεός εδώ έμοιαζε να μην τολμά να μιλήσει, λες και φοβόταν το Θηρίο της Πλάσης.

Κι ανάμεσα από τη βλάστηση, σε ορισμένες στιγμές, ο Κάλνεντουρ διέκρινε έναν μυστηριώδη ταξιδιώτη που στεκόταν ακίνητος σαν οπτασία, και σίγουρα κανείς άλλος πέρα από εκείνον δεν τον έβλεπε. Ο Νούρκας ο Σωτήρας. Ο Νούρκας ο Περιπλανώμενος.

Και μια φορά ο Κάλνεντουρ είδε και κάτι τρομερό: Κάτω από πελώρια, πανάρχαια δέντρα ανοιγόταν μια σπηλιά, και μέσα της υπήρχε ένα σκοτάδι που του έδινε την εντύπωση πως ήταν ζωντανό, πως σάλυνε σαν μυριάδες σκουλήκια που αγκαλιάζονταν και περιδινούνταν – μαύρο μέσα σε μαύρο μέσα σε μαύρο – ένα δαιμονικό σκοτάδι πέρα από οποιαδήποτε ανθρώπινη κατανόηση... το οποίο *πεινούσε...*

...και τον καλούσε να το υπηρετήσει – να του δείξει πόσο *καταδικασμένος* ήταν τούτος ο κόσμος. Καταδικασμένος να πέσει στα σαγόνια του. Του ζητούσε να έρθει στις αγκάλες του, να καταβροχθιστεί από αυτό και, συγχρόνως, να το καταβροχθίσει – να γίνει ο Καταστροφέας του Κόσμου, ο Σκοτοδότης–

Ο Κάλνεντουρ πήρε τα μάτια του από εκείνο το εφιαλτικό σπήλαιο κάτω από τα αρχαία δέντρα και βλεφάρισε για να διώξει το σκοτάδι. Ήταν ένα σκοτάδι τόσο τρομερό που είχε αφήσει μπροστά του φαντάσματα όπως όταν κοιτάζεις πολύ δυνατό φως.

Δεν μπορεί να σε πάρει αν δεν το δεχτείς, του είχε πει ο Νούρκας στο όνειρό του. *Σε προκαλεί, γιατί αντιλαμβάνεται τι είσαι...*

Ο Κάλνεντουρ αισθανόταν τις τρίχες του ορθωμένες κι ένα σύγκρυο να τον διατρέχει. Δε νόμιζε ότι ποτέ στη ζωή του είχε συναντήσει τίποτα πιο τρομαχτικό. Ναι, ούτε τότε που είχε δεχτεί το Φιλί της Έχιδνας και είχε γίνει ο Οφιομαχητής της Υπερυδάτιας...

Ο Δεξής και η Αριστερή σύριζαν και φτεροκοπούσαν γύρω του, σαν να αντιλαμβάνονταν την αναστάτωσή του.

Ο Κάλνεντουρ απομάκρυνε απ'τον νου του το Παντοβόρο Σκότος, γιατί νόμιζε πως και μόνο η σκέψη του ήταν ικανή να διαφθείρει και να προκαλέσει παραφροσύνη. Το να το σκέφτεσαι ήταν σαν να το επικαλείσαι...

Όλ' αυτά μέχρι το μεσημέρι, ενώ ο Θόρεντιν τούς οδηγούσε μες στα Χαρνώθια δάση χωρίς να έχουν πέσει σε κινδύνους ως τώρα. Αν και μπορούσαν να νιώσουν τον κίνδυνο παντού γύρω τους, λες κι ήταν συνυφασμένος με τον υγρό αέρα.

Η Λουκία ψιθύρισε, σε κάποια στιγμή, στον Κάλνεντουρ: «Αν αυτός ο καταραμένος αποφασίσει να μας προδώσει, ή αν κατά τύχη εξαφανιστεί, νομίζεις ότι θα μπορούσες να μας βγάλεις αποδώ μέσα, Γεώργιε;»

«Όχι.»

«Το φοβόμουν ότι θα το έλεγες αυτό. Το μέρος είναι ό,τι πρέπει για να σκοτωθεί κανείς· αλλά, αν είναι να πεθάνω, θα προτιμούσα στη θάλασσα.»

«Το ξέρω. Όμως δεν πιστεύω ότι ο Θόρεντιν θα μας προδώσει, ούτε ότι θα εξαφανιστεί ξαφνικά. Αν γίνει τέτοιο δυστυχές πράγμα, όμως, θα προσπαθήσω να μας βγάλω από εδώ. Νομίζω ότι παλιότερα ερχόμουν στα Χαρνώθια δάση. Για κυνήγι. Αν και, μάλλον, όχι πολύ βαθιά. Δεν είναι συνετό να πηγαίνεις πολύ βαθιά.»

«Αυτό, δηλαδή, που κάνουμε τώρα.»

«Ακριβώς.»

Το μεσημέρι καταυλίστηκαν κοντά σ'ένα μικρό ρέμα, και ο Θόρεντιν τούς είπε να πιουν ελεύθερα: το νερό ήταν κρύο αλλά πολύ καθαρό.

Ο Ακατάλυτος νιαούρισε κοιτάζοντας ένα ψάρι κάτω απ'τον αφρό, έχοντας κατά νου μάλλον να το ψαρέψει.

«Το γιατί σου βρίσκεσαι σε άμεσο κίνδυνο εδώ,» προειδοποίησε ο Θόρεντιν τη Λουκία. «Υπάρχουν πράγματα που θα το έκαναν μια χαψιά. Καλύτερα να μην τ'αφήνεις να πηγαίνει και πολύ μακριά – αν σ'ακούει.»

«Εξέρι να φυλάγεται.» Η Λουκία ήταν καθισμένη σ'έναν βράχο, κι ο γιγαντόλυκός της είχε ξαπλώσει δίπλα της.

«Έτσι νομίζεις.»

Οι πιστοί του Ιουράσκε είχαν ήδη αρχίσει να πίνουν από το ρέμα και να γεμίζουν φλασκιά με νερό. Ο Θέλεντιρ καθόταν σιωπηλά μες στις

σκιές των δέντρων, σχεδόν τελείως κρυμμένος από αυτές. Η Ζέρκιλιθ φρόντιζε τους περισσότερους γιγαντόλυκους της ομάδας, δείχνοντας να της αρέσει αυτή η δουλειά, να την έχει πεθυμήσει ίσως τόσα χρόνια στην Υπερυδάτια όπου δεν υπήρχαν γιγαντόλυκοι.

Η Λουκία είπε: «Αφού ψάχνουμε για πρόσφυγες, γιατί δεν ανεβαίνει κάποιος σ'ένα απ'αυτά τα δέντρα για να ρίξει μια ματιά; Μπορεί να τους διακρίνει κάπου – θάναι ολόκληρο πλήθος.» Τα δέντρα ήταν, πράγματι, πολύ ψηλά γύρω τους.

Ο Θόρεντιν ρουθούνισε καθώς στεκόταν πλάι στον γιγαντόλυκό του που έπινε από το ρέμα. «Δε βλέπεις πώς είναι το περιβάλλον, κοκκινομαλλούσα; *Τίποτα* δεν διακρίνεται μες στα Χαρνώθια δάση. Μόνο καπνό από φωτιές ίσως να διακρίναμε... αν η Χάνκαθιρ ήταν τόσο ανόητη ώστε να τους αφήσει ν'ανάψουν φωτιές· αλλά ξέρω ότι η Χάνκαθιρ δεν είναι τόσο ανόητη.»

Αφού έχεις τέτοια καλή γνώμη γι'αυτήν, σκέφτηκε η Λουκία, γιατί έφυγες από την πόλη της; Αλλά δεν μίλησε γιατί ο τύπος δεν της έμοιαζε και πολύ συζητήσιμος.

Σε λίγο κάθισαν όλοι να φάνε, και ο Θόρεντιν άναψε μια φωτιά μέσα σ'έναν λάκκο την οποία φρόντισε να καλύψει καλά. Ο Κάλνεντουρ ενέκρινε σιωπηλά τη μέθοδό του: το ίδιο ακριβώς θα είχε κάνει κι εκείνος αν ήθελε ν'ανάψει μια καλυμμένη φωτιά. *Ήμουν κυνηγός, κάποτε.* Το είχε συνειδητοποιήσει από όταν ήταν στην Υπερυδάτια· ανάμεσα στις μυστηριώδεις γνώσεις του ήταν και οι γνώσεις κυνηγού.

Κυνηγέ... μουρμούριζαν οι πέτρες και το ρυάκι, θρόιζαν οι φυλλωσιές. Μαζί... Να κυνηγήσουμε... Κυνηγέ... Και τα μάτια της γιγαντολύκαινάς του τον ατένιζαν σαν κίτρινα φεγγάρια πλαισιωμένα από μαύρη ομίχλη.

Ο Κάλνεντουρ απομάκρυνε τον Σερτίνγκε απ'τη νόησή του.

Ο Θόρεντιν τον ρώτησε: «Αν δεν έχεις στρατό μαζί σου κι αν δεν ήρθες στη Μοργκιάνη για να πάρεις τον Θρόνο από τη Σφτερείστρια, τότε γιατί ήρθες; Και γιατί ψάχνεις για την ξαδέλφη μου;»

«Θέλω να δω πώς είναι τα πράγματα εδώ. Λέπω δέκα χρόνια, όπως σου είπα.»

«Αν μου λες ψέματα.... Ακόμα κι αν είσαι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ αλλά μου λες ψέματα....»

«Αν σου έλεγα ψέματα, θαρχόμουν μαζί σου μες στα Χαρνώθια δάση;»

(Μιλούσαν στην Καθομιλουμένη πάλι, και η Λουκία δεν καταλάβαινε τίποτα καθώς έτρωγε ένα κομμάτι παστό ψάρι που είχαν αγοράσει από την Κέλμενκωθ προτού φύγουν κυνηγημένοι από εκεί. Ο Ακατάλυτος ήταν κουλουριασμένος πλάι στα μποτοφορεμένα πόδια της, έχοντας ήδη καταβροχθίσει το δικό του ψάρι που είχε αρπάξει μέσα από το ρέμα.)

Ύστερα από μερικές στιγμές σιωπής του Σιλίσβας, ο Θόρεντιν αποκρίθηκε: «Εξαρτάται από τους σκοπούς σου. Απ'ό,τι ξέρω εγώ για σένα, μπορεί νάσαι ακόμα και Σκοτεινός Ακόλουθος, *Πρίγκιπα*, και να μας—»

«Το Πεπρωμένο,» παρενέβη ο Νέλδουρ, «δεν θα οδηγούσε τέτοιοι άνθρωποι σ'εμένα. Τον περίμενα, Θόρεντιν αλ Νασόλνουν. Τον *περίμενα*.»

«Τον περίμενες...» Δυσπιστία στα λόγια και στο βλέμμα του.

«Δεν είναι απλώς ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ. Είναι Εκλεκτός του Πεπρωμένου. Είναι, μάλλον, *ο Πρίγκιπας του Αίματος*.»

Ο Θόρεντιν ρουθούνισε και ήπια μια γουλιά απ'το φλασκί του.

«Ο Ιουράσκε τον ξεχωρίζει ανάμεσά μας,» επέμεινε ο Νέλδουρ.

Ο Θόρεντιν δεν μίλησε. Γέμισε την πίπα του με καπνό και την άναψε με μια ξαφνική αναλαμπή μικρού αναπτήρα.

Η Λουκία είδε μια σκιά με τις άκριες των ματιών της: κάτι που πλησίαζε ύπουλα – ένα μεγάλο, γαμψό νύχι. Γύρισε αμέσως—

—και τίποτα δεν ήταν εκεί. Αλλά αισθανόταν την καρδιά της να χτυπά δυνατά κάτω απ'το στήθος της.

Γύρισε κι άλλο, για να κοιτάξει πίσω της. Μια σκιά πέρασε μέσα από τη βλάστηση, και— Γέλιο ήταν αυτό;

Ένας άλλος ήχος. Η Λουκία στράφηκε πάλι, απότομα – και είδε έναν λύκο να της ορμά, πηδώντας καταπάνω της!

Κραυγάζοντας, έπεσε πίσω, ανάσκελα, και κλότσησε τον λύκο στην κοιλιά—

—αλλά *ήταν σαν άνθρωπος!*

Γύρω της άκουγε φωνές, ξαφνικά, έβλεπε σκιές να έχουν πλημμυρίσει το μέρος και να κινούνται εφιαλτικά αποδώ κι αποκεί.

«Ίσκιοι!» φώναξε ο Θόρεντιν, στην Καθομιλουμένη, και η Λουκία αναγνώρισε τη λέξη – της την είχε μάθει ο Κάλνεντουρ – αλλά δεν αναγνώρισε τη φωνή του Θόρεντιν: της ακούστηκε σαν κάποιου είδους αλλόκοτος δαιμονικός ψίθυρος που τον έφερνε παγερός άνεμος.

Δεν ήταν η μόνη, όμως, που είχε δεχτεί επίθεση από Ίσκιους. Οι διαβολικές οντότητες είχαν απρόσμενα ορμήσει στον καταυλισμό τους προσπαθώντας να τους τρελάνουν όλους.

«Τον Σιλίσβας και μόνο στο νου σας!» φώναξε ο Θόρεντιν. «Ίσκιοι! Τον Σιλίσβας!» Και τίποτα από αυτά – πέρα από τη λέξη *Ίσκιοι* – η Λουκία δεν καταλάβαινε.

Ο Κάλνεντουρ συνειδητοποίησε αμέσως τι συνέβαινε, καθώς και ότι δεν είχε βρεθεί πρώτη φορά στη ζωή του πολιορκημένος από Ίσκιους. Του είχε συμβεί και παλιότερα, στο λησμονημένο παρελθόν του· ήταν σίγουρος. Και στο μυαλό του ήρθε μια προσευχή στον Σιλίσβας που ήταν για να κρατά μακριά τους Ίσκιους, για να σταθεροποιεί τη σκέψη και να μην τους αφήνει να διαστρεβλώσουν την αντίληψη με τα παιχνίδια τους.

Ο Κάλνεντουρ έβλεπε γύρω του αλλόκοτες σκιές να απλώνονται, λυγίζοντας και κυρτώνοντας σαν να είχαν ξεπηδήσει από κακό όνειρο. Και οι πιστοί του Ιουράσκε βρίσκονταν σε αναστάτωση. Ορισμένοι, μάλιστα, ορμούσαν ο ένας στον άλλο – επίδραση των Ίσκιων. Και ο Κάλνεντουρ κινδύνευε να πέσει κι εκείνος στην ίδια επίδραση: μπροστά στα μάτια του, οι πιστοί του Ιουράσκε *αλλοιώνονταν*, προσπαθούσαν να πάρουν τερατώδεις μορφές, αλλά η προσευχή στον Σιλίσβας το σταματούσε αυτό· παρενέβαινε στην αλλοίωση της αντίληψης.

Το βλέμμα του Κάλνεντουρ έψαξε για τη Λουκία, γιατί φοβόταν ότι εκείνη δεν θα καταλάβαινε καν τι ήταν αυτό που αντιμετώπιζαν· και την είδε ξαπλωμένη στο έδαφος, κι έναν από τους πιστούς του Ιουράσκε διπλωμένο παραδίπλα ενώ εκείνη ανασηκώνόταν. Πρέπει να είχε επιχειρήσει να της ορμήσει και η Λουκία να τον χτύπησε.

«Κάλνεντουρ! *Κάλνεντουρ!*» άκουσε ο Κάλνεντουρ τη φωνή της Ζέρκιλιθ από κάπου – δεν μπορούσε να καταλάβει από πού. «*Πίσω σου!*»

Στράφηκε κι αντίκρισε μια θηριώδη μορφή να του χιμά – μια μορφή με φλόγες στο κεφάλι και μακριά νύχια στα χέρια. Και το ένα της νύχι ήταν *πολύ* μακρύ, ήταν– Ήταν σπαθί, και δεν ήταν τέρας αυτός που το κρατούσε. Ήταν η Κέσριμιθ, η πιστή του Ιουράσκε, συνειδητοποίησε ο Κάλνεντουρ – όπως επίσης συνειδητοποιούσε ξαφνικά ότι τώρα δεν επαναλάμβανε μέσα του την προσευχή του Σιλίσβας αλλά χρησιμοποιούσε μια από τις τεχνικές νοητικού ελέγχου του Γέρου του

Ανέμου, η οποία έμοιαζε ίσως να είναι πιο αποτελεσματική εναντίον των Ίσκιων.

Ο Κάλνεντουρ τράβηξε αμέσως το σπαθί του, το Φιλί της Έχιδνας, κι απέκρουσε τη λεπίδα της Κέσριμιθ. «Τι κάνεις;» της φώναξε. «Δε μ'αναγνωρίζεις; Ο Κάλνεντουρ είμαι! Ο Κάλνεντουρ. Έχε τον Σιλίσβας στο μυαλό σου – οι Ίσκιοι θα μαςβάλουν ν'αλληλοσκοτωθούμε! Ο Κάλνεντουρ είμαι!»

Και η Κέσριμιθ έκανε ένα βήμα πίσω, βλεφαρίζοντας σαν να προσπαθούσε να διώξει ομίχλη από τα μάτια της. Έτριψε το πρόσωπό της με το ελεύθερό της χέρι. «Κάλνεντουρ...» άρθρωσε.

«Ναι,» της είπε. «Εγώ είμαι.»

Γύρω τους, χάος επικρατούσε. Ο Νέλδουρ φώναζε στους πιστούς του Ιουράσκε να μην παρασύρονται από τα κόλπα των Ίσκιων. Ο Θόρεντιν είχε βγάλει ένα πιστόλι και πατούσε τη σκανδάλη σημαδεύοντας Ίσκιους· τίποτα δεν φαινόταν να εκτοξεύεται από την πλατιά κάννη, και ο Κάλνεντουρ υπέθετε πως ήταν ηχητικό όπλο. Τα ηχητικά ήταν τα μόνα όπλα που μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν κατά των Ίσκιων. Οι λεπίδες και οι σφαίρες δεν τους πείραζαν, και ούτε οι ενεργειακές ριπές τους πολυενοχλούσαν.

Αλλά τώρα οι Ίσκιοι ήταν πάρα πολλοί· ο Θόρεντιν σίγουρα δεν μπορούσε να τους διώξει όλους με το ηχητικό πιστόλι του, και ο ίδιος έμοιαζε να παραδέρνει σαν πλοίο μέσα σε θύελλα. Οι Ίσκιοι ήταν, πραγματικά, μια καταιγίδα ολόγυρά τους. Μια καταιγίδα από εφιάλτες και παραφροσύνη—

Ένας άνθρωπος ξεχώρισε ξαφνικά μέσα απ'αυτή την καταιγίδα. Ένας ταξιδιώτης με κάπα, και με κουκούλα σηκωμένη στο κεφάλι. Στο χέρι του κρατούσε φως...

...και το άπλωνε προς τον Κάλνεντουρ καθώς βάδισε προς το μέρος του, *καλώντας τον*.

Ναι, ο ταξιδιώτης πλησίαζε αλλά εκείνος ήταν που, συγχρόνως, καλούσε.

Ο Νούρκας ο Σωτήρας, ο Περιπλανώμενος. Ο Πρώτος Θεός. Ζητούσε από τον Κάλνεντουρ να τον δεχτεί μέσα του, ώστε να σωθεί από τους Ίσκιους. Όστε να τους σώσει όλους από τους Ίσκιους.

Και ο Κάλνεντουρ αναρωτήθηκε: *Μπορεί να έχω τίποτα να φοβηθώ από τον Νούρκας;* Αλλά τώρα δεν είχε σημασία. Τον χρειαζόταν. Για τους συντρόφους του και για τη Λουκία.

Έτεινε το ελεύθερο χέρι του και άγγιξε το χέρι του Νούρκας. Πήρε το φως του. Το τράβηξε μέσα του. Και κανένας ταξιδιώτης δεν στεκόταν πλέον μπροστά του. Ο Κάλνεντουρ ήταν ο ταξιδιώτης. *Εξαρχής* ο Κάλνεντουρ ήταν ο ταξιδιώτης· απλά, πριν, έβλεπε την αντανάκλαση του εαυτού του.

Και είχε μέσα του μια δύναμη την οποία αναρωτιόταν πώς ως τώρα δεν είχε συνειδητοποιήσει. Ύψωσε το Φιλί της Έχιδνας πάνω απ' το κεφάλι του και άρθρωσε: «Φως,» και φως πετάχτηκε δυνατό από τη λεπίδα του ξίφους, σαν μικρός ήλιος, σκίζοντας τα σκοτάδια των δασών, τρομοκρατώντας τους Ίσκιους, διαλύοντάς τους όπως τα ξυράφια σκίζουν το πανί. Ο Κάλνεντουρ μπορούσε ν' ακούσει τα ψιθυριστά ουρλιαχτά τους καθώς έτρεχαν να φύγουν για να γλιτώσουν τις σκιερές υπάρξεις τους.

Η Λουκία, έχοντας τώρα σηκωθεί από το έδαφος, στράφηκε και είδε τον Γεώργιο να στέκεται και να βαστά ψηλά το Φιλί της Έχιδνας, το οποίο ακτινοβολούσε τόσο έντονα που με το ζόρι μπορούσε να έχει το βλέμμα της στραμμένο προς τη μεριά του. Αλλά κατάφερε να διακρίνει ότι δεν φωτίζε μόνο το ξίφος του Γεώργιου μα και τα μάτια του, και κρατούσε κι ένα φως στο άλλο του χέρι. Και η όλη του μορφή ήταν κάπως... *διαφορετική* – αν και η Λουκία δεν μπορούσε να πει πώς *ακριβώς* διαφορετική.

Το ίδιο έβλεπε και η Ζέρκιλιθ, και αναφώνησε: «*Νούρκας...*» ξέπνοη, νιώθοντας τις τρίχες της να ορθώνονται, νιώθοντας ιερό δέος στην ψυχή της, γιατί – κάπως – καταλάβαινε ότι, ναι, αυτός δεν μπορεί παρά να ήταν ο Νούρκας, ο Πρώτος Θεός, εκείνος που είχε σώσει τη Μοργκιάνη από το Παντοβόρο Σκότος.

Ο Δεξής και η Αριστερή είχαν τώρα απομακρυνθεί από τον Κάλνεντουρ, μη μπορώντας ν' αντέξουν την ακτινοβολία του· φτεροκοπούσαν πίσω από τη Λουκία. Και πίσω από το αριστερό μπτοτοφορεμένο πόδι της ήταν κι ο γάτος της, ο Ακατάλυτος, αν και εκείνη δεν τον είχε πάρει είδηση. Ούτε τα δύο φτερωτά ερπετά είχε πάρει είδηση· μόνο τον Κάλνεντουρ κοίταζε.

Και ο Κάλνεντουρ, καθώς έβλεπε τους τελευταίους Ίσκιους να λιώνουν μες στα δάση πέρα από την εμβέλεια της ακτινοβολίας του, αισθανόταν τόσο *απόμακρος*... απόμακρος από όλο τον κόσμο. Αισθανόταν ότι έπρεπε να φύγει, τώρα, να συνεχίσει τις περιπλανήσεις του στη Μοργκιάνη. Τις ατέρμονες περιπλανήσεις του. Και τον αγώνα του εναντίον του Παντοβόρου Σκότους. Όπως έκανε πάντα...

Πάντα; Οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου είχαν κρατήσει λίγη από τη νόηση του Γεώργιου, του Οφιομαχητή, μακριά από την επιρροή του Νούρκας.

Δεν είμαι ο Νούρκας ο Σωτήρας. Είμαι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ. Δεν είμαι ο Νούρκας ο Σωτήρας!

Κάτι άλλο μέσα του, όμως, επέμενε πως ήταν ο Νούρκας ο Σωτήρας, πως ανέκαθεν ήταν ο Νούρκας ο Σωτήρας.

Οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου απομάκρυναν αυτή τη φωνή-που-δεν-ήταν-φωνή. Την κράτησαν σε απόσταση.

Η σκέψη του Κάλνεντουρ καθάρισε... Καθάρισε από το δυνατό φως που την έπνιγε. Όπως βλεφαρίζει κανείς για να ξεθαμπώσουν τα μάτια του.

Κατέβασε το Φιλί της Έχιδνας καθώς η ακτινοβολία μαζευόταν μες στη λεπίδα... κι εξαφανιζόταν. Και ούτε τα μάτια του Κάλνεντουρ φώτιζαν, πλέον, ούτε κρατούσε κανένα φως στο αριστερό του χέρι.

«Γεώρ— Κάλνεντουρ;» είπε η Λουκία, κάνοντας δυο βήματα προς τη μεριά του.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, και θηκάρωσε το Φιλί της Έχιδνας. «Τώρα δεν κινδυνεύουμε πια. Αυτό που αντιμετωπίσαμε ήταν — *Ίσκιои*»· χρησιμοποίησε τη λέξη της Καθομιλουμένης.

«Το κατάλαβα... Άκουσα τον Θόρεντιν να—»

«Μα τον *Νούρκας*, Πρίγκιπα!» αναφώνησε ο Θόρεντιν αλ Νασόλντουν. «Τι έκανες εδώ; Τι...; Είσαι μάγος; Πρώτη βλέπω, ή ακούω, να γίνεται αυτό! *Ακτινοβολία* που διώχνει τους *Ίσκιους*;...»

«Γνωρίζω μια μέθοδο,» απάντησε ο Κάλνεντουρ.

«*Μέθοδο*; Τι μέθοδος είν' αυτή, μα τον Νούρκας; Είσαι μάγος; Οι μάγοι δεν ξέρω να διώχνουν έτσι τους *Ίσκιους*; χρησιμοποιούν *Ξόρκι* Πνευματικής Εκδιώξεως, κι αυτό δεν προκαλεί ακτινοβολία.»

«Δεν έκανα *Ξόρκι* Πνευματικής Εκδιώξεως. Δεν είμαι μάγος, Θόρεντιν.»

«Τι είσαι, τότε;»

«Σου εξήγησα,» παρενέβη ο Νέλδουρ: «το Πεπρωμένο τον έχει ξεχωρίσει!»

«Τι είν' αυτά που λες, Αρχικαλεστή; Δε βγάζουν νόημα για εμέ—»

Ο Κάλνεντουρ είπε: «Δεν είμαι μάγος· απλά τυχαίνει να μπορώ να κάνω ό,τι είδες.»

«Αδύνατον!»

«Δεν ξέρεις για *σαμάνους*; Για ανεκπαιδευτους μάγους που δεν ανήκουν σε κανένα από τα τάγματα;»

«Θες να μου πεις ότι είσαι τέτοιος;»

«Περίπου.»

«Δεν το είχα ξανακούσει ποτέ για τον Πρίγκιπα Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ...» Τον κοίταζε πάλι με καχυποψία.

«Ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ έχει αλλάξει πολύ από τότε,» τον πληροφόρησε ο Κάλνεντουρ.

«Σου είπα: το Πεπρωμένο τον έχει ξεχωρίσει,» επέμεινε ο Νέλδουρ. «Και μας έσωσε όλους – ενώ εσύ, Θόρεντιν, θα μας είχες καταστρέψει!» Ατένιζε οργισμένα τον Θόρεντιν αλ Νασόλντουν, με την κουκούλα νάχει πέσει στους ώμους του και τις δερματοστιξίες να μοιάζουν ζωντανές επάνω στο ξυρισμένο κεφάλι του, μες στις σκιές των δασών που φάνταζαν πολύ έντονες τώρα που η δυνατή ακτινοβολία του Νούρκας είχε πάψει.

«Εγώ;» έκανε ο Θόρεντιν, στρεφόμενος ν'αντικρίσει τον Αρχικαλεστή. «Εγώ θα σας είχα καταστρέψει;» Γύρω τους, οι γιγαντόλυκοι αλυχτούσαν, αλυχτούσαν από τότε που είχαν επιτεθεί οι Ίσκιοι, τρομαγμένοι από την παγερή παρουσία τους· αλλά τώρα ήταν που η ομάδα συνειδητοποιούσε τα αλυχήματα, τώρα που τα μυαλά τους είχαν λίγο ησυχάσει από τις σκιερές επιθέσεις.

Ο Δεξής κι η Αριστερή επέστρεψαν στους ώμους του Κάλνεντουρ, γαντζώθηκαν εκεί σαν για να βεβαιωθούν ότι ο φίλος τους ήταν ξανά ο φίλος τους, αυτός που ήξεραν και ακολουθούσαν.

Ο Νέλδουρ είπε στον Θόρεντιν: «Μας οδήγησες σε μέρος με Ίσκιους, σκοτοφαγωμένε! Αν δεν είχαμε μαζί μας τον Κάλνεντουρ θα ήμασταν όλοι τελειωμένοι! Οι σύντροφοί μου τραυματίστηκαν.» Έδειξε μερικούς πιστούς του Ιουράσκε. «Χτυπώντας ο ένας τον άλλο, τραυματίστηκαν. Θα είχαν αλληλοσκοτωθεί αν ο Κάλνεντουρ δεν είχε δώσει τέλος τόσο γρήγορα. Ολόκληρη *ορδή* Ίσκιων ήταν αυτή!»

«Εδώ,» του είπε ο Θόρεντιν, «δεν είναι μέρος με Ίσκιους–»

«Σοβαρά; Και–»

«Δεν είναι μέρος με Ίσκιους, Αρχικαλεστή. Το ξέρω καλά· νομίζεις ότι μπορεί να έκανα λάθος;»

«Προφανώς έκανες λάθος! Και παραλίγο μοιραίο.»

«Δεν ήταν από λάθος μου αυτό που συνέβη, ανόητε. Ήταν από κακή τύχη. Τα Χαρνώθια δάση είναι γεμάτα κινδύνους. Σας προειδοποίησα, δεν σας προειδοποίησα; Ούτε εγώ ούτε κανένας δεν μπορεί να

εγγυηθεί πως δεν θα συναντήσεις κάτι θανάσιμο διασχίζοντάς τα. Συγγνώμη γι' αυτό που συνέβη, αλλά μη ρίχνεις το φταιξιμο σ' εμένα. Καλονικά, δεν βρίσκεις Ίσκιους εδώ.»

Ο Νέλδουρ ακόμα φαινόταν οργισμένος, όμως δεν μίλησε.

Ο Κάλνεντουρ τού είπε: «Ο Θόρεντιν δε νομίζω πως έχει ανάγκη να πει ψέματα. Πρέπει να τον εμπιστευτούμε.»

Ο Θόρεντιν ρουθούνισε. «Λες εγώ να ήθελα να ρίξω τον εαυτό μου στην αγκαλιά Ίσκιων;»

«Ας ξεκουραστούμε,» πρότεινε ο Κάλνεντουρ, «και μετά συνεχίζουμε το ταξίδι μας.»

«Εδώ;» έκανε ο Νέλδουρ. «Να ξεκουραστούμε εδώ, μα το Πεπρωμένο;»

«Οι Ίσκιοι δεν πρόκειται να ξανάρθουν.»

Κάθισαν πάλι και συνέχισαν την ανάπαυσή τους, ενώ όσοι είχαν τραυματιστεί – ελαφρά, ευτυχώς – περιποιούνταν τα τραύματά τους ή άφηναν άλλους να τα περιποιηθούν.

Ο Κάλνεντουρ έφαξε με το βλέμμα του για τον Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ ανάμεσα στους πιστούς του Ιουράσκε και είδε ότι δεν είχε χτυπηθεί: ήταν καλά και έδενε την πληγή στο χέρι του Ναλτάφιρ.

Η Ζέρκιλιθ πλησίασε τον Κάλνεντουρ εκεί όπου τώρα ήταν καθισμένος κοντά στη Λουκία και τον γάτο της, και του ψιθύρισε στην Κοινή Υπερυδάτια: «Ο Νούρκας ήταν, έτσι δεν είναι; Ο Νούρκας...» Υπήρχε δέος στη φωνή της, καθώς κι εκείνη καθόταν κοντά του.

Ο Κάλνεντουρ ένευσε. «Φυσικά. Και είμαι σίγουρος πως κι ο Νέλδουρ πρέπει να το κατάλαβε, ασχέτως αν το λέει. Και ο Θόρεντιν επίσης, ασχέτως αν το έχει *συνειδητοποιήσει*. Και όλοι τους: όλοι πρέπει να το κατάλαβαν περισσότερο ή λιγότερο, Ζέρκιλιθ.» Μιλούσε κι εκείνος στην Κοινή Υπερυδάτια.

«Κι άλλος θεός...» είπε η Λουκία, στην ίδια γλώσσα. «Προσπάθησε κι αυτός να... να σε κυριαρχήσει, Γεώργιε;»

«Το προσπάθησε, και παραλίγο να το πετύχει.»

«Τα ίδια με τον Ιουράσκε, δηλαδή!»

Η Ζέρκιλιθ την αγριοκοίταξε. «Πρόσεχε πώς μιλάς για τον Νούρκας. Το να συγκρίνεις το όνομά του με το όνομα του Ιουράσκε δεν είναι τίποτα λιγότερο από βλασφημία.»

Η Λουκία μόρφασε με τα χείλη. «Δεν είμαι καν από τη Μοργκιάνη εγώ, Ζέρκιλιθ. Οι θεοί σας–»

«Είσαι, όμως, στη Μοργκιάνη τώρα, και ταξιδεύεις μαζί μας. Κι όταν ταξιδεύω σ'επικίνδυνα μέρη δε θέλω νάχω πλάι μου κάποια που βλασφημά τον Νούρκας!»

«Ούτε την Έχιδνα δε φοβούνται τόσο—»

«Δεν είναι φόβος. Είναι σεβασμός.»

«Ο θεός σας, όμως, προσπάθησε να κλέψει την ψυχή του Γεώργιου!»

«Όχι,» διόρθωσε ο Κάλνεντουρ, «δεν προσπάθησε να κλέψει την ψυχή μου, Λουκία. Κανένας τους δεν το έχει προσπαθήσει αυτό· αμφιβάλλω ότι μπορεί καν να γίνει. Ο Νούρκας προσπάθησε εκείνο που είχαν προσπαθήσει κι οι άλλοι θεοί: να με κάνει ένα με τον εαυτό του. Ήθελε να είμαι η... ενσάρκωσή του, θα μπορούσες να πεις. Αλλά αν το δεχόμουν αυτό θα έπρεπε να σας εγκαταλείψω. Τον αισθανόμουν να με προσελκύει μακριά σας – να ταξιδέψω πέρα από τις σκιές, στον ορίζοντα...

»Τώρα όμως τελείωσε,» συνέχισε ο Κάλνεντουρ βλέποντας πως η Λουκία και η Ζέρκιλιθ ήταν σιωπηλές. «Η παρουσία του μας έσωσε από τους Ίσκιους, και τελείωσε. Αν δεν τον είχαμε στο πλευρό μας, πολύ άσχημα πράγματα θα είχαν συμβεί.»

«Θα μας είχαν σκοτώσει;» ρώτησε η Λουκία.

«Θα μας είχαν βάλει να αλληλοσκοτωθούμε – κάποιους από εμάς, τουλάχιστον. Και οι άλλοι μπορεί να είχαν χαθεί στα δάση μέχρι που οι Ίσκιοι να τους βαρεθούν. Ορισμένοι ίσως να είχαν αντισταθεί· αλλά ορισμένοι μόνο. Πρέπει να κρατάς τον Σιλίσβας πολύ σταθερά στο μυαλό σου για να καταφέρεις να αντιμετωπίσεις τους Ίσκιους.»

«Τον Σιλίσβας...»

«Τον Σιγηλό Δαίμονα. Αυτόν που διδάσκει σιωπή και αυτοκυριαρχία, εστίαση της σκέψης.»

«Ακόμα ένας από τους θεούς σας;»

Ο Κάλνεντουρ κατένευσε.

«Θα ήθελε κι αυτός να σε κυριαρχήσει;»

«Υποθέτω πως ναι, αλλά μέχρι στιγμής δεν τον έχω συναντήσει. Δεν έχω δει τίποτα που να με κάνει να νομίζω πως είναι ο Σιλίσβας.»

«Ίσως να είναι διαφορετικός από τους άλλους.»

«Ίσως.» Αλλά δεν το νόμιζε.

Η Ζέρκιλιθ είπε στη Λουκία: «Εσύ να προσέχεις πώς μιλάς για τους θεούς της Μοργκιάνης. Δεν είσαι στην Υπερυδάτια τώρα.» Κι

απομακρύνθηκε από εκείνη και τον Κάλνεντουρ, επιστρέφοντας εκεί όπου καθόταν πιο πριν.

Η Λουκία είπε: «Ορισμένες φορές θέλω να την κλοστήσω τη φίλη μας,» μεταξύ αστείου και σοβαρού.

«Επειδή δεν την καταλαβαίνεις,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Και δεν την καταλαβαίνεις επειδή δεν γεννήθηκες στη Μοργκιάνη.»

Κεφάλαιο 12

Σπηλιές, Φεγγαρόφωτο, Μια Νυχτερινή Συνάντηση

φού ξεκουράστηκαν και διέλυσαν τον καταυλισμό τους, ο Θόρεντιν τούς οδήγησε στο πρώτο μέρος που θεωρούσε πιθανό η Χάνκαθιρ να φέρει τους πρόσφυγες από Όσβε-
λακ.

Ήταν κάτι σπηλιές κάτω από γιγάντια δέντρα. Αρκετά ευρύχωρες. Μέσα τους υπήρχαν παλιά οστά και παράξενα λαξεύματα. Επίσης, ο Κάλνεντουρ έβλεπε τον Σερτίνγκε να τον παρακολουθεί από τα μάτια των βράχων.

Οι πρόσφυγες δεν ήταν εδώ.

«Τι είναι αυτά;» ρώτησε η Ζέρκιλιθ τον Θόρεντιν αγγίζοντας, με το αριστερό χέρι, τα λαξεύματα σ'ένα τοίχωμα. «Δε νομίζω ότι έχω ξαναδεί τίποτα παρόμοιο.»

«Δεν ξέρω τι είναι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ήταν εδώ από τότε που θυμάμαι, κι από τότε που θυμάται οποιοσδήποτε γνωρίζω.»

«Η Κόμισσα, πάντως, δεν έφερε τους ανθρώπους της σε τούτο το μέρος,» είπε ο Κάλνεντουρ, που είχε μια παράξενη αίσθηση γι'αυτά τα λαξεύματα μα δεν είπε τίποτα. Ο Δεξής και η Αριστερή ήταν πιασμένοι στους ώμους του καθώς καβαλούσε τη γιγαντολύκαινά του. Ναι, οι σπηλιές ήταν τόσο ευρύχωρες που μπορούσαν να ιππεύουν άνετα εδώ μέσα.

«Ίσως να είναι νωρίς,» υπέθεσε ο Θόρεντιν. «Ίσως να μην τους έχει φέρει ακόμα.»

«Προτείνεις, δηλαδή, να μείνουμε και να περιμένουμε;»

«Όχι. Θα προχωρήσουμε.»

«Προς τα πού;»

«Νότια και δυτικά, φυσικά, μέχρι να πέσει η νύχτα.»

Η Λουκία είπε: «Γιατί, τώρα είναι μέρα;» Καταλάβαινε τα λόγια τους· μιλούσαν στη Συμπαντική. Για χάρη της.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Θόρεντιν.

Πώς το ξέρεις; Κοιτάζοντας το ρολόι σου; σκέφτηκε η Λουκία. Τα δάση ήταν κατασκότεινα προτού μπουν στις σπηλιές. «Θα μπορούσαμε να διανυκτερεύσουμε εδώ, δεν θα μπορούσαμε;»

«Φυσικά. Αλλά υποθέτω ότι βιάζεστε...» Κοίταξε τον Κάλνεντουρ ερωτηματικά.

«Ναι,» είπε εκείνος· «καλύτερα να προχωρήσουμε.»

Η Λουκία διαφωνούσε. «Γιατί; Τόσο πολύ βιαζόμαστε; Εδώ το μέρος είναι ό,τι πρέπει για να ξεκουραστούμε. Θα βρούμε τίποτα πιο ασφαλές απόψε;»

«Τον Θόρεντιν να ρωτήσεις.»

«Όχι,» είπε ο Θόρεντιν, «μάλλον δεν θα βρούμε τίποτα πιο ασφαλές.»

«Ας μείνουμε, τότε.»

Ο Κάλνεντουρ τής είπε, στην Κοινή Υπερυδάτια: «Καλύτερα να βρούμε τη Χάνκαθιρ πιο γρήγορα παρά πιο αργά, Λουκία. Ίσως να είναι λίγο παρακάτω και να τη συναντήσουμε. Με τους λύκους μας κινούμαστε πολύ ταχύτερα απ'ό,τι μπορεί να μετακινηθεί ένα ολόκληρο πλήθος μες στα δάση.»

«Το θεωρείς απαραίτητο, δηλαδή;» Κι εκείνη στην Κοινή Υπερυδάτια.

«Το θεωρώ *προτιμότερο*.»

«Τέλος πάντων. Ας ταξιδέψουμε.»

Βγήκαν από τις σπηλιές και συνέχισαν να διασχίζουν τα δάση, προς τα νότια και τα δυτικά – πράγμα που ο Κάλνεντουρ, η Λουκία, και η Ζέρκιλιθ καταλάβαιναν μόνο κοιτάζοντας τις Μοργκιανές πυξίδες τους. Αν και ο Κάλνεντουρ νόμιζε πως αν παρατηρούσε κάποια συγκεκριμένα σημάδια στη βλάστηση ίσως να το καταλάβαινε κι από εκεί. Τώρα που ταξίδευε μέσα στα Χαρνώθια δάση, διάφορες γνώσεις γι'αυτά έρχονταν στο μυαλό του, αν όχι αναμνήσεις. Σίγουρα είχε κυνηγήσει εδώ παλιότερα. Σίγουρα.

Κυνηγέ... μουρμούριζε, γρύλιζε, θρόιζε, έγενεφε το Θηρίο της Πλάσης από παντού. *Κυνηγέ... Μαζί... Να κυνηγήσουμε...* Και ο Κάλνεντουρ αισθανόταν ολοένα και πιο δελεασμένος. Η παρουσία του Σερτίνγκε ήταν ολόγυρά του· τον αγκάλιαζε, τον *καλούσε*. Αλλά εκείνος δίσταζε να τη δεχτεί μέσα του, γιατί φοβόταν πως αν εδώ γινόταν ένα με τον Σερτίνγκε ίσως να μη μπορούσε να διαχωριστεί ποτέ από αυτόν, ίσως να μετατρεπόταν σε θηρίο των δασών...

Το περιβάλλον γινόταν ολοένα και πιο σκοτεινό γύρω τους, καθώς ταξίδευαν, και η Λουκία παραξενευόταν. Απορούσε πώς ήταν δυνατόν το σκοτάδι να πυκνώνει, όταν ήδη έμοιαζε τόσο πυκνό κάθε δεδομένη στιγμή. Από ώρα είχαν ανάψει φώτα για να βλέπουν – ενεργειακές λάμπες – αλλιώς θα κουτουλούσαν σε δέντρα, εκτός αν οι γιγαντόλυκοί τους μπορούσαν να τα αποφύγουν – που μάλλον μπορούσαν. Ελάχιστο φως περνούσε εδώ μέσα: ελάχιστο. Και η Λουκία αναρωτιόταν αν ήταν ηλιακό ή φεγγαρόφωτο. Το δεύτερο πλέον, υπέθετε, γιατί, καθώς η ώρα περνούσε, είχε την εντύπωση πως ο ασθενικός φωτισμός είχε αλλάξει κάπως πέρα από την εμβέλεια των ενεργειακών λαμπών τους. Το ρολόι της δεν έκανε τον κόπο να το κοιτάξει.

Οι γιγαντόλυκοί τους, ξαφνικά, γρύλιζαν και ρουθούνιζαν.

Ο Θόρεντιν αλ Νασόλντουν είπε: «Κάτι υπάρχει εδώ κοντά,» σταματώντας τον δικό του γιγαντόλυκο καθώς προπορευόταν των υπολοίπων οι οποίοι επίσης σταμάτησαν πίσω του.

«Τι;» ρώτησε ο Νέλδουρ.

«Δεν ξέρω, αλλά δεν βλέπεις τους λύκους μας, Αρχικαλεστή; Κάτι οσμίζονται στον νυχτερινό αέρα.»

«Οι πρόσφυγες;» είπε η Ζέρκιλιθ.

«Ίσως,» αποκρίθηκε ο Θόρεντιν. «Ή κάτι άλλο.»

«Ίσκιои;» ρώτησε η Λουκία, χρησιμοποιώντας τη λέξη της Καθομιλουμένης γι'αυτούς παρότι όλοι μιλούσαν, για χάρη της, στη Συμπαντική ξανά.

«Αν Ίσκιои ήταν εδώ,» είπε ο Θόρεντιν, «οι λύκοι δεν θα οσμίζονταν κάτι· θα είχαν πανικοβληθεί από τις παγερές παρουσίες τους. Όχι, δεν είναι πνεύματα αυτά που βρίσκονται κοντά μας· είναι από σάρκα και οστά.»

«Προς τα πού;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ, ενώ αισθανόταν το κάλεσμα του Σερτίνγκε πολύ ισχυρό. Αισθανόταν το Θηρίο της Πλάσης να του προτείνει να του δείξει ακριβώς τι συνέβαινε: *Κυνηγέ... Εσύ και το δάσος... Ένα – εσύ και το δάσος!*

«Ας αφήσουμε τους λύκους να μας οδηγήσουν,» είπε ο Θόρεντιν. «Αλλά με προσοχή. Ίσως νάναι κάτι το επικίνδυνο.» Έβγαλε την οπλολόγχη από τον ώμο του, παίρνοντάς την στο χέρι – ένα όπλο φανερά παλιό αλλά, μάλλον, καλό και αξιόπιστο.

«Τι επικίνδυνο μπορεί να είναι;» ρώτησε η Λουκία.

«Θηρία. Ή ακόμα και μαχητές της Σφετερίστριας που ψάχνουν κι αυτοί για την ξαδέλφη μου.»

Ο Κάλνεντουρ τράβηξε το πιστόλι του, και η Λουκία κι η Ζέρκιλιθ τα δικά τους. Οι υπόλοιποι έβγαλαν επίσης όπλα, καθώς ο Θόρεντιν άρχιζε πάλι να τους οδηγεί αφήνοντας τον καφετότριχο γιγαντόλυκο του να οδηγεί εκείνον.

«Σβήστε τα φώτα σας!» είπε, ενώ έσβηνε την ενεργειακή λάμπα του με το πάτημα ενός κουμπιού.

Οι άλλοι υπάκουσαν. Σκοτάδι τύλιξε τα πάντα.

Θα σκοτωθούμε, γαμώ τις λάσπες του Λοκράθου! σκέφτηκε η Λουκία. Αλλά, ύστερα από λίγο, συνειδητοποίησε ότι υπήρχε τελικά φωτισμός εδώ μέσα· απλά έπρεπε να τον συνηθίσεις. Περνούσε ένα αχνό, πολύ αχνό φως ανάμεσα από τις φυλλωσιές – μια αργυροπράσινη ακτινοβολία, οι ανάμεικτες ακτινοβολίες του αργυρού και του πράσινου φεγγαριού της Μοργκιάνης – και με αυτό το φως μπορούσες να διακρίνεις *μορφές*, σχήματα: τα δέντρα, τις φυλλωσιές. Ήταν σαν όνειρο, ή σαν να έχεις πάρει ναρκωτικά, παρατήρησε η Λουκία. Από μια άποψη, αν δεν το καλοσκεφτόσουν, ήταν μαγευτικό. Από μια άλλη άποψη, αν το καλοσκεφτόσουν, ήταν τρομαχτικό· γιατί *στιδήποτε* μπορούσε να σου χιμήσει εδώ πέρα προτού το δεις. Και φιγούρες κινούνταν μες στο δάσος, φευγαλέα: πουλιά, μικρά ζώα. Τι άλλο μπορεί να έκρυβαν τα σκοτάδια;

Οι οσμές των νυχτολούλουδων και της υγρασίας πλημμύριζαν τον αέρα.

«Πλησιάζουμε,» είπε, χαμηλόφωνα, ο Θόρεντιν, αν και η Λουκία δεν μπορούσε να καταλάβει πώς το αντιλαμβανόταν.

Ούτε η Ζέρκιλιθ μπορούσε να το καταλάβει. Ούτε καν ο Κάλνεντουρ· όμως νόμιζε πως ο ξάδελφος της Κόμισσας των Σκιών μάλλον παρατηρούσε τις αντιδράσεις του γιγαντόλυκου του. Πρέπει να τον ήξερε καλά, πολύ καλά, σαν αδελφό του, σαν τον πιο κοντινό του σύντροφο.

Ο Δεξής και η Αριστερή είχαν από ώρα χωθεί μες στην κάπα του Κάλνεντουρ. Ο Ακατάλυτος είχε πηδήσει πάνω στη σέλα του γιγαντόλυκου της Λουκίας, κουρνιαάζοντας μπροστά της· κι ακόμα εκεί ήταν· τα μάτια του στραφτάλιζαν μες στο σκοτάδι.

Αφού πέρασαν από έναν ποταμό, αρκετά ρηχό για να μην έχουν κανένα πρόβλημα να τον διασχίσουν καβάλα στους λύκους τους, ο γιγαντόλυκος του Θόρεντιν, που προπορευόταν, έβγαλε ένα υπόκωφο γρύλισμα, κι ο καβαλάρης του ύψωσε την οπλολόγχη του με τα δύο χέρια, σημαδεύοντας.

«Ακίνητοι!» ήχησε μια αντρική φωνή, στην Καθομιλουμένη, μέσα απ'τα σκοτάδια· και ο Κάλνεντουρ, η Λουκία, κι η Ζέρκιλιθ διέκριναν κινήσεις σαν οι σκιές να είχαν ζωντανέψει ξαφνικά: άνθρωποι επάνω σε γιγαντόλукους.

Γρυλίσματα εκατέρωθεν.

«Ποιοι είστε;» φώναξε ο Θόρεντιν.

Γαμώ τις λάσπες του Λοκράθου που πατήσαμε! σκέφτηκε η Λουκία. *Πρέπει νάναι τουλάχιστον καμιά ντουζίνα. Τουλάχιστον. Ίσως ακόμα και περισσότεροι από εμάς.*

«Από πού έρχεστε;» ρώτησε η φωνή από τα σκοτάδια.

«Ίλνεμουν!» είπε ο Θόρεντιν. «Εσύ είσαι; Ίλνεμουν αλ Θόρεσαβ;»

Η Λουκία κατάλαβε τα λόγια του γιατί, παρότι στην Καθομιλουμένη, ήταν απλά: ένα Μοργκιανό όνομα και μια ερώτηση. *Πρέπει να τον αναγνώρισε απ'τη φωνή του*, σκέφτηκε· δεν μπορεί να υπήρχε άλλη εξήγηση. Αποκλείεται ακόμα κι ο Θόρεντιν να έβλεπε καλά μέσα σε τέτοια σκοτάδια! Τι ήταν, άνθρωπος ή λύκος;

«Άρχοντα Θόρεντιν;» ρώτησε ο άγνωστος. «Θόρεντιν αλ Νασόλντουν;»

«Ναι, Ίλνεμουν, εγώ είμαι.» Κατέβασε την οπλολόγχη του.

Ο Ίλνεμουν έβγαλε ένα σφύριγμα, μάλλον για να ειδοποιήσει κάποιους παραπέρα. Και μετά: «Τι κάνεις σε τούτο το μέρος, Άρχοντά μου;»

«Ψάχνω την Κόμισσα. Άκουσα ότι εγκατέλειψε την Όσβελακ. Είναι εδώ;» (Η Λουκία δεν τους καταλάβαινε πλέον· είχαν αρχίσει να μιλάνε με περισσότερες λέξεις.)

«Όχι. Όχι εδώ. Ποιοι είναι αυτοί μαζί σου;»

«Φίλοι. Δεν έχεις λόγο να τους φοβάσαι. Έχω κοντά μου έναν άνθρωπο που η Κόμισσα σίγουρα θα ήθελε να του μιλήσει. Πού βρίσκεται; Ξέρεις;»

«Δεν είναι μακριά, Θόρεντιν.» Καινούργια αυτή η φωνή, και μια ψηλή ανθρώπινη φηγούρα ξεπρόβαλε από τα σκοτάδια και τα δέντρα.

«Έραγκουρ...» είπε ο Θόρεντιν αλ Νασόλντουν.

«Κατεβείτε από τους λύκους κι ελάτε κοντά μας, να μιλήσουμε.»

Ο Θόρεντιν ξεπέζεψε, και οι υπόλοιποι τον μιμήθηκαν.

Ο Κάλνεντουρ τον ρώτησε – στη Συμπαντική: «Άνθρωποι της Κόμισσας;»

«Ναι,» απάντησε ο Θόρεντιν – επίσης στη Συμπαντική. «Δεν υπάρχει φόβος. Κρύψτε τα όπλα σας.» Τη δική του οπλολόγχη την είχε κρεμάσει πάλι στον ώμο του.

Τραβώντας τους γιγαντόλυκους τους από τα ηνία, πλησίασαν τον εύσωμο άντρα και τους υπόλοιπους που τους περίμεναν αντίκρυ, ορισμένοι από τους οποίους ήταν ακόμα επάνω σε λύκους, δεν είχαν ξεπεζέψει.

Ο ψηλός, σωματώδης άντρας έβγαλε έναν φωτόλιθο από τον σάκο στο πλάι του, και η μορφή του φάνηκε καθαρά: πρασινόδερμος, με μακριά μαλλιά και γένια, πράσινα κι αυτά. *Με δέντρο μοιάζει!* παρατήρησε η Λουκία.

«Έρανκουρ ωλ Νάρεβεκ,» είπε ο Θόρεντιν, κι έκανε κάτι που παραξένεψε τη Λουκία: έτεινε τη σφιγμένη γροθιά του προς τον γιγαντόσωμο άντρα, κι εκείνος την άγγιξε με τη δική του σφιγμένη γροθιά. Κάποιου είδους χαιρετισμός; «Καλώς σε βρίσκω. Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ.»

«Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ, Άρχοντα Θόρεντιν. Πώς κατέληξες εδώ; Τυχαία;» ρώτησε ο Έρανκουρ καθώς οι γροθιές τους χώριζαν. Ο Κάλνεντουρ και η Ζέρκιλιθ γνώριζαν, φυσικά, ότι αυτό το άγγιγμα των σφιγμένων χεριών ήταν ο επίσημος χαιρετισμός ανάμεσα σε Χαρνώθιους άντρες· δεν είχαν παραξενευτεί καθόλου, σε αντίθεση με τη Λουκία. Ήταν κάτι σαν χειραψία, αλλά πιο σοβαρό.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Θόρεντιν αλ Νασόλντουν. «Καθόλου τυχαία. Ψάχνουμε για την Κόμισσα, όπως είπα. Και σκέφτηκα ότι κάπου προς τα εδώ θα τη συναντήσουμε, αν τα πράγματα στην Όσβελακ εξελίχτηκαν όπως άκουσα.»

«Η πόλη εγκαταλείφθηκε,» τον διαβεβαίωσε ο Έρανκουρ, «και πολλά άσχημα συνέβησαν. Εμείς τώρα οδηγούμε μερικούς ανθρώπους στις παρυφές των δασών – στη Λόκραν.»

«Αποκεί ερχόμαστε. Τι ανθρώπους οδηγείτε;»

«Ταξιδιώτες που είχαν την ατυχία να βρίσκονται στην Όσβελακ όταν έπρεπε να την εκκενώσουμε. Τους πήραμε υποχρεωτικά μαζί μας, αλλά η Κόμισσα τους υποσχέθηκε ότι, μετά, θα τους έβγαζε από τα δάση με ασφάλεια. Κι αυτό κάνουμε τώρα, σύμφωνα με τις εντολές της.»

«Η ίδια πού βρίσκεται;»

«Γιατί την αναζητάς;» Δεν ήταν ο Έρανκουρ που τώρα είχε μιλήσει, αλλά ένας άλλος άντρας πλάι του, μαυρόδερμος και πρασινομάλλης.

Ο Θόρεντιν φαινόταν να τον αναγνωρίζει. «Το γεγονός ότι η Όσβε-
λακ έπεσε στα χέρια της Σφτετερίστριας δεν είναι αρκετά καλός λόγος
από μόνος του, Ριλάθιρ;»

«Είναι, όμως, αυτός ο λόγος που την αναζητάς, Θόρεντιν, ή κάποιος
άλλος;» Ο Ριλάθιρ κοίταζε τον ξάδελφο της Κόμισσας με καχυποψία
σχεδόν.

«Έχω μαζί μου έναν άνθρωπο στον οποίο η Χάνκαθιρ σίγουρα θα
θέλει να μιλήσει.»

«Ποιον;»

«Εμένα,» είπε ο Κάλνεντουρ, και ο Έρανκουρ κι ο Ριλάθιρ στράφη-
καν να τον αντικρίσουν.

«Ποιος είσαι εσύ;» ρώτησε ο δεύτερος, αναμφίβολα μην αναγνωρί-
ζοντάς τον – καθόλου παράλογο, καθώς ο Κάλνεντουρ είχε σηκωμένη
την κουκούλα της κάπας του· αλλά υποπτευόταν πως, και κατεβα-
σμένη να την είχε, πάλι δε θα τον αναγνώριζε.

Την κατέβασε. «Το όνομά μου είναι Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ.»

Τον κοίταζαν συνοφρυωμένοι, σαν να μην τον είχαν ακούσει καλά.

«Ο Πρίγκιπας του Παλιού Οίκου;» έκανε ο Ριλάθιρ.

«Έλεγαν πως είχατε εξαφανιστεί, Υψηλότητα,» είπε ο Έρανκουρ.

«Δεν ήμουν στη Μοργκιάνη,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Ήμουν
σε άλλη διάσταση, και... είχα κάποια προβλήματα εκεί. Δε μπορούσα
να επιστρέψω νωρίτερα.»

«Είστε τώρα εδώ για να πολεμήσετε τη Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρ-
νουν;» ρώτησε ο Έρανκουρ.

«Δεν είμαι σίγουρος ότι μπορώ. Αλλά θέλω να μάθω τι συμβαίνει.
Δεν έχω φέρει μαζί μου στρατό, όπως κάποιοι νομίζουν· δεν έχω φέρει
μαζί μου τίποτα εκτός από τον εαυτό μου και δυο φίλες. Από εδώ, η
Λουκία, καταγόμενη από την Υπερυδάτια, η οποία δεν μας καταλα-
βαίνει τώρα γιατί δεν ξέρει ακόμα παρά ελάχιστα την Καθομιλου-
μένη. Κι από εδώ η Ζέρκιλιθ αλ Φέντεπαβ.»

«Η Ζέρκιλιθ αλ Φέντεπαβ;» είπε ο Ριλάθιρ, στρεφόμενος να την α-
ντικρίσει. «Μα τον *Νούρκας*! Ο πατέρας σου σε είχε για νεκρή.»

«Ξέρεις πού είναι ο πατέρας μου;» έκανε η Ζέρκιλιθ. «Είναι ζωντα-
νός;»

«Είναι,» αποκρίθηκε ο Ριλάθιρ, «και νομίζαμε ότι πιθανώς να ήταν
ο μόνος από τους Φέντεπαβ που επιβίωσε. Αλλά, προφανώς, όχι. Θα
χαρεί πολύ που θα σε δει—»

«Πού βρίσκεται;»

«Μαζί με τη Χάνκαθιρ και τους υπόλοιπους.»

«Μαζί με τους πρόσφυγες από την Όσβελακ;»

«Ναι. Ένας από τους σιωπηλούς φιλοξενούμενους.»

«Τους ποιους;»

«Τους ανθρώπους που η Χάνκαθιρ έκρυβε από την οργή της Σφετερίστριας. Τους ανθρώπους που φιλοξενούσε, κρυφά, στο Παλάτι των Σκιών.»

Η Ζέρκιλιθ αισθανόταν την καρδιά της να χτυπά γρήγορα και δυνατά. Ο πατέρας της ήταν ζωντανός! Ζωντανός! Αλλά... ήταν ο *μόνος*; «Σίγουρα δεν υπάρχουν άλλοι ζωντανοί Φέντεπαβ;»

«Δεν ξέρω. Εσύ είσαι ζωντανή, όπως φαίνεται, με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ. Ίσως να υπάρχουν κι άλλοι. Αν και οι άνθρωποι της Σφετερίστριας λένε πως είστε όλοι νεκροί. Ξεκληρισμένοι όπως οι Κάρνελεκ.»

«Ο Πρίγκιπας είναι εδώ,» είπε ο Έρανκουρ, «άρα οι Κάρνελεκ δεν είναι ξεκληρισμένοι.»

«Ποιος είσαι εσύ, Ριλάθιρ;» ρώτησε η Ζέρκιλιθ. «Και ποιος εσύ, Έρανκουρ; Είστε συγγενείς της Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν;»

Ο Ριλάθιρ είπε: «Είμαι ο σύζυγος της αδελφής της, της Αρκάλθα.»

Ο Έρανκουρ είπε: «Ήμουν ο Στρατηγός της Όσβελακ, και ελπίζω να είμαι ξανά μόλις η Όσβελακ γίνει και πάλι δική μας.»

«Τον λένε, επίσης, Γίγαντα των Δασών,» πρόσθεσε ο Θόρεντιν, «για προφανείς λόγους.» Και ρώτησε τον Έρανκουρ και τον Ριλάθιρ: «Καταλαβαίνετε γιατί η ξαδέλφη μου πρέπει άμεσα να μιλήσει με τον Πρίγκιπα;»

«Καταλαβαίνουμε,» αποκρίθηκε ο Γίγαντας των Δασών, «και με το παραπάνω. Θα χρειαστούμε τη βοήθειά του, αναμφίβολα. Ακόμα και χωρίς να έχει φέρει στρατό, και μόνο η *παρουσία* του είναι σημαντική, Άρχοντά μου. Ύστερα απ'ό,τι συνέβη, η Όσβελακ δεν θα είναι ποτέ ξανά όπως παλιά. Τα πάντα θ'αλλάξουν. Πρέπει ν'αλλάξουν.»

«Γιατί η Χάνκαθιρ την εγκατέλειψε; Γιατί δεν αντιστάθηκε; Οι φήμες λένε πως η πόλη έπεσε σε μια μέρα, πως δεν υπήρχε κανένας μέσα της για να την υπερασπιστεί.»

«Καλύτερα να μιλήσεις με την ίδια την Κόμισσα για όλ' αυτά, Άρχοντα Θόρεντιν. Δεν είναι μακριά μας – μερικά χιλιόμετρα προς τα νοτιοδυτικά. Αλλά δεν θα πρότεινα να συνεχίσετε τώρα αμέσως για εκεί. Ελάτε να διανυκτερεύσετε στον καταυλισμό μας, και φεύγετε το πρωί.»

Ο Θόρεντιν συμφώνησε, και κοίταξε ερωτηματικά τον Κάλνεντουρ και τον Νέλδουρ. Ο τελευταίος έμεινε σιωπηλός· ο Πρίγκιπας είπε: «Εσύ ξέρεις καλύτερα.»

Και οδηγήθηκαν στον καταυλισμό του Έρανκουρ και του Ριλάθιρ, όπου βρίσκονταν οι ταξιδιώτες που έτυχε να είναι στην Όσβελακ όταν εκκενώθηκε. Ο Ριλάθιρ πρότεινε να μην ειπωθεί πως ο Πρίγκιπας του Παλιού Οίκου είχε επιστρέψει, αν δεν ήθελαν αυτό να διαρρεύσει παντού στο Βασίλειο μέσα σε λίγες μέρες· «θα πάμε τους ταξιδιώτες στη Λόκραν και θα τους αφήσουμε εκεί. Και σίγουρα δεν θα μιμηθούν τον Σιλίσβας αν έχουν μάθει ότι είσαι και πάλι στη Μοργκιάνη.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Κάλνεντουρ. «Πράγματι, καλύτερα να μην ειπωθεί τίποτα για την παρουσία μου.»

Μετά, καθώς κάθονταν κάτω από ένα γιγάντιο δέντρο μαζί με τη Ζέρκιλιθ, τον Νέλδουρ, και μερικούς πιστούς του Ιουράσκε, η Λουκία ρώτησε: «Τι συμβαίνει εδώ, Κάλνεντουρ; Δεν καταλαβαίνω τίποτα. Βρήκαμε την Κόμισσα των Σκιών; Είναι άνθρωποι της αυτοί;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, και της εξήγησε τι συνέβαινε. «Αύριο, λογικά, θα συναντήσουμε και την ίδια.»

Και προς τη Ζέρκιλιθ: «Χαίρομαι που ο πατέρας σου είναι ζωντανός. Ελπίζω κι άλλοι Φέντεπαβ να είναι ζωντανοί.»

«Πρίγκιπά μου, αυτό εύχομαι από τότε που επιστρέψαμε στη Μοργκιάνη.» Η όψη της ήταν σκιασμένη από την κουκούλα της κάπας της, αλλά τα δάκρυα στις άκριες των ματιών της γυάλιζαν στο αχνό φεγγαρόφωτο των δασών. Ο καταυλισμός του Έρανκουρ δεν είχε αναμμένα ενεργειακά φώτα, ούτε φωτιές – για λόγους ασφαλείας, προφανώς – και ζεσταίνονταν με μερικές ενεργειακές θερμάστρες.

Ο Νέλδουρ είπε, ύστερα από λίγο: «Για να είναι τόσο προσεχτικοί, πρέπει να φοβούνται ότι οι λύκοι της Σφετερίστριας βρίσκονται κάπου κοντά» – μιλώντας στη Συμπαντική, για να καταλαβαίνει και η Λουκία.

«Ίσως,» συμφώνησε ο Κάλνεντουρ. Κι έκανε νόημα στον Έρανκουρ να έρθει.

Εκείνος σηκώθηκε από τη θέση του – όπου καθόταν μαζί με τον Ριλάθιρ, τον Θόρεντιν, κι έναν άλλο άντρα – και τους πλησίασε.

Ο Κάλνεντουρ τον ρώτησε για την έλλειψη φωτός και αν φοβόνταν πως οι άνθρωποι της Σφετερίστριας βρίσκονταν κοντά.

«Δεν τους έχουμε δει,» αποκρίθηκε ο Γίγαντας των Δασών, «αλλά υποπτευόμαστε ότι πιθανώς να μας αναζητούν. Οπότε φυλαγόμαστε. Και το ίδιο κι η Κόμισσα με τους πρόσφυγες.»

Αργότερα, ο Κάλνεντουρ ονειρεύτηκε ότι ήταν ένα Θηρίο που τριγύριζε στα δάση. Το σκοτάδι δεν αποτελούσε εμπόδιο για τα μάτια του. Τα ρουθούνια του γέμιζαν από τις νυχτερινές οσμές οι οποίες μεθούσαν το μυαλό του. Κάθε σπιθαμή του σώματός του βρισκόταν σε διέγερση· αισθανόταν *τα πάντα*. Και το περιβάλλον ήταν ζωντανό γύρω του: κυριολεκτικά *ζωντανό*. Ακόμα κι οι πέτρες. Όλα τού *μιλούσαν*. Ενώ ήταν προέκταση του εαυτού του.

Του έλεγαν: *Κυνηγέ... Έλα... Μαζί... Κυνηγέ... Να κυνηγήσουμε...*

Δυο μάτια άνοιξαν ξαφνικά επάνω στον κορμό ενός αρχέγονου δέντρου – παρατηρώντας τον – με ένταση–

Ο Κάλνεντουρ ξύπνησε μες στο σκοτάδι και το αργυροπράσινο ανάμεικτο φως των φεγγαριών της Μοργκιάνης. Ανασηκώθηκε πλάι στη Λουκία και είδε, παραδίπλα, τη γιγαντολύκαινά του να είναι ξύπνια και να τον κοιτάζει με μάτια γεμάτα από έναν κίτρινο φωσφορισμό.

Κυνηγέ... Έλα... Να κυνηγήσουμε...

Ο Κάλνεντουρ απομάκρυνε το κάλεσμα του Θηρίου της Πλάσης με τις τεχνικές του Γέρου του Ανέμου. Ξάπλωσε πάλι. Προσπάθησε να κοιμηθεί χωρίς όνειρα. Προσπάθησε...

Κι αναρωτήθηκε αν, μήπως, ήταν καλύτερα ως Οφιομαχητής, που δεν είχε ανάγκη από ύπνο.

Όταν ξημέρωσε, ο Έρανκουρ τούς σύστησε τον Θάλβακιρ'λι αλ Κίριναβ, τον άλλο άντρα μαζί με τον οποίο καθόταν χτες βράδυ – έναν μάγο του τάγματος των Δεσμοφυλάκων ο οποίος υπηρετούσε από καιρό την Κόμισσα της Όσβελακ.

Ο Θάλβακιρ είπε: «Είμαι άνθρωπός σας, Υψηλότατε,» και έτεινε το χέρι του προς τον Κάλνεντουρ, με την παλάμη επάνω και τα δύο μεσαία δάχτυλα ελαφρώς μαζεμένα. Η χειραψία της συμμαχίας.

Ο Κάλνεντουρ έτεινε το δικό του χέρι με την παλάμη κάτω και επίσης τα δύο μεσαία δάχτυλα λυγισμένα. Τα ακριανά δάχτυλά του, που ήταν τεντωμένα, ήρθαν σε επαφή για λίγο με τα τεντωμένα ακριανά δάχτυλα του Θάλβακιρ, και τα δύο χέρια φάνηκαν προς στιγμή σαν ένα χέρι, ολοκληρώνοντας τη χειραψία της συμμαχίας. Ύστερα

χώρισαν. «Είσαι καλοδεχούμενος, Θάλβακιρ'λι αλ Κίριναβ. Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ.»

Ο Έρανκουρ τούς σύστησε, επίσης, τον Λύκαρχο Ίλνεμουρ αλ Θόρεσαβ, τον οποίο δεν είχαν δει καθαρά χτες βράδυ μες στα σκοτάδια, και ο Κάλνεντουρ έκανε τη χειραψία της συμμαχίας και μ' αυτόν, όπως και με τον ίδιο τον Γίγαντα των Δασών και τον Ριλάθιρ.

«Θα ξανασυναντήθουμε,» υποσχέθηκε ο τελευταίος. «Σύντομα. Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ, που μας επέστρεψε έναν αληθινό άρχοντα του Βασιλείου.»

Ύστερα έφυγαν. Ο Κάλνεντουρ και η ομάδα του κατευθύνθηκαν νοτιοδυτικά, με τον Θόρεντιν για οδηγό τους. Ο Έρανκουρ και η δική του ομάδα κατευθύνθηκαν βορειοανατολικά, προς Λόκραν.

Κεφάλαιο 13

Άγνωστοι Γνωστοί

«ε θ'αργήσουμε να τους συναντήσουμε, Πρίγκιπα,» είπε ο Θόρεντιν αλ Νασόλντουν. «Σε λίγο θα είμαστε κοντά τους.»

Ο Κάλνεντουρ έμεινε σιωπηλός. Ο Δεξής και η Αριστερή φτεροκοπούσαν πάνω από τους ώμους του. Ο Σερτίνγκε εξακολουθούσε να τον καλεί· αν μη τι άλλο, το κάλεσμά του ήταν δυνατότερο ύστερα από εκείνο το χτεσινοβραδινό όνειρο. Ο Κάλνεντουρ αναρωτιόταν ως πότε θα μπορούσε να του αντιστέκεται, ακόμα και με τις τεχνικές του Γέρου του Ανέμου...

Οι γιγαντόλυκοι έτρεχαν με άνεση ανάμεσα στους χοντρούς κορμούς των αρχαίων δέντρων, επάνω στο χορτάρι, στις πέτρες, στα πεσμένα φύλλα και κλαδιά. Το άγριο περιβάλλον δεν τους δυσκόλευε παρά ελάχιστα. Η Λουκία κρατιόταν γερά στη σέλα του λύκου της, και ο Ακατάλυτος την κυνηγούσε με μεγάλα πηδήματα, μοιάζοντας φοβισμένος και, συγχρόνως, ενθουσιασμένος από τα Χαρνώθια δάση.

Ο Νέλδουρ ήταν σιωπηλός σαν τον Σιλίσβας, όπως κι οι υπόλοιποι πιστοί του Ιουράσκε, και ο Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ, και η Ζέρκιλιθ.

Δεν πέρασε πολλή ώρα που είχαν απομακρυνθεί από την ομάδα του Έρανκουρ ωλ Νάρεβεκ και ξαφνικά ένα σύριγμα αντήχησε λες κι ερχόταν από τον αέρα μπροστά τους, όπου ο Κάλνεντουρ, η Λουκία, και η Ζέρκιλιθ διέκριναν μια ακαθόριστη, διάφανη μορφή σαν σπείρες ή μυστηριώδεις αναταράξεις – και μετά, κάτι καυτό, σχεδόν σαν βραστό νερό, τους χτύπησε! Οι γιγαντόλυκοί τους γρύλιζαν και τινάζονταν. Η Λουκία αναφώνησε καθώς παραλίγο να πέσει από τη σέλα του δικού της, ασυνήθιστη να υπεύει τέτοια πλάσματα.

«Πνεύματα των δασών!» είπε ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ.

Την ίδια στιγμή, λυκοκαβαλάρηδες ξεπρόβαλλαν μέσα από τη βλάστηση, βαστώντας οπλολόγχες και σημαδεύοντάς τους.

«Δεν είμαστε εχθροί!» φώναξε ο Θόρεντιν. «Ερχόμαστε να συναντήσουμε την Κόμισσα! Είμαι ο Θόρεντιν αλ Νασόλντουν!»

Η ημιορατή πυρακτωμένη παρουσία αποτραβήχτηκε, αφήνοντας τους λύκους τους ανάστατους· και μια γυναίκα, που ήταν καβάλα σε

γιγαντόλυκο κι αυτή, μα δεν βαστούσε οπλολόγχη όπως οι άλλοι, κατέβασε την κουκούλα της φανερώνοντας γαλανόδερμη όψη και σγουρά μαύρα μαλλιά.

«Θόρεντιν...» είπε.

«Το κατάλαβα πως πρέπει να ήταν ο δικός σου δαίμονας αυτός, Δαλνίραθ. Καλώς σε βρίσκω, με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ. Ελπίζω να μη νομίζεις ότι θα οδηγούσα την ομάδα μου τόσο απρόσεχτα αν δεν ήθελα εσκεμμένα να σας συναντήσουμε.»

«Το φαντάζομαι,» αποκρίθηκε η μάγισσα, ατενίζοντάς τον με έκδηλη φιλικότητα αλλά χωρίς να χαμογελά. «Πώς ήξερες, όμως, ότι είμαστε εδώ;»

«Βρήκα τον Έρανκουρ ωλ Νάρεβεκ στο δρόμο μου. Έρχομαι να μιλήσω με την Κόμισσα, και μαζί μου είναι κάποιος τον οποίο πρέπει να δει.»

«Ποιος;» ρώτησε ένας από τους λυκοκαβαλάρηδες, που είχαν κατεβάσει τώρα τις οπλολόγχες τους αλλά εξακολουθούσαν να τις κρατάνε σε ετοιμότητα.

«Καλύτερα να τον συναντήσει πρώτα η ίδια, Λόντριβιρ ωλ Σάλντεμ,» αποκρίθηκε ο Θόρεντιν. «Μπορούμε να περάσουμε;»

«Θα σας οδηγήσουμε εμείς,» αποκρίθηκε ο Λόντριβιρ – μαυρόδερμος και με πρόσωπο ξυρισμένο. Τα μαλλιά του δεν φαίνονται μέσα από το κράνος του.

Οι λυκοκαβαλάρηδες της Κόμισσας των Σκιών περιτριγύρισαν την ομάδα του Θόρεντιν αλ Νασόλντουν κι άρχισαν να τους οδηγούν.

«Τι έγινε;» ρώτησε η Λουκία τον Κάλνεντουρ, μην έχοντας καταλάβει λέξη καθώς όλοι είχαν μιλήσει στην Καθομιλουμένη.

«Φαίνεται πως βρήκαμε αυτούς που αναζητούσαμε.»

Σύντομα έφτασαν κοντά σ'ένα πλήθος ανθρώπων που διέσχιζε τα δάση κατευθυνόμενο βόρεια. *Οι πρόσφυγες της Όσβελακ, αναμφίβολα*, σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ αντικρίζοντάς τους.

Ο Λόντριβιρ πλησίασε πρώτος αυτούς που προπορεύονταν του πλήθους και μίλησε σε μια γυναίκα η οποία καθόταν επάνω σε μαυρότριχο γιγαντόλυκο φορώντας κάπα και καπέλο σκοτεινών δασών. Τα μάτια της ατένισαν τον Θόρεντιν για μια στιγμή. Ύστερα στράφηκαν πάλι στον Λόντριβιρ και του είπε κάτι.

Εκείνος έκανε νόημα στην ομάδα του Θόρεντιν να πλησιάσει, αλλά όταν βρίσκονταν κοντά φώναξε: «Μόνο ο Άρχοντας Θόρεντιν να έρθει εδώ, καθώς κι όσοι άλλοι κρίνει απαραίτητο!»

Ο Θόρεντιν προσέγγισε μαζί με τον Νέλδουρ, τον Κάλνεντουρ, τη Ζέρκιλιθ, και τη Λουκία, όλοι καβάλα σε γιγαντόλυκους. Ο Δεξής κι η Αριστερή είχαν γαντζωθεί στους ώμους του Κάλνεντουρ· ο Ακατάλυτος ήταν, για την ώρα, άφαντος, αλλά η Λουκία δεν ανησυχούσε γι' αυτόν.

«Καλωσήρθες, Θόρεντιν,» χαιρέτησε η γυναίκα με το καπέλο σκοτεινών δασών, μαυρόδερμη, με μακρύ πρόσωπο, γαλανά μάτια, και γαλανά μαλλιά που έπεφταν στους ώμους της ενώ συγχρόνως συγκρατούνταν πίσω απ' το κεφάλι με πλεξίδα των δασών, νόμιζε ο Κάλνεντουρ – μια αντρική και γυναικεία μόδα αρκετά διαδεδομένη σε ορισμένες περιοχές του Βασιλείου. «Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ.»

«Καλώς σε βρίσκω και πάλι, νιρλίσα.»

«Πώς μας εντόπισες εδώ;» τον ρώτησε ένας άντρας που είχε μόλις πλησιάσει από δίπλα, καβάλα σε άλογο, μαυρόδερμος και καστανομάλης. Το βλέμμα του μαρτυρούσε πως, μάλλον, δεν συμπαθούσε και τόσο τον Θόρεντιν.

«Δεν ήταν δύσκολο,» του είπε εκείνος. Και προς τη γυναίκα με το καπέλο σκοτεινών δασών: «Συνάντησα τον Έρανκουρ καθοδόν.»

«Ο Λόντριβιρ μου λέει ότι έχεις μαζί σου κάποιον στον οποίο πρέπει να μιλήσω...»

Ο Θόρεντιν ένευσε. «Ναι.» Και προς τον Κάλνεντουρ: «Από εδώ η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, η Κόμισσα της Όσβελακ. Πλάι της, ο Σεβασμιότατος Φέτανιρ, ο Αρχιερέας του Σερτίνγκε, από το Πάνθεο της Όσβελακ.» Ένας άντρας καβάλα σε γιγαντόλυκο, ψηλόλιγνος και μαυρόδερμος, ντυμένος με τομάρια ζώων πλεγμένα με κλώνάρια και φυλλωσιές, κι έχοντας στο πρόσωπό του κοκάλινη μάσκα. «Και αυτή,» συνέχισε ο Θόρεντιν, στρέφοντας το βλέμμα του σε μια κοπέλα που επίσης καβαλούσε γιγαντόλυκο και ήταν μαυρόδερμη, γαλανομάλλα, και γαλανομάτα, μοιάζοντας πολύ στη Χάνκαθιρ, «είναι η Ζαφειρία αλ Νασόλντουν, η κόρη της Κόμισσας.»

«Και από εδώ,» είπε η Χάνκαθιρ σαν να νόμιζε ότι ο ξάδελφός της αποκλείεται να τον σύστηνε, «ο σύζυγός μου, Βέλερντιν,» δείχνοντας, με μια κίνηση του κεφαλιού, τον άντρα που είχε έρθει από δίπλα, έφιππος. «Ποιος είστε όμως εσείς, κύριε;» ρώτησε τον Κάλνεντουρ.

«Χαίρω πολύ για τη γνωριμία μαζί σας και με τους δικούς σας, νιρλίσα,» είπε ο Κάλνεντουρ, μιλώντας στην Καθομιλουμένη όπως κι οι υπόλοιποι γιατί καταλάβαινε ότι δεν ήταν ακόμα ώρα για τη

Συμπαντική, έστω κι αν αυτό ενοχλούσε τη Λουκία. «Το όνομά μου είναι Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ. Ίσως να με έχετε ξανακούσει.»

Σιγή έπεσε προς στιγμή.

«Ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ λένε πως είναι νεκρός, όπως κι οι άλλοι του Παλιού Οίκου!» είπε ο Βέλερντιν. «Ή εξαφανισμένος, τουλάχιστον.»

«Η αλήθεια είναι,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ κατεβάζοντας την κουκούλα της κάπας του, «πως έλειπα πολλά χρόνια.»

Τα μάτια της Χάνκαθιρ γυάλισαν μέσα από τη σκιά του καπέλου της. «Είσαι πράγματι εσύ...» παρατήρησε, χαμηλόφωνα, σα να μονολογούσε· και μετά, δυνατότερα: «Έχετε αλλάξει, αλλά είστε εσείς. Υψηλότετε.» Έκλινε το κεφάλι προς τη μεριά του.

«Δε χρειάζεται πληθυντικός, νιρλίσα,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Είμαι πρίγκιπας χωρίς βασιλείο, άρα πρίγκιπας χωρίς καμιά δύναμη.»

«Δεν επέστρεψες για να ξαναπάρεις τον Θρόνο;» ρώτησε ο Βέλερντιν.

«Όχι ακριβώς. Περισσότερο, για να μάθω τι συμβαίνει. Δεν έχω στρατό μαζί μου. Αλλά κάποιοι μού λένε ότι η παρουσία μου ίσως να είναι σημαντική.»

«Φυσικά και είναι σημαντική,» είπε η Χάνκαθιρ. «Ίσως, μάλιστα, τώρα να είναι πιο σημαντική από ποτέ.»

«Έμαθα ότι η Σφετερίστρια σάς έδωσε από την πόλη σας...»

«Ναι. Ελάτε μαζί μας και θα μιλήσουμε περισσότερο, Πρίγκιπά μου. Δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο. Ένας από τους μάγους μου, ο Βέρδα-λιρ'χοκ, μου είπε σήμερα ότι ο δασογέρακας του είδε τους λύκους της Σφετερίστριας πίσω μας, προς τα νότια. Χρησιμοποιεί Ξόρκι Ζωικής Οράσεως.» Το προσφυγικό σύνολο είχε πάψει να πορεύεται προσωρινά, καθώς η Κόμισσα των Σκιών μιλούσε με τον ξάδελφό της και τον Πρίγκιπα του Παλιού Οίκου.

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Ας προχωρήσουμε. Μην καθυστερούμε.»

Η Χάνκαθιρ έκανε νόημα με το χέρι της να συνεχίσουν. Το προσφυγικό σύνολο άρχισε πάλι να πορεύεται μες στα δάση, και ο Λόντριβιρ απομακρύνθηκε μαζί με τους λυκοκαβαλάρηδες του και τη μάγισσα Δαλνίραθ, ώστε να κατοπτεύουν τριγύρω για πιθανούς κινδύνους.

Ο Φέτανιρ είπε: «Το Μεγάλο Θηρίο είναι ανήσυχο σήμερα. Από το ξημέρωμα. Και τώρα ξέρω γιατί...» Έστρεψε το βλέμμα του στον

Κάλνεντουρ. «Είναι η *παρουσία* σου, Πρίγκιπα. Για κάποιο λόγο, είναι η παρουσία σου.»

«Δεν ξέρω τι μπορεί να έχω κάνει για να τραβήξω την προσοχή του Σερτίνγκε, Σεβασμιότατε,» αποκρίθηκε εκείνος, λέγοντας ψέματα.

Η Χάνκαθιρ τον ρώτησε: «Πώς συνάντησες τον Θόρεντιν, Πρίγκιπά μου; Πώς επέστρεψες στη Μοργκιάνη;» Κι από τον τρόπο που ρωτούσε, ο Κάλνεντουρ καταλάβαινε ότι, εκτός των άλλων, ήθελε και να τον δοκιμάσει. Δεν τον εμπιστευόταν, όχι απόλυτα. Ήταν συνετή η Κόμισσα των Σκιών. Ήξερε τι έκανε. *Ούτ' εγώ θα με εμπιστευόμουν, αν ήμουν στη θέση της.*

Της είπε ότι είχε ξεμείνει στην Υπερυδάτια, ότι είχε χάσει τη μνήμη του και ακόμα δεν την είχε ξαναβρεί. Ευτυχώς, όμως, είχε συναντήσει τη Ζέρκιλιθ αλ Φέντεπαβ, επίσης χαμένη στην Υπερυδάτια, και είχε επιστρέψει μαζί της, και μαζί με τη Λουκία, μια καλή φίλη από εκεί. Δεν εξήγησε τίποτα περισσότερο για το πρόσφατο παρελθόν του· εξιστόρησε μόνο όσα είχαν συμβεί αφότου γύρισε στη Μοργκιάνη. Είπε ότι έσωσε τους κρεμασμένους στην Κέλμενκωθ, είπε ότι συνάντησε τον Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ και τους πιστούς του Ιουράσκε, είπε ότι κατέληξε στη Λόκραν και βρήκε τον Θόρεντιν. Δεν μίλησε για τους Μοργκιανούς θεούς που συνεχώς έβλεπε· ανέφερε μόνο ότι ο Νέλδουρ τον θεωρούσε «Εκλεκτό του Πεπρωμένου» για κάποιο λόγο και νόμιζε ότι ίσως να ήταν «ο Πρίγκιπας του Αίματος» από μια προφητεία που πρόσφατα είχε διαδοθεί στο Βασίλειο. Δεν είπε καν ότι είχε διώξει τους Ίσκιους μέσα στα Χαρνώθια δάση.

«Επέστρεψες, λοιπόν, για να ανακαλύψεις το παρελθόν σου ουσιαστικά... ή κάνω λάθος;» ρώτησε η Χάνκαθιρ.

«Δεν κάνεις λάθος, *νιρλίσα*. Πράγματι, γι' αυτό επέστρεψα κυρίως.»

(Η Λουκία δεν καταλάβαινε τίποτα απ'όσα έλεγαν, αλλά δεν μιλούσε, γιατί ένα πράγμα, τουλάχιστον, το καταλάβαινε: αυτή η γυναίκα με την οποία συζητούσε ο Γεώργιος πρέπει να ήταν η Κόμισσα των Σκιών και, άρα, ήταν σημαντικό να *μην* τους διακόψει.)

«Δε θα μας βοηθήσεις εναντίον της Σφετερίστριας;» ρώτησε ο Βέλερντιν.

«Δεν ξέρω αν μπορώ να κάνω κάτι,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Για την ώρα, θα ήθελα να μάθω τι ακριβώς συνέβη στην Όσβελακ, και τι, γενικά, συμβαίνει στο Βασίλειο.»

(Η Ζέρκιλιθ, εν τω μεταξύ, αδημονούσε να ρωτήσει πού ήταν ο πατέρας της, αδημονούσε να τον δει με τα ίδια της τα μάτια, να τον

αγκαλιάσει· αλλά κι εκείνη, όπως και η Λουκία, σιωπούσε μη θέλοντας να διακόψει τη συζήτηση του Κάλνεντουρ με τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν. *Η σιωπή είναι σύνεση*, σκεφτόταν, κι έφερνε στο νου της τον Σιλίσβας.)

Η Χάνκαθιρ τού είπε ότι είχε αποφασίσει να εκκενώσει την Όσβελακ μόλις είδε ότι βασιλικός στρατός πλησίαζε, κυρίως επειδή δεν ήθελε να σκοτώσει Χαρνώθια παιδιά – τους Αγωνιστές του Βασιλείου – αλλά κι επειδή πίστευε ότι έτσι θα χυνόταν λιγότερο αίμα. «Ίσως, τελικά, να έκανα λάθος»· και εξήγησε γιατί τώρα δεν ήταν πια τόσο σίγουρη ότι είχε πάρει τη σωστή απόφαση. Μίλησε για την ανακάλυψη της σήραγγας κάτω από το Παλάτι των Σκιών· μίλησε για τους Σκοτεινούς Ακόλουθους, για την αιχμαλωσία του αδελφού της, Άνφιρ· είπε ότι ακόμα και η κόρη της, η Ζαφειρία, παραλίγο να σκοτωθεί ή να αιχμαλωτιστεί.

«Και τι σκοπεύεις να κάνεις τώρα, *νιρλίσα*;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ.

«Θέλουμε να ξαναπάρουμε την Όσβελακ, φυσικά. Δε θα μείνουμε για πάντα στα δάση, σαν θηρία του Σερτίνγκε. Αλλά φοβόμαστε ότι θα είναι δύσκολο να την ανακτήσουμε. Κι ακόμα κι όταν την έχουμε ανακτήσει... τα πράγματα θα είναι τελείως διαφορετικά. Θα είμαστε, επισήμως, μια πόλη παράνομη μες στο Βασίλειο.

»Η παρουσία σου, όμως, Πρίγκιπά μου, μπορεί να μας βοηθήσει. Αν το Βασίλειο ξεσηκωθεί, επιτέλους, εναντίον της Ζώθμαλιρ αλ Μακ-μάρνουν....»

Ο Κάλνεντουρ δεν είπε τίποτα σχετικά μ'αυτό. Σκέφτηκε: *Επιστρέφοντας εδώ, πραγματικά περίμενα ότι δεν θα με τραβούσαν τα γεγονότα σε κάποιο πολιτικό παιχνίδι; Ήταν αναπόφευκτο, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!* Αλλά δεν του άρεσε, γιατί ακόμα δεν θυμόταν το παρελθόν του, δεν ήξερε κάτι πέρα απ'όσα τού έλεγαν οι άλλοι. Οι αναμνήσεις του δεν είχαν επανέλθει, κι αμφέβαλλε αν ποτέ θα επανέρχονταν... εκτός αν, ίσως, οι θεοί της Μοργκιάνης μπορούσαν να του τις επιστρέψουν. Με κάποιο τρόπο.

Ενόσω μιλούσε με την Κόμισσα των Σκιών όλη αυτή την ώρα, αισθανόταν μια παρουσία να τον παρακολουθεί – και σίγουρα δεν ήταν ο Σερτίνγκε. Όταν γύρισε το βλέμμα του στο πλάι, είδε μια γιγάντια μορφή ακαθόριστου φύλου η οποία είχε πάνω στο κουκουλωμένο κεφάλι της μια κορόνα από αιχμηρές λεπίδες. Ο Χάρλαεθ Βοκ, το Ιερό Δέος, είχε στραμμένη την προσοχή του επάνω στον Πρίγκιπα που είχε επιστρέψει...

Τώρα πλέον πλησίαζε μεσημέρι, και η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν πρόσταξε να καταυλιστούν προτού συνεχίσουν το ταξίδι τους.

Ύστερα στράφηκε στη Ζέρκιλιθ. «Έχουμε μαζί μας κάποιον που νομίζω ότι θα ήθελε πολύ να σε δει.»

Η καρδιά της Ζέρκιλιθ χτύπησε δυνατά κάτω απ'το στήθος της. «Μου το είπαν, Αρχόντισσά μου. Μου το είπαν...» Η φωνή της ήταν ένας ψίθυρος.

«Ο Θόρεντιν;»

«Ο Ριλάθιρ, Αρχόντισσά μου, ο σύζυγος της αδελφής σας.»

Η Χάνκαθιρ είπε: «Έλα μαζί μου και θα συναντήσεις τον πατέρα σου, Ζέρκιλιθ.» Και προς τον Κάλνεντουρ: «Έλα κι εσύ, αν θέλεις, Πρίγκιπά μου. Ο Άρχοντας Κίλβονουρ ήταν ανέκαθεν πιστός στους Κάρνελεκ. Θα χαρεί πολύ που θα δει κι εσένα εκτός από την κόρη του.»

Κίλβονουρ αλ Φέντεπαβ... σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ. *Γιατί δεν τον θυμάμαι; Γιατί δεν τον θυμάμαι* καθόλου; Και ήταν σίγουρος πως, αν βρισκόταν στην Υπερυδάτια, αν ήταν ακόμα ο Οφιομαχητής, μια τρομερή, φαρμακερή οργή θα τον είχε καταλάβει.

«Θα έρθω, νιρλίσα,» αποκρίθηκε. Και εξήγησε στη Λουκία πού θα πήγαινε, μιλώντας της στη Συμπαντική. «Μείνε εδώ,» της ζήτησε.

Εκείνη κατένευσε και έμεινε πλάι στη σκηνή που έστηναν οι πιστοί του Ιουράσκε, με τον Ακατάλυτο κοντά της, ο οποίος είχε εμφανιστεί ξανά σαν φάντασμα των δασών.

Ο Κάλνεντουρ και η Ζέρκιλιθ ακολούθησαν τη Χάνκαθιρ μέχρι μια άλλη σκηνή η οποία είχε μόλις στηθεί. Μπροστά της στέκονταν ή κάθονταν έξι άνθρωποι που όλοι είχαν τις κουκούλες τους σηκωμένες σαν να υπήρχε λόγος να κρύβουν τα πρόσωπά τους.

«Αυτοί,» είπε η Κόμισσα καθώς βάδιζαν προς το μέρος τους, «είναι οι “σιωπηλοί φιλοξενούμενοι” μου, Υψηλότατε. Τους έκρυβα στο παλάτι μου στην Όσβελακ. Όλοι τους άνθρωποι κυνηγημένοι από τη Σφετερίστρια· όλοι τους άνθρωποι που η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν θα ήθελε να πιάσει στα χέρια της, και τους περισσότερους σίγουρα όχι για να τους κρατήσει για πολύ ζωντανούς.»

Ένας από τους σιωπηλούς φιλοξενούμενος που κάθονταν σηκώθηκε όρθιος, κάποιος που τα μακριά, λευκά γένια του έβγαιναν μέσα από τη σκιά της κουκούλας του, ο οποίος άρθρωσε: «*Ζέρκιλιθ...*» σα να μη μπορούσε να πιστέψει εκείνο που έβλεπε, και κατέβασε την κουκούλα του αποκαλύπτοντας ένα μαυρόδερμο πρόσωπο που ο Κάλνεντουρ

φανταζόταν πως, αν ήταν πολλά χρόνια νεότερο, θα έμοιαζε πολύ με το πρόσωπο της Ζέρκιλιθ.

Η Ζέρκιλιθ τον πλησίασε με δυο μεγάλες δρασκελιές και τον αγκάλιασε σφιχτά καθώς κι εκείνος την αγκάλιαζε και ψιθύριζαν ο ένας στο αφτί του άλλου λόγια τα οποία ο Κάλνεντουρ δεν άκουγε καθαρά αλλά μπορούσε περίπου να φανταστεί. Πίσω τους, πίσω από τη σκηνή των σιωπηλών φιλοξενούμενων, διέκρινε μια παράξενη ουρά καθώς κι ένα γυαλιστερό μάτι. Ο Ιουράσκε. Και ο Κάλνεντουρ είχε την εντύπωση πως ο απατηλός θεός των παρανόμων και των τυχοδιωκτών χαμογελούσε.

Κατέβασε κι εκείνος την κουκούλα του, γιατί τη φορούσε μέχρι στιγμής μη θέλοντας οι πάντες να τον αναγνωρίσουν αμέσως – αν και υπέθετε πως κατά πάσα πιθανότητα οι περισσότεροι δεν θα τον αναγνώριζαν τόσο εύκολο.

Ένας από τους σιωπηλούς φιλοξενούμενους, όμως, σίγουρα τον αναγνώρισε. «Μα τον Χάρλαεθ Βοκ!» αναφώνησε. «Ο... Είστε εσείς, Πρίγκιπά μου;» Και δυο άλλοι μουρμούριζαν αναμεταξύ τους.

«Τα μάτια σου δεν σε γελάνε,» του είπε ο Κάλνεντουρ, «όποιος κι αν είσαι.»

Ο άντρας έβγαλε την κουκούλα του, φανερώνοντας μαυρόδερμο πρόσωπο με καστανά μαλλιά. Το πρόσωπο κάποιου που ήταν τουλάχιστον πενήντα χρονών.

Περιμένει να τον αναγνωρίσω; «Με συγχωρείς,» είπε ο Κάλνεντουρ, «αλλά δε σε αναγνωρίζω.»

«Έλβεντιρ ωλ Ζαλτάρεμ, Πρίγκιπά μου. Δεν πρόδωσαν όλοι οι Ζαλτάρεμ τους Κάρνελεκ. Είμαι ακόμα άνθρωπός σας.» Κι έκανε τη βασιλική υπόκλιση – το ένα πόδι λυγισμένο, τα χέρια απλωμένα δεξιά κι αριστερά, το κεφάλι κατεβασμένο.

«Φύλαγε τις υποκλίσεις, Έλβεντιρ ωλ Ζαλτάρεμ, για όταν η Σφετερίστρια έχει πέσει από τον Θρόνο,» του είπε ο Κάλνεντουρ, μην ξέροντας τι άλλο να πει.

Ο Κίλβονουρ είχε τώρα αφήσει τη Ζέρκιλιθ από την αγκαλιά του και κοίταζε κι εκείνος τον Κάλνεντουρ. «Υψηλότετε, ο Χάρλαεθ Βοκ σήμερα μου έκανε δύο δώρα: πρώτα, την κόρη μου που είχα για χαμένη και τώρα, εσάς. Γίνεται πραγματικότητα εκείνο που δεν τολμούσαμε να ελπίζουμε; Επέστρεψαν οι Κάρνελεκ;»

«Πολύ φοβάμαι,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ, «ότι ίσως να είμαι ο μόνος ζωντανός Κάρνελεκ, Άρχοντά μου. Τουλάχιστον, δεν ξέρω αν

υπάρχει κανείς άλλος. Και, δυστυχώς, στρατό μαζί μου δεν έχω, αν γι' αυτό αναρωτιέστε. Θα ήθελα, όμως» – κοίταξε τους κουκουλωμένους σιωπηλούς φιλοξενούμενους – «να σας γνωρίσω όλους. Θα είναι... σαν να σας γνωρίζω για πρώτη φορά. Πολλά έχουν αλλάξει.» Ο Δεξής σύριξε από τον δεξή του ώμο· η Αριστερή, στον αριστερό του ώμο, ήταν ήσυχη και παρατηρητική.

Οι τέσσερις σιωπηλοί φιλοξενούμενοι κατέβασαν τις κουκούλες τους και ο Κάλνεντουρ αντίκρισε δύο πρόσωπο γυναικεία και δύο αντρικά. Αναμενόμενα, δεν αναγνώριζε κανέναν.

Η μία γυναίκα συστήθηκε ως Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ, και ήταν τουλάχιστον σαράντα χρονών, αν δεν έκανε λάθος ο Κάλνεντουρ. Γαλανόδερμη και καστανή, με κοντοκουρεμένα μαλλιά και δυο μικρά αλλά γυαλιστερά σκουλαρίκια σε κάθε αφτί.

«Συγγνώμη που ρωτάω,» είπε ο Κάλνεντουρ, «αλλά θα έπρεπε να σε θυμάμαι;»

«Μάλλον όχι, Πρίγκιπά μου, αν και είχε τύχει να σας δω κάποτε. Από κοντά, εννοώ. Είμαι – ήμουν αδελφή της Άνφιρ ωλ Σέντριβεμ, της συζύγου του Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ, Δούκα της Βορσίραθ. Η αδελφή μου δολοφονήθηκε, Υψηλότητα, από τον Δούκα και την Ολρέκα αλ Μακμάρνουν, την αδελφή της Σφετερίστριας, η οποία τώρα είναι η νέα σύζυγός του. Σκότωσαν την Άνφιρ ώστε ο Δούκας της Βορσίραθ να παντρευτεί την Ολρέκα, και ως παραδειγματισμό για οποιονδήποτε άλλο μπορεί να τολμούσε να μιλήσει εναντίον της Σφετερίστριας. Ο δειλός άτριχος λύκος, αντί να προστατέψει την Άνφιρ, συνεργάστηκε με τους δολοφόνους της!» Η οργή ήταν έκδηλη στην όψη της Λοτρίνθα, και ο Κάλνεντουρ ήταν σίγουρος πως τίποτα λιγότερο από το αίμα του Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ και της Ολρέκα αλ Μακμάρνουν δεν θα μπορούσε να καταλαγιάσει ποτέ αυτή την οργή.

Ο Νέλδουρ τού είχε πει για τον θάνατο της προηγούμενης γυναίκας του Δούκα της Βορσίραθ – κάποιο ατύχημα, υποτίθεται – αλλά μάλλον ο Αρχικαλεστής του Πεπρωμένου δεν ήξερε τις πιο... σκοτεινές λεπτομέρειες αυτής της ιστορίας. Αν και ίσως κάτι να υποπτευόταν. Τι είχε πει; Πώς ακριβώς το είχε πει; – *Η σύζυγός του είχε ένα ατύχημα... όλος τυχαίως...*

...όλος τυχαίως...

Ναι, σίγουρα το υποπτευόταν, αν όχι και τίποτα περισσότερο.

«Λυπάμαι για ό,τι συνέβη στην αδελφή σας, Αρχόντισσά μου,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Αν είναι στο χέρι μου θα φροντίσω να αποδοθεί δικαιοσύνη.»

«Είμαι άνθρωπός σας, Υψηλότατε.» Η Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ έκανε τη βασιλική υπόκλιση, όπως είχε κάνει ο Έλβεντιρ ωλ Ζαλτάρεμ.

«Σε κυνήγησαν επειδή ήθελες να αποκαλύψεις ποιοι πραγματικά ευθύνονταν για τον φόνο;» τη ρώτησε ο Κάλνεντουρ γνέφοντάς της να ορθωθεί ξανά. Δεν του άρεσαν καθόλου τούτες οι υποκλίσεις. Του θύμιζαν αυτά που, στην Υπερυδάτια, έκαναν κάποιοι φανατικοί μπροστά στον Οφιομαχητή.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Λοτρίνθα. «Και είμαι ζωντανή χάρη σε παρανόμους – χάρη στον Έλκερθιν τον Θανατογέννητο. Αν δεν ήταν αυτός, οι λύκοι της Σφτερείστριας σίγουρα θα με είχαν πιάσει. Κι αν, μετά, δεν ήταν η Χάνκαθιρ αλ Νασόλνουν δεν θα είχα πού να κρυφτώ. Θα ήμουν καταδικασμένη, εκτός αν ήθελα να τρέχω μαζί με τους Ανυπότακτους – τους ανθρώπους του Θανατογέννητου – αλλά δεν είμαι συνηθισμένη σε τέτοια ζωή. Και ο Έλκερθιν, ό,τι άλλα κι αν λένε γι'αυτόν, είχε την καλοσύνη να με οδηγήσει στην Όσβελακ.»

«Του χρωστάμε όλοι χάρη, λοιπόν, νιρλίσια,» είπε ο Κάλνεντουρ, και στράφηκε στην άλλη σιωπηλή φιλοξενούμενη, η οποία είπε:

«Υψηλότατε,» κλίνοντας το κεφάλι, χωρίς να συστηθεί. Μάλλον θεωρούσε πως ο Πρίγκιπας σίγουρα την αναγνώριζε.

«Πρέπει να ζητήσω συγνώμη και πάλι,» είπε ο Κάλνεντουρ, «γιατί ούτε εσένα σε θυμάμαι.»

Η γυναίκα – μαυρόδερμη, πρασινομάλλα, με τα μαλλιά της δεμένα λυκοουρά – συνοφρυώθηκε ξαφνιασμένη. «Πρίγκιπά μου... Είναι... είναι δυνατόν...;»

«Πρέπει να εξηγήσω κάτι σε όλους σας,» είπε ο Κάλνεντουρ, αναστενάζοντας, κουρασμένος από αυτή την παραδοξότητα με τις χαμένες μνήμες. «Όταν ήμουν στην Υπερυδάτια – γιατί εκεί βρισκόμουν τόσο καιρό – χάθηκα, δεν μπορούσα να επιστρέψω πιο γρήγορα... Ή, μάλλον, δεν *χάθηκα* ακριβώς. Έχασα τις αναμνήσεις μου. Δεν σας θυμάμαι. Θυμάμαι μόνο τη Μοργκιάνη γενικά. Δεν θυμάμαι τίποτα συγκεκριμένο από την παλιά μου ζωή εδώ.»

Οι σιωπηλοί φιλοξενούμενοι τον κοίταζαν με ανησυχία, αιφνιδιασμένοι.

«Αλλά μη φοβάστε,» συνέχισε ο Κάλνεντουρ, ελπίζοντας να τους ηρεμήσει, μάταια ίσως, «είμαι αυτός που πάντα ήμουν.» *Είμαι, όντως;*

Είμαι ο ίδιος Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ που έφυγε από τη Μοργκιάνη πριν από δέκα Μοργκιανά χρόνια; Πώς είναι δυνατόν να είμαι ο ίδιος; Εκείνος δεν ήταν ποτέ ο Οφιομαχητής της Υπερυδάτιας.

Η σιωπή των σιωπηλών φιλοξενούμενων έσπασε:

«Δε θυμάστε ούτε καν το όνομά μου;» ρώτησε η πρασινομάλλα γυναίκα, που πρέπει να ήταν μικρότερη από τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ, αλλά όχι πολύ μικρότερη: ίσως δυο, τρία χρόνια πριν από τα σαράντα.

«Όχι. Δυστυχώς.»

«Σιράλια'χοκ ωλ Κίριβεμ, Πρίγκιπά μου.»

Χοκ... Μάγισσα του τάγματος των Διαλογιστών, λοιπόν, αν και δεν κρατούσε το συνηθισμένο ραβδί που κρατούσαν αυτοί: το ραβδί με τους κρυστάλλους, τα μικροσκοπικά κάτοπτρα, και τα κυκλώματα. Μάλλον για λόγους ασφαλείας δεν το είχε στο χέρι της. Για να μην ξέρει κανένας τυχαίος τι ήταν.

«Και λυπάμαι για ό,τι έχει κάνει ο ξάδελφός μου,» συνέχισε η Σιράλια. «Δεν ευθύνομαι για τις πράξεις του, και τον θεωρώ προδότη.»

«Τι έχει κάνει ο ξάδελφός σου;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ.

«Πρόδωσε τον Οίκο των Κίριβεμ, που πάντα ήταν πιστός στους Κάρνελεκ, και τώρα είναι Βασιλικός Φρούραρχος στα Ανάκτορα της Χάρνωθ. Ο Φέτανιρ ωλ Κίριβεμ – κακό στίγμα του οίκου μας, ντροπή για το όνομά μας! Ο δολοφόνος του αδελφού σας, του Βασιληά Άρκαλβιρ.»

«Σκότωσε τον αδελφό μου;»

«Μάλιστα, Πρίγκιπά μου. Τον είδα με τα ίδια μου τα μάτια. Προσπάθησα να τον σταματήσω, αλλά ήταν ήδη αργά: η προδοσία είχε γίνει. Με κυνήγησαν και – μη ρωτάτε πώς, τώρα είναι μεγάλη ιστορία – κατέληξα, χάρη στον Νούρκας, κοντά στην Κόμισσα της Όσβελακ.»

Ο Κάλνεντουρ έστρεψε τα μάτια του στους δύο τελευταίους σιωπηλούς φιλοξενούμενους.

Ο ένας – που ήταν μαυρόδερμος και μενεξεδομάλλης, με κοντά μαλλιά και μουστάκι – είπε: «Ούτε εμένα, λοιπόν, με θυμάσαι, Κάλνεντουρ...» χαμογελώντας.

«Έχεις δίκιο. Ούτε εσένα σε θυμάμαι. Ποιος είσαι;»

«Το όνομά μου είναι Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ. Ήμασταν φίλοι, κάποτε, εσύ κι εγώ. Καλοί φίλοι. Ίσως να ήμουν ο τελευταίος στον οποίο μίλησες προτού φύγεις για Υπερυδάτια.»

Η Χάνκαθιρ παρενέβη: «Το ήξερες ότι ο Πρίγκιπας είχε πλεύσει για Υπερυδάτια;»

«Ναι.»

«Και δεν είπες τίποτα...»

«Τι νόημα θα είχε, Αρχόντισσά μου; Επιπλέον, δεν ήμουν σίγουρος ότι ο Κάλνεντουρ θα ήθελε να σας το πω. Προτού φύγει, μου ζήτησε να μην πω τίποτα σε κανέναν. Και μου υποσχέθηκε πως, όταν επέστρεφε από το ταξίδι του σε άλλες διαστάσεις, θα έφερνε βοήθεια για να αντιμετωπίσουμε τη Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν.» Έστρεψε το βλέμμα του στον Κάλνεντουρ. «Παρότι τα χρόνια περνούσαν και δεν σε έβλεπα ούτε σε άκουγα, περίμενα ότι κάποια στιγμή θα γύριζες.»

«Λυπάμαι που σε απογοήτευσα, Ραμάλθιν,» είπε ο Κάλνεντουρ.

«Δε με απογοήτευσες. Επέστρεψες.» Και έτεινε τη σφιγμένη γροθιά του προς τον Κάλνεντουρ...

...ο οποίος την ακούμπησε με τη δική του σφιγμένη γροθιά – ο επίσημος χαιρετισμός ανάμεσα σε Χαρνώθιους άντρες. «Δεν έφερα, όμως, καμιά βοήθεια από το ταξίδι μου. Δε θυμάμαι καν τι βοήθεια είχα σκοπό να φέρω.»

«Επέστρεψες,» επανέλαβε ο Ραμάλθιν. «Ίσως αυτό να είναι αρκετό από μόνο του.»

«Εγώ πιστεύω πως είναι,» είπε η Χάνκαθιρ. «Η επιστροφή του Πρίγκιπα είναι πολύ σημαντική. Ο κόσμος δεν έχει ξεχάσει τους Κάρνελεκ. Και οι μόνοι που θεωρούν καλύτερη τη Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν είναι όσοι έχουν οφέλη από την παράνομη βασιλεία της.»

Ο Κάλνεντουρ έστρεψε τα μάτια του στον τελευταίο σιωπηλό φιλοξενούμενο – έναν άντρα μετρίου αναστήματος, γαλανόδερμο, μαυρομάλλη, στρογγυλοπρόσωπο, ο οποίος είχε μόνο ένα χέρι. Το δεξί του έλειπε, από τον αγκώνα, και στη θέση του ήταν ένα αργυρό υποκατάστατο, μια προσομοίωση χεριού.

«Το όνομά μου, Πρίγκιπα, είναι Νάθλεδιρ αλ Μακμάρνουν,» συστήθηκε.

«Αλ Μακμάρνουν...»

«Ναι. Είμαι ξάδελφος της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν.»

«Αλλά σε κυνηγά. Γιατί;»

«Ήμουν στη Σφαγή της Υλκάρμωκ. Ήμουν μαζί με τον στρατό της Ζώθμαλιρ, με διοικητικό ρόλο. Όταν η Σφαγή είχε τελειώσει, προσπάθησα να ελευθερώσω κρυφά τη Ναλτάφιρ ωλ Έσανρεκ, τη σύζυγο του Δούκα της Υλκάρμωκ, Άλνεντιρ ωλ Έσανρεκ. Τη θεωρούσα καλή μου

φίλη. Με έπιασαν, δυστυχώς, και τη σκότωσαν. Αυτό» – ύψωσε το κομμένο χέρι του – «ήταν το δώρο της ξαδέλφη μου για την... προδοσία μου. Και είπε ότι δεν με σκότωνε απλά και μόνο επειδή ήμουν του οίκου μας, αλλά από εδώ και στο εξής θα θεωρούν “κακό στίγμα” των Μακμάρνουν· και φρόντισε να με εξευτελίσει κοινωνικά σε πολλές οικογενειακές συνεστιάσεις, ως μέρος της τιμωρίας μου. Εξακολουθούσα να ανήκω στους Μακμάρνουν αλλά, ουσιαστικά, ήμουν σαν φυλακισμένος ανάμεσά τους και μου στερούνταν πολλά δικαιώματα – όπως το αυτονόητο δικαίωμα της ελεύθερης μετακίνησης. Με είχαν χαρακτηρίσει “ύποπτο”· έπρεπε πάντα να κυκλοφορώ “υπό επιτήρηση”, καθότι πιθανός προδότης.

»Κάποτε, βλέποντας πως η Ζώθμαλιρ μάλλον δεν σκόπευε να δώσει ποτέ τέλος στην “τιμωρία” της για εμένα, αποφάσισα πως δεν ήθελα πια να ζω έτσι. Χτύπησα άσχημα την αδελφή μου, η οποία με επιτηρούσε σε εκείνη την έξοδό μου – και λυπάμαι που τη χτύπησα, αλλά δεν μπορούσα να κάνω τίποτ’ άλλο· η Σώρναλκιθ ήταν, και είναι, φανατική υποστηρίκτρια της Ζώθμαλιρ – τη χτύπησα, λοιπόν, προσπαθώντας να μην τη σκοτώσω ει δυνατόν, και έφυγα. Με κυνήγησαν, φυσικά. Με τη μανία της Θορμάνκου, με κυνήγησαν. Τελικά, όμως, όπως βλέπεις, δεν με έπιασαν. Και το χρωστάω στη Χάνκαθιρ αλ Να-σόλντουν.» Έκλινε το κεφάλι του προς τη μεριά της. «*Νιρλίσια...*»

«Δε θ’άφηνα ποτέ έναν κατατρεγμένο άνθρωπο στο έλεος των λυσασμένων λύκων της Σφετερίστριας, Νάθλεδιρ.»

«Το ξέρω αυτό, *νιρλίσια*. Είσαι δώρο του Χάρλαεθ Βοκ σε τούτο το σκοτεινιασμένο βασίλειο.» Και προς τον Κάλνεντουρ: «Είμαι κι εγώ άνθρωπος σου τώρα, Πρίγκιπά μου. Θα πολεμήσω στο πλευρό σου εναντίον της Ζώθμαλιρ, αν μου το ζητήσεις – είτε μου το ζητήσεις είτε όχι, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!»

«Εκτιμώ την αφοσίωσή σου, Νάθλεδιρ,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ, και η Αριστερή σύριξε από τον αριστερό του ώμο.

Πίσω από τους σιωπηλούς φιλοξενούμενους της Κόμισσας των Σκιών ο Κάλνεντουρ είδε ξαφνικά μια μορφή να ορθώνεται σαν να παρουσιαζόταν μέσα από τον αέρα των δασών. Μια ψηλή, σκοτεινή μορφή, τυλιγμένη σε μανδύα και με κουκούλα στο κεφάλι, κρύβοντας το πρόσωπό της και το σώμα της, αδύνατον να πεις αν ήταν άντρας ή γυναίκα. Φορούσε ένα αργυρό στέμμα από λεπίδες το οποίο στραφτάλιζε με φως που έμοιαζε να προέρχεται από το ίδιο το στέμμα.

Ο Χάρλαεθ Βοκ. Έχοντας όλη του την προσοχή στραμμένη στον Κάλνεντουρ. Κρίνοντάς τον. Το Ιερό Δέος.

Ο Κάλνεντουρ αισθάνθηκε μια παρουσία σαν παγερή λεπίδα να πλησιάζει εκείνο το άνοιγμα στην ψυχή του, μια παρουσία να του ζητά να της επιτρέψει να μπει μέσα του, να γίνουν ένα, ώστε να τον κάνει Βασιλιά της Χάρνωθ... αν αποδεικνυόταν αρκετά έξυπνος και δυνατός.

Και ένας χείμαρρος σκέψεων κατέκλυσε το μυαλό του Κάλνεντουρ: σκέψεις που τον ωθούσαν προς την εξουσία, προς τον Θρόνο, που προσπαθούσαν να τον δελεάσουν να γίνει σαν τους πρώτους βασιλείς της Χάρνωθ, να ακολουθήσει, όπως εκείνοι, τον Δρόμο της Εξουσίας που έδειχνε μόνο ο Χάρλαεθ Βοκ...

Αλλά οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου ήταν ισχυρές, κι αυτές οι σκέψεις δεν μπορούσαν να αποπροσανατολίσουν τόσο εύκολα τη νόηση του Κάλνεντουρ.

Όχι, απάντησε ο Πρίγκιπας. *Δεν είμαι εσύ. Έχεις τον σεβασμό μου γ' αυτό που είσαι, Χάρλαεθ Βοκ· αλλά δεν είμαι εσύ.* Γιατί ήταν βέβαιος πως κάποια παγίδα κρυβόταν πίσω από την πρόσκληση του Ιερού Δέους, όπως κάποια παγίδα κρυβόταν πίσω από κάθε θεό της Μοργκιανής που ως τώρα είχε συναντήσει – ακόμα και πίσω από τον Νούρκας.

Αισθάνθηκε μια παγερή οργή να έρχεται από τη μεριά της ψηλής μορφής με το αυτόφωτο στέμμα από λεπίδες· όμως το Ιερό Δέος διαλύθηκε σαν ομίχλη πίσω από τους σιωπηλούς φιλοξενούμενους.

«Θα ξαναμιλήσουμε,» τους υποσχέθηκε ο Κάλνεντουρ, «σύντομα. Σας χαιρετίζω όλους για τη γενναιότητα που έχετε δείξει. Με την ευνοια του Χάρλαεθ Βοκ.»

Και, ύστερα από μερικά τελευταία λόγια μαζί τους, βάδισε προς τα εκεί όπου είχε αφήσει τη Λουκία, με τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν πλάι του. Η Ζέρκιλιθ έμεινε με τον πατέρα της· είχε τόσα χρόνια να τον δει και δεν ήθελε αμέσως να φύγει. Ο Κάλνεντουρ, φυσικά, δεν έφερε καμιά αντίρρηση· την ώθησε, μάλιστα, να καθίσει κοντά στον Άρχοντα Κίλβονουρ όσο επιθυμούσε. «Δεν βρίσκομαι σε κίνδυνο εδώ, Ζέρκιλιθ. Κι ακόμα κι αν βρεθώ, έχω τόσους πιστούς μαχητές γύρω μου.»

Τώρα, ρώτησε τη Χάνκαθιρ: «Πού πηγαίνεις τους πρόσφυγες, νιρ-λίσα;»

«Σε διάφορα μέρη μέσα στα δάση, όχι μόνο σε ένα.»

«Έχεις ήδη αφήσει κάποιους, δηλαδή;»

«Όχι, όχι ακόμα. Αλλά σύντομα. Ο τελικός μας προορισμός, πάντως, είναι το Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης.»

«Το Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης; Αυτό είναι μύθος, νιρλίσα.»

«Το θυμάσαι, όμως, Πρίγκιπά μου...»

«Οι μνήμες μου που έχουν χαθεί είναι αυτές σχετικά με το παρελθόν μου, όχι οι γενικές γνώσεις μου για το Βασίλειο, τη Μοργκιάνη, ή οτιδήποτε άλλο.»

«Το Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης δεν είναι μύθος,» του είπε η Κόμισσα των Σκιών. «Υπάρχει. Και ο Φέτανιρ, ο Αρχιερέας του Σερτίνγκε, ξέρει τον δρόμο για εκεί. Εκείνος, ουσιαστικά, μας οδηγεί τώρα. Θα κάνουμε μόνο μερικές... λοξοδρομήσεις για να επισκεφτούμε τα άλλα μέρη όπου σκοπεύω να αφήσω τους πρόσφυγες μέχρι να ξαναπάρουμε την Όσβελακ.»

Και μετά έφτασαν στη σκηνή μπροστά από την οποία καθόταν η Λουκία περιμένοντας τον Κάλνεντουρ και ταΐζοντας τον Ακατάλυτο ένα κομμάτι καπνιστό κρέας.

Βιβλίο Τρίτο

Οι Κρυψώνες των Δασών και ο Κυνηγός της Πλάσης

Κεφάλαιο 1

Ο Νόμος της Βασίλισσας

Με τα δάχτυλα των χέρια της να σφίγγουν το γυμνό, πλατύ, γαλανόδερμο στήθος του μάγου, λικνιζόταν από πάνω του τραβώντας τον βαθιά μέσα της, νιώθοντας τον ορθωμένο ανδρισμό του να την κεντρίζει, να τη γεμίζει, να τη φέρνει κοντά στην κορύφωση, στην έκστασή της... ναι, ήταν εκεί, σχεδόν εκεί... σχεδόν... Γρυλίζοντας σαν λύκαινα, δαγκώνοντας το αργυροβαμμένο κάτω χείλος της, η Ζώθμαλιρ πιάστηκε ακόμα πιο επίμονα επάνω στον Σάρθαλιν, προσπάθησε να τον τραβήξει ακόμα πιο βαθιά μέσα της, σαν αυτό να ήταν δυνατόν. Έκανε τους γλουτούς της πέρα-δώθε, πέρα-δώθε, επίμονα – κι ένωσε τα χέρια του να τους αρπάζουν για να την κρατήσουν σταθερή, τον άκουσε να μουγκρίζει από κάτω της, να αρθρώνει: *Βασίλισσά μου...* Η Ζώθμαλιρ ήταν κοντά... τόσο κοντά... Αλλά δεν μπορούσε να φτάσει ακόμα... Σηκώθηκε ξαφνικά από πάνω του, βγάζοντας τον ανδρισμό του από μέσα της, νιώθοντας τα χέρια του να γλιστράνε στους μηρούς της, τα νύχια του να τη γδέρνουν· και ξανακατέβηκε επάνω του, απότομα, τραβώντας τον πάλι μέσα της: μια φωνή βγήκε από το στήθος της, αλλά ακόμα δεν είχε φτάσει εκεί. Ακόμα. Τα χέρια του Σάρθαλιν σύρθηκαν ανοδικά, από τους μηρούς της στη ράχη της, και τα νύχια του την έξυσαν ελαφρά αλλά επίμονα σαν νύχια αρπακτικού – κι αυτό, για κάποιο λόγο, έκανε επιτέλους την έκστασή της να έρθει. Το σώμα της τραντάχτηκε καθώς ολόκληρο το νευρικό της σύστημα σείοταν σαν χορδές μουσικού οργάνου, και τα δάχτυλά της έσφιξαν δυνατότερα το πλατύ στήθος του μάγου. Έγειρε το κεφάλι της πίσω, με το στόμα ανοιχτό, προς στιγμή άφωνη από την κορύφωσή της, και μετά έβγαλε, εν μέρει εσκεμμένα εν μέρει ακούσια, ένα μακρόσυρτο αλύχτημα απ'τον λαιμό της. Της άρεσε πάντα να φαντασιώνεται τον εαυτό της ως λύκαινα όταν ερωτοτροπούσε: η βασίλισσα όλων των λύκων της Μοργκιάνης. Θεά.

Καθώς ο οργανισμός της περνούσε, δεν αισθανόταν τον Σάρθαλιν να έχει τελειώσει μέσα της. Και θα μπορούσε να το θεωρήσει προσβολή αυτό. Δε θα ήταν η πρώτη φορά που είχε κατεβεί πάνω από έναν

εραστή της χωρίς εκείνος να έχει τελειώσει· ας έκανε τα υπόλοιπα μόνος του, με το χέρι του – ή με τη γλώσσα του, αν μπορούσε, μα τον Ιουράσκε! Αλλά όχι ο Σάρθαλιν'χοκ ωλ Έντερκεμ. Τον εκτιμούσε πολύ τον μάγο για να τον αφήσει στη μέση. Επιπλέον, ίσως να της έδινε, επιτέλους, την κόρη που τόσο ποθούσε. Εκείνος, άλλωστε, ήταν που της είχε δώσει και τον γιο της, τον Άλφεντουρ. Ήταν ο μόνος άντρας που είχε καταφέρει να κάνει το σπέρμα του να πιάσει μέσα της. Τυπικά, βέβαια, για πολιτικούς λόγους, η Ζώθμαλιρ είχε πει ότι ο Άλφεντουρ ήταν παιδί του συζύγου της, Θόμαλκιρ· και στον ίδιο τον Θόμαλκιρ, επίσης, αυτό είχε πει. Αλλά, ορισμένες φορές, είχε την εντύπωση πως εκείνος υποπτευόταν ότι ο Άλφεντουρ δεν ήταν γιος του· ωστόσο, είχε αρκετή σύνεση ώστε να κρατά το στόμα του κλειστό. Ακόμα κι όταν ήταν οι δυο τους. Ήξερε ότι η σιωπή είναι σύνεση. Σε τελική ανάλυση, αν ήταν καλύτερος άντρας, ας είχε καταφέρει εκείνος να της δώσει τον Άλφεντουρ! Ή, ας είχε καταφέρει να της δώσει την κόρη που η Ζώθμαλιρ τόσο ήθελε...

Ο οίκος της, ο Οίκος των Μακμάρνουν, ήταν μητριαρχικός, κι αυτό σήμαινε πως, όταν εκείνη είχε πεθάνει, ή όταν αποφάσιζε να εγκαταλείψει την εξουσία, ή όταν, για κάποιο λόγο (όπως βαριά ασθένεια), δεν μπορούσε πια να διοικήσει, μια άλλη γυναίκα θα έπαιρνε τον Θρόνο του Βασιλείου. Δεν επιτρεπόταν να πάρει τον Θρόνο ο Άλφεντουρ, και ούτε κι η ίδια η Ζώθμαλιρ θα το ήθελε αυτό παρότι είχε βγει από τα σπλάχνα της και τον αγαπούσε φανατικά, όπως η λύκαινα αγαπά τα λυκάκια της. Θα σκότωνε οποιονδήποτε για να προστατέψει τον Άλφεντουρ. Αλλά, επίσης, εκείνος όφειλε να ξέρει τη θέση του μέσα στον οίκο της.

Επειδή, λοιπόν, η Ζώθμαλιρ δεν είχε κόρη για να πάρει τον Θρόνο μετά από αυτήν, η εξουσία θα πήγαινε στην πιο κοντινή συγγενή: την αδελφή της, Ολρέκα. Και μετά από την Ολρέκα ήταν οι δύο κόρες της. Ναι, η τυχερή λύκαινα είχε κάνει δύο όμορφες και υγιείς κόρες με τον Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ, τον Δούκα της Βορσίραθ. Ήταν, βέβαια, πολύ μικρές ακόμα για να διοικήσουν, αλλά θα μεγάλωναν.

Η Ολρέκα είχε δύο κόρες, κι εκείνη, η Βασίλισσα της Χάρνωθ, η Μητέρα του Βασιλείου, *δεν είχε ούτε μία!* Γιατί η Χάρλαεθ Βοκ την είχε καταραστεί έτσι;

(Στο μυαλό της Ζώθμαλιρ, πάντα ήταν «η Χάρλαεθ Βοκ», ποτέ «ο Χάρλαεθ Βοκ», αν και, για πολιτικούς λόγους, δημοσίως χρησιμοποιούσε το αρσενικό άρθρο για το Ιερό Δέος – επειδή αυτό είχε

συνηθίσει ο κόσμος – παρότι μέχρι και οι ιερωμένοι παραδέχονταν ότι ήταν άγνωστο αν ήταν αρσενική ή θηλυκή θεότητα. Στην αρχή της βασιλείας της, η Ζώθμαλιρ είχε προτείνει να το αλλάξουν, να λένε, επισημώς, «η Χάρλαεθ Βοκ»· αλλά το Ιερατείο του Ιερού Δέους την είχε παρακαλέσει να μην προβεί σε τέτοια ενέργεια γιατί θα προκαλούσε σύγχυση στους ανθρώπους του Βασιλείου και ίσως και την οργή του ίδιου του Χάρλαεθ Βοκ. Το αρσενικό άρθρο χρησιμοποιείτο από την εποχή των πρώτων βασιλέων! Και η Ζώθμαλιρ είχε αποφασίσει να δεχτεί τη διαφωνία τους· το έλεγαν, άλλωστε, και ιερείς και ιέρειες.)

Ήθελε οπωσδήποτε μια κόρη για να πάρει τον Θρόνο της μετά από εκείνη· κι αν κάποιος άντρας μπορούσε να της τη δώσει αυτός ήταν ο Σάρθαλιν'χοκ ωλ Έντερκεμ, που της είχε δώσει και τον γιο της. Έτσι, δεν σηκώθηκε από πάνω του· τον κράτησε μέσα της. Τα δάχτυλά της άφησαν το στήθος του και είδε το αποτύπωμα των χεριών και των νυχιών της στο γαλανό δέρμα του – μαυρίλες και κοκκινίλες, και λίγο αίμα. Έπιασε το κεφάλι του, γλιστρώντας τώρα τα δάχτυλά της μέσα στα πράσινα μαλλιά του, και τον ώθησε προς τα πάνω, προς το στήθος της, κοντά της. Αισθάνθηκε τη γλώσσα του να βγαίνει για να συρθεί στο δέρμα της· τα χείλη του ρούφηξαν την αριστερή θηλή της. Η Ζώθμαλιρ κίνησε πέρα-δώθε τους γλουτούς της, αργά, αλλά ολοένα και πιο γρήγορα, προσπαθώντας να προκαλέσει τον οργασμό του.

Κι αναρωτήθηκε τι θα γινόταν αν ο Σάρθαλιν της έδινε την κόρη που ήθελε αλλά η κόρη αυτή τύχαινε να είναι γαλανόδερμη όπως εκείνος. Θα πίστευαν οι άλλοι ότι ήταν παιδί του Θόμαλκιρ, ο οποίος ήταν μαυρόδερμος όπως και η Ζώθμαλιρ; Θα το πίστευε ο *ίδιος* ο Θόμαλκιρ;... Ο Οίκος των Μακμάρνουν, βέβαια, είχε και γαλανόδερμους ανθρώπους· η Ζώθμαλιρ θα μπορούσε να ισχυριστεί ότι η κόρη της είχε πάρει τον δερματικό χρωματισμό κάποιου προγόνου... αλλά, φυσικά, ήταν σπάνιο από δυο μαυρόδερμους ανθρώπους να βγει ένας γαλανόδερμος.

Η Χάρλαεθ Βοκ, όμως, δεν θα της έκανε κάτι τέτοιο, ήταν σίγουρη η Ζώθμαλιρ· αν της έδινε μια κόρη – όπως κάποια στιγμή σύντομα *έπρεπε* να της δώσει! – θα ήταν μαυρόδερμη σαν εκείνη. Άλλωστε, κι ο Άλφεντουρ ήταν μαυρόδερμος παρότι, κατά τα άλλα, έμοιαζε πολύ στον Σάρθαλιν. Πολύ. Και η Ζώθμαλιρ νόμιζε ότι, από αυτό και μόνο, ο Θόμαλκιρ συχνά υποπτευόταν πως ήταν παιδί του μάγου, όχι δικό του. Το ήξερε, φυσικά, ότι η Ζώθμαλιρ είχε τον Σάρθαλιν για εραστή

της· το ήξερε από προτού εκείνη καθίσει στον Θρόνο της Χάρνωθ. Γιατί, βέβαια, ο Άλφεντουρ δεν είχε γεννηθεί τώρα που η μητέρα του διοικούσε το Βασίλειο· είχε γεννηθεί όταν η Ζώθμαλιρ ήταν ακόμα στην Κέλμενκωθ και την έλεγαν η Δούκισσα των Σπαθωτών Ακτών. Από τότε προσπαθούσε να κάνει μια κόρη, αλλά κανένας άντρας δεν μπορούσε να της τη δώσει. Άχρηστοι, όλοι τους!

Και σήμερα ήταν πιο σημαντικό η Ζώθμαλιρ να–

Αισθάνθηκε τον Σάρθαλιν να τελειώνει μέσα της καθώς την έσφιγγε δυνατά μες στην αγκαλιά του, με το πρόσωπό του ακόμα πιεσμένο στα στήθη της, και κάθε σκέψη έφυγε απ'το μυαλό της. Τον αγκάλιασε κι εκείνη, χαϊδεύοντάς τον από τα μαλλιά ως την πλάτη, χαμογελώντας. Οι άντρες ήταν τόσο γουστόζικοι σ'αυτές, τις τελευταίες στιγμές του έρωτά τους, σαν μεθυσμένοι, σαν κάτι *περισσότερο* από μεθυσμένοι, όταν η πηγή τους ανάβλυζε χωρίς να μπορούν να τη σταματήσουν... Η Ζώθμαλιρ κίνησε άλλη μια φορά, επίμονα, τους γλουτούς της πέρα-δώθε παρότι ο Σάρθαλιν προσπαθούσε να την κρατήσει σταθερή, και άκουσε το μουγκρητό του μέσα από τα στήθη της, να φτάνει ως τα κόκαλά της, ως την καρδιά της, σαν να διαμαρτυρόταν που δεν τον άφηνε να τελειώσει με την ησυχία του. Η Ζώθμαλιρ κίνησε ξανά τους γλουτούς της, γελώντας, ενώ ένιωθε τα νύχια του να γδέρνουν τη σάρκα της – πράγμα που την έκανε σχεδόν να φτάσει κι εκείνη σε δεύτερο οργασμό. Σχεδόν. Αλλά όχι. Κρίμα...

Ο Σάρθαλιν είχε εξαντλήσει τον ανδρισμό του για την ώρα· το σώμα του κατέρρευσε στο κρεβάτι, γλιστρώντας από τα χέρια της Ζώθμαλιρ η οποία δεν τον κρατούσε και τόσο σφιχτά. Τώρα έγειρε από πάνω του μειδιώντας, έβγαλε τη γλώσσα της όσο πιο πολύ μπορούσε, σαν να ήταν λύκαινα, και έγλειψε τα μισάνοιχτα χείλη και το σαγόνι του, ακούγοντάς τον να βαριανασαίνει και να λέει ξανά, ξέπνοα: *Βασίλισσά μου...* γιατί ήξερε πως της άρεσε αυτό – και η Ζώθμαλιρ το ήξερε πως το ήξερε.

Κατέβηκε από πάνω του, βγάζοντας το χαλαρωμένο όργανό του από μέσα της, νιώθοντας το σπέρμα του να κυλά στους μηρούς της. Της είχε δώσει, άραγε, την κόρη που της χρωστούσε;

Μετά από λίγο, η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν σηκώθηκε από το κρεβάτι, έπιασε από το χαλί το ριγμένο φόρεμά της, και το φόρεσε πρόχειρα, χωρίς να το κουμπώσει. Από τα μισόκλειστα παντζούρια του

υπνοδωματίου του Σάρθαλιν γλιστρούσε λίγο ηλιακό φως. Είχε ξημερώσει.

Η Ζώθμαλιρ τα πλησίασε και τα άνοιξε, αφήνοντας περισσότερο φως να μπει στο δωμάτιο που, ως τώρα, φωτιζόταν μόνο από έναν μικρό φωτόλιθο. Έναν φωτόλιθο που εκείνη είχε φέρει μαζί της ερχόμενη εδώ.

Δεν είχε κοιμηθεί πολύ, το βράδυ. Είχε ξυπνήσει ύστερα από καμιά, δυο ώρες αφότου είχε ξαπλώσει. Ο Θόμαλκιρ ροχάλιζε ελαφρά δίπλα της. Η Ζώθμαλιρ είχε σηκωθεί, είχε ντυθεί, και μετά περιφερόταν. Ανήσυχη. Κάτι την ενοχλούσε. Σκεφτόταν αυτά που είχαν συμβεί στην Όσβελακ. Σκεφτόταν ότι ακόμα η Κόμισσα των Σκιών δεν είχε βρεθεί. Σκεφτόταν εκείνο τον καταραμένο δαίμονα του Ιουράσκει, τον Έλκερθιν τον Θανατογέννητο. Σκεφτόταν διάφορους άλλους ύπουλους προδότες που εξακολουθούσαν να της κρύβονται, κάπως – και ορισμένους από αυτούς η καταραμένη Χάνκαθιρ αλ Νασόλνουν τους έκρυβε! Σίγουρα.

Η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν περιφερόταν μες στη νύχτα, στα Ανάκτορα της Χάρνωθ, ξυπόλυτη, με τα πόδια της ντυμένα μόνο με κάλτσες, μην κάνοντας θόρυβο, σαν φάντασμα, σαν Ίσκιος. Είδε κάποιους φρουρούς να ξαφνιάζονται βλέποντάς την, προτού τη χαιρετίσουν. Τους αγνοούσε όλους λες κι ήταν αόρατοι. Τα πατώματα των Ανακτόρων ήταν λεία, τα χαλιά μαλακά. Η Ζώθμαλιρ δεν βγήκε στον κήπο· πέρα-δώθε, γύρω-γύρω, έκανε μέσα στις έρημες αίθουσες, στους σιωπηλούς διαδρόμους, στις σκιερές σκάλες. Άδεια όλα εκτός από φρουρούς, κι εκτός από ορισμένους άλλους νυκτοβάτες. Κρυφοκοιτάζοντας από μια μισόκλειστη πόρτα είδε δύο υπηρέτες να κάνουν έρωτα, τους οποίους ήξερε με τα ονόματά τους: εκείνη ξαπλωμένη σ'έναν καναπέ που δεν είχε δικαίωμα να είναι ξαπλωμένη, εκείνος από πάνω της, με τα πόδια της στους ώμους του. Η Ζώθμαλιρ δεν τους ενόχλησε· σκέφτηκε μόνο: *Δε μπορεί να τον μάθει να κάνει τίποτα καλύτερο; Κι έφυγε. Η Σιωπηλή Κυρά (η γιγαντολύκαινά της) ξέρει καλύτερα κόλπα απ'αυτούς τους δυο!*

Σε κάποια άλλη στιγμή, είδε τον Γραμματικό της, τον Λάνταρνουνρ, να νυχτοπερπατεί όπως κι η ίδια· αλλά εκείνος δεν την είδε. Η Ζώθμαλιρ πέρασε πίσω από την πλάτη του σαν σκιά, αναρωτούμενη τι δουλειά μπορεί να είχε ο Γραμματικός της Βασίλισσας τέτοια άγρια ώρα. Δεν τον ακολούθησε, όμως. Αισθανόταν πολύ ανήσυχη για να κάνει την κατάσκοπο.

Αυτή η παράξενη, μυστηριώδης ανησυχία... *Επειδή δεν έχουν ακόμα πιάσει τη σκοτοφαγωμένη Κόμισσα; Και τι έγινε; Τι πρόκειται να κάνει η σκοτοφαγωμένη άτριχη λύκαινα; Τι μπορεί να έχει τη δύναμη να καταφέρει, η προδότρια; Θα τη βρω, στο τέλος, και θα την κρεμάσω!* Το χέρι της έσφιγγε, ακούσια, το μανίκι του Λυκόδοντου στη ζώνη της.

Τα βήματά της την οδήγησαν, τελικά, στα διαμερίσματα του Σάρθαλιν'χοκ, του Μάγου των Ανακτόρων, που παλιά, όταν η Ζώθμαλιρ ήταν ακόμα Δούκισσα των Σπαθωτών Ακτών, ήταν απλώς ο προσωπικός της μάγος, «ο Μάγος της Δούκισσας», όπως τον έλεγαν. Τώρα, όλοι τον αποκαλούσαν «ο Μάγος της Βασίλισσας». Ήταν από τους λίγους άντρες που η Ζώθμαλιρ εμπιστευόταν... όπως και τον ξάδελφό της, τον Γάρταλιν... που είχε χαθεί τόσο άδικα. Και γι'αυτό η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν θα πλήρωνε ακριβά! Πολύ ακριβά!

Η Ζώθμαλιρ δεν χρειάστηκε να κάνει νόημα στους φρουρούς για να την αφήσουν να μπει στα διαμερίσματα του Σάρθαλιν' ενώ τη χαιρέτιζαν σιωπηλά, ξεκλείδωσε την πόρτα με το προσωπικό της αντικλείδι και μπήκε. Στη Βασίλισσα επιτρεπόταν πρόσβαση παντού, ανά πάσα στιγμή. Γλίστρησε ως το υπνοδωμάτιο του Μάγου των Ανακτόρων και, βρίσκοντάς τον κοιμισμένο, τον ξύπνησε πιάνοντάς τον από την αντρική του φύση.

Τώρα, η Ζώθμαλιρ στεκόταν μπροστά στο ανοιχτό παράθυρο του δωματίου, αφήνοντας τον παγερό αέρα των τελευταίων ημερών του φθινοπώρου να χαϊδεύει το πρόσωπό της μαζί με το πρώτο, ασθενικό φως του ήλιου.

«Τι σ'απασχολεί;» άκουσε τη φωνή του Σάρθαλιν πίσω της. «Η Κόμισσα των Σκιών;»

Η Ζώθμαλιρ στράφηκε να τον αντικρίσει, καθώς εκείνος ήταν ακόμα στο κρεβάτι, ανασηκωμένος. «Γιατί νομίζεις ότι κάτι μ'απασχολεί;»

«Έρχεσαι σαν Ίσκιος των δασών μες στο δωμάτιό μου και με αρπάζεις από τα μαλακά χωρίς ούτε να χτυπήσεις, πρώτα, την πόρτα.»

«Και λοιπόν; Ίσως απλά να ήμουν καυλωμένη.» Σταύρωσε τα χέρια της μπροστά της.

«Έχεις τον Θόμαλκιρ γι'αυτό.»

«Ορισμένες φορές είναι άχρηστος.»

«Ελπίζω να μη λες και σ'εκείνον το ίδιο για εμένα...»

Η Ζώθμαλιρ μειδίασε δείχνοντας λευκά δόντια ανάμεσα σε αργυροβαμμένα χείλη.

«Κάτι σ'απασχολεί,» επέμεινε ο μάγος. «Η Κόμισσα των Σκιών; Ή άκουσες κι εσύ αυτό που έγινε στην Κέλμενκωθ;»

Η Ζώθμαλιρ συνοφρυώθηκε. «Γιατί, τι έγινε στην Κέλμενκωθ;» Ήταν δυνατόν να είχε συμβεί κάτι σημαντικό στη γενέτειρά της το οποίο ο Σάρθαλιν έμαθε πριν από εκείνη;

«Κάποιοι έσωσαν ένα ανδρόγυνο που είχε κρεμαστεί επειδή προσπάθησε να βάλει τα παιδιά του μέσα σε υποβρύχιο για Σύμπλεγμα προκειμένου να μη στρατολογηθούν.»

«Τι εννοείς, “τους έσωσαν”; Δε φρουρούνταν οι κρεμασμένοι;»

«Σκότωσαν τους φρουρούς, πήραν τους κατάδικους από τις κρεμάλες, και έφυγαν με βάρκα, προς τα βόρεια, πλάι στις Σπαθωτές Ακτές.»

Η Ζώθμαλιρ οργίστηκε. «Πόσοι φρουρούσαν τους κρεμασμένους; Έχω προστάξει να τους φρουρούν—!»

«Έξι μαχητές, απ'ό,τι άκουσα. Και σκοτώθηκαν πολύ γρήγορα, σύμφωνα με τις φήμες—»

«Πόσοι τούς επιτέθηκαν; Πώς βρέθηκαν μες στην πόλη; Πώς τους επέτρεψαν να διαφύγουν; Δεν τους έπιασαν στις Σπαθωτές Ακτές;»

«Όχι, δεν πιάστηκαν. Εξαφανίστηκαν μέσα στους λοφότοπους αφού άραξαν τη βάρκα τους, εγκαταλείποντάς την.»

Αυτό ήταν απαράδεκτο! Και εξωφρενικό. Θα δημιουργούσε κακό προηγούμενο. Μόνο ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος μπορεί νάχε κάνει κάτι τέτοιο. Αλλά μέσα στην ίδια την Κέλμενκωθ; «Πόσοι ήταν οι κακούργοι, Σάρθαλιν;»

«Δε νομίζω ότι κανείς είναι βέβαιος, όμως δεν πρέπει να ήταν πολλοί. Μάλιστα, κάτι φήμες λένε πως ένας άνθρωπος μόνος του σκότωσε και τους έξι φρουρούς που ήταν γύρω από τις κρεμάλες—»

«Ανοησίες!»

«Ίσως.»

«Προσπαθούν να υπονομεύσουν τον Νόμο του Βασιλείου ξανά! Όποιοι κι αν το έκαναν θα το μετανιώσουν! Ο Θανατογέννητος πρέπει να ήταν — και θα τον βρω! Γιατί, όμως, κανείς δεν με ειδοποίησε γ'αυτό το επεισόδιο ακόμα; Πότε συνέβη;»

«Πριν από μερικές μέρες, νομ—»

«Μερικές μέρες; Γιατί δεν το είχα πληροφορηθεί;» γρύλισε η Ζώθμαλιρ.

«Μάλλον επειδή ακόμα κυνηγάνε τους δραπέτες,» είπε ο Σάρθαλιν.
«Μέρες ολόκληρες τούς κυνηγάνε μες στους λοφότοπους δυτικά των Σπαθωτών Ακτών;»

«Υποθέτω. Δεν ξέρω και λεπτομέρειες.»

«Από πού τα έμαθες εσύ αυτά, Σάρθαλιν;»

«Από τον Βάρναλir, τον ξάδελφό μου, που είχε πάει πρόσφατα στην Κέλμενκωθ.»

Η Ζώθμαλιρ χτύπησε το χέρι της στον μηρό της, εκνευρισμένη. «Έπρεπε ήδη να το είχα μάθει!» Αν επιτρεπόταν στον κάθε σκοτοφαγώμενο παράνομο να αρπάζει τους κρεμασμένους και να φεύγει, τότε θ'άρχιζαν όλοι να αρνούνται να δώσουν τα αγόρια τους στη Στρατολόγηση. Αναρχία! Μα τον Χάρλαεθ Βοκ, η Ζώθμαλιρ θα φρόντιζε να πιαστούν αυτοί οι κακούργοι και να τιμωρηθούν παραδειγματικά, ώστε ολόκληρο το Βασίλειο να τους δει!

Βαδίζοντας μες στο υπνοδωμάτιο, έβγαλε απότομα το φόρεμά της και το έριξε στην άκρη του κρεβατιού. Έσκυψε, έπιασε τα εσώρουχά της από κάτω, κι άρχισε να τα φορά.

«Πού πηγαίνεις;» ρώτησε ο Σάρθαλιν, ενώ η Ζώθμαλιρ τραβούσε επάνω τη δεξιά της κάλτσα. «Είναι ξημερώματα.»

Η Ζώθμαλιρ έδωσε την κάλτσα της στον μηρό, και γλίστρησε το αριστερό της πόδι μέσα στην άλλη κάλτσα. «Να βρω τη Σμαράγδα. Αν κι αυτή δεν ξέρει τι έγινε στην Κέλμενκωθ θα θεωρήσω ότι κάτι το ύποπτο συμβαίνει ανάμεσα στους υπηκόους μου.» Τράβηξε και τη δεύτερη κάλτσα επάνω και την έδωσε. Έπιασε το φόρεμά της από την άκρη του κρεβατιού.

Σε λίγο ήταν στους διαδρόμους των Ανακτόρων ξανά, βαδίζοντας εσπευσμένα προς τα διαμερίσματά της. Φρουροί τη χαιρέτιζαν σιωπηλά, από διασταυρώσεις, γωνίες, πόρτες. Μπαίνοντας στα διαμερίσματά της, όρμησε μες στο υπνοδωμάτιο, τράβηξε ένα συρτάρι γεμάτο παπούτσια, και πήρε ένα ζευγάρι.

«Το ήξερες κι εσύ και δεν έλεγες τίποτα, σκοτοφαγωμένε;» φώναξε στον Θόμαλκιρ ο οποίος είχε σαλέψει επάνω στο κρεβάτι, μάλλον ακούγοντάς την να μπαίνει. «Το ήξερες; Για την Κέλμενκωθ. Το ήξερες;»

«...Τι;» μούγκρισε ο σύζυγός της, γυρίζοντας να την κοιτάξει.

Η Ζώθμαλιρ έβαζε τα παπούτσια της, το ένα μετά το άλλο. «Ήξερες αυτό που συνέβη στην Κέλμενκωθ;»

«Τι συνέβη;»

«Ήξερες για τους παρανόμους που έσωσαν τους κρεμασμένους;» Έδενε τώρα τα λουριά των παπουτσιών σταυρωτά επάνω στις κνήμες της.

Ο Θόμαλκιρ χασμουρήθηκε. «Τι πράγμα;»

«Μα τη Χάρλαεθ Βοκ – είσαι τελείως άχρηστος!»

«Τι έγινε, γαμώτο; Δεν καταλαβαίνω. Για ποιους παρανόμους λες;» Ανασηκώθηκε στηριζόμενος στον αγκώνα του, μορφάζοντας, μάλλον ακόμα ζαλισμένος από τον χτεσινοβραδινό Σεργήλιο οίνο που είχε καταναλώσει. Ολόκληρο μπουκάλι.

Η Ζώθμαλιρ άνοιξε μια ντουλάπα, πήρε μια εσάρπα αράχνης, και την έριξε στους ώμους της. Στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη και χτένισε βιαστικά τα γαλανά μαλλιά της.

«Τι έγινε;» ρώτησε πάλι ο Θόμαλκιρ.

Η Ζώθμαλιρ αναστέναξε καθώς έφτιαχνε τα μαλλιά της κώνο πάνω απ'το κεφάλι της αφήνοντας μόνο δύο τούφες να κρέμονται μπροστά από τ'αφτιά της, ως το στήθος της. «Άσ' το. Κοιμήσου.»

«Είπες κάτι για παρανόμους και κρεμασμένους, Ζώθμαλιρ. Στην Κέλμενκωθ; Τι–;»

Στράφηκε να τον αντικρίσει. «Κάποιοι παράνομοι άρπαξαν δύο κρεμασμένους που είχαν αρνηθεί να δώσουν τα αγόρια τους στη Στρατολόγηση. Σκότωσαν όλους τους φρουρούς και τους πήραν, και μετά διέφυγαν με βάρκα. Εξαφανίστηκαν μες στους λοφότοπους των Σπαθωτών Ακτών.»

«Και δεν τους κυνήγησαν;»

«Υποτίθεται πως μάλλον ακόμα τους κυνηγάνε.»

«Ποιος σ'το είπε εσένα–; Είναι– Ξημερώματα δεν είναι;»

Η Ζώθμαλιρ έφυγε απ'το υπνοδωμάτιο των διαμερισμάτων της. Πήγε στο γραφείο και πάτησε το κουμπί που ενεργοποιούσε τον τηλεπικοινωνιακό δίαυλο και το κουμπί μνήμης που καλούσε τον πομπό της Σμαράγδας αλ Μακμάρνουν, η οποία ήταν θεία της και Αρχικατάσκοπος του Βασιλείου από τότε που η Ζώθμαλιρ πήρε την εξουσία.

Δεν άργησε ν'απαντήσει στην κλήση. «Ζώθμαλιρ,» ακούστηκε η φωνή της από το μεγάφωνο της συσκευής. «Καλημέρα.» Μάλλον ήταν ήδη ξύπνια.

«Μπορούμε να μιλήσουμε; Τώρα; Από κοντά;»

«Φυσικά. Θέλεις να έρθω κάπου;»

«Στα διαμερίσματά μου.»

«Θα είμαι εκεί σε λίγο.»

Η Ζώθμαλιρ πήγε στο καθιστικό, γέμισε ένα κύπελλο με ψυχοχυμό, άναψε ένα τσιγάρο, και περίμενε τη θεία της καθισμένη σε μια πολυθρόνα, με τα πόδια σταυρωμένα στο γόνατο. Ο Θόμαλκιρ δεν βγήκε απ' το υπνοδωμάτιο· μάλλον θα τον είχε πάρει ο ύπνος ξανά. Τι τεμπε-λόλυκος αυτός ο άνθρωπος!

Σύντομα, ένα κουδούνισμα ήχησε μες στα διαμερίσματα. Η Ζώθμαλιρ πάτησε ένα κουμπί επάνω στο τηλεχειριστήριο πλάι της και είπε, μιλώντας το μικρόφωνό του: «Ναι;»

Μια γυναικεία φωνή ακούστηκε από το ηχείο σε μια από τις επάνω γωνίες του καθιστικού, κοντά στο ταβάνι· η φωνή μιας Βασιλικής Φρουρού που στεκόταν έξω από τα διαμερίσματα της Βασίλισσας: «*Η Αρχόντισσα Σμαράγδα αλ Μακμάρνουν είναι εδώ, Μεγαλει-*»

«Να περάσει.»

«*Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη.*»

Η εξώθυρα των διαμερισμάτων ακούστηκε ν' ανοίγει και η θεία της Ζώθμαλιρ μπήκε στο καθιστικό ντυμένη με παντελόνι ψιθυριστών ανένμων, λευκό πουκάμισο, και πανωφόρι δρόμων. Ήταν μαυρόδερμη και μικρόσωμη, με χαρακτηριστικά εξίσου μικροσκοπικά. Στην ηλικία, μόλις δυο χρόνια μεγαλύτερη από τη Ζώθμαλιρ. Τα μενεξεδιά μαλλιά της ήταν φτιαγμένα κράνος των θεών. Μια λεπτή, χρυσαφιά αλυσίδα ένωνε τα σκουλαρίκια στ' αφτιά της περνώντας κάτω απ' το σαγόνι της – μια μόδα που δεν είχε όνομα παρότι είχε κρατήσει πολλά χρόνια (δεν ήταν ποτέ πολύ δημοφιλής). Από την τσέπη του αριστερού στήθους του πανωφοριού δρόμων κρεμόταν ένα ζευγάρι κλειστά ασημόχρωμα γυαλιά.

«Τι συμβαίνει, Βασίλισσά μου;»

Η Ζώθμαλιρ, σβήνοντας το τσιγάρο μες στο τασάκι πλάι της κι αφήνοντας παραδίπλα το κύπελλο με τον ψυχοχυμό, σηκώθηκε από την πολυθρόνα. «Ήξερες γι' αυτό που συνέβη στην Κέλμενκωθ και δεν μου είπες τίποτα, μα τη Χάρλαεθ Βοκ;»

«Μιλάς για τους δραπέτες, υποθέτω,» αποκρίθηκε η Σμαράγδα, ψύχραιμα. «Για τους κρεμασμένους που κάποιοι παράνομοι–»

«Ακριβώς γι' αυτό το περιστατικό μιλάω. Το ήξερες και δεν μου το ανέφερες!»

«Δεν υπήρχε λόγος, Ζώθμαλιρ. Δεν είναι–»

«Δεν υπήρχε λόγος; Είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει αυτό, εδώ και – και τέσσερα χρόνια, αν δεν κάνω λάθος! Κανείς δεν τολμά πλέον να επιχειρήσει τέτοιο πράγμα.»

«Η αλήθεια είναι πως είναι αξιοπερίεργο αυτό που έγινε,» είπε η Σμαράγδα νηφάλια, «αλλά δεν το θεώρησα και τόσο σημαντικό ώστε να απαιτεί την άμεση προσοχή της Βασίλισσάς μας. Επιπλέον, η υπόθεση δεν έχει κλείσει ακόμα. Στην Κέλμενκωθ τούς αναζητούν.»

«Εμένα μού είπαν ότι εξαφανίστηκαν μέσα στους λοφότοπους των Σπαθωτών Ακτών.»

«Ποιος σ'το είπε αυτό;»

«Ο Σάρθαλιν'χοκ. Δεν αληθεύει;»

«Αληθεύει. Όντως εξαφανίστηκαν εκεί, σύμφωνα με τις πληροφορίες μου. Αλλά οι έρευνες μέσα στην Κέλμενκωθ συνεχίζονται. Έχω στείλει πράκτορες εκεί, για να μάθουμε ποιοι μπορεί να ήταν αυτοί οι παράνομοι.»

«Άνθρωποι του Θανατογέννητου θα ήταν.»

«Ίσως. Αλλά ο Θανατογέννητος, συνήθως, δεν το κρύβει όταν κάνει κάτι. Αντιθέτως, το διατυμπανίζει για να το ακούσουν όσο το δυνατόν περισσότεροι μέσα στο Βασίλειο. Αυτοί που έσωσαν τους κρεμασμένους, όμως, δεν ενέργησαν με τέτοιο τρόπο. Επιπλέον, ο Θανατογέννητος σπάνια πια δρα μέσα στις πόλεις· ό,τι κάνει το κάνει στην ύπαιθρο, όπου μπορεί πιο εύκολα να εξαφανιστεί.»

«Αυτό που συνέβη στην Κέλμενκωθ είναι απόδειξη, λοιπόν, ότι ο *καθένας* – ο κάθε σκοτοφαγωμένος *παράνομος!* – μπορεί να δράσει μες στις πόλεις του Βασιλείου! Δεν έχουμε αρκετή φύλαξη!»

«Δεν είναι παρά ένα μεμονωμένο επεισόδιο, Βασίλισσά μου...»

«Το οποίο μπορεί να αποτελέσει αφορμή για *περισσότερα* τέτοια επεισόδια. Αν τους είχαν κρεμάσει στην Πλατεία Αγοράς, ακόμα και νύχτα αν έγινε η διάσωσή –»

«Στην Πλατεία Αγοράς τούς είχαν κρεμάσει, και νύχτα έγινε η διάσωσή.»

«–πολύς κόσμος θα είδε τι συνέβη. Πάντα έχει κάποια κίνηση εκεί. Επομένως, το περιστατικό θα κυκλοφορήσει από στόμα σε στόμα!»

«Τους είδαν αρκετοί, πράγματι,» είπε η Σμαράγδα, «και...» Σκεπτική.

«Τι;»

«Ακούγεται μια παράξενη φήμη: ότι, ουσιαστικά, *ένας* σκότωσε και τους έξι φρουρούς γύρω από τις κρεμάλες. Κάποιος επαγγελματίας δολοφόνος, μέσα από τα σκοτάδια. Αλλά μετά ήρθαν κι άλλοι δυο, τρέχοντας, για να τον βοηθήσουν να πάρει τους κρεμασμένους από

εκεί. Ο ένας απ'αυτούς τουλάχιστον πρέπει να ήταν γυναίκα, αν όχι κι οι δύο.»

«Αποκλείεται ένας άνθρωπος να σκότωσε και τους έξι φρουρούς, Σμαράγδα.»

«Κι εγώ το θεωρώ... απίθανο, για να είμαι ειλικρινής. Αλλά οι πληροφορίες μου, μέχρι στιγμής, αυτό μαρτυρούν.»

«Φήμες.»

«Ίσως. Ήταν νύχτα, άλλωστε. Ακόμα κι αυτοί που είδαν το περιστατικό, το είδαν από μακριά και όχι καλά. Και κανένας από τους φρουρούς δεν έμεινε ζωντανός για να μπορεί να μας μιλήσει.»

«Οι κακούργοι πρέπει να βρεθούν, Σμαράγδα, και να τιμωρηθούν παραδειγματικά.»

«Θα βρεθούν, Βασίλισσά μου,» υποσχέθηκε η Αρχικατάσκοπος.

«Αλλά, ακόμα κι αν δεν βρεθούν, πρέπει να ειπωθεί από τα μέσα μαζικής πληροφόρησης ότι βρέθηκαν και σκοτώθηκαν. Ίσως, μάλιστα, θα ήταν δυνατόν να κρεμάσουμε κάποιους άλλους παρανόμους και να δηλώσουμε πως ήταν αυτοί. Δεν πρέπει να δημιουργηθεί η εντύπωση στους υπηκόους του Βασιλείου ότι ο καθένας μπορεί να αγνοεί τον Νόμο της Βασίλισσας χωρίς συνέπειες.»

Κεφάλαιο 2

Η Γνώση του Σκοταδιού

Οι πρόσφυγες από την Όσβελακ ταξίδευαν όλη την ημέρα, και μαζί τους ο Κάλνεντουρ, η Λουκία, η Ζέρκιλιθ, Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ, ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ και οι άλλοι πιστοί του Ιουράσκε, και ο Θόρεντιν αλ Νασόλντουν, που, αφού τους είχε φέρει εδώ, δεν έμοιαζε τώρα πρόθυμος να φύγει. Όχι αμέσως, τουλάχιστον.

Καθώς ταξίδευαν ο Κάλνεντουρ μιλούσε με τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν και τον σύζυγό της, Βέλερντιν, και γνώρισε τον γιο της, Νάσαλθιρ (που αυτός και η κόρη της, Ζαφειρία, ήταν παιδάκια όταν η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν είχε σφετεριστεί την εξουσία, και κοίταζαν τώρα τον Πρίγκιπα του Παλιού Οίκου σαν φιγούρα βγαλμένη από παραμύθι), την αδελφή της, Αρκάλθα, τη σύζυγο του Άνφιρ αλ Νασόλντουν, Ζιρίνα, και τον θείο της Χάνκαθιρ, Ήντλεμιρ – έναν ιερέα του Χάρλαεθ Βοκ που σίγουρα ήταν πάνω από εβδομήντα χρονών και ατένιζε τον Κάλνεντουρ με βλέμμα που εκείνος μπορούσε να χαρακτηρίσει μόνο *διαπεραστικό*, σαν ο ιερωμένος να προσπαθούσε να *διαβάσει* κάτι επάνω στην όψη του Πρίγκιπα, ή στο σώμα του. Και ο Κάλνεντουρ αναρωτήθηκε αν, μήπως, αυτό είχε σχέση με την προηγούμενη... πρόσκληση του Ιερού Δέους· αλλά δεν είπε τίποτα. *Η σιωπή είναι σύνεση...*

Συζητούσαν πώς να ξαναπάρουν την Όσβελακ από τα χέρια της Σφετερίστριας, τι σχέδιο να ακολουθήσουν· γιατί τα προηγούμενα σχέδια που είχαν κάνει η Χάνκαθιρ και ο Βέλερντιν τούς φαίνονταν τώρα άχρηστα, λόγω της απρόσμενης εμφάνισης των Σκοτεινών Ακόλουθων. Δεν τους περίμεναν παρότι είχαν ακούσει γι' αυτούς. Τους είχαν για κάτι στα όρια του αστικού μύθου, νόμιζε ο Κάλνεντουρ. Στα *όρια*.

Επίσης, μιλούσαν για ένα ακόμα ένα θέμα: για το τι θα γινόταν αφού είχαν ανακτήσει την Όσβελακ, για το πώς μπορούσαν να βάλουν το Βασίλειο να ξεσηκωθεί κατά της Σφετερίστριας. Γιατί, αν δεν το έκαναν αυτό, η Ζώθμαλιρ δεν πρόκειται ποτέ να άφηνε σε ησυχία την πόλη τους. Με την πρώτη ευκαιρία θα έστελνε ακόμα έναν στρατό να

την κατακτήσει. Και αυτό ήταν ένα τεράστιο πρόβλημα· αλλά, τώρα που ο Κάλνεντουρ, ένας από τους Κάρνελεκ, είχε εμφανιστεί, το πρόβλημα ίσως μπορούσε να λυθεί ευκολότερα. *Ευκολότερα*, όχι εύκολα.

Όπως και νάχε, όμως, τούτο ήταν δευτερεύον για την ώρα. Εκείνο που προείχε ήταν να βρουν τρόπο να ανακτήσουν την Όσβελακ...

Ο Κάλνεντουρ δεν πρόλαβε να μείνει μόνος με τη Λουκία παρά ελάχιστα ώστε να συνεχίσει να της μαθαίνει την Καθομιλουμένη: το μεσημέρι, μονάχα, και το βράδυ, όταν δηλαδή καταυλίζονταν για να ξεκουραστούν. Και η Λουκία, όλο το απόγευμα που ταξίδευαν και συζητούσαν, δεν καταλάβαινε λέξη απ'όσα έλεγαν· γιατί η Κόμισσα των Σκιών και οι δικοί της δεν μιλούσαν στη Συμπαντική για χάρη της. Ο Θόρεντιν μόνο τής εξηγούσε μερικές φορές τι κουβέντιαζαν, επειδή ο Κάλνεντουρ δεν είχε χρόνο γι'αυτό· οι άλλοι συνεχώς απαιτούσαν την προσοχή του. Κι όταν η Ζέρκιλιθ ήταν κοντά στη Λουκία, έχοντας απομακρυνθεί από τον πατέρα της, της εξηγούσε εκείνη τι έλεγαν. Ή ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ. Ο Αρχικαλεστής του Πεπρωμένου, τελικά, μπορούσε να φανεί πιο φιλικός απ'ό,τι νόμιζε η Λουκία.

Τη νύχτα, ενώ η Λουκία και ο Κάλνεντουρ κοιμόνταν μέσα στη σκηνή τους, εκείνος ονειρεύτηκε πάλι ότι ήταν ένα Θηρίο που τριγύριζε στα δάση και κυνηγούσε, ενώ τα πάντα ήταν ζωντανά γύρω του και προέκταση του εαυτού του. Και του *μιλούσαν*. Του έλεγαν: *Κυνηγέ... Μαζί... Να κυνηγήσουμε... Κυνηγέ...*

Κι όταν ο Κάλνεντουρ, για κάποιο λόγο που δεν θυμόταν, ξύπνησε ταραγμένος από το όνειρο, νόμιζε ότι ακόμα ήταν ένα Θηρίο, και για μερικές στιγμές απορούσε που είχε ανθρώπινο σώμα, πίστευε ότι αυτό το σώμα *δεν ήταν δικό του*.

Η Λουκία, έχοντας ανασηκωθεί πλάι του, τον κοίταζε σαστισμένη. «Είσαι καλά; Τι συμβαίνει;» Τον είχε αισθανθεί να τινάζεται δίπλα της ενώ είχε ακούσει ένα παράξενο γρύλισμα – από τον λαιμό του Γεώργιου; Σαν από τον λαιμό κάποιου λύκου έμοιαζε, μα την ουρά της Έχιδνας! Δε μπορεί νάχε βγει απ'τον λαιμό του Γεώργιου... Και τώρα τον έβλεπε να κοιτάζει τα χέρια του σαν να μην τα αναγνώριζε. Τι είχε πάθει;

«Καλά είμαι,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ παίρνοντας το βλέμμα από τα χέρια του. «Ένα όνειρο ήταν...» *Η δύναμή του*, σκέφτηκε, *είναι πολύ μεγάλη μέσα στα δάση. Ο Σερτίνγκε... το Θηρίο της Πλάσης...* Ός τότε θα μπορούσε να του αντιστέκεται; αναρωτήθηκε. Ός

πότε; *Πρέπει, όμως. Οπωσδήποτε.* Κι έφερε στο μυαλό του τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου.

Ξάπλωσε πάλι.

Η Λουκία τον αγκάλιασε, πέφτοντας δίπλα του.

Ο Κάλνεντουρ γύρισε και τη φίλησε.

Έκαναν έρωτα μες στην άγρια νύχτα του άγριου δάσους, κάτω από τη σκηνή τους που φωτιζόταν μόνο από έναν μικρό φωτόλιθο.

Με το ξημέρωμα, το προσφυγικό σύνολο άρχισε να διαλύει τον καταυλισμό, ενώ ο μάγος Βέρδαλιρ'χοκ κάνοντας Ξόρκι Ζωικής Οράσεως έστειλε τον δασογέρακά του, τα Μάτια του Δάσους, προς τα νότια, για να κατοπτρεύσει, να δει μήπως πλησίαζαν οι βασιλικοί.

Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν ενημέρωσε τους άλλους ότι σήμερα θα έστριβαν ανατολικά.

Ο Φέτανιρ, ο Αρχιερέας του Σερτίνγκε, την προειδοποίησε πως έτσι θα έβγαιναν από τον δρόμο για το Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης. Αλλά εκείνη είπε: «Είναι υποχρεωτικό, Σεβασμιότατε. Για ν'αφήσουμε ένα μέρος των προσφύγων σε ασφαλές σημείο.»

«Πού θα τους πας;» τη ρώτησε ο Θόρεντιν. «Στις Σπηλιές των Γραφών;»

«Ναι.»

«Όπως το περίμενα.»

«Τι είναι οι Σπηλιές των Γραφών;» είπε ο Κάλνεντουρ. «Αυτές απ'όπου περάσαμε καθώς ερχόμασταν προς τα εδώ;»

Ο Θόρεντιν κατένευσε. «Αυτές.»

«Της λέτε έτσι εξαιτίας εκείνων των λαξευμάτων στα τοιχώματα;»

«Ακριβώς.»

Και ύστερα, αφού το προσφυγικό σύνολο είχε διαλύσει τον καταυλισμό, ταξίδεψαν ανατολικά αλλάζοντας από την προηγούμενή τους κατεύθυνση η οποία ήταν βόρεια.

Ο Βέρδαλιρ'χοκ πλησίασε την Κόμισσα των Σκιών και της είπε ότι οι άνθρωποι της Βασίλισσας δεν ήταν κοντά. «Θα στείλω τα Μάτια του Δάσους και πιο μακριά, όμως, αργότερα. Τώρα κοιτάξα μόνο στην άμεση νότια περιοχή.»

«Σ'ευχαριστώ, Βέρδαλιρ,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, καβάλα στον μαυρότριχο γιγαντόλυκό της, τον Γρυλιστή, μ'ένα καπέλο σκοτεινών δασών στο κεφάλι της.

Το προσφυγικό σύνολο πορεύτηκε ανατολικά και ελαφρώς βόρεια. Ταξίδεψε ολόκληρη εκείνη την ημέρα – και ο Βέρδαλιρ'χοκ είτε εν τω μεταξύ ότι είδε, με τα Μάτια του Δάσους, τους βασιλικούς στα νότια, αλλά αρκετά μακριά.

Το μεσημέρι της επομένης, λιγάκι πιο μετά από την ώρα που κανονικά καταυλίζονταν, έφτασαν στις Σπηλιές των Γραφών. Το φθινόπωρο είχε περάσει. Σήμερα ήταν η πρώτη μέρα του πρώτου χειμερινού μήνα, τον οποίο στο Βασίλειο της Χάρνωθ αποκαλούσαν Δέος του Χειμώνα και ήταν αφιερωμένος στον Χάρλαεθ Βοκ.

Ενόσω οι πρόσφυγες ταξίδευαν, ο Κάλνεντουρ διδασκε στη Λουκία την Καθομιλουμένη, κι εκείνη κατέβαλλε φιλότιμες προσπάθειες να τη μάθει όσο το δυνατόν πιο γρήγορα γιατί είχε βαρεθεί να μην καταλαβαίνει τίποτα που έβγαινε από τα χείλη των Μοργκιανών.

Η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ, η Προσωρινή Αρχόντισσα της Όσβελακ, είχε απλώσει τους μαχητές της στα Χαρνώθια δάση βόρεια της πόλης αναζητώντας τους πρόσφυγες και την Κόμισσα των Σκιών· αλλά δεν έβρισκε κανένα ίχνος τους. Εξακολουθούσε, όμως, να είναι η ίδια κοντά στους μαχητές της, μέσα στον έναν από τους δύο βασιλικούς πολεμογέρακες, πετώντας πάνω απ'τα κεφάλια τους και έχοντας τηλεπικοινωνιακή επαφή μαζί τους, ρωτώντας κάθε τόσο αν είχαν δει κάποιο σημάδι και λαμβάνοντας συνεχώς αρνητικές απαντήσεις. Σαν φαντάσματα είχαν εξαφανιστεί, η Κόμισσα και οι δικοί της! Μήπως η Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ είχε δίκιο, τελικά; Μήπως η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν τούς είχε οδηγήσει *νότια* και όχι βόρεια; Μήπως όλη τούτη η έρευνα εδώ ήταν άσκοπη;

Αν όμως εκείνοι οι τελευταίοι υπερασπιστές της Όσβελακ ήθελαν να πάνε νότια δεν θα είχαν περάσει και από σήραγγες που έβγαζαν νότια της πόλης; Εκτός αν το είχαν κάνει για αποπροσανατολισμό... Ή αν ο Άλνεντιρ τής είχε πει ψέματα. Η Έρνελιθ δεν τον είχε ξαναδεί· δεν την είχε ξαναεπισκεφτεί. Ο καταραμένος είχε εξαφανιστεί σαν φάντασμα κι αυτός! Και ούτε η Έρνελιθ είχε καταφέρει να βρει τους πράκτορες των Νασόλντουν που ακόμα κρύβονταν μες στην Όσβελακ και είχαν σώσει τον Άνφιρ, τον αδελφό της Κόμισσας. Αλλά εκείνοι – οι σκοτοφαγωμένοι! – είχαν επιτεθεί στους μαχητές της. Είχαν χτυπήσει δύο περιπολίες στους άδειους δρόμους της Όσβελακ – μία ενώ η Έρνελιθ έλειπε, πετώντας πάνω από τα δάση· μία ενώ ήταν στο Παλάτι των Σκιών, νύχτα. Στην πρώτη περίπτωση είχε επιβιώσει ένας

Αγωνιστής του Βασιλείου ο οποίος δεν μπορούσε να προσφέρει καμιά αξιοσημείωτη πληροφορία. Στη δεύτερη περίπτωση δεν είχε επιβιώσει κανείς.

Τι παιχνίδι έπαιζε ο Άλνεντιρ; Ήταν, μήπως, κι αυτός πράκτορας της Κόμισσας; Αλλά, αν ήταν τέτοιος, γιατί δεν είχε σκοτώσει την Έρνελιθ όταν μπορούσε; Δεν έβγαζε νόημα...

Σήμερα ήταν η έβδομη μέρα από τότε που είχαν ξεκινήσει να ψάχνουν για τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν μες στα δάση, και ακόμα δεν είχαν βρει κανένα ίχνος της. Μόνο θηρία, Ίσκιους, και άλλα μοχθηρά πνεύματα είχαν συναντήσει, αντιμετωπίζοντας με όπλα ό,τι μπορούσε να αντιμετωπιστεί με όπλα και διώχνοντας με μαγεία – τη μαγεία της Τirkουάζης'χοκ – ό,τι μπορούσε να διωχθεί μόνο με μαγεία.

Η Έρνελιθ αισθανόταν απεγνωσμένη, και φοβόταν ότι η Βασίλισσα δεν θα την όριζε Κόμισσα της Όσβελακ αν αυτή η κατάσταση συνεχιζόταν. Ανησυχούσε, μάλιστα, ότι μπορεί να την απομάκρυνε από εκεί λόγω των αποτυχιών της.

Τα πάντα της έμοιαζε να πηγαίνουν στραβά από τότε που η Όσβελακ είχε κατακτηθεί...

Ήταν, μήπως, όλα ένα δαιμονικό σχέδιο της Κόμισσας των Σκιών;

Η Έρνελιθ έβρισκε γαλήνη μόνο στην αγκαλιά της Κορβίκα ωλ Νέ-φεμπρεμ τις τελευταίες δύο ημέρες. Η διοικήτρια φαινόταν πρόθυμη να κάνει για εκείνη *οτιδήποτε* στο κρεβάτι. Τα χέρια της και η γλώσσα της γαργαλούσαν κάθε σπιθαμή του σώματος της Έρνελιθ, ενώ η ματιά της έμοιαζε να αγνοεί τελείως την άσχημη ουλή στο πρόσωπό της, να την προσπερνά σαν να ήταν αόρατη...

Ο Άνφιρ αλ Νασόλντουν έμαθε σύντομα τα ονόματα και των υπόλοιπων Σκοτεινών Ακόλουθων – των Αγγέλων του Επερχόμενου, των Μαρτύρων του Άφευκτου. Η μαυρόδερμη, μακροπρόσωπη γυναίκα με τα μενεξεδιά μαλλιά και τα στενά γαλανά μάτια ονομαζόταν Ρουμπίνη. Ο μονόφθαλμος άντρας που είχε έναν μελανόλιθο στη θέση του αριστερού ματιού ονομαζόταν Μέμντουρ. Ο γκριζομάλλης και γκριζογένης με τη βαριά φωνή, που φαινόταν νάναι μεγαλύτερος από όλους, ονομαζόταν Νίλερβιν'χοκ – μάγος του τάγματος των Διαλογιστών, όπως υποδήλωνε η κατάληξη του ονόματός του.

Κανείς, όμως, δεν είχε πει τον οίκο του, κι ο Άνφιρ είχε παραξενευτεί.

«Είστε όλοι μονήρεις;» είχε ρωτήσει.

«Ναι,» είχε αποκριθεί η Ρουμπίνη. «Ή μπορείς να πεις ότι ο οίκος μας είναι τώρα άλλος. Ο Οίκος του Ιερού Σκότους. Είμαστε όλοι *ελ Σάταρνελ*.»

«*Ελ Σάταρνελ...*» άρθρωσε ο Άνφιρ, και ρίγησε, γιατί οι καταραμένοι Ακόλουθοι ήταν λες και διάβαζαν το μυαλό του! Είχε κι ο ίδιος σκεφτεί ότι πλέον, ύστερα από όσα τού είχαν συμβεί – εγκαταλειμμένος εδώ από την ίδια την αδελφή του, *καταδικασμένος* – ανήκε στον οίκο του Σκοταδιού. Του Πεινασμένου Σκοταδιού. «Τι είδους όνομα είναι αυτό; Ούτε οι μητριαρχικοί ούτε οι πατριαρχικοί οίκοι έχουν ποτέ κατάληξη -ελ. Και ούτε υπάρχει σύνδεσμος *ελ* ανάμεσα στο όνομα του ατόμου και στο όνομα του οίκου του.»

Ο Μέμντουρ γέλασε ξερά. «Ο Οίκος του Ιερού Σκότους δεν είναι πατριαρχικός ή μητριαρχικός. Είναι ο *Οίκος του Ιερού Σκότους*. Και τώρα είσαι κι εσύ μέλος του, Άνφιρ *ελ Σάταρνελ*. Είσαι Σκότιος Αδελφός μας.»

«Όχι—»

«Γιατί,» τον διέκοψε ο Άλνεντιρ, «πού άλλου έχεις να πας; Ο οίκος μας είναι ο τελευταίος που σου έχει απομείνει.»

«Εσείς γιατί είστε εδώ;» τους ρώτησε ο Άνφιρ. «Πώς βρεθήκατε εδώ;»

«Και για εμάς,» του είπε η Ναλτάφιρ, «ο Οίκος του Ιερού Σκότους είναι ο μόνος που έχει απομείνει.»

«Το Σκοτάδι θα καταβροχθίσει τη Μοργκιάνη, Άρχοντα Άνφιρ,» εξήγησε ο Νίλερβιν'χοκ. «δεν είναι παρά θέμα χρόνου. Εμείς το έχουμε αποδεχτεί· το *ξέρουμε*. Οι άλλοι κοροϊδεύουν τον εαυτό τους ότι υπάρχει φως αρκετά δυνατό για να το νικήσει. Αλλά τέτοιο φως δεν υπάρχει. Ο ήλιος της Μοργκιάνης πεθαίνει. Ο καταραμένος Νούρκας παίζει με τους ανθρώπους, δίνοντάς τους μια ελπίδα που δεν είναι ελπίδα.»

Ο Άνφιρ δεν ήθελε να τα πιστέψει αυτά. Κάτι μέσα του αντιδρούσε πολύ έντονα σε τέτοιες φιλοσοφίες· τις θεωρούσε βλάσφημες. Αλλά, συγχρόνως, κάτι άλλο μέσα του συμφωνούσε: το ίδιο δαιμόνιο που του έλεγε ότι η Χάνκαθιρ είχε καταστρέψει την Όσβελακ και τον είχε εγκαταλείψει εδώ, όπως και τη Ζαφειρία, την κόρη της. Σωτηρία τώρα δεν υπήρχε.

Ο Άνφιρ δεν ήθελε να καταλάβει τη φιλοσοφία των Αγγέλων του Επερχόμενου, όμως ένα μέρος του εαυτού του την καταλάβαινε...

«Τι είναι το Επερχόμενο;» τους ρώτησε.

«Το Ιερό Σκότος, φυσικά,» αποκρίθηκε η Ρουμπίνη. «Αυτό που έρχεται χωρίς κανείς να μπορεί να το εμποδίσει.»

«Το Άφευκτο,» πρόσθεσε ο Μέμντουρ, με το μελανολίθινο μάτι του να γυαλίζει περιέργα στο φως των δαυλών της σπηλιάς. «Κι εμείς οι Μάρτυρές του.»

«Κι αποφασίσατε όλοι μια μέρα να κατεβείτε εδώ κάτω... να κατοικήσετε μέσα σε τούτα τα υπόγεια...»

«Τίποτα δεν αποφασίζεται έτσι εύκολα, Άνφιρ,» του είπε ο Άλνεντιρ, ατενίζοντάς τον διαπεραστικά με τα γκρίζα μάτια του. «Οδηγηθήκαμε, όπως εσύ.»

«Εγώ δεν οδηγήθηκα. Εσείς με φέρατε!»

«Προτιμούσες τα κελιά των λύκων της Βασίλισσας;» είπε η Ναλτάφιρ. «Το ξέρεις ότι ο μόνος δρόμος ήταν προς τα εδώ.»

Και δεν μπορούσε να διαφωνήσει μ'αυτό, γιατί, ναι, το *ήξερε*. Κάπως, το *ήξερε*.

«Ετούτο το μέρος,» εξήγησε ο Νίλερβιν'χοκ, «είναι ιερό. Ανήκε στο Σκοτάδι από παλιά. Από προτού χτιστεί η Όσβελακ.»

«Οι σήραγγες, τα σπήλαια...»

«Ναι. Δεν αισθάνεσαι την *παρουσία* του Ιερού Σκότους παντού γύρω;»

Την αισθανόταν; Ίσως και να την αισθανόταν. Δεν ήταν βέβαιος. Καθισμένος στο τραπέζι μαζί με τους Αγγέλους του Επερχόμενου, έφερε την κούπα με το κρασί Χαρνώθιων δασών στα χείλη του και ήπιε μια γουλιά, συλλογισμένος.

«Θα καταλάβεις,» του είπε ο Νίλερβιν. «Θα καταλάβεις...»

«Δεν καταλαβαίνω τίποτα! Τι κάνετε εδώ κάτω; Γιατί προτιμάτε να μένετε σε τέτοιο μέρος;»

«Το μέρος είναι *ιερό*, σου εξηγήσαμε,» απάντησε ο Μέμντουρ.

«Και τι κάνετε εδώ;» επέμεινε ο Άνφιρ. «Απλά κάθεστε; Απλά μένετε;»

«Θα καταλάβεις,» επανέλαβε ο Νίλερβιν.

«Κι αν *δεν θέλω* να καταλάβω;»

«Έχεις, όμως, αρχίσει *ήδη* να καταλαβαίνεις... έτσι δεν είναι, Άρχοντα Άνφιρ;»

«Δεν είμαι άρχοντας πια.»

«Βλέπεις;»

Το βλέμμα του Άνφιρ αγρίεψε, σαν παγιδευμένου λύκου.

Ο Άλνεντιρ τού είπε: «Είσαι ελεύθερος να φύγεις αν θέλεις. Ούτως ή άλλως δεν θα μπορέσεις να ξανάρθεις εδώ. Δε φοβόμαστε ότι θα δείξεις σε κανέναν τον δρόμο για τις περιοχές μας. Είσαι ελεύθερος να φύγεις... αν θέλεις.»

Ο Άνφιρ ήπιε ακόμα μια γουλιά. «Το έχουμε ξανασυζητήσει αυτό, δεν το έχουμε ξανασυζητήσει; Να φύγω, και να πάω *πού*; Εσύ ο ίδιος το είπες, Άλνεντιρ!

»Αλλά δεν είναι ζωή αυτή που μου προτείνετε! Μες στο σκοτάδι. Μέσα σε σπηλιές – σαν τυφλοπόντικες!»

«Θ’ ανακαλύψεις,» του είπε η Ρουμπίνη, με την κρυστάλλινη φωνή της, «ότι κάθε άλλο παρά τυφλοπόντικες είμαστε.»

«Κάθεστε και περνάτε τη ζωή σας *άπραγοι* σ’ετούτα τα υπόγεια!» γρύλισε ο Άνφιρ.

Και το γέλιο του Αρθάκιν, του μουγκού πρασινόδερμου Αγγέλου, ήταν η πρώτη απάντηση που έλαβε, και είχε έναν ήχο που έκανε τις τρίχες του να ορθωθούν.

Ο Άλνεντιρ τού είπε: «Σου φαίνεται ότι *καθόμαστε άπραγοι*, Άρχοντα Άνφιρ;» και υπήρχε ένα αχνό μειδίαμα στο μαυρόδερμο πρόσωπό του, όπως επίσης και στο πρόσωπο της Ναλτάφιρ και της Ρουμπίνης.

«Οι “άπραγοι”,» πρόσθεσε η πρώτη, μιλώντας ψιθυριστά όπως πάντα, «δεν θα σε είχαν πάρει από τα μπουντρούμια των λύκων της Βασίλισσας.»

«Είστε, λοιπόν, εχθροί της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν;»

«Είμαστε εχθροί των *πάντων*,» απάντησε ο Άλνεντιρ.

Και ο Άνφιρ νόμιζε ότι το κατανοούσε αυτό. Αλλά *γιατί*; Γιατί να το κατανοεί;

«Σύντομα,» του είπε ο Μέμντουρ, «θα πάμε να κυνηγήσουμε άτριχους λύκους, και θα νιώσεις τη δύναμη του Ιερού Σκότους που τώρα είναι στο πλευρό σου.»

Ύστερα από κάποιες ώρες – την επόμενη ημέρα, ίσως· ο Άνφιρ δεν είχε ρολόι επάνω του και δεν του είχαν δώσει ρολόι, ούτε έβλεπε κανένα κρεμασμένο στα τοιχώματα των σπηλαίων – βάδισαν μες στις σήραγγες και βγήκαν στους έρημους απογευματινούς δρόμους της Όσβελακ για να σκοτώσουν ανθρώπους της Σφετερίστριας.

Ός τότε, ο Άνφιρ βρισκόταν σ’έναν χώρο που του είχαν παραχωρήσει οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι, οι Μάρτυρες του Άφευκτου: μια μικρή σπηλιά με απλό κρεβάτι και μπαούλο, η οποία έκλεινε με δερμάτινη κουρτίνα. Παραδίπλα υπήρχαν κι άλλες τέτοιες σπηλιές – τα

υπνοδωμάτια των υπόλοιπων. Ο Άνφιρ είχε ξεκουραστεί εκεί, νιώθοντας το αριστερό πόδι του να τον πονά ακόμα από τη σφαίρα, καθώς και όλο του το σώμα από τα διάφορα χτυπήματα που είχε δεχτεί. Είχε κοιμηθεί εξαντλημένος και συγχυσμένος, και σκοτάδι είχε πάλι τυλίξει το μυαλό του φέρνοντας απόγνωση και σκέψεις άγριες και έντονες. Ο νους του ήταν ομιχλιασμένος, όμως οι ομίχλες καθάριζαν, και βρισκόταν αντίκρυ σε μια νέα πραγματικότητα, νόμιζε ο Άνφιρ. Μια πραγματικά που... ανέκαθεν υφίστατο αλλά εκείνος απλά αρνιόταν να γυρίσει και να την κοιτάξει;

Τα πάντα ήταν, όντως, στο χέιλος της καταστροφής, δεν ήταν; Οι Άγγελοι δεν είχαν δίκιο σ' αυτό;

Ο Άνφιρ ήταν καταδικασμένος εδώ, κάτω από την Όσβελακ, την ίδια του την πατρίδα, που είχε χαθεί εξαιτίας της αδελφής του η οποία δεν είχε νοιαστεί για τίποτα, δρώντας χωρίς ν' ακούσει κανέναν...

Αλλά το Σκοτάδι θα ερχόταν στο τέλος... Στο τέλος... το Σκοτάδι θα ερχόταν... ό,τι και να γινόταν...

Υπήρχε ελευθερία σ' αυτό; Ήταν προς τα εκεί ο δρόμος της απελευθέρωσης από τούτη την παγίδα;

Οι σκέψεις τρεμόπαιζαν στα όρια της νόησης του Άνφιρ, μη μπορώντας να σχηματιστούν σωστά ακόμα. Τι ήταν εκείνο που του ξέφευγε; Τι ήταν εκείνο που αδυνατούσε να κατανοήσει;

Του είχαν κάνει κάτι οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι και σκεφτόταν έτσι; Υπήρχε κάτι σ' εκείνο το ποτό που του είχαν αρχικά δώσει; Κάτι που ακόμα τον επηρέαζε;

Ετούτο το μέρος, είχε πει ο Νίλερβιν, είναι ιερό. Ανήκε στο Σκοτάδι από παλιά. Από προτού χτιστεί η Όσβελακ...

Θα καταλάβεις... Θα καταλάβεις...

...Έχεις αρχίσει ήδη να καταλαβαίνεις, έτσι δεν είναι;

Θα καταλάβεις... Θα καταλάβεις...

Ετούτο το μέρος είναι ιερό...

Ο Άνφιρ ακολούθησε τους Αγγέλους του Επερχόμενου επάνω, στους απογευματινούς δρόμους της Όσβελακ – ακολούθησε τον Άλνεντιρ, τη Ναλάφιρ, και τον Μέμντουρ. Επιτέθηκαν σε μια περιπολία πεζών Αγωνιστών του Βασιλείου. Τους έριξαν μια σκοτοβομβίδα – ένα όπλο που σπάνια χρησιμοποιείτο στη Μοργκιάνη – και, καθώς τα αγόρια προσπαθούσαν να βγουν απ' το πυκνό σκοτάδι που τα είχε τυλίξει, οι Άγγελοι τα σκότωναν με τα πιστόλια τους, σαν κοτόπουλα.

Παραήταν εύκολο, αλλά γέμιζε τον Άνφιρ με μια παράξενη, σκοτεινή χαρά που δεν νόμιζε ότι είχε ποτέ ξανά αισθανθεί.

Ο Άλνεντιρ τού έπιασε τον καρπό και του κατέβασε το πιστόλι καθώς εκείνος έκανε να πυροβολήσει τον τελευταίο Αγωνιστή ο οποίος έτρεχε να φύγει, τρομοκρατημένος. «Όχι. Άσ' τον αυτόν. Άσ' τον να μιλήσει για εμάς.»

«Για εμάς; Μα, δεν έχει ιδέα ποιοι τους σκότωσαν.»

«Ακριβώς.»

Και κατέβηκαν πάλι στις σήραγγες κάτω από την Όσβελακ, τις σήραγγες που ο Άνφιρ ποτέ παλιότερα δεν είχε υποπτευθεί ότι υπήρχαν – όχι τόσες πολλές, τουλάχιστον.

«Ποιο είναι το σχέδιό σας;» ρώτησε καθώς τις διέσχιζαν. «Τι προσπαθείτε να επιτύχετε εδώ;»

«Σχέδιο;» γέλασε ψιθυριστά η Ναλτάφιρ. «Δεν έχουμε σχέδιο, Άνφιρ.»

«Δε χρειάζεται να έχουμε,» πρόσθεσε ο Άλνεντιρ. «Το μόνο που χρειάζεται είναι να ακολουθούμε εκείνο που ξέρουμε πως είναι σωστό.»

Ο Άνφιρ ήταν βέβαιος ότι του έλεγαν ψέματα· αλλά κάπου βαθιά μέσα του κάτι διαφωνούσε: ένα σκοτάδι που έκανε σπείρες γύρω απ'την ψυχή του.

Όταν είχαν επιστρέψει στις περιοχές των Αγγέλων του Επερχόμενου, περνώντας από τη Μαγγανεία Νοητικής Συγχύσεως και τη Μαγγανεία Συσκοτίσεως, ο Άνφιρ τούς είπε: «Απορώ πώς είναι δυνατόν τόσα χρόνια αυτές οι σήραγγες να βρίσκονταν κάτω από την πόλη αλλά ο Οίκος των Νασόλντουν να μη γνώριζε για την ύπαρξή τους!»

Ο Μέμντουρ γέλασε καθώς γέμιζε μια κούπα με ψυχοχυμό κι έριχνε ένα καλαμάκι μέσα. «Ακόμα δεν έχεις καταλάβει τίποτα, Άρχοντα Άνφιρ!» Ρούφηξε λίγο ποτό από το καλαμάκι.

«Σταματήστε να με λέτε “άρχοντα”!» Εκνευρισμένος μαζί τους.

Ο Νίλερβιν τού απάντησε: «Ετούτα τα μέρη είναι ιερά–»

«Μου το είπες ήδη αυτό!»

«–Κανείς δεν μπορεί να τα βρει αν το Σκοτάδι δεν τον οδηγήσει εδώ.»

«Κι αν τυχαία εντοπίσει κάποιο από τα ανοίγματα;»

«Τότε το Σκοτάδι θα τον έχει οδηγήσει.»

«Και δεν σας απασχολεί αυτό; Μπορεί “το Σκοτάδι” να οδηγήσει εδώ τους μαχητές της Σφετερίστριας!»

«Όπως θα έχεις δει, παίρνουμε κάποιες προφυλάξεις...»

«Οι μαγγανείες... Δικές σου;»

«Ναι. Αλλά μάλλον δεν θα χρειαστούν. Τόσα χρόνια οι Νασόλντουν δεν κατέβηκαν ποτέ εδώ. Νομίζεις ότι τώρα θα κατεβούν οι άτριχοι λύκοι της Βασίλισσας;»

Αργότερα, ενώ ήταν στο κρεβάτι του υποθέτοντας πως είχε νυχτώσει για τα καλά, είδε τη δερμάτινη κουρτίνα να παραμερίζει και τη Ναλτάφιρ να μπαίνει ντυμένη με μαύρη ρόμπα χαλαρά δεμένη στη μέση.

Ο Άνφιρ ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι. «Πώς ήξερες ότι δεν κοιμούνται;»

«Ίσως να περίμενα να σε βρω κοιμισμένο,» αποκρίθηκε εκείνη, με την ψιθυριστή φωνή της που ήταν σαν λεπίδα επάνω σε μετάξι.

«Για να με κλέψεις;» της είπε ειρωνικά. «Ή για να με ναρκώσεις ξανά;» – όχι και τόσο ειρωνικά.

«Να ναρκώσω κάποιον που ήδη κοιμάται;... αλλά βρίσκεται στα όρια τού να ξυπνήσει;» Τράβηξε το κορδόνι στη μέση της, λύνοντάς το, και η ρόμπα γλίστρησε από το γαλανόδερμο, καλλίγραμμο σώμα της. Μικρά, σφιχτά στήθη, μια μαύρη λωρίδα στην ήβη.

Η σπηλιά ήταν στενή· μόλις και μετά βίας ένα μέτρο τούς χώριζε, και η Ναλτάφιρ τον πλησίασε και κάθισε επάνω του, με τα γόνατά της δεξιά κι αριστερά του, στο κρεβάτι.

Ο Άνφιρ αισθάνθηκε την παρουσία της να τον διεγείρει άθελά του, την οσμή της να πλημμυρίζει μεθυστικά τα ρουθούνια του – και όχι μόνο την οσμή της αλλά και κάποιο διακριτικό άρωμα σαν άγρια λουλούδια. Το αναγνώρισε: *Ευωδία Νύχτας*. «Όχι...» της είπε, όμως τα χέρια του γλιστρούσαν στη μέση της.

«Γιατί όχι;» του ψιθύρισε, με τα δάχτυλά της στα μαλλιά του. Τα μάτια τους αντικρίζονταν· ο Άνφιρ έβλεπε βαθιά μέσα στα μαύρα μάτια της, νιώθοντας μαγνητισμένος. Αισθανόταν το όργανό του να πονά, παγιδευμένο μες στο παντελόνι του.

Στο μυαλό του ήταν η Ζιρίνα, η γυναίκα του... αλλά θα την ξανάβλεπε ποτέ; Πώς να την έβρισκε ενώ ήταν καταδικασμένος εδώ; Κι επιπλέον, πώς μπορούσε να την πλησιάσει πάλι, ύστερα από όλ' αυτά; Είχε γίνει σαν τους Σκοτεινούς Ακόλουθους. Πώς μπορούσε να την πλησιάσει *έτσι*; Ούτε η ίδια, σίγουρα, δεν θα τον ήθελε κοντά της πια. Και γιατί; Επειδή είχε παρασυρθεί από τις περιστάσεις – εγκαταλειμμένος από τους δικούς του. Επειδή είχε βγει από την παγίδα

ακολουθώντας τον δρόμο του Σκοταδιού, την απελευθέρωση που πρόσφερε...

Δρόμο; Ποιο δρόμο;

Ποια απελευθέρωση;

Οι σκέψεις του ακόμα δεν είχαν διαμορφωθεί όπως έπρεπε. Κάτι προσπαθούσαν να σχηματίσουν, αλλά όλο ασχημάτιστο έμενε. Σαν τα κομμάτια ενός ψηφιδωτού που γλιστρούσαν αναμεταξύ τους.

Τα μάτια της Ναλτάφιρ μαρτυρούσαν ότι γνώριζαν τους προβληματισμούς του. Τα μικρά χείλη της άγγιξαν τα δικά του· ή, μήπως, εκείνος ήταν που έγειρε προς το πρόσωπό της;

Φιλήθηκαν δυνατά, και τα χέρια του σύρθηκαν στην πλάτη της, νιώθοντας τις ουλές εκεί, τις παλιές ουλές από σταυρωτά μαστιγώματα τις οποίες είχε, για λίγο, δει όταν η Ναλτάφιρ είχε βγάλει την οργανική στολή σκίασης.

Η Ζιρίνα ήταν πολύ μακριά του, και δεν θα την ξανάβλεπε· στο μυαλό του δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία γι' αυτό. Ο κόσμος είχε αλλάξει.

Ο Άνφιρ παρέσυρε τη Ναλτάφιρ ανάσκελα επάνω στο κρεβάτι, έλυσε το παντελόνι του, και γλίστρησε μέσα της. Μια πνιχτή φωνή βγήκε απ' τα χείλη της· τα δάχτυλά της γαντζώθηκαν στους ώμους του. Οι γλώσσες τους συναντήθηκαν ξανά, και τώρα τα δάχτυλά της πήγαν πάλι στα μαλλιά του.

Μετά από αρκετούς βαθείς λογισμούς, ο Άνφιρ είχε εξαντλήσει τον εαυτό του μέσα της και βαριανάσαινε πλάι στ' αφτί της, παίρνοντάς το ανάμεσα στα χείλη του, πιπιλίζοντας τον λοβό, βάζοντάς το ολόκληρο στο στόμα του, χαϊδεύοντάς το με τη γλώσσα του. Η Ναλτάφιρ γέλασε κι έκανε το κεφάλι της στο πλάι, προς την άλλη μεριά. Ο Άνφιρ έφυγε από πάνω της, ξαπλώνοντας ανάσκελα – και νιώθοντας έναν ξαφνικό πόνο από το τραυματισμένο πόδι του, τον οποίο εύκολα αγνόησε.

«Γιατί;» τη ρώτησε. «Γιατί ήρθες;»

«Γιατί να μην έρθω; Είσαι Σκότιος Αδελφός μου τώρα, όχι πια σκοτεινός φιλοξενούμενος.»

«Και το κάνεις αυτό με όλους τους Σκότιους Αδελφούς σου;»

«Όχι απαραίτητα.»

«Το έχεις κάνει με όλους που είναι εδώ;» τη ρώτησε, γιατί είχε την εντύπωση πως η απάντησή της ήταν γενική, πολύ γενική, σαν να απαντούσε για τον κάθε Σκοτεινό Ακόλουθο στη Μοργκιάνη.

«Ναι,» είπε η Ναλτάφιρ. «Και με τη Ρουμπίνη, αν αναρωτιέσαι.» Γύρισε μπρούμυτα, βάζοντας το πρόσωπό της πάνω στο μαξιλάρι, και ο Άνφιρ είδε ξανά τις σταυρωτές ουλές στην πλάτη της.

«Κι αυτά τι είναι;» Άγγιξε τις ουλές με το δάχτυλό του. «Έχουν σχέση με το Ιερό Σκότος;»

Τα μάτια της γύρισαν, αγριοκοιτάζοντάς τον. «Φυσικά και όχι!»

«Τότε;»

«Τα δώρα ενός καταδικασμένου κόσμου. Ήμουν υπόδουλη προτού βρω το Ιερό Σκότος κι αυτό βρει εμένα.»

«Η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν...»

«Η έχθρα μου δεν είναι μόνο μαζί της. Δεν υπάρχει *τίποτα* σε τούτη τη διάσταση, Άνφιρ, που να μην του αξίζει το Επερχόμενο!»

Γιατί μέσα του ήταν κάτι που τον ωθούσε να αισθάνεται πως η Ναλτάφιρ είχε δίκιο; «Κάνεις λάθος σε ένα πράγμα, πάντως,» της είπε: «δεν είμαι Σκότιος Αδελφός σας.»

«Και τι είσαι;»

Δεν είχε απάντηση να δώσει.

Τη μεθεπόμενη νύχτα βγήκε πάλι στους δρόμους της Όσβελακ μαζί με τους Μάρτυρες του Άφευκτου, κι αυτή τη φορά επιτέθηκαν σε μια περιπολία από μισθοφόρους καβάλα σε γιγαντόλυκους. Τους σκότωσαν όλους – ναι, ακόμα και τους γιγαντόλυκους. Δε χρειάστηκε καν να χρησιμοποιήσουν σκοτοβομβίδα τώρα· υπήρχε παραπάνω από αρκετά σκοτάδι. Ο Άνφιρ, η Ρουμπίνη, η Ναλτάφιρ, ο Άλνεντιρ, και ο Μέμντουρ τούς πυροβόλησαν με γρήγορα τουφέκια από δεξιά κι από αριστερά, παγιδεύοντάς τους μέσα σε διασταυρούμενα πυρά. Δεν άφησαν κανέναν να ζήσει. Όταν κάποιοι που είχαν σωθεί από τις αλεξίσφαιρες πανοπλίες τους έκαναν να σηκωθούν από το πλακόστρωτο (μουδιασμένοι από τα σφυροκοπήματα, μουγκρίζοντας), οι Άγγελοι του Επερχόμενου έπεσαν επάνω τους με λεπίδες και τους έσφαξαν ενώ ήταν ακόμα αποπροσανατολισμένοι. Ο ίδιος ο Άνφιρ άρπαξε έναν από το κρανοφόρο κεφάλι του και, τραβώντας τον πίσω, του έσκισε τον λαιμό με το ξιφίδιό του. Κι ένιωθε καλύτερα απ'ό,τι στην προηγούμενη επίθεση, που είχαν χτυπήσει τους Αγωνιστές του Βασιλείου. Μια άγρια, σκοτεινή χαρά τον πλημμύριζε. Ναι, ήταν εγκαταλειμμένος, καταδικασμένος στο Σκοτάδι, αλλά θα τους έκανε να υποφέρουν χειρότερα απ'ό,τι υπέφερε εκείνος. Θα γινόταν μια *ΚΑΤΑΡΑ* γι'αυτούς!

Όταν είχαν κατεβεί πάλι στις σήραγγες κάτω από την πόλη και ο Άλνεντιρ τού είχε δώσει ένα στριμμένο αρωματικό τσιγάρο, ο Μέμντουρ τού είπε: «Ήρθε πια η ώρα να γνωρίσεις γιατί αυτό το μέρος είναι ιερό, Άρχοντα Άνφιρ.»

«Τι εννοείς;»

Κανείς, όμως, δεν του απαντούσε. Του αποκρίθηκαν μόνο ότι θα έβλεπε από μόνος του. Και μετά από μερικές ώρες – την επόμενη ημέρα, μάλλον – τον έβγαλαν από τις περιοχές τους και τον οδήγησαν σε σήραγγες και σπηλιές όπου δεν νόμιζε ότι είχε ξαναπατήσει: μέρη υγρά και γεμάτα σταλαγμίτες και σταλακτίτες. Το μοναδικό φως το κρατούσε εκείνος – έναν μικρό φωτόλιθο που του είχαν δώσει – και βάδιζε πρώτος, ενώ αναρωτιόταν κάπου-κάπου πώς είχαν φορτίσει τον φωτόλιθο αφού δεν έβγαιναν επάνω την ημέρα. Ή, μήπως, έβγαιναν;

«Μέχρι εδώ,» είπε η Ναλτάφιρ πίσω του. «Μέχρι εδώ είναι καλά. Σταμάτα.»

Ο Άνφιρ σταμάτησε. Στράφηκε να τους αντικρίσει – αλλά είδε μόνο εκείνη! «Πού είν' οι άλλοι;»

«Άσε τον φωτόλιθο εκεί πάνω.» Του έδειξε μια μεγάλη πέτρα. «Εκεί, εκεί.»

Ο Άνφιρ τον άφησε, παραξενεμένος.

Η Ναλτάφιρ έκανε μερικά βήματα όπισθεν, απομακρύνθηκε απ' αυτόν. Τράβηξε ένα πιστόλι και πυροβόλησε τον φωτόλιθο – Φωτεινά θρύψαλα τινάχτηκαν...

...προτού σβήσουν μες στο σκοτάδι, που σκέπασε τα πάντα.

«Ναλτάφιρ!»

Καμιά απάντηση.

«Ναλτάφιρ!» Ο Άνφιρ έκανε δυο βήματα μπροστά, απλώνοντας το χέρι του για να την αρπάξει – κι έπιασε μόνο αέρα. «Ναλτάφιρ! Πού είσαι, Ναλτάφιρ;»

Καμιά απάντηση.

Αφουγκράστηκε, αναζητώντας τα βήματά της· μα δεν άκουσε τίποτα πέρα από σταλάγματα απ' την οροφή της σπηλιάς.

«*ΝΑΛΤΑΦΙΡ!*»

Γι'ακόμα μια φορά, δεν του απάντησε. Και ο Άνφιρ αναρωτήθηκε, πανικόβλητος προς στιγμή, τι γινόταν εδώ. Γιατί το είχαν κάνει αυτό; Είχαν αποφασίσει να τον σκοτώσουν; Έπρεπε να είχε φύγει από κοντά τους όταν ήταν ακόμα στους δρόμους της Όσβελακ! Θα τον

έπαιναν οι άνθρωποι της Σφετερίστριας, βέβαια, αλλά ίσως αυτό να ήταν προτιμότερο. Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι ήταν τρελοί!

Ο Άνφιρ βάδισε μες στο σκοτάδι που σκέπαζε τα πάντα. Άπλωσε τα χέρια του για να βρει τον δρόμο του – τον δρόμο... τον δρόμο... ποιο δρόμο; – τέντωσε τις αισθήσεις του, την ακοή του κυρίως, για να επιτύχει κάποιον σχετικό προσανατολισμό, να μην πηγαίνει *τελείως* τυχαία. Τα πάντα τον τρομοκρατούσαν καθώς άρχισε να περιπλανιέται αναζητώντας σωτηρία – από κάπου – κάπως. Και στο μυαλό του στριφογύριζαν άσχημες σκέψεις για τη Χάνκαθιρ: πώς τους είχε προδώσει όλους με τις ενέργειές της, πώς τον είχε ρίξει στο Πεινασμένο Σκοτάδι – κυριολεκτικά. Η Χάνκαθιρ ήταν υπεύθυνη για όλα! Και τίποτα πλέον δεν μπορούσε να διασωθεί, τίποτα δεν μπορούσε να γίνει όπως ήταν παλιά. Η Όσβελακ είχε κατακτηθεί, το Βασίλειο ήταν στα χέρια της Σφετερίστριας, εκείνος ήταν χαμένος, παντού στη Μοργκιάνη παίζονταν τα ίδια νοσηρά θέατρα καταστροφής και προδοσίας... Ο Άνφιρ βάδιζε μες στο έρεβος, ψηλαφώντας, και το έρεβος, σιγά-σιγά, άρχισε να του μιλά, να του δίνει απαντήσεις, να καθοδηγεί το μυαλό του, και όχι μόνο το μυαλό του: τα ίδια του τα βήματα. Δεν χρειαζόταν σκέψη· *δεν χρειαζόταν σκέψη*. Ήταν σαν τη σιωπή του Σιλίσβας, αλλά δεν ήταν σιωπή· ήταν ένα συνεχόμενο *βουητό*, τόσο έντονο ώστε να είναι *παρόμοιο* με σιωπή. Έπνιγε τα πάντα. Ήταν το Ιερό Σκότος, που καταβροχθίζει το φως και φέρνει τον κόσμο στην αρχική του κατάσταση. Ποια «σωτηρία» μπορούσε ποτέ να υπάρξει; Ο Νούρκας ήταν, αληθινά, παραπλανημένος θεός, ή εγκληματικός. Το Ιερό Σκότος αποτελούσε καταστροφή και σωτηρία *από μόνο του*, ταυτόχρονα.

Γιατί παλιότερα αυτό θα του φαινόταν αντιφατικό; αναρωτήθηκε ο Άνφιρ. Τώρα δεν έβλεπε τίποτα το αντιφατικό. Τα αντίθετα είχαν γίνει ένα.

Όταν επέστρεψε – ύστερα από πόσες ώρες; ο χρόνος δεν είχε κανένα νόημα· τι μία ώρα, τι δέκα; – στις περιοχές των Αγγέλων του Επερχόμενου, οι σκέψεις του δεν ήταν πια μερδεμένες. Είχαν *σχηματιστεί*. Εκείνο που τρεμπόλαιζε στα όρια της νόησής του τις προηγούμενες ημέρες, τώρα είχε αποκαλυφθεί: Το Ιερό Σκότος είναι ο δρόμος που ακολουθείς όταν η σκέψη εκμηδενίζεται, όταν η σκέψη φτάνει στο *απόλυτο*. Το Ιερό Σκότος είναι απελευθέρωση, γιατί, όταν είσαι καταδικασμένος μέσα σ'έναν καταδικασμένο κόσμο, ξέρεις ότι το Σκοτάδι είναι πάντα εκεί, και ότι το Σκοτάδι σίγουρα θα έρθει· δεν υπάρχει λόγος να ανησυχείς για τίποτα – *είσαι ελεύθερος*.

Ο Άνφιρ είχε καταλάβει πλέον τι εννοούσαν οι άλλοι Άγγελοι λέγοντας ότι δεν είχαν κανένα σχέδιο, ότι *δεν χρειάζονταν* σχέδιο. Φυσικά και δεν το χρειάζονταν. Τι να το κάνουν; Ο δρόμος εμφανιζόταν σταδιακά εμπρός τους· αυτό ήταν το σχέδιο. Το σχέδιο του Ιερού Σκότους. Το ακατανόητο που είναι κατανοητό μόνο όταν το αφήσεις να έρθει χωρίς σκέψη.

Ο Άνφιρ μπήκε σε μια σπηλιά όπου βρισκόταν ο Αρθάκιν, μόνος του, ο μουγκός πρασινόδερμος νοοχορευτής, χορεύοντας τον ξέφρενο χορό της νόησης, ντυμένος με μια περισκελίδα. Μοιάζοντας με προέκταση των σκιών.

Ο Άνφιρ χαμογέλασε, και τα μάτια του γυάλισαν με μια σκοτεινή γυαλάδα.

Κεφάλαιο 3

Στρατηγική των Δασών

Οταν έφτασαν στις Σπηλιές των Γραφών, ο Βέρδαλιρ'χοκ είπε στη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν: «Οι βασιλικοί δεν είναι μακριά μας πια, Αρχόντισσά μου: πέντ' έξι χιλιόμετρα προς τα νότια, υπολογίζω.» Τους είχε δει μέσα από τα Μάτια του Δάσους, του δασογέρακα που τώρα ήταν γαντζωμένος στον ώμο του.

«Πώς είναι δυνατόν;» είπε ο Κάλνεντουρ. «Την προηγούμενη φορά έλεγες ότι απείχαν πολύ από εμάς, ότι ο κίνδυνος δεν είναι άμεσος.»

Ο Θόρεντιν ήταν που απάντησε: «Αλλάξαμε κατεύθυνση, Πρίγκιπα. Μέχρι στιγμής το προσφυγικό σύνολο κατευθυνόταν βορειοδυτικά. Τώρα όμως ταξιδεύαμε βορειοανατολικά για να φτάσουμε εδώ· δεν απομακρυνόμασταν από τους βασιλικούς όπως πριν: εν μέρει πηγαίναμε *παράλληλα* ως προς αυτούς.»

«Ο Θόρεντιν έχει δίκιο· έτσι είναι,» είπε η Χάνκαθιρ. «Αλλά έπρεπε να φέρουμε τους ανθρώπους μας στις σπηλιές. Ας μπορούμε τώρα, και οι λυκοκαβαλάρηδες μας θα φροντίσουν να σβήσουν τα ίχνη μας.»

«Οι σπηλιές δεν μας χωράνε όλους,» την προειδοποίησε ο Θόρεντιν.

«Για την ώρα θα *πρέπει* να μας χωρέσουν, έστω και στριμωγμένους. Μέχρι να περάσουν οι λύκοι της Σφετερίστριας. Μετά θα φύγουμε, αφήνοντας εδώ όσους είναι να αφήσουμε.»

Έτσι, μπήκαν στις Σπηλιές των Γραφών ενώ ο Λόντριβιρ ωλ Σάλντεμ και άλλοι λυκοκαβαλάρηδες έμειναν έξω για λίγο ακόμα ώστε να εξαφανίσουν κάθε ίχνος του περάσματός τους. Η Δαλνίραθ'λι ήταν μαζί τους, με τον δαίμονά της.

Η Λουκία είπε στον Κάλνεντουρ: «Έχω αρχίσει να τους καταλαβαίνω κάπως,» γιατί πιο πριν μιλούσαν στην Καθομιλούμενη, φυσικά. «Είπαν ότι θα μείνουμε εδώ, έτσι; Και ότι έρχονται οι μαχητές της Βασίλισσας από τα νότια.»

«Ναι.»

«Λέξεις έπιανα αποδώ κι αποκεί, βέβαια. Καμιά ολόκληρη πρόταση.»

«Αυτό είναι καλό, για αρχή.»

«Είχα καλό δάσκαλο.»

Ο Θόρεντιν αλ Νασόλντουν αποδείχτηκε πως είχε δίκιο: οι Σπηλιές των Γραφών δεν τους χωρούσαν. Αλλά και η Χάνκαθιρ είχε δίκιο: μπορούσαν να μπουν αν στριμώχνονταν. Το μέρος ήταν τώρα πολύ συνωστισμένο από ανθρώπους και ζώα. Αποπνιχτικό. Ο ένας ήταν, κυριολεκτικά, επάνω στον άλλο. Ολόκληρη η Όσβελακ βρισκόταν συγκεντρωμένη εδώ. Ευτυχώς που οι σπηλιές ήταν μεγάλες, και εκτεινονταν και πιο βαθιά απ'ό,τι ο Κάλνεντουρ αρχικά νόμιζε· υπήρχαν μέρη τους που δεν είχε δει όταν είχαν περάσει από εδώ μαζί με τον Θόρεντιν καθώς αναζητούσαν τους πρόσφυγες. Και ακόμα και σ'αυτά τα μέρη υπήρχαν παράξενα λαξεύματα τα οποία του δημιουργούσαν μια αλλόκοτη αίσθηση. Τι μπορεί να ήταν; Είχαν καμιά σχέση με τους θεούς της Μοργκιάνης;

Ρώτησε τον Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ αν γνώριζε κάτι γι'αυτά, αλλά, ό-πως είχε απαντήσει κι ο Θόρεντιν, έτσι κι εκείνος είπε ότι δεν ήξερε τίποτα. «Δεν είχα καν ξανάρθει εδώ, παλιότερα.»

«Ούτε έχει τύχει να δεις τέτοια λαξεύματα πουθενά αλλού;»

«Ούτε. Γιατί σ'ενδιαφέρουν, Πρίγκιπα;»

«Δεν είμαι σίγουρος. Μου προκαλούν μια... αίσθηση. Θα μπορούσαν να σχετίζονται με τους θεούς της Μοργκιάνης;»

Ο Νέλδουρ τα κοίταξε συνοφρυωμένος. «Δεν έχουν, πάντως, σχέση με τη θρησκεία του Πεπρωμένου. Εκτός αν πρόκειται για κάποιο παρακλάδι της το οποίο αγνοώ.»

Ο Κάλνεντουρ, λέγοντας στη Λουκία, τη Ζέρκιλιθ, και τον Νέλδουρ να μείνουν εδώ (λόγω της πολυκοσμίας), άφησε τη γιγαντολύκαινά του και διέσχισε το πλήθος ζητώντας συγγνώμη από όσους αναγκαζόταν να σπρώξει για να περάσει. Ο Δεξής και Αριστερή φτεροκοπούσαν από πάνω του, γιατί δεν βολεύονταν να είναι καθισμένοι στους ώμους του.

Σε λίγο βρέθηκε αντίκρυ στον Φέτανιρ, τον Αρχιερέα του Σερτίνγκε από το Πάνθεο της Όσβελακ. Κοντά του ήταν και μερικοί άλλοι ιερωμένοι, όχι όλοι της θρησκείας του Σερτίνγκε καταφανώς αλλά μάλλον από το Πάνθεο της Όσβελακ κι αυτοί.

«Σεβασμιότατε,» χαιρέτησε ο Κάλνεντουρ, ενώ τα δύο φτερωτά ερπετά έρχονταν τώρα να πιαστούν στους ώμους του.

«Υψηλότητα,» αντιχαιρέτησε ο Φέτανιρ, ακόμα φορώντας την ιερατική μάσκα του που ήταν φτιαγμένη από το κρανίο κάποιου θηρίου – αρκούδας, νόμιζε ο Κάλνεντουρ.

«Γνωρίζετε τι είναι τα λαξεύματα στα τοιχώματα αυτών των σπηλαίων;»

«Ακριβώς το θέμα που τώρα συζητούσαμε, Υψηλότατε,» είπε ο Ήντλεμιρ, ο θεός της Χάνκαθιρ και ιερέας του Χάρλαεθ Βοκ, που ήταν ανάμεσα στους άλλους ιερωμένους γύρω από τον Φέτανιρ.

«Τα αναγνωρίζετε, λοιπόν;»

«Η Σεβασμιότατη» – έστρεψε το βλέμμα του σε μια γυναίκα ντυμένη με ιερατικά άμφια της θρησκείας του Νούρκας, μαυρόδερμη και πρασινομάλλα, που πρέπει να ήταν τουλάχιστον πενήντα χρονών – «ισχυρίζεται πως είναι ανόσια σύμβολα.»

Ο Κάλνεντουρ γύρισε να την αντικρίσει. «Ανόσια σύμβολα;»

Η ιέρεια είπε: «Είναι όλα αντεστραμμένα ιερογράμματα, Πρίγκιπά μου.»

«Ιερογράμματα του Νούρκας;»

«Ναι. *Αντεστραμμένα*. Μια βλάσφημη πράξη. Και μόνο οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι μπορώ να φανταστώ ότι θα έκαναν κάτι τέτοιο. Η Αρχόντισσά μας έφερε τους ανθρώπους της Όσβελακ σ'ένα μέρος *καταραμένο από το Σκοτάδι*, Υψηλότατε—»

«Το μέρος δεν είναι καταραμένο, Εράνκαμιρ,» παρενέβη ο Φέτανιρ. «Δεν έχω ακούσει κανείς ποτέ να έχει συναντήσει Σκοτεινούς Ακόλουθους στις Σπηλιές των Γραφών.»

«Αυτά, πάντως, είναι αντεστραμμένα ιερογράμματα του Νούρκας,» επέμεινε η ιέρεια. «Δεν είναι καλό μέρος.»

«Αρκετά καλό, όμως, για να μείνουν προσωρινά οι πρόσφυγες,» είπε ο Φέτανιρ.

Η Εράνκαμιρ έμοιαζε οργισμένη, αλλά δεν απάντησε.

Ο Κάλνεντουρ τούς χαιρέτησε κι απομακρύνθηκε απ'αυτούς, διασχίζοντας πάλι το πλήθος μετά δυσκολίας και φτάνοντας κοντά στη Λουκία, τη Ζέρκιλιθ, και τον Νέλδουρ. Κοίταξε τα λαξεύματα στο τοίχωμα πίσω τους. Τα κοίταξε πολύ προσεχτικά. Ήταν, όντως, αντεστραμμένα ιερογράμματα του Νούρκας; Δεν ήξερε όλα τα ιερογράμματα της θρησκείας του, μα ορισμένα τα είχε δει – επάνω σε φυλαχτά, συνήθως (μια ξαφνική γνώση από το λησμονημένο παρελθόν του) – και κανένα τώρα δεν μπορούσε να—

«Τι βλέπεις εκεί, Κάλνεντουρ;» ρώτησε η Ζέρκιλιθ. «Σου είπαν κάτι οι ιερείς;»

«Ναι. Μια ιέρεια του Νούρκας τα αναγνωρίζει ως αντίστροφα ιερογράμματα του Πρώτου Θεού.»

Η Ζέρκιλιθ συνοφρυώθηκε και τα κοίταξε κι εκείνη, προσεχτικά. Το ίδιο κι ο Νέλδουρ. Ο τελευταίος είπε: «Ορισμένα θα μπορούσαν, πράγματι, να είναι αντεστραμμένα ιερογράμματα του Νούρκας. Αυτό εδώ, κι αυτό... κι αυτό. Κι αυτό.» Τα έδειχνε με το δάχτυλό του.

Ο Κάλνεντουρ τα κοίταξε. Ο Νέλδουρ τού είπε ποια ιερογράμματα ήταν, και πρόσθεσε: «Είναι σαν να έχεις φτιάξει τις γραμμές από μέσα προς τα έξω σ'αυτά εδώ. Κι ετούτα είναι σαν να τα βλέπεις στον καθρέφτη, και ανάποδα, με την κορυφή προς τα κάτω.»

«Χμμμ, ναι. Έχεις δίκιο. Αλλά ο Θόρεντιν μοιάζει να θεωρεί αυτές τις σπηλιές ασφαλείς.»

«Γιατί να μην είναι; Επειδή υπάρχουν κάτι χαράγματα; Μπορεί να φτιάχτηκαν πριν από πενήντα χρόνια. Πριν από εκατό. Ή περισσό-τερο.» Ο Νέλδουρ μόρφασε αδιάφορα μέσα απ'την κουκούλα του.

«Ποιο είναι το πρόβλημα;» ρώτησε η Λουκία, που δεν είχε καταλάβει παρά ελάχιστα γιατί μιλούσαν στην Καθομιλουμένη.

Ο Κάλνεντουρ τής εξήγησε, και της είπε πώς λέγονταν τα ιερογράμματα στην Καθομιλουμένη, για να το ξέρει.

Το μεσημέρι πέρασε ενώ όλοι βρίσκονταν μέσα στις Σπηλιές των Γραφών, συνωστισμένοι, μη μπορώντας ούτε να φάνε με την άνεσή τους. Ο Κάλνεντουρ διέκρινε, μερικές φορές, τον Ιουράσκει να γλιστρά ανάμεσα στον κόσμο με τρόπο εξωπραγματικό. Και το Θηρίο της Πλάσης τούς παρατηρούσε όλους από τις ρίζες στην οροφή των σπηλαιών οι οποίες φαινόταν στον Κάλνεντουρ να σχηματίζουν ένα γιγάντιο πρόσωπο που τα μάτια του φωσφόριζαν σαν κίτρινα φεγγάρια. *Κυνηγέ... Έλα... Να κυνηγήσουμε... Κυνηγέ...* Ένα μουρμουρητό, γρύλισμα, θρόισμα, σύριγμα, μες στο μυαλό του, η φωνή του Σερτίνγκε...

Καθώς το απόγευμα ήρθε, έφερε μαζί του τον ήχο που κάνουν οι έλικες των ελικοπτέρων. Οι μαχητές της Σφετερίστριας βρίσκονταν στη γύρω περιοχή. Οι μαχητές της Κόμισσας των Σκιών ήταν συγκεντρωμένοι κοντά στο άνοιγμα των Σπηλιών των Γραφών, με τα όπλα τους έτοιμα. Ο ίδιος ο Κάλνεντουρ στεκόταν πίσω τους, μαζί με τη Ζέρκιλιθ και τη Λουκία. Όπως επίσης και η Χάνκαθιρ, ο Βέλερντιν, και τα παιδιά τους, Ζαφειρία και Νάσαλθιρ. Ο Βέρδαλιρ'χοκ μουρμούριζε τα λόγια για κάποια μαγεία και έκανε έντονες χειρονομίες, ενώ βρισκόταν ανάμεσα στους μαχητές της Όσβελακ. Στον ώμο του ήταν γαντζωμένος ο δασογέρακός του. Στο χέρι του βαστούσε ένα ραβδί με κρυστάλλους, μικροσκοπικά κάτοπτρα, και κυκλώματα. Οι

κρύσταλλοι γυάλιζαν, ενδυναμώνοντας το ξόρκι που ύφαινε – ή, μάλλον, τη μαγγανεία, σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ κρίνοντας από τον χρόνο που έπαιρνε στον μάγο η ολοκλήρωση της διαδικασίας.

Όταν τελείωσε, ο Βέρδαλιρ'χοκ πλησίασε τη Χάνκαθιρ και τους άλλους. «Έγινε, Αρχόντισσά μου,» είπε.

«Τι έκανες;» τον ρώτησε ο Κάλνεντουρ.

«Μαγγανεία Νοητικής Συγχύσεως, Υψηλότητα.»

Και η Χάνκαθιρ είπε: «Δεν είναι εύκολο κανείς να βρει το άνοιγμα για τις Σπηλιές των Γραφών κάτω από τα αρχαία δέντρα. Και τώρα θα είναι ακόμα πιο δύσκολο.»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε. Γνώριζε τι ήταν η Μαγγανεία Νοητικής Συγχύσεως. Σίγουρα καλή κίνηση, δεδομένης της κατάστασης.

«Θα ρίξω τώρα μια ματιά έξω,» είπε η Χάνκαθιρ, και τράβηξε ένα φυλαχτό μέσα από τη μάλλινη τουνίκα της, κρατώντας το μες στη γροθιά της.

Ο Κάλνεντουρ την κοίταξε συνοφρυωμένος.

«Ίσως να μη σ'το έχουν πει αυτό, Πρίγκιπά μου, αλλά ολόκληρο το όνομά μου είναι Χάνκαθιρ'λι αλ Νασόλντουν.»

Μάγισσα του τάγματος των Δεσμοφυλάκων, λοιπόν. «Όχι, δεν μου το είχαν πει,» παραδέχτηκε ο Κάλνεντουρ. «Αλλά να προσέχεις με τον δαίμονά σου, Αρχόντισσά μου, γιατί και οι λύκοι της Σφετερίστριας ίσως να έχουν μάγους μαζί τους.»

Η Χάνκαθιρ ένευσε αμίλητα, και έστειλε το μυαλό της στο φυλαχτό όπου ήταν κλεισμένος ο Άναρθρος Ψίθυρος των Σκοτεινών Δέντρων. Τον πλησίασε, κι εκείνος ήρθε κοντά στη νόησή της όπως ένα ζώο που έχει μάθει τον αφέντη του. Η Χάνκαθιρ τον οδήγησε έξω απ'τον λαβύρινθο του φυλαχτού, και όλοι γύρω της είχαν την εντύπωση ότι κάτι άκουσαν, αλλά όχι με τ'αφτιά τους – έναν ψίθυρο που δεν ήταν ψίθυρος και για κάποιο λόγο έφερνε στο μυαλό τους φυλλωσιές που θροϊζουν. Κατά τα άλλα, η πνευματική οντότητα ήταν πέρα από την αντίληψή τους.

Η Χάνκαθιρ την έστειλε έξω από τις Σπηλιές των Γραφών, συνεχίζοντας να κρατά το φυλαχτό στη γροθιά της σαν το άκρο ενός αόρατου λουριού. Έκλεισε τα μάτια της και τώρα έβλεπε το δάσος σαν να αιωρείτο μέσα του. Έβλεπε το δάσος όπως ο Άναρθρος Ψίθυρος των Σκοτεινών Δέντρων, κι αυτό σήμαινε ότι το περιβάλλον ήταν λιγάκι αλλοιωμένο: ή, τουλάχιστον, όχι ακριβώς όπως το αντιλαμβάνονται οι άνθρωποι. Το δάσος ήταν, για τη Χάνκαθιρ, ορατοί ήχοι και έντονες

σκιές, πολύ περισσότερο απ'ό,τι κορμοί δέντρων, πέτρες, και φυλλωσιές. Η αντίληψη του δαίμονα εστιαζόταν σε διαφορετικά πράγματα απ'ό,τι θα εστιαζόταν η δική της αντίληψη. Όμως η Κόμισσα καταλάβαινε τι αντίκριζε επειδή είχε εξοικειωθεί με τον Άναρθρο Ψίθυρο.

Δεν μπορούσε να πάει πολύ μακριά από τις Σπηλιές των Γραφών, επειδή ο δαίμονας ήταν δεμένος με το φυλαχτό της, όμως ερεύνησε όλη τη γύρω περιοχή, παρατηρώντας. Και δεν άργησε να δει μαχητές με το έμβλημα της Βασίλισσας της Χάρνωθ, κάποιους επάνω σε γιγαντόλυκους, κάποιους επάνω σε άλογα, κάποιους πεζούς. Ορισμένοι ήταν μισθοφόροι, αναμφίβολα – και από αυτούς ορισμένοι ιχνηλατούσαν, ψάχνοντας για σημάδια στο έδαφος και στη βλάστηση. Ορισμένοι άλλοι ήταν αγόρια – Αγωνιστές του Βασιλείου.

Η Χάνκαθιρ έβλεπε περισσότερο τις σκιές τους και τους θορύβους τους (ναι, *έβλεπε* τους θορύβους) παρά τους ίδιους, αλλά δε νόμιζε ότι είχαν καταφέρει να βρουν τα ίχνη των προσφύγων της Όσβελακ. Παρότι οι πρόσφυγες ήταν ολόκληρο πλήθος. Οι λυκοκαβαλάρηδες της, εξοικειωμένοι στα Χαρνώθια δάση πολύ περισσότερο από τους ανθρώπους της Βασίλισσας, είχαν εξαφανίσει καλά τα σημάδια. Δεν είχαν αφήσει τίποτα για να βρεθεί. Και ήταν, ούτως ή άλλως, δύσκολο από μόνο του να εντοπίσεις τα οποιαδήποτε ίχνη μέσα στα Χαρνώθια δάση...

Η Χάνκαθιρ αισθάνθηκε και τις παρουσίες άλλων πνευματικών οντοτήτων καθώς κατασκόπευε, αλλά καμιά απ'αυτές δεν στράφηκε εναντίον του Άναρθρου Ψιθύρου των Σκοτεινών Δέντρων, αν και μία είχε εστιάσει την αντίληψή της επάνω του πολύ έντονα. Ήταν μια οντότητα σαν τη μυρωδιά της βρεγμένης γης και τα πρωινά σταλάγματα των δέντρων.

Οι βασιλικοί πέρασαν, τελικά, από τις Σπηλιές των Γραφών χωρίς να τις εντοπίσουν. Η Μαγγανεία Νοητικής Συγχύσεως του Βέρδαλιρ'χοκ είχε λειτουργήσει καλά· είχε πάρει την προσοχή τους από το άνοιγμα κάτω από τα γιγάντια, αρχαία δέντρα.

Η Χάνκαθιρ τράβηξε τον Άναρθρο Ψίθυρο των Σκοτεινών Δέντρων πίσω στο φυλαχτό της, και άνοιξε τα βλέφαρά της. Είπε στους άλλους τι είχε δει.

Ο Βέρδαλιρ'χοκ προθυμοποιήθηκε να στείλει τα Μάτια του Δάσους για να κατοπτεύσει, να διαπιστώσει προς τα πού πήγαιναν οι βασιλικοί.

«Προς τα βόρεια πηγαίνουν, αναμφίβολα,» είπε η Χάνκαθιρ, «αλλά ρίξε μια ματιά.» Και μιλώντας σε όλους: «Θα μείνουμε εδώ απόψε, και μάλλον και αύριο, ώς το μεσημέρι, για ασφάλεια. Μετά θα αναχωρήσουμε.»

Ακολούθησαν το σχέδιο της Κόμισσας των Σκιών. Περίμεναν. Και οι ώρες κύλησαν ενώ ο Κάλνεντουρ αισθανόταν πολύ έντονο το κάλεσμα του Σερτίνγκε. Μες στη νύχτα, ονειρεύτηκε πάλι ότι ήταν ένα Θηρίο που τριγύριζε στα δάση και, το πρωί, ξυπνώντας, αισθανόταν κάτι να του λείπει, σαν να ήθελε να ήταν *ακόμα* εκείνο το Θηρίο. Ο Σερτίνγκε έπαιζε με το μυαλό του σχεδόν σαν τον Ιουράσκε· προσπαθούσε να τον προκαλέσει, να τον κάνει να τον δεχτεί μέσα από το άνοιγμα της ψυχής του. Ο Κάλνεντουρ, όμως, φοβόταν τη δύναμη του Θηρίου της Πλάσης. Φοβόταν ότι θα τον παρέσερνε για πάντα, θα τον έκανε να ξεχάσει ποιος ήταν.

Ο Βέρδαλιρ'χοκ, έχοντας κάνει Εόρκι Ζωικής Οράσεως, έχοντας στείλει τα Μάτια του Δάσους έξω από τις σπηλιές, ανέφερε στην Κόμισσα των Σκιών ότι οι μαχητές της Βασίλισσας είχαν απομακρυνθεί από τις Σπηλιές των Γραφών, κατευθυνόμενοι βόρεια. Στη γύρω περιοχή δεν ήταν κανένας. Στον ουρανό ήταν δύο βασιλικοί πολεμογέρακες και μερικοί αερώνηχες, που περιφέρονταν κάνοντας μεγάλους κύκλους· αλλά δεν αποτελούσαν άμεσο κίνδυνο, γιατί αποκλείεται οι επιβάτες τους να μπορούσαν να διακρίνουν τίποτα κάτω από τις πυκνές φυλλωσιές των Χαρνώθιων δασών.

Το μεσημέρι, η Χάνκαθιρ είπε ότι ήταν ώρα να φύγουν, και κανείς δεν έφερε αντίρρηση. Αισθάνονταν όλοι μουδιασμένοι, *πνιγμένοι*, με τέτοιο συνωστισμό ανθρώπων και ζώων μέσα στις Σπηλιές των Γραφών. Τα τρία τέταρτα του πλήθους των προσφύγων βγήκαν από τα σπήλαια, αφήνοντας πίσω τους μόνο το ένα τέταρτο, και μαζί του την Αρκάλθα, την αδελφή της Χάνκαθιρ, η οποία είπε στην Κόμισσα των Σκιών, προτού φύγει, ότι ανησυχούσε για τον Ριλάθιρ που είχε πάει στη Λόκραν με τον Έραγκουρ, τον Θάλβακιρ'λι, και τον Λύκαρχο Ίλνεμουρ για να οδηγήσουν τους ταξιδιώτες έξω από τα δάση. «Επιστρέφοντας θα συναντήσουν τους μαχητές της Σφετερίστριας, Χάνκαθιρ. Φοβάμαι ότι ίσως *ήδη* να τους έχουν συναντήσει, αλλιώς γιατί να μην είναι ακόμα εδώ;»

«Νομίζεις ότι θα έρχονταν τόσο γρήγορα;»

«Μερικοί άνθρωποι επάνω σε γιγαντόλυκους; Χωρίς τους ταξιδιώτες για να τους καθυστερούν; Το ξέρεις ότι έχουν τη δυνατότητα να ταξιδεύουν γρήγορα μες στα δάση, Χάνκαθιρ. Ναι, θα μπορούσαν να ήταν εδώ τώρα, νομίζω.»

Η Χάνκαθιρ ήταν συλλογισμένη για μερικές στιγμές, καθώς στέκονταν έξω από τις Σπηλιές των Γραφών. «Ίσως να έχεις δίκιο. Αλλά δε βλέπω τι μπορούμε να κάνουμε γι' αυτό, Αρκάλθα. Θα πρέπει να αποφύγουν μόνοι τους τους λύκους της Σφετερίστριας. Και ξέρω ότι είναι ικανοί και έμπειροι στα δάση. Δεν υπάρχει τρόπος να τους βοηθήσουμε. Καλύτερα να πάρουμε χωρίς καθυστέρηση τους ανθρώπους της Όσβελακ μακριά από εδώ.»

Η Αρκάλθα δεν μπορούσε να διαφωνήσει, αλλά, και πάλι, η ανησυχία ήταν έκδηλη στην όψη και στα μάτια της. Ανέκαθεν ήταν η πιο όμορφη από τις δυο τους – η Όμορφη Αρκάλθα, κάποιοι την αποκαλούσαν – αλλά τώρα ο φόβος σκίαζε την ομορφιά της.

Κι αυτό, για κάποιο λόγο, ενοχλούσε βαθιά τη Χάνκαθιρ. «Σύντομα θα ξαναδείς τον Ριλάθιρ,» της είπε σφίγγοντάς της το μπράτσο. «Σύντομα θα είναι εδώ, μαζί σου.»

Ύστερα, το προσφυγικό σύνολο έφυγε από τις Σπηλιές των Γραφών, ταξιδεύοντας δυτικά. Και οι λυκοκαβαλάρηδες του περιπολούσαν γύρω του, για τυχόν εχθρούς, ενώ ο Βέρδαλιρ'χοκ έστειλε πάλι τα Μάτια του Δάσους προς τα βόρεια αλλά και προς τα νότια. Ο εκπαιδευμένος δασογέρακας πετούσε ανάμεσα στους κορμούς των δέντρων και κάτω από τις πυκνές φυλλωσιές, παρατηρώντας – και ο μάγος παρατηρούσε μέσα από το κεφάλι του. Δεν είδε ανθρώπους της Βασίλισσας στα νότια· είδε μόνο κάποιους στα βόρεια, και είπε στη Χάνκαθιρ να τους έχουν υπόψη γιατί δεν βρίσκονταν και τόσο μακριά. Μια ατυχία χρειαζόταν μονάχα για να τους εντοπίσουν. «Όπως, για παράδειγμα, ένας από τους δικούς τους μάγους να χρησιμοποιήσει Ξόρκι Ζωικής Οράσεως.»

«Ας ελπίσουμε πως δεν έχουν μάγο που να γνωρίζει αυτό το ξόρκι, Βέρδαλιρ. Ή ότι δεν θα σκεφτεί να το χρησιμοποιήσει για να ερευνήσει προς τη μεριά μας.»

Εν τω μεταξύ, είχαν τα μάτια τους δεκατέσσερα και τ'αφτιά τους τεντωμένα. Και όταν νύχτωσε συνέχισαν να πορεύονται μες στα σκοτάδια, χωρίς να ανάψουν παρά ελάχιστα φώτα, κι αυτά κρυμμένα ανάμεσα στο πλήθος, απλά και μόνο για να βλέπουν οι πρόσφυγες πού πατούσαν και να μη σκοντάφτουν σε ρίζες, πέτρες, χόρτα. Η

Χάνκαθιρ ήθελε να τους πάρει όσο το δυνατόν πιο μακριά από εδώ. Τους άφησε να ξεκουραστούν μόνο όταν ήταν αυγή πια – πράγμα που μετά δυσκολίας καταλάβαινε κανείς μέσα από την πυκνή βλάστηση.

Πίσω τους, στις Σπηλιές των Γραφών, η Αρκάλθα είχε επίσης περάσει τη νύχτα ξάγρυπνη, έχοντας στο μυαλό της τον Ριλάθιρ· γιατί εκείνος κι ο Έρανκουρ δεν είχαν ακόμα έρθει, κι αυτό μπορούσε να σημαίνει μόνο κάτι κακό. Η Αρχιέρεια Εράνκαμιρ, του Νούρκας, που είχε μείνει μαζί με την Αρκάλθα και τους πρόσφυγες στις σπηλιές, της είπε να έχει πίστη. Ο Νούρκας ο Σωτήρας, ο Περιπλανώμενος, θα οδηγούσε τον Ριλάθιρ και τους άλλους σωστά.

...Και ίσως ο Πρώτος Θεός όντως να το είχε κάνει, γιατί ήταν ασφαλείς, αν και μακριά από τις Σπηλιές των Γραφών. Έχοντας αφήσει τους ταξιδιώτες στη Λόκραν, είχαν αρχίσει να επιστρέφουν με το ξημέρωμα, καβάλα στους γιγαντόλυκούς τους: είχαν ξαναμπει στα δάση και κατευθύνονταν προς τις Σπηλιές των Γραφών – ο Έρανκουρ γνώριζε τον δρόμο· ο μόνος από την ομάδα τους που τον γνώριζε. Καθώς ταξίδευαν όμως δεν είχαν αργήσει να συναντήσουν μαχητές της Βασίλισσας. Ευτυχώς δεν πήγαιναν απρόσεχτα, κι έτσι τους είδαν λίγο προτού εκείνοι δουν αυτούς. Δεν μπορούσε να αποφευχθεί, ωστόσο, μια σύντομη αιματοχυσία. Σκότωσαν μερικούς ανιχνευτές τους, και πυροβολισμοί αντήχησαν μες στα δάση. Οπότε, ο Ριλάθιρ, ο Έρανκουρ, ο Θάλβακιρ'λι, ο Ίλνεμουρ, και οι λυκοκαβαλάρηδες του δεν είχαν τώρα άλλη επιλογή απ'το να κατευθυνθούν βόρεια, γιατί σκέφτονταν ότι θα ήταν αυτοκτονία να προσπαθήσουν να περάσουν μέσα από τις γραμμές των λύκων της Σφετερίστριας που έρχονταν από τα νότια. Και αυτό έκαναν: Πήγαν βόρεια, διασχίζοντας τα δάση όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, χωρίς όμως να είναι αφύλαχτοι. Θα έβγαιναν αύριο από τις παρυφές τους, υπολόγιζαν, και μετά θα έβλεπαν τι θα έκαναν. Το σημαντικό τώρα ήταν να τους χάσουν οι εχθροί τους – πράγμα, μάλλον, όχι δύσκολο.

Έτσι, λοιπόν, απομακρύνθηκαν και, καθώς η νύχτα έπεσε, βρίσκονταν ακόμα μες στα δάση, πρόχειρα καταυλισμένοι, έτοιμοι να κινηθούν ανά πάσα στιγμή, αν και δεν έβλεπαν κανένα σημάδι ότι οι άνθρωποι της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν ήταν στο κατόπι τους.

Κεφάλαιο 4

Η Πόλη στις Παρυφές

Κοιτάζοντας με τα κιάλια της – μαγικά ενισχυμένα μ'ένα Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως του Αρθάκιν'μορ – η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ είδε μια πόλη στις ανατολικές παρυφές των Χαρνώθιων δασών. Μια πόλη απεριτείχιστη, μ'ένα πελώριο, γιγάντιο δέντρο στο κέντρο της, γύρω από το οποίο – λόγω των μαγικά ενισχυμένων κιαλιών της – η Έρνελιθ μπορούσε να διακρίνει ότι ήταν οικοδομημένος ένας Ναός του Σερτίνγκε και μπροστά από τον Ναό βρισκόταν... ένα μικρότερο δέντρο; Όχι, δεν ήταν δέντρο· ήταν κάτι το ανθρωποειδές, αν και φυτικό: είχε κλωνάρια επάνω του και φύλλα. *Είναι δυνατόν, μα τον Χάρλαεθ Βοκ;* σκέφτηκε η Έρνελιθ. *Ένας δενδρογίγαντας; Εδώ; Στα Χαρνώθια δάση;* Είχε δει δενδρογίγαντες μόνο σε φωτογραφίες, στο περιοδικό «Ο Ταξιδευτής» που κυκλοφορούσε σ'όλη τη Μοργκιάνη και έγραφε για διάφορους τόπους της.

Ποια πόλη είναι αυτή; αναρωτήθηκε. Αλλά, προτού προλάβει να κοιτάξει τον χάρτη στην οθόνη του συστήματος του ελικοπτέρου, ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της κουδούνισε.

Κατέβασε τα κιάλια της και τον άνοιξε, δεχόμενη την κλήση. «Μάλιστα;»

«*Κυρία Μεράρχη,*» ακούστηκε η φωνή ενός διοικητή από τους μισθοφόρους στο έδαφος. «*Πυροβολισμοί ήχησαν. Πήγαμε προς τα εκεί και βρήκαμε πέντε ανιχνευτές μας νεκρούς. Στη γη υπάρχουν ίχνη από γιγαντόλυκους που ήρθαν από τα βορειοανατολικά και έφυγαν προς τα βόρεια.*»

Σύντομα κατέβηκε και η Έρνελιθ από τον βασιλικό πολεμογέρακα, μαζί με την Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ. Φόρεσαν οργανικές στολές αλματος και πήδησαν, γιατί, φυσικά, το μεγάλο ελικόπτερο δεν μπορούσε να προσγειωθεί μέσα στην πυκνή βλάστηση. Ούτε καν οι αερώναυχες δεν μπορούσαν να προσγειωθούν· το καλύτερο που μπορούσαν να κάνουν ήταν να γαντζώσουν τα νύχια τους στα χοντρά κλωνάρια των ψηλών δέντρων.

Στο έδαφος, η Έρνελιθ είδε η ίδια τα ίχνη που της έλεγε ο διοικητής, τα ίχνη αυτών που είχαν σκοτώσει τους μαχητές της. «Ίχνη γιγαντό-λυκων μόνο;» ρώτησε, γιατί δεν έβλεπε κανένα άλλο σημάδι.

«Μόνο, Μεράρχη,» αποκρίθηκε ο διοικητής: ένας γαλανόδερμος μισθοφόρος που ονομαζόταν Λίρεβιν αλ Μάσνακαθ. «Λυκοκαβαλάρηδες, αναμφίβολα. Και όχι περισσότεροι από καμιά εικοσαριά, νομίζω.» Ο άνθρωπος, εκτός των άλλων, ήταν και ιχνηλάτης. Ψηλός, λιγνός, με μακριά καστανή χαίτη που έβγαине από τις άκριες του κράνους του. Μάτια σαν θηρίου του Σερτίνγκε, χείλη αγέλαστα. Η Έρνελιθ, για κάποιο λόγο, τον έβρισκε ερωτικό.

«Δε μπορεί να ήταν οι πρόσφυγες που ψάχνουμε...» μουρμούρισε σαν να μονολογούσε, «αλλά ίσως να ήταν οι ανιχνευτές τους.» Το ερώτημα ήταν γιατί είχαν φύγει προς τα βόρεια αφού είχαν έρθει από τα βορειοανατολικά.

Αυτή η πόλη που είχε δει η Έρνελιθ με τα κιάλια της, βορειοανατολικά δεν ήταν;

«Να τους ακολουθήσουμε, Μεράρχη;» ρώτησε ο Λίρεβιν αλ Μάσνακαθ.

Αποκλείεται να τους προλάβουμε αν είναι μόνο μερικοί λυκοκαβαλάρηδες, σκέφτηκε η Έρνελιθ. Οι γιγαντόλυκοι ταξίδευαν πολύ γρήγορα μες στα δάση, αλλά οι μαχητές της θα έπρεπε να ιχνηλατούν και, άρα, θα πήγαιναν αργά. Αν όμως είναι ανιχνευτές της Κόμισσας των Σκιών, τα ίχνη τους θα μας οδηγήσουν στους πρόσφυγες οι οποίοι αποκλείεται να κινούνται ταχύτερα από εμάς...

Αλλά γιατί ήρθαν από τα βορειοανατολικά; Τα πάντα έδειχναν πως αυτοί οι λυκοκαβαλάρηδες μάλλον δεν ήταν ανιχνευτές της Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν. Όμως, τότε, γιατί είχαν χτυπήσει τους δικούς της ανιχνευτές;

Δεν μπορούμε, πάντως, να τους αγνοήσουμε· είναι οι μόνοι που έχουμε συναντήσει μέχρι στιγμής.

Η Έρνελιθ πρόσταξε τους μαχητές της ν'ακολουθήσουν τα ίχνη προς τα βόρεια. Αλλά όχι όλοι. Ένα μέρος μόνο. Ένα άλλο μέρος θα κατευθυνόταν βορειοανατολικά – προς τα εκεί απ'όπου είχαν έρθει οι λυκοκαβαλάρηδες. Προς εκείνη την πόλη.

Οι διαταγές της άρχισαν να εκτελούνται, πάραυτα.

Η Έρνελιθ σκαρφάλωσε στα κλαδιά ενός γιγάντιου δέντρου, τα οποία ήταν σαν σκαλοπάτια. Και η Κορβίκα σκαρφάλωσε μαζί της. Έφτασαν ψηλά, πολύ ψηλά, περνώντας μέσα από φυλλωσιές. Και είδαν

από πάνω τους τον βασιλικό πολεμογέρακα να τις περιμένει, ενώ ήδη άκουγαν τους έλικές του να σπαθίζουν τον αέρα. Έκανε η καθεμία ένα εξωφρενικό άλμα και μπήκαν έτσι στο ελικόπτερο από την ορθάνοιχτη πόρτα.

Μέσα στο αεροσκάφος, έβγαλαν τις οργανικές στολές άλματος που φορούσαν κατάσαρκα· και η Έρνελιθ θα ορκιζόταν πως η Κορβίκα τής έριχνε ματιές του Ιουράσκε βλέποντάς την να γδύνεται πλάι της. Τα μάτια της πήγαιναν, λοξά, στους μηρούς της, στα στήθη της. Η Έρνελιθ το βρήκε αυτό διεγερτικό, αλλά δεν ήταν τώρα ώρα για ερωτικά παιχνίδια.

Ντυμένη ξανά με την κανονική στρατιωτική περιβολή της, πήγε στη μπροστινή μεριά του ελικοπτήρου και κοίταξε τον χάρτη στην οθόνη του συστήματος. Η πόλη στα βορειοανατολικά ονομαζόταν *Λόκραν*, διαπίστωσε, και το όνομα αυτό τής έφερε αναμνήσεις στο μυαλό. Την είχε ξανακούσει. Ναι, την είχε ξανακούσει. Μια μικρή πόλη στις παρυφές των Χαρνώθιων δασών, μια πόλη ασήμαντη, όπου σύχναζαν πολλοί και διάφοροι, και ίσως παράνομοι. Μπορεί η Κόμισσα των Σκιών να είχε οδηγήσει τους πρόσφυγές της εκεί;

Η Έρνελιθ πρόσταξε τον πιλότο να κατευθύνει το ελικόπτερο προς τη Λόκραν. Και ο δεύτερος βασιλικός πολεμογέρακας ακολούθησε τον δικό της, καθώς και οι αερώνυχες.

Έφτασαν πολύ γρήγορα πάνω από την πόλη και η Έρνελιθ ζήτησε από τον Αρθάκιν'μορ να ενισχύσει ξανά τα κιάλια της. Ο μάγος υπάκουσε, παίρνοντας τα στα χέρια του, μουρμουρίζοντας ένα Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως, και επιστρέφοντάς τα στη μεράρχη. Η Έρνελιθ τα ύψωσε στα μάτια της και κοίταξε προσεχτικά την πόλη και τη δασώδη περιοχή γύρω της. Αν είχαν έρθει οι πρόσφυγες της Όσβελακ εδώ δεν θα ήταν εύκολο να κρυφτούν. Η Όσβελακ ήταν πέντε, αν όχι δέκα, φορές μεγαλύτερη από τη Λόκραν.

Η Έρνελιθ, όμως, δεν μπορούσε να δει κανένα τόσο μεγάλο πλήθος. Ήταν δυνατόν η βλάστηση να τους σκέπαζε κάπως;

Όπως και νάχε, οι κάτοικοι της Λόκραν ίσως να είχαν δει τους πρόσφυγες να περνάνε. Αλλά η Έρνελιθ δεν μπορούσε να κινηθεί μόνη της· έπρεπε να περιμένει τους μαχητές της να φτάσουν στην πόλη, κι αυτό δεν θα γινόταν αμέσως. Ίσως να μη γινόταν καν σήμερα. Θα βρίσκονταν στη Λόκραν ως το βράδυ; Τα ελικόπτερα πετούσαν με άνεση πάνω από τα δάση, αλλά αυτοί στο έδαφος αργοπορούσαν. Και δεν ήταν όλοι λυκοκαβαλάρηδες.

Η Έρνελιθ πρόσταξε τον πιλότο του πολεμογέρακα να πετάξει βορειοανατολικά, ανατολικά, και νοτιοανατολικά, πέρα από τη Λόκραν. Αν η Κόμισσα των Σκιών είχε περάσει από τη μικρή πόλη και βγει από τα δάση, θα την έβλεπαν. Οι τόποι δεν ήταν πυκνοί αποδώ και πέρα. Υπήρχαν κάποια δέντρα, φυσικά, αλλά ούτε κατά διάνοια όπως στα Χαρνώθια δάση. Αποκλείεται ποτέ ένα προσφυγικό σύνολο να μπορούσε να κρυφτεί.

Ο βασιλικός πολεμογέρακας της Έρνελιθ πέταξε όπως εκείνη είχε προστάξει, και ο δεύτερος πολεμογέρακας τον ακολούθησε μαζί με τους αερώνυχες. Πουθενά, όμως, δεν είδαν κανένα πλήθος να ταξι-δεύει ή να είναι καταυλισμένο.

Αναμενόμενα, σκέφτηκε η Έρνελιθ. *Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν είναι πονηρή, όχι ανόητη.*

Το μόνο που της έμενε ήταν να περιμένει. Και περίμενε.

Τελικά, ως το βράδυ οι μαχητές της δεν έφτασαν στη Λόκραν, αλλά πλησίαζαν. Καταυλίστηκαν μες στα δάση, μερικά χιλιόμετρα απόσταση από τη μικρή πόλη. Αυτοί που είχαν ακολουθήσει τους λυκοκαβαλάρηδες προς τα βόρεια ανέφεραν, τηλεπικοινωνιακά, ότι δεν τους είχαν συναντήσει ακόμα και, από ένα σημείο και μετά, τα ίχνη τους χάνονταν. «*Ίσως να τα έσβησαν οι ίδιοι, κυρία Μεράρχη*,» είπε ο Λίρεβιν αλ Μάσνακαθ. Και ούτε οι υπόλοιποι μαχητές που ήταν απλωμένοι στα Χαρνώθια δάση ανέφεραν τίποτα το αξιοσημείωτο· μόνο μια επίθεση από θηρία και κάποια παρενόχληση από ημιορατούς δαίμονες των δασών οι οποίοι όμως δεν τους είχαν προκαλέσει σοβαρά προβλήματα – δεν υπήρχε λόγος να κατεβεί η Τirkουάζι'χοκ από τον άλλο πολεμογέρακα για να χρησιμοποιήσει τη μαγεία της.

Μέσα στη νύχτα, η Έρνελιθ επέστρεψε στην Όσβελακ. Ο βασιλικός πολεμογέρακάς της προσγειώθηκε στο Παλάτι των Σκιών, και η Προσωρινή Αρχόντισσα της πόλης ρώτησε τους ανθρώπους της εκεί αν είχε γίνει πάλι καμιά επίθεση από τους κρυμμένους πράκτορες της Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν. Η απάντηση που έλαβε ήταν αρνητική· τα πάντα ήταν ήσυχα. Προς το παρόν.

«Βρήκατε κανένα ίχνος τους;»

«Όχι, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο στρατιωτικός που η Έρνελιθ είχε ορίσει Γενικό Ελόπτη της Όσβελακ: ένας μαυρόδερμος άντρας μεγαλύτερος από εκείνη, σαραντάρης, μεράρχης επίσης. Τον έλεγαν Κασλάριν ωλ Ένφερεκ. Ήταν από τον ίδιο οίκο όπως και ο Ίσελνour, ο τρομερός Ξανθός Κουρσάρος, αλλά ισχυριζόταν πως ποτέ δεν είχε

καμιά σχέση μαζί του. Οι Ένφερεκ είμαστε απλωμένοι παντού στο Βασίλειο, τον είχε ακούσει η Έρνελιθ να λέει, αλλά δεν είμαστε όλοι ίδιοι, μα τον Χάρλαεθ Βοκ! Είμαι άνθρωπος πιστός στη Βασίλισσα! Κάποιος είχε προσπαθήσει να τον προσβάλει.

«Συνεχίστε να ψάχνετε,» τον πρόσταξε τώρα η Έρνελιθ.

«Αυτό κάνουμε, Αρχόντισσά μου.»

Η Έρνελιθ πήρε την Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ στο δωμάτιό της, και το στόμα της μαυρόδερμης διοικήτριας αποδείχτηκε τόσο λάγνο όσο και τα βλέμματα που της έριχνε όταν έβγαζαν τις οργανικές στολές: ρουφούσε και πιπιλούσε και δάγκωνε κάθε σπιθαμή του σώματος της Έρνελιθ, με πάθος, δίνοντάς της τη χαλάρωση που χρειαζόταν ύστερα από την πίεση αυτών των ημερών.

Όταν τα ερωτικά τους παιχνίδια είχαν τελειώσει, η Έρνελιθ τής είπε: «Κρατά πιστόλι και μην κοιμηθείς. Ίσως κάποιος μπει στο δωμάτιο, και θέλω να μάθω από πού μπήκε.»

Η Κορβίκα, ξαπλωμένη δίπλα της, γυρισμένη στο πλάι, την κοίταξε συνοφρυωμένη. «Ποιος να μπει; Είναι φρουροί απέξω.»

«Οι φρουροί δε μπορούν να τον σταματήσουν. Μείνε ξύπνια να με φυλάς.»

«Θα σε φιλήσω τώρα» – και έγειρε για να πάρει τη δεξιά ρώγα της Έρνελιθ ανάμεσα στα χείλη της.

Η Έρνελιθ την απομάκρυνε. «Μιλώ σοβαρά.»

Η Κορβίκα μειδίασε. «Παίζεις μαζί μου.»

«Όχι. Αυτός που σου λέω έχει ήδη μπει μία φορά στο δωμάτιό μου χωρίς κανείς να τον δει. Δεν ξέρω πώς. Αλλά θέλω να μάθω.»

Η Κορβίκα συνοφρυώθηκε πάλι, καταλαβαίνοντας ότι η Έρνελιθ σοβαρολογούσε. Πήρε καθιστή θέση πάνω στο κρεβάτι. «Ποιος είναι;»

«Ένας άντρας που λέγεται Άλνεντιρ και ισχυρίζεται ότι είναι μονήρης. Αυτός που μας έδειξε τη σήραγγα για να εισβάλουμε στο παλάτι. Αυτός που μου έδειξε και τις άλλες σήραγγες, απ' τις οποίες έφυγαν οι μαχητές της Κόμισσας από την πόλη.»

«Έτσι, λοιπόν, έμαθες για τις σήραγγες...»

Η Έρνελιθ δεν μίλησε.

«Και τον εμπιστεύεσαι; Τι ζητά;»

«Τίποτα. Και φυσικά δεν τον εμπιστεύομαι.»

Η Κορβίκα φυλούσε σκοπιά ενώ η Έρνελιθ κοιμόταν, αλλά κανείς δεν ήρθε μες στη νύχτα. Το πρωί, η διοικήτρια αισθανόταν

κουρασμένα από την άσκοπη αγρυπνία, και φαινόταν. Η Έρνελιθ της πρότεινε να μείνει στο παλάτι, όμως εκείνη διαφώνησε· είπε ότι ήθελε να έρθει μαζί της... εκτός αν τη διέταζε να μην την ακολουθήσει.

«Δε σε διατάζω· σε προτρέπω.»

«Θα έρθω.»

«Ό,τι νομίζεις.»

Ανέβηκαν πάλι στον βασιλικό πολεμογέρακα και πέταξαν βόρεια, με τη συνοδία του άλλου πολεμογέρακα και των αερωνύχων.

Η Έρνελιθ μίλησε τηλεπικοινωνιακά με τους μαχητές της στα δάση, αλλά κανείς δεν είχε να αναφέρει τίποτα το αξιοσημείωτο. Αυτοί που πλησίαζαν τη Λόκραν είχαν διαλύσει τον καταυλισμό τους και πορεύονταν πάλι προς τα εκεί. Έφτασαν πριν από το μεσημέρι, και η Έρνελιθ πρόσταξε οι πολεμογέρακες να προσγειωθούν σ' ένα μέρος ανατολικά της μικρής πόλης, όπου υπήρχαν χώρος. Βγήκε από το ελικόπτερο μαζί με την Κορβίκα και άλλους μαχητές της Βασίλισσας, και συνάντησαν αυτούς που είχαν έρθει από τα δάση. Μπήκαν στη Λόκραν από διάφορες μεριές συγχρόνως. Κανείς δεν τους ζήτησε τον λόγο· η πόλη ήταν απεριτείχιστη ούτως ή άλλως. Όλοι, όμως, που έβλεπε η Έρνελιθ τούς αγριοκοίταζαν και κλείνονταν πίσω από πόρτες, ή χάνονταν μέσα σε σοκάκια, ή σφάλιζαν παραθυρόφυλλα. Μάνταλα και σύρτες ακούγονταν να κατεβαίνουν ή να τραβιούνται. Δύο τρελοί έκαναν τα Κέρατα του Ιουράσκε προς τους μαχητές της Βασίλισσας κι έτρεξαν να φύγουν. Η Έρνελιθ έγενεψε στους ανθρώπους της να μην τους ακολουθήσουν. Δεν είχε νόημα να κυνηγάνε τον κάθε αλλοπαρμένο.

Η πόλη ήταν σαν να είχε ερημώσει εξαιτίας της άφιξής τους.

«Όχι και τόσο φιλόξενοι εδώ...» μουρμούρισε η Κορβίκα, πλάι στην Έρνελιθ.

Παράνομοι θάνατι πολλοί απ' αυτούς, σκέφτηκε εκείνη. Και οι υπόλοιποι θα έχουν την αυταπάτη ότι εδώ, στα όρια του δάσους, είναι πέρα από τον Νόμο της Βασίλισσας. Κάνουν λάθος, οι ανόητοι· κανείς δεν είναι πέρα από τον Νόμο της Βασίλισσας.

Η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ και οι μαχητές της πλησίασαν το γιγάντιο δέντρο στο κέντρο της Λόκραν και τον Ναό του Σερτίνγκε. Τριγύρω, άνθρωπος δεν ήταν. Ερημιά κι εδώ. Εκτός από τον δενδρογίγαντα. Στεκόταν πλάι στην είσοδο του Ναού, η οποία θύμιζε στόμιο σπηλιάς, και τώρα έκανε ένα μεγάλο βήμα με τα φυτικά πόδια του και στάθηκε μπροστά από την είσοδο, φράζοντάς την...

...καθώς η Έρνελιθ την πλησίαζε.

Καταλαβαίνει αυτό το πλάσμα την ανθρώπινη λαλιά; «Κάνε πέρα!» του είπε, χειρονομώντας. «Θέλω να μιλήσω στον ιερέα, ή την ιέρεια, του Ναού.»

Ο δενδρογίγαντας έβγαλε έναν ήχο σαν τον άνεμο από το στόμα του που ανοιγόταν επάνω σ'ένα πρόσωπο ξύλινο, περιτριγυρισμένο από φυλλωσιές.

«Με καταλαβαίνεις, ή δεν με καταλαβαίνεις;» τον ρώτησε η Έρνελιθ. «Υπάρχει ιερέας εδώ στον οποίο μπορώ να–; *Ααα!*» Ο δενδρογίγαντας άπλωσε το χέρι του πιο γρήγορα απ'ό,τι η Έρνελιθ υπολόγιζε και την άρπαξε από τη μέση, σηκώνοντάς την στον αέρα με εξωφρενική ευκολία. Τα μποτοφορεμένα πόδια της κλότσησαν τον αέρα. Το χέρι της πήγε στο πιστόλι στη ζώνη της.

Πίσω της, η Κορβίκα και οι άλλοι ύψωσαν τα δικά τους όπλα – πιστόλια, οπλολόγχες – σημαδεύοντας τον δενδρογίγαντα.

«Δε θα σας το πρότεινα,» ακούστηκε μια αντρική φωνή από το εσωτερικό του Ναού. «Ο Δασογέροντας είναι ιερό πλάσμα του Σερτίνγκε. Κατεβάστε τα όπλα σας.» Κι έβγαλε ένα μακρόσυρτο σφύριγμα απ'τα χείλη του, όποιος κι αν ήταν.

Ο δενδρογίγαντας άφησε την Έρνελιθ στο έδαφος ξανά, κι εκείνη παραπάτησε, έκανε ένα βήμα πίσω, τράβηξε το πιστόλι της.

Ο δενδρογίγαντας έβγαλε μια φωνή σαν θυμωμένο αγέρα.

Ένας άντρας ξεπρόβαλε από δίπλα του, ντυμένος με τομάρια ζώων και πλεγμένα φύλλα, έχοντας ένα φυτικό στεφάνι στο κεφάλι, μαυρό-δερμος και πρασινομάλλης, με μαλλιά μακριά που χύνονταν στους ώμους και στην πλάτη του. Το πρόσωπό του έμοιαζε παράξενο που ήταν φρεσκοξυρισμένο.

«Είσαι ο ιερέας;» τον ρώτησε η Έρνελιθ.

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε ο άντρας. «Μέμντουρ ονομάζομαι.» Χωρίς να προσθέσει όνομα οίκου. Μονήρης ή όχι; Δεν είχε σημασία.

«Θέλω να σε ρωτήσω κάποια πράγματα. Εν ονόματι της Βασιλίσσας.»

«Και το δικό σου όνομα;»

«Το όνομά μου είναι Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ, μεράρχης και Προσωρινή Αρχόντισσα της Όσβελακ με διαταγή της Μεγαλειότητος. Είμαι εδώ αναζητώντας ένα μεγάλο πλήθος ανθρώπων. Πρόσφυγες. Χιλιάδες. Τους είδες, Σεβασμιότατε;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Μέμντουρ.

«Δεν πέρασε από τη Λόκραν κανένα πλήθος ανθρώπων;»

«Όχι, απ'ό,τι γνωρίζω.»

«Το να λες ψέματα σε απεσταλμένους της Μητέρας του Βασιλείου είναι έγκλημα, Σεβασμιότατε, οφείλω να σου θυμίσω.»

«Γιατί να πω ψέματα; Δεν πέρασε από εδώ κανένα μεγάλο πλήθος. Μπορείς να ρωτήσεις όποιον άλλο θέλεις, Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ.»

«Σκοπεύω να το κάνω,» αποκρίθηκε εκείνη. «Σ'ευχαριστώ για τις απαντήσεις σου.»

Και απομακρύνθηκε από τον Ναό του Σερτίνγκε μαζί με τους μαχητές της. Οι δρόμοι τριγύρω εξακολουθούσαν να είναι έρημοι.

«Θα πρέπει να χτυπήσουμε πόρτες,» της είπε η Κορβίκα, «αν είναι να μιλήσουμε σε άλλους. Ή να τις σπάσουμε.»

«Υπάρχει ένα πανδοχείο στην πόλη,» αποκρίθηκε η Έρνελιθ. «δεν το είδες πιο πριν;»

Δεν άργησαν να φτάσουν στην *Καρδιά του Τραγουδιού* και να μπουν στην τραπεζαρία, όπου ήταν αρκετοί πελάτες αλλά όλοι σιωπηλοί. Πολύ σιωπηλοί. Λοξοκοίταζαν τους μαχητές της Βασίλισσας μα κανείς δεν στρεφόταν να τους κοιτάξει ευθέως. Μια σερβιτόρα απομακρύνθηκε από μπροστά τους σαν ξαφνικά να είχε θυμηθεί μια επείγουσα δουλειά κάπου αλλού.

«Πώς μπορώ να σας εξυπηρετήσω;» ρώτησε ο άντρας που στεκόταν πίσω από το μπαρ, στο βάθος – μαυρόδερμος και καστανομάλλης, μουσάτος και εύσωμος.

Η Έρνελιθ βάδισε προς τη μεριά του, ενώ οι μαχητές της απλώνονταν μες στο δωμάτιο, με οπλολόγχες και πιστόλια στα χέρια. Η ίδια δεν κρατούσε όπλο. «Είσαι ο πανδοχέας;»

Ο άντρας κατένευσε. «Γέλντεφιρ. Τι μπορώ να κάνω για σας, κυρία;»

Η Έρνελιθ στάθηκε μπροστά στον πάγκο του μπαρ, αντικρίζοντας τον πανδοχέα, αγνοώντας τον άλλο άντρα που καθόταν δίπλα της προσπαθώντας να παριστάνει πως δεν την έβλεπε. «Είμαι εδώ με διαταγή της Μητέρας του Βασιλείου. Θέλω να μου απαντήσετε σε κάποιες ερωτήσεις.»

«Ασφαλώς. Να κεράσουμε κάτι;»

«Όχι. Πέρασε μια μεγάλη ομάδα ανθρώπων από εδώ πρόσφατα;»

«Από το πανδοχείο μου;»

«Από τη Λόκραν γενικά.»

«Πόσο μεγάλη ομάδα ανθρώπων;»

«Θα μπορούσες να την πεις κι ολόκληρη πόλη. Μια πόλη μεγαλύτερη από τούτη.»

«Τόσο μεγάλη ομάδα; Όχι, δεν πέρασε. Δεν έχω δει ποτέ να περνά από εδώ τόσο μεγάλη ομάδα, κυρία.»

«Είσαι σίγουρος; Ούτε κοντά από τη Λόκραν; Από τα δάση;»

«Δεν έχω ακούσει κάτι τέτοιο.»

Η Έρνελιθ στράφηκε στους πελάτες που κάθονταν στην τραπεζαρία και τους ρώτησε κι αυτούς, μιλώντας μεγαλόφωνα. Είπε πως όποιος της έδινε απάντηση θα έπαιρνε πενήντα βασιλικά.

Κανείς δεν απάντησε. Παρίσταναν τον Σιλίσβας.

Η Έρνελιθ στράφηκε πάλι στον Γέλντεφιρ. «Σ'ευχαριστώ για τη συνεργασία σου, πανδοχέα.»

«Μακάρι να μπορούσα να βοηθήσω. Θέλετε να κλείσετε δωμάτια;»

«Όχι.»

Η μεράρχης έφυγε από την *Καρδιά του Τραγουδιού* μαζί με τους μαχητές της, και πίσω της ψιθυριστές κουβέντες άρχισαν από τους πελάτες στην τραπεζαρία.

Ο Γέλντεφιρ ωλ Ένφερεκ χαλάρωσε ακόμα περισσότερο. Το πρώτο χαλάρωμα είχε έρθει όταν η πολεμίστρια της Βασίλισσας τον είχε ρωτήσει για μια μεγάλη ομάδα που μπορεί να πέρασε από τη Λόκραν. Ο πανδοχέας αρχικά φοβόταν ότι οι άνθρωποι της Σφετερίστριας μπορεί να βρίσκονταν εδώ αναζητώντας τον Χαμένο Πρίγκιπα που είχε φέρει πρόσφατα ο ξάδελφός του, ο Νέλδουρ, στην *Καρδιά του Τραγουδιού*. Αλλά προφανώς δεν είχαν έρθει γι' αυτόν.

Ποιους να έψαχναν;

Μεγάλη ομάδα ανθρώπων;... Θα μπορούσες να την πεις κι ολόκληρη πόλη. Μια πόλη μεγαλύτερη από τούτη, είχε πει η γυναίκα που είχε επάνω της τα αναγνωριστικά μεράρχη. Μονάχα μία απάντηση ερχόταν στο μυαλό του Γέλντεφιρ: *Ψάχνουν για τους πρόσφυγες από την Όσβελακ.*

Προχτές βράδυ είχε έρθει στη Λόκραν μια ομάδα ανθρώπων που ήταν αρκετά μεγάλη. Είχαν βγει από τα δάση, και μαζί τους ήταν ο Έρανκουρ, ο Γίγαντας των Δασών. Ο Γέλντεφιρ τού είχε μιλήσει, γιατί ο Έρανκουρ είχε κλείσει δωμάτια εδώ, στην *Καρδιά του Τραγουδιού*, για τον εαυτό του και τους ανθρώπους του – μαχητές της Κόμισσας των Σκιών αναμφίβολα. Φορούσε κάπα και είχε την κουκούλα σηκωμένη, αλλά ο Γέλντεφιρ τον είχε αναγνωρίσει. Θα τον αναγνώριζε και μόνο από το σώμα του, μα τον Νούρκας, χωρίς να δει

το πρόσωπό του! Δεν του είχε κάνει ερωτήσεις όμως – *η σιωπή είναι σύνεση* – και ούτε ο Γίγαντας των Δασών τού είχε πει τίποτα περισσότερο από τα απαραίτητα.

Η ομάδα που είχαν φέρει μαζί τους, αυτός και οι άνθρωποι της Κόμισσας, ήταν αρκετά μεγάλη, αλλά όχι, φυσικά, σαν πόλη μεγαλύτερη από τη Λόκραν. Δεν χωρούσαν, όμως, όλοι στην *Καρδιά του Τραγουδιού* για να φιλοξενηθούν. Ορισμένοι μόνο από αυτούς είχαν διανυκτερεύσει στο πανδοχείο· οι υπόλοιποι είχαν στήσει σκηνές στις ανατολικές παρυφές της Λόκραν. Το επόμενο πρωί είχαν φύγει όλοι, χωρίς να πουν κουβέντα σε κανέναν, παριστάνοντας τον Σιλίσβας. Και ούτε κανείς τούς είχε ζητήσει τον λόγο, βέβαια. Η Λόκραν, εκτός των άλλων, ήταν ελεύθερη πόλη· όποιος ήθελε ερχόταν, όποιος ήθελε έφευγε – κανένα πρόβλημα αν δεν ήταν εδώ για να ληστέψει, να κλέψει, ή να σκοτώσει. Ο Ιερέας Μέμντουρ ωλ Λόμαντερ ήταν Κύρης της Λόκραν μόνο για να φροντίζει κάποια βασικά κοινωφελή πράγματα· ούτε φόρους έπαιρνε ούτε φρουρά διατηρούσε. Υπήρχαν μόνο μερικοί Φύλακες της Λόκραν για περιπτώσεις έκτασης ανάγκης – άνθρωποι που οικειοθελώς βρίσκονταν σ' αυτό το σώμα, χωρίς να πληρώνονται.

Ο Γέλντεφιρ ωλ Ένφερεκ δεν άργησε ν' ακούσει ξανά τα ελικόπτερα των βασιλικών να περνάνε πάνω από την πόλη και ν' απομακρύνονται. *Στου Ιουράσκε τα χαντάκια*, τους ευχήθηκε, ενώ συγχρόνως έβλεπε, από ένα παράθυρο της τραπεζαρίας του πανδοχείου, τον κόσμο της Λόκραν να βγαίνει πάλι από τα σπίτια του.

Κεφάλαιο 5

Το Κάλεσμα του Θηρίου

τα νότια Χαρνώθια δάση, μέσα στον καταυλισμό των Ανυπότακτων, η γυναίκα που είχε έρθει να φέρει νέα έλεγε στον Έλκερθιν τον Θανατογέννητο για το περιστατικό στην Κέλμενκωθ: για τη διάσωση των δύο κρεμασμένων. Εκείνος την άκουγε καθισμένος μπροστά στη σκηνή του, ακονίζοντας ένα πλατυλέπιδο ξιφίδιο. Παραδίπλα, από τα δεξιά του, καθόταν η Ακνάριθ'λι – γαλανόδερμη, με όψη, όπως πάντα, βλοσυρή και μακριά μαύρα μαλλιά που έμοιαζε να μην έχουν ποτέ χτενιστεί. Από την άλλη μεριά στέκονταν τρεις άνθρωποι του Θανατογέννητου που είχαν φέρει την πληροφοριοδότη ως εδώ. Ανάμεσά τους ήταν κι ο Άρκαλβρι, το αγόρι που διψούσε για αίμα υποτακτικών της Σφετερίστριας.

«Μάλιστα,» είπε ο Έλκερθιν καθώς η γυναίκα τελείωσε την αναφορά της. Έπαψε να ακονίζει το ξιφίδιό του και το θηκάρωσε επάνω στο πανωφόρι του απ'όπου κρέμονταν κι άλλα όπλα.

«Γνωρίζεις ποιοι τόκαναν αυτό, Θανατογέννητε;» τον ρώτησε η γυναίκα. «Ποιοι έσωσαν τους κρεμασμένους;»

«Όχι,» απάντησε ο Έλκερθιν. «Αλλά σ'ευχαριστώ που μου το είπες, Μάλμεντιρ.»

«Δική μου η ευχαρίστηση να κάνω και το παραμικρό εναντίον της άτριχης λύκαινας που κάθεται στον Θρόνο.»

Ο Έλκερθιν στράφηκε στους τρεις ανθρώπους του που την είχαν οδηγήσει ως τη σκηνή του. «Φιλέψτε την κάτι, ρε. Μεσημέρι είναι.»

«Έλα μαζί μας,» της είπε ο Αναμμένος Χάνκαθιρ, και η Μάλμεντιρ τούς ακολούθησε ξανά. Τους δύο. Ο μικρός έμεινε εδώ, μπροστά στη σκηνή του Θανατογέννητου.

«Θες τίποτα, Άρκαλβρι;» τον ρώτησε ο Έλκερθιν.

Ο μικρός κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Πήγαινε, τότε.»

Ο μικρός απομακρύνθηκε.

Η Ακνάριθ είπε: «Ποιοι διάολοι του Ιουράσκε μπορεί να ήταν, Έλκερθιν;»

«Το ίδιο αναρωτιέμαι κι εγώ. Ούτε εμείς δε θα επιχειρούσαμε εύκολα κάτι τέτοιο. Και, απ'ό,τι είπε η Μάλμεντιρ, οι κρεμασμένοι ήταν απλώς ένα ζευγάρι που προσπάθησε να φυγαδέψει τα αγόρια του για να μη στρατολογηθούν· δεν ήταν κάποια σημαντικά πρόσωπα. Ποιοι θα ρίσκααν έτσι τις ζωές τους γι'αυτούς;»

«Ο Ξανθός Κουρσάρους; Ίσως νάταν δικοί του άνθρωποι.»

Ο Έλκερθιν ρουθούνισε. «Αποκλείεται ο Ξανθός νάκανε τέτοιο πράγμα παρά μόνο αν η κατάσταση ήταν... ακραία.»

«Ίσως να ήταν δικοί του άνθρωποι,» επανέλαβε η Ακνάριθ.

«Η Μάλμεντιρ δεν είπε κάτι τέτοιο.» Κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δε νομίζω ότι ήταν πειρατές αυτοί. Τους κρέμασαν επειδή απλά δεν ήθελαν να δώσουν τα παιδιά τους.»

«Ποιοι τους έσωσαν, λοιπόν; Υπάρχουν άλλοι στο Βασίλειο εκτός από εμάς που έστω θα διανοούνταν να το επιχειρήσουν;»

«Προφανώς, ναι. Και θέλω να τους γνωρίσω.»

«Θα τους αναζητήσουμε; Στις Σπαθωτές Ακτές;»

«Αποκλείεται να είναι εκεί κοντά πια.»

«Ίσως να πέρασαν από τους σταυρωτούς βράχους...»

«Ίσως.»

«Ίσως να είναι κατεργάρηδες του Ιουράσκε.»

«Ίσως. Αλλά τους περισσότερους απ'αυτούς τους ξέρουμε. Μπορείς να φανταστείς ποιοι το έκαναν;»

«Όχι,» παραδέχτηκε η Ακνάριθ.

Ο Έλκερθιν ένευσε. Ούτε εκείνος μπορούσε να φανταστεί ότι κάποια απ'αυτές τις ομάδες ταραχοποιών θα είχε πάει να σώσει δυο κρεμασμένους μέσα από τα χέρια των ανθρώπων της Σφετερίστριας και, μάλιστα, φονεύοντας έξι φρουρούς. Η Μάλμεντιρ τού είχε πει ότι, σύμφωνα με τις φήμες, ένας τούς σκότωσε και τους έξι, αλλά ο Έλκερθιν, φυσικά, δεν το θεωρούσε πιθανό. Πρέπει να ήταν τουλάχιστον τρεις – ή, έστω, δύο – που είχαν επιτεθεί μέσα απ'τα σκοτάδια για να τους ξεκάνουν.

Ποιοι δαίμονες του Βορέσας μπορεί να ήταν;

«Ξέρεις ποιος ίσως να ξέρει;» είπε ο Θανατογέννητος.

Η Ακνάριθ δεν μίλησε.

«Ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ. Έχει κάτι εξωφρενικές γνώσεις αυτός.»

«Ναι. Το πρόβλημα, όμως, είναι να τον βρεις.»

«Θα πρέπει να τον αναζητήσουμε στα στέκια του πάλι. Στο τέλος θα τον συναντήσουμε.»

«Δες να γνωρίζει και για την Κόμισσα των Σκιών;»

«Δεν το πιστεύω. Εκτός αν ήταν στην Όσβελακ όταν κατακτήθηκε.»

Η κατάκτηση της Όσβελακ ήταν τρομερό πλήγμα για την αντίσταση κατά της Σφετερίστριας· όλοι οι Ανυπότακτοι το καταλάβαιναν. Ήταν σαν η σκοτοφαγώμενη άτριχη λύκαινα να είχε κόψει το ένα πόδι της αντίστασης. Ο Έλκερθιν, όμως, δεν πίστευε ότι η Κόμισσα των Σκιών ήταν νεκρή, ούτε ότι είχε εγκαταλείψει την πόλη της. Κάποιο σχέδιο είχε στο μυαλό της η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν. Ο Θανατογέννητος δεν θα το απέκλειε ακόμα και να σκόπευε να ξεκινήσει γενικευμένη επανάσταση εναντίον της Βασίλισσας. Το ερώτημα ήταν πώς.

Ήθελε να τη βρει και να της μιλήσει, αλλά δεν είχε ξεκινήσει να την αναζητά από τώρα γιατί φοβόταν ότι θα ήταν δύσκολο να την εντοπίσει. Η Χάνκαθιρ, φεύγοντας από την Όσβελακ, μάλλον είχε πάει κάπου μέσα στα Χαρνώθια δάση. Αλλά πού; Ακόμα και για εκείνον και τους Ανυπότακτους του τα Χαρνώθια δάση ήταν ένας αχανής, επικίνδυνος λαβύρινθος παρότι γνώριζαν πολλά μονοπάτια και κρυψώνες τους.

Ο Θανατογέννητος είπε: «Νομίζω πως πρέπει να επισκεφτούμε τη Λόκραν.»

Άλλες δύο ημέρες ταξίδευαν οι πρόσφυγες της Όσβελακ μέσα στα Χαρνώθια δάση μέχρι να φτάσουν στο επόμενο μέρος όπου η Κόμισσα των Σκιών είχε υπόψη της να αφήσει ακόμα ένα τμήμα του πλήθους. Ήταν απόγευμα όταν βρέθηκαν εκεί, σ'ένα κοίλωμα του εδάφους που ήταν πολύ δύσκολο να το πλησιάσεις εκτός αν ήξερες τα μονοπάτια. Η βλάστηση ήταν τόσο πυκνή γύρω του που απαγόρευε την πρόσβαση. Το μέρος ήταν σχεδόν σαν σπηλιά, έτσι όπως το σκέπαζαν τα αρχαία δέντρα με τους πελώριους κορμούς και τις μπλεγμένες φυλλωσιές.

Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν εξήγησε στους ανθρώπους που θα έμεναν εδώ ότι δεν έπρεπε να επιχειρήσουν να φύγουν από μόνοι τους· εκτός των άλλων, ήταν επικίνδυνο να τους εντοπίσουν οι βασιλικοί που εξακολουθούσαν να χτενίζουν τα δάση. Θα βρισκόταν όμως η ίδια σε επαφή μαζί τους στέλνοντας λυκοκαβαλάρηδες, τους υποσχέθηκε.

Οι πρόσφυγες της Όσβελακ δεν έφεραν αντίρρηση, ούτε έκαναν ερωτήσεις. Έμοιαζαν πολύ εξουθενωμένοι είτε για το ένα είτε για το άλλο.

«Μη χάνετε το κουράγιο σας!» τους είπε η Χάνκαθιρ. «Σύντομα θα επιστρέψουμε όλοι στην Όσβελακ, στα σπίτια μας. Σας τ'ορκίζομαι στο όνομα του Χάρλαεθ Βοκ! Και σας δηλώνω πως, επίσης, ανέλπιστα, έχει παρουσιαστεί κάποιος που θα μας βοηθήσει να αλλάξουμε πολλά στο Βασίλειο.»

Μαζί με τους πρόσφυγες θα έμενε ο Έντλεμιρ, ο θείος της Χάνκαθιρ και ιερέας του Χάρλαεθ Βοκ, καθώς και η Ζιρίνα, η σύζυγος του Άνφιρ αλ Νασόλντουν. Αν και η τελευταία ζήτησε από τη Χάνκαθιρ να τους ακολουθήσει όταν θα πήγαιναν στην Όσβελακ για να σώσουν τον Άνφιρ· «μη μ'αφήσετε εδώ!» Η Χάνκαθιρ τής έδωσε τον λόγο της πως θα έρχονταν για εκείνη. Προς το παρόν, όμως, έπρεπε να μείνει. «Σε εμπιστεύομαι,» της είπε, «για να τους προσέχεις, να τους κρατήσεις ασφαλείς όσο δεν θα είμαι εγώ κοντά τους.» Και εννοούσε τους πρόσφυγες, φυσικά.

Με τη Ζιρίνα θα έμενε και ο Έντελθουρ ωλ Σάλντεμ, στρατιωτικός διοικητής της Όσβελακ και αδελφός του Λύκαρχου Λόντριβιρ ωλ Σάλντεμ, αυτός που ήταν μαζί της και στην Πύλη των Ψηλών Σκιών όταν ήρθε ο στρατός της Σφετερίστριας στην πόλη τους.

Επίσης, θα έμενε με τη Ζιρίνα και η μάγισσα Δαλνίραθ'λι, για περισσότερη ασφάλεια. Κι ανάμεσα στους πρόσφυγες ήταν και τα διδυμα αδέλφια Άλφεντουρ και Ηλέκτρα ωλ Νάρσελεμ, που είχαν τον τηλεοπτικό σταθμό της Όσβελακ, το *Φάσμα*, και θα δρούσαν τώρα ως υπαρχηγοί της Ζιρίνα εδώ, στο Σκεπαστό Χαμήλωμα, όπως έλεγαν τούτο το μέρος όσοι γνώριζαν καλά τα Χαρνώθια δάση.

Μέχρι να φτάσουν στο Σκεπαστό Χαμήλωμα, τις δυο μέρες που ταξίδευαν, ο Κάλνεντουρ συνεχώς αισθανόταν το άγριο κάλεσμα του Σερτίνγκε να γίνεται ολοένα και πιο δυνατό, ολοένα και πιο δελεαστικό. Προσπαθούσε όμως να το αγνοεί, να το κρατά σε απόσταση, με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου αλλά και με το μάθημα που έκανε στη Λουκία για την Καθομιλουμένη.

Η Λουκία το καταλάβαινε ότι κάτι τον απασχολούσε, κάτι τον ενοχλούσε εδώ· τον ήξερε πολύ καλά για να μην το καταλάβει. Και υποπτευόταν ότι, μάλλον, το πρόβλημα σχετιζόταν με τους θεούς της Μοργκιάνης. Γιατί, τι άλλο να ήταν; Εκτός αν σκεφτόταν τι θα έκανε τώρα ως Πρίγκιπας σε τούτη τη σκοτεινή διάσταση... Αλλά δεν του μίλησε για τίποτα από αυτά μέχρι στιγμής. Προσπαθούσε να μάθει την Καθομιλουμένη όσο το δυνατόν καλύτερα, γιατί ήταν σίγουρη ότι

θα της χρειαζόταν· δεν πρόκειται να έφευγαν από τη Μοργκιάνη μέσα στις επόμενες πέντε ημέρες – ούτε καν μέσα στις επόμενες *είκοσι*.

Τώρα, που είχαν φτάσει στο Σκεπαστό Χαμήλωμα και οι πρόσφυγες καταυλίζονταν για να διανυκτερεύσουν (και κάποιοι απ'αυτούς για να κατοικήσουν καιρό εδώ), η Λουκία κάθισε πλάι στον Κάλνεντουρ ο οποίος ήταν καθισμένος σε μια πέτρα μπροστά στη σκηνή τους. Κοιτά του, ο Δεξής και η Αριστερή έτρωγαν χειμερινούς καρπούς που οι ίδιοι είχαν αρπάξει από τα δέντρα του δάσους και σπάσει με τα νύχια τους. Τα φτερωτά ερπετά φαίνονταν παμφάγα· έτρωγαν από ποντίκια μέχρι χόρτα. Ο Ακατάλυτος προτιμούσε τα ποντίκια, και τώρα είχε πάει να κυνηγήσει· η Λουκία τον είχε χάσει μέσα στις απογευματινές σκιές. Αλλά επί του παρόντος δεν ήταν ο γάτος της που την απασχολούσε.

Ρώτησε τον Κάλνεντουρ: «Τι θα κάνεις μ'όλους αυτούς;» μιλώντας στην Καθομιλουμένη, για να του δείξει ότι είχε μάθει κάποια πράγματα.

«Με όλους αυτούς»,» τη διόρθωσε εκείνος. Και της είπε, στην Κοινή Υπερυδάτια: «Εννοείς τους Μοργκιανούς που με βλέπουν ως Πρίγκιπά τους, έτσι;»

«Θα πολεμήσεις τη Βασίλισσά τους;» – μιλώντας κι εκείνη στην Κοινή Υπερυδάτια τώρα.

Ο Κάλνεντουρ ήταν προβληματισμένος. «Αναφέρεσαι στο θέμα σαν να μη με αφορά πραγματικά...» παρατήρησε, κοιτάζοντας τη γη ανάμεσα στα μποτοφορεμένα πόδια του, με το πρόσωπό του κρυμμένο στη σκιά του καπέλου σκοτεινών δασών.

«Σε αφορά πραγματικά;»

«Δε μπορώ ν'αρνηθώ ότι είμαι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, Λουκία.»

«Αλλά δε θυμάσαι τίποτα από τη ζωή του...»

«Αυτό είν' αλήθεια. Όμως *είμαι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ.*»

«Αισθάνεσαι έχθρα για τη Βασίλισσά τους;»

«Δεν αισθάνομαι *τίποτα συγκεκριμένο* για τη Βασίλισσά τους,» παραδέχτηκε ο Κάλνεντουρ. «Όμως όσα ακούω και βλέπω γι'αυτήν δε με κάνουν να τη συμπαθώ.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Δε μπορώ να τους εγκαταλείψω, Λουκία. Με χρειάζονται.

»Φαίνεται πως όπου κι αν βρεθώ κάτι το... ιδιαίτερο συμβαίνει μαζί μου.»

«Εννοείς ότι στην Υπερυδάτια ήσουν ο Οφιομαχητής, κι εδώ πάλι είσαι κάποιος που...»

«Που θεωρούν ότι συμβαίνει κάτι *ιδιαίτερο* μαζί του. Και όντως συμβαίνει κάτι ιδιαίτερο μαζί μου, πέρα από το ότι με θέλουν για να διώξουν τη Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν από την εξουσία. Κι αυτό που συμβαίνει...» Έστρεψε το βλέμμα του προς τον άντρα που φαινόταν να τους πλησιάζει. «Αυτό που συμβαίνει δε μ'αρέσει.»

Η Λουκία ήταν σίγουρη ότι ο Γεώργιος μιλούσε τώρα για τους θεούς της Μοργκιάνης μα δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει τις σκέψεις του γιατί ο Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ, ένας από τους σιωπηλούς φιλοξενούμενους της Κόμισσας των Σκιών, αυτός που ισχυριζόταν ότι ήταν παλιός φίλος του Πρίγκιπα Κάλνεντουρ, έφτασε κοντά τους.

Χαμογελώντας, τους χαιρέτησε στη Συμπαντική.

Η Λουκία τον αντιχαιρέτησε στην Καθομιλουμένη.

«Έχεις αρχίσεις να μαθαίνεις,» της είπε ο Ραμάλθιν, φιλικά – στην Καθομιλουμένη κι αυτός.

Η Λουκία τον έβρισκε αρκετά συμπαθητικό, αλλά – για κάποιο λόγο που κι εκείνη δεν μπορούσε ακριβώς να προσδιορίσει – την ενοχλούσε αυτό που έκανε ο Ραμάλθιν τις δυο μέρες που ταξίδευαν: το ότι πλησίαζε τον Κάλνεντουρ και του μιλούσε για τα παλιά, προσπαθώντας να του θυμίσει ποιος ήταν, λέγοντάς του διάφορα περιστατικά από τη ζωή του ως Πρίγκιπας της Χάρνωθ, περιστατικά που είχαν περάσει μαζί, οι δυο τους. Τα ιστορούσε, μάλιστα, στη Συμπαντική (την οποία μιλούσε αρκετά καλά) για να τα καταλαβαίνει και η Λουκία· ήταν ευγενικός. Αλλά ο Κάλνεντουρ τού ζητούσε σε κάποιες στιγμές να χρησιμοποιεί την Καθομιλουμένη, για να αποτελεί η κουβέντα τους ακόμα ένα μάθημα για τη φίλη του. Κι εκείνη δεν είχε πρόβλημα μ'αυτό· ήθελε να μάθει. Νόμιζε πως, εκτός των άλλων, μαθαίνοντας τη γλώσσα των Μοργκιανών τούς κατανοούσε καλύτερα ως ανθρώπους. Αν και εξακολουθούσαν να της φαίνονται πολύ μυστηριώδεις. Όμως, μάλλον, τέτοια ήταν η φύση τους ούτως ή άλλως. Ο Κάλνεντουρ τής είχε πει ότι οι κάτοικοι της Μοργκιάνης ήταν πιο μυστικοπαθείς από άλλους ανθρώπους του Γνωστού Σύμπαντος, πράγμα το οποίο θεωρούσαν φυσιολογικό.

Τη Λουκία, ωστόσο, δεν την προβλημάτιζε αυτό όταν ερχόταν ο Ραμάλθιν· την προβλημάτιζε που προσπαθούσε να πλησιάσει τον Κάλνεντουρ. Και, ναι, ουσιαστικά ήξερε τον λόγο για τον προβληματισμό της, παρότι δεν ήθελε να τον παραδεχτεί ακόμα και στον εαυτό της,

παρότι προσπαθούσε να αποφύγει να τον σκεφτεί: Φοβόταν ότι ο Ραμάλθιν, γνωρίζοντας τον Κάλνεντουρ τόσο καλά όσο φαινόταν να τον γνωρίζει, ίσως να τον έκανε τελικά να θυμηθεί την παλιά του ζωή και να επιθυμεί να μείνει για πάντα στη Μοργκιάνη.

Η Λουκία δεν ήθελε ο Κάλνεντουρ – ο Γεώργιος – να μείνει εδώ· ήθελε να επιστρέψει στην Υπερυδάτια μαζί της. Μα την Έχιδνα, η θέση του ήταν στην Υπερυδάτια! Είχε ζήσει τόσα εκεί, ως Οφιομαχητής. Είχε ζήσει πράγματα που άλλοι άνθρωποι δεν θα τα ζούσαν ούτε αν είχαν δέκα ζωές. Στην Υπερυδάτια είχε ένα σωρό καλούς φίλους, και όλοι οι ιερείς της Έχιδνας τον θεωρούσαν εκλεκτό της θεάς τους. Τι είχε η Μοργκιάνη να του προσφέρει σε σχέση μ'αυτά; Οι τρελοί θεοί της δεν έμοιαζε να μπορούν να τον αφήσουν σε ησυχία! Το ίδιο κι οι άνθρωποί της που ήθελαν να διώξουν αυτή τη Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν από τον Θρόνο της Χάρνωθ.

«Κάθισε,» είπε ο Κάλνεντουρ στον Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ, κι εκείνος κάθισε κοντά τους κι έβγαλαν ξύλινες πίπες για να καπνίσουν καθώς σουρούπωνε – που σήμαινε ότι τα πάντα γίνονταν *ακόμα* πιο σκοτεινά απ'ό,τι ήδη ήταν, μέσα στα Χαρνώθια δάση.

Η Λουκία κάπνισε μαζί τους. Αυτό το χόρτο ονομαζόταν *ευδόκιμος*, της είχε πει ο Κάλνεντουρ, και φύτευε στις παρυφές των Χαρνώθιων δασών. Είχε μια έντονη, οξεία γεύση επάνω στη γλώσσα, όταν ρουφούσες τον καπνό από την πίπα, αλλά αυτή η γεύση σύντομα γινόταν γλυκιά μες στο στόμα, σχεδόν σαν να είχες δαγκώσει κάποιον ζουμερό καρπό. Της άρεσε της Λουκίας ο καπνός ευδόκιμου. Όμως ο Κάλνεντουρ την είχε προειδοποιήσει να προσέχει γιατί ήταν μεθυστικός. Αν κάπνιζες παραπάνω από μια πίπα μέσα σε μια ώρα, το κεφάλι σου άρχιζε να γίνεται ελαφρύ.

Ο Ραμάλθιν ξεκίνησε πάλι τα συνηθισμένα: έλεγε στον Κάλνεντουρ για τον παλιό καιρό στο Βασίλειο της Χάρνωθ, πριν από τον σφετερισμό του Θρόνου από τη Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν. Η Λουκία τούς άκουγε να μιλάνε χωρίς η ίδια να μιλά, καθώς – για χάρη της – χρησιμοποιούσαν μια τη Συμπαντική μια την Καθομιλουμένη, και μερικές φορές, μάλιστα, έλεγαν το ίδιο πράγμα και στις δύο γλώσσες – πάλι για χάρη της, προφανώς: για να μαθαίνει.

Ο Ακατάλυτος επέστρεψε πλάι της· τρίφτηκε πάνω στην αριστερή της μπότα.

Η Σιράλια'χοκ ωλ Κίριβεμ τούς πλησίασε σε λίγο και κάθισε κι εκείνη κοντά τους – η μάγισσα που ο Κάλνεντουρ είχε πει στη Λουκία

ότι ήταν ξαδέλφη του δολοφόνου του αδελφού του, του Βασιληά Άρκαλβιρ.

Η Σιράλια απλώς ένευσε προς τη μεριά της Λουκίας· δεν της μίλησε. Την κοίταζε με επιφύλαξη, γενικά· δεν ήταν εχθρική μαζί της αλλά ούτε και φιλική όπως ο Ραμάλθιν. *Πρέπει να της μοιάζω περίεργη. Ή, για κάποιο λόγο, δε με συμπαθεί.* Ούτε η Λουκία τη συμπαθούσε. Κάτι στην όψη της μαυρόδερμης, πρασινομάλλας Μοργκιανής δεν της άρεσε.

Η Ζέρκιλιθ δεν ήταν εδώ, και η Λουκία υπέθετε ότι πάλι με τον πατέρα της θα ήταν. Συνεχώς εκεί την έβρισκες, τελευταία: πλάι του. Η Λουκία δεν την αδικούσε. Τον είχε για πιθανώς νεκρό, και τώρα τον είχε συναντήσει ζωντανό – το μοναδικό ζωντανό μέλος του οίκου της ίσως, είχε εξηγήσει ο Κάλνεντουρ στη Λουκία. Και, ναι, εκείνη καταλάβαινε τη Ζέρκιλιθ, παρότι η ίδια δεν είχε και τόσο στενές επαφές με τους δικούς της στην Υπερυδάτια.

Ο Κάλνεντουρ και ο Ραμάλθιν κουβέντιαζαν μέχρι που έπεσε η νύχτα για τα καλά. Η Λουκία δεν μιλούσε καθόλου· τους παρατηρούσε μονάχα. Η Σιράλια μιλούσε σπάνια, απλώς για να σχολιάσει κάποια περιστατικά από τα παλιά, ή για να εξηγήσει ορισμένα πράγματα. Ο Κάλνεντουρ άκουγε και αυτήν και, κυρίως, τον Ραμάλθιν με μεγάλο ενδιαφέρον. Οτιδήποτε είχε σχέση με την παλιά ζωή του ήθελε να το μάθει, ελπίζοντας ότι όλα αυτά μπορεί να έκαναν τις κοιμισμένες αναμνήσεις του να ξυπνήσουν. Αν και κάτι τέτοιο δεν φαινόταν, μέχρι στιγμής, να μπορεί να συμβεί. Και ο Κάλνεντουρ αναρωτιόταν αν, μήπως, οι αναμνήσεις του δεν ήταν κοιμισμένες αλλά νεκρές· αν η Έχιδνα τις είχε, κάπως, σκοτώσει όταν τον Φίλησε μέσα στα βάθη των ατέρμονων θαλασσών της Υπερυδάτιας.

Καθώς κουβέντιαζε τώρα με τον Ραμάλθιν και τη Σιράλια, έβλεπε, από ένα σημείο της συζήτησής τους και μετά, τον Χάρλαεθ Βοκ να στέκεται μια πίσω από τον παλιό φίλο του μια πίσω από τη μάγισσα του Οίκου των Κίριβεμ. Αυτή η σκοτεινή, κουκουλωμένη μορφή με την αυτόφωτη, αργυρή κορόνα από αιχμηρές λεπίδες... Το Ιερό Δέος παρακολουθούσε. *Έκρινε* τον Πρίγκιπα που είχε επιστρέψει.

Ο Κάλνεντουρ δεν αισθανόταν εκφοβισμένος, ούτε ζητούσε τίποτα από τον Χάρλαεθ Βοκ. Είχε μάθει να είναι επιφυλακτικός και αναιδείς με τους θεούς – από την Υπερυδάτια.

Επιπλέον, η παρουσία του Σερτίνγκε, του Θηρίου της Πλάσης, που ήταν απλωμένη παντού στο Σκεπαστό Χαμήλωμα, έμοιαζε να

χλευάζει το Ιερό Δέος. Έκανε τον Χάρλαεθ Βοκ να φαίνεται εδώ, μέσα στα αχανή, άγρια δάση, ασημαντος: μια οντότητα που έπαιζε με στέμματα και θρόνους σαν παιδί.

Ο Ραμάλθιν και η Σιράλια έφυγαν, τελικά, πηγαίνοντας στις σκηνές τους για να ξεκουραστούν.

Η γιγαντολύκαινα του Κάλνεντουρ, που ήταν καθισμένη κοντά στη δική του σκηνή, έστρεψε τα μάτια της επάνω του, τα οποία εκείνος έβλεπε πάλι να φωσφορίζουν σαν κίτρινα φεγγάρια – το Θηρίο της Πλάσης. *Κυνηγέ... Απόψε... Θα κυνηγήσουμε... Κυνηγέ...*

Ο Κάλνεντουρ αγνόησε τον Σερτίνγκε. Στράφηκε στη Λουκία. «Δε λες τίποτα,» παρατήρησε.

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους κάτω από την κάπα της. Είχε μπει ο χειμώνας και έκανε πολύ κρύο παρά την ενεργειακή θερμάστρα που είχαν κοντά τους (αποφεύγοντας ακόμα να ανάβουν φωτιές, μην τους εντοπίσουν οι βασιλικοί). «Δεν έχω τίποτα να πω.» Και μειδίασε μέσα από τη σκιά του καπέλου σκοτεινών δασών. «“Η σιωπή είναι σύννεση”.»

«Αρχίζεις να με τρομάζεις,» της είπε ο Κάλνεντουρ.

Μετά – έχοντας ήδη φάει για βραδινό ενόσω ο Ραμάλθιν και η Σιράλια ήταν εδώ – μπήκαν στη σκηνή τους. Ο Δεξής, η Αριστερή, και ο Ακατάλυτος, ως συνήθως, τους ακολούθησαν, κουρνιαάζοντας στις γωνιές τους – ο γάτος μες στα πράγματα της Λουκίας, τα φτερωτά ερπετά μες στα πράγματα του Κάλνεντουρ.

Αφού έβγαλαν τις μπότες τους και τα πιο βαριά τους ρούχα, η Λουκία ρώτησε: «Γιατί ο άντρας της Χάνκαθιρ δεν φαίνεται να συμπαθεί τον Θόρεντιν; Ακόμα και *εχθρικά* θα έλεγα πως τον κοιτάζει. Και, γενικά, όλοι τους είναι επιφυλακτικοί μαζί του. Απ’την άλλη, όμως, φαίνεται να τον εμπιστεύονται· σίγουρα δεν θεωρούν πως μπορεί να είναι κατάσκοπος της Βασίλισσας.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ, «σίγουρα δεν το θεωρούν αυτό.»

«Ποιο είναι το πρόβλημά τους, τότε;»

«Δεν ξέρω. Κάτι το οικογενειακό, υποθέτω.»

«Χτες βράδυ τον είδα να μπαίνει στη σκηνή της Δαλνίραθ’λι, και το πρωί να βγαίνει πάλι από εκεί...»

«Και λοιπόν; Ίσως να είναι εραστές.»

«Απλά λέω... Μάλλον ποτέ δεν θα μάθουμε γιατί δεν τον συμπαθούν, έτσι όπως είναι αυτοί οι Μοργκιανοί.»

Ο Κάλνεντουρ μειδίασε, καθώς είχαν μόλις ξαπλώσει πλάι-πλάι, γυρισμένοι ώστε να αντικρίζονται. «Κι εγώ από “αυτούς” είμαι.»

«Για κάποιο λόγο το ξεχνάω, όμως.» Η Λουκία άγγιξε το πρόσωπό του με το αριστερό χέρι, φίλησε τα χείλη του.

Ο Κάλνεντουρ την τράβηξε ακόμα πιο κοντά του, και το φιλή τους φούντωσε. Τα σώματά τους ξύπνησαν, και, βγάζοντας τα ρούχα τους το ένα μετά το άλλο, τράβηξαν μια ζεστή κουβέρτα από πάνω τους και έκαναν έρωτα στριφογυρίζοντας μέσα της. Για τη Λουκία, το να κάνει έρωτα με τον Γεώργιο εδώ, στη Μοργκιάνη, ήταν σχεδόν σαν να κάνει έρωτα με άλλο άνθρωπο αλλά, συγχρόνως, με κάποιον που ήξερε καλά. Η απουσία της τρομερής δύναμης του Οφιομαχητή ήταν αισθητή.

Τελειώνοντας, κοιμήθηκαν αγκαλιασμένοι, χωρίς να ντυθούν, παρά την παγερή νύχτα έξω απ'τη σκηνή τους...

...και ο Κάλνεντουρ ονειρεύτηκε.

Μέσα στο όνειρό του άκουσε τον άνεμο να τον φωνάζει: *Κυνηγέ... Έλα... Να κυνηγήσουμε... Κυνηγέ...* Η φωνή του Σερτίνγκε. Κι ανοίγοντας τα βλέφαρά του, ακόμα ονειρευόμενος, είδε την κουρτίνα της σκηνής να παραμερίζεται από ένα γκριζότριχο κεφάλι με μαύρες τρίχες γύρω από μάτια που φωσφόριζαν σαν κίτρινα φεγγάρια. Το κεφάλι της γιγαντολύκαινάς του. Και ο Κάλνεντουρ αισθανόταν ένα πολύ έντονο κάλεσμα από εκεί. Έβγαλε την κουβέρτα από πάνω του και σηκώθηκε· έπιασε το παντελόνι του και το πανωφόρι του και τα φόρεσε. Μέσα στο όνειρό του, πλησίασε τη γιγαντολύκαινα βγαίνοντας από τη σκηνή...

Έξω από το όνειρό του, η Λουκία ξύπνησε νιώθοντας τον Γεώργιο να σηκώνεται από δίπλα της. Η σκηνή ήταν σκοτεινή· η Λουκία δεν έβλεπε τίποτα· άκουγε, όμως, κινήσεις. *Βάζει τα ρούχα του;* «...Γεώργιε;» έκανε, μουδιασμένη.

Είδε την κουρτίνα να παραμερίζει και μια μορφή να βγαίνει.

«Γεώργιε!» αναφώνησε, κλοτσώντας την κουβέρτα από πάνω της καθώς τινάζοταν όρθια, γυμνή παρά το κρύο.

Η κουρτίνα έκλεισε, κάνοντας απλώς την ποιότητα του σκοταδιού ν'αλλάξει, γιατί δεν είχε μπει πραγματικό φως από το άνοιγμά της· ο καταυλισμός ήταν σκοτεινός, για λόγους ασφαλείας, και το φεγγαρόφωτο των δύο φεγγαριών της Μοργκιάνης μετά βίας γλιστρούσε μες στο Σκεπαστό Χαμήλωμα, όπως και σχεδόν παντού στα Χαρνώθια δάση.

«Γεώργιε!» φώναξε η Λουκία, και παραμέρισε την κουρτίνα της σκηνής, κοιτάζοντας έξω. Αντίκρισε έναν γιγαντόλυκο που τα μάτια του γυάλιζαν στο σκοτάδι, κι έναν καβαλάρη στη ράχη του – ο Γεώργιος! «Πού πας; Τι κάνεις;»

Ο γιγαντόλυκος – η *γιγαντολύκαινα*· σίγουρα ήταν η γιγαντολύκαινά του – έβγαλε ένα υπόκωφο γρύλισμα κι έτρεξε μες στον προσφυγικό καταυλισμό.

Η Λουκία, αγνοώντας το έντονο κρύο, την κυνήγησε, ξυπόλυτη, γυμνή. «Γεώργιε! *Γεώργιε! Πού πας; Τι κάνεις; ΓΕΩΡΓΙΕ!*»

Η γιγαντολύκαινα εύκολα την άφησε πίσω της, περνώντας από τα άκρα του καταυλισμού, τρέχοντας στα δάση. Η Λουκία σκόνταψε κάπου – σε πέτρες, σε ρίζες, σε *κάτι* – τα δάχτυλα του αριστερού της ποδιού πόνεσαν, έπεσε στα γόνατα, γρυλίζοντας, βρίζοντας. Και η γιγαντολύκαινα χάθηκε απ'τα μάτια της προτού προλάβει να σηκωθεί.

Δυο άλλοι λυκοκαβαλάρηδες, όμως, ήρθαν προς το μέρος της Λουκίας. «Εσύ εκεί!» άκουσε μια φωνή στην Καθομιλουμένη. «Τι κάνεις;»

«Μην κινείσαι!» απείλησε ο δεύτερος λυκοκαβαλάρης, επίσης στην Καθομιλουμένη.

Η Λουκία τούς καταλάβαινε. Με το ένα χέρι έκρυψε το στήθος της, αν και ήξερε ότι δεν μπορούσαν να διακρίνουν τίποτα ιδιαίτερο μέσα σ'αυτό το σκοτάδι. Αμφέβαλλε αν μπορούσαν καν να διακρίνουν ότι ήταν γυμνή–

«Τι κάνεις γυμνή μες στο δάσος;» τη ρώτησε ο πρώτος λυκοκαβαλάρης. Μάλλον *μπορούσαν* να το διακρίνουν, τελικά...

«Έφυγε!» τους είπε δείχνοντας προς τη μεριά όπου είχε τρέξει η γιγαντολύκαινα του Γεώργιου. «Ο...» Δίστασε να πει ο *Πρίγκιπας Κάλνεντουρ*, γιατί δεν το ήξεραν όλοι ότι ήταν μαζί τους. Όχι ακόμα. Η Κόμισσα των Σκιών και ο ίδιος είχαν αποφασίσει, για την ώρα, να κρατήσουν αυτό το νέο μόνο σ'έναν περιορισμένο κύκλο ατόμων. «Η... Να μιλήσω. Τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν.» Χρησιμοποιώντας την Καθομιλουμένη δεν μπορούσε να σχηματίσει και τόσο καλές προτάσεις.

Ο δεύτερος λυκοκαβαλάρης τη σημάδευε με οπλολόγη· είτε κάτι που η Λουκία δεν κατάλαβε και, μετά, κάτι που κατάλαβε: «Μες στον καταυλισμό!» Της ζητούσε να επιστρέψει στον καταυλισμό; Τι νόμιζε, ότι προσπαθούσε να αποδράσει; Για τι την είχε περάσει; Είχαν αιχμαλώτους εδώ πέρα;

Η Λουκία προχώρησε προς τον καταυλισμό, τρέμοντας από το κρύο, σαν ξαφνικά τώρα να το ένιωθε στο γυμνό πετσί της. Μπήκε ανάμεσα στις σκηνές και φρουροί την περιτριγύρισαν· η φωτεινή δέσμη ενός φακού έπεσε πάνω της, και η Λουκία γρύλισε: «Πάρτε αυτή τη μαλακία μακριά μου!» στη Συμπαντική, κρύβοντας το σώμα της με τα χέρια της.

Ξαφνικά, ο Θόρεντιν αλ Νασόλντουν την πλησίασε, ρίχνοντας μια κάπα στους ώμους της, τυλίγοντάς την. «Τι στην ουρά του Ιουράσκε κάνεις εδώ;» τη ρώτησε – μιλώντας στη Συμπαντική κι αυτός. «Τρελάθηκες;»

«...Ο Κάλνεντουρ,» είπε η Λουκία τρέμοντας. «Έφυγε... Βγήκε απ'τη σκηνή μας χωρίς να πει τίποτα, καβάλησε τη λύκαινα... Έφυγε... Κάτι – κάτι τού συμβαίνει!»

Ο Θόρεντιν στράφηκε στους φρουρούς. «Όλα εντάξει,» τους είπε στην Καθομιλουμένη. «Δική μας είναι. Δεν είναι _____» – αυτή τη λέξη η Λουκία δεν την κατάλαβε – «της Σφετερίστριας.» Τη λέξη *σφετερίστρια* την κατάλαβε γιατί πρόσφατα ο Κάλνεντουρ της την είχε μάθει.

Οι φρουροί κοίταζαν τον Θόρεντιν με επιφύλαξη.

Μια γυναικεία φωνή: «Τι είναι, _____;» Ακόμα μια λέξη που η Λουκία δεν κατάλαβε. Στράφηκε και είδε μια μαυρόδερμη, γαλανομάλλα κοπέλα. Η κόρη της Κόμισσας δεν ήταν αυτή; Η Ζαφειρία;

«Πού είναι η μητέρα σου;» τη ρώτησε ο Θόρεντιν. «Φώναξέ την, γιατί εμένα _____.» Αγριοκοίταξε τους φρουρούς, σαν λύκος έτοιμος να τους δαγκώσει.

«Λουκία!» Η Ζέρκιλιθ πλησίασε περνώντας ανάμεσα από τους άλλους. «Τι γίνεται εδώ, Λουκία;» Μιλούσε στη Συμπαντική.

Η Λουκία της είπε, στην Κοινή Υπερυδάτια (που, μάλλον, μόνο οι δυο τους ήξεραν): «Ο Γεώργιος εξαφανίστηκε. Καβάλησε ξαφνικά τη γιγαντολύκαινά του κι έτρεξε μες στα δάση. Κάτι τον έπιασε. Αυτοί οι θεοί τους, Ζέρκιλιθ! Πρέπει να τον βοηθήσουμε!»

Η Ζέρκιλιθ κοίταζε με γουρλωμένα μάτια, σαστισμένη.

«Τι είναι, Θόρεντιν;» Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν είχε έρθει προτού πάει η κόρη της να τη φωνάξει. Τυλιγμένη σε μια ζεστή κάπα, χωρίς το καπέλο σκοτεινών δασών στο κεφάλι της, με τα γαλανά μαλλιά της λυτά.

«Την έπιασαν στα _____ του καταυλισμού,» αποκρίθηκε ο Θόρεντιν. «Νομίζουν ότι είναι _____ της Σφετερίστριας. Η ίδια μου λέει ότι ο Κάλνεντουρ έφυγε· κάτι _____.»

Η Χάνκαθιρ έστρεψε το βλέμμα της στη Λουκία.

Η Ζέρκιλιθ είπε στην Κόμισσα, στη Συμπαντική: «Λέει αλήθεια, Αρχόντισσά μου. Κάτι κακό έγινε.»

«Ελάτε στη σκηνή μου,» είπε η Χάνκαθιρ, επίσης στη Συμπαντική και κάνοντας νόημα στους φρουρούς να παραμερίσουν. Εκείνοι αμέσως υπάκουσαν.

«Όχι!» πετάχτηκε η Λουκία. «Πρέπει να βιαστούμε! Πρέπει να τον προλάβουμε! Δεν ξέρει τι κάνει. Κάτι τον έχει πιάσει – αυτοί οι θεοί σας... Πρέπει να τον–»

«Με παραξενεύει, κατά πρώτον, που οι φρουροί μου δεν τον σταμάτησαν,» της είπε η Χάνκαθιρ, ψύχραιμα, εξακολουθώντας να μιλά στη Συμπαντική. «Προσέχουν για πράκτορες της Σφετερίστριας που μπορεί να θέλουν να φύγουν από το σύνολό μας για να προδώσουν τη θέση μας. Έχουμε ήδη σκοτώσει αρκετούς.»

«Δεν είναι ο εαυτός του.»

«Τι εννοείς;»

«Είναι... Οι θεοί σας– Κάτι τού κάνουν οι θεοί σας!»

Η Χάνκαθιρ την κοίταζε με μάτια που γυάλιζαν στα λιγοστά φώτα που είχαν ανάψει τριγύρω – φακοί, φωτόλιθοι. «Ελάτε στη σκηνή μου,» επανέλαβε.

Κεφάλαιο 6

Ο Κυνηγός της Πλάσης

Κάθισε πάνω σε ζεστές γούνες, ακόμα τυλιγμένη στην κάπα του Θόρεντιν, και η Κόμισσα των Σκιών τής έδωσε μια κούπα κρασί. Η Λουκία μετά βίας μπορούσε να την κρατήσει με τα δύο χέρια της που έτρεμαν από το κρύο. Είχε ξεπαγιάσει. Σήκωσε το ποτό ως τα χείλη της και ήπιε, νιώθοντας να της κάνει καλό καθώς γλιστρούσε μέσα της.

Η σκηνή της Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν φωτιζόταν από μια ενεργειακή λάμπα, και, εκτός από την Κόμισσα, εδώ ήταν ο άντρας της, Βέλερντιν, ο Θόρεντιν, η Ζαφειρία, και η Ζέρκιλιθ. Όλοι τους κοίταζαν τη Λουκία, όρθιοι.

«Πες μας τι έγινε,» της ζήτησε η Χάνκαθιρ, στη Συμπαντική.

«Σας είπα: έφυγε. Σηκώθηκε και βγήκε απ'τη σκηνή μας, καβάλησε τη λύκαινά του, που τον περίμενε απέξω σα να ήταν έτοιμη για εκείνον, και έφυγε, χάθηκε μες στα δάση. Του φώναζα μα... μα ίσως να μη μ'άκουγε καν. Οι θεοί σας του το έκαναν αυτό! Οι θεοί σας!»

«Τι εννοείς ότι οι θεοί μας του το έκαναν; Δεν καταλαβαίνω τι λόγο μπορεί να είχε ο Κάλνεντουρ για να φύγει έτσι. Και δεν καταλαβαίνω πώς είναι δυνατόν να μην τον σταμάτησαν οι φρουροί μου.»

«Τον είχε καταλάβει ένας απ'τους θεούς σας – γι'αυτό δεν μπορούσαν να τον σταματήσουν! Πρέπει να τον βρούμε, αλλιώς... αλλιώς δεν ξέρω πού μπορεί να τον οδηγήσει μέσα σε τούτα τα δάση!»

«Τι προσπαθείς να μας πεις;» ρώτησε ο Βέλερντιν, μιλώντας κι αυτός στη Συμπαντική. «Ότι ο Πρίγκιπας είναι... τρελός;»

«Αρχόντισσά μου,» είπε η Ζέρκιλιθ στη Χάνκαθιρ, «είναι κάτι που πρέπει να σας εξηγήσουμε. Κάτι που ο Πρίγκιπας είχε αποφασίσει να μη σας φανερώσει ακόμα.»

«Προφανώς.» Στράφηκε στη μεριά της, περιμένοντας τη συνέχεια.

Η Ζέρκιλιθ αναστέναξε. «Κοιτάξτε... Ο Πρίγκιπας... Στην Υπερυδία είχε έρθει σε επαφή με την Έχιδνα, την ισχυρότερη θεά αυτής της διάστασης. Η Έχιδνα τον έσωσε από βέβαιο πνιγμό – ή, τουλάχιστον, έτσι εκείνος νομίζει.»

«Έτσι είναι,» διόρθωσε η Λουκία.

«Ο Κάλνεντουρ,» συνέχισε η Ζέρκιλιθ, «είναι “Φιλημένος της Έχιδνας” στην Υπερυδάτια – κάτι σαν Εκλεκτός της – και έχει τρομερή σωματική δύναμη· μπορεί να γκρεμίσει ολόκληρες πύλες. Κυριολεκτικά. Τον ξέρουν ως “ο Οφιομαχητή” εκεί.

»Καθώς φύγαμε από την Υπερυδάτια, αυτή η επαφή του με την Έχιδνα... έσπασε. Και τώρα εδώ, στη Μοργκιάνη, μπορεί να έρχεται σε επαφή με τους δικούς σας θεούς. *Τους βλέπει*, Αρχόντισσά μου. Βλέπει μορφές που εμείς δεν τις βλέπουμε. Και όλοι τους του ζητάνε να... να τους πάρει μέσα του. Να γίνει ένα μ'αυτούς–»

«Και είσαι σίγουρη πως ο Πρίγκιπας δεν είναι τρελός;» τη διέκοψε ο Βέλερντιν.

Η Χάνκαθιρ έπιασε τον αγκώνα του συζύγου της σαν για να του πει να περιμένει.

«Δεν είναι τρελός,» αποκρίθηκε η Ζέρκιλιθ. «Ο Κάλνεντουρ πήρε μέσα του τον Βορέσας τον Θανατοδότη, κι έτσι κατάφερε να σκοτώσει τους έξι φρουρούς που ήταν γύρω από τις κρεμάλες του Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ και της γυναίκας του. Μετά, ο Ιουράσκε τον οδήγησε στον Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ· και στη συνέχεια, παίρνοντας τον Ιουράσκε μέσα του, ο Κάλνεντουρ μάς οδήγησε όλους έξω από τους λοφότοπους των Σπαθωτών Ακτών χωρίς να μας εντοπίσουν οι άνθρωποι της Βασίλισσας.

»Μετά, όταν είχαμε μπει στα Χαρνώθια δάση μαζί με τον Θόρεντιν, Ίσκιοι μάς επιτέθηκαν...» Έστρεψε το βλέμμα της στον Θόρεντιν αλ Νασόλντουν.

Κι εκείνος είπε: «Τους έδιωξε καλώντας κάποιον θεό;»

«Τον Νούρκας, προφανώς.»

«Είπε, όμως, ότι... ότι είναι σαμάνος, ότι γνωρίζει κάποια μαγική μέθοδο που...»

«Επειδή δεν ήθελε να σου φανερώσει την αλήθεια ακόμα. Είναι προβληματισμένος κι εκείνος από αυτά που βλέπει.»

«Και τι συνέβη τώρα;» ρώτησε η Χάνκαθιρ. «Γιατί έφυγε μες στα δάση;»

«Δε μπορώ να ξέρω, Αρχόντισσά μου· αλλά σίγουρα κάποιος θεός ευθύνεται – η Λουκία έχει δίκιο. Αυτό, επιπλέον, εξηγεί το γεγονός ότι οι φρουροί σας δεν τον είδαν για να τον σταματήσουν. Μόνο η Λουκία φαίνεται να τον είδε.»

«Πρέπει να τον βρούμε,» είπε η Λουκία. «Δε μπορούμε να τον εγκαταλείψουμε. *Πρέπει να τον βρούμε.*» Είχε τελειώσει όλο το κρασί στην κούπα της, όσο μιλούσαν, αλλά ακόμα κρύωνε.

Ο Βέρδαλιρ'χοκ δεν μπορούσε να τον εντοπίσει ούτε με Ξόρκι Ανιχνεύσεως ούτε με Ξόρκι Ζωικής Οράσεως. «Δεν ξέρω πού ίσως να βρίσκεται, *νιρλίσα,*» είπε στη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, στην Καθομιλουμένη: και η Λουκία τον κατάλαβε. Ο Γεώργιος τής είχε εξηγήσει πως η λέξη *νιρλίσα* δεν μεταφραζόταν καλά ούτε στη Συμπαντική ούτε στην Κοινή Υπερυδάτια· έτσι αποκαλούσες μια Μοργκιανή γυναίκα για να δείξεις σεβασμό ή εκτίμηση – ή και τα δύο – προς το άτομό της.

(«Και για τους άντρες,» τον είχε ρωτήσει η Λουκία, «τι αντίστοιχο υπάρχει;»

«Δεν υπάρχει τίποτα αντίστοιχο.»)

Στέκονταν τώρα όλοι τους μπροστά από τη σκηνή της Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν. Η Λουκία είχε ντυθεί· είχε επιστρέψει στη σκηνή που, πιο πριν, μοιραζόταν με τον Κάλνεντουρ και είχε βάλει βιαστικά παντελόνι, πανωφόρι, μπότες, και κάπα. Την κάπα του Θόρεντιν τού την είχε επιστρέψει ευχαριστώντας τον.

«Δε μπορώ να κάνω κάτι άλλο,» είπε ο Βέρδαλιρ'χοκ, με τον δασογέρακά του πασμένο στο χοντρό γάντι του αριστερού του χεριού, έχοντας μόλις επιστρέψει από την έρευνά του στα νυχτερινά δάση. «Πρέπει να έχει απομακρυνθεί, γι'αυτό κιόλας το Ξόρκι Ανιχνεύσεως δεν τον εντοπίζει. Αλλά ούτε και τα Μάτια του Δάσους τον είδαν πουθενά, και έψαξαν σε απόσταση... γύρω στα δέκα, δεκαπέντε χιλιόμετρα, υπολογίζω, Αρχόντισσά μου.»

«Ο Πρίγκιπας είναι με το Θηρίο της Πλάσης.»

Στράφηκαν όλοι για να δουν τον Φέτανιρ, τον Αρχιερέα του Σερτίνγκε. Δεν φορούσε την κοκάλινη μάσκα του, τώρα, αλλά η Λουκία το καταλάβαινε πως ήταν αυτός. Ήταν ντυμένος με εκείνα τα άμφια που αποτελούνταν από τομάρια ζώων και πλεγμένα φύλλα και κλωνάρια.

Τα λόγια του – στην Καθομιλουμένη, φυσικά – η Λουκία μετά βίας τα είχε καταλάβει, επειδή ο Κάλνεντουρ τής είχε μάθει τις ονομασίες των θεών. *Το Θηρίο της Πλάσης... ο Σερτίνγκε.*

Μετά, όμως, ο Φέτανιρ μίλησε με τη Χάνκαθιρ έτσι που η Λουκία δεν μπορούσε να καταλάβει τίποτα περισσότερο από μερικές σκόρπιες λέξεις.

Στράφηκε στη Ζέρκιλιθ. «Τι λένε;»

«Ο Αρχιερέας ισχυρίζεται πως αισθάνθηκε πολύ έντονη την παρουσία του Σερτίνγκε, και πιστεύει ότι ο Κάλνεντουρ είναι μαζί του. Πρέπει να έχει δίκιο, Λουκία. Εδώ, μέσα στα Χαρνώθια δάση, είναι πολύ πιθανό να ήρθε σε επαφή με τον Σερτίνγκε. Είναι θεός της φύσης και των θηρίων.»

«Τον τρέλανε. Τον έκανε να μην ξέρει τι του γίνεται. Πρέπει να τον βρούμε, Ζέρκιλιθ!»

«Πώς;»

Η Λουκία θυμήθηκε ξαφνικά τον Δεξή και την Αριστερή, τα δύο φτερωτά ερπετά. Τι είχαν γίνει; Πού ήταν; Ίσως αυτά να μπορούσαν, κάπως, να βρουν τον Γεώργιο. *Μπήκαν στη σκηνή μας όταν μπήκαμε κι εμείς...* Αλλά όταν η Λουκία επέστρεψε στη σκηνή για να ντυθεί δεν τα είδε πουθενά· είδε μόνο τα γυαλιστερά μάτια του Ακατάλυτου να την κοιτάζουν από το σκοτάδι.

Ακολούθησαν τον Γεώργιο;

Στράφηκε και βάδισε πάλι προς τη σκηνή.

Η Ζέρκιλιθ την ακολούθησε. «Πού πηγαίνεις;»

Η Λουκία τής εξήγησε· και, καθώς της εξηγούσε, ο Νέλδουρ, ο Αρχικαλεστής του Πεπρωμένου, με τον Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ στο κατόπι του, τις πλησίασε ρωτώντας τι συνέβαινε, γιατί αυτή η νυχτερινή αναστάτωση.

«Ο Κάλνεντουρ,» του είπε η Λουκία. «Εξαφανίστηκε. Ο Σερτίνγκε τον κατέλαβε.»

«Τι;»

«Ο Κάλνεντουρ δεν είναι αυτό που νομίζεις, Αρχικαλεστή. Δεν είναι Εκλεκτός του θεού σου – όχι ακριβώς. Είναι, ίσως, Εκλεκτός όλων των θεών της Μοργκιάνης. Όλοι τους τον θέλουν. Και τώρα ο Σερτίνγκε τον έκλεψε. Ο Κάλνεντουρ έχασε τα λογικά του· δεν ήξερε τι έκανε. Δεν μπορεί να ήξερε!» Έφτασαν μπροστά στη σκηνή, και η Λουκία παραμέρισε την κουρτίνα και μπήκε, ψάχνοντας μες στα πράγματα του Κάλνεντουρ για τον Δεξή και την Αριστερή... και μη βρίσκοντάς τους πουθενά. Ούτε καν ο Ακατάλυτος δεν ήταν εδώ πια. *Ακολούθησαν τον Γεώργιο; Πήγαν μαζί του;* Δεν είχε προσέξει τα φτερωτά ερπετά να πετάνε από πάνω του όταν εκείνος απομακρυνόταν καβάλα στη γιγαντολύκαινα...

Εν τω μεταξύ, έξω από τη σκηνή, ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ ρώτησε τη Ζέρκιλιθ στην Καθομιλουμένη: «Λέει αλήθεια; Τι εννοεί ότι όλοι οι θεοί τον θέλουν;»

«Αλήθεια λέει,» αποκρίθηκε εκείνη. «Πώς νομίζεις ότι έδιωξε τους Ίσκιους; Με τη δύναμη του Ιουράσκει; Ο Νούρκας ήταν μέσα του, Αρχικαλεστή.»

Η όψη του Νέλδουρ έγινε ακόμα πιο προβληματισμένη μέσα στο σκοτάδι της κουκούλας του, όπου η Ζέρκιλιθ μετά βίας μπορούσε να τη διακρίνει στο ανάμεικτο αργυρό και πράσινο φως των φεγγαριών.

«Και πώς νομίζεις ότι σώσαμε τον Θέλεντιρ και τη Νάλντιρ από τις κρεμάλες της Σφετερίστριας;» συνέχισε η Ζέρκιλιθ δείχνοντας με το βλέμμα της τον Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ που στεκόταν παραδίπλα. «Ο Κάλνεντουρ πήρε μέσα του τον Βορέσας τον Θανατοδότη και σκότωσε τους έξι φρουρούς προτού προλάβουν να καταλάβουν τι συνέβαινε.»

Τα μάτια του Αρχικαλεστή γούρλωσαν. «Τον Θανατοδότη...»

«Ναι. Και όλοι οι θεοί προσπαθούν να τον κρατήσουν, να τον κάνουν δικό τους – όπως κι ο Ιουράσκει.»

Η Λουκία βγήκε τότε απ'τη σκηνή. «Δεν είν' εδώ,» είπε, στη Συμπαντική. «Ο Δεξής κι η Αριστερή. Δεν είν' εδώ, Ζέρκιλιθ. Ίσως να είναι με τον Κάλνεντουρ. Ίσως να μας οδηγ–»

Φτεροκοπήματα από πάνω τους. Ύψωσαν τα μάτια και είδαν δυο φτερωτές φτιγούρες να κάνουν κύκλους.

Ο Δεξής και η Αριστερή.

Δεν ήταν, τελικά, με τον Κάλνεντουρ· ήταν εδώ.

Η Λουκία τούς κοίταξε με αδημονία, ελπίζοντας πως ίσως να προσπαθούσαν να τους οδηγήσουν σ'αυτόν. Αλλά τα ερπετά ήρθαν και γαντζώθηκαν στους ώμους της, ο Δεξής αριστερά, η Αριστερή δεξιά, συρίζοντας αγριεμένα, τινάζοντας τις φτερούγες τους, καταφανώς σε έντονη ανησυχία.

Ούτε αυτοί ξέρουν πού είναι ο Γεώργιος... σκέφτηκε η Λουκία, απογοητευμένη.

Ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ είπε: «Μόνο το Πεπρωμένο μπορεί να μας οδηγήσει σ'αυτόν.»

Οι μαχητές της Βασίλισσας ήταν καταυλισμένοι στα βάθη των Χαρνώθιων δασών, μες στη νύχτα. Μισθοφόροι και Αγωνιστές του Βασιλείου. Ακόμα δεν είχαν βρει κανένα ίχνος των προσφύγων από την

Όσβελακ, αλλά η Προσωρινή Αρχόντισσα, η Μεράρχης Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ, πρόσταζε να συνεχίσουν να ψάχνουν.

Τώρα, οι φρουροί μιας μεριάς του καταυλισμού άκουσαν ένα τρομαχτικό γρύλισμα από τα σκοτάδια, κι ορισμένοι νόμιζαν ότι ίσως να ήταν κάποιο δαιμονικό πνεύμα, όπως άλλα που είχαν συναντήσει στα δάση· δεν μπορεί να έβγαινε από λαιμό ζώου τέτοιος εφιαλτικός ήχος! Ύψωσαν τις οπλολόγχες τους, όμως, για καλό και για κακό—

—αλλά δεν πρόλαβαν να τις χρησιμοποιήσουν καθώς μια σκοτεινή μορφή τινάχτηκε καταπάνω τους μέσα από τις φυλλωσιές, σκίζοντάς τους με νύχια, δαγκώνοντάς τους, τινάζοντας το αίμα τους αποδώ κι αποκεί, διαμελίζοντάς τους. Ένας γιγαντόλυκος, που πιο άγριο δεν νόμιζαν ότι είχαν ξαναδεί. Κι επάνω του καθόταν ένας καβαλάρης που τα μάτια του φωσφόριζαν κατακίτρινα όπως και του θηρίου, κι έμοιαζε κι ο ίδιος με θηρίο μες στα πυκνά σκοτάδια της νύχτας. Άρπαξε την οπλολόγη από έναν φρουρό που ο λύκος είχε δαγκώσει και κάρφωσε με τη λεπίδα της έναν άλλο φρουρό στον λαιμό.

Κανένas τους, φυσικά, δεν έμεινε ζωντανός. Και αναβρασμός ξέσπασε, αμέσως, στον καταυλισμό καθώς κραυγές είχαν ακουστεί, και πυροβολισμοί επίσης — αλλά ούτε μία ριπή δεν είχε πετύχει τον άγνωστο εισβολέα ή τον γιγαντόλυκό του, σαν οι σφαίρες να τους φοβόταν.

Τώρα, οι δυο τους όρμησαν σ'αυτούς που έβγαιναν από τις σκηνές. Τους όρμησαν λες και ήταν *μία* οντότητα, όχι δύο: ένα θηρίο που από τη μέση κι επάνω ήταν άντρας κι από τη μέση και κάτω λύκος, αλλά από την κοιλιά του έβγαινε κι ένα κεφάλι λύκου σαν προέκταση της οργής του. Σκότωσε αρκετούς μισθοφόρους και Αγωνιστές του Βασιλείου και γκρέμισε κάμποσες σκηνές, προτού διασχίσει τον καταυλισμό, βγει από την άλλη μεριά, κι εξαφανιστεί.

Όταν, αργότερα, κάποιοι προσπάθησαν να βρουν τα ίχνη του, διαπίστωσαν ότι δεν είχε αφήσει ίχνη. Δεν είχε αφήσει ούτε μία πατημασιά στη γη!

Δαίμονας του Σερτίνγκε... ψιθύριζαν. Θηρίο του Θηρίου...

Δεν είχαν άδικο.

Κυνηγέ... μурμουρίζαν τα δάση. Κυνηγάμε μαζί... Κυνηγέ... Είμαστε ένα!...

Ο Κάλνεντουρ ονειρευόταν.

Ονειρευόταν ότι καβαλούσε τη γιγαντολύκαινα του και κυνηγούσε μαζί της μέσα στα Χαρνώθια δάση. Ονειρευόταν ότι είχε εντοπίσει τον καταυλισμό κάποιων μαχητών της Ζώθμαλir αλ Μακμάρνουν και τους είχε επιτεθεί, βάζοντας τη λύκαινα να τους ξεσκίσει με δόντια και νύχια, κατακρεουργώντας τους. Ο ίδιος είχε αρπάξει μια οπλο-λόγχη από έναν από τους φρουρούς τους, και μετά ένα τουφέκι από έναν άλλο νεκρό.

Αισθανόταν σαν προέκταση όλης της πλάσης, και αισθανόταν όλη την πλάση σαν δική του προέκταση. Ήταν το κέντρο – το κέντρο των δασών. Όπου κι αν πήγαινε, *εκείνος ήταν το κέντρο*. Και νόμιζε ότι γρύλιζε σαν Θηρίο, και τα σκοτάδια δεν αποτελούσαν εμπόδιο για τα μάτια του.

Ήταν Κυνηγός.

Ήταν ο Κυνηγός της Πλάσης.

Συνάντησε μια αγέλη γιγαντόλυκων πλάι σ'ένα ρέμα, και σταμάτησε αντίκρυ τους καθώς ο αρχηγός τους γρύλιζε προς τη μεριά του, προκαλώντας τον. Η γιγαντολύκαινα του Κάλνεντουρ απάντησε με δικά της γρυλίσματα, κι εκείνος επίσης – σαν να ήταν οι δυο τους *μία* οντότητα. Μετά, χίμησαν στον αρχηγό καθώς κι αυτός τούς χιμούσε. Η σύγκρουση ήταν γρήγορη και αιματηρή· το διαλυμένο κουφάρι του αρχηγού έπεσε στο ρέμα, κοκκινίζοντας τα νερά του μες στο αργυρο-πράσινο φεγγαρόφωτο.

Η αγέλη αλυχτούσε. Χαιρέτιζαν τον καινούργιο τους αρχηγό.

Και ο Κάλνεντουρ αποκρίθηκε με δικά του αλυχήματα, φωνές που έβγαιναν τόσο φυσικά από τον λαιμό του λες κι ήταν λύκος κι ο ίδιος στο όνειρό του.

Ελάτε! τους κάλεσε. Κυνηγήστε! Μαζί μου!

Και η αγέλη τον ακολούθησε μες στα δάση, αναζητώντας θηράματα. Ο Κάλνεντουρ τούς αισθανόταν ως προέκταση του εαυτού του. Ήταν το κέντρο, και τους παρέσερνε.

–Ένας γέρος, ξαφνικά, ανάμεσα στα δέντρα. Ένας γέρος που του μιλούσε για πράγματα που του ακούγονταν περίεργα. Ένας γέρος που του έμοιαζε ότι πρέπει να είχε έρθει εδώ από άλλο όνειρο.

Μια οπτασία.

Ο Κάλνεντουρ αισθάνθηκε κάτι να οργίζεται τρομερά μέσα του, να βλέπει τον Γέρο ως εχθρό–

Ποιος ήταν αυτός ο Γέρος; Ο Γέρος...

...ο Γέρος του Ανέμου.

Από την Υπερυδάτια!

Ο Γέρ-

Η οπτασία έσβησε· την κατάπιαν οι άγριες σκιές των δασών.

Ήταν ο Κυνηγός της Πλάσης. Ήταν το *κέντρο*. Και οδηγούσε την αγέλη του στο κυνήγι...

«Ο θεός σου;» ρώτησε η Λουκία τον Νέλδουρ. «Πώς να μας οδηγήσει στον Κάλνεντουρ;»

«Το Πεπρωμένο το αφουγκράζεσαι και το ακολουθείς.»

«Αυτό δεν είναι σχέδιο για να τον βρούμε!» είπε η Λουκία. «Χρειαζόμαστε ένα *σχέδιο*. Τώρα.»

Ο Θόρεντιν και η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν τούς ζύγωσαν, και η Λουκία στράφηκε στον πρώτο. «Πρέπει να μας βοηθήσεις να βρούμε τα ίχνη του. Μπορείς να βρεις τα ίχνη του, έτσι δεν είναι; Είσαι ιχνηλάτης, δεν είσαι;»

«Μπορώ να προσπαθήσω,» αποκρίθηκε εκείνος. «Αν όμως τον έχει καταλάβει το Θηρίο της Πλάσης... δεν ξέρω.»

Η Χάνκαθιρ είπε: «Ο Αρχιερέας Φέτανιρ λέει να μην ανησυχούμε. Ο Σερτίνγκε θα επιστρέψει τον Πρίγκιπα σ'εμάς. Δε μπορούμε να κάνουμε κάτι άλλο τώρα.» Και ακουγόταν προβληματισμένη· θεωρούσε ότι το μέλλον της πόλης της, το μέλλον ολόκληρου του Βασιλείου της Χάρνωθ, εξαρτιόταν από τον Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ.

«Δε θα καθίσω να περιμένω!» διαφώνησε η Λουκία. «Θα ψάξω γ'αυτόν. Θόρεντιν, θα με βοηθήσεις; Είσαι ο μόνος που μπορεί να με βοηθήσει!»

«Θα έρθω κι εγώ μαζί σου, φυσικά,» της είπε η Ζέρκιλιθ.

Και ο Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ πλησίασε, τότε, ρωτώντας τι συνέβαινε. «Πού είναι ο Κάλνεντουρ;»

«Εξαφανίστηκε,» του είπε η Λουκία. «Τον κατέλαβε ο Σερτίνγκε. Πρέπει να τον βρούμε. Μπορείς εσύ να βοηθήσεις; Είσαι ιχνηλάτης;»

«Τι;» Έμοιαζε μπερδεμένος.

«*Πάμε*,» είπε η Λουκία στον Θόρεντιν, επιτακτικά. «Δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο!»

«Οδηγήσέ με ως εκεί όπου τον είδες να εξαφανίζεται μες στα δάση,» της ζήτησε εκείνος. «Και πάρε και τον γιγαντόλυκό σου μαζί· θα πάρω κι εγώ τον δικό μου. Κι όσοι άλλοι είναι να μας ακολουθήσετε, πάρτε επίσης τους λύκους σας.»

Σε λίγο, βρίσκονταν στο άκρο του καταυλισμού όπου η Λουκία είχε σκοντάψει καθώς ο Κάλνεντουρ χανόταν στα δάση καβάλα στη γιγαντολύκαινά του. Τα δάχτυλά του ποδιού της ακόμα πονούσαν μέσα στη μπότα της· παραλίγο να τα σπάσει εκεί όπου είχε χτυπήσει. Τις γρατσουνιές τις θεωρούσε αμελητέες. Ο Δεξής και η Αριστερή φτεροκοπούσαν γύρω της. Τον γιγαντόλυκό της τον είχε πλάι της, κρατώντας τον από τα ηνία. Ο Θόρεντιν προπορευόταν, κρατώντας παρόμοια τον δικό του γιγαντόλυκο και κοιτάζοντας στο έδαφος, ψάχνοντας για ίχνη. Η Ζέρκλιθ, ο Νέλδουρ, ο Θέλεντιρ, ο Ραμάλθιν, και η Χάνκαθιρ ακολουθούσαν, και ίσως κι άλλοι – ίσως κι ο Βέλερντιν και η Ζαφειρία – αλλά η Λουκία δεν γύριζε για να κοιτάξει. Ο Ακατάλυτος, επίσης, είχε εμφανιστεί από τα σκοτάδια, πλησιάζοντάς την· ήταν τώρα δίπλα της.

Ο Θόρεντιν είπε: «Δεν υπάρχουν ίχνη...» Ακουγόταν παραξενεμένος.

«Τι εννοείς, “δεν υπάρχουν ίχνη”;» ρώτησε η Λουκία.

«Δεν υπάρχουν ίχνη από γιγαντόλυκο που πήγε προς τα εκεί. Σίγουρα δεν κάνεις λάθος;»

«Σίγουρα. Από εδώ έφυγε. Εδώ μ’έπιασαν οι φρουροί του καταυλισμού.»

«Δεν υπάρχουν ίχνη,» επανέλαβε ο Θόρεντιν.

«Δεν είναι δυνατόν!»

«Δες και μόνη σου.» Φώτιζε το έδαφος μπροστά τους. «Βλέπεις ίχνη που να απομακρύνονται;» Παραμέριζε το χορτάρι με το άλλο του χέρι. «Τα μόνα ίχνη είναι των λυκοκαβαλάρηδων που περιπολούν τον καταυλισμό. Και δεν απομακρύνονται.»

Η φωνή του Νέλδουρ ακούστηκε από πίσω τους: «Το Θηρίο της Πλάσης...»

Η Λουκία στράφηκε να τον αντικρίσει. «Ο Σερτίνγκε εξαφάνισε τα ίχνη του;»

«Τι άλλο να συνέβη;» είπε ο Νέλδουρ. «Μόνο το Πεπρωμένο μπορεί τώρα να μας οδηγήσει σ’αυτόν.»

«Πώς; Πες μας πώς – όχι λόγια του αέρα, Αρχικαλεστή!»

Ο Νέλδουρ την αγγικοίταξε μέσα απ’την κουκούλα του. «Το Πεπρωμένο το αφουγκράζεσαι και το ακολουθείς. Οδηγεί μόνο τους συνετούς στον αληθινό τους δρόμο–»

«Όχι άλλα λόγια του αέρα,» γρύλισε η Λουκία. «Τι μπορούμε να κάνουμε για να τον βρούμε; Αν αρχίσουμε να περιπλανιόμαστε προς τα

εκεί» – έδειξε τη μεριά όπου είχε εξαφανιστεί ο Κάλνεντουρ καβάλα στη γιγαντολύκαινά του – «ο θεός σου θα μας οδηγήσει σ’αυτόν, ή όχι;»

«Ίσως και να μας οδηγήσει–»

«Θα ήταν τεράστια ανοησία, και το ξέρεις,» τον διέκοψε ο Θόρεντιν. «Δε μπορείτε ν’αρχίσετε να περιπλανιέστε έτσι, τυχαία, μες στα Χαρνώθια δάση. Το πιο πιθανό είναι τίποτα κακό να σας συμβεί, όχι να βρείτε τον Πρίγκιπα.»

«Ο Θόρεντιν έχει δίκιο,» είπε η Χάνκαθιρ. «Αν δεν υπάρχουν ίχνη, δε μπορούμε να κάνουμε τίποτα τώρα για να τον βρούμε, Λουκία. Μόνο ο Σερτίνγκε μπορεί να μας τον επιστρέψει. Πρέπει να συνεχίσουμε τον δρόμο μας.»

«Όχι!» επέμεινε η Λουκία. «Δεν πρόκειται να τον εγκαταλείψω μέσα σ’αυτά τα δάση! Δεν ξέρει τι του γίνεται – δεν είναι ο εαυτός του.» Και προς τον Νέλδουρ: «Αρχικαλεστή–»

«Η Κόμισσα μιλά συνετά,» είπε εκείνος. «Όπως επίσης κι ο Θόρεντιν. Θα ήταν, όντως, ανοησία ν’αρχίσουμε να περιπλανιόμαστε τυχαία στα δάση–»

«Σπουδαίες δυνάμεις έχει ο θεός σου!»

Εξακολουθούσε να την κοιτάζει άγρια μέσα απ’την κουκούλα του. «Το Πεπρωμένο οδηγεί αλάθητα τους *συνετούς*,» τόνισε.

«Μαλακίες!» γρύλισε η Λουκία. «Θα πάω μόνη μου άμα κανείς δε θέλει νάρθει μαζί μου.» Στράφηκε στο σκοτάδι των δασών σαν να ήθελε να του μιλήσει, να λάβει *απαντήσεις* απ’αυτό.

Η Ζέρκιλιθ την έπιασε απ’το μπράτσο. «Λουκία,» είπε σταθερά. «Όλοι θέλουμε να βρούμε τον Πρίγκιπα. Κι εγώ θέλω να τον βρω. Το ξέρεις αυτό, έτσι δεν είναι;»

Η Λουκία γύρισε να την κοιτάξει ενώ δάκρυα γυάλιζαν στις άκριες των ματιών της. «*Εσύ* τον έφερες εδώ!» της είπε σαν να τη θεωρούσε προσωπικά υπεύθυνη για ό,τι είχε συμβεί. «Αν τον είχες αφήσει να μείνει στην Υπερυδάτια–!»

«*Δική του επιλογή* ήταν, Λουκία. Εκείνος ήθελε να–»

«Αν δεν ήσουν εκεί για να τον επηρεάζεις–»

«Άκουσέ με! Ό,τι έγινε, *έγινε*. Τώρα πρέπει να κάνουμε το καλύτερο δυνατό–»

«Και ποιο είναι το “καλύτερο δυνατό”;»

«Σίγουρα όχι να τρέξεις μες στα Χαρνώθια δάση μόνη σου. Δε θα βρεις τον Κάλνεντουρ έτσι· απλά θα σκοτωθείς. Αν όχι από θηρία,

τότε από Ίσκιους. 'Η θα σε πιάσουν οι μαχητές της Σφετερίστριας που χτενίζουν τα δάση αναζητώντας μας.»

«Βοηθήστε με, τότε.» Τους κοίταξε όλους, τριγύρω. «*Βοηθήστε με.*»

«Δεν υπάρχουν ίχνη,» της είπε ο Θόρεντιν. «*Πώς να τον βρούμε χωρίς ίχνη; Επιπλέον, αν όντως ο Σερτίνγκε είναι μέσα του, πραγματικά εγώ δεν θα ήθελα να τον κυνηγήσω στα Χαρνώθια δάση. Το Θηρίο της Πλάσης είναι βασιληάς εδώ. Δε θα βρούμε τον Κάλνεντουρ αν δεν μας αφήσει να τον βρούμε.*»

Η Χάνκαθιρ είπε στη Λουκία: «Κατευθυνόμαστε προς το Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης. Ξέρεις τι είναι αυτό;»

Η Λουκία ξεροκατάπιε, για να καταπνίξει την οργή και την απόγνωση της. «Ο Κάλνεντουρ μου είπε... Κάποιο μυθικό μέρος...»

«Υπάρχει όμως. Είναι ιερός τόπος του Σερτίνγκε. Ο Φέτανιρ ισχυρίζεται πως ίσως να συναντήσουμε τον Κάλνεντουρ εκεί, να μας περιμένει.»

«Κι αν όχι; Αν δεν είναι εκεί;»

«Τότε, ίσως από εκεί να μπορέσουμε κάπως να τον βρούμε.»

«Κι αν ούτε αυτό δεν μπορεί να γίνει;»

Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν δεν είχε απάντηση να δώσει. Σκεφτόταν μόνο ότι έπρεπε *οπωσδήποτε* να βρουν τον Πρίγκιπα, τον τελευταίο ζωντανό γόνο των Κάρνελεκ. Ήταν η μοναδική ελπίδα του Βασιλείου.

Κεφάλαιο 7

Ο Αφέντης του Θηρίου

ο πρωί, ενώ πετούσε ξανά μέσα στον βασιλικό πολεμογέρακα πάνω από τα Χαρνώθια δάση, την ενημέρωσαν τηλεπικοινωνιακά για μια επίθεση στους μαχητές της τη νύχτα. Ήταν ένας άνθρωπος, της είπαν· ή, τουλάχιστον, *φαινόταν* για άνθρωπος – δεν μπορεί να ήταν *πραγματικά* άνθρωπος αλλά, μάλλον, κάποιος δαίμονας του Σερτίνγκε. Ένας άντρας που από τη μέση και κάτω ήταν γιγαντόλυκος, όμως είχε και κεφάλι λύκου στην κοιλιά. Σκότωσε καμιά ντουζίνα – και μισθοφόρους και Αγωνιστές του Βασιλείου – γκρέμισε σκηνές, κι εξαφανίστηκε ανάμεσα στα δέντρα. Δεν άφησε ίχνη πίσω του. Καθόλου ίχνη!

«Αδύνατον!» είπε η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ. «Ψάξτε καλύτερα. Σίγουρα υπάρχουν ίχνη!»

«Δεν υπάρχουν ίχνη, κυρία Μεράρχη,» επέμεινε ο Λίρεβιν αλ Μάσνακαθ από το μεγάφωνο του πομπού. «Θα τα έβλεπα αν υπήρχαν, μα τον Χάρλαεθ Βοκ! Δεν ξέρω τι ήταν αυτό – αυτός ο δαίμονας των δασών, δεν τον είδα ο ίδιος – δεν ήμουν εδώ όταν έγινε η επίθεση – μα σίγουρα δεν ήταν κανονικός άνθρωπος. Και ούτε νομίζω ότι μπορεί να ήταν από εκείνους που επιτέθηκαν, τις προάλλες, στους ανιχνευτές μας.»

Η Έρνελιθ τερμάτισε την τηλεπικοινωνία μαζί του και κάλεσε την Τirkουάζη'χοκ στον άλλο βασιλικό πολεμογέρακα. Της μίλησε για το περιστατικό και τη ρώτησε αν θα μπορούσε να ήταν όντως κάποιος δαίμονας των δασών.

Η μάγισσα αποκρίθηκε: «Οι δαίμονες των δασών συνήθως δεν σκοτώνουν με νύχια και με δόντια. Τις προηγούμενες φορές που κατέβηκα να αντιμετωπίσω Ίσκιους ή άλλα πνεύματα, οι μόνοι που είχαν χύσει αίμα ήταν οι ίδιοι οι μαχητές μας, από δική τους σύγχυση.»

«Αποκλείεται, δηλαδή, να ήταν δαίμονας;»

«Το θεωρώ εξαιρετικά απίθανο. Μου λες ότι ο λύκος του τους δάγκωνε και τους ξέσκιζε, έτσι;»

«Ναι.»

«Και ο καβαλάρης τούς κάρφωνε με λεπίδα οπλολόγχης; Και τους πυροβόλησε κιόλας;»

«Ναι· σ'τα είπα, δε σ'τα είπα; Αυτά μού ανέφεραν.»

«Δεν μπορεί να ήταν πνευματική οντότητα, Έρνελιθ. Κάποιος ει-
σβολέας ήταν, τον οποίο δεν μπόρεσαν να αντιμετωπίσουν. Τους ξάφ-
νιασε μες στη νύχτα· τους τρομοκράτησε.»

«Μα δεν άφησε ίχνη. Γιατί δεν άφησε ίχνη;»

«Δεν ξέρω.»

«Κάποια μαγεία;»

«Δε γνωρίζω κανένα ξόρκι ή μαγγανεία που να σε κάνει να μην α-
φήνεις ίχνη, Έρνελιθ.»

Η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ τερμάτισε την τηλεπικοινωνία, προβλημα-
τισμένη.

Οι μαχητές της είχαν ερευνήσει τη μισή βόρεια έκταση των Χαρνώ-
θιων δασών και, αντί να βρουν τους πρόσφυγες της Όσβελακ και την
Κόμισσα των Σκιών, μόνο παράξενα πράγματα έμοιαζε να συναντούν.
Ήταν σαν κάποιος να έπαιζε μαζί τους...

Στη Βασίλισσα δεν θ'άρεσε καθόλου αυτό· η Έρνελιθ ήταν σίγουρη.
*Πρέπει να πιάσουμε τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν. Πώς είναι δυνατόν
να εξαφανίστηκε με τόσους ανθρώπους μαζί της; Κάπου είναι κρυμ-
μένη, και πιθανώς να έχουμε προσπεράσει την κρυψώνα της.* Η Έρ-
νελιθ αναρωτήθηκε αν, μήπως, θα ήταν λογικό να προστάξει τους μα-
χητές της να ερευνήσουν πάλι τις περιοχές από τις οποίες είχαν περά-
σει...

Κυνηγούσε ο Κυνηγός της Πλάσης, και η αγέλη των γιγαντόλυκων τον
ακολουθούσε. Η νύχτα διαδεχόταν τη μέρα, και η μέρα τη νύχτα,
μέσα στο συνεχόμενο όνειρο του Κάλνεντουνρ που δεν έμοιαζε να θέ-
λει να τελειώσει. Ορισμένες φορές αναρωτιόταν πόσες ώρες να κοι-
μόταν, αλλά γρήγορα τέτοιες σκέψεις έφευγαν απ'το μυαλό του· το
κυνήγι τον παρέσερνε. Εκείνος και τα δάση ήταν ένα.

Εκτός από θηρία, κυνήγησε και ανθρώπους ξανά. Χτύπησε καταυ-
λισμούς των μαχητών της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν. Τους χίμησε
ενώ ήταν ξαφνιασμένοι από την παρουσία του, τρομαγμένοι, και σκό-
τωσε κάμποσους απ'αυτούς, ώσπου να ξαναχαθεί μες στα δάση, αφή-
νοντας πίσω του πτώματα – ανθρώπων, γιγαντόλυκων, αλόγων – και
γκρεμισμένες σκηνές.

Μέσα στο άγριο όνειρο, όμως, κάθε τόσο μια μορφή παρουσιαζόταν που δεν έμοιαζε να ανήκει εκεί. Έμοιαζε να είναι από κάποιο άλλο, μακρινό όνειρο. Ένας γέρος που ο Κάλνεντουρ νόμιζε ότι ο ίδιος, κάπως, καλούσε – ένα μέρος του μυαλού του ήταν που τον έφερνε εδώ. Κι ένα άλλο μέρος του μυαλού του τον έδιωχνε γρήγορα, οργισμένα· έκανε τις σκιές των δασών να τον καταπίνουν, προτού προλάβει να μιλήσει πολύ: και όσα είχε πει, ο Κάλνεντουρ τα ξεχνούσε.

Αλλά όχι τελείως. Κάτι έμενε. Όπως το φάρμακο που σταδιακά ποτίζει.

Ο Κάλνεντουρ άρχισε να θυμάται ποιος ήταν αυτός ο γέρος.

Ήταν ο Γέρος του Ανέμου, τον οποίο είχε γνωρίσει στην Υπερυδάτια. Τον οποίο ο ίδιος είχε αναζητήσει και συναντήσει επάνω στις ψηλές, χιονοσκεπαστες κορφές των Ρινέων Ορέων της ηπειρονήσου Κεντρυδάτιας. Όστε να θέσει υπό έλεγχο τη φαρμακερή οργή της Έχιδνας που γέμιζε τότε την ψυχή του Γεώργιου και, ανεξέλεγκτη, θα τον οδηγούσε τελικά σίγουρα στην καταστροφή του.

Ο Γέρος του Ανέμου, που αφουγκραζόταν τον Ζέφυρο, είχε διδάξει τον Κάλνεντουρ πολλά, και όχι μόνο για το πώς να τιθασεύει την οργή του. Αλλά και οι διδαχές αυτές, που ήταν για την οργή, μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν και για άλλες, παρόμοια έντονες ψυχικές καταστάσεις.

Ο Γέρος του Ανέμου κατοικούσε πια μέσα στο μυαλό του Γεώργιου/Κάλνεντουρ, και τώρα το ίδιο το μυαλό του τον έφερνε εδώ, στο άγριο όνειρο του Θηρίου της Πλάσης...

...για να τον προειδοποιήσει.

Για τι, ακριβώς;

Την επόμενη φορά που ο Γέρος του Ανέμου εμφανίστηκε απρόσμενα ανάμεσα στα δέντρα, ο Κάλνεντουρ δεν άφησε τον Σερτίνγκε να τον διώξει. Το Θηρίο της Πλάσης είχε γίνει ένα μ'εκείνον, άρα και εκείνος τώρα μπορούσε να ασκήσει κάποιο έλεγχο επάνω στο Θηρίο· δεν ήταν υποχείριό του. Όχι αν δεν του το επέτρεπε.

Ο Κάλνεντουρ αφουγκράστηκε τα λόγια του Γέρου που έρχονταν σαν ψίθυρος του ανέμου στ'αφτιά του–

–και τρόμαξε.

Επειδή κατάλαβε.

Κατάλαβε ότι το όνειρο δεν ήταν όνειρο. Ήταν πραγματικότητα!

Δεν ονειρευόταν ότι τόσες μέρες και τόσες νύχτες (πόσες μέρες; πόσες νύχτες;) τριγύριζε στα δάση κυνηγώντας σαν Θηρίο. *Πραγματικά*

τριγύριζε στα δάση κυνηγώντας σαν Θηρίο! Πραγματικά είχε εγκαταλείψει τον προσφυγικό καταυλισμό της Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν. Πραγματικά είχε εγκαταλείψει τη Λουκία, μα την Έχιδνα! – μόνη της, σε μια άγνωστη για εκείνη διάσταση!

Ο Σερτίνγκε – κάπως – τον είχε εξαπατήσει. Μέσα στον ύπνο του, μέσα στα όνειρά του, με την τρομερή δύναμη που είχε στα Χαρνώθια δάση, τον είχε εξαπατήσει, τον είχε ξεγελάσει χειρότερα από τον Ιουράσκει, τον απατηλό θεό· κι ο Κάλνεντουρ τον είχε τραβήξει μέσα του, στην ψυχή του, είχε γίνει ένα μαζί του.

Κυνηγέ... είπτε τώρα η Φωνή των Δασών. Είσαι εγώ... Είμαι εσύ... Κυνηγέ...

Ο Κάλνεντουρ αντέδρασε βίαια. Προσπάθησε να τον τινάξει έξω απ'την ψυχή του, αλλά το Θηρίο της Πλάσης δεν έφευγε· είχε γαντζωθεί εκεί γερά. Ο Κάλνεντουρ νόμιζε ότι μπορούσε να αισθανθεί νύχια να είναι καρφωμένα μέσα του και να τον ξεσκίζουν καθώς πάλευε να τα ξεκαρφώσει.

Ο Γέρος του Ανέμου καταβροχθίστηκε από άγριες σκιές.

Η γιγαντολύκαινα που ο Κάλνεντουρ καβαλούσε γρύλιζε τώρα και αναπηδούσε· μετά βίας εκείνος κρατιόταν επάνω στη ράχη της. Οι άλλοι γιγαντόλκοι της αγέλης αλυχτούσαν, ξέφρενοι.

Ο Κάλνεντουρ πάλευε ψυχικά με τον Σερτίνγκε, και είχε την αίσθηση ότι αντιμετώπιζε μια ΓΙΓΑΝΤΙΑ παρουσία που δεν ήταν μόνο μέσα του αλλά και παντού γύρω του, μια παρουσία που ήταν *συγχρόνως* μέσα του και γύρω του. Τον έπνιγε, με νύχια και με δόντια και με φυλλωσιές και πέτρες και χώμα και άνεμο.

Ο Κάλνεντουρ έχασε την ισορροπία του κι έπεσε από τη ράχη της γιγαντολύκαινας που η φωνή της ερχόταν σαν θρήνος στ'αφτιά του – ακουγόταν σαν να *έκλαιγε*. Κι όλοι οι γιγαντόλκοι της αγέλης αλυχτούσαν αναστατωμένοι· ο Κάλνεντουρ ένιωσε την αναστάτωσή τους λες κι ήταν δική του, καθώς τώρα κυλιόταν στη γη, στο χορτάρι, στις πέτρες – που ήταν προέκταση της ύπαρξής του – παλεύοντας με τη ΓΙΓΑΝΤΙΑ παρουσία του Θηρίου της Πλάσης, παλεύοντας με τον εαυτό του. Ήταν το *κέντρο* των πάντων, το Κέντρο της Πλάσης, κι αισθανόταν τα πάντα να στροβιλίζονται ξέφρενα γύρω του.

Πώς μπορούσε το κέντρο να πάψει να είναι το κέντρο;

Είμαστε ένα, Κυνηγέ... Εσύ... Εγώ... Δεν υπάρχει διαφορά... Κυνηγέ... Κυνηγάμε... Μαζί... Τα πάντα τού μιλούσαν μ'αυτή τη ΓΙΓΑΝΤΙΑ φωνή που μονάχα στα πιο εφιαλτικά όνειρα, ή στην πιο έντονη

πραγματικότητα, μπορούσε να υπάρξει. Μυριάδες μάτια ατένιζαν τον Κάλνεντουρ – τα μάτια των γιγαντόλυκων, τα μάτια άλλων θηρίων που είχαν παρουσιαστεί μέσα από τη βλάστηση, τα μάτια των βράχων, των δέντρων, της γης, των σκιών – και πίσω από τα μάτια ήταν μία, και μόνο *μία*, ΓΙΓΑΝΤΙΑ νοημοσύνη, που συγχρόνως ήταν και η *δική του* νοημοσύνη. Ο Κάλνεντουρ έβλεπε τον εαυτό του να παλεύει μόνος του στο έδαφος, σαν παράφρονας. Αλλά ήξερε ότι δεν πάλευε μόνος· πάλευε μ' αυτό που ήταν μέσα του. Για να το διώξει. Για να το τινάξει έξω. Έσκιζε τα ρούχα του, τραυμάτιζε το δέρμα του, δάγκωνε τα χείλη του... Το γαλανό αίμα του κυλούσε, πότιζε το χώμα, τη βλάστηση.

Είμαστε ένα... Κυνηγέ... Μην παλεύεις... Είμαστε ένα...

Πώς μπορούσε να αντισταθεί σ' αυτή τη ΓΙΓΑΝΤΙΑ παρουσία που ήταν *ήδη* γαντζωμένη γέρα επάνω στην ψυχή του;

Βοήθεια. Χρειαζόταν βοήθεια από κάποιον. Από κάπου. Οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου δεν επαρκούσαν, όχι τούτη τη φορά, όχι εδώ όπου είχε φτάσει η επίδραση του Σερτίνγκε. Τον είχε καταλάβει σχεδόν όπως η Έχιδνα. Αν ήταν στην Υπερυδάτια, θα μπορούσε να διώξει την Έχιδνα από μέσα του; Δε νόμιζε ότι θα μπορούσε...

Αλλά η Έχιδνα ήταν η ισχυρότερη θεότητα της Υπερυδάτιας. Ο Σερτίνγκε ήταν η ισχυρότερη θεότητα της Μοργκιάνης; Δεν ήταν. Δεν *μπορεί* να ήταν.

Εκτός από εδώ, ίσως – μέσα σ' αυτό το άγριο, φυσικό περιβάλλον.

Ο Κάλνεντουρ χρειαζόταν βοήθεια.

Βοήθεια! κραύγασε. *ΒΟΗΘΕΙΑ! ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΜΕ!... ΑΚΟΥΣΤΕ ΜΕ!... ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΜΕ!*

Ποιος μπορούσε να τον βοηθήσει; Ποιος μπορούσε να αντισταθεί στο Θηρίο της Πλάσης μέσα στο ίδιο του το Άγριο Βασίλειο; Οι άλλοι θεοί ήταν σαν σκιές μπροστά στη δύναμή του. Ο Χάρλαεθ Βοκ; Ένας γελοίος που έπαιζε με θρόνους και στέμματα. Ο Ιουράσκε; Ένας τυχοδιωκτικός παλιάτσος. Ο Νούρκας; Ένας ταξιδιώτης απλώς. Τι είναι ο ταξιδιώτης σε σύγκριση με το δάσος που τον περιβάλλει;

Κυνηγέ... Εσύ... Εγώ... Ένα... Μαζί... Κυνηγάμε... Κυνηγέ!... Τα δέντρα, τα θηρία, οι σκιές, ο αέρας – μιλούσαν. Και ήταν, συγχρόνως, προέκταση του Κάλνεντουρ. *Εσύ... είσαι εσύ... είσαι εγώ... Κυνηγέ!...*

– Μια σιωπηλή παρουσία μέσα στο ξέφρενο χάος της Πλάσης.

– Ναι, εκεί... επάνω σ' εκείνο τον βράχο. Ποιος ήταν αυτός; Καθόταν οκλαδόν, ακίνητος. Μια γκριζα, κουκουλωμένη μορφή, που τίποτα

δεν μπορούσε να την ταραξεί, τίποτα δεν μπορούσε να τη μετακινήσει, να την τρομάξει, να κάνει την ψυχή της να τρανταχτεί. Η Πλάση κόπαζε γύρω της.

Και ο Κάλνεντουρ νόμιζε πως κατάλαβε τι μπορούσε να αντισταθεί στον Σερτίνγκε· ναι, ακόμα κι εδώ, μέσα στα Χαρνώθια δάση.

Κάποιος είχε απαντήσει στο κάλεσμα για βοήθεια.

Η γκριζα μορφή ύψωσε το δάχτυλό της μπροστά στο σκιασμένο από την κουκούλα πρόσωπό της, και σχημάτισε ένα σύμβολο στον αέρα. Το σχημάτισε σαν ο αέρας να ήταν λάσπη όπου μένει *αποτύπωμα*. Και ο Κάλνεντουρ το αναγνώρισε αυτό το σύμβολο.

Ο Πολλαπλός Βρόχος του Σιλίσβας.

Ο Σιγηλός Δαίμων, καθισμένος οκλαδόν επάνω στον βράχο του Σερτίνγκε χωρίς ο Σερτίνγκε να μπορεί να κάνει τίποτα για να τον διώξει, γέλασε δίχως να γελά. Ο Άηχος Γέλως. Μια *γαλήνη* που τίποτα δεν είχε τη δύναμη να την τραντάξει.

...Καλώς επέστρεψες στη Μοργκιάνη, Πρίγκιπα... Να προσέχεις... Ήταν φωνή αυτή; Ή... μη-φωνή; Ήταν το αντίθετο του ήχου. Ένας μη-ήχος, που τον αντιλαμβανόταν ο Κάλνεντουρ από την απουσία του...

...ενώ τα μάτια του ήταν εστιασμένα στον Πολλαπλό Βρόχο που αιωρείτο σαν αποτύπωμα στον αέρα, στην ίδια την πραγματικότητα της Μοργκιάνης, ανεπηρέαστος από την παράφορη δύναμη του Σερτίνγκε, αγνοώντας τα πάντα – μια αυθύπαρκτη ύπαρξη.

Ο Κάλνεντουρ έστειλε τη νόησή του εκεί – όλη του τη νόηση, μην κρατώντας τίποτα πίσω – και, ναι, εκεί ήταν ένα μέρος όπου το Θηρίο της Πλάσης δεν μπορούσε να τον ακολουθήσει. Ένα Γαλήνιο Σημείο, όπου ο Σερτίνγκε έχανε κάθε δύναμη.

Τώρα, μια μύγα της Πλάσης ήταν πιασμένη επάνω στην ψυχή του Κάλνεντουρ. Και ο Κάλνεντουρ μπορούσε να την τινάξει εύκολα έξω από το άνοιγμα της ψυχής του...

...αλλά δεν το έκανε.

Γύρω του, μέσα από το Γαλήνιο Σημείο, έβλεπε τη γιγαντολύκαινά του και τους άλλους γιγαντόλυκους, κι αναρωτήθηκε, γαλήνια, νηφάλια, τι θα γινόταν αν δεν τον αναγνώριζαν πια ως Κύριό τους. Θα του ορμούσαν, πιθανώς, και θα τον κομμάτιαζαν. Ναι, ακόμα και η γιγαντολύκαινα την οποία είχε αγοράσει στη Λόκραν. Ήταν εκπαιδευμένα, αλλά άγρια· και εδώ, ύστερα απ'όλ' αυτά, είχε αγριέψει περισσότερο: είχε γίνει αγρίμι των δασών ξανά.

Η λύση δεν ήταν ο Κάλνεντουρ να διώξει τον Σερτίνγκε. Όχι από τώρα. Εκτός των άλλων, ακόμα κι αν οι γιγαντόλυκοι δεν τον σκότωναν, θα χανόταν μες στα δάση χωρίς τη βοήθειά του, και κάτι άλλο θα τον σκότωνε. Δεν είχε ιδέα πού μπορεί να βρισκόταν.

Η λύση δεν ήταν να διώξει τον Σερτίνγκε.

Η λύση ήταν να τον κυριαρχήσει.

Ο Σιλίσβας γελούσε με τον Άηχο Γέλωτα, καθισμένος σ' εκείνο τον βράχο, ακλόνητος, και μοιάζοντας πιο κατεργάρης θεός από τον Ιουράσκε τον ίδιο!

Ο Κάλνεντουρ, διατηρώντας τη γαλήνη μες στην ψυχή του, βρισκόμενος πέρα από την επίδραση του Θηρίου της Πλάσης, *το καβάλησε*. Δεν χρειάστηκε καν να παλέψει μαζί του. Ο Σερτίνγκε δεν μπορούσε να τον αγγίξει εκεί όπου βρισκόταν. Ήταν σαν ο Κάλνεντουρ να έπεσε ξαφνικά από πάνω, να βγήκε από κάποια κρυψώνα και να βρέθηκε στη ράχη του.

Και τότε το Θηρίο πάλεψε, πάλεψε άγρια. Αλλά ο Κάλνεντουρ είχε το πλεονέκτημα. Δεν ήταν τώρα ο Σερτίνγκε γαντζωμένος στην ψυχή του· *εκείνος* ήταν γαντζωμένος στην ύπαρξη του Σερτίνγκε. Ήταν γαντζωμένος στο *κέντρο* της Πλάσης.

Οι γιγαντόλυκοι, που για λίγο είχαν πάψει να αλυχτούν, άρχισαν ξανά. Οι φωνές τους αντηχούσαν στο δάσος.

Ο Κάλνεντουρ πάλευε με τον Σερτίνγκε χωρίς το σώμα του να κυλιέται στη γη, χωρίς να τραντάζεται, χωρίς να *κουνιέται* καν. Ο Σιλίσβας, ο Σιγηλός Δαίμων, του είχε δείξει τον δρόμο. Και οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου επίσης τον βοηθούσαν.

Το Θηρίο της Πλάσης, παρ' όλη του την αγριότητα, δεν μπορούσε να αντισταθεί σ' αυτή τη σιωπηλή αγριότητα της γαλήνης, την ήρεμη δύναμη. Από την ίδια του τη μάνητα ηττήθηκε. Σύντομα κουράστηκε να παλεύει, ενώ ο Κάλνεντουρ δεν κουραζόταν.

Ο Κάλνεντουρ τώρα ήταν ο αφέντης.

Και δεν ονειρευόταν πια. Είχε ξυπνήσει. Αισθανόταν πιο ξύπνιος από ποτέ στη ζωή του.

Ματωμένος, με τα ρούχα του να κρέμονται σκισμένα επάνω του, κουρελιασμένα, σηκώθηκε όρθιος, ενώ οι γιγαντόλυκοι συνέχιζαν να αλυχτούν σαν για να τον αναγνωρίσουν ως βασιλιά τους.

Η γιγαντολύκαινά του τον ζύγωσε, γρυλίζοντας, με τα μάτια της να φωσφορίζουν – δυο κίτρινα φεγγάρια – και έσκυψε μπροστά του.

Ο Κάλνεντουρ χάιδεψε το κεφάλι της, νιώθοντας την ανάσα του γρήγορη τώρα που η πάλη του με το Θηρίο της Πλάσης είχε τελειώσει. Καβάλησε τη λύκαινα, κι εκείνη ορθώθηκε αλυχτώντας.

Ο Σιλίσβας, ο Σιγηλός Δαίμων, είχε εξαφανιστεί: η γκρίζα μορφή του δεν καθόταν πια σ'εκείνο τον βράχο. Είχε χαθεί σαν άηχο φύσημα του ανέμου που δεν είναι φύσημα.

Ο Κάλνεντουρ εξακολουθούσε να νιώθει ότι βρισκόταν στο *κέντρο* της Πλάσης, μόνο που τώρα *εκείνος* είχε τον έλεγχο. Άπλωσε τις αισθήσεις του ολόγυρα – μέσα από κάθε δέντρο, κάθε θηρίο, κάθε φυλλωσιά, κάθε χορτάρι, κάθε πέτρα – και ερεύνησε τους δασώδεις τόπους...

Κεφάλαιο 8

Η Κρυφή Ερημιά και ο Πανδοχέας της Καρδιάς

Αυτός ο τόπος ονομάζεται “η Κρυφή Ερημιά”,» είπε ο Θόρεντιν αλ Νασόλντουν στη Λουκία και τη Ζέρκιλιθ, «και όχι χωρίς καλό λόγο, όπως βλέπετε. Χαμηλή βλάστηση δεν φυτρώνει εδώ· μόνο μεγάλα, ψηλά δέντρα φυτρώνουν. Ίσως επειδή μόνο αυτά είναι αρκετά δυνατά για να αντέξουν.» Το έδαφος κάτω από τα πέλματα των γιγαντόλυκων τους ήταν χωρίς χορτάρι, χωρίς χειμερινά άνθη· μονάχα πέτρα και χώμα ανάμεσα στους πελώριους κορμούς των δέντρων τα οποία σχημάτιζαν, με τις φυλλωσιές τους, μια φυτική οροφή. «Κανείς δεν είναι βέβαιος γιατί ακριβώς συμβαίνει αυτό, αλλά, σύμφωνα με τους μύθους που ξέρω εγώ, κάποτε πέθαναν εδώ κάποια πλάσματα που το αίμα τους δηλητηρίασε το έδαφος. Εξωδιαστασιακά όντα, ίσως, ή θηρία που δεν υπάρχουν πια στη Μοργκιάνη. Ορισμένοι λένε ότι ήταν δαίμονες του Παντοβόρου Σκότους.»

Μιλούσε στη Συμπαντική για να είναι σίγουρος ότι η Λουκία θα τον καταλάβαινε. Αλλά η Λουκία, έτσι κι αλλιώς, δεν έδινε πολύ σημασία στα λόγια του. Δεν την ενδιέφεραν οι μύθοι για τούτες τις περιοχές. Τρεις μέρες είχαν περάσει από τότε που ο Γεώργιος είχε εξαφανιστεί, κι ακόμα δεν είχε επιστρέψει. Κι εκείνη δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να τον αναζητήσει. Ούτε κανείς προθυμοποιείτο να τη βοηθήσει. Περίμεναν τον Σερτίνγκε «να οδηγήσει» πάλι τον Πρίγκιπα κοντά τους· ήταν όλοι τους τρελοί! Φυσημένοι!

Από την άλλη, βέβαια, πώς να τον έβρισκαν μέσα σε τούτα τα κατασκότεινα, αχανή δάση;

Ακόμα κι ο Δεξής και η Αριστερή δεν φαινόταν να μπορούν να κάνουν καμιά προσπάθεια για να τον εντοπίσουν. Φτερούγιζαν τριγύρω σαν να έψαχναν γι’ αυτόν, μα πάντα κατέληγαν κοντά στη Λουκία, ή στους ώμους της.

Η Ζέρκιλιθ ήταν επίσης ανήσυχη και πολύ προβληματισμένη. Ούτε εκείνη άκουγε με ιδιαίτερη προσοχή τα λόγια του Θόρεντιν. Φοβόταν ότι ίσως ο Πρίγκιπας να μην επέστρεφε, ίσως το Θηρίο της Πλάσης

να τον κρατούσε για πάντα στα δάση, μακριά τους. *Και τότε τι θα κάνουμε;* αναρωτιόταν. Είχε βρει τον πατέρα της εδώ για να χάσει τον Κάλνεντουρ; Χωρίς τον Κάλνεντουρ, το μέλλον του Βασιλείου της Χάρνωθ – και το δικό τους μέλλον, της Ζέρκιλιθ και του πατέρα της, καθώς και όλων των ανθρώπων μαζί με την Κόμισσα των Σκιών – φάνταζε πολύ άσχημο...

Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν πρόσταξε να καταυλιστούν, και το προσφυγικό σύνολο άρχισε να καταυλίζεται. Στην Κρυφή Ερημιά ήταν που θα έμενε άλλο ένα τρίτο των ανθρώπων της Όσβελακ. Και οι υπόλοιποι θα κατευθύνονταν στον τελικό τους προορισμό: το Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης, προς το οποίο μόνο ο Αρχιερέας Φέτανιρ γνώριζε τον δρόμο. Και η Χάνκαθιρ προσευχόταν – προσευχόταν στον Σερτίνγκε – ότι εκεί θα συναντούσαν και τον Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, όπως ο Αρχιερέας τής είχε πει ότι υποπτευόταν πως μπορεί να συνέβαινε. Γιατί, χωρίς τον Πρίγκιπα... χωρίς τον Πρίγκιπα, τα πράγματα θα ήταν τόσο δύσκολα όσο όλοι τους υπολόγιζαν πριν από την ανέλπιστη εμφάνισή του. Ακόμα κι αν κατόρθωναν να ανακτήσουν την Όσβελακ, θα ήταν πρόκληση να την κρατήσουν· διότι θα ήταν πλέον μια παράνομη πόλη μέσα στο Βασίλειο... εκτός αν το Βασίλειο εξεγειρόταν κατά της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν. Ποιος σημερινός άρχοντας, όμως, θα στρεφόταν εναντίον της; Η Σφετερίστρια έμοιαζε να τους έχει υποτάξει όλους. Η παρουσία του Πρίγκιπα, ωστόσο, μπορούσε να αλλάξει πολλά... *Μη μας τον παίρνεις, Σερτίνγκε. Μη μας τον κλέβεις, Μεγάλο Θηρίο. Έχεις όλα τα ζώα της Πλάσης στο Βασίλειό σου· η θέση του Πρίγκιπα Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ είναι πλάι μας. Η βοήθειά του είναι σημαντική για εμάς...* Η Χάνκαθιρ ευχόταν το Θηρίο της Πλάσης να την άκουγε εδώ, στα δάση όπου κυριαρχούσε.

Οι πρόσφυγες έστησαν τις σκηνές τους, αλλά πάλι δεν άναψαν φωτιές παρότι ήταν απόγευμα και τα πάντα γίνονταν σταδιακά πιο σκοτεινά και πιο ψυχρά μέσα στο ήδη σκοτεινό και ψυχρό δάσος.

Η Ζέρκιλιθ είτε στον Θόρεντιν, στην Καθομιλουμένη: «Γιατί η Κόμισσα θέλει ν' αφήσει ένα μέρος των προσφύγων εδώ; Με την έλλειψη χαμηλής βλάστησης, δεν μοιάζει καλό μέρος για να κρυφτεί κανείς.»

«Η χαμηλή βλάστηση δεν μπορεί να κρύψει τόσο μεγάλο πλήθος, ούτως ή άλλως, Ζέρκιλιθ. Η Κρυφή Ερημιά είναι καλό μέρος για να μείνουν επειδή δεν είναι εύκολο κανείς να φτάσει εδώ αν δεν ξέρει τα μονοπάτια. Δεν τη λένε τυχαία *Κρυφή Ερημιά*.» Και κατέβηκε απ' τον

καφετότριχο γιγαντόλυκό του, τον έπιασε από τα ηνία, και τον οδήγησε προς μια μεριά για να ξεκουραστεί μαζί του.

Η Ζέρκιλιθ ξεπέζεψε επίσης.

«Τι σου έλεγε;» τη ρώτησε η Λουκία, έχοντας ήδη κατεβεί απ'τον δικό της γιγαντόλυκο και κρατώντας τον από τα ηνία. Ο Δεξής και η Αριστερή ήταν πιασμένοι ο ένας στη σέλα του λύκου, η άλλη στον αριστερό ώμο της Λουκίας. Ο Ακατάλυτος ήταν πλάι στα μποτοφορεμένα πόδια της. «Μόνο μερικές σκόρπιες λέξεις κατάλαβα.»

«Πρέπει να συνεχίσεις να μαθαίνεις την Καθομιλουμένη,» της είπε η Ζέρκιλιθ. «Θα σου χρειαστεί.»

«Δε θέλω να μείνω εδώ χωρίς τον Γεώργιο. Ήρθα επειδή ήρθε εκείνος. Δεν έχω καμιά άλλη δουλειά στη διάστασή σας!»

«Ηρέμησε,» της είπε η Ζέρκιλιθ. «Θα τον ξανασυναντήσουμε—»

«Αυτό έχεις μόνο να πεις; “Θα τον ξανασυναντήσουμε”; *Εξαιτίας σου* ήρθε εδώ! Και ορίστε τώρα τι έγινε, μα τα δόντια της Έχιδνας! Έχεις καμιά ιδέα πώς να τον βρούμε; *Έχεις; Όχι!*»

«Λουκία. *Ηρέμησε*. Νομίζεις ότι είσαι η μόνη εδώ πέρα που θέλει να βρούμε τον Πρίγκιπα;»

«Δε μ'ενδαφέρει τι—»

«Όλοι όσοι είναι με την Κόμισσα θέλουν να τον βρούμε. Γιατί η *ζωή τους*, μα τον Νούρκας, εξαρτάται απ'αυτό. Το καταλαβαίνεις; Η *ζωή τους εξαρτάται από τον Κάλνεντουρ*. Η Σφτερερίστρια έχει στραφεί εναντίον τους, σκοπεύει να τους εξολοθρεύσει. Τους ανάγκασε ήδη να εγκαταλείψουν την πόλη τους. Με τη βοήθεια του Κάλνεντουρ, όμως, μπορεί να—»

«Η θέση του *Γεώργιου*» – εσκεμμένα τονίζοντας το Υπερυδάτιο όνομά του – «είναι στην Υπερυδάτια, όχι εδώ!» είπε, πεισματάρικα, η Λουκία. «Δεν έπρεπε ποτέ να είχε έρθει εδώ!»

«Θα τον ξανασυναντήσουμε,» είπε η Ζέρκιλιθ, ψύχραιμα. «Ο Αρχιερέας Φέτανιρ έτσι λέει.»

Η Λουκία ρουθούνησε οργισμένα. Δεν την ενδιέφερε τι έλεγε αυτός ο Αρχιερέας Φέτανιρ με την κοκάλινη μάσκα! Σαν φουσημένος τής έμοιαζε. Όλοι τους τρελοί ήταν, σε τούτη τη σκοτεινή διάσταση όπου σκόνταφτες σε κάθε δεύτερο βήμα!

Η Ζέρκιλιθ αναστέναξε, βλέποντας πως δεν είχε και πολλές πιθανότητες να κάνει τη Λουκία να ηρεμήσει. Και δεν ήταν ότι δεν την καταλάβαινε. Την καταλάβαινε. Ήξερε πώς ήταν να βρίσκεσαι χαμένη σε μια άγνωστη διάσταση. Είχε κι εκείνη βρεθεί τελείως χαμένη στην

Υπερυδάτια πριν από μερικά χρόνια, αναζητώντας τον Πρίγκιπα Κάλνεντουρ, χάνοντας όλους της τους συντρόφους, καταλήγοντας να μπλέξει με πειρατές για να επιβιώσει...

«Είτε με συμπαθείς είτε όχι,» είπε στη Λουκία, «σε καταλαβαίνω. Αλλά κάποιος πρέπει να συνεχίσει να σου μαθαίνει την Καθομιλουμένη μέχρι να ξαναβρούμε τον Κάλνεντουρ. Σου χρειάζεται.»

«Και θα μου τη μαθαίνεις εσύ τώρα;»

«Εκτός αν έχεις κανέναν άλλο κατά νου...» Η Ζέρκιλιθ, κρατώντας τα ηνία του γιγαντόλυκου της μες στη γροθιά της, βάδισε προς τα εκεί όπου είχε βαδίσει κι ο Θόρεντιν αλ Νασόλντουν, για να στήσει σκηνή και να ξεκουραστεί.

Η Λουκία την ακολούθησε.

Έστησαν τις σκηνές τους πλάι-πλάι κι έβαλαν τους γιγαντόλυκούς τους παραδίπλα, ξεσελώνοντάς τους κι αφήνοντάς τους να αναπαυθούν. Η Ζέρκιλιθ τούς έφερε, επίσης, φαγητό και νερό, και τους χάριδεψε και τους δύο, παίζοντας με το τρίχωμα και τα αφτιά τους, προτού τους χτενίσει με μια μεγάλη, ξύλινη χτένα. Τους αγαπούσε τους γιγαντόλυκους, τους αγαπούσε πολύ, και της είχαν λείψει τόσα χρόνια στην Υπερυδάτια. *Είμαι συνηθισμένη γυναίκα του οίκου μου*, σκέφτηκε μειδιώντας. Οι Φέντεπαβ είχαν τη φήμη ότι ήταν λυκολάτρες, που έλεγαν στη Μοργκιάνη, και η Ζέρκιλιθ δεν αποτελούσε εξαίρεση – αν και ήξερε πολλούς συγγενείς της που αποτελούσαν. Ο «κανόνας» δεν ήταν και τόσο κανόνας στην πραγματικότητα. Τώρα, όμως, όλοι αυτοί οι συγγενείς της ήταν, κατά πάσα πιθανότητα, νεκροί... πράγμα που τη γέμιζε με θλίψη. Ο πατέρας της της είχε διηγηθεί πώς κατάφερε να γλιτώσει από τους ανθρώπους της Σφετεριστρίας, και μέσα στην ιστορία του ήταν οι θάνατοι τριών Φέντεπαβ. Για τους υπόλοιπους δεν ήξερε τίποτα, μα δεν είχε ελπίδες ότι είχαν επιζήσει. Οι φήμες που έφταναν σ'αφτιά του ήταν όλες πολύ άσχημες για τον οίκο τους. *Εγώ επιβίωσα, μπαμπά*, του είπε η Ζέρκιλιθ. *Γιατί να μην έχουν επιβιώσει κι άλλοι; Μπορεί να ζουν αλλά να κρύβονται*. Και, ύστερα, του μίλησε για εκείνη τη φήμη που της είχε αναφέρει ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ: ότι κάποιος Φέντεπαβ ήταν στα υπόγεια της Υλκάρμωκ μετά από τη Σφαγή, μισότρελος και έχοντας γίνει Σκοτεινός Ακόλουθος.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Άρχοντας Κίλβονουρ, «το έχω ακούσει κι εγώ. Αλλά δεν το πιστεύω. Δεν μπορώ να το πιστέψω... Είναι... είναι, υποτίθεται, ο Όλβεκιρ.»

Ο Όλβεκιρ ήταν ο άντρας της Εθέλδιν, αδελφής της Ζέρκιλιθ, ο οποίος είχε μπει στον οίκο τους μετά από Τελετή Προσχώρησης. Η Ζέρκιλιθ νόμιζε ότι είχε σκοτωθεί στη Σφαγή της Υλκάρμωκ. Και τώρα ούτε εκείνη μπορούσε να πιστέψει ότι είχε γίνει Σκοτεινός Ακόλουθος. *Αποκλείεται*, μα τον Νούρκας! Ήταν τόσο καλός και πρόσχαρος άνθρωπος...

Η Ζέρκιλιθ είχε σκοπό να ρωτήσει τον Νάθλεδιν αλ Μακμάρνουν γι' αυτόν, επειδή κι εκείνος ήταν στη Σφαγή της Υλκάρμωκ και ίσως να είχε μάθει τίποτα. Αλλά δεν το είχε κάνει ακόμα... Γιατί δίσταζε; Ο ξάδελφος της Ζώθμαλιρ ήταν σαν να είχε κάτι στην παρουσία του το οποίο την απωθούσε.

Από την άλλη, αν ο Νάθλεδιν ήξερε για τον Όλβεκιρ, δεν θα το είχε ήδη πει στον πατέρα της; Εκτός αν δεν ήθελε να του το πει... Ή αν ποτέ δεν το είχε φέρει η κουβέντα, τόσο καιρό που φιλοξενούνταν στο Παλάτι των Σκιών μαζί με τους άλλους σιωπηλούς φιλοξενούμενους της Κόμισσας – πράγμα που η Ζέρκιλιθ θεωρούσε λιγάκι απίθανο.

Μάλλον ο Νάθλεδιν δεν ξέρει τίποτα... Αλλά, και πάλι, ήθελε να τον ρωτήσει. Και θα το έκανε. Κάποια στιγμή σύντομα θα παραμέριζε τον δισταγμό της και θα τον ρωτούσε για τον Όλβεκιρ.

Για την ώρα, προέτρεψε τη Λουκία να κάνουν μάθημα της Καθομιλουμένης καθώς έτρωγαν.

Η Λουκία δεν έφερε αντίρρηση αλλά δεν έδειχνε και κανέναν ιδιαίτερο ενθουσιασμό· ούτε έτρωγε πολύ. Αναρωτιόταν τι στις λάσπες του Λοκράθου ήθελε εδώ, μαζί μ' αυτούς τους παράξενους Μοργκιανούς, μέσα σε τούτα τα σκοτεινά δάση, χωρίς τον Γεώργιο. Χωρίς καν να προσπαθεί να τον βρει, μα την Έχιδνα!

Η Ζέρκιλιθ αντιλαμβανόταν τη διάθεση της Λουκίας αλλά συνέχιζε το μάθημα της Καθομιλουμένης. Η Υπερυδάτια πειρατίνα έπρεπε να μάθει να καταλαβαίνει τι έλεγαν οι άνθρωποι γύρω της· θα τη βοηθούσε. Και ο Κάλνεντουρ σίγουρα αυτό θα ήθελε.

Ξαφνικά, η Ζέρκιλιθ πρόσεξε μια κίνηση με τις άκριες των ματιών της. Στράφηκε και είδε τον Βέλερντιν, τον σύζυγο της Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, να πλησιάζει τον Θόρεντιν, ο οποίος καθόταν μπροστά στη σκηνή του τρώγοντας μαζί με τον γιγαντόλυκό του. Ήταν κάτι στη στάση και στο βάδισμα του Βέλερντιν που έκανε τη Ζέρκιλιθ να πάψει το μάθημα της Καθομιλουμένης και να εστιάσει την προσοχή της επάνω του.

Η σκηνή του Θόρεντιν δεν ήταν πολύ κοντά στη δική της και της Λουκίας, αλλά ούτε μακριά ήταν. Τα λόγια του Βέλερντιν έφτασαν στ'αφτιά της Ζέρκιλιθ:

«Θα μείνεις για πολύ μαζί μας;»

Το βλέμμα που του έριξε ο Θόρεντιν δεν ήταν καθόλου φιλικό. «Βιάζεσαι να με διώξεις;»

«Δεν το συνηθίζεις να είσαι τόσο καιρό κοντά μας...» είπε μόνο ο Βέλερντιν, και ούτε το δικό του βλέμμα ήταν φιλικό.

«Ίσως αποφάσισα ν'αλλάξω τις συνήθειές μου.»

Ο Βέλερντιν δεν μίλησε, και ο υγρός αέρας των δασών έμοιαζε φορτισμένος ανάμεσά τους σαν οι φωτιές της Θορμάνκου να είχαν ανάψει. Η Ζέρκιλιθ περίμενε και τους δυο να βάλουν τα χέρια τους στις λαβές όπλων· μα κανείς δεν το έκανε.

Ο Θόρεντιν είπε: «Ίσως, επίσης, θα έπρεπε να μ'ευχαριστείς που σας έφερα τον Πρίγκιπα. Η... γυναίκα σου φαίνεται να το εκτιμά περισσότερο απ'ό,τι εσύ.»

«Μη νομίζεις ότι αυτός ο οίκος σου χρωστά κάτι ιδιαίτερο τώρα, Θόρεντιν.»

«Αυτός ο οίκος είναι δικός μου, Βέλερντιν – μέσα στο αίμα μου! Εσύ είσαι ο *προσχωρημένος*.»

«Θα πρόσεχα τα λόγια μου αν ήμουν στη θέση σου, μα τον Χάρλαεθ Βοκ! Έχω δώσει δυο δυνατά παιδιά στους Νασόλντουν· εσύ δεν έχεις δώσει *τίποτα*.»

Ο γιγαντόλυκος του Θόρεντιν ξαφνικά γρύλισε προς τη μεριά του Βέλερντιν, αλλά ο ίδιος ο Θόρεντιν δεν μίλησε. Άπλωσε μόνο το χέρι του κι άγγιξε την παλιά, γερή οπλολόγχη που ξεκουραζόταν πλάι του, καρφωμένη στο έδαφος, ανάστροφα, με τη λεπίδα.

Ο Βέλερντιν γύρισε κι έφυγε, και η Ζέρκιλιθ είδε τη Χάνκαθιρ να τον πλησιάζει, να έρχεται βαδίζοντας αρκετά βιαστικά σαν να είχε καταλάβει ότι κάτι άσχημο συνέβαινε. Του μίλησε τώρα με τρόπο που ήταν, σίγουρα, έντονος, πιάνοντάς τον από τον αγκώνα· αλλά η Ζέρκιλιθ δεν μπορούσε να την ακούσει από εδώ. Ο Βέλερντιν κούνησε το κεφάλι και απάντησε μονολεκτικά στη Χάνκαθιρ, προτού απομακρυνθούν περισσότερο και κρυφτούν από τα μάτια της Ζέρκιλιθ, ανάμεσα στις σκηνές του καταυλισμού.

«Τι;» ρώτησε η Λουκία. «Τι είναι;» Κάποια από τα λόγια του Βέλερντιν και του Θόρεντιν είχαν φτάσει κατανοητά και στα δικά της αφτιά, μα δεν είχε καταλάβει και πολλά.

«Τίποτα,» αποκρίθηκε η Ζέρκιλιθ. «Δεν ξέρω.» *Η σιωπή είναι σύ-
νεση*, σκέφτηκε.

Έχοντας βγει στις βορειοανατολικές παρυφές των Χαρνώθιων δασών, ταξίδεψαν νότια, παραμένοντας στις παρυφές για να καλύπτονται από τη βλάστηση. Η ομάδα τους – που αποτελείτο από τον Έρανκουρ, τον Ριλάθιρ, τον Θάλβακιρ'λι, τον Λύκαρχο Ίλνεμουρ αλ Θόρεσαβ, και τους λυκοκαβαλάρηδές του – δεν ήταν μικρή, και φοβόνταν ότι ίσως να τους εντόπιζαν τα δύο μεγάλα ελικόπτερα – οι βασιλικοί πολεμογέρακες – και οι αερώнуχες που φαίνονταν κάθε τόσο να πετάνε πάνω από τα δέντρα. Δεν ήταν σίγουρο ότι θα τους προσέγγιζαν ακόμα κι αν τους έβλεπαν, μα δεν ήθελαν να το ρισκάρουν. Οι άνθρωποι της Βασίλισσας συνέχιζαν να χτενίζουν τα δάση για τους πρόσφυγες της Όσβελακ.

Η ομάδα του Έρανκουρ και του Ριλάθιρ έφτασε κοντά στη Λόκραν ενώ ήταν μεσημέρι, και ο πρώτος είπε στον δεύτερο: «Πάμε στην πόλη.»

«Πάλι;»

«Τι άλλο να κάνουμε; Ποιο μέρος θα ήταν καλύτερο;»

«Για να περάσουμε το μεσημέρι, εννοείς;»

«Όχι. Για να περιμένουμε.»

«Να περιμένουμε τι;» ρώτησε ο Ριλάθιρ τον παλιό του φίλο.

«Να φύγουν οι λύκοι της Σφετερίστριας από τα δάση.»

«Μα... πρέπει να...»

«Ξανασκέψου το,» είπε ο Γίγαντας των Δασών. «Είσαι σίγουρος ότι μπορούμε να ταξιδέψουμε προς τις Σπηλιές των Γραφών χωρίς κανέναν απ'τους ανιχνευτές της Σφετερίστριας να μας εντοπίσει;»

«Η Αρκάλθα θα με περιμένει εκεί...» Η όψη του ήταν προβληματισμένη μες στη σκιά του καπέλου σκοτεινών δασών.

«Γι'αυτό φρόντισε να μείνεις ζωντανός για να τη συναντήσεις,» τον συμβούλεψε ο Έρανκουρ. «Επιπλέον, δεν υπάρχει κίνδυνος μόνο για εμάς αλλά και για εκείνη και τους ανθρώπους της Όσβελακ. Τι θα συμβεί αν, κατά λάθος, οδηγήσουμε τους βασιλικούς στις Σπηλιές των Γραφών;»

Η όψη του Ριλάθιρ έγινε ακόμα πιο προβληματισμένη.

«Καλύτερα να περιμένουμε στη Λόκραν,» συνέχισε ο Έρανκουρ, «ώσπου η κατάσταση να ηρεμήσει. Μέχρι τότε οι λύκοι της Σφετερίστριας θα τους ψάχνουν αν δεν μπορούν να τους βρουν; Και

εμπιστευόμαι αρκετά τη Χάνκαθιρ και τους άλλους για να είμαι σίγουρος ότι δεν θα τους βρουν.»

Ο Ριλάθιρ ένευσε τελικά. «Ναι, μάλλον έχεις δίκιο. Πάμε στη Λόκραν.»

Πλησίασαν τη μικρή, απεριτειαχίστη πόλη στις παρυφές των Χαρνώθιων δασών και οδήγησαν τους γιγαντόλυκους τους μέσα στους δρόμους της. Κατευθύνθηκαν προς την *Καρδιά του Τραγουδιού* και σύντομα είχαν αφήσει τους γιγαντόλυκους στον στάβλο του πανδοχείου και βρίσκονταν στην τραπεζαρία, όπου οι άλλοι πελάτες τους κοίταζαν με κάποια περιέργεια.

Ο Έρανκουρ πλησίασε τον πανδοχέα, που στεκόταν πίσω από το μπαρ στο βάθος, ενώ ο Ριλάθιρ και οι άλλοι έπιαναν θέσεις σε άδεια τραπέζια.

Ο Γέλντεφιρ ωλ Ένφερεκ είπε: «Τι σε φέρει πάλι εδώ, Γίγαντα;»

«Διψούσα,» αποκρίθηκε ο Έρανκουρ μέσα απ'την κουκούλα της κάπας του.

Ο Γέλντεφιρ μειδίασε. Γέμισε μια κούπα με μπίρα και την άφησε μπροστά του. «Κερνάω,» είπε.

«Ο Νούρκας να σ'έχει καλά.» Ο Γίγαντας των Δασών ήπια μια μεγάλη γουλιά, γιατί πραγματικά διψούσε. Και, καθώς έπινε, αισθανόταν ακόμα να πονάνε τα δόντια του που είχαν σπάσει από την κλοτσιά εκείνης της πολεμίστριας της Σφετερίστριας στη μάχη μέσα στο Παλάτι των Σκιών. Δεν γνώριζε ότι αυτή ήταν τώρα η νέα Προσωρινή Αρχόντισσα της Όσβελακ· δεν το υποψιαζόταν καν.

«Δεν ξέρω γιατί επέστρεψες,» του είπε ο Γέλντεφιρ, γεμίζοντας μια κούπα μπίρα και για τον εαυτό του, «αλλά χτες, την ίδια ώρα περίπου, είχαμε επισκέψεις εδώ, στη Λόκραν. Βασιλικές επισκέψεις.»

Ο Έρανκουρ συνοφρυώθηκε. «Βασιλικές επισκέψεις;»

«Δυο βασιλικοί πολεμογέρακες κατέβηκαν και μαχητές ήρθαν από τα δάση. Ρωτούσαν μήπως κανένα μεγάλο πλήθος πέρασε από τούτα τα μέρη.»

«Έπαχναν αυτούς που φέραμε εδώ τις προάλλες;» – τους ταξιδιώτες που έτυχε να βρίσκονται στην Όσβελακ όταν είχε έρθει ο στρατός της Βασίλισσας.

«Όχι. Ακόμα πιο μεγάλο πλήθος. Μεγαλύτερο από ολόκληρη ετούτη την πόλη, είπε η αρχηγός τους, μια μεράρχης, η οποία μίλησε και στον Μέμντουρ, τον Κύρη μας, και συστήθηκε ως Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ,

Προσωρινή Αρχόντισσα της Όσβελακ κατόπιν διαταγής της Βασίλισσας. Αναζητούσε τους πρόσφυγες από την Όσβελακ, προφανώς.»

«Τι της είπες;»

«Ότι δεν είχα δει κανένα τόσο μεγάλο πλήθος. Και όντως δεν είχα δει. Το ίδιο είπε κι ο Μέμντουρ.»

Ο Έρανκουρ ένευσε. «Έχεις τις ευχαριστίες μας, Γέλντεφιρ.»

«Δεν έκανα τίποτα. Κυριολεκτικά.»

«Μίλησε με κάναν άλλο αυτή η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ;» Ο Έρανκουρ νόμιζε ότι είχε ξανακούσει το όνομά της. Ήταν ανιψιά του Έλβεντιρ, του σιωπηλού φιλοξενούμενου, δεν ήταν; Σίγουρα δεν του είχε μοιάσει στις πεποιθήσεις...

Ο Γέλντεφιρ κούνησε το κεφάλι. «Όχι, απ'ό,τι ξέρω – και, μάλλον, θα το ήξερα αν είχε μιλήσει. Οι πάντες είχαν κλειδαμπαρωθεί στα σπίτια τους μόλις τους είδαν να μπαίνουν στην πόλη· κανείς δεν ήθελε να τους συναντήσει.»

Ο Έρανκουρ ένευσε ξανά. Αναμενόμενο για τους κατοίκους της Λόκραν αυτό. Ήπια ακόμα μια γουλιά απ'τη μπίρα του.

«Τι κάνετε τώρα εδώ, αν επιτρέπεται;» ρώτησε ο Γέλντεφιρ, και η περιέργειά του πρέπει να ήταν πραγματικά μεγάλη, αλλιώς ο Έρανκουρ ήταν σίγουρος πως θα ακολουθούσε το παλιό Μοργκιανό γνωμικό *Η σιωπή είναι σύνεση*.

Ο ίδιος ο Έρανκουρ αποφάσισε ν'ακολουθήσει ένα άλλο παλιό Μοργκιανό γνωμικό: *Λέγε λίγα, κρύβε πολλά*. «Θα περιμένουμε μερικές μέρες. Ελπίζω να είμαστε ευπρόσδεκτοι.»

«Και με το παραπάνω. Δε νομίζω τώρα να ξανάχουμε βασιλικές επισκέψεις.» Δεν έκανε άλλη ερώτηση, παρότι ο Γίγαντας των Δασών ουσιαστικά δεν του είχε πει σχεδόν τίποτα.

Ο Έρανκουρ πήρε τη μπίρα του από το μπαρ και πήγε στα τραπέζια όπου κάθονταν ο Ριλάθιρ, ο Θάλβακιρ'λι, ο Ίλνεμουρ, και οι άλλοι έχοντας τώρα μπροστά τους τα δικά τους ποτά και κάμποσα φαγητά.

Ο Γέλντεφιρ ωλ Ένφερεκ τούς κοίταζε και αναρωτιόταν αν έπρεπε να τους πει για την επιστροφή του Πρίγκιπα Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ ο οποίος αναζητούσε την Αρχόντισσά τους, την Κόμισσα των Σκιών. Από την άλλη, όμως, *η σιωπή είναι σύνεση*. Κι επιπλέον, ο Πρίγκιπας τού είχε ζητήσει να κρύψει το γεγονός ότι είχε περάσει από εδώ – και ο ξάδελφός του, ο Νέλδουρ, συμφωνούσε. Ο ίδιος ο Γέλντεφιρ επίσης συμφωνούσε· δεν ήθελε τίποτα να φτάσει στ'αφτιά των

λύκων της Σφετερίστριας, γιατί τότε θα είχαν κι άλλους βασιλικούς επισκέπτες, πολύ χειρότερους από τους προηγούμενους.

Όταν νύχτωσε στη Λόκραν, ένα φορτηγό σταμάτησε μερικές εκατοντάδες μέτρα απόσταση από τις ανατολικές παρυφές της, ανάμεσα στα δέντρα. Ήταν ένα όχημα με τέσσερις ψηλούς μεταλλικούς τροχούς, κι από μέσα του κατέβηκαν πέντε άνθρωποι ντυμένοι με κάπες κι έχοντας τις κουκούλες σηκωμένες. Ο ένας ήταν ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος· η άλλη ήταν η Ακνάριθ'λι, η υπαρχηγός των Ανυπότακτων και ιέρεια του Σερτίνγκε· οι υπόλοιποι τρεις ήταν έμπιστοι άνθρωποί τους.

Βάδισαν προς τη Λόκραν και μπήκαν ανάμεσα στα χτίρια της χωρίς κανείς να τους σταματήσει. Πήγαν στην *Καρδιά του Τραγουδιού* και έσπρωξαν την εξώπορτα, μπαίνοντας στην τραπεζαρία. Κανείς από τους πελάτες δεν τους αναγνώρισε, φυσικά.

Στο μπαρ στεκόταν τώρα η μαυρόδερμη, πρασινομάλλα Ζιρτέλα, η κόρη του Γέλντεφιρ. Ο Έλκερθιν τη γνώριζε. Τη ρώτησε, πλησιάζοντάς την: «Πού είναι ο πατέρας σου;»

Η κοπέλα τον κοίταξε με στενεμένα μάτια, αλλά όχι εχθρικά. Ίσως κι εκείνη να τον αναγνώριζε μέσα από τη σκιά της κουκούλας του· τον είχε ξαναδεί. «Εδώ είναι.»

«Θα τον ειδοποιήσεις;»

Η Ζιρτέλα ένευσε κι έφυγε, γλιστρώντας μέσα σε μια πόρτα πίσω από το μπαρ.

Σε λίγο, ο Γέλντεφιρ βγήκε από εκεί και ζύγωσε τον Θανατογέννητο. «Καλώς τον... Τι να κεράσουμε;»

«Πληροφορίες.»

«Οι πληροφορίες πάνε μόνο μαζί με ποτά.» Ο Γέλντεφιρ γέμισε κούπες με κρασί Χαρνώθιων δασών για τον Έλκερθιν και τους δικούς του, και μία για τον εαυτό του. Ύστερα άναψε τσιγάρο.

Ο Θανατογέννητος ήπια μια μικρή γουλιά σαν να ήθελε να διαπιστώσει αν το ποτό ήταν φαρμακωμένο. Φυσικά, ήξερε τον Γέλντεφιρ αρκετά καλά για να είναι σίγουρος ότι δεν θα έκανε τέτοιο πράγμα. Από την άλλη, όμως, από τότε που είχε αναγεννηθεί μέσα από τους νεκρούς δεν εμπιστευόταν κανέναν απόλυτα.

«Τι ζητάς;» τον ρώτησε ο Γέλντεφιρ.

«Δύο άτομα: τον Νέλδουρ, τον ξάδελφό σου· και την Κόμισσα των Σκιών.»

«Ούτε ο ένας ξέρω πού είναι, ούτε η άλλη. Ο Αρχικαλεστής, όμως, πέρασε αποδώ πριν από μερικές μέρες· και η Κόμισσα λένε πως κρύβεται στα δάση, μαζί μ' όλους τους κατοίκους της Όσβελακ.»

«Το έχω ακούσει αυτό, φυσικά. Ο Νέλδουρ προς τα πού πήγε;»

«Δεν είμαι σίγουρος.»

Ούτε ο Θανατογέννητος ήταν σίγουρος πως ο πανδοχέας τού έλεγε αλήθεια. «Τον ψάχνω για να μου πει κάτι που ίσως να γνωρίζει. Κάτι αρκετά σημαντικό.»

«Αν είναι αρκετά σημαντικό,» είπε ο Γέλντεφιρ φυσώντας καπνό απ' τα ρουθούνια, «ίσως να το ξέρω κι εγώ.»

«Ίσως... αλλά δεν το νομίζω.» Μια γουλιά κρασί Χαρννώνθιων δασών.

«Δοκίμασε, να μάθεις,» τον προέτρεψε ο πανδοχέας, παρατηρώντας αυτόν και την Ακνάριθ'λι, η οποία στεκόταν πλάι του στο μπαρ μην έχοντας αγγίξει ακόμα το ποτό της.

Γιατί όχι; σκέφτηκε ο Έλκερθιν. Έβγαλε καπνό, έστριψε τσιγάρο, και το άναψε. «Λένε πως πρόσφατα, στην Κέλμενκωθ, κάποιοι έσωσαν δύο που τους είχαν κρεμάσει επειδή προσπάθησαν να σώσουν τα αγόρια τους από τη Στρατολόγηση...»

Ο Γέλντεφιρ ένευσε.

«Τόχεις ακούσει, λοιπόν...»

«Ναι.»

«Δεν ήταν δικοί μου αυτοί που τους έσωσαν,» είπε ο Θανατογέννητος.

«Ποιανού ήταν;»

«Εκεί είναι το θέμα: ποιανού ήταν.»

«Νομίζεις ότι ο ξάδελφός μου ίσως να ξέρει;»

«Αν όχι αυτός, τότε ποιος; Ξέρεις εσύ;»

Ο Γέλντεφιρ κούνησε το κεφάλι. «Όχι.» Έσβησε το τσιγάρο του μέσα σ' ένα τασάκι του μπαρ, συλλογισμένος.

«Για την Κόμισσα τι ξέρεις;»

«Τίποτα.»

«Πρέπει να της μιλήσω, Γέλντεφιρ. Νομίζω ότι θα χρειάζεται τη βοήθειά μου ύστερα απ' ό,τι έχει συμβεί. Η Όσβελακ ήταν η πιο ισχυρή αντιστασιακή πόλη μες στο Βασίλειο. Τώρα δεν έχει απομείνει καμιά πόλη που, έστω και συγκαλυμμένα, να εναντιώνεται στην άτριχη λύκαινα του Θρόνου.»

Ο Γέλντεφιρ αναστέναξε. «Και πιστεύεις ότι, όπου κι αν έχει κρυφτεί η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, θα το έλεγε *σ'εμένα*; Τι είμαι εγώ, κανένας έμπιστος άνθρωπός της;»

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο Έλκερθιν φουσώντας καπνό. Και ύστερα από μια στιγμή: «Θα μείνουμε εδώ απόψε.»

«Μείνετε όσο θέλετε.»

Ο Γέλντεφιρ έφυγε απ'το μπαρ, βάδισε προς ένα τραπέζι. Ο Θανατογέννητος τον ακολούθησε με το βλέμμα του. Ποιοι ήταν αυτοί στο τραπέζι; Πάνω από μια ντουζίνα, λιγότεροι από είκοσι. Κι αυτός ο γιγαντόσωμος τύπος ανάμεσά τους... *Μα τον Χάρλαεθ Βοκ! Αυτός είναι*, σκέφτηκε ο Έλκερθιν, παρότι δεν μπορούσε να διακρίνει το πρόσωπό του μέσα από την κουκούλα του.

Είδε τον Γέλντεφιρ να σκύβει και να του μιλά.

Ο Έρανκουρ, ο Γίγαντας των Δασών, στράφηκε και κοίταξε προς το μπαρ.

Ο Θανατογέννητος ύψωσε το κρασί του εν είδει χαιρετισμού. Ο Γέλντεφιρ σίγουρα είχε πει στον Έρανκουρ ποιος ήταν εδώ. *Αλλά σ'εμένα, ο σκοτοφαγωμένος, είπε ψέματα ότι δεν ξέρει πού είναι η Κόμισσα των Σκιών*. Προφανώς, ο πανδοχέας κάτι ήξερε, αφού είχε επαφές με τον Στρατηγό της Κομητείας της Όσβελακ.

Τώρα, ο Έρανκουρ σηκώθηκε από τη θέση του μαζί μ'έναν άλλο άντρα που φορούσε καπέλο σκοτεινών δασών, και πλησίασαν τον Έλκερθιν. Ήρθαν να σταθούν κοντά σ'εκείνον, την Ακνάριθ'λι, και τους άλλους τρεις Ανυπότακτους.

«Καλησπέρα,» είπε ο Γίγαντας των Δασών. «Άκουσα ότι μας ψάχνεις.»

«Την Αρχόντισσά σου, Γίγαντα,» αποκρίθηκε ο Θανατογέννητος, «κι εσύ μάλλον μπορείς να με οδηγήσεις σ'αυτήν.»

«Ίσως ναι, ίσως όχι. Γιατί την ψάχνεις;»

«Εσύ γιατί λες να την ψάχνω; Έμαθα τι έγινε στην Όσβελακ, και νομίζω πως είναι ώρα να συνεργαστούμε. Όχι ότι και μέχρι στιγμής η συνεργασία μας δεν ήταν καλή.» Ήπιε μια γουλιά κρασί Χαρνώθιων δασών.

«Τι εννοείς ότι θέλεις να συνεργαστείτε;» ρώτησε ο άντρας με το καπέλο σκοτεινών δασών, και τώρα ο Έλκερθιν τον αναγνώρισε: ήταν ο Ριλάθιρ, ο άντρας της Αρκάλθα, της αδελφής της Κόμισσας.

«Για να πολεμήσουμε την άτριχη λύκαινα του Θρόνου. Εκτός αν η Αρχόντισσά σας νομίζει ότι δεν χρειάζεται τη βοήθεια των Ανυπότακτων μια τέτοια δύσκολη ώρα...

»Πού βρίσκεται; Εδώ, στη Λόκραν; Και πού έχει κρύψει τους ανθρώπους της Όσβελακ;»

«Δεν είναι εδώ,» του είπε ο Έρανκουρ.

«Τότε, τι κάνετε εσείς εδώ;» Ο Έλκερθιν έσβησε το τσιγάρο του, τελειωμένο πλέον, στο τασάκι όπου κι ο Γέλντεφιρ είχε σβήσει το δικό του.

Ο Έρανκουρ έριξε μια ματιά στον Ριλάθιρ. *Να τον εμπιστευτούμε; Όχι* πως θεωρούσε ότι δεν έπρεπε να εμπιστευτούν τον Θανατογέννητο, ειδικά τέτοιες μέρες που ήταν· αλλά ήθελε να δει και τη γνώμη του Ριλάθιρ.

Ο Ριλάθιρ κατένευσε. *Να τον εμπιστευτούμε.*

Ο Έρανκουρ είπε στον Έλκερθιν ότι είχαν έρθει στη Λόκραν, αρχικά, για να φέρουν τους ταξιδιώτες που είχαν παγιδευτεί ανάμεσα στους πρόσφυγες της Όσβελακ όταν έφτασε εκεί ο στρατός της Βασίλισσας. Μετά, προσπάθησαν να γυρίσουν κοντά στην Κόμισσα και τους πρόσφυγες, όμως συνάντησαν καθοδόν τους βασιλικούς που χτένιζαν τα δάση. Σκότωσαν μερικούς ανιχνευτές της Σφετερίστριας και κατευθύνθηκαν βόρεια, βγήκαν στις παρυφές των δασών, κι επέστρεψαν στη Λόκραν. «Και τώρα περιμένουμε μερικές μέρες να περάσουν μέχρι οι λύκοι της Σφετερίστριας να βαρεθούν να ψάχνουν και να φύγουν.»

«Πού βρίσκονται οι πρόσφυγες;» ρώτησε ο Έλκερθιν.

«Αυτό δεν γίνεται να σου το πούμε,» αποκρίθηκε ο Έρανκουρ, «για προφανείς λόγους.»

«Πού μπορώ να συναντήσω την Αρχόντισσά σας, τότε;»

«Θα σε οδηγήσουμε εμείς σ'αυτήν, αν περιμένεις εδώ μαζί μας.»

Ο Έλκερθιν έριξε ένα βλέμμα στην Ακνάριθ, κι εκείνη δεν του φάνηκε να διαφωνεί. Αλλά μάλλον έπρεπε να το συζητήσουν. Όχι πως είχαν καμιά άλλη δουλειά που να επείγει τώρα.

Ο Θανατογέννητος έστρεψε ξανά το βλέμμα του στον Γίγαντα των Δασών. «Έχει η Κόμισσα κατά νου εκείνο που νομίζω; Να ανακτήσει την Όσβελακ;»

«Αυτό έχει κατά νου,» αποκρίθηκε ο Έρανκουρ.

«Γιατί, τότε, την εγκατέλειψε εξαρχής; Ήταν τόσο μεγάλος ο στρατός που ήρθε να την πολιορκήσει; Τόσο ισχυρός;»

«Για δύο λόγους την εγκατέλειψε: Πρώτον, ναι, ο στρατός ήταν *αρκετά* μεγάλος· η άμυνα της πόλης θα ήταν δύσκολη, πολλές ζωές θα χάνονταν. Δεύτερον, δεν ήθελε να αναγκαστεί να σκοτώσει αθώα αγόρια.»

«*Αθώα αγόρια*; Μιλάς για τους Αγωνιστές του Βασιλείου, Γίγαντα;»

«Προφανώς.»

«Δεν είναι ακριβώς “αθώα αγόρια”.»

«Κανείς δεν τα ρώτησε αν ήθελαν να πάθουν αυτό που έπαθαν· άρα είναι αρκετά αθώα, δε νομίζεις, Θανατογέννητε;»

«Και πώς σκοπεύει να ξαναπάρει την πόλη της αν όχι χύνοντας το αίμα αθών αγοριών, μπορείς να μου πεις;»

«Υπάρχουν σήραγγες που βγάζουν μέσα στην Όσβελακ. Σήραγγες γνωστές σε λίγους.»

«Θα την καταλάβετε, λοιπόν, ενώ οι άτριχοι λύκοι της Σφετερίστριας θα είναι στον ύπνο... Καλή ιδέα, πράγματι.»

«Τώρα, όμως, τα πράγματα έχουν δυσκολέψει.»

«Τι εννοείς;»

«Οι άνθρωποι της Σφετερίστριας έμαθαν για τη σήραγγα που βγάζει μέσα στο Παλάτι των Σκιών και εισέβαλαν εκεί ενώ εγώ κι ο Άρχοντας Άνφιρ ήμασταν στην Όσβελακ για να τους καθυστερήσουμε. Επίσης, οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι βρήκαν την ώρα να ξετρυπώσουν από τα σκοτάδια όπου τόσα χρόνια καιροφυλακτούσαν.»

Ο Έλκερθιν συνοφρυώθηκε, κι άρχισε να στρίβει άλλο ένα τσιγάρο περιμένοντας περισσότερες εξηγήσεις. Δεν το είπε με το στόμα του αλλά το βλέμμα του το έλεγε πεντακάθαρα.

Ο Έρανκουρ συνέχισε να του μιλά για την κατάσταση που είχε δημιουργηθεί στην Όσβελακ.

Κεφάλαιο 9

Το Τραγούδι της Πλάσης και ο Γιος του Πρίγκιπα

Ο Κάλνεντουρ άκουσε ένα Τραγούδι της Πλάσης. Το α-
φουγκράστηκε μέσα από τα δέντρα, μέσα από τη γη,
μέσα από τις πέτρες και τις φυλλωσιές, μέσα από τον α-
έρα και τα φτεροκοπήματα των πουλιών. Το Τραγούδι
της Πλάσης ήρθε στο μυαλό του από πολύ μεγάλη από-
σταση. Ήρθε επειδή ο Σερτίνγκε εξακολουθούσε να είναι στην ψυχή
του, αν και τώρα γερά υπό τον έλεγχό του.

Παραξενεμένος, ο Κάλνεντουρ ακολούθησε τον ήχο του Τραγου-
διού αναζητώντας την πηγή του, διασχίζοντας τα δάση καβάλα στη
γιγαντολύκαινά του, με την αγέλη των γιγαντόλυκων γύρω του. Τα
ρούχα του – τίποτα περισσότερο από ένα πανωφόρι κι ένα παντελόνι
– ήταν κουρελιασμένα από την πάλη με τον εαυτό του, αλλά το χειμε-
ρινό ψύχος των δασών δεν τον ενοχλούσε. Δεν *μπορούσε* να τον ενο-
χλήσει όσο ήταν Κύριος του Θηρίου της Πλάσης.

Καθώς ακολουθούσε το Τραγούδι για να φτάσει στην προέλευσή
του, αντιλήφτηκε πάλι μαχητές της Σφετερίστριας οι οποίοι ερευνού-
σαν τα δάση, και θυμήθηκε τους προηγούμενους που είχε σκοτώσει...
κι αισθάνθηκε μεγάλη θλίψη. *Ήμουν ένα Θηρίο, δεν ήξερα τι έκανα...*
Είχε δολοφονήσει αγόρια, τα αγόρια που η Σφετερίστρια έκλεβε –
που τους έκλεβε το σώμα και το μυαλό. Αυτό δεν έπρεπε να ξανασυμ-
βεί εκτός αν ήταν απολύτως απαραίτητο.

Ο Κάλνεντουρ απέφυγε τώρα τους μαχητές της Βασίλισσας με με-
γάλη ευκολία. Εκείνος και τα δάση ήταν ένα. Ο Κάλνεντουρ ήταν το
κέντρο, και όλα τ'άλλα περιστρέφονταν γύρω του. Εξακολουθούσε να
είναι ο Κυνηγός της Πλάσης, αλλά τώρα ήταν και Κύριος του Θηρίου.

Σε κάποια στιγμή, νόμιζε πως είδε τον Σιλίσβας ξανά να κάθεται ο-
κλαδόν επάνω σε μια πέτρα και να τον παρατηρεί μέσα από τη γκριζα
κουκούλα του. Μετά, όμως, κανείς δεν ήταν εκεί. Τον είχε φανταστεί
ο Κάλνεντουρ; Ή ο Σιγηλός Δαίμων έπαιζε κάποιο παιχνίδι πιο ύ-
πουλο ακόμα κι απ'αυτά του Ιουράσκε; Ο Κάλνεντουρ δεν είχε χρόνο
για τέτοια ερωτηματικά τώρα. Εξάλλου, χρωστούσε στον Σιλίσβας

την ελευθερία του από την άλογη παραφροσύνη του Θηρίου της Πλάσης. Αν δεν ήταν αυτός, με τον Πολλαπλό Βρόχο του, ο Κάλνεντουρ ακόμα θα τριγύριζε σαν ζώο στα δάση, κυνηγώντας άσκοπα άλλα ζώα και ανθρώπους της Σφετερίστριας... σκοτώνοντας κι άλλα καταναγκαστικά στρατολογημένα αγόρια. Ο Σερτίνγκε ήταν μια *δύναμη*, παράφορη και χωρίς λογική ή σκοπιμότητα.

Ο Κάλνεντουρ ακολούθησε το Τραγούδι της Πλάσης, κι αυτό τον οδήγησε στις παρυφές των δασών και στις παρυφές μιας πόλης.

Η Λόκραν...

Φυσικά. Ο Δασογέροντας. Αυτός τραγουδά. Ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ είχε πει πως τον αποκαλούσαν και «ο Τραγουδιστής της Πλάσης»...

Ήταν απόγευμα. Ο Κάλνεντουρ αναρωτήθηκε αν ήταν σκόπιμο να μπει στην πόλη. Δε νόμιζε ότι ο Δασογέροντας τον *καλούσε* ακριβώς, αλλά το τραγούδι του ηχούσε μέσα σ' όλα τα δάση, αν είχες τις αισθήσεις του Θηρίου της Πλάσης για να το ακούσεις. Ο Δασογέροντας ήταν, αναμφίβολα, ένα ιερό πλάσμα του Σερτίνγκε.

Πρέπει να βρω την Κόμισσα των Σκιών και, κυρίως, τη Λουκία, σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ. Η Λουκία θα έχει πανικοβληθεί για εμένα. Και ήταν μόνη της σε μια άγνωστη για εκείνη διάσταση. Δεν έχω χρόνο για χάσιμο. Αλλά αισθανόταν κάτι να τον τραβά προς τη Λόκραν, όπως και το Τραγούδι της Πλάσης τον είχε τραβήξει ως εδώ.

Βγάζοντας ένα γρύλισμα μέσα από τον λαιμό του – ένα γρύλισμα που κι ο ίδιος καταλάβαινε ότι ποτέ δεν θα μπορούσε, κανονικά, να βγάλει άνθρωπος – πρόσταξε την αγέλη των γιγαντόλυκων γύρω του να φύγει· και η αγέλη έφυγε χωρίς διαμαρτυρία, χαιρετώντας τον με αλυχτήματα καθώς εξαφανιζόταν μες στα δάση.

Ο Κάλνεντουρ κατεύθυνε την Κόρη της Πλάσης προς τη Λόκραν. Ναι, αυτό ήταν το όνομα που είχε αποφασίσει να δώσει τελικά στη γιγαντολύκαινά του: Κόρη της Πλάσης. Είχε έρθει αβίαστα στο μυαλό του, σχεδόν υποσυνείδητα. Και νόμιζε ότι ήταν πολύ ταιριαστό. Η λύκαινα ήταν, αναμφίβολα, προέκταση της αχαλίνωτης δύναμης του Σερτίνγκε· ήταν αυτή που τον είχε *οδηγήσει* στον Σερτίνγκε, και ίσως και στην Κόμισσα των Σκιών μέσω του Θόρεντιν αλ Νασόλντουν. Και όλα είχαν ξεκινήσει από εδώ, από τη Λόκραν, όπου τώρα ο Κάλνεντουρ επέστρεφε...

Μπήκε στους δρόμους της και σύντομα έφτασε στην πλατεία που βρισκόταν το πελώριο δέντρο με τον Ναό του Σερτίνγκε οικοδομημένο γύρω του. Πλάι στην είσοδο του Ναού καθόταν ο Δασογέροντας

και τραγουδούσε το τραγούδι του. Τώρα έστρεψε τα φυτικά μάτια του στον Κάλνεντουρ, τον Κυνηγό της Πλάσης· όρθωσε το ψηλό σώμα του που ήταν ανθρωπόμορφο αλλά και δενδροειδές και, μετά, γονάτισε και στα δύο γόνατα και κατέβασε το κεφάλι στη γη.

Στην είσοδο του Ναού, η οποία θύμιζε στόμιο σπηλιάς, στεκόταν μια άλλη φιγούρα: ένας άντρας, μαυρόδερμος και πρασινομάλλης, ντυμένος με ιερατικά άμφια του Σερτίνγκε κι έχοντας στο κεφάλι ένα στεφάνι από κλωνάρια και αγριολούλουδα.

Άρθρωσε, με καταφανές δέος: «Εσύ είσαι, λοιπόν... Ποιος είσαι, μα το Μεγάλο Θηρίο;»

Τριγύρω υπήρχε κίνηση μέσα στην πόλη, αλλά ο Κάλνεντουρ δεν είχε τραβήξει την προσοχή παρά ελάχιστων· το να μπαίνει ακόμα ένας λυκοκαβαλάρης στη Λόκραν, έστω και με ρούχα κουρελιασμένα σαν τα δικά του, δεν ήταν, αντικειμενικά, τίποτα το τόσο περίεργο.

Ξεπέρασε και ζύγωσε τον Ναό του Σερτίνγκε, με την Κόρη της Πλάσης να τον ακολουθεί. Άγγιξε το φυτικό κεφάλι του Δασογέροντα, τις φυλλωσιές και τα κλαδιά, και είπε: «Σήκω, φίλε μου. Είμαι μόνο μια έκφανση αυτού που νιώθεις.»

Και ο δενδρογίγαντας όρθωσε ξανά το ψηλό σώμα του.

Ο ιερέας, στην είσοδο του Ναού, εξακολουθούσε να παρατηρεί με δέος τον Κάλνεντουρ.

«Καλησπέρα,» χαιρέτησε εκείνος, πλησιάζοντάς τον. «Συγνώμη αν έχω προκαλέσει αναστάτωση.»

«Αναστάτωση; Μα το Μεγάλο Θηρίο! ποιος είσαι;» ρώτησε ξανά ο ιερέας. «Διαισθανόμουν ότι κάποιος έρχεται· ο Σερτίνγκε μού το έδειχνε. Και το καταλάβαινε κι ο Δασογέροντας· ίσως, μάλιστα, εκείνος να σε κάλεσε, τραγουδώντας.»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε. «Εκείνος με κάλεσε. Τουλάχιστον, το τραγούδι του ήταν που μ'έφερε εδώ, από αρκετά μακριά.»

«Ποιος είσαι;» ρώτησε για τρίτη φορά ο ιερέας.

«Εσύ ποιος είσαι, ιερέα;»

«Το όνομά μου είναι Μέμντουρ ωλ Λόμαντερ, και έχω την τιμή να είμαι, εκτός από ιερωμένος του Σερτίνγκε, Κύρης της Λόκραν. Είσαι άνθρωπος – ιερωμένος κι εσύ – ή δαίμονας του Μεγάλου Θηρίου;»

«Δεν είμαι δαίμονας,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. *Δε νομίζω, τουλάχιστον.* «Ούτε ιερέας. Θα μπορούσες να μου δώσεις μερικά ρούχα, προμήθειες, εξοπλισμούς; Θα σε ξεπληρώσω όσο πιο γρήγορα—»

«Δεν υπάρχει λόγος να με ξεπληρώσεις για τίποτα. Ό,τι έχω μέσα στον Ναό είναι δικό σου.» Ο Μέμντουρ τού έγνεψε να τον ακολουθήσει και πέρασε την είσοδο που θύμιζε στομίο σπηλιάς.

Ο Κάλνεντουρ, αφήνοντας την Κόρη της Πλάσης απέξω, τον ακολούθησε, και διαπίστωσε πως και το εσωτερικό του Ναού θύμιζε σπηλιά – εσκεμμένα φτιαγμένο έτσι, αναμφίβολα. Στο κέντρο ακριβώς του σηκού ήταν ο κορμός του πελώριου δέντρου, και γύρω του απλωνόταν ο υπόλοιπος Ναός. Απλωνόταν *ισομετρικά* προς κάθε μεριά· ο Κάλνεντουρ ήταν σίγουρος: κάπως, το καταλάβαινε – με τις αισθήσεις του Θηρίου, κατά πάσα πιθανότητα.

Εκτός από τον Μέμντουρ, εδώ, στον σηκό, ήταν κι οι δύο κόρες του, η Ρουάμιθ και η Λατάζια, όπως τις σύστησε ο ίδιος ο ιερέας, προσθέτοντας ότι είχαν μοιάσει στις μητέρες τους – η μία γαλανόδερμη, η άλλη πρασινόδερμη. Ποιες ήταν οι μητέρες τους δεν ανέφερε· μάλλον δεν ήταν ιέρειες του Ναού, πάντως, και δεν πρέπει να βρίσκονταν εδώ. Ίσως να μην ήταν καν στη Λόκραν. Ο Κάλνεντουρ δεν έκανε ερωτήσεις γι' αυτές· *η σιωπή είναι σύνεση*.

Καθώς οι δύο κόρες του ιερέα – η Ρουάμιθ γύρω στα δέκα, η Λατάζια γύρω στα δώδεκα, τις υπολόγιζε ο Κάλνεντουρ – πήγαν να φέρουν ρούχα, προμήθειες, και εξοπλισμούς για τον επισκέπτη τους, ο Μέμντουρ ρώτησε:

«Τι ζητάς εδώ εκτός από αυτά και ποιο είναι το όνομά σου;»

«Η αλήθεια είναι πως δεν ζητάω τίποτ' άλλο συγκεκριμένο, Μέμντουρ, και σ'ευχαριστώ για ό,τι προσφέρεις. Δε θα το ξεχάσω.

»Το όνομά μου...» Να του έλεγε την αλήθεια; Την είχε ήδη πει στον Γέλντεφιρ ωλ Ένφερεκ, δεν την είχε πει; «Τι σημαίνει “Κύρης της Λόκραν”;» ρώτησε, αλλάζοντας θέμα ξαφνικά.

«Δεν έχεις ξανάρθει εδώ, λοιπόν;»

«Έχω ξαναπεράσει, αλλά δεν έχω ξανακούσει αυτό τον τίτλο. Δεν έμεινα για πολύ. Θες να πεις ότι είσαι *Άρχοντας* της πόλης;»

Ο Μέμντουρ κούνησε το κεφάλι. «Όχι· η Λόκραν δεν έχει Άρχοντα. Αλλά, ναι, είμαι ό,τι πιο κοντινό σε “Άρχοντα της Λόκραν” θα μπορούσε να υπάρξει. Φροντίζω για κάποια πράγματα που είναι καλά για όλους τους κατοίκους, παίρνω μερικές απλές αποφάσεις όταν χρειάζεται – όπως όταν υπάρχει διαπληκτισμός. Δεν απαιτώ τίποτα από κανέναν, και ο καθένας φροντίζει για τον εαυτό του.»

Αφού, λοιπόν, συστήθηκα στον πανδοχέα της Καρδιάς του Τραγουδιού, γιατί να μη συστηθώ και σ'εσένα; «Το όνομά μου, Μέμντουρ ωλ Λόμαντερ, είναι Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ.»

Ο ιερέας τον κοίταζε συνοφρυωμένος για μερικές στιγμές σαν να προσπαθούσε να καταλάβει κάτι το μυστηριώδες. Τελικά είπε: «Ωλ Κάρνελεκ; Του Παλιού Οίκου; Είσαι... Θες να πεις ότι είσαι ο αδελφός του Βασιληά Άρκαλβιρ; Ο Χαμένος Πρίγκιπας, που λένε;»

Ο Κάλνεντουρ κατένευσε.

«Μα το Μεγάλο Θηρίο!... Και τόσα χρόνια...; Τόσα χρόνια σε έκρυβε ο Σερτίνγκε; Τι... τι είχε γίνει;»

«Όχι, δε μ'έκρυβε ο Σερτίνγκε. Ήμουν αλλού, μακριά από εδώ. Έξω από τη Μοργκιανή. Πρόσφατα επέστρεψα.»

Ο ιερέας έμοιαζε τώρα *ακόμα* πιο παραξενεμένος. «Και το Θηρίο της Πλάσης... Ποια η σχέση σου με το Μεγάλο Θηρίο, Πρίγκιπά μου;»

«Αυτή... είναι μια ερώτηση στην οποία δεν μπορώ να δώσω εύκολη ή γρήγορη απάντηση, Σεβασμιότατε. Ας πούμε, όμως, ότι, για την ώρα, έχω την εύνοια του Θηρίου της Πλάσης. Ας πούμε ότι είμαι Κυνηγός του.»

«Για το ότι έχεις την εύνοιά του δεν μπορώ να αμφιβάλλω...»

Οι κόρες του ιερέα επέστρεψαν φέρνοντας τα πράγματα που εκείνος τούς είχε ζητήσει για τον επισκέπτη τους.

Ο Κάλνεντουρ τού είπε: «Μην το αφήσεις ακόμα να διαρρεύσει ότι είμαι στο Βασιλείο, γιατί μπορεί η πόλη σου να κινδυνέψει.»

Ο Μέμντουρ ένευσε. «Ναι, το καταλαβαίνω αυτό. Αν η Σφετερίστρια μάθει ότι πέρασες από εδώ....» Και τον ρώτησε: «Γνωρίζεις τι έγινε στην Όσβελακ, Πρίγκιπά μου;»

«Γνωρίζω. Έχω, μάλιστα, μιλήσει με την Κόμισσα.»

«Πραγματικά, το Μεγάλο Θηρίο σε έστειλε!»

«Δεν ξέρω ποιος μ'έστειλε, Σεβασμιότατε, αλλά τώρα είμαι εδώ. Σ'ευχαριστώ και πάλι γι'αυτά»· έριξε μια ματιά προς τα πράγματα που οι κόρες του Μέμντουρ είχαν αφήσει κοντά στον πελώριο κορμό στο κέντρο του σηκού.

Ντυμένος με καινούργια ρούχα, έχοντας μια κάπα στους ώμους και την κουκούλα της σηκωμένη στο κεφάλι, ο Κάλνεντουρ πήγε στην *Καρδιά του Τραγουδιού* για να δει μήπως ο Γέλντεφιρ ωλ Ένφερεκ είχε να του πει κανένα αξιοσημείωτο νέο, γιατί, απ'ό,τι είχε καταλάβει, ο πανδοχέας άκουγε πολλά.

Την Κόρη της Πλάσης την άφησε απέξω και μπήκε στην τραπεζαρία. Κάποιοι πελάτες ήταν καθισμένοι στα τραπέζια, και η γαλανό-δερμη σερβιτόρα, η φίλη του Νέλδουρ, βάδιζε ανάμεσά τους κρατώντας έναν δίσκο. Ο Γέλντεφιρ ήταν στο μπαρ στο βάθος, μιλώντας με μια γυναίκα που φαινόταν για μόνιμη κάτοικος της Λόκραν· δεν ήταν ντυμένη σαν ταξιδιώτισσα.

Ο Κάλνεντουρ τον πλησίασε.

Ο πανδοχέας στράφηκε να τον κοιτάξει. «Καλησπέρα. Τι να προσφέρουμε;» Και, ξαφνικά, συνοφρυώθηκε. Είχε δει το πρόσωπό του μέσα απ'την κουκούλα.

«Καλησπέρα,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Μπορούμε να μιλήσουμε;»

«Πρέπει,» είπε ο Γέλντεφιρ. Και προς τη γυναίκα: «Με συγχωρείς, Πέρλα.»

Οδήγησε τον Κάλνεντουρ σ'ένα άδειο τραπέζι, σε μια γωνία της τραπεζαρίας.

«Τι σε φέρνει εδώ, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε καθώς κάθονταν.

«Ο Σερτίνγκε,» είπε εκείνος. «Περαστικός είμαι, Γέλντεφιρ, και σκέφτηκα να μπω για να ρωτήσω μήπως έχεις κανένα νέο για εμένα.»

«Νέο; Ίσως να...» Κόμπιασε. «Πού είναι ο ξάδελφός μου; Είναι καλά;»

«Καλά είναι. Με την Κόμισσα των Σκιών. Στα δάση. Τι έχεις να μου πεις;»

Ο Γέλντεφιρ αποκρίθηκε: «Ο Θανατογέννητος είναι εδώ, και ο Έρανκουρ ωλ Νάρεβεκ, ο Γίγαντας των Δασών.»

«Ο Έρανκουρ; Δεν έφυγε ακόμα;»

«Είχαν φύγει, αφού έφεραν κάποιους ταξιδιώτες οι οποίοι επίσης έφυγαν. Αλλά τώρα ο Έρανκουρ, ο Ριλάθιρ, και οι λυκοκαβαλάρηδες τους επέστρεψαν, και περιμένουν να πάψουν οι βασιλικοί να χτενίζουν τα δάση, ώστε να πάνε να αναζητήσουν την Αρχόντισσά τους.»

«Κι ο Θανατογέννητος;»

«Την Κόμισσα ψάχνει κι αυτός. Συναντήθηκε με τον Έρανκουρ και τον Ριλάθιρ. Τα συμφώνησαν. Και περιμένουν μαζί. Θες να σε φέρω σε επαφή; Μου είχες πει ότι αναζητάς τον Θανατογέννητο.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Θέλω να του μιλήσω.»

Ο Γέλντεφιρ ένευσε. «Θα γίνει, Πρίγκιπά μου.» Και ρώτησε καθώς σηκώνόταν απ'το τραπέζι: «Τι να σε κεράσουμε;»

«Κρασί. Όχι Χαρνώθιων δασών.»

Ο Γέλντεφιρ ένευσε πάλι, κι απομακρύνθηκε. Μίλησε στη γαλανό-
δερμη σερβιτόρα και, μετά, πήγε σ'ένα άλλο από τα τραπέζια όπου
κάθονταν τέσσερις, και η μία φαινόταν για γυναίκα. Ο πανδοχέας μί-
λησε και σ'αυτούς, και όλοι στράφηκαν προς τον Κάλνεντουρ, κοιτά-
ζοντας. Οι τρεις φορούσαν κουκούλες· ο ένας καπέλο σκοτεινών δα-
σών, που επίσης έκρυβε το πρόσωπό του στη σκιά.

Η σερβιτόρα πλησίασε πρώτη τον Κάλνεντουρ, φέρνοντας το κρασί
του. «Στην υγειά σας.»

«Ευχαριστώ.» Ήπιε μια γουλιά.

Οι τέσσερις σηκώθηκαν από το τραπέζι τους και ήρθαν στο δικό του.

«Εσύ εδώ;» είπε ο άντρας με το καπέλο σκοτεινών δασών – ο Ριλά-
θιρ, ο σύζυγος της Αρκάλθα, της αδελφής της Χάνκαθιρ αλ Νασόλ-
ντουρ. «Τι κάνεις εδώ, μα τον Χάρλαεθ Βοκ;»

«Τον ξέρετε αυτό τον άνθρωπο;» ρώτησε ένας άντρας που ο Κάλνε-
ντουρ δεν αναγνώριζε: μαυρόδερμος με καστανά γένια και μάτια σαν
αγριμιού των δασών.

Ο άλλος άντρας ήταν ο Έρανκουρ. Η γυναίκα – γαλανόδερμη, με
μια τούφα μαύρων μαλλιών να βγαίνει μέσα απ'την κουκούλα της –
ήταν άγνωστη για τον Κάλνεντουρ.

Ο οποίος είπε στον άντρα με τα καστανά γένια: «Εσύ πρέπει να εί-
σαι ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος...»

Τα μάτια του Έλκερθιν στένεψαν· το χέρι του γλίστρησε μέσα στην
κάπα του, για να πιάσει μάλλον τη λαβή κάποιου όπλου.

Και ο Κάλνεντουρ είδε πίσω από τον Θανατογέννητο δύο φιγούρες
να αγριοκοιτάζονται: η μία ήταν ο Χάρλαεθ Βοκ – ο κουκουλοφόρος
με το αργυρό στέμμα από λεπίδες – η άλλη ήταν ο Ιουράσκε – ο σκιε-
ρός καμπούρης με την ουρά.

«Δεν είναι εχθρός;» είπε ο Έρανκουρ στον Έλκερθιν. «Πρόσεχε τις
κινήσεις σου.»

«Ποιος είναι;»

«Θα σου πει ο ίδιος, άμα θέλει.»

Ο Θανατογέννητος έστρεψε πάλι το άγριο βλέμμα του στον Κάλνε-
ντουρ.

Γιατί ο Χάρλαεθ Βοκ και ο Ιουράσκε αγριοκοιτάζονται πίσω του;
«Σ'έφαχνα εδώ και μέρες για να σου μιλήσω. Από τότε που επέ-
στρεψα στη Μοργκιάνη.»

«Γνωρίζομαστε από κάπου;» ρώτησε ο Έλκερθιν, καχύποπτα.

«Είσαι ο Θανατογέννητος, δεν είσαι;»

«Δε σε θυμάμαι, πάντως.»

«Δεν έχουμε ξανασυναντηθεί, αλλά μάλλον έχεις ακούσει για εμένα. Το όνομά μου είναι Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ.»

Ο Έλκερθιν συνοφρυώθηκε, παρατηρώντας τον. «...Μα τον *Ιουράσκε!*» έκρωξε. «Μοιάζεις...» Και προς τον Έρανκουρ και τον Ριλάθιρ: «Το γνωρίζατε αυτό – ότι έχει επιστρέψει – και δε μου το είχατε πει;»

«Δεν είναι πολύς ο καιρός που είναι εδώ,» αποκρίθηκε ο σύζυγος της Αρκάλθα, «και είχαμε αποφασίσει να κρατήσουμε, για την ώρα, κρυφή την παρουσία του.»

Ο Έρανκουρ ρώτησε τον Κάλνεντουρ: «Δε βρήκατε την Κόμισσα, Πρίγκιπά μου; Πού είναι ο Άρχοντας Θόρεντιν και οι άλλοι;»

«Συναντήσατε τους άτριχους λύκους της Σφετερίστριας;» είπε ο Ριλάθιρ προτού προλάβει ο Κάλνεντουρ να απαντήσει.

«Όχι, δεν τους συναντήσαμε. Βρήκαμε την Κόμισσα και τους πρόσφυγες, όπως σχεδιάζαμε.»

«Και πού είναι τώρα; Γιατί εσύ είσαι εδώ;»

«Ταξιδεύουν στα δάση,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Μην ανησυχείς γι'αυτούς. Είναι ασφαλείς, απ'ό,τι ξέρω. Εγώ... παρασύρθηκα από τον Σερτίνγκε, μπορείς να πεις. Απομακρύνθηκα από τους πρόσφυγες, αλλά σκοπεύω σύντομα να τους ξαναβρώ. Δε θάναι δύσκολο· το Θηρίο της Πλάσης θα με οδηγήσει.»

Τον κοίταζαν παραξενεμένοι.

«Τα δάση είναι γεμάτα βασιλικούς που αναζητούν την Κόμισσα,» τον προειδοποίησε ο Ριλάθιρ. «Γι'αυτό περιμένουμε εδώ. Τους συναντήσαμε κι αναγκαστήκαμε να κάνουμε κύκλο.»

«Μου το είπε ο Γέλντεφιρ. Αλλά, μην ανησυχείτε, αν με ακολουθήσετε θα αποφύγουμε τους λύκους της Σφετερίστριας χωρίς πρόβλημα.»

«Γνωρίζεις τόσο καλά τα δάση;» τον ρώτησε ο Έλκερθιν, απορημένος.

«Τα γνωρίζει το Θηρίο της Πλάσης. Αυτό είναι αρκετό.» Ο Κάλνεντουρ ήπια μια γουλιά κρασί, καθώς πάλι τον κοίταζαν περίεργα. «Ήθελα να σε συναντήσω, Έλκερθιν Θανατογέννητε, εδώ και μέρες...»

Ο Έλκερθιν τον παρατηρούσε αμίλητα, θυμίζοντάς του τον Σιγηλό Δαίμονα επάνω στον βράχο. Ο Χάρλαεθ Βοκ και ο Ιουράσκε δεν ήταν πια πίσω από τον Θανατογέννητο· είχαν εξαφανιστεί μες στις σκιές του πανδοχείου.

«Ποια είναι η κυρία;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ, ρίχνοντας ένα βλέμμα στη γυναίκα πλάι στον Έλκερθιν.

«Ακνάριθ'λι,» τη σύστησε εκείνος. «Η πιο πιστή συντροφισσά μου, και ιέρεια του Σερτίνγκε.»

Μάγισσα του τάγματος των Δεσμοφυλάκων, σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ.

«Μιλάς για το Θηρίο σαν να είσαι κι εσύ ιερωμένος,» του είπε η Ακνάριθ'λι, ατενίζοντάς τον βλοσυρά.

«Δεν είμαι ιερωμένος,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. Και προς τον Έλκερθιν: «Είσαι ο χειρότερος εχθρός της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρ-νουν, άκουσα...»

«Θέλεις να με επιστρατεύσεις;»

«Δεν έχω στρατό μαζί μου—»

«Και πώς σχεδιάζεις να εξοντώσεις τη Σφετερίστρια;»

«Δεν έχω κάνει σχέδια. Ήρθα, περισσότερο, για να μάθω... διάφορα πράγματα. Αλλά τώρα, ναι, θα βοηθήσω όπως μπορώ.»

«Δεν καταλαβαίνω τι θες να πεις.» Ο Έλκερθιν τον κοίταζε πάλι συνοφρυωμένος.

«Λέπω δέκα χρόνια,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Όταν ήμουν εδώ, εσύ δεν ακουγόσουν.»

«Δεν ήμουν αυτός που είμαι τώρα.»

«Ούτε εγώ ήμουν αυτός που είμαι τώρα. Αλλά θέλω να μάθω αν κανένας άλλος του οίκου μου είναι ακόμα ζωντανός, ή αν είμαι όντως ο τελευταίος.»

Ο Έλκερθιν τον ατένιζε για μερικές στιγμές αμίλητα, σαν να σκεφτόταν κάτι.

Γνωρίζει κάποιον άλλο ζωντανό Κάρνελεκ;

Τελικά, ο Θανατογέννητος είπε: «Έχω τον γιο σου μαζί μου, Πρίγκιπα.»

Τον γιο μου; Δε θυμόταν κανένα από τα παιδιά του. «Ποιον γιο μου; Άκουσα ότι κι οι δυο χάθηκαν στη Σφαγή της Υλκάρμωκ.» Η Ζέρκλιθ τού το είχε πει: ότι έχασε τους γιους του εκεί, και τη γυναίκα του επίσης, τη Λοτρίνθα.

«Ο ένας είναι μαζί μου. Τον έλεγες Ασλάνουρ εσύ· εγώ τον λέω Άρκαλβιρ, σαν τον αδελφό σου. Σκεφτόμουν, όταν έρθει η ώρα, να τονβάλω στον Θρόνο... αν ο Ιουράσκε κι ο Χάρλαεθ Βοκ μάς ευνοήσουν. Αλλά τώρα επέστρεψες, Πρίγκιπα...»

«Πού είναι ο γιος μου;» *Και τι θα του πω όταν τον αντικρίσω; Δε θυμάμαι καν την όψη του!* Αισθανόταν ένα σφίξιμο στην καρδιά. Τι άθλια κατάσταση ήταν αυτή! Γιατί οι αναμνήσεις του δεν μπορούσαν να επιστρέψουν ούτε ακόμα και στη Μοργκιάνη;

«Δεν είναι εδώ. Είναι σε ασφαλές μέρος, μαζί με τους Ανυπότακτους μου. Μισεί την άτριχη λύκαινα του Θρόνου όσο τίποτ' άλλο στον κόσμο, καθώς και όλους όσους την υπηρετούν. Ζει για να τους σκοτώνει.» Τα μάτια του Θανατογέννητου γυάλισαν άγρια.

Και ο Κάλνεντουρ αναρωτήθηκε: *Αυτός ο άνθρωπος νομίζει ότι τώρα είναι ο πατέρας του γιου μου;* Η Ζέρκιλθ του είχε πει ότι ο Ασλάνουρ ήταν το μεγαλύτερο από τα δύο παιδιά του. Και σήμερα, ύστερα από δέκα χρόνια, πρέπει να ήταν δεκάξι χρονών... *Εκείνος θα με θυμάται, άραγε;* Και τα δύο αγόρια του ήταν πολύ μικρά όταν ο Κάλνεντουρ έφυγε από τη Μοργκιάνη.

«Ο άλλος μου γιος;» ρώτησε τον Θανατογέννητο. «Ο Αλθέβεριν; Πού είναι;»

«Αγωνιστής του Βασιλείου, μάλλον.»

«Τι; Πώς το ξέρεις;»

«Είναι το πιθανότερο.» Ο Θανατογέννητος ήπια μια γουλιά κρασί Χαρνόθιων δασών από την κούπα που είχε φέρει μαζί του στο τραπέζι του Κάλνεντουρ. «Τον μεγάλο γιο σου τον συνάντησα μετά τη Σφαγή· ήταν κι αυτός σαν άγριο θηρίο, όπως κι εγώ. Τον πήρα μαζί μου, μη θέλοντας ν'αφήσω εκεί, ανάμεσα στους νεκρούς, ένα μικρό αγόρι. Στην αρχή, δεν ήξερα ποιος ήταν· μετά, μου το είπε ο ίδιος. Και μου είπε, επίσης, ότι η μητέρα του, η γυναίκα σου, προσπάθησε να σώσει εκείνον και τον αδελφό του από τους λύκους της Σφετερίστριας· προσπάθησε να τους βάλει στο τρένο – που τότε ακόμα έφτανε στην Υλκάρμωκ – για να φύγουν. Αλλά οι μαχητές της Μακμάρνουν έπεσαν επάνω τους για να τους αρπάξουν. Η γυναίκα σου τούς πολέμησε, φωνάζοντας στ'αγόρια σας ν'απομακρυνθούν, να τρέξουν και να μη σταματήσουν να τρέχουν. Ο ένας – αυτός που συνάντησα – γλίτωσε· κάπως, τους ξέφυγε. Ούτε κι ο ίδιος δε θυμάται πώς ακριβώς. Τον άλλο πρέπει να τον έπιασαν. Κι αν τον έπιασαν θα τον πήγαν στη Στρατολόγηση, δεν υπάρχει αμφιβολία. Ήταν μικρότερος απ'τον Άρκαλβιρ, σωστά; Πόσο; Πέντε χρονών; Τριών;»

«Τεσσάρων.» *Και δεν τον θυμάμαι καθόλου...* «Η Λοτρίνθα; Είναι ζωντανή;»

«Η γυναίκα σου; Μάλλον όχι, Πρίγκιπα. Λυπάμαι. Δεν έχω ακούσει τίποτα γι' αυτήν όλα τούτα τα χρόνια.»

«Θέλω να δω τον γιο μου.»

«Σου είπα: δεν είναι εδώ. Είναι μακριά από εδώ. Κι εσύ θες να πας τώρα να βρεις την Κόμισσα, έτσι δεν είναι;»

Την Κόμισσα των Σκιών... και τη Λουκία, κυρίως. Δεν έπρεπε να με είχε ακολουθήσει στη Μοργκιάνη, η ανόητη! Δεν είμαι ο Καπετάνιος της πια... Αλλά την αγαπούσε· και ήξερε πως, ακόμα κι αν ξαναζούσε τις ημέρες προτού φύγουν από την Υπερυδάτια, πάλι δεν θα μπορούσε να της πει όχι, να μην τον ακολουθήσει.

«Έτσι είναι,» απάντησε στον Θανατογέννητο.

«Θα έρθουμε μαζί σου, λοιπόν. Γνωρίζεις κάποιο ιδιαίτερο μονοπάτι μες στα δάση για ν'αποφύγουμε τους λύκους της Σφετερίστριας;»

«Σου απάντησα ήδη: Το Θηρίο της Πλάσης θα με οδηγήσει, κι εγώ εσάς.»

Ο Έλκερθιν έριξε μια ματιά στην Ακνάριθ'λι, η οποία ατένιζε έντονα τον Κάλνεντουρ και του είπε: «Αν το Μεγάλο Θηρίο σε ευνοεί τόσο όσο λες, αυτό θα αποδειχτεί. Αν όχι, θα μας καταστρέψεις όλους.»

«Δεν πρόκειται να σας ρίξω στα χέρια των ανθρώπων της Βασίλισσας.»

«Με συγχωρείς, Πρίγκιπά μου,» είπε ο Ριλάθιρ, «αλλά πώς μπορείς να είσαι τόσο σίγουρος γι' αυτό;»

«Το να σου εξηγήσω είναι δύσκολο αυτή τη στιγμή. Όταν λέω, όμως, ότι το Θηρίο της Πλάσης θα με οδηγήσει δεν μιλάω μεταφορικά, ούτε θρησκοόληπτα. Το Θηρίο της Πλάσης *πραγματικά* θα με οδηγήσει.»

«Ακόμα κι ένας ιερέας του Σερτίνγκε θα δίσταζε να είναι τόσο σίγουρος...»

«Ναι. Αλλά, όπως ξαναείπα, δεν είμαι ιερέας του Σερτίνγκε.» Και τους ρώτησε: «Προτιμάτε να διανυκτερεύσετε εδώ και να ξεκινήσουμε αύριο; Ή προτιμάτε να ξεκινήσουμε απόψε;»

Σιγή προς στιγμή.

Ύστερα ο Θανατογέννητος είπε: «Το σκοτάδι μάς κρύβει καλύτερα. Αλλά, επίσης, τα νυχτερινά δάση είναι πιο επικίνδυνα.»

«Δεν κινδυνεύετε όσο είστε μαζί μου,» τους διαβεβαίωσε ο Κάλνεντουρ, νιώθοντας το Θηρίο της Πλάσης δυνατό μέσα του και υπό την κυριαρχία του. Αντιλαμβανόταν, όμως, πως αυτό δεν θα ίσχυε για πάντα. Αισθανόταν ήδη τον Σερτίνγκε να παλεύει για να πάρει εκείνος τον έλεγχο. Ο Πολλαπλός Βρόχος του Σιλίσβας ακόμα τον κρατούσε

σαν αόρατο λουρί· αλλά ως τότε; *Πρέπει πάντα να είμαι σε ετοιμότητα.* Αν το Θηρίο της Πλάσης έφευγε από την κυριαρχία του, ο Κάλνεντουρ θα χρειαζόταν να το διώξει – αμέσως – προτού εκείνο κυριαρχήσει αυτόν.

– Σιγή, ξαφνικά, παντού γύρω...

Μια σιγή διαφορετική από την προηγούμενη.

Δεν είχαν πάψει απλώς οι άλλοι να μιλάνε – ο Έρανκουρ, ο Ριλάθιρ, ο Έλκερθιν, η Ακνάριθ'λι. *Ολόκληρη η τραπεζαρία είχε σιγάσει.* Ή, τουλάχιστον, έτσι φαινόταν στον Κάλνεντουρ. Καταλάβαινε ότι οι πελάτες εξακολουθούσαν να κουβεντιάζουν, και ότι οι θόρυβοι γενικά δεν είχαν σταματήσει. Αλλά μια *σιγή* είχε απλωθεί η οποία σκέπαζε κάθε ήχο.

Κι ένας ταξιδιώτης διακρινόταν πολύ καθαρά τώρα μες στην τραπεζαρία. Καθισμένος γαλήνια σ'ένα από τα τραπέζια. Τυλιγμένος σε γκρίζα κάπα κι έχοντας την κουκούλα στο κεφάλι. Ο μόνος ήχος που ερχόταν καθαρά ήταν από αυτόν. Το γέλιο του. Ο Άηχος Γέλως.

Ο Σιλίσβας ήταν ξανά κοντά στον Κάλνεντουρ. Τον παρακολουθούσε. Έπαιζε, τελικά, κάποιο παιχνίδι; Κι αν ναι, τι είδους παιχνίδι; Δεν του είχε ζητήσει να τον δεχτεί μέσα του. Τι ήθελε από εκείνον;

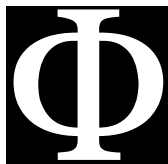
Η παράξενη σιγή διαλύθηκε, οι ήχοι της τραπεζαρίας επέστρεψαν.

Και ο Σιγηλός Δαίμων δεν ήταν πουθενά.

Ο Έρανκουρ έλεγε: «Αν ο Πρίγκιπας όντως μπορεί να μας οδηγήσει – και δε νομίζω ότι τυχαία θα το ισχυριζόταν αυτό – τότε ας ξεκινήσουμε απόψε.»

Κεφάλαιο 10

Τα Λόγια των Αρχέγονων

εύγοντας από την Κρυφή Ερημιά ταξίδεψαν πάλι μες στα δάση, κατευθυνόμενοι προς τον τελικό τους προορισμό: το Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης.

Η Λουκία καβαλούσε τον γιγαντόλυκό της (τον οποίο είχε πα αρχίσει να συνηθίζει) και ανησυχούσε για τον Γεώργιο. Πού να βρισκόταν; Ήταν ακόμα ζωντανός; *Πρέπει να ήταν!* Πώς θα τον έβρισκε; Θα τον συναντούσαν σ' αυτό το Τέμενος, όπως έλεγε ο Αρχιερέας του Σερτίνγκε; Η Λουκία είχε τις αμφιβολίες της, αλλά το ευχόταν.

Ο Δεξής και η Αριστερή φτεροκοπούσαν γύρω της, ή γαντζώνονταν στους ώμους της. Ο Ακατάλυτος πάντα περιφερόταν κάπου κοντά της, σαν σκιά. Ούτε τον γιγαντόλυκό της δεν φοβόταν πλέον, και ο γιγαντόλυκος δεν του γρύλιζε· πρέπει κι αυτός να τον είχε συμπαθήσει.

Τα δάση απλώνονταν σκοτεινά και αχανή γύρω από το προσφυγικό σύνολο που ταξίδευε οδοιπορώντας και υπεύοντας, κουβαλώντας μαζί τους, στις πλάτες τους ή στις πλάτες ζώων, όλα τα υπάρχοντά τους που ήταν εφικτό να πάρουν από την Όσβελακ προτού φύγουν.

Οι λυκοκαβαλάρηδες της Κόμισσας των Σκιών περιφρουρούσαν και παρατηρούσαν. Ο Θόρεντιν αλ Νασόλντουν ήταν μαζί τους. Ο Βέρδαλιρ'χοκ έστελνε τακτικά τα Μάτια του Δάσους, τον δασογέρακά του, για να κοιτάζει μέσω μαγείας τι γινόταν προς διάφορες κατευθύνσεις, πού βρίσκονταν οι μαχητές της Σφετερίστριας. Και ανέφερε στη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν ότι δεν πήγαιναν πλέον μόνο προς τα βόρεια, αλλά υπήρχαν ομάδες που γύριζαν και προς τα νότια.

«Ελέγχουν ξανά τις περιοχές από τις οποίες πέρασαν...» είπε η Κόμισσα των Σκιών, προβληματισμένη. Και ειδοποίησε γι' αυτό, τηλεπικοινωνιακά, τον Λύκαρχο Λόντριβιρ ωλ Σάλντεμ που ήταν μαζί με τους λυκοκαβαλάρηδες γύρω από το προσφυγικό σύνολο.

«Μέχρι στιγμής δεν έχουμε δει κανέναν, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε εκείνος, «αλλά θα το έχουμε υπόψη.»

Η Λουκία δεν καταλάβαινε και πολλά απ' αυτά που έλεγε η Κόμισσα με τους ανθρώπους της· μόνο μερικές λέξεις. Η Ζέρκιλιθ, που ήταν πλάι της, επάνω στον δικό της γιγαντόλυκο, συνέχιζε να τη διδάσκει την Καθομιλουμένη όσο ταξίδευαν.

Κατά το μεσημέρι, Ίσκιοι επιτέθηκαν στην αριστερή πτέρυγα του προσφυγικού συνόλου, και ο Βέρδαλιρ'χοκ έσπευσε να τους διώξει με τη μαγεία του.

Το απόγευμα, οι λυκοκαβαλάρηδες εντόπισαν ανιχνευτές της Σφετερίστριας, και οι πρόσφυγες κρύφτηκαν για καμιά ώρα σ' ένα βαθουλό μέρος των δασών ώσπου η απειλή να περάσει. Ευτυχώς, οι βασιλικοί δεν ήρθαν προς το μέρος τους – και ο Βέρδαλιρ'χοκ παρακολουθούσε συνεχώς την περιοχή με τον δασογέρακά του, μέσω Ξορκιού Ζωικής Οράσεως, ενώ η Χάνκαθιρ είχε στείλει – σε πιο μικρή εμβέλεια, υποχρεωτικά – τον δαίμονά της, τον Άναρθρο Ψίθυρο των Σκοτεινών Δέντρων.

Οι πρόσφυγες προχώρησαν, τελικά, και όταν νύχτωσε καταυλίστηκαν, όπως πάντα, χωρίς ν' ανάψουν φωτιές. Ελάχιστα φώτα ήταν μονάχα αναμμένα, και προσεχτικά καλυμμένα, μέσα στις σκηνές τους.

Ο άνεμος φυσούσε παγερός στα δάση, σφυρίζοντας και μουγκρίζοντας σαν να τον καβαλούσαν στοιχειά του Σερτίνγκε και του Σολκάρκας. Πολλοί έλεγαν ότι αύριο θα έβρεχε, κάποιοι ότι μπορεί να χιόνιζε.

Η Ζέρκιλιθ, κλεισμένη στη δική της σκηνή, κουκουλωμένη στην κουβέρτα της, προσευχόταν στον Χάρλαεθ Βοκ να τους επιστρέψει τον Πρίγκιπα Κάλνεντουρ, για τη σωστή διακυβέρνηση του Βασιλείου· προσευχόταν στον Σερτίνγκε να μην κρατήσει τον Πρίγκιπα μαζί του, η θέση του ήταν με τους ανθρώπους, όχι με τα θηρία· προσευχόταν στον Νούρκας να φωτίσει το μυαλό και τον δρόμο του Κάλνεντουρ ώστε να γυρίσει κοντά τους. Και μετά έφερε στη σκέψη της τον Σιλίσβας, τον Σιγηλό Δαίμονα, για να γαληνέψει τον νου και το σώμα της και να κοιμηθεί.

Λίγο προτού την πάρει ο ύπνος, θυμήθηκε τον Όλβεκιρ, τον άντρα της αδελφής της, της Εθέλδριρ, αυτόν που οι φήμες έλεγαν ότι ήταν κάπου στα υπόγεια της Υλκάρμωκ λατρεύοντας το Πεινασμένο Σκοτάδι... *Πρέπει να ρωτήσω τον Νάθλεδιρ αλ Μακμάρνουν για τον Όλβεκιρ. Πρέπει.*

Και το επόμενο μεσημέρι, ενώ είχαν σταματήσει για να ξεκουραστούν, το έκανε. Βγήκε απ' τη σκηνή της, που ήταν πλάι-πλάι με τη

σκηνή της Λουκίας, και πλησίασε τις σκηνές των σιωπηλών φιλοξενούμενων, οι οποίες βρίσκονταν κοντά στη σκηνή της Κόμισσας των Σκιών και αυτές των παιδιών της. Έβρεχε μες στα δάση, και τα πάντα ήταν θολά· η Ζέρκιλιθ είχε σηκωμένη την κουκούλα της κάπας της, ενώ τα μποτοφορεμένα πόδια της βυθίζονταν μες στη μαλακωμένη γη. Οι οσμές της φύσης έμοιαζαν πιο έντονες με τη νεροποντή.

Αυτή εδώ πρέπει να είναι, σκέφτηκε η Ζέρκιλιθ ζυγώνοντας μια μικρή σκηνή. Χτύπησε το χοντρό ύφασμα της εισόδου με το χέρι της και είπε: «Κύριε Νάθλεδιρ; Είμαι η Ζέρκιλιθ αλ Φέντεπαβ. Θα μπορούσα να σας μιλήσω;»

Ύστερα από μια στιγμή, η φωνή του ακούστηκε από μέσα: «Ναι, Ζέρκιλιθ, πέρασε.»

Η Ζέρκιλιθ παραμέρισε την κουρτίνα και μπήκε στη σκηνή, διαπιστώνοντας ότι ο Νάθλεδιρ αλ Μακμάρνουν δεν ήταν μόνος· μαζί του ήταν η Σιράλια'χοκ ωλ Κίριβεμ. Έτρωγαν, καθισμένοι επάνω σε γούνες, με ξύλινα πιάτα στα χέρια. Ή, τουλάχιστον, η Σιράλια είχε το πιάτο της στο ένα χέρι κι έτρωγε με το άλλο· ο Νάθλεδιρ, έχοντας μόνο ένα χέρι, είχε το πιάτο του ακουμπισμένο στο γόνατό του για να τρώει.

«Με συγχωρείτε που έρχομαι τέτοια ώρα...»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα,» είπε ο Νάθλεδιρ. «Κάθισε.»

Και η Σιράλια τής έγνεψε φιλικά, με το κεφάλι.

Η Ζέρκιλιθ κάθισε κοντά τους, αφού έβγαλε τη βρεγμένη κάπα της και τις βρεγμένες μπότες της και τα άφησε πλάι στην είσοδο της σκηνής.

«Επέστρεψε ο Πρίγκιπας;» τη ρώτησε η Σιράλια, με καταφανή ελπίδα στα μάτια.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Ζέρκιλιθ. «Δυστυχώς, όχι. Αλλά θα επιστρέψει,» πρόσθεσε προσπαθώντας ν'ακουστεί βέβαιη, πιο βέβαιη απ'ό,τι αισθανόταν. «Δεν είμαι εδώ γι'αυτόν, όμως. Για άλλο λόγο ήρθα...» Έστρεψε το βλέμμα της στον Νάθλεδιρ.

«Θα μπορούσα να κάνω κάτι για εσένα, νιρλίσα;»

Η Ζέρκιλιθ δεν είχε συνηθίσει να την αποκαλούν νιρλίσα, αλλά διαπίστωσε ξαφνικά ότι της άρεσε. Την έκανε να νιώσει πιο άνετα με τον Νάθλεδιρ. Ο δισταγμός που, εδώ και μέρες, αισθανόταν απέναντί του διαλύθηκε τελείως.

«Θέλω να σε ρωτήσω για έναν από τους Φέντεπαβ.»

«Μακάρι να μπορώ ν'απαντήσω.» Ο Νάθλεδιν κάρφωσε με το πιρούνι του ένα κομμάτι βραστό μανιτάρι από το πιάτο του και το έβαλε στο στόμα του, μασώντας επίμονα.

«Τι γνωρίζεις για τον Όλβεκιρ αλ Φέντεπαβ; Νόμιζα ότι σκοτώθηκε στη Σφαγή της Υλκάρμωκ, αλλά ακούω τώρα πως ίσως να είναι ζωντανός.»

Ο Νάθλεδιν κατάπιε. «Ο Φέντεπαβ που λένε ότι κρύβεται στα υπόγεια της Υλκάρμωκ... Ένας Σκοτεινός Ακόλουθος.»

«Ο Όλβεκιρ ποτέ δεν θα λάτρευε το Παντοβόρο Σκότος!» είπε έντονα η Ζέρκιλιθ. «Το ξέρω καλά αυτό.

»Αλλά νόμιζα ότι σκοτώθηκε στη Σφαγή της Υλκάρμωκ,» επανέλαβε. «Εσύ τον είχες δει εκεί; Γνωρίζεις κάτι γι'αυτόν;»

Ο Νάθλεδιν έμοιαζε συλλογισμένος για μερικές στιγμές· μόνο το βούισμα της ενεργειακής θερμάστρας ακουγόταν μες στη σκηνή, και η βροχή απέξω. Τελικά, ο ξάδελφος της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν είπε: «Απορώ που ο πατέρας σου δεν με είχε ρωτήσει γι'αυτόν, τόσο καιρό, για να είμαι ειλικρινής...»

«Γνωρίζεις κάτι, δηλαδή;»

Ο Νάθλεδιν ένευσε.

«Είναι ζωντανός;»

«Δε μπορώ να είμαι σίγουρος. Αλλά άκου τι ξέρω.» Έβαλε στο στόμα του ακόμα ένα κομμάτι βραστό μανιτάρι και ήπιε μια γουλιά κρασί Χαρνώθιων δασών ενώ μασούσε. Το αργυρό υποκατάστατο του δεξιού χεριού του γυάλιζε στο ασθενικό φως του καλυμμένου φωτόλιθου της σκηνής, ο οποίος ήταν τοποθετημένος ανάμεσα στον Νάθλεδιν και τη Σιράλια, χωμένος μες στις γούνες.

Ο ξάδελφος της Βασίλισσας κατάπιε τη μπουκιά του και είπε: «Ο Όλβεκιρ χτυπήθηκε από μια έκρηξη. Δυνατή έκρηξη—»

«Ναι...» Η Ζέρκιλιθ νόμιζε ότι είχε σκοτωθεί μέσα σ'αυτή την έκρηξη.

«Όχι αρκετά δυνατή για να τον σκοτώσει, όμως, όπως αποδείχτηκε. Τον αιχμαλωτίσαμε βρίσκοντάς τον άσχημα τραυματισμένο. Το αριστερό πόδι του είχε διαλυθεί, καθώς κι όλη η αριστερή μεριά του προσώπου του, μαζί με το μάτι. Το αριστερό χέρι, για κάποιο λόγο, είχε γλιτώσει, αλλά ήταν σπασμένο.» Η Ζέρκιλιθ αισθάνθηκε μια παγερή λόγχη να τρυπά την καρδιά της. Ο Όλβεκιρ, μα τους θεούς... που ήταν πάντα τόσο πρόσχαρος και συμπαθητικός άνθρωπος... «Το πόδι οι θεραπευτές μας του το έκοψαν· ήταν άχρηστο. Το χέρι το έβαλαν σε

νάρθηκα, και περιποιήθηκαν και όσο μπορούσαν το πρόσωπό του με ιαματικές αλοιφές. Τον έριξαν, προσωρινά, στα μπουντρούμια του Παλατιού των Φώτων.» Το παλάτι του Δούκα της Υλκάρμωκ, όπως πολύ καλά ήξερε η Ζέρκιλιθ. «Μετά,» συνέχισε ο Νάθλεδρι τρώγοντας πάλι ένα κομμάτι μανιτάρι, «προσπάθησα να σώσω τη Ναλτάφιρ ωλ Έσανρεκ από αυτά τα μπουντρούμια, και ο Όλβεκιρ αλ Φέντεπαβ ήταν ακόμα εκεί. Όπως είπα και στον Πρίγκιπα, και θα με άκουσες κι εσύ, δεν κατάφερα να σώσω τη Ναλτάφιρ· με σταμάτησαν και, εκδικητικά, τη σκότωσαν. Αργότερα, έμαθα ότι ο Όλβεκιρ εξαφανίστηκε περιέργως από τα μπουντρούμια του Παλατιού των Φώτων, και υπέθεσα ότι, μάλλον, η ξαδέλφη μου πρόσταξε να τον σκοτώσουν χωρίς να το ανακοινώσουν... αν και, γενικά, αυτός δεν είναι ο τρόπος της. Συνήθως, θέλει να ανακοινώνει όσους εκτελεί – τους “προδότες του Βασιλείου”. Γι’ αυτό κιόλας κάνει τις Δημόσιες Δίκες· δεν είναι τίποτα παραπάνω από παραστάσεις για τον κόσμο. Δεν έχουν καμιά σχέση με δικαιοσύνη.»

«Νομίζεις, δηλαδή, ότι ο Όλβεκιρ, στην κατάσταση του» – χωρίς πόδι, μα τον Νούρκας! – «κατάφερε κάπως να δραπετεύσει;»

«Ή κάποιος τον βοήθησε να δραπετεύσει,» είπε ο Νάθλεδρι. «Δεν ξέρω τι άλλο να υποθέσω. Αν όμως δραπέτευσε, πού βρίσκεται τόσα χρόνια; Κάποιος σαν αυτόν, ή θα κατέληγε – με τον έναν ή τον άλλο τρόπο – στο Παλάτι των Σκιών ή θα πέθαινε. Ή... ή ίσως να κρύβεται στα υπόγεια της Υλκάρμωκ, όπως λένε οι φήμες.»

«Σκοτεινός Ακόλουθος; Αποκλείεται, Νάθλεδρι!»

«Δεν ξέρω, *νιρλίσα*. Δεν τον γνώριζα τόσο καλά.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Ελπίζω να τον βρεις, όπου κι αν είναι.»

Η Ζέρκιλιθ αναστέναξε και, ύστερα από μια στιγμή, είπε: «Σ’ ευχαριστώ.»

«Δεν έκανα τίποτα, *νιρλίσα*. Μακάρι να ήξερα περισσότερα.»

«Αυτά είναι αρκετά.» Αν και, φυσικά, δεν ήταν. Πού μπορεί να βρισκόταν ο Όλβεκιρ, όλα τούτα τα χρόνια; Ήταν καν ζωντανός; Ήταν δυνατόν να ήταν Σκοτεινός Ακόλουθος;

Η Ζέρκιλιθ σηκώθηκε όρθια, τους χαιρέτησε, και έφυγε από τη σκηνή αφού φόρεσε ξανά τις μπότες και την κάπα της.

Το πρωί της επόμενης ημέρας – της τρίτης ημέρας από τότε που είχαν απομακρυνθεί από την Κρυφή Ερημιά – οι λυκοκαβαλάρηδες τους αναγκάστηκαν να συγκρουστούν με ανιχνευτές της Βασίλισσας. Τους

σκότωσαν όλους και έκρυψαν τα κουφάρια τους, και οι πρόσφυγες επέσπευσαν το ταξίδι τους για να απομακρυνθούν από εκείνη την περιοχή ενώ οι λυκοκαβαλάρηδες και ο Θόρεντιν αλ Νασόλντουν ήταν σε επιφυλακή και ο Βέρδαλιρ'χοκ είχε στείλει τα Μάτια του Δάσους για να κατοπτρεύει.

Σήμερα δεν έβρεχε, αλλά το κρύο εξακολουθούσε να είναι δυνατό, και μια πυκνή ομίχλη είχε σηκωθεί σκεπάζοντας τα πάντα από τα γόνατα και κάτω ενός άντρα μετρίου αναστήματος.

Η Λουκία καβαλούσε τον γιγαντόλυκό της, και ο Δεξής κι η Αριστερή ήταν γαντζωμένοι στους ώμους της, κουλουριασμένοι, καταφανώς κρυώνοντας. *Ο Γεώργιος ακόμα δεν έχει επιστρέψει... σκεφτόταν. Ακόμα δεν έχει επιστρέψει...*

Πλησιάζοντας τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, που κι εκείνη ήταν καβάλα στον δικό της γιγαντόλυκο, τη ρώτησε: «Συγνώμη, Αρχόντισσά μου· μακριά είμαστε από Τέμενος Αρχέγονης Πλάσης;» Ακόμα μιλούσε λιγάκι περίεργα την Καθομιλουμένη, παρά τα μαθήματα του Κάλνεντουρ και της Ζέρκιλιθ.

«Ο Σεβασμιότατος» – η Χάνκαθιρ έριξε μια ματιά προς τον Αρχιερέα του Σερτίνγκε με την κοκάλινη μάσκα – «μου λέει ότι, μάλλον, αν όλα πάνε καλά, ως το τέλος της ημέρας πρέπει να είμαστε εκεί.»

Η Λουκία κατανόησε τα λόγια της χωρίς ιδιαίτερο πρόβλημα. «Και... Κάλνεντουρ; Πρίγκιπας;»

«Θα μάθουμε στο Τέμενος.» Η ανησυχία, όμως, ήταν φανερή στο πρόσωπο της Κόμισσας των Σκιών.

Η Λουκία ένευσε κι απομακρύνθηκε ξανά απ'αυτήν, αν και όχι πολύ. Πήγε κοντά στη Ζέρκιλιθ και της είπε, στη Συμπαντική:

«Ως το βράδυ, λέει, θα είμαστε στο Τέμενος.»

Η Ζέρκιλιθ απλά ένευσε, αμίλητα, κουκουλωμένη, σαν σκιά επάνω στον γιγαντόλυκό της.

Τι πρόβλημα είχαν αυτοί οι Μοργκιανοί με το να μιλάνε; αναρωτήθηκε η Λουκία. *«Η σιωπή είναι σύνεση», και μαλακίες!*

Τράβηξε τα ασημόχρωμα γυαλιά από την τσέπη της και τα φόρεσε, βλέποντας τώρα τα περιγράμματα των πάντων μες στα δάση πιο έντονα. Αυτό έπαιρνε λιγάκι το μυαλό της από την άθλια κατάσταση που είχε βρεθεί. *Τι θα κάνω αν ο Γεώργιος δεν είναι στο Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης; Τι θα κάνω, μα την Έχιδνα; Πώς θα τον βρω;*

Όταν νύχτωσε, το προσφυγικό σύνολο άναψε ελάχιστα φώτα, κι αυτά καλυμμένα, ως συνήθως, και συνέχισε να βαδίζει· η Κόμισσα δεν πρόσταξε να σταματήσουν για να καταυλιστούν.

Η Λουκία την πλησίασε ξανά. «Είμαστε κοντά;» τη ρώτησε στην Καθομιλουμένη.

Η Χάνκαθιρ ένευσε αμίλητα, με το πρόσωπό της κρυμμένο στη σκιά του καπέλου σκοτεινών δασών. *Πάλι τα ίδια!* σκέφτηκε η Λουκία. *Μουγκοί, γαμώτο! Μουγκοί!...* Και έσφιξε τα ηνία του γιγαντόλυκού της με τα γαντοφορεμένα χέρια της.

Ύστερα από καμιά ώρα ταξιδιού ακόμα, είδαν μέσα από τα κατασκότεινα δάση ένα φως να διακρίνεται. Ένα φως προς το οποίο κατευθύνονταν. Και, καθώς το πλησίασαν, αντίκρισαν ένα οικοδόμημα που έμοιαζε να το έχει φτιάξει η ίδια η φύση, όχι άνθρωπος. Πέτρες, χώμα, ρίζες, κληματίδες, κορμοί, φυλλωσιές, κλωνάρια – όλα πλεγμένα ώστε να σχηματίζουν αυτό το οίκημα που φαινόταν θαύμα που στεκόταν όρθιο και φάνταζε τόσο γερό. Ήταν λες και κάποτε μια τρομερή θύελλα να είχε πιάσει, να είχε κάνει όλα τα στοιχεία του δάσους ένα λειτουργικό συνονθύλευμα, και να τα είχε αποθέσει εδώ.

«Το Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης,» είπε ο Φέτανιρ, ο Αρχιερέας του Σερτίνγκε, πίσω από την κοκάλινη μάσκα του.

Το φως ερχόταν μέσα από ένα παράθυρο αυτού του παράξενου οικοδομήματος. Στην είσοδό του, μια σκιερή φιγούρα στεκόταν, και η καρδιά της Λουκίας χτύπησε δυνατά. *Ο Γεώργιος;*

Μετά, όμως, η φιγούρα μίλησε, και η φωνή της δεν ήταν η δική του. Η Λουκία δεν κατάλαβε λέξη απ'όσα είπε – όπως και οι περισσότεροι. Γιατί μίλησε στην Ύψηλή Μοργκιανή, τη Γλώσσα των Θεών, που ελάχιστοι στη Μοργκιανή, εκτός από τους ιερείς, γνώριζαν.

Ο Αρχιερέας Φέτανιρ, φυσικά, την ήξερε, και αμέσως κατανόησε τα λόγια του άντρα στην είσοδο του Ναού:

«Καλωσήρθατε, ταξιδιώτες, στο Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης.»

«Καλώς σε βρίσκουμε, Αρχέγονε,» αποκρίθηκε ο Φέτανιρ, στην ίδια γλώσσα, καθισμένος στον γιγαντόλυκό του ο οποίος έβγαλε ένα υπόκωφο γρύλισμα σαν χαιρετισμό προς το παράξενο οικοδόμημα και τον κάτοικό του. «Ελπίζουμε να είμαστε ευπρόσδεκτοι παρά το πλήθος μας.»

«Το Μεγάλο Θηρίο σάς οδήγησε εδώ, Φέτανιρ,» αποκρίθηκε ο Αρχέγονος, σαν αυτό να αποτελούσε απάντηση για όλα.

Η Λουκία στράφηκε στη Ζέρκιλιθ: «Τι γλώσσα είναι αυτή; Δεν είναι η Καθομιλουμένη, έτσι;»

«Όχι, είναι η Υψηλή Μοργκιανή.»

«Και τι λένε;»

«Δεν ξέρω.»

«Δε γνωρίζεις αυτή τη γλώσσα;»

«Ελάχιστοι τη γνωρίζουν – όπως οι ιερωμένοι.»

Ο Φέτανιρ γύρισε και είπε στη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, στην Καθομιλουμένη: «Είμαστε καλοδεχούμενοι,» και η Λουκία τώρα τον κατάλαβε.

Η Κόμισσα των Σκιών πρόσταξε οι πρόσφυγες να καταυλιστούν. Αυτό θα ήταν το μέρος όπου θα κατοικούσαν για κάποιο καιρό. Το ταξίδι τους είχε τελειώσει.

Η Λουκία ρώτησε τη Χάνκαθιρ: «Είναι Κάλνεντουρ εδώ, Αρχόντισσά μου;»

Η Κόμισσα έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στον Φέτανιρ.

«Δε γνωρίζω,» είπε εκείνος. «Αλλά δε θ'αργήσουμε να το μάθουμε.» Και κατέβηκε απ'τον γιγαντόλυκό του.

Βάδισε προς το Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης, και η Χάνκαθιρ, ο Βέλερντιν, η Λουκία, η Ζέρκιλιθ, και ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ τον ακολούθησαν, ξεπεζεμένοι κι αυτοί. Οι σκιερές φιγούρες στην είσοδο του Τεμένους ήταν τώρα δύο, και οι μορφές τους έγιναν πιο ευδιάκριτες στο φως του φωτόλιθου που βαστούσε ο Αρχικαλεστής του Πεπρωμένου.

Ο ένας ήταν άντρας, πρασινόδερμος και μαυρομάλλης, φρεσκοξυρισμένος, όμορφος, ντυμένος με δέρματα και γούνες κι έχοντας ένα μακρύ, χοντρό ραβδί στο χέρι, γεμάτο λαξεύματα και (ιερατικά, μάλλον, υπέθετε η Λουκία) μπιχλιμπτίδια – ξερά φύλλα, κόκαλα, χάντρες, λίθους κρεμασμένους με σχοινί. Στην κορυφή του είχε ένα ζευγάρι κέρατα σαν δαγκάνα. Ή ίσως να μην ήταν κέρατα, σκέφτηκε η Λουκία, αλλά νύχια από κάποιο πελώριο θηρίο.

Η άλλη φιγούρα στην είσοδο του Τεμένους ήταν γυναίκα: πρασινόδερμη, με μακριά γαλανά μαλλιά, όμορφη, λυγερή, ντυμένη παρόμοια με τον άντρα και βαστώντας παρόμοιο ραβδί.

Ο Φέτανιρ είπε, στην Καθομιλουμένη: «Καλησπέρα, Αρχέγονοι.»

Αρχέγονοι; απόρησε η Λουκία, νομίζοντας ότι ο Αρχιερέας είχε χρησιμοποιήσει την ίδια λέξη όπως και για το Τέμενος. *Δε μου μοιάζουν και τόσο «Αρχέγονοι» αυτοί οι δυο. Δε μπορεί νάναι πολύ*

μεγαλύτεροι από εμένα! Η Λουκία ήταν είκοσι-οκτώ χρονών – μετρώ-
ντας τα χρόνια σύμφωνα με τη χρονική ροή της Υπερυδάτιας, φυσικά.

«Έχω μαζί μου την Κόμισσα της Όσβελακ,» συνέχισε ο Φέτανιρ δει-
χνοντάς την με μια χειρονομία, «Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, η οποία
φέρει πρόσφυγες από την πόλη της αιτώντας καταφύγιο από εσάς.
Δε θα μείνουν εδώ για πολύ καιρό, Αρχέγονοι· το υπόσχεται.» Η Λου-
κία δεν καταλάβαινε όλες τις λέξεις – ειδικά αυτές που της ήταν τε-
λείως άγνωστες, όπως αιτώντας, καταφύγιο, υπόσχεται – αλλά η Ζέρ-
κιλιθ, φυσικά, τις καταλάβαινε χωρίς κανένα πρόβλημα.

Η γυναίκα στην είσοδο του Τεμένους είπε στη Χάνκαθιρ: «Είχαμε
αφουγκραστεί το ταξίδι σας, Αρχόντισσα. Το Μεγάλο Θηρίο το είχε
φέρει στ'αφτιά μας. Καθώς επίσης και την εισβολή άλλων.» Σίγουρα
αναφερόταν στους ανθρώπους της Βασίλισσας, σκέφτηκε η Ζέρκιλιθ.
Η Λουκία πάλι δεν καταλάβαινε πολλά από αυτά τα λόγια.

Αλλά δεν μπορούσε να κρατηθεί άλλο· ρώτησε τους δύο Αρχέγο-
νους: «Συγγνώμη – είναι Πρίγκιπας Κάλνεντουρ μαζί σας;»

Τα μάτια του ζευγαριού στράφηκαν και την ατένισαν έτσι που, για
κάποιο λόγο, ένα παράλογο δέος τη γέμισε. Είχε, ξαφνικά, την εντύ-
πωση ότι μια αληθινά αρχέγονη δύναμη την κοίταζε μέσα απ'αυτά τα
μάτια, ότι τα μάτια τους δεν ήταν ακριβώς δικά τους, όχι μόνο δικά
τους τουλάχιστον, αλλά ανήκαν συγχρόνως και... πού; Σ'ολάκερο το
δάσος; Ένα ακούσιο – και αδικαιολόγητο, νόμιζε – ρίγος τη διέτρεξε,
ενώ άκουσε τα δύο φτερωτά ερπετά να τινάζουν ανήσυχα τις φτερού-
γες τους πάνω στους ώμους της και να συρίζουν.

«Δεν είσαι από τη Μοργκιάνη...» παρατήρησε η γυναίκα.

«Ούτε τα πλάσματα που φέρνεις μαζί σου...» πρόσθεσε ο άντρας.

«Όνομά μου Λουκία,» συστήθηκε η Λουκία. «Υπερυδάτια έρχομαι.
Είναι Πρίγκιπας Κάλνεντουρ μαζί σας;»

Η Χάνκαθιρ είπε: «Η Λουκία εκφράζει ένα ερώτημα που μας απα-
σχολεί όλους, Αρχέγονοι. Είναι ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ εδώ;»

«Κανένας δεν είναι εδώ εκτός από εμάς,» αποκρίθηκε ο άντρας, και
η καρδιά της Λουκίας κομματιάστηκε και πανικός γέμισε το μυαλό
της σαν δηλητήριο της Έχιδνας.

Η Ζέρκιλιθ, διακρίνοντας την ταραχή στην όψη της, της έπιασε το
χέρι από τον αγκώνα. «Ψυχραιμία. Μπορεί απλά να μην έχει έρθει
ακόμα,» της είπε στη Συμπαντική, αν και είχε τρομάξει κι η ίδια από
την απάντηση του ιερωμένου.

«Γιατί, όμως, μας κάνετε τέτοια ερώτηση;» είπε η πρασινόδερμη γυναίκα. «Γνωρίζει αυτός ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ τα μονοπάτια που οδηγούν στο Τέμενος;»

Η Ζέρκιλιθ σκέφτηκε, παραξενεμένη: «Αυτός ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ»; Δεν ξέρουν ποιος είναι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ; Είναι τόσο απομονωμένοι εδώ πέρα που δεν έχουν ιδέα ποιοι διοικούσαν το Βασίλειο πριν από μια δεκαετία;

«Ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ,» απάντησε ο Φέτανιρ, «ήταν μαζί μας, Αρχέγονη. Είναι ο τελευταίος γόνος του Βασιλικού Οίκου των Κάρνελεκ – των αληθινών βασιληάδων της Χάρνωθ. Επέστρεψε για να μας βοηθήσει να απαλλαγούμε από τη Σφετερίστρια Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουρ. Όμως, καθώς ερχόμασταν προς τα εδώ, καθώς διασχιζαμε τα δάση, απομακρύνθηκε από εμάς ενώ το ιερό πνεύμα του Μεγάλου Θηρίου τον είχε κυριεύσει. Ελπίζαμε ότι θα τον συναντούσαμε στο Τέμενος. Ελπίζαμε ότι το Μεγάλο Θηρίο θα τον επέστρεφε σ'εμάς που τον έχουμε ανάγκη.»

Η Λουκία άλλα τα είχε καταλάβει άλλα δεν τα είχε καταλάβει, και σκέφτηκε: *Μαλακίες! Καθόμαστε και λέμε μαλακίες, γαμώ τα βυζιά της Έχιδνας ανάποδα! Πού είναι ο Γεώργιος; Πού τον πήγε αυτός ο καταραμένος Μοργκιανός δαίμονάς τους;*

Οι Αρχέγονοι αλληλοκοιτάχτηκαν προς στιγμή. Ύστερα, ο άντρας είπε: «Έχουμε αντιληφτεί μια... παρουσία στην Πλάση, τις τελευταίες ημέρες, Φέτανιρ. Μια πολύ ισχυρή παρουσία. Κάτι που είχαμε να αισθανθούμε... αιώνες.»

Αιώνες; σκέφτηκε η Ζέρκιλιθ. *Μοιάζουν κι οι δυο τους για τριαντάρηδες, σαν εμένα!* Η Ζέρκιλιθ ήταν τριάντα-τεσσάρων χρονών. Αλητεύουν, τελικά, οι μύθοι ότι ο ιερέας και η ιέρεια του Τεμένου της Αρχέγονης Πλάσης είναι αθάνατοι μέσω του έρωτά τους;

Η Αρχέγονη πρόσθεσε: «Μια παρουσία που είναι έκφανση της δύναμης του Μεγάλου Θηρίου. Ένας Κυνηγός της Πλάσης.»

«Αυτός πρέπει να είναι,» είπε ο Φέτανιρ. «Ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ.»

«Είναι ιερωμένος;» ρώτησε ο άντρας.

«Όχι, Αρχέγονε, αλλά... είναι ιδιαίτερος άνθρωπος, απ'ό,τι μου έχουν πει.»

«Εξηγήσου, Αρχιερέα.»

Ο Φέτανιρ έστρεψε το μασκοφορεμένο πρόσωπό του στη Ζέρκιλιθ. «Ζέρκιλιθ αλ Φέντεπαβ. Θα μιλήσεις;»

«Ασφαλώς, Σεβασμιότατε.»

Οι Αρχέγονοι την κοίταξαν με έκδηλη περιέργεια στα μάτια.

Και η Ζέρκιλιθ τούς εξήγησε για την περίπτωση του Κάλνεντουρ – για την επαφή του με τους θεούς της Μοργκιάνης από τότε που επέστρεψε από την Υπερυδάτια, όπου ήταν κάτι σαν Εκλεκτός της Έχιδνας, της ισχυρότερης θεότητας σ' εκείνη τη διάσταση.

«Έχεις δίκιο, Φέτανιρ,» είπε η Αρχέγονη. «Αυτός πρέπει να είναι.»

«Εκτός αν πρόκειται για μια πολύ μυστηριώδης σύμπτωση,» πρόσθεσε ο Αρχέγονος. «Αλλά σύντομα θα το μάθουμε.»

«Σύντομα;» ρώτησε η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν. «Τι εννοείτε, Αρχέγονε;»

«Ο Κυνηγός της Πλάσης έρχεται προς τα εδώ. Έρχεται προς το Τέμενος.»

«Το Μεγάλο Θηρίο μάς το ψιθυρίζει από το απόγευμα,» πρόσθεσε η Αρχέγονη.

Η Λουκία στράφηκε στη Ζέρκιλιθ: «Λένε αυτό που νομίζω ότι λένε;»

Η Ζέρκιλιθ χαμογέλασε. «Ναι. Ο Κάλνεντουρ έρχεται!»

Κεφάλαιο 11

Αναμονή στο Τέμενος

αξίδευαν μες στα Χαρνώθια δάση σαν φυσική δύναμη, καβάλα στους γιγαντόλυκούς τους – ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ· ο Έρανκουρ, ο Ριλάθιρ, και η ομάδα τους· ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος, η Ακνάριθ'λι, και οι άλλοι τρεις Ανυπότακτοι. Οι τελευταίοι είχαν ήδη αγοράσει λύκους από τη Λόκραν, γιατί σχεδίαζαν να φύγουν μαζί με τον Γίγαντα των Δασών όταν η απειλή των μαχητών της Σφετεριστρίας κόπαζε, όταν δεν ερευνούσαν πλέον τα δάση.

Τώρα, όμως, μες στο σούρουπο, το γεγονός ότι ερευνούσαν τα δάση έμοιαζε ανούσιο. Ο Κάλνεντουρ οδηγούσε τους συντρόφους του σαν τον άνεμο και τις σκιές. Ήταν σχεδόν αδύνατον να τους εντοπίσουν.

Ο Ριλάθιρ είχε εκφράσει την επιθυμία να επισκεφτούν πρώτα τις Σπηλιές των Γραφών, για να συναντήσει την Αρκάλθα, να δει ότι ήταν καλά και να τον δει κι εκείνη. «Σίγουρα θ' ανησυχεί για εμένα,» είχε πει στον Κάλνεντουρ.

«Η γυναίκα σου είναι καλά,» του είχε απαντήσει ο Πρίγκιπας, «όπως και όλοι οι πρόσφυγες εκεί.»

«Πώς το ξέρεις;»

«Το ξέρω.» Και ούτε κι ο ίδιος δεν γνώριζε πώς ακριβώς το ήξερε. Το ήξερε όπως ξέρεις ότι φοράς τα ρούχα σου, ή όπως ξέρεις μια γενική αλήθεια. Η Πλάση τού το φανέρωνε, κι εκείνος ήταν το κέντρο της· δεν υπήρχαν πολλά που μπορούσαν να του κρυφτούν εδώ, στα Χαρνώθια δάση. «Καλύτερα να πάμε πρώτα στο Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης.»

«Γνωρίζεις τον δρόμο για το Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης;» έκανε η Ακνάριθ'λι, ατενίζοντάς τον με γουρλωμένα μάτια. «Έχεις ξαναπάει εκεί;»

«Όχι. Αλλά, ναι, γνωρίζω τον δρόμο.»

«Τι... τι ακριβώς είσαι, Πρίγκιπα Κάλνεντουρ;»

«Αυτό,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ, «ίσως να το ανακαλύψουμε καθοδόν.»

Και τώρα, τους οδηγούσε μέσα στα δάση με τρόπο που έκανε τις τρίχες της Ακνάριθ'λι να έχουν ορθωθεί. Ήταν ιέρεια του Σερτίνγκε, αλλά ποτέ της δεν είχε συναντήσει τίποτα παρόμοιο. Αυτός ο άνθρωπος είχε, αληθινά, την εύνοια του Μεγάλου Θηρίου! Η Ακνάριθ και το έβλεπε και το αισθανόταν.

Ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος επίσης το καταλάβαινε, παρότι δεν ήταν ιερωμένος του Σερτίνγκε. Το ίδιο και οι υπόλοιποι. Ο Πρίγκιπας τούς έμοιαζε... υπερφυσικός αλλά, συγχρόνως, συνυφασμένος με τη φύση των δασών – αυτός και η γιγαντολύκαινά του. Σε κάποιες στιγμές, τους έδινε την εντύπωση ότι θα βουτούσε μέσα σ'έναν από τους πελώριους κορμούς των δέντρων και θα εξαφανιζόταν εκεί, θα γινόταν ένα με το φυτό, και θα ξυπνούσαν και θα συνειδητοποιούσαν ότι τον ονειρεύονταν τόση ώρα... Το φυσικό τοπίο φαινόταν να του *ανήκε* σαν να αποτελούσε μανδύα του, ρούχο του, προέκτασή του· και, ταυτόχρονα, έμοιαζε να *εκπορεύεται* από αυτόν, σαν, παράλογα, τελείως εξωπραγματικά, ο Πρίγκιπας να *δημιουργούσε* το δάσος καθώς ταξίδευαν. Σαν το δάσος να ήταν όνειρο.

Κανείς δεν μιλούσε. Ήταν όλοι τους σιωπηλοί.

Σιωπηλοί όπως ο Σιλίσβας...

...φέρνοντας τον Σιγηλό Δαίμονα στις σκέψεις του Κάλνεντουρ, κάνοντάς τον να αντιλαμβάνεται πόσο έντονη ήταν η παρουσία του εδώ, παρότι πουθενά δεν τον έβλεπε.

Με παρακολουθεί;

Και ξαφνικά κατάλαβε: *Ναι. Φυσικά και με παρακολουθεί. Από μέσα προς τα έξω. Όσο είχε τον Πολλαπλό Βρόχο του Σιλίσβας στο μυαλό του, προκειμένου να κρατά υπό έλεγχο το Θηρίο της Πλάσης, ήταν σαν να είχε τον ίδιο τον Σιγηλό Δαίμονα στην ψυχή του.*

Ο Σιλίσβας τον είχε εξαπατήσει. Αλλά τον είχε βοηθήσει κιόλας.

Αυτό ήταν το παιχνίδι που έπαιζε. Ήταν σαν να του έλεγε: *Κράτα με κοντά σου, Πρίγκιπα, αλλιώς ανήκεις στο Θηρίο, αυτό θα είναι αφέντης κι όχι εσύ.*

Ο Άηχος Γέλως ακουγόταν από κάπου, ή ήταν η ιδέα του;

Ο Σιλίσβας, ο Σιγηλός Δαίμων... Ο Κάλνεντουρ αναρωτιόταν μήπως είχε τώρα μπλέξει με τον πιο επικίνδυνο από τους θεούς της Μοργκιάνης.

Τι άλλη επιλογή είχε, όμως, για την ώρα;

Παγίδα... Ναι, ο Σιλίσβας ήταν σίγουρα επικίνδυνος. Μια σιωπή που κυριαρχούσε από την ίδια την άηχη φύση της.

Το Θηρίο της Πλάσης, ωστόσο, δεν είχε πάψει να παλεύει να ελευθερωθεί, και ο Κάλνεντουρ έπρεπε συνεχώς να έχει τον νου του σ' αυτό. Όσο πιο γρήγορα φτάσουμε στο Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης τόσο το καλύτερο, σκεφτόταν, κυρίως επειδή ανησυχούσε για τη Λουκία. Η Λουκία θα είχε τρελαθεί από την αγωνία της για εκείνον· ήταν σίγουρος.

Όμως δεν μπορούσε να μην κάνει μια στάση για ξεκούραση της ομάδας του. Οι γιγαντόλυκοι, αλλιώς, θα έπεφταν κάτω, εξαντλημένοι. Ναι, ακόμα και η Κόρη της Πλάσης. Τα μεσάνυχτα, ο Κάλνεντουρ βρήκε εύκολα ένα ασφαλές μέρος μες στα δάση και έστησαν πρόχειρο καταυλισμό. Τους είπε ότι δεν χρειαζόταν κανείς να φυλά σκοπιά, αλλά ο Λύκαρχος Ίλνεμουρ αλ Θόρεσαβ έβαλε μερικούς από τους μαχητές του να φρουρούν και ο Θάλβακιρ'λι έστειλε για λίγο τον δαίμονά του στη γύρω περιοχή για να ερευνήσει. Ο Κάλνεντουρ μπορούσε να αντιληφτεί την παρουσία της άυλης οντότητας μέσα από τις αισθήσεις του Θηρίου της Πλάσης.

Ρώτησε τον μάγο: «Ποιο είναι το όνομα του δαίμονά σου;»

Κι εκείνος αποκρίθηκε: «Το Άγριο Χάδι των Οστών, Υψηλότετε. Εδώ τον βρήκα και τον φυλάκισα, στα Χαρνώθια δάση.» Ενώ μιλούσε έτριβε, με το δεξί του χέρι, το δαχτυλίδι που ήταν στο μικρό δάχτυλο του αριστερού, επάνω στο οποίο βρισκόταν ένας αιματίτης – η φυλακή του δαίμονά του.

Μερικές ώρες πέρασαν ενώ η ομάδα ήταν καταυλισμένη και κανένας κίνδυνος δεν παρουσιάστηκε. Ο Κάλνεντουρ ήταν καθισμένος οκλαδόν και διαλογιζόταν, έχοντας στο νου του τον Πολλαπλό Βρόχο του Σιλίσβας προκειμένου να κρατά υπό έλεγχο το Θηρίο της Πλάσης. Κοιμήθηκε κάνα δίωρο μόνο, κι όταν ξύπνησε είδε μια μορφή αντίκρου του, καθισμένη σ' έναν βράχο, ντυμένη με γκριζα κάπα, κουκουλωμένη. Ο Σιγηλός Δαίμων–

–και μετά είχε εξαφανιστεί.

Το Θηρίο εξακολουθούσε να είναι σταθερά υπό τον έλεγχο του Κάλνεντουρ καθώς διέλυσαν τον καταυλισμό τους κι έφυγαν, συνεχίζοντας το ταξίδι μες στα δάση. Δεν είχε ακόμα ξημερώσει. Ταξίδεψαν πάλι κάποια απόσταση και καταυλίστηκαν για δεύτερη φορά όταν ήταν πρωί πια.

Μετά το μεσημέρι, σηκώθηκαν και καβάλησαν τους ξεκούραστους γιγαντόλυκούς τους.

«Είμαστε μακριά από το Τέμενος, Πρίγκιπα;» ρώτησε ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος.

«Όχι,» απάντησε ο Κάλνεντουρ. «Σε μερικές ώρες θα έχουμε φτάσει.» Το αισθανόταν. Ήξερε τον δρόμο διαισθητικά και μόνο.

Η Λουκία είχε περάσει τη νύχτα μες στη σκηνή της, δίπλα στη σκηνή της Ζέρκιλιθ και στις σκηνές του Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ και των ακόλουθών του (ανάμεσα στους οποίους ήταν τώρα και ο Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ, φυσικά). Η σκηνή του Θόρεντιν αλ Νασόλντουν, επίσης, δεν ήταν μακριά τους· την έβλεπαν. Μέσα στο Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης μόνο στον Φέτανιρ είχε επιτραπεί να μπει· ούτε καν στην Κόμισσα των Σκιών.

Η Λουκία ήταν ανήσυχη· ελάχιστα είχε καταφέρει να κοιμηθεί. Και ο Δεξής κι η Αριστερή φαινόταν να διαισθάνονται την ανησυχία της. Καθώς κι ο Ακατάλυτος. Μια ξυπνούσαν, μες στη σκηνή της, μια κοιμόνταν. Τα μάτια του γάτου γυάλιζαν· οι φτερούγες και τα συρίγματα των ερπετών ηχούσαν.

Ο άνεμος ούρλιαζε έξω απ'τη σκηνή, κάνοντας τις φυλλωσιές των πελώριων, αρχαίων δέντρων να θροϊζουν.

Πού να ήταν ο Γεώργιος τώρα, ετούτη τη νύχτα; αναρωτιόταν η Λουκία. Πράγματι ερχόταν προς τα εδώ;

Και περίμενε ν'ακούσει τις φωνές των φρουρών του καταυλισμού ότι κάποιος πλησίαζε. Αλλά δεν τις άκουσε... και η νύχτα πέρασε. Η επόμενη μέρα ήρθε. Το φως του ήλιου που περνούσε από τις φυλλωσιές ήταν λίγο και αχνό· σαν όνειρο φωτιζόταν ο τόπος γύρω από το Τέμενος.

Η Λουκία βγήκε απ'τη σκηνή της και, πάλι, περίμενε.

Η Ζέρκιλιθ βγήκε απ'τη δική της σκηνή και βάλθηκε να περιποιείται τους γιγαντόλुकους, που τόσο αγαπούσε· αλλά τώρα δεν το έκανε μόνο από αγάπη. Το έκανε και για να διαλύσει τη δική της ανησυχία για τον Πρίγκιπα Κάλνεντουρ. Δεν ήταν μόνο η Λουκία που τον περίμενε.

Ούτε μόνο η Λουκία και η Ζέρκιλιθ.

Μερικές σκηνές απόσταση από τις δικές τους, εκεί όπου οι δυο τους δεν μπορούσαν να τη δουν, στεκόταν η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν έξω από τη σκηνή της, τυλιγμένη στην κάπα της, με το καπέλο σκοτεινών δασών στο κεφάλι της. Το ένα της χέρι ήταν μέσα στα ρούχα της, αγγίζοντας το φυλαχτό όπου ήταν δεμένος ο Άναρθρος Ψίθυρος των

Σκοτεινών Δέντρων, τον οποίο τώρα είχε ξαμολήσει στη γύρω περιοχή, ερευνώντας μέσα από τις αισθήσεις του – ορατοί ήχοι, έντονες σκιές. Τα μάτια της ήταν κλειστά.

Ο Βέλερντιν βγήκε από τη σκηνή τους, την είδε έτσι, κατάλαβε αμέσως τι συνέβαινε, και δεν την ενόχλησε.

Η Ζαφειρία πλησίασε. «Ακόμα δεν έχει έρθει ο Πρίγκιπας, μπαμπά;» Βάδιζε χωρίς πρόβλημα· δεν κούτσαινε πλέον.

«Δεν τον έχει δει κανείς. Εκτός αν η μητέρα σου τον εντοπίσει.»

Η Ζαφειρία αναστέναξε. «Θα επιστρέψουμε τώρα στην Όσβελακ;»

«Θ' αρχίσουμε να *σχεδιάζουμε* πώς να επιστρέψουμε,» αποκρίθηκε ο Βέλερντιν. «Και ο Πρίγκιπας μάς χρειάζεται, μα τον Χάρλαεθ Βοκ! Αν όχι για να ανακτήσουμε την πόλη, σίγουρα για να την κρατήσουμε. Πώς αλλιώς θα μπορέσουμε να σταθούμε εναντίον της Σφετερίστριας;»

«Πώς σκοπεύατε να σταθούμε εναντίον της όταν εγκαταλείψατε την πόλη;» ρώτησε η Ζαφειρία, κι ο Βέλερντιν άκουσε τον θυμό στη φωνή της. *Μια φλόγα της Θορμάνκου, η μικρή*, σκέφτηκε.

«Ακόμα και να μην την είχαμε εγκαταλείψει, το πρόβλημα θα ήταν το ίδιο, Ζαφειρία. Αν είχαμε καταφέρει να νικήσουμε τον στρατό της Βασίλισσας, μετά τι θα γινόταν; Πάλι δεν θα ήμασταν μια παράνομη πόλη μες στο Βασίλειο; Η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν σίγουρα μάς έχει *ήδη* κηρύξει παράνομους για να στείλει τέτοιο φουσατό εναντίον μας.»

«Φοβάμαι για τον θείο Άνφιρ, μπαμπά. Φοβάμαι ότι δεν θα τον βρούμε ζωντανό.»

Ο Βέλερντιν δεν μίλησε, προτιμώντας ν'ακολουθήσει τον δρόμο του Σιλίισβας. Αλλά σκέφτηκε: *Κι εγώ.*

«Θα τον *βρούμε* ζωντανό,» είπε η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν έχοντας ανοίξει τα βλέφαρά της, ξαφνιάζοντάς τους και τους δύο.

«Είδες τον Πρίγκιπα νάρχεται, μαμά;»

«Όχι. Αλλά θα έρθει.»

«Για όλα είσαι σίγουρη εσύ, ε;»

Η Χάνκαθιρ την αγριοκοίταξε.

Η Ζαφειρία δεν μίλησε. Της επέστρεψε για λίγο το άγριο βλέμμα και, μετά, έστρεψε τα μάτια της αλλού στον καταυλισμό.

Και είδε μια γυναίκα να έρχεται περνώντας ανάμεσα από τις σκηνές – γαλανόδερμη, κοκκινομάλλα, με δυο φτερωτά ερπετά να

φτερουγίζουν κοντά της. «Η Ξένη,» είπε η Ζαφειρία. Έτσι έλεγαν τη Λουκία αναμεταξύ τους.

Η Χάνκαθιρ και ο Βέλερντιν γύρισαν για να την αντικρίσουν.

Η Λουκία πλησίασε. Ρώτησε, μιλώντας σπαστά την Καθομιλουμένη: «Αρχόντισσά μου... Κάλνεντουρ; Πότε έρθει;»

«Δεν ξέρω πότε θα έρθει,» της αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, στη Συμπαντική, που προφανώς η εξωδιαστασιακή γνώριζε καλύτερα. «Αλλά σύντομα θα είναι εδώ. Εμπιστεύομαι τους Αρχέγονους.»

«Τους γνωρίζετε από παλιά;» τη ρώτησε η Λουκία, στη Συμπαντική τώρα κι εκείνη.

«Όχι, αλλά τους εμπιστεύομαι αφού κι ο Φέτανιρ τους εμπιστεύεται.» Η Χάνκαθιρ καταλάβαινε την έντονη ανησυχία της Λουκίας. Η εξωδιαστασιακή, σίγουρα, δεν ήταν μόνο σύντροφος του Πρίγκιπα, δεν ήταν μόνο φίλη του. Ήταν γυναίκα του. Ίσως να ήταν και σύζυγός του εκεί, στην Υπερυδάτια. Η Χάνκαθιρ δεν είχε ρωτήσει. «Ο Πρίγκιπας θα είναι σύντομα κοντά μας,» επανέλαβε.

«Πότε, όμως;» επέμεινε η Λουκία.

«Μέσα στην ημέρα, θέλω να πιστεύω. Μην ανησυχείς γι' αυτόν, Λουκία· δεν αμφιβάλω ότι είναι καλά.»

Ναι, σκέφτηκε η Ζαφειρία με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά της, η μαμά όλα τα ξέρει. Πάντα. Τώρα ξέρει και πού είναι και τι κάνει ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ!

Οι ώρες κυλούσαν και ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ δεν φαινόταν έξω από το Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης. Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν και οι δικοί της – ο Βέλερντιν, η Ζαφειρία, ο Νάσαλθιρ, ο Βέρδαλιρ'χοκ, και μερικοί άλλοι – συζητούσαν, μες στη σκηνή της, πώς να ανακτήσουν την Όσβελακ τώρα που είχε δημιουργηθεί αυτή η απρόσμενη κατάσταση με τους Σκοτεινούς Ακόλουθους και με την εισβολή στο Παλάτι των Σκιών από το υπόγειο πέρασμα. Ποιες τακτικές μπορούσαν να ακολουθήσουν όταν όλες οι σήραγγες πλέον θεωρούνταν επισφαλείς;

Η Λουκία περιφερόταν στον καταυλισμό σαν ανήσυχος θηρίο, με τον Δεξή και την Αριστερή να φτερουγίζουν κοντά της. Η Ζέρκιλιθ είχε πάει να μιλήσει με τον πατέρα της, τον Άρχοντα Κίλβονουρ, και είχε βρει μαζί του τον Έλβεντιρ ωλ Ζαλτάρεμ. Κουβέντιασαν για τον Όλβεκιρ, για όσα τής είχε πει ο Νάθλεδιρ αλ Μακμάρνουν γι' αυτόν. Ο

Κίλβονουρ τα άκουσε χωρίς να σχολιάσει πολλά, προβληματισμένος· ο Έλβεντιρ ήταν που έκανε περισσότερα σχόλια και ερωτήσεις.

Η Λουκία δεν άργησε να συναντήσει τον Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ, ο οποίος την πλησίασε μαζί με τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ για να της κάνουν παρέα, επειδή παρατήρησαν την ανησυχία της.

«Εσείς εμπιστεύεστε αυτούς τους Αρχέγονους;» τους ρώτησε η Λουκία. «Δεν υπάρχει περίπτωση να κάνουν λάθος;»

«Τα μόνα που ξέρουμε γι'αυτούς είναι μύθοι, Λουκία,» της είπε η Λοτρίνθα, ενώ μιλούσαν όλοι τους στη Συμπαντική φυσικά. «Οι Αρχέγονοι είναι... μυθικές φιγούρες. Εγώ δεν πίστευα ότι υπήρχαν. Δεν πίστευα ότι υπήρχε το Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης, γενικά. Δεν ήξερα καν ότι τους έλεγαν “Αρχέγονους”.»

Ο Ραμάλθιν ένευσε. «Ούτε εγώ, *νιρλίσα*. Για δυο “ιερωμένους” είχα μόνο ακούσει οι οποίοι υποτίθεται πως είναι αθάνατοι και πανάρχαιοι.»

«Δε θα τους αποκαλούσα “πανάρχαιους”,» είπε η Λουκία. «Στην ηλικία μου μοιάζουν να είναι· άντε λίγο πιο μεγάλοι.»

«Μπορεί απλά να *φαίνονται* έτσι.»

«Έλα τώρα...»

«Σύμφωνα με τους μύθους,» εξήγησε ο Ραμάλθιν, «μένουν νέοι μέσω του έρωτά τους, που είναι έκφραση της ίδιας της δύναμης του Θηρίου της Πλάσης.»

Και η Λοτρίνθα τού είπε, υπομειδιώντας: «Βλέπεις τι μπορείς να επιτύχεις με λίγη επιμονή στο κρεβάτι;» γλιστρώντας το χέρι της μες στον αγκώνα του.

Ο Ραμάλθιν τη λοξοκοίταξε, υπομειδιώντας κι εκείνος. «Ή ίσως να είναι κάτι σ'αυτό το μέρος, *νιρλίσα*.»

«Ίσως. Μόνο δοκιμάζοντας μπορείς να το μάθεις, υποθέτω...»

Και η Λουκία συνειδητοποίησε ότι οι δυο τους πρέπει να ήταν εραστές. Δεν το είχε καταλάβει ως τώρα. Αλλά αυτά τα λόγια έμοιαζε ξεκάθαρα να το υπονοούν.

Ο Ραμάλθιν είπε: «Αν είναι έτσι, πάντως, πολλοί από τους πρόσφυγες που θα μείνουν εδώ δεν θα γεράσουν ούτε μια μέρα ώσπου να επιστρέψουν στην Όσβελακ.»

«Μπορεί, στο τέλος, να *μη* θέλουν να επιστρέψουν!» είπε η Λοτρίνθα, φανερά αστεειυόμενη.

Ο Ραμάλθιν μειδίασε. «Το αμφιβάλλω. Αλλά, ακόμα κι αν προτιμούσαν να μείνουν εδώ, λες οι Αρχέγονοι να τους άφηναν;»

«Πώς θα τους έδιωχναν, Άρχοντά μου;»

«Είμαι σίγουρος πως έχουν τους τρόπους τους, *νιρλίσα*. Πολύ *μυστηριώδεις* τρόπους, μάλλον.»

«Ναι, μάλλον,» μόρφασε η Λοτρίνθα.

Είχαν πλάκα αυτοί οι δυο μαζί, παρατήρησε η Λουκία. *Πώς δεν το είχα προσέξει ως τώρα;* Τους είχε ξαναδεί μαζί; Δεν ήταν σίγουρη.

Είπε: «Όλ' αυτά δε σημαίνουν ότι ξέρουν και τι λένε για τον Κάλνε-ντουρ.»

«Τέτοιου είδους άνθρωποι,» αποκρίθηκε ο Ραμάλθιν, «σπάνια μι-
λάνε τυχαία.»

Και η Λοτρίνθα κατένευσε, σιωπηλή σαν Μοργκιανή, παρότι έτσι όπως ήταν, γαλανόδερμη και καστανομάλλα, η Λουκία σκέφτηκε ότι θα μπορούσε να την είχε μπερδέψει ακόμα και για Υπερυδάτια ίσως. Οι γαλανόδερμοι Μοργκιανοί, σαφώς λιγότεροι από τους μαυρόδερμους, δεν είχαν και τόσο μεγάλες διαφορές από τους γαλανόδερμους Υπερυδάτιους.

Η κουβέντα της Λουκίας με τον Ραμάλθιν και τη Λοτρίνθα έκανε για λίγο την ανησυχία της να καταλαγιάσει, αλλά όχι τελείως. Κι όταν οι δυο τους τη χαιρέτησαν κι απομακρύνθηκαν, το μυαλό της ήταν πάλι στον Κάλνεντουρ και μόνο. *Αν ως το βράδυ δεν έρθει, μα την Έχιδνα, θα φύγω για να πάω να τον βρω!* σκέφτηκε. Αν και ήξερε πως ήταν ανόητη σκέψη. Πού θα τον αναζητούσε, μέσα σ'αυτά τα καταραμένα ανήλιαγα δάση; Δεν είχε την παραμικρή ιδέα. *Ίσως ο Θόρεντιν αυτή τη φορά να δεχτεί να με βοηθήσει. Ίσως...*

Δε χρειάστηκε, όμως, καν να πλησιάσει τον ξάδελφο της Κόμισσας για να του μιλήσει. Ενώ ήταν απόγευμα και είχε καθίσει μπροστά στη σκηνή της, με την κάπα της τυλιγμένη γύρω της, το καπέλο σκοτεινών δασών στο κεφάλι της, τα ασημόχρωμα γυαλιά στα μάτια της, και τα φτερωτά ερπετά και τον Ακατάλυτο κοντά της, άκουσε φωνές από τους φρουρούς του καταυλισμού. Φωνές στην Καθομιλουμένη.

Κάποιοι έρχονται! σκέφτηκε, και τινάχτηκε όρθια.

«Ζέρκιλιθ!» φώναξε προς τη σκηνή της Μοργκιανής. «Ζέρκιλιθ! Ο Κάλνεντουρ ίσως να ήρθε! Ο Κάλνεντουρ!»

Η κουρτίνα της σκηνής παραμερίστηκε, φανερώνοντας τη μαυρό-
δερμη όψη της Ζέρκιλιθ. «Τι;»

«Άκου τους φρουρούς. Άκου.»

Η Ζέρκιλιθ αφουγκράστηκε, συνοφρυωμένη. Πιο πριν πρέπει να κοιμόταν, σκέφτηκε η Λουκία: τα μενεξεδιά μαλλιά της ήταν λυτά και αχτένιστα.

Ο Δεξής και η Αριστερή φτεροκοπούσαν πάνω απ'τα κεφάλια τους, συρίζοντας. *Τον διαισθάνονται;* αναρωτήθηκε η Λουκία. *Ή απλά νιώθουν τη δική μας αναστάτωση;*

Η Ζέρκιλιθ φόρεσε γρήγορα τις μπότες και την κάπα της και βγήκε απ'τη σκηνή.

Μαζί με τη Λουκία βάδισαν μες στον καταυλισμό και συνάντησαν, καθοδόν, τον Θόρεντιν.

«Κάποιοι έρχονται, έτσι;» τον ρώτησε η Λουκία.

«Κάποιοι έχουν ήδη έρθει,» είπε εκείνος. Από τον ώμο του κρεμόταν η παλιά, γερή οπλολόγχη του. Ο καφετότριχος γιγαντόλυκός του τον ακολουθούσε.

Οι επισκέπτες βρίσκονταν στην ανατολική μεριά του καταυλισμού, κι εκεί τούς συνάντησαν προτού καν έρθει η ίδια η Χάνκαθιρ αλ Να-σόλντουν. Ήταν κάμποσοι λυκοκαβαλάρηδες, όλοι ξεπεζεμένοι, κι ανάμεσά τους η Λουκία αμέσως διέκρινε τον Γεώργιο!

Χαμογέλασε και βάδισε γρήγορα προς το μέρος του.

Τα μάτια του γυάλισαν αντικρίζοντάς την.

Τον αγκάλιασε σφιχτά, κι εκείνος τύλιξε το χέρι του γύρω από τη μέση της, κάτω από την κάπα της, διέτρεξε την πλάτη της πάνω από τα ρούχα της, και η Λουκία αισθάνθηκε σαν ενεργειακό ρεύμα να διαπέρασε το σώμα της, ζωντανεύοντας το ύστερα από μέρες θανάτου.

«Γιατί έφυγες έτσι;» τον ρώτησε στην Κοινή Υπερυδάτια.

«Ονειρευόμουν,» αποκρίθηκε. «Νόμιζα ότι ονειρευόμουν. Ο Σερ-τίνγκε με είχε κυριαρχήσει.»

«Και τώρα;»

«Εγώ έχω κυριαρχήσει αυτόν.»

Η Λουκία γέλασε, και φιλήθηκαν αγνοώντας όλους τους άλλους γύρω τους σαν να μην υπήρχαν.

Κεφάλαιο 12

Χαιρετισμοί, Σχεδιασμοί, Φιλονικίες

Ποια είναι αυτή η γυναίκα, Πρίγκιπα;» ρώτησε ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος.

«Ονομάζεται Λουκία,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Είναι από την Υπερυδάτια. Καλή μου φίλη.

»Κι αυτή,» πρόσθεσε, «είναι η Ζέρκιλιθ,» καθώς η Ζέρκιλιθ είχε πλησιάσει κι αντάλλαξε μια χειραψία μαζί του λέγοντας *Καλωσήρθες, Πρίγκιπά μου*. «Μοργκιανή, αλλά τη συνάντησα στην Υπερυδάτια. Ήταν ανέκαθεν πιστή στους Κάρνελεκ· είναι του οίκου των Φέντεπαβ.» Ο Δεξής και η Αριστερή, εν τω μεταξύ, είχαν γαντζωθεί στους ώμους του Κάλνεντουρ, συρίζοντας ενθουσιωδώς.

«Φέντεπαβ;» Ο Έλκερθιν κοίταξε τη Ζέρκιλιθ από πάνω ως κάτω. «Νόμιζα πως μόνο δύο Φέντεπαβ ήταν ζωντανοί πλέον...»

«Δύο;» έκανε η Ζέρκιλιθ. «Ποιοι;»

«Τον έναν πρέπει να τον έχεις ήδη συναντήσει. Τον φιλοξενεί η Κόμισσα.» Και τότε, σαν να την είχε επικαλεστεί με τα λόγια του, η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν φάνηκε να ξεπροβάλλει ανάμεσα από τους φρουρούς του καταυλισμού και τους υπόλοιπους που ήταν συγκεντρωμένοι στην ανατολική μεριά του μες στο απόγευμα. Στο πλευρό της ήταν ο Βέλερντιν, ο Νάσαλθιρ, και η Ζαφειρία.

«Ο πατέρας μου,» είπε η Ζέρκιλιθ στον Έλκερθιν.

«Ο Άρχοντας Κίλβονουρ είναι πατέρας σου;»

«Ναι. Ο άλλος ποιος είναι; Είπες ότι ξέρεις για άλλο έναν ζωντανό του οίκου μου.»

«Αυτός ο τρελός στα υπόγεια της Υλκάρμωκ. Ο Άρχοντας του Σκότους.»

«Τι; Δεν είν' αλήθεια! Κανένας Φέντεπαβ δε θα γινόταν ποτέ Σκοτεινός Ακόλουθος!»

«Έτσι νομίζεις. Δεν ξέρω ποιος από εσάς είναι αυτός, αλλά ισχυρίζεται ότι είναι “ο τελευταίος Φέντεπαβ”.»

«Φήμες! Δεν υπάρχει.»

Ο Έλκερθιν γέλασε. «Τότε, έχουν δίκιο που τον λένε “το Φάντασμα της Υλκάρμωκ”.»

«Πού το ξέρεις ότι είναι αλήθεια αυτά;» τον ρώτησε η Ζέρκιλιθ, άγρια.

«Τον έχω συναντήσει. Αλλά δεν είναι τώρα ώρα να πούμε τέτοιες λεπτομέρειες.»

«Ποιος είν' αυτός ο τύπος, Γεώργιε;» ρώτησε η Λουκία στην Κοινή Υπερυδάτια. Είχε καταλάβει κάποια από όσα έλεγαν στην Καθομιλουμένη.

«Ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος.»

«Αυτός είναι ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος, μα τα δόντια της Έχιδας; Και πού τον βρήκες; Μες στα δάση;»

«Στη Λόκραν, μαζί με...» Έστρεψε το βλέμμα του στον Έρανκουρ και τον Ριλάθιρ, και είδε τη Χάνκαθιρ να τους έχει ήδη πλησιάσει, να έχει ανταλλάξει μερικές κουβέντες μαζί τους, και τώρα να γυρίζει προς εκείνον και τον Θανατογέννητο.

«Έλκερθιν...» είπε η Κόμισσα των Σκιών, ζυγώνοντάς τους.

«*Νιρλίσα,*» αποκρίθηκε ο Θανατογέννητος εν είδει χαιρετισμού, κλίνοντας το κουκουλωμένο κεφάλι του.

«Μου λένε ότι με ζητάς.»

«Καλά σου λένε. Σκέφτηκα ότι ίσως να χρειαζόσουν τη βοήθειά μου εναντίον της άτριχης λύκαινας του Θρόνου. Και καθοδόν συνάντησα τον Πρίγκιπα» – ένα βλέμμα στον Κάλνεντουρ – «και τώρα οι σκέψεις μου άλλαξαν. Σκέφτομαι ότι είναι ώρα, επιτέλους, η άτριχη λύκαινα να πέσει από τον Θρόνο και μέσα στα δόντια μας.»

«Η βοήθειά σου πράγματι θα μας χρειαστεί, Έλκερθιν.» Η Χάνκαθιρ έτεινε το χέρι της με την παλάμη προς τα πάνω, και ο Θανατογέννητος το χάιδεψε με τη δική του παλάμη, χωρίς τα δύο χέρια να μείνουν σε επαφή για πολύ. Ο επίσημος χαιρετισμός ανάμεσα σε άντρα και γυναίκα του Βασιλείου της Χάρνωθ, όπως ήξερε ο Κάλνεντουρ. Η Λουκία, όμως, νόμιζε πως δεν το είχε ξαναδει αυτό και της φάνηκε παράξενο. *Όλο περιέργες χειραψίας είναι εδώ πέρα!* σκέφτηκε.

Η Χάνκαθιρ έστρεψε τώρα την προσοχή της στον Κάλνεντουρ. «Πρίγκιπά μου... Ανησυχήσαμε για εσένα.» Κι έτεινε πάλι την παλάμη της.

Ο Κάλνεντουρ την άγγιξε φευγαλέα με τη δική του. «Με συγχωρείς γ' αυτό, *νιρλίσα*. Πες ότι για λίγο... το Θηρίο της Πλάσης με είχε καταλάβει.»

«Η Λουκία και η Ζέρκιλιθ μάς εξήγησαν για... την επαφή σου με τους θεούς.»

«Καλά έκαναν. Έπρεπε να το γνωρίζετε. Ελπίζω η ανησυχία που σας προκάλεσα να ξεπληρώθηκε από το ότι έφερα εδώ τον Έρανκουρ και την ομάδα του, και τον Έλκερθιν τον Θανατογέννητο και τους δικούς του. Τους συνάντησα όλους στη Λόκραν.»

«Ο Πρίγκιπας είναι, πραγματικά, ευνοούμενος του Μεγάλου Θηρίου,» είπε η Ακνάριθ'λι, «αν όχι έκφανσή του. Κανένας άλλος δεν θα μπορούσε να μας οδηγήσει έτσι μέσα στα Χαρνώθια δάση. Οι ανιχνευτές της Σφετερίστριας ήταν σα να μην υπήρχαν.»

Η Χάνκαθιρ είπε στον Κάλνεντουρ: «Εσύ τούς έφερες στο Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης...» και δεν ήταν ερώτηση.

«Φυσικά.»

«Κυνηγέ,» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή που έμοιαζε να ήταν ένα με τον άνεμο που σφύριζε ανάμεσα στα δέντρα. Και μια αντρική, παρόμοια φωνή την ακολούθησε: «Σε περιμέναμε.»

Η Λουκία στράφηκε για να δει τους Αρχέγονους.

Ο Κάλνεντουρ τούς κοίταξε κι αμέσως κατάλαβε ότι αυτοί οι δύο ήταν κάτι το ιδιαίτερο για τον Σερτίνγκε. Κατάλαβε, επίσης, ότι ήταν πολύ μεγαλύτεροι απ'ό,τι φαίνονταν. Τα σώματά τους εξακολουθούσαν να είναι νεανικά παρότι είχαν γνωρίσει αιώνες.

«Καλώς σας βρίσκω,» τους είπε. «Ποιοι είστε;»

«Μας ονομάζουν Αρχέγονους, Κυνηγέ,» αποκρίθηκε ο άντρας. Και η γυναίκα πρόσθεσε: «Όποια άλλα ονόματα είχαμε παλιά δεν έχουν σημασία πλέον.»

Ο Αρχέγονος είπε: «Τα δάση μιλούσαν για την παρουσία σου, Κυνηγέ. Τι ζητάς από εμάς;»

«Από εσάς, τίποτα,» απάντησε ο Κάλνεντουρ. «Ήρθα εδώ για να συναντήσω την Κόμισσα και τους άλλους. Δεν θα ήθελα καν να σας είχα ανησυχήσει. Η σχέση μου με τον Σερτίνγκε είναι... πρόσκαιρη.»

Αυτό φάνηκε να τους παραξενεύει.

Η Αρχέγονη είπε: «Είσαι ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ...»

«Ναι, και το Μεγάλο Θηρίο μού έδειξε την εϋνοιά του, και το ευχαριστώ. Αλλά δεν είμαι ιερωμένος του.»

«Είσαι καλοδεχούμενος στο Τέμενος, πάντως,» τον πληροφόρησε ο Αρχέγονος.

«Μπορείς να περάσεις την είσοδό του όποτε το επιθυμείς,» πρόσθεσε η Αρχέγονη.

Ο Κάλνεντουρ αναρωτήθηκε αν αυτό θα έδινε περισσότερη δύναμη στον Σερτίνγκε, αν θα τον έκανε να τον κυριαρχήσει ξανά. «Θα το έχω υπόψη μου, Αρχέγονοι. Σας ευχαριστώ.»

Οι απογευματινοί επισκέπτες έστησαν τις σκηνές τους ανάμεσα στις υπόλοιπες σκηνές του προσφυγικού καταυλισμού, και ο Κάλνεντουρ συνάντησε τον παλιό του φίλο, τον Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ, καθώς και τους άλλους σιωπηλούς φιλοξενούμενους της Κόμισσας των Σκιών, και χαιρετήθηκε με όλους. Συνάντησε, επίσης, τον Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ, τον Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ, και τους πιστούς του Ιουράσκε. Ο Αρχικαλεστής είπε: «Ήταν μοιραίο το Πεπρωμένο να σε οδηγήσει πάλι σ'εμάς, Πρίγκιπα. Μοιραίο.»

Ύστερα από τους χαιρετισμούς και τα λόγια, ο Κάλνεντουρ κάθισε να ξεκουραστεί έξω από τη σκηνή της Λουκίας, με τον Δεξή και την Αριστερή να φτεροκοπούν τριγύρω, και τη Λουκία καθισμένη πλάι του μαζί με τον Ακατάλυτο. Τη γιγαντολύκαινά του την είχε δώσει στη Ζέρκιλιθ για να την περιποιηθεί, και της είχε πει ότι πλέον ονομαζόταν *Κόρη της Πλάσης*. «Ταιριαστό όνομα, Πρίγκιπά μου,» είχε αποκριθεί η Ζέρκιλιθ, που τώρα τη χτένιζε με μια μεγάλη, ξύλινη χτένα ενώ ήδη της είχε δώσει φαγητό και νερό.

Ο Κάλνεντουρ ρώτησε τη Λουκία: «Έχεις το Φιλί της Έχιδνας;»

«Φυσικά. Τι νόμιζες, ότι θα το πετούσα;» Μπήκε στη σκηνή και το έφερε, μέσα στο θηκάρι.

Ο Κάλνεντουρ το πήρε στα χέρια του. Τράβηξε τη λεπίδα ως τη μέση αφήνοντας το ατσάλι να γυαλίζει στο φως της ενεργειακής λάμπας. Ύστερα τη θηκάρωσε πάλι.

«Έχετε ανάψει φώτα,» παρατήρησε. «Η Κόμισσα δεν φοβάται εδώ;»

«Λένε πως σε τούτο το μέρος δεν μπορούν να μας βρουν οι μαχητές της Βασίλισσας.»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε. «Μάλλον έτσι είναι.» Αισθανόταν πολύ έντονη τη δύναμη του Θηρίου της Πλάσης, κι ένιωθε επίσης τον Σερτίνγκε να παλεύει και να μουγκρίζει εντός του, για να ξεφύγει από τον έλεγχό του. *Κάποια στιγμή σύντομα η σχέση μας πρέπει να γίνει πιο μακρινή...* σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ. –Και μια σιγή απλώθηκε ξαφνικά. Μέσα από την οποία ένας Άηχος Γέλως ερχόταν.

Ο Κάλνεντουρ στράφηκε και είδε τον Σιλίσβας καθισμένο πλάι σε μια από τις σκηνές, τυλιγμένο στη γκριζα κάπα του, κουκουλωμένο.

«Γεώργιε; Γεώργιε;»

Ο Σιγηλός Δαίμων δεν ήταν πια εκεί, και η σιωπή είχε διαλυθεί. Ο Κάλνεντουρ στράφηκε στη Λουκία η οποία του πρόσφερε μια ξύλινη κούπα κρασί.

«Ευχαριστώ,» της είπε παίρνοντας το ποτό και πίνοντας μια γουλιά.

Η ίδια ήπιε απ'το μπουκάλι, θυμίζοντας πολύ έντονα αυτό που πραγματικά ήταν: Υπερυδάτια πειρατίνα. Ο Κάλνεντουρ μειδίασε. Του είχε ήδη λείψει η Υπερυδάτια. Αν και δεν αμφέβαλλε καθόλου πλέον ότι η Μοργκιάνη ήταν όντως πατρίδα του, αισθανόταν την Υπερυδάτια πιο οικεία και πιο φιλική.

«Ο Έλκερθιν έχει τον γιο μου,» είπε.

«Τι;» έκανε η Λουκία.

«Ο ένας από τους γιούς μου είναι με τον Θανατογέννητο.»

«Μα η Ζέρκιλιθ έλεγε—»

«Έκανε λάθος. Ο ένας είναι ζωντανός, και μαζί με τους Ανυπότακτους του Θανατογέννητου. Τον συνάντησε ο Έλκερθιν μετά τη Σφαγή της Υλκάρμωκ. Ο άλλος μου γιος μάλλον πιάστηκε από τους ανθρώπους της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν και πρέπει, λογικά, να τον έχουν κάνει Αγωνιστή του Βασιλείου...»

«Αυτά τα αγόρια που...;»

«Ναι... Η γυναίκα μου, η Λοτρίνθα, μάλλον είναι νεκρή. Μάλλον τη σκότωσαν. Προσπάθησε να αντιμετωπίσει τους μαχητές της Σφετερίστριας για να δώσει ευκαιρία στα παιδιά μας να φύγουν.»

Η Λουκία αναρωτιόταν ποια θα ήταν η αντίδραση του Γεώργιου τώρα που είχε μάθει ότι το ένα του παιδί ζούσε. Σκεφτόταν να μείνει για πάντα στη Μοργκιάνη; Αυτό έκανε κάτι να σφίγγει τον λαιμό της. Ξεροκατάπιε. Μετά δυσκολίας ρώτησε: «Πώς... πώς είναι το όνομά του;»

«Ποιου;»

Ήπιε ακόμα μια γουλιά κρασί από το μπουκάλι. «Του γιου σου. Αυτού που έχει ο Θανατογέννητος.»

«Ασλάνουρ λεγόταν, αλλά ο Έλκερθιν τον ονόμασε Άρκαλβιρ, σαν τον αδελφό μου. Είχε σκοπό να τον βάλει στον Θρόνο.»

«Να τον κάνει Βασιλιά της Χάρνωθ;»

«Ένα αρκετά μακροπρόθεσμο και γενικό σχέδιο, μάλλον.»

«Δε μ'αρέσει η φάτσα του, πάντως...»

«Του Θανατογέννητου;»

Η Λουκία κατένευσε. «Αν και, ουσιαστικά, δεν μοιάζουν οι δυο τους, μου θυμίζει τον Ευγένιο τον Μεγαλοφονιά. Έχουν το ίδιο βλέμμα. Το βλέμμα που λέει ότι δεν θα τους πείραζε καθόλου να σκοτώσουν τον οποιονδήποτε για την παραμικρή αιτία. Το βλέμμα που λέει ότι ίσως και να *χαίρονταν* που θα τον σκότωναν.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Κάλνεντουρ, «καταλαβαίνω τι εννοείς.» Κι εκείνος το είχε παρατηρήσει αυτό στον Θανατογέννητο, κι αναρωτιόταν πώς είχε μεγαλώσει ο γιος του μαζί του— Τι είχε πει ο ίδιος ο Έλκερθιν; Τι είχε πει;... *Μισεί την άτριχη λύκαινα του Θρόνου όσο τίποτ' άλλο στον κόσμο, καθώς και όλους όσους την υπηρετούν. Ζει για να τους σκοτώνει...* Ναι, αυτό είχε πει.

Ο Κάλνεντουρ αναρωτήθηκε αν θα ήθελε να γίνει έτσι ο γιος του, ακόμα και ύστερα απ'όσα είχαν συμβεί εδώ, στο Βασίλειο της Χάρνωθ... *Πώς μπορώ, όμως, να κρίνω τι θα ήθελα αφού δεν τον θυμάμαι καν από παλιά; Είμαι ο ίδιος που ήμουν προτού βρεθώ στην Υπερυδάτια;* Εκείνος ο παλιός Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ θα ήθελε ο γιος του να γίνει ένας ορκισμένος εκδικητής; Θα ήταν περήφανος γι'αυτόν, ή θα τον τρόμαζε η ιδέα;

Δε μπορώ ν'απαντήσω. Δε θυμάμαι τίποτα...

Αλλά τώρα είναι ώρα να αποχαιρετήσουμε τον Σερτίνγκε. Το αισθανόταν ξαφνικά. Έπρεπε να το κάνει. Γιατί η δύναμη του Θηρίου της Πλάσης ήταν πολύ μεγάλη εδώ. Δεν τολμούσε άλλο να το κρατά μέσα στην ψυχή του.

«Λουκία...» είπε.

«Τι;»

«Μην κάνεις τίποτα, ό,τι κι αν δεις.»

«Γιατί το λες αυτό; Τι...;»

«Μην ανησυχείς. Είναι απλώς κάτι που πρέπει να γίνει.»

«Μη φύγ—»

«Δεν πάω πουθενά.» Ακούμπησε την κούπα του κάτω, έκλεισε τα μάτια του, άδραξε γερά το Μεγάλο Θηρίο, και το ώθησε προς το άνοιγμα που η Έχιδνα είχε αφήσει στην ψυχή του.

Ο Σερτίνγκε αντιστάθηκε, αλλά ο Κάλνεντουρ είχε στον νου του τον Πολλαπλό Βρόχο του Σιλίσβας, και αυτή τη σιγαλιά η μάνητα του Θηρίου δεν μπορούσε να την αντιμετωπίσει, ειδικά αφού ο Κάλνεντουρ ήταν που το κυριαρχούσε και όχι το ανάποδο.

Το Θηρίο της Πλάσης σπρώχτηκε έξω από την ψυχή του Πρίγκιπα, οι δυο τους χώρισαν. Και ο Κάλνεντουρ, ανοίγοντας τα μάτια του,

αντίκρισε την οργή του Σερτίνγκε παντού γύρω, στο σουρουπωμένο δάσος. Αλυχτήματα και γρυλίσματα αντηχούσαν ξαφνικά πανταχόθεν, πουλιά φτεροκοπούσαν ξέφρενα και οι φυλλωσιές τραντάζονταν, ο άνεμος ούρλιαζε σαν να τον είχαν αγγίξει με πυρωμένα σίδερα, οι σκηνές του καταυλισμού σείονταν λες κι είχαν ζωντανέψει, ορισμένες έπεσαν, χώμα κλαδιά χόρτα σηκώνονταν, θολούρα...

Η Λουκία, καταλαβαίνοντας ότι όλ' αυτά δεν ήταν τυχαία, είπε χαμηλόφωνα: «Γεώργιε...»

Ο Κάλνεντουρ αντίκρισε πάλι τον Σιλίσβας. Ο Σιγηλός Δαίμων καθόταν γαλήνια μέσα στην ταραχή, γελώντας με τον Άηχο Γέλωτά του. Δεν προσπάθησε να κυριεύσει τον Πρίγκιπα, δεν του ζήτησε με κανέναν τρόπο να τον πάρει στην ψυχή του, να γίνουν ένα, όπως έκαναν οι άλλοι θεοί της Μοργκιάνης.

Ο Κάλνεντουρ έπαψε να χρησιμοποιεί τον Πολλαπλό Βρόχο, και ο Σιλίσβας δεν φάνηκε να διαφωνεί καθόλου. Εξαφανίστηκε σαν ποτέ να μην ήταν εκεί. *Τι παιχνίδι παίζει, τελικά; Τι παιχνίδι παίζει ο Σιγηλός Δαίμων;*

Ο Κάλνεντουρ έστρεψε το βλέμμα του στη Λουκία. «Ναι,» της είπε, «εγώ έφταιγα γι' αυτό. Αλλά τελείωσε τώρα.» Η ταραχή της Πλάσης είχε κρατήσει μερικές στιγμές μόνο – αν και ήταν μερικές πολύ έντονες στιγμές, σαν ολάκερο το δάσος να είχε απρόσμενα εξαгриωθεί.

«Τι έκανες;» ρώτησε η Λουκία.

«Αποχαιρέτησα τον Σερτίνγκε.»

Αλλά το Θηρίο της Πλάσης ήταν ακόμα εκεί, φυσικά.

Κυνηγέ... Έλα... Να κυνηγήσουμε... Μαζί... μουρμούριζε ο άνεμος, θρόιζαν οι φυλλωσιές, αλυχτούσαν απόμακρα τα αγρίμια.

Ο Κάλνεντουρ, όμως, δεν άνοιγε ξανά την πόρτα. Και σκεφτόταν ότι θα έπρεπε να είναι προσεχτικός και στον ύπνο του απόψε. Την άλλη φορά, ο Σερτίνγκε τον είχε ξεγελάσει μες στα όνειρά του...

Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν πλησίασε τη σκηνή του Κάλνεντουρ και της Λουκίας, με τον Νάσαλθιρ, τον γιο της, μαζί της.

«Πρίγκιπά μου,» είπε, «προτού εμφανιστείς, συζητούσαμε πώς να ανακτήσουμε την Όσβελακ. Και τώρα συνεχίζουμε. Θα ήθελες να έρθεις κι εσύ;»

Ο Κάλνεντουρ κατένευσε και σηκώθηκε όρθιος. Είπε στη Λουκία, που κι εκείνη έκανε να σηκωθεί: «Μείνε εδώ. Πάω μαζί με την Κόμισσα για να—»

«Κατάλαβα.» Η Χάνκαθιρ είχε μιλήσει στην Καθομιλουμένη.

«Έχεις βελτιωθεί, ή νομίζω;»

Η Λουκία μειδίασε. «Η Ζέρκιλιθ φταίει.»

«Θα το θυμάμαι αυτό.» Έριξε μια ματιά προς τη σκηνή της Ζέρκιλιθ, η οποία ήταν σκοτεινή· πρέπει ναχε πάει πάλι να μιλήσει με τον πατέρα της, τώρα που είχε τελειώσει με την περιποίηση της Κόρης της Πλάσης.

«Να μην έρθω μαζί σου;» ρώτησε η Λουκία.

«Δεν υπάρχει λόγος. Απλά θα ζαλιστείς. Θα μιλάνε όλοι στην Καθομιλουμένη.»

«Δε με πειράζει.» Είχε ήδη σηκωθεί όρθια· τα λόγια του δεν την είχαν σταματήσει.

Ο Κάλνεντουρ έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στη Χάνκαθιρ.

Εκείνη ύψωσε τους ώμους. «Ας έρθει.»

Βάδισαν προς τη σκηνή της Κόμισσας των Σκιών, με τον Δεξή και την Αριστερή να τους ακολουθούν φτερουγίζοντας. Φτάνοντας εκεί διαπίστωσαν ότι, μέσα, κι άλλοι ήταν συγκεντρωμένοι. Αρκετοί. Ανάμεσα στους οποίους: ο Έρανκουρ, ο Γίγαντας των Δασών, ο Στρατηγός της Όσβελακ· ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος· ο Βέλερντιν, ο σύζυγος της Κόμισσας· η Ζαφειρία, η κόρη της Κόμισσας· ο μάγος Βέρδαλιρ'χοκ...

Οι περισσότεροι χαιρέτησαν τον Πρίγκιπα με λόγια ή νεύματα. Στέκονταν ή κάθονταν γύρω από ένα μεγάλο στρογγυλό τραπέζι, επάνω στο οποίο ήταν απλωμένοι δύο χάρτες: ένας των βόρειων Χαρνώθιων δασών και των περιοχών γύρω τους· κι ένας της Όσβελακ, με τις υπόγειες σήραγγες σημειωμένες – αυτές που οδηγούσαν μέσα στην πόλη από έξω, ή αντιστρόφως. Ο Κάλνεντουρ υπέθετε πως ο τελευταίος δεν ήταν ένας χάρτης που έβλεπαν πολλοί. Αν και τώρα πλέον, ύστερα από όλα όσα είχαν συμβεί, οι σήραγγες δεν μπορούσαν να θεωρηθούν «κρυφές» ακριβώς – αυτό ήταν και το πρόβλημα.

«Εδώ, στο Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης,» είπε η Χάνκαθιρ στον Κάλνεντουρ καθώς τα δύο φτερωτά ερπετά πάνονταν στους ώμους του, «έχουμε αφήσει το τελευταίο τμήμα των προσφύγων. Είναι, λοιπόν, ώρα να επιστρέψουμε, όπως γνωρίζεις.»

«Και πώς σχεδιάζετε να το κάνετε αυτό;»

Ο Βέλερντιν ήταν που του απάντησε: «Ρωτάς εκείνο που προβληματίζει κι εμάς, Πρίγκιπά μου. Αρχικά, όπως σου είχαμε πει, σκεφτόμασταν να εισβάλουμε από τις σήραγγες, κάτω από τη μύτη των

ανθρώπων της Σφετερίστριας, και με ελάχιστη αιματοχυσία να ανακτήσουμε την πόλη. Τώρα, όμως, τα πράγματα έχουν αλλάξει. Αφού ήξεραν για τη σήραγγα που οδηγεί στο παλάτι, όλες οι σήραγγες είναι επισφαλείς.»

«Και η παρουσία των Σκοτεινών Ακόλουθων είναι ακόμα ένα πρόβλημα,» είπε ο Έρανκουρ. «Δεν ξέρουμε τι μπορεί να—»

«Με το να καθόμαστε, όμως, και να μιλάμε μόνο δεν γίνεται τίποτα!» παρενέβη η Ζαφειρία. «Πρέπει να δράσουμε. Όσο το δυνατόν πιο γρήγορα!» χτύπησε τη γροθιά της στην άκρη του τραπεζιού. «Πρίγκιπά μου,» είπε κοιτάζοντας τον Κάλνεντουρ έντονα, «δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο! Ο Άνφιρ, ο θείος μου, είναι αιχμάλωτός τους. Η ζωή του κινδυνεύει. Δε μπορούμε να καθόμαστε και να μιλάμε, μα τον Χάρλαεθ Βοκ! Έχουμε ήδη αργήσει πολύ!»

Ο Κάλνεντουρ σκέφτηκε: *Φωτιά της Θορμάνκου είναι η μικρή... Αλλά τι περιμένει να κάνω εγώ; Να τους προστάξω να—;*

«Ζαφειρία,» παρενέβη η Χάνκαθιρ, σταθερά, χωρίς να φωνάζει. «Αρκετά.»

«Αρκετά περιμέναμε, μητέρα!» είπε η Ζαφειρία, αγριοκοιτάζοντάς την. «Πόσο θα συζητάμε ακόμα; Αύριο πρέπει να ξεκινήσουμε για την Όσβελακ. Για να την πάρουμε πίσω!»

Νομίζει ότι ήδη έχει την εξουσία της μητέρας της, σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ, διασκεδασμένος. «Δεν μπορώ εγώ να κάνω κάτι που δεν μπορούν να κάνουν όλοι οι υπόλοιποι, *νιρλίσα,*» της είπε και το γεγονός ότι την αποκάλεσε *νιρλίσα* φάνηκε να την ξαφνιάζει προς στιγμή. «Αν μη τι άλλο, εσείς γνωρίζετε ετούτα τα μέρη, καθώς και την πόλη σας, καλύτερα από εμένα.»

«Έχεις, όμως, την εύνοια των θεών,» είπε η Ζαφειρία. «Έτσι δεν είναι, Πρίγκιπά μου;»

«Σχετικό είναι αυτό,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Και δεν σημαίνει ότι δεν θα χρειαστούμε ένα καλό σχέδιο για να πάρουμε την Όσβελακ.»

Πίσω από τη Ζαφειρία είδε τον Χάρλαεθ Βοκ να στέκεται και το στέμμα του – χρυσό, όχι αργυρό όπως άλλες φορές – να γυαλίζει, όλο μακριά καρφιά σαν λεπίδες.

Ο Κάλνεντουρ τον αγνόησε.

Και ρώτησε: «Αν οι σήραγγες είναι επισφαλείς, πώς σκέφτεστε να κινηθείτε;» κοιτάζοντας μια τη Χάνκαθιρ, μια τον Βέλερντιν, μια τον Έρανκουρ. «Δε μπορείτε να πολιορκήσετε την πόλη, έτσι δεν είναι;»

«Αυτό... θα ήταν πολύ δύσκολο,» αποκρίθηκε ο Βέλερντιν, και η Χάνκαθιρ κατένευσε, προβληματισμένη.

Η Ζαφειρία είπε: «Θα ήταν πιο εύκολο να είχαμε *υπερασπιστεί* την πόλη – αν αρχικά δεν την είχαμε εγκαταλείψει.» Και η Χάνκαθιρ τής έριξε ένα άγριο, προειδοποιητικό βλέμμα.

Ο Κάλνεντουρ ρώτησε: «Πόσοι μαχητές της Βασίλισσας είναι απλωμένοι στα δάση τώρα;»

Μια στιγμή σιωπής. Ύστερα, η Χάνκαθιρ κοίταξε τον Βέρδαλιρ'χοκ καθώς έλεγε: «Αρκετοί... σωστά;»

Ο μάγος κατένευσε. «Σίγουρα είναι πολλοί, Αρχόντισσά μου. Κυκλοφορούν ομάδες από τα ανατολικά των δασών ως τα δυτικά, και χτενίζουν τα εδάφη βόρεια και νότια, αναζητώντας μας. Αυτά, τουλάχιστον, έχω δει με τα Μάτια του Δάσους ετούτες τις μέρες που ταξιδεύουμε.»

Ο Κάλνεντουρ ρώτησε: «Δηλαδή, όλοι οι μαχητές του στρατεύματος της Βασίλισσας που ήρθε να κατακτήσει την Όσβελακ βρίσκονται τώρα στα δάση;»

«Αποκλείεται να είναι όλοι,» είπε ο Βέλερντιν. «Κάποιους πρέπει να έχουν αφήσει πίσω.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Έρανκουρ. «Σίγουρα.»

«Επαρκούν, όμως, για να κρατήσουν την πόλη αν επιτεθούμε *τώρα*, γρήγορα;» έθεσε το ερώτημα ο Κάλνεντουρ.

«Ακριβώς αυτό πρέπει να κάνουμε!» πετάχτηκε η Ζαφειρία.

«Αν επιτεθούμε *τώρα*,» είπε ο Βέλερντιν στον Πρίγκιπα, «απλά θα έρθουν κι οι υπόλοιποι από τα δάση και θα μας χτυπήσουν από τα νώτα. Θα βρεθούμε κυκλωμένοι έξω από τα τείχη της πόλης μας!»

«Δε θα πρότεινα να σταθούμε έξω από τα τείχη της. Θα πρότεινα να χρησιμοποιήσουμε τις σήραγγες. Όλες τις σήραγγες. Ταυτόχρονα. Ακόμα κι αν τις φρουρούν, θα έχουμε καλές πιθανότητες να καταφέρουμε να εισβάλουμε και να καταλάβουμε την πόλη, αφού οι δυνάμεις τους είναι τώρα διαιρεμένες. Και μετά, αν έρθουν προς την Όσβελακ αυτοί που είναι απλωμένοι στα δάση, δεν θα μπορούν να την κατακτήσουν. Θα είμαστε πίσω από τα τείχη της και θα έχουμε φράξει τις σήραγγες· θα τις έχουμε κάνει να καταρρεύσουν εν ανάγκη. Κατά πάσα πιθανότητα οι βασιλικοί θα υποχωρήσουν· δε θα μας επιτεθούν. Όσπου η Σφετερίστρια να στείλει καινούργια στρατιά εναντίον της Όσβελακ, τουλάχιστον.»

«Το σχέδιο του Πρίγκιπα δεν ακούγεται άσχημο,» παρατήρησε ο Έρανκουρ. «Θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί, αν και όχι χωρίς κάποιο ρίσκο, φυσικά.»

«Αυτό που προτείνει ο Πρίγκιπας πρέπει να κάνουμε!» είπε η Ζαφειρία. «Εγώ συμφωνώ.» Και το έλεγε λες κι η γνώμη της να ήταν το μόνο πράγμα που είχε σημασία εδώ, καθώς, όρθια, στηριζόταν με τα δύο χέρια πάνω από τον χάρτη της Όσβελακ.

Η Ζέρκιλιθ καθόταν μαζί με τον πατέρα της έξω από τη σκηνή του και έπιναν τσάι *λίρεμπολ* – ένα είδος τσαγιού γλυκό σαν μέλι, αλλά καθόλου παχύρρευστο. Δεν βρίσκονταν μακριά από τη σκηνή της Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν και, πριν από λίγο, είχαν δει να πηγαίνουν προς τα εκεί η Κόμισσα, ο γιος της, ο Κάλνεντουρ, και η Λουκία. Γινόταν συζήτηση μες στη σκηνή, όπως είχαν καταλάβει. Αλλά η Ζέρκιλιθ δεν αισθανόταν δελεασμένη να πάει να μάθει τι συζητούσαν· άλλωστε, νόμιζε ότι μπορούσε να μαντέψει. Κι αν ο Πρίγκιπας χρειαζόταν τη γνώμη της θα την καλούσε.

Τώρα είδε και τον Θόρεντιν αλ Νασόλντουν να πλησιάζει.

«Καλησπέρα, Ζέρκιλιθ, Άρχοντα Κίλβονουρ...»

Οι δυο τους ένευσαν προς τη μεριά του, ως απάντηση.

«Ο Πρίγκιπας έχει πάει στη σκηνή της ξαδέλφης μου;»

«Ναι,» είπε η Ζέρκιλιθ.

«Και όλ' οι άλλοι, επίσης;»

«Αρκετοί έχουν πάει, ναι.»

Τα μάτια του γυάλισαν, και η Ζέρκιλιθ διέκρινε εκεί κάποια οργή. «Μιλάνε για την επιστροφή στην Όσβελακ;»

«Νομίζω.»

Ο Θόρεντιν στράφηκε και βάδισε αποφασιστικά προς τη σκηνή της Χάνκαθιρ. Δυο φρουροί στέκονταν απέξω, και ο ένας τού έκανε νόημα να σταματήσει ρωτώντας τον τι ήθελε – η Ζέρκιλιθ τον άκουσε· δεν ήταν και τόσο μακριά.

«Δε μ'αναγνωρίζεις;» είπε ο Θόρεντιν. «Ο ξάδελφος της Κόμισσας είμαι. Θέλω να περάσω.»

«Οι διαταγές μας είναι να μην αφήσουμε κανέναν άλλο να μπει παρά μόνο για σημαντικό λόγο. Θέλετε να μεταφέρετε κάποιο μήνυμ-;»

«Θέλω να περάσω. Αυτός είναι ο σημαντικός λόγος. Παραμερίστε.»

«Δε μπορούμε να σας αφήσουμε να μπειτε. Σύμφωνα με τις διαταγές της Κόμισσας.»

«Είπε συγκεκριμένα για εμένα;»

«Αυτές είναι οι διαταγές της για όλους, Άρχοντά μου. Εκτός αν έχετε κάποιο ιδιαίτερο λόγο που έρχ-»

«Σου είπα τον λόγο μου· τώρα, μα τη Θορμάνκου, κάνε πέρα να περάσω!»

«Φύγετε, παρακαλώ.»

Ο Θόρεντιν τον έσπρωξε, άγρια, κάνοντάς τον να παραπατήσει. Ο άλλος φρουρός ύψωσε την οπλολόγη του, αλλά κάθετα, όχι οριζόντια – όχι για να καρφώσει τον Θόρεντιν, απλά για να τον απωθήσει. «Άρχοντά μου, σας παρακαλ-!»

Ο Θόρεντιν άρπαξε την οπλολόγη και με τα δύο χέρια, όπως την κρατούσε ο φρουρός, και πάλεψαν προς στιγμή, σπρώχνοντας ο ένας τον άλλο.

Η Ζέρκιλιθ σηκώθηκε απ' τη θέση της και βάδισε προς τα εκεί, γρήγορα.

«Ζέρκιλιθ!» είπε ο Κίλβονουρ, αλλά εκείνη αγνόησε τον πατέρα της.

Ο Θόρεντιν κλότσησε, βίαια, τον φρουρό στα πόδια, κι εκείνος, με μια κραυγή, έχασε την ισορροπία του, ενώ η οπλολόγη του έμεινε στα χέρια του ξαδέλφου της Κόμισσας των Σκιών.

Ο άλλος φρουρός, όμως, είχε ήδη συνέλθει και ύψωσε τώρα τη δική του οπλολόγη στον ώμο του, σημαδεύοντας τον Θόρεντιν με την κάννη. «Μη μ'αναγκάσετε να χρησιμ-»

Ο Θόρεντιν χτύπησε την άκρη της οπλολόγης του φρουρού με τη δική του, παραμερίζοντάς την απότομα, κι έβαλε τη λεπίδα της οπλολόγης του μπροστά στον λαιμό του φρουρού. «Μην αναγκάσεις εμένα να κάνω κάτι που θα μετανιώσω. Φύγε!»

Η Ζέρκιλιθ έφτασε κοντά. «Θόρεντιν! Περίμενε!»

Από δεξιά κι από αριστερά, έρχονταν κι άλλοι μαχητές της Κόμισσας, έχοντας ειδοποιηθεί από τη φασαρία. Κρατούσαν οπλολόγχες και πιστόλια.

«Απομακρυνθείτε!» τους φώναξε ο Θόρεντιν κοιτάζοντάς τους μόνο με τις άκριες των ματιών του, εξακολουθώντας νάχει τη λεπίδα της οπλολόγης του μπροστά στον λαιμό του φρουρού. «Αλλιώς αυτός εδώ θα πεθάνει!»

Η Ζέρκιλιθ είδε τον φρουρό – ο οποίος πρέπει να ήταν λίγο πιο μικρός από εκείνη – να πανικοβάλλεται: η όψη του άλλαξε, το χέρι του πήγε στη ζώνη του, τράβηξε το πιστόλι–

Η Ζέρκιλιθ τον κλότσησε πίσω από το γόνατο ενώ, με την παλάμη της, παραμέριζε απότομα την οπλολόγη του Θόρεντιν για να μην καρφωθεί κατά λάθος ο φρουρός καθώς, με μια κραυγή, έχανε την ισορροπία του.

«*AKINHTOI KI OI ΔΥΟ ΣΑΣ!*» γκάριξε ένας από τους μαχητές που έρχονταν από τα δεξιά. Κρατούσε πιστόλι και τους σημάδευε. «Ρίξτε κάτω την οπλολόγη, Άρχοντα Θόρεντιν, γιατί, μα την οργή της Θορμάνκου, θα σας πυροβολήσω! Κι εσύ,» προς τη Ζέρκιλιθ, «μην κάνεις άλλη κίνηση!»

«Τον χτύπησα,» εξήγησε εκείνη, «για ν’αποφευχθεί κάτι χειρότερο. Τραβούσε πιστόλι και μάλλον θα το χρη–»

«Τι συμβαίνει εδώ, μα τον Χάρλαεθ Βοκ;» Η κουρτίνα της εισόδου της σκηνής είχε ανοίξει, και η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν στεκόταν εκεί.

«Οι φρουροί σου... παραείναι *ενθουσιώδεις, νιρλίσα,*» είπε ο Θόρεντιν, ατενίζοντάς τους με στενεμένα μάτια.

«Τους επιτέθηκε, Αρχόντισσά μου,» ανέφερε ο μαχητής με το πιστόλι, εξακολουθώντας να το έχει υψωμένο και να σημαδεύει τον Θόρεντιν και τη Ζέρκιλιθ.

«Κατέβασε το όπλο σου, διοικητή,» του είπε η Χάνκαθιρ. «Τον ξάδελφό μου σημαδεύεις!»

Ο άντρας κατέβασε αμέσως το πιστόλι. «Γνωρίζω ποιος είναι, Αρχόντισσά μου. Αλλά *τους επιτέθηκε.*»

«“Επίθεση” λες εσύ αυτό τον φιλικό καβγά, φρουρέ;» μούγκρισε ο Θόρεντιν. «Δεν ξέρεις τίποτα από *επίθεση.*»

Η όψη του διοικητή αγρίεψε, και η Ζέρκιλιθ θα ορkiζόταν πως ίσως και να ορμούσε στον ξάδελφο της Κόμισσας.

Αλλά η Χάνκαθιρ παρενέβη ξανά: «Τι θέλεις εδώ, Θόρεντιν;»

«Τι να θέλω, Χάνκαθιρ; Να μάθω τι γίνεται μες στη σκηνή. Μιλάτε για την ανάκτηση της Όσβελακ, έτσι δεν είναι; Γιατί δεν είμαι κι εγώ εκεί; Δεν είμαι του οίκου σας πια;» Κοιτάζοντας την καταπρόσωπο.

Η Χάνκαθιρ αναστέναξε χωρίς ν’αποφύγει το βλέμμα του. «Φυσικά και είσαι του οίκου μας, και το ξέρεις αυτό. Απλά σκέφτηκα ότι δεν–»

«Εσύ δεν επιθυμείς ν'ανήκεις πια στον Οίκο των Νασόλντουν,» είπε ο Βέλερντιν έχοντας μόλις βγει κι αυτός από τη σκηνή. Ο τόνος του δεν ήταν καθόλου φιλικός.

«Θες να δούμε ποιος από τους δυο μας ανήκει λιγότερο στον Οίκο των Νασόλντουν, *προσχωρημένε*;» γρύλισε ο Θόρεντιν.

Ο Βέλερντιν έκανε να τραβήξει το ξιφίδιο από τη ζώνη του, αλλά η Χάνκαθιρ αμέσως τού έπιασε το χέρι, σφιχτά, σταματώντας τον, και του έριξε ένα βλέμμα με διεσταλμένα μάτια που έλεγε πως αυτό που είχε πάει να κάνει ήταν *απαράδεκτο* για εκείνον. Όμως τα χείλη της δεν του είπαν τίποτα· στράφηκε στον Θόρεντιν. «Τι ανάρμοστα λόγια είν' αυτά, μα τον Νούρκας και τον Χάρλαεθ Βοκ; Και οι δύο ανήκετε *εξίσου* στον Οίκο των Νασόλντουν! Κανείς δεν έχει ποτέ διωχτεί. Και σας αγαπώ το ίδιο, και το ξέρετε—»

«Κάποιον όμως περισσότερο...» Η φωνή του Θόρεντιν ήταν σαν απειλητικός ψίθυρος, ενώ εξακολουθούσε να την ατενίζει καταπρόσωπο.

Η Χάνκαθιρ φάνηκε προς στιγμή να κινδυνεύει να χάσει την αυτοκυριαρχία της, αλλά δεν την έχασε.

Η Ζέρκιλιθ σκέφτηκε: *Τι έχει συμβεί αναμεταξύ τους; Τι έχει συμβεί, μα τον Νούρκας; παραξενεμένη.*

Η Κόμισσα είπε, σαν ο Θόρεντιν να μην είχε μιλήσει: «Δε σε κάλεσα στη σκηνή μου επειδή θεώρησα ότι δεν θα ενδιαφερόσουν να συζητήσεις μαζί μας πώς να ανακτήσουμε την Όσβελακ—»

«Έκανες λάθος.»

«Πρόσεχε τα λόγ—» άρχισε ο Βέλερντιν, αλλά η Χάνκαθιρ τον διέκοψε:

«Με συγχωρείς, τότε,» είπε στον Θόρεντιν. «Φυσικά και μπορείς να περάσεις.»

«Οι φρουροί σου, πάντως, δεν ήταν ενημερωμένοι.» Έριξε την οπλολόγχη κάτω.

«Δεν είχα υπολογίσει ότι θα ερχόσουν. Τώρα, θα καθόμαστε εδώ και θα διαπληκτιζόμαστε χωρίς λόγο, ή θα έρθεις μέσα;»

«Θα έρθω.»

«Ζέρκιλιθ;»

Η Ζέρκιλιθ ξαφνιάστηκε. «Αρχόντισσά μου...»

«Θέλεις να έρθεις κι εσύ;»

Κόμπιασε. «...Δεν ξέρω. Αν...»

«Έλα. Ο Πρίγκιπας σε εμπιστεύεται με τη ζωή του, άρα κι εγώ.»

Κεφάλαιο 13

Πολεμικό Συμβούλιο, τα Λόγια Φίλων, ο Έρωτας ενός Κυνηγού

Κι αν οι λύκοι της Σφετερίστριας έχουν ήδη κάνει αυτό που προτείνεις εσύ να κάνουμε, Πρίγκιπα;» ρώτησε ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος, κι όλοι γύρω από το στρογγυλό τραπέζι, μέσα στη σκηνή της Κόμισσας των Σκιών, έστρεψαν την προσοχή τους επάνω του. «Αν,» συνέχισε ο Θανατογέννητος, «έχουν ήδη φράξει τις σήραγγες, ή τις έχουν γκρεμίσει;»

«Αυτό,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ, «είναι πράγματι ένα πρόβλημα που δεν είχα σκεφτεί.»

«Αποκλείεται να έχει γίνει!» είπε η Ζαφειρία.

«Γιατί;» ρώτησε ο Έλκερθιν. «Τι έχουν να χάσουν;»

«Μπορεί, πράγματι, να έχει συμβεί,» παραδέχτηκε η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν. «Θα πρέπει να το ελέγξουμε πριν επιχειρήσουμε στιδήποτε.»

«Εννοείτε, Αρχόντισσά μου, να στείλουμε ανθρώπους στην πόλη προτού πάνε εκεί οι μαχητές μας;» είπε ο Έρανκουρ.

«Ναι.»

«Όχι!» είπε, εμφατικά, η Ζαφειρία. «Θα χάσουμε κι άλλο χρόνο έτσι. Και—»

«Τι θα γίνει, όμως, αν βρούμε τις σήραγγες κλειστές, Ζαφειρία;» τη διέκοψε ο Νάσαλθιρ, ο αδελφός της. «Μπορεί να παγιδευτούμε και να—»

«Και με τον θείο Άνφιρ τι θα γίνει, Νάσαλθιρ; Πόσο καιρό θα τον αφήσουμε μ'αυτούς τους σκοτοφαγωμένους;»

«Ζαφειρία,» της είπε η Χάνκαθιρ, ενώ σκεφτόταν γι'ακόμα μια φορά ότι ο Νάσαλθιρ έπρεπε να ήταν κόρη, για να πάρει κάποτε την εξουσία της Όσβελακ· ήταν πάντα πολύ πιο συνετός, μα τον Χάρλαεθ Βοκ! «Δε μπορούμε να βάλουμε σε κίνδυνο τις ζωές όλων των μαχητών μας ακολουθώντας ένα παράτολμο σχέδιο.»

«Και θα βάλεις σε κίνδυνο τη ζωή του αδελφού σου;»

Η Χάνκαθιρ οργίστηκε. Πώς τολμούσε να της μιλά έτσι η κόρη της μπροστά σε τόσο κόσμο; Ωστόσο, ο Σιλίσβας τη βοήθησε να κρατήσει την ψυχραιμία της. «Για τον Άνφιρ ανησυχώ *κάθε μέρα*, και το ξέρεις. Όμως, αν οι σήραγγες είναι κλειστές, τότε ούτε εκείνον θα σώσουμε ούτε τίποτ' άλλο θα καταφέρουμε· και πολύ πιθανόν οι μαχητές μας να χάσουν τις ζωές τους άδικα.»

«Τα ίδια έλεγες κι όταν πρόσταξες να εγκαταλείψουμε την πόλη! Το πρόσταξες επειδή—!»

«Δεν είναι μόνο δική σου η απόφαση, Ζαφειρία,» τη διέκοψε ο Βέλερντιν. «Και δεν είναι σωστό αυτό που κάνεις – να αμφισβητείς έτσι τη μητέρα σου. Δεν καταλαβαίνεις τίποτα; Νομίζω πως οι περισσότεροι εδώ συμφωνούν ότι ο Θανατογέννητος έχει δίκιο. Ο κίνδυνος για τον οποίο προειδοποιεί είναι αξιοσημείωτος.»

«Φυσικά και είναι,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Και η Κόμισσα μιλά συνετά: πρέπει, πρώτα, να ελέγξουμε τις σήραγγες.»

«Θα πάω εγώ, μαζί με μια ομάδα – όποιους θέλουν να έρθουν,» προθυμοποιήθηκε ο Θόρεντιν αλ Νασόλντουν.

Ο Βέλερντιν τον κοίταξε σαν να είχε ξεστομίσει βρισιές ή σαν να είχε προτείνει κάτι τρελό· αλλά δεν είπε τίποτα.

Ο Κάλνεντουρ, όμως, ένευσε προς τη μεριά του ξαδέλφου της Κόμισσας. «Θα είμαι ένας από αυτούς, Θόρεντιν.»

«Πρίγκιπά μου,» παρενέβη η Χάνκαθιρ, «καλύτερα όχι. Αν κάτι συμβεί σ'εσένα....»

«Εγώ πρότεινα αυτό το σχέδιο· εγώ πρέπει να είμαι μαζί με όσους πάνε να ελέγξουν τις σήραγγες.»

Η Λουκία δεν καταλάβαινε και πολλά από τη συζήτησή τους, καθώς συνέχεια μιλούσαν στην Καθομιλουμένη της Μοργκιάνης, αλλά τώρα νόμιζε πως ο Γεώργιος σκόπευε να βάλει τον εαυτό του σε κίνδυνο, οικειοθελώς. *Γαμώτο!* σκέφτηκε. *Γιατί το κάνει αυτό; Τι τους χρωστά;* Κοίταξε τη Ζέρκιλιθ, που στεκόταν πλάι της, όμως εκείνη δεν μίλησε. «*Η σιωπή είναι σύνεση*» και *τέτοιες μαλακίες, γαμώ τους Μοργκιανούς σου ανάποδα!...*

«Τότε,» είπε η Χάνκαθιρ στον Κάλνεντουρ, «δεν μπορώ παρά να έρθω κι εγώ.»

«Δεν υπάρχει λόγος—» άρχισε ο Βέλερντιν.

«Όχι,» τον διέκοψε η Χάνκαθιρ, σφίγγοντας το χέρι του, «*υπάρχει*. Εκτός των άλλων, ίσως χρειαστούν τη βοήθειά μου. Είμαι του τάγματος των Δεσμοφυλάκων.»

«Δε θα σ'αφήσω μόνη σου.»

«Πρέπει. Κάποιος χρειάζεται να μείνει πίσω, ως αρχηγός των μαχητών μας.»

«Ο Έρανκουρ...»

«Κάποιος *πάνω* από τον Έρανκουρ.» Αλλά η αλήθεια ήταν πως, πέρα από οτιδήποτε άλλο, η Χάνκαθιρ φοβόταν να πάρει τον Βέλερντιν μαζί της. Φοβόταν ότι μπορεί κάτι κακό να συνέβαινε. *Κι αν κάτι συμβεί και σ'εμένα και σ'αυτόν, μετά ποιος θα μείνει για να διοικήσει; Η κόρη μου; Μόνη; Χωρίς κάποιον πιο συνετό πλάι της;*

«Δε μπορώ να το δεχτώ αυτό, *νιρλίσσα!*»

«*Σε παρακαλώ,*» του είπε η Χάνκαθιρ. «Μείνε πίσω. Για χάρη μου. Κάποιος πρέπει να μείνει με τους μαχητές μας.»

Ο Βέλερντιν αναστέναξε, και ήταν αμίλητος για λίγο, ενώ γενική σιωπή επικρατούσε γύρω απ'το τραπέζι. Λοξοκοίταξε τον Θόρεντιν, σαν εκείνος να έφταιγε για όλα. Είπε τελικά στη Χάνκαθιρ: «Όχι όμως εδώ, στο Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης. Σε κάποιο άλλο μέρος, προς τα νότια.»

«Τι διαφορά θα—;»

«Αν υπάρξει ανάγκη – η *οποιαδήποτε* ανάγκη – θα μπορώ να κινηθώ πιο γρήγορα, εγώ και οι μαχητές μας.»

Ο Έρανκουρ είπε: «Δεν είναι παράλογη η πρόταση του Άρχοντα Βέλερντιν, *νιρλίσσα*. Συμφωνώ μαζί του· και, εκτός αν με χρειάζεστε να έρθω κι εγώ στην Όσβελακ, θα είμαι στο πλευρό του.»

«Ακριβώς αυτό είναι που θα σου ζητούσα, Έρανκουρ: να είσαι στο πλευρό του,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ.

Ύστερα, κοίταξε τον γιο της. «Στο Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης, μαζί με τους τελευταίους ανθρώπους της πόλης μας, θέλω να μείνεις εσύ, Νάσαλθιρ. Για να είσαι φύλακας τους μέχρι να μπορέσουμε να τους φέρουμε πίσω στην Όσβελακ.»

«Θα προτιμούσα να έρθω μαζί σου, μητέρα.»

«Το ξέρω. Αλλά όλοι χρειάζεται να κάνουμε κάποιες θυσίες για να επιτύχουμε τον σκοπό μας, Νάσαλθιρ. Πρέπει να μείνει εδώ κάποιος που εμπιστεύομαι απόλυτα και που θεωρώ έξυπνο και συνετό—»

«Εγώ, μητέρα, πάντως, *θα έρθω στην Όσβελακ,*» πετάχτηκε η Ζαφειρία. «Μη μου ζητήσεις να μείνω—»

«Αντιθέτως,» τη διέκοψε η Χάνκαθιρ, «θα σου πρότεινα να είσαι μαζί μου.»

Η Ζαφειρία φάνηκε ξαφνιασμένη προς στιγμή. «Στις σήραγγες;»

«Ναι. Αυτό δεν θέλεις;»

Η Ζαφειρία κατένευσε, ακόμα μοιάζοντας ξαφνιασμένη.

«Ωραία.» Και η Χάνκαθιρ σκέφτηκε: *Αν είχες λίγο μυαλό, θα έπρεπε να μου προτείνεις να σε αφήσω με τους πρόσφυγες. Εσένα αντί για τον Νάσαλθιρ. Είσαι η κόρη μου: θα διοικήσεις την Όσβελακ μετά από εμένα.* Αλλά η Χάνκαθιρ δεν της είχε πει να μείνει εδώ γιατί, εκτός του ότι ήξερε πως η Ζαφειρία θα ξεσήκωνε πόλεμο της Θορμάνκου, προτιμούσε να την έχει από κοντά. Δεν την εμπιστευόταν να την αφήσει μόνη τώρα, μ'αυτά που έλεγε. Ποιος ξέρει τι απερισκεψία μπορεί να επιχειρούσε η μικρή!

Ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος ρώτησε: «Εμείς, *νιρλίσα*; Εγώ και οι δικοί μου;»

«Αν επιθυμείτε να έρθετε,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ, «δεν θα αρνιόμουν τη βοήθειά σας.»

«Θα έρθουμε,» είπε ο Θανατογέννητος. «Μην ξεχνάς πως και η Ακνάριθ'λι είναι του τάγματος των Δεσμοφυλάκων, και ίσως και η δική της μαγεία να φανεί χρήσιμη σε τούτη την αποστολή.» Η ίδια η μάγισσα πλάι του δεν μίλησε, ατενίζοντάς τους όλους με γαλανό-δερμη, βλοσυρή όψη.

«Δεν το ξεχνάω,» είπε η Χάνκαθιρ. «Σας ευχαριστώ και τους δυο.»

«Αν ξεπαστρέψουμε μερικούς άτριχους λύκους της Σφετερίστριας, η ευχαρίστηση θα είναι δική μας, *νιρλίσα*.» Το βλέμμα του θα έτρωγε εξαγριωμένο γιγαντόλυκο.

Ο Κάλνεντουρ είδε, ξαφνικά, τον Χάρλαεθ Βοκ και τον Ιουράσκε πίσω από τον Έλκερθιν ξανά. Να αγριοκοιτάζονται. Αν και κανενός η όψη δεν φαινόταν καθαρά – ο πρώτος φορούσε κουκούλα, το πρόσωπο του δεύτερου σκιαζόταν – ήταν σίγουρος πως αγριοκοιτάζονταν, πως κάποια έχθρα υπήρχε αναμεταξύ τους. *Τι έχθρα; Και τι σχέση μπορεί να έχει αυτό με τον Θανατογέννητο; Ένα μυστήριο...*

«Όμως,» συνέχισε ο Έλκερθιν, «θέλω να θέσω ένα ερώτημα.»

«Σ'ακούμε,» είπε η Κόμισσα των Σκιών.

«Αν οι σήραγγες είναι όντως κλεισμένες, τι εναλλακτικό σχέδιο υπάρχει;»

Σιγή για μερικές στιγμές γύρω απ'το τραπέζι.

«Δεν υπάρχει, έτσι;» είπε ο Έλκερθιν.

«Δυστυχώς όχι,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ, κοιτάζοντας, προβληματισμένη, τους χάρτες επάνω στο τραπέζι, σαν εκεί να μπορούσε να διακρίνει κάποια λύση.

«Πρέπει, όμως, να έχουμε ένα εναλλακτικό σχέδιο. Γιατί ο Άρχοντας Βέλερντιν λέει πως θα φέρει τους μαχητές σας προς τα νότια. Για να γίνει αυτό, θα χρειαστεί να προσπεράσουμε τους μαχητές της άτριχης λύκαινας που εξακολουθούν να χτενίζουν τα δάση. Θα είναι επικίνδυνο, ακόμα κι αν ο Πρίγκιπας» – του έριξε μια ματιά – «μας βοηθήσει, κάπως, με την εύνοια του Σερτίνγκε. Και μετά, πού θα μείνουν οι μαχητές σας για να περιμένουν; Θα πρέπει να βρεθεί ένα καλό, κρυφό μέρος. Όλα αυτά δεν μπορεί να γίνουν δοκιμαστικά, μα τη Θορμάνκου! Υπάρχει ανάγκη για ένα εναλλακτικό σχέδιο, σε περίπτωση που οι σήραγγες είναι κλειστές.»

«Έχεις να προτείνεις κάτι;» τον ρώτησε ευθέως ο Κάλνεντουρ.

«Όχι,» απάντησε ευθέως ο Έλκερθιν.

«Αυτό δεν είναι καλό.»

«Το ξέρω. Αλλά πρέπει να το λύσουμε το πρόβλημα προτού ξεκινήσουμε για την Όσβελακ, Πρίγκιπα.»

«Συμφωνώ.»

Σιγή ξανά γύρω απ'το τραπέζι για μερικές στιγμές.

Μετά, η Κόμισσα των Σκιών ρώτησε: «Έχει κάποιος άλλος να προτείνει κάτι;»

Η Ζέρκιλιθ καθάρισε τον λαιμό της, κι έστρεψαν τα μάτια τους επάνω της. «Αυτός εδώ ο ποταμός» – έδειξε επάνω στον χάρτη της Όσβελακ – «ο ποταμός Ίσκιος, δεν θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για εισβολή;»

«Πολύ ρηχός,» της είπε ο Θόρεντιν. «Ίσα-ίσα πλέουν οι βάρκες και ψαρεύουν οι Ποταμοψαράδες. Σε κάποια σημεία δεν έχει πάνω από μισό μέτρο βάθος. Τον περάσαμε καθώς ταξιδεύαμε στα δάση· σου φάνηκε να δυσκολευτήκαμε;»

«Ποιος ήταν;» Δεν είχαν διασχίσει μόνο ένα ρέμα, και πουθενά δεν είχαν δυσκολευτεί.

«Και να σου πω τώρα δεν θα καταλάβεις. Δε μπορεί, πάντως, ο ποταμός Ίσκιος να χρησιμοποιηθεί για εισβολή. Φαίνεται όταν κολυμπάς μέσα του – εκτός του ότι αυτή δεν είναι εποχή για βουτιές.» Ήταν αρχές του χειμώνα και το κρύο δυνατό.

«Ο Θόρεντιν έχει δίκιο,» είπε η Χάνκαθιρ: «ο ποταμός Ίσκιος δεν μας βοηθά.»

«Έχει η Σφετερίστρια ανοίξει την πόλη για εμπόριο και τα λοιπά;» ρώτησε ο Έλκερθιν.

«Μάλλον όχι,» είπε η Χάνκαθιρ. «Είναι νωρίς.»

«Όχι και τόσο. Πόσες μέρες έχουν περάσει από την κατάκτησή της Όσβελακ; Καμιά εικοσαριά;»

«Κάπου εκεί.»

«Πρέπει σύντομα να σχεδιάζει να την ανοίξει, νιρλίσα. Να φέρει κόσμο να μείνει εκεί, να ξεκινήσει το εμπόριο. Δε μπορεί να την έχει σαν φρούριο συνέχεια.»

«Θα προτιμούσα, πάντως, να πάρω την Όσβελακ *προτού* γίνει αυτό. Γιατί το αναφέρεις τώρα;»

«Γιατί, αν η πόλη έχει ανοίξει, ίσως μπορούμε να εισβάλουμε ως ταξιδιώτες ή ως έμποροι.»

«Για να μάθουμε αν έχει συμβεί αυτό, πρέπει πάλι κάποιος να πάνε εκεί για να ελέγξουν.»

«Προφανώς...»

«Χρειαζόμαστε κάτι άλλο για εναλλακτικό σχέδιο,» είπε η Χάνκαθιρ.

Ο Βέρδαλιρ'χοκ είπε: «Μπορώ να στείλω τα Μάτια του Δάσους, νιρλίσα, για να διαπιστώσω αν η πόλη έχει ανοίξει. Αλλά όχι από εδώ· είμαστε πολύ μακριά, το ξόρκι μου θα σπάσει. Πηγαίνοντας πιο νότια, όμως, μπορώ να το κάνω. Αν κυκλοφορούν πολίτες, αν γίνεται εμπόριο, λογικά θα το διακρίνω εύκολα.»

Η Χάνκαθιρ ένευσε. «Ναι, αυτό πρέπει να γίνει με την πρώτη ευκαιρία.»

Αλλά εξακολουθούσαν να χρειάζονται ένα εναλλακτικό σχέδιο εισβολής.

Το πρόβλημα ήταν πως κανείς δεν μπορούσε τώρα να σκεφτεί τίποτα και, ύστερα από λίγο, συμφώνησαν ότι η συζήτησή τους δεν οδηγούσε πουθενά.

«Όπως φαίνεται η κατάσταση,» κατέληξε ο Έρανκουρ, «δεν μπορεί να υπάρξει εναλλακτικό σχέδιο.»

«Τότε,» είπε ο Έλκερθιν, «αν οι σήραγγες είναι κλειστές, είμαστε στο έλεος του Ιουράσκει.»

«Δε γίνεται αλλιώς,» είπε η Χάνκαθιρ· «πρέπει να το ριψοκινδυνέψουμε. Αλλά όσο το δυνατόν λιγότερο. Οι μαχητές μας θα περιμένουν εδώ, στο Σκεπαστό Χαμήλωμα· το έδειξε επάνω στον χάρτη των δαμών.»

«Είναι πολύ μακριά από την Όσβελακ, Χάνκαθιρ,» διαφώνησε ο Βέλερντιν. «Πάνω από εκατό χιλιόμετρα, μα τον Νούρκας! Δε θα μπορέσουμε να σας προσφέρουμε καμιά βοήθεια αν τη χρειαστείτε.»

«Τι είδους βοήθεια να χρειαστούμε; Απλά θα πάμε να κοιτάξουμε αν οι σήραγγες είναι ανοιχτές.»

«Δεν ξέρω,» είπε ο Βέλερντιν. «Οποιαδήποτε βοήθεια. Οτιδήποτε μπορεί να συμβεί. Δεν δέχομαι να βρίσκομαι τόσο μακριά σου, υπό τέτοιες συνθήκες. Καλύτερα να είμαστε εδώ,» και έδειξε τα Δυτικά Έλη.

«Πολύ κοντά. Επικίνδυνο.»

«Επικίνδυνο; Για τους λύκους της Βασίλισσας, αν τολμήσουν νάρθουν προς τα εκεί! Εγώ ξέρω τα έλη· αυτοί δεν τα ξέρουν. Ξεχνάς ποιος ήταν ο παλιός μου οίκος, νιρλίσα;»

Ο παλιός του οίκος. Η Χάνκαθιρ γνώριζε πως αναφερόταν στον οικότοπο ανήκε προτού την παντρευτεί, προτού προσχωρήσει στους Νασόλντους. Ο Βέλερντιν ήταν, παλιά, Βέλερντιν αλ Λόσινταβ. Και οι Λόσινταβ ήταν κάτοικοι των Δυτικών Ελών. Ζούσαν στις παρυφές τους, γύρω-γύρω, κοντά στα δάση αλλά και στις ακτές του Χρυσού Ωκεανού. Διαφέντευαν τον λαό που ήταν γνωστός ως βαλτομερίτες. Οι βαλτομερίτες είχαν προστριβές, κατά καιρούς, με την Κομητεία της Όσβελακ· ακόμα και μερικές συμπλοκές γίνονταν, αν και σπάνια. Ο γάμος της Χάνκαθιρ με τον Βέλερντιν είχε δώσει τέλος σ'όλα αυτά. Τα τελευταία χρόνια, οι βαλτομερίτες τα πήγαιναν καλά με τους ανθρώπους της Κομητείας· καλύτερα από ποτέ.

Η Χάνκαθιρ ρώτησε τώρα τον σύζυγό της: «Σκοπεύεις να βάλεις τους βαλτομερίτες σε κίνδυνο;»

«Δε θα χρειαστεί. Δε θα σταματήσουμε κοντά σε κανένα απ'τα χωριά τους. Θα σταματήσουμε μέσα στα έλη.»

«Είσαι σίγουρος πως δεν θα τους βουλιάξεις όλους εκεί πέρα;» τον ρώτησε ο Θόρεντιν.

Ο Βέλερντιν στράφηκε να τον αντικρίσει σαν να ήταν έτοιμος να τραβήξει πιστόλι.

Η Χάνκαθιρ έσφιξε το χέρι του άντρα της προειδοποιητικά, και είπε στον ξάδελφό της: «Ο Βέλερντιν δεν θα έλεγε κάτι αν δεν ήταν σίγουρος γι'αυτό.»

«Το ελπίζω...»

«Οι μαχητές μας θα σταματήσουν μέσα στα Δυτικά Έλη. Εκτός, Θόρεντιν, αν έχεις εσύ να προτείνεις τίποτα καλύτερο.»

«Υπάρχουν μέρη στα δάση που είναι κρυφά. Μπορώ να τους οδηγήσω εκεί.»

«Οι μαχητές της Σφετερίστριας, όμως, συνεχίζουν να χτενίζουν αυτές τις περιοχές. Τα Δυτικά Έλη δεν νομίζω ότι τα ερευνούν.»

Ο Βέλερντιν είπε: «Δε θα τολμούσαν. Θα είχαν ήδη χάσει τους μισούς από τον αριθμό τους· θα τους είχαν καταπεί τα τέλματα ή οι ελοδαίμονες.»

Ελοδαίμονες ονόμαζαν οι βαλτομερίτες τα δαιμονικά πνεύματα που βρίσκονταν στα Δυτικά Έλη, όπως ήξερε η Χάνκαθιρ.

Ρώτησε τους υπόλοιπους: «Διαφωνεί κάποιος με το σχέδιο του Βέλερντιν;»

Ο Έρανκουρ είπε: «Δεν φαίνεται κακό, *νιρλίσα*. Και είναι σαφώς προτιμότερο να είμαστε πιο κοντά σας παρά πιο μακριά σας.»

Ύστερα απ' αυτό, το πολεμικό συμβούλιο μέσα στη σκηνή της Κόμισσας των Σκιών σύντομα περατώθηκε, και όλοι, εκτός από τη Χάνκαθιρ και τον Βέλερντιν, έφυγαν για να πάνε στις δικές τους σκηνές και να ξεκουραστούν, καθώς είχε πια νυχτώσει και αύριο θα ταξίδευαν – προς τα νότια, προς την Όσβελακ. Ο Γίγαντας των Δασών θα ειδοποιούσε τους διοικητές των μαχητών, ώστε άπαντες να είναι έτοιμοι.

Η Ζέρκιλιθ επισκέφτηκε τη σκηνή του πατέρα της προτού πάει στη δική της, αφήνοντας τον Κάλνεντουρ και τη Λουκία μόνους μέσα στον καταυλισμό· ήθελε να του μιλήσει προτού φύγει, και ίσως αύριο να μην είχε αρκετό χρόνο.

Ο Κάλνεντουρ και η Λουκία, με τον Δεξή και την Αριστερή γαντζωμένους στους ώμους του πρώτου και τον Ακατάλυτο να τους ακολουθεί σαν σκιά, βάδιζαν ανάμεσα στις σκηνές κατευθυνόμενοι προς τη δική τους όταν δύο φιγούρες ήρθαν να σταθούν στον δρόμο τους. Ο Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ και η Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ.

«Κάλνεντουρ,» είπε ο Ραμάλθιν. «Συζητούσατε, στη σκηνή της Κόμισσας, εκείνο που νομίζουμε; Την επιστροφή στην Όσβελακ;»

Ο Κάλνεντουρ κατένευσε.

«Πότε θα επιστρέψουμε;»

«Το ταξίδι θα ξεκινήσει αύριο, Ραμάλθιν.»

«Ελπίζω να υπολογίσατε ότι θα είμαι κι εγώ μαζί σας—»

«Κι εγώ,» πρόσθεσε η Λοτρίνθα.

«—Δε θα μείνω εδώ, με τους πρόσφυγες.»

«Θα πρότεινα και στους δυο σας να *μείνετε* με τους πρόσφυγες,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Το σχέδιο για να ξαναπάρουμε την πόλη δεν είναι χωρίς κινδύνους.»

«*Η ύπαρξή μου μέσα στο Βασίλειο δεν είναι χωρίς κινδύνους, Κάλνεντουρ, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!—*»

«*Το ίδιο και η δική μου,*» τόνισε η Λοτρίνθα.

«*—Υποσχέθηκα πως θα σε βοηθήσω με ό,τι τρόπο μπορώ, πως θα είμαι στο πλευρό σου — και θα το κάνω.*»

«*Δε θυμάμαι να έδωσες τέτοια υπόσχεση,*» του είπε ο Κάλνεντουρ.

«*Ακόμα κι αν δεν το εξέφρασα ακριβώς έτσι, είναι κάτι που έπρεπε να ξέρεις ότι εννοείται, φίλε μου.*» Μειδίασε. «*Το συγχωρώ μόνο επειδή έχεις χάσει τη μνήμη σου. Αν πας εσύ στην Όσβελακ, θα πάω κι εγώ.*»

«*Εντάξει,*» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «*Η απόφαση είναι δική σου. Αλλά όφειλα να σε προειδοποιήσω. Εσύ, όμως, νιρλίσα*» — στράφηκε στη Λοτρίνθα — «*δεν υπάρχει λόγος να έρθεις μαζί μας.*»

«*Ο Ραμάλθιν θα είναι εκεί· αυτός είναι αρκετά καλός λόγος από μόνος του,*» είπε εκείνη, και ο Κάλνεντουρ σκέφτηκε: *Είναι εραστές;* Δεν το είχε καταλάβει ως τώρα· κι ακόμα δεν ήταν σίγουρος. Αλλά αυτή η αντίδραση της Λοτρίνθα... «*Και, ούτως ή άλλως, χρωστάω πολλά στην Κόμισσα για να μην τη βοηθήσω όπως μπορώ να ανακτήσει την πόλη της. Μας φιλοξενούσε τόσο καιρό με δικό της κίνδυνο.*»

«*Όπως νομίζεις, νιρλίσα,*» είπε ο Κάλνεντουρ.

«*Επιπλέον,*» πρόσθεσε η Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ, «*θα κάνω οτιδήποτε για να πολεμήσω τη Σφετερίστρια. Να το ξέρεις αυτό, Πρίγκιπά μου. Οτιδήποτε.*»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε. «*Το θάρρος σου είναι αξιοσημείωτο.*»

«*Δεν είναι θάρρος, Υψηλότητα. Είναι απόγνωση.*»

«*Κι αυτή είναι αξιοσημείωτη. Περισσότερο, ίσως, μα τον Χάρλαεθ Βοκ.*»

Ο Ραμάλθιν είπε: «*Η Σιράλια ωλ Κίριβεμ είμαι σίγουρος πως επίσης θα θέλει να έρθει στην Όσβελακ μόλις μάθει γι' αυτό, Κάλνεντουρ.*»

«*Δε μπορώ να φέρω αντίρρηση σε όποιον προθυμοποιείται να μας βοηθήσει. Μόνο να σας προειδοποιήσω μπορώ.*»

«*Είναι τόσο παράτολμο το σχέδιο;*»

Ο Κάλνεντουρ είπε, χαμηλόφωνα, ώστε μόνο όσοι ήταν κοντά του να τον ακούσουν: «*Πηγαίνουμε να ελέγξουμε τις σήραγγες που οδηγούν μέσα στην πόλη: να δούμε αν οι βασιλικοί τις έχουν γκρεμίσει ή φράξει κάπως.*»

«*Θα εισβάλουμε, δηλαδή, από τις σήραγγες;*» ρώτησε ο Ραμάλθιν.

«Ναι. Όσο οι μισοί τουλάχιστον μαχητές του στρατεύματος της Σφετερίστριας χτενίζουν τα δάση αντί να φρουρούν την Όσβελακ. Θα μπορούμε από όλες τις σήραγγες συγχρόνως· κι αν υπάρχει αντίσταση εκεί, ευελπιστούμε ότι εύκολα θα την υπερνικήσουμε και θα καταλάβουμε την πόλη τώρα που οι δυνάμεις της Μακμάρνουν είναι διαιρεμένες.»

Ο Ραμάλθιν ένευσε. «Καλή σκέψη. Δε νομίζω ότι θα μπορούσα να σκεφτώ τίποτα καλύτερο.»

«Ξεκινάμε αύριο,» τους είπε ο Κάλνεντουρ. «Να είστε έτοιμοι με το ξημέρωμα. Και να ειδοποιήσετε και τη Σιράλια, αν πιστεύετε ότι θα θέλει κι εκείνη να έρθει.»

«Σίγουρα θα θέλει.»

Ο Κάλνεντουρ τούς καληνύχτισε και, μαζί με τη Λουκία, βάδισε πάλι προς τη σκηνή του.

Ο πατέρας της είπε ότι ήθελε κι εκείνος να έρθει στην Όσβελακ αλλά η ηλικία του δεν του το επέτρεπε. «Υποπτεύομαι ότι θα σας είμαι περισσότερο βάρος παρά βοήθεια.»

«Τι είν' αυτά που λες, μπαμπά;» αποκρίθηκε η Ζέρκιλιθ. «Δε θα σε άφηνα ποτέ να μας ακολουθήσεις *ούτως ή άλλως*. Ο κίνδυνος θα είναι μεγάλος.»

«Θα εξαναγκάζες τον γονιό σου να μείνει πίσω, σαν δειλός άτριχος λύκος;»

Τα μάτια της γούρλωσαν. «Μα τον Χάρλαεθ Βοκ! Δεν... Ήθελα να...»

Ο Κίλβονουρ γέλασε. «Αστειεύόμουν, φυσικά. Κάποιοι, όμως, από εμάς – από τους σιωπηλούς φιλοξενούμενους – υποπτεύομαι ότι θα επιμείνουν να έρθουν μαζί σας, και καλό θα ήταν να τους δεχτείτε. Είναι όλοι τους έξυπνοι και ικανοί άνθρωποι.»

«Ο Ραμάλθιν, μάλλον... και η Σιράλια.»

Ο Κίλβονουρ ένευσε. «Αυτοί οι δυο οπωσδήποτε. Και ίσως κι όλοι οι άλλοι.»

«Κι ο Άρχοντας Έλβεντιρ;» Ήταν πάνω από πενήντα χρονών ο Έλβεντιρ ωλ Ζαλτάρεμ, υπολόγιζε η Ζέρκιλιθ. Σίγουρα όχι τόσο μεγάλος όσο ο πατέρας της, αλλά *αρκετά* μεγάλος.

«Πολύ πιθανόν,» αποκρίθηκε ο Κίλβονουρ.

Ύστερα από μερικές κουβέντες ακόμα, η Ζέρκιλιθ καληνύχτισε τον πατέρα της, του είπε πως δεν ήταν ανάγκη να ξυπνήσει πρωί-πρωί αύριο για να τη χαιρετήσει, και έφυγε από–

Στάθηκε προτού φύγει απ'τη σκηνή του. «Να σε ρωτήσω κάτι, μπαμπά, τώρα που το θυμήθηκα;»

«Δε νυστάζω τόσο ακόμα...» Ρούφηξε καπνό μύρανθου από την πίπα του – έναν καπνό που ερχόταν εισαγόμενος από το Βαθύ Δάσος, μακριά από το Βασίλειο της Χάρνωθ, στα ανατολικά.

Η Ζέρκιλιθ κάθισε ξανά. «Τι συμβαίνει με τον Θόρεντιν αλ Νασόλντουν και τον Βέλερντιν, τον σύζυγο της Κόμισσας;»

«Το μόνο που έχω ακούσει – το μόνο που έχω καταλάβει, δηλαδή, από διάφορα που έχω ακούσει – είναι ότι υπάρχει κάποια παλιά έχθρα αναμεταξύ τους· και, μάλλον, εξαιτίας αυτής ο Θόρεντιν δεν μένει στην Όσβελακ αλλά στη Λόκραν.»

«Γιατί; Τι έχουν να χωρίσουν;»

«Δεν το θεώρησα ποτέ ευγενικό ή απαραίτητο να ρωτήσω την Κόμισσα, Ζέρκιλιθ.»

«Είχες δει τον Θόρεντιν στο Παλάτι των Σκιών, όσο ήσουν εκεί;»

«Όχι· μόνο φήμες για το άτομό του είχα ακούσει μέχρι στιγμής. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει ότι δεν είχε έρθει κιόλας.»

«Νομίζω ότι ο Θόρεντιν δεν ήθελε ο Βέλερντιν να παντρευτεί την Κόμισσα,» είπε η Ζέρκιλιθ.

Ο Κίλβονουρ ρούφηξε καπνό· τον έβγαλε απ'τα ρουθούνια. «Ίσως. Αλλά δεν είναι δικό μας θέμα.»

«Ναι,» είπε η Ζέρκιλιθ, «σίγουρα...» Αλλά ακόμα αισθανόταν περίεργη. «Τέλος πάντων. Καληνύχτα, μπαμπά.»

«Καληνύχτα, Ζέρκιλιθ. Και, από αύριο, μην αφήνεις τα πράγματα στα χέρια του Ιουράσκε, ούτε να κάνεις ό,τι σου ψιθυρίσει η Θορμάνκου. Θέλω να ξαναδώ την κόρη μου, τώρα που τη βρήκα αφού την είχα για χαμένη.»

Η Ζέρκιλιθ αισθάνθηκε έναν κόμπο στον λαιμό. «Θα με ξαναδείς, μπαμπά. Θα με ξαναδείς.» Κι έφυγε από τη σκηνή του.

Διέσχισε τον νυχτερινό καταυλισμό προς τη δική της σκηνή, ακούγοντας τις χαμηλές φωνές των ανθρώπων και τα μουρμουρητά των δασών. Από το Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης ερχόταν, επίσης, ένας ήχος τον οποίο μπορούσε να χαρακτηρίσει μόνο... περίεργο. *Ιεροτελεστία*; αναρωτήθηκε. *Τελούν κάποιο μυστήριο του Σερτίνγκε οι*

Αρχέγονοι; Και είναι κι ο Αρχιερέας Φέτανιρ μαζί τους; Δεν ήταν στο πολεμικό συμβούλιο της Κόμισσας πιο πριν.

Η Ζέρκιλιθ, πλησιάζοντας τη σκηνή της (που ήταν πλάι στου Κάλ-νεντουρ και της Λουκίας), είδε αντίκρυ τον Θόρεντιν αλ Νασόλντουν να κάθεται μπροστά στη δική του σκηνή παρά το κρύο, τυλιγμένος στην κάπα του, με μια φωτιά αναμμένη κοντά του και τον γιγαντό-λυκό του κουλουριασμένο παραδίπλα.

Η Ζέρκιλιθ σκέφτηκε: *Άσ' το καλύτερα...* Αλλά τελικά η περιέργειά της την ώθησε προς τη μεριά του.

Ο Θόρεντιν ύψωσε το βλέμμα του να την ατενίσει· τα μάτια του γυάλισαν μέσα από την κουκούλα του. «Ζέρκιλιθ...»

Εκείνη ένευσε ως χαιρετισμό· δεν ήξερε τι να πει.

«Κάθισε,» της πρότεινε ο Θόρεντιν κάνοντας μια γρήγορη χειρονομία. «Και σ'ευχαριστώ που ήρθες εκεί, έξω απ'τη σκηνή της ξαδέλφης μου. Αν και ήταν παράτολμο από μέρους σου.»

Η Ζέρκιλιθ κάθισε πλάι του. «Φοβήθηκα ότι μπορεί κάποιο κακό να συνέβαινε.»

«Και ίσως να είχε όντως συμβεί. Εκείνος ο φρουρός πανικοβλήθηκε· έκανε να τραβήξει πιστόλι, έτσι δεν είναι;»

«Ναι.»

«Δε σκόπευα να τον σκοτώσω.»

«Το φαντάστηκα.»

«Αλλά ήθελα να μπω στη σκηνή, να μάθω τι γινόταν.»

«Δικαιολογημένα. Δεν καταλαβαίνω γιατί δεν σε είχε ήδη καλέσει η Κόμισσα...»

«Η Κόμισσα... έχει διάφορα στο μυαλό της.»

Λέγε λίγα, κρύβε πολλά, σκέφτηκε η Ζέρκιλιθ. Αυτό το ρητό ακολουθούσε τώρα ο Θόρεντιν· ήταν σίγουρη. «Κι ο Άρχοντας Βέλερντιν;» δεν μπόρεσε παρά να τον ρωτήσει.

Ο Θόρεντιν έφτυσε μες στη φωτιά. «Ήρθε από τα έλη· τι καλύτερο να περιμένεις από δαύτον;»

«Από τα έλη;»

«Δεν το ξέρεις, ε;»

Η Ζέρκιλιθ δεν μίλησε· μόρφασε μόνο για να δείξει την άγνοιά της.

Ο Θόρεντιν σηκώθηκε και μπήκε στη σκηνή του. Σύντομα επέστρεψε μαζί μ'ένα μπουκάλι κρασί και δυο κούπες. «Σεργήλιος οίνος,» είπε. «Πολύ καλός.» Γέμισε τις κούπες και της πρόσφερε τη μία.

«Ευχαριστώ.» Ἦπιε. Ἦταν ὄντως καλὸ το ποτό. Πάντα ἦταν καλὸ το κρασί ἀπὸ τὴ διάσταση τῆς Σεργήλης· γι'αὐτὸ κιόλας ταξίδευε σ'ὅλο το Γνωστὸ Σύμπαν, καὶ ἴσως καὶ παραπέρα, ὅπως ἔλεγαν.

«Ὁ Βέλρεντιν εἶναι ἀπὸ τὰ Δυτικὰ Ἑλη. Ἀπὸ τὸν Οἶκο τῶν Λόσινταβ, οἱ ὁποῖοι εἶναι... ἄρχοντες τῶν βάλτων.»

«Ἀρχοντες τῶν βάλτων;»

«Διαφεντεύουν αὐτές τὶς περιοχές. Ζουν ἄνθρωποι στὶς παρυφές τῶν Δυτικῶν Ελών, ξέρεις· δεν εἶναι ἀκατοίκητα τελείως τὰ μέρη.»

«Γι'αὐτό, πιο πριν, ἡ Κόμισσα ἔλεγε...;»

«Ναι· γι'αὐτὸ τοῦ ἔδειχνε ἐμπιστοσύνη, τοῦ ἀτρίχου λύκου. Ξέρει τοὺς τόπους του. Υποτίθεται.»

«Δεν το πιστεύεις;»

Ὁ Θόρεντιν μόρφασε καὶ ἤπιε κρασί. «Μάλλον ἔτσι εἶναι. Ἀν κι ἔχει καιρὸ νὰ πάει ἐκεῖ, νομίζω. Στὴν Ὁσβελακ μένει τώρα... *Εκπολιτίστηκε*. Καθάρισε τὴ λέρα τῶν βάλτων ἀπὸ πάνω του καὶ ντύθηκε με τὰ ρούχα τῶν Νασόλντων.»

Υπάρχει μίσος ἐδῶ... παρατήρησε ἡ Ζέρκιλιθ, ἀλλὰ δεν ἔκανε καμιὰ πιο... βαθιὰ ἐρώτηση. *Ἡ σιωπὴ εἶναι σύνεση...* Ἦπιε κρασί κι ἐκείνη, καὶ συνέχισε νὰ μιλά με τὸν Θόρεντιν γιὰ ἄλλα θέματα: γιὰ τὴν κατάσταση στο Βασίλειο, γιὰ γιγαντόλυκους (ἦταν κι ὁ Θόρεντιν λυκολάτρης, διαπίστωσε ἡ Ζέρκιλιθ – ὅχι πὼς ἤδη δεν το εἶχε υποπτευθεῖ), γιὰ τὸν Χαμένο Πρίγκιπα ποὺ εἶχε ἐπιστρέψει, γιὰ τὸν Οἶκο τῶν Φέντεπαβ καὶ ἄλλους οἴκους ποὺ ἡ Ζώθμαλιρ ἀλ Μακμάρνουν θεωροῦσε πολὺ πιστοὺς στοὺς Κάρνελεκ καὶ, ἄρα, επικίνδυνους.

Ἡ νύχτα προχωροῦσε, ὁ Σεργήλιος οἶνος εἶχε σχεδὸν τελειώσει μες στο μπουκάλι καθὼς συνεχῶς ξαναγέμιζαν τὶς κούπες τοὺς· μόνον ἓνα δαχτυλάκι εἶχε μείνει, κάτω-κάτω.

«Δικό σου,» τῆς εἶπε ὁ Θόρεντιν, δίνοντάς τῆς ολόκληρο τὸ μπουκάλι παρὸτι ἡ κούπα τῆς δεν εἶχε ἀδειάσει ἀκόμα.

Ἡ Ζέρκιλιθ μειδίασε. Πῆρε τὸ μπουκάλι, ἔφερε τὸ στόμιό του στὰ χεῖλη τῆς, ἐγείρε τὸ κεφάλι πίσω, καὶ ἤπιε, μὴν ἀφήνοντας σταγόνα. Κατέβασε τὸ μπουκάλι ἀπὸ μπροστὰ τῆς καὶ τὸ κάρφωσε στὴ γη, γελώντας σιγανά. Καὶ, ὕστερα, διαπίστωσε ὅτι ἦταν πολὺ κοντὰ στὸν Θόρεντιν, γερμένη ἐπάνω του – τώρα, ἢ ἀπὸ πριν; Γύρισε νὰ κοιτάξει τὸ πρόσωπό του, καὶ τὰ χεῖλη του ἀκράγγιξαν τὰ δικά τῆς... Εκείνος τῇ φίλησε πρῶτος, ἢ ἐκείνη τὸ ξεκίνησε; Ἦταν καλὸ, ὅμως, ὅπως καὶ νάχε. Καλὸ ὅπως τὸ Σεργήλιο κρασί. *Εἶμαι μεθυσμένη;* ἀναρωτήθηκε

ενώ το φιλί τους συνεχιζόταν. *Λίγο, ίσως.* Τα χέρια του ήταν μες στα μαλλιά της...

Η Ζέρκιλιθ άπλωσε το πόδι της και τον καβάλησε, και τα χέρια του τώρα γλίστρησαν στην πλάτη της, κάτω από τα ρούχα της, ενώ τα χείλη τους ακόμα ήταν κολλημένα.

«Αυτό σημαίνει,» τον ρώτησε ξέπνοη, «πως είμαι απόψε φιλοξενούμενη στη σκηνή σου, Άρχοντά μου;»

«Φιλοξενούμενη στην κουβέρτα μου,» είπε ο Θόρεντιν, και οι παλάμες του τρίβονταν στην πλάτη της σαν πόδια αγριεμένου λύκου, διεγείροντάς την από τα γόνατα ως τον αυχένα. Η γυναικεία φύση της ήταν σαν υγρή φωτιά κάτω απ'την κοιλιά της.

Σηκώθηκαν και γλίστρησαν μέσα στη σκηνή, τραβώντας ο ένας τα ρούχα του άλλου, βγάζοντάς τα από πάνω τους. Το στόμα του Θόρεντιν έπαιξε με το δεξί της αφτί, σύρθηκε στον λαιμό της γλείφοντας, κατέβηκε στα στήθη της. Τα χέρια του ήταν τώρα κάτω απ'τους γλουτούς της, κρατώντας τους γερά καθώς ήταν ξαπλωμένη στις γούνες της σκηνής. Η Ζέρκιλιθ δεν θυμόταν ποτέ τελευταία να είχε αισθανθεί τόσο καλά. Οι εραστές της στην Υπερυδάτια δεν ήταν παρά περιστασιακοί και επιπόλαιοι, αδέξιοι οι περισσότεροι, άγαρμποι πειρατές των θαλασσών. Σήκωσε τη λεκάνη της, τρίβοντας επίμονα τη φωτιά της επάνω στον μηρό του Θόρεντιν, καλώντας τον. Τα δάχτυλά της σέρνονταν στα πλευρά του, στους σκληρούς μύες της κοιλιάς του.

Ο Θόρεντιν την κάρφωσε σαν κυνηγός που καρφώνει το σαγηνεμένο θήραμά του στα αχανή, σκοτεινά δάση, και η Ζέρκιλιθ δάγκωσε το χείλος της, κάνοντας το κεφάλι πίσω, μουγκρίζοντας σαν λύκαινα. Και είχε δύο οργασμούς, τον έναν μετά τον άλλο, προτού ο κυνηγός της εξαντλήσει την ορμή του, έχοντάς την πρώτα από κάτω του και μετά γυρίζοντας έτσι ώστε η Ζέρκιλιθ να τον καβαλά.

Τώρα, ήταν ξαπλωμένη πλάι του, με την πλάτη γυρισμένη προς αυτόν, αφήνοντας το σώμα της να γαληνέψει, ακούγοντας την ανάσα του και το τρίξιμο της φωτιάς έξω απ'τη σκηνή.

Το τρίξιμο της φωτιάς...

Η Ζέρκιλιθ γύρισε να τον κοιτάξει. «Οι φωτιές...» είπε.

«Τι;» Ξαπλωμένος ανάσκελα, κοιτάζοντας την υφασμάτινη οροφή.

«Στον καταυλισμό...» Ακόμα ήταν λαχανιασμένη, διαπίστωσε. «Η Κόμισσα δε φαίνεται τώρα να φοβάται ν'ανάψουμε φωτιές.»

«Στο Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης είμαστε.»

«Κι από εδώ δεν φαίνεται τίποτα μες στη νύχτα; Δεν υψώνεται ο καπνός πάνω από τα δέντρα;»

«Ο Φέτανιρ μόνο θα μπορούσε να σου απαντήσει, ή οι Αρχέγονοι. Η Χάνκαθιρ δε θα έδινε τέτοια διαταγή, πάντως, αν δεν της είχαν πει ότι είναι ασφαλές ν'ανάψουμε φωτιές.»

Την Κόμισσα δεν τη μισεί, σκέφτηκε η Ζέρκιλιθ, παρότι ανταλλάσσουν κουβέντες αρκετά έντονες οι δυο τους. Μόνο τον Βέλερντιν φαίνεται να μισεί...

Ο Θόρεντιν γύρισε να την αντικρίσει.

Η Ζέρκιλιθ τού χαμογέλασε μες στο σκοτάδι.

Ο Θόρεντιν παραμέρισε μια τούφα μαλλιών από την όψη της και τη φίλησε στο μέτωπο.

Η Ζέρκιλιθ τού είπε: «Σε είχα δει να μπαίνεις στη σκηνή της Δαλνί-ραθ'λι, πριν από μερικές μέρες...» Η μάγισσα δεν ήταν τώρα μαζί τους· είχε μείνει με τους πρόσφυγες στο Σκεπαστό Χαμήλωμα.

«Κι αυτό σε ενοχλεί;»

«Αναρωτιόμουν, βασικά, μήπως θα ενοχλούσε εκείνη το ότι είμαι εδώ.»

Ο Θόρεντιν γέλασε. «Όχι, δε θα την ενοχλούσε· είμαι σίγουρος.»

«Ωραία» – η Ζέρκιλιθ τον αγκάλιασε, βάζοντας το κεφάλι της στον ώμο του – «γιατί σκέφτομαι να ξανάρθω.»

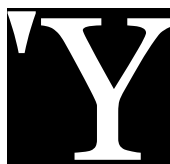
«Κάθε νύχτα άμα θέλεις.» Αυτός ο ψίθυρος μες στα μαλλιά της την έκανε σχεδόν να σηκωθεί ξανά από πάνω του και να τον καβαλήσει. Αλλά ήταν ώρα για ύπνο πια, δεν ήταν; Αύριο θα ξυπνούσαν με το χάραμα.

Βιβλίο Τέταρτο

Τα Περάσματα του Σκοταδίου και ο Δρόμος της Εξουσίας

Κεφάλαιο 1

Μηνύματα και Άνθρωποι της Βασίλισσας

στερα από εκείνη την πρώτη επίθεση από τον μυστηριώδη «δαίμονα» σ'έναν από τους καταυλισμούς των μαχητών της Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ, έγιναν κι άλλες παρόμοιες επιθέσεις, πάλι από κάποιον που και οι μισθοφόροι και οι Αγωνιστές του Βασιλείου χαρακτήριζαν «δαίμονα του Σερτίνγκε». Εμφανιζόταν σαν στοιχείο μέσα από τη βλάστηση, σκότωνε όποιον έβρισκε, έκανε ζημιές στις σκηνές, και μετά εξαφανιζόταν χωρίς ν' αφήνει ίχνη. Πάντα καβαλούσε γιγαντόλυκο, κι έμοιαζε να είναι ένα μ' αυτόν, μια ενιαία οντότητα.

Η Έρνελιθ ζητούσε εξηγήσεις από την Τιρκουάζ'χοκ γι' αυτό το πράγμα, αλλά η μάγισσα δεν μπορούσε να δώσει καμιά εξήγηση. *Δεν είναι, πάντως, δαίμονας*, έλεγε στη μεράρχη. *Είναι από σάρκα και οστά*. Τον Αρθάκιν'μορ η Έρνελιθ δεν τον ρωτούσε: ήταν του τάγματος των Τεχνομαθών· τι να ήξερε για κάτι τέτοιο;

Την απασχολούσαν, όμως, πολύ αυτές οι επιθέσεις. Θα μπορούσαν να σχετίζονταν, κάπως, με την Κόμισσα των Σκιών; Θα μπορούσε αυτός ο «δαίμονας» να ήταν δικός της και να τον έστελνε για να τους προκαλεί ζημιές; Για να τους τρομοκρατήσει ώστε να φύγουν; *Δεν πρόκειται να τα παρατήσουμε τόσο εύκολα!* σκεφτόταν η Έρνελιθ. *Θα τη βρω και θα την παραδώσω δεμένη στη Βασίλισσα, τη σκοτοφαγωμένη λύκαινα των σκιών και των δασών!*

Μετά, μια ομάδα ανιχνευτών εξαφανίστηκε. Δεν βρέθηκαν νεκροί, όπως είχαν βρεθεί εκείνοι οι προηγούμενοι που τους σκότωσαν κάποιοι που δεν εντοπίστηκαν ποτέ. Αλλά *εξαφανίστηκαν*. Κανείς δεν ήξερε πού μπορεί να είχαν πάει, τι μπορεί να είχαν γίνει. Ούτε ο Διοικητής Λίρεβιν αλ Μάσνακαθ δεν είχε καμιά απάντηση να δώσει· ίχνη, πάλι, δεν υπήρχαν. Ο «δαίμονας» ήταν ξανά που είχε επιτεθεί; Ο Λίρεβιν έλεγε στην Έρνελιθ πως δεν το νόμιζε· μάλλον, κάποιοι τούς είχαν στήσει ενέδρα, τους είχαν σκοτώσει, και είχαν κρύψει κάπου τα πτώματά τους. *Πού;* τον ρώτησε η μεράρχης. Αλλά εκείνος, όπως και πριν, δεν είχε απάντηση να δώσει. Τα δάση ήταν τόσο αχανή και

σκοτεινά που ήταν τρομερά δύσκολο να εντοπιστεί το μέρος· οπουδήποτε θα μπορούσε κανείς να κρύψει μερικά πτώματα, και τα αγρίμια σύντομα θα τα έτρωγαν, το χώμα θα τα ρουφούσε, η βλάστηση θα τα σκέπαζε...

Η Έρνελιθ νόμιζε ότι το ηθικό των μαχητών της είχε αρχίσει να κλονίζεται άσχημα καθώς χτένιζαν τα δάση προς κάθε κατεύθυνση ψάχνοντας για την Κόμισσα των Σκιών και τους πρόσφυγες της Όσβελακ – μια μάταιη αναζήτηση, όπως φαινόταν να εξελίσσεται. Ακόμα και οι Αγωνιστές του Βασιλείου έμοιαζε να έχουν χάσει μέρος του φανατισμού τους, να αμφισβητούν ότι έκαναν το σωστό για τη δόξα του Βασιλείου και του Χάρλαεθ Βοκ. Και η Έρνελιθ δεν ήξερε πώς να μιλήσει στα αγόρια· δεν ήταν σαν τον Γάρταλιν, που ήταν εκπαιδευτής τους και τα γνώριζε καλά, που τα είχε *διαμορφώσει*. Για την Έρνελιθ, ο ψυχισμός των Αγωνιστών ήταν άγνωστος· μόνο τα βασικά ήξερε γι' αυτούς, ό,τι μπορούσε άμεσα να δει. Παραδόξως, νόμιζε ότι την έβλεπαν σαν αντικαταστάτρια του Γάρταλιν, πράγμα που δεν της άρεσε· γιατί τέτοια δεν ήταν. Τη θεωρούσαν, ίσως... μητέρα τους; Η Βασίλισσα δεν υποτίθεται, όμως, πως ήταν η μοναδική τους μητέρα πλέον; Η Μητέρα του Βασιλείου; Η Έρνελιθ σκεφτόταν πως έπρεπε να της μιλήσει για τούτο το θέμα, κάποια στιγμή σύντομα. Τι είχε, άραγε, στο μυαλό της η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν για τους Αγωνιστές, τώρα που ο Γάρταλιν, ο ξάδελφός της, είχε σκοτωθεί; Ποιος θα έπαιρνε τη θέση του; Είχε, μήπως, ήδη βρει κάποιον καινούργιο; Η Έρνελιθ, πάντως, δεν είχε ενημερωθεί...

Και στην Όσβελακ τα πράγματα δεν ήταν καλύτερα απ' ό,τι στα Χαρνώθια δάση. Οι πράκτορες της Κόμισσας που κρύβονταν εκεί χτυπούσαν τους μαχητές της Βασίλισσας κι εξαφανίζονταν. Έστηναν ενέδρες στις περιπολίες που κυκλοφορούσαν στους δρόμους. Και κανείς δεν είχε καταφέρει να αιχμαλωτίσει ούτε έναν από αυτούς ακόμα, παρότι η Έρνελιθ είχε ενισχύσει τη φρουρήση.

Ο μυστηριώδης άντρας που της είχε συστηθεί ως Άλνεντιρ δεν είχε παρουσιαστεί ξανά για να τη βοηθήσει με οποιονδήποτε τρόπο. Μήπως ήταν κι αυτός πράκτορας της Κόμισσας; Αλλά, αν ήταν τέτοιος, τότε γιατί της είχε δείξει τις σήραγγες; Ήταν όλα – τα πάντα που συνέβαιναν εδώ – μια καλοστημένη παγίδα για να τους ξεπαστρέψει η Κόμισσα σιγά-σιγά όλους; Στα δάση είχαν απώλειες χωρίς να καταφέρνουν τίποτα. Στην πόλη είχαν επίσης απώλειες χωρίς να μπορούν να βρουν τους εχθρούς. Η Έρνελιθ αισθανόταν αγχωμένη και

καταπιεσμένη από την κατάσταση. Η Βασίλισσα δεν θα ήταν καθόλου ευχαριστημένη απ'όλα τούτα, και πιθανώς να θεωρούσε *εκείνη* υπεύθυνη – αν και δεν ήταν υπεύθυνη! Τι άλλο να είχε κάνει, μα τον Χάρλαεθ Βοκ; *Κανείς* δεν θα μπορούσε να είχε κάνει κάτι καλύτερο!

Η Έρνελιθ κατηγορούσε εν μέρει τον Μεράρχη Κασλάριν ωλ Ένφερεκ για την κατάσταση στην Όσβελακ. Τον είχε ορίσει Γενικό Επόπτη της πόλης, τον είχε εμπιστευτεί, και τι είχε καταφέρει ο άνθρωπος; *Τίποτα*. Η Έρνελιθ δεν του έκρυβε την οργή της.

Τώρα, μεσημέρι, καθώς είχε επιστρέψει πάλι στην πόλη για να ξεκουραστεί, είπε στον Κασλάριν: «Ένα σωστό πράγμα δεν φαίνεται να μπορείς να κάνεις. Αρχίζω ν'αναρωτιέμαι αν διάλεξα το σωστό άτομο για Γενικό Επόπτη της Όσβελακ.»

Στέκονταν μες στη Μεγάλη Αίθουσα του Παλατιού των Σκιών και, εκτός από φρουρούς, μόνο η Διοικήτρια Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ ήταν εδώ, πίσω από την Έρνελιθ, έχοντας επιστρέψει μαζί της μέσα στον βασιλικό πολεμογόρακα.

Ο Κασλάριν θύμωσε· η μαυρόδερμη όψη του αγρίεψε, τα μάτια του στένεψαν. «Αν νομίζεις ότι δεν είμαι αρκετά καλός για Γενικός Επόπτης, βρες κάποιον άλλο, Έρνελιθ!» αποκρίθηκε. «Κι αν αυτός κατορθώσει να εντοπίσει τους δολιοφθορείς της Κόμισσας, κάνε θυσία στον Ιουράσκε, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!»

«“Έρνελιθ”;» είπε η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ. «Θα με αποκαλείς όπως οφείλεις, Κασλάριν! Είμαι Προσωρινή Αρχόντισσα της Όσβελακ, και σκοπεύω να διοικήσω αυτή την πόλη στο σύντομα μέλλον. *Βρες τους πράκτορες της Κόμισσας*.» Και, μην περιμένοντας την απάντησή του, στράφηκε και βάδισε προς μια από τις εξόδους της αίθουσας με την Κορβίκα στο κατόπι της.

«Έχει έρθει ένα μήνυμα για εσένα,» είπε ο Κασλάριν πίσω της. «Από τη Βασίλισσα.»

Η Έρνελιθ στάθηκε. Στράφηκε ξανά, για να τον αντικρίσει. «Γιατί δεν μου το είπες τόση ώρα;»

«Δεν πρόλαβα.» Τράβηξε ένα διπλωμένο, σφραγισμένο χαρτί μέσα από το γιλέκο σαύρας που φορούσε πάνω από το γκρίζο πουκάμισό του, κάτω από τον μανδύα αράχνης, και το έτεινε προς την Έρνελιθ. «Σ'ενδιαφέρει;»

Η Προσωρινή Αρχόντισσα της Όσβελακ πλησίασε, το πήρε από το χέρι του, κι έφυγε από τη Μεγάλη Αίθουσα, με την Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ να την ακολουθεί σιωπηλά.

Όταν βρίσκονταν έξω από τα διαμερίσματα της Κόμισσας, η Έρνε-
λιθ είπε: «Πήγαινε να ξεκουραστείς. Θέλω να το διαβάσω μόνη μου
αυτό.»

«Με φωνάζεις όποτε με θέλεις,» αποκρίθηκε η Κορβίκα, κι απομα-
κρύνθηκε.

Η Έρνελιθ μπήκε στα διαμερίσματα της Κόμισσας, στάθηκε μέσα
στο καθιστικό, κι έβγαλε τη στρατιωτική περιβολή της για να είναι πιο
άνετη. Το μήνυμα το είχε αφήσει πάνω στο τραπέζι, και τώρα, ντυ-
μένη μόνο με το μεσοφόρι της και ξυπόλυτη εκτός από τις κάλτσες
της, το έπιασε ξανά. Κοίταξε τη βασιλική σφραγίδα να τρέμει. Τα χέ-
ρια της ήταν που έτρεμαν. *Είσαι απαράδεκτη!* είπε στον εαυτό της. *Τι*
φοβάσαι; Το πολύ-πολύ να σε διώξει από εδώ... και ο Οίκος των Ζαλ-
τάρεμ θα εξακολουθούσε να έχει... αμφιλεγόμενη φήμη. *Δεν αλλάζει*
τίποτα. Άνοιξέ το!

Η Έρνελιθ έσπασε τη σφραγίδα, ξεδίπλωσε το μήνυμα, και το διά-
βασε.

*Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ,
Σε χαιρετίζω, με την εύνοια της Χάρλαεθ Βοκ!*

*Οι αναφορές, που μου στέλνεις ώς τώρα, δεν είναι καλές.
Με έχουν απογοητεύσει. Ένας μήνας έχει περάσει, σχε-
δόν, από την κατάκτηση της Όσβελακ, και η προδότρια,
Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, δεν έχει συλληφθεί ακόμα,
ούτε είναι νεκρή, ενώ οι πράκτορες της τριγυρίζουν ελεύ-
θεροι στους δρόμους της πόλης, σκοτώνοντας τους μαχη-
τές μου. Και περισσότεροι ακόμα μαχητές μου, πεθαίνουν
στα Χαρνώθια δάση, από ενέδρες, όπως μου έγραψες
στην τελευταία αναφορά σου.*

Η Έρνελιθ δεν της είχε κρύψει τίποτα στα μηνύματα που έστελνε
στην Πρωτεύουσα. Φοβόταν να της κρύψει το οτιδήποτε. Φοβόταν
ότι, αν το έκανε, αυτό πιθανώς στο τέλος να στρεφόταν εναντίον της
– και ίσως ακόμα κι εναντίον του Οίκου των Ζαλτάρεμ.

*Μου δίνεται η πολύ δυσάρεστη εντύπωση, πως το μόνο
που επιτυγχάνεται στην Κομητεία της Όσβελακ και στα
δάση βόρειά της, είναι να πεθαίνουν Αγωνιστές του*

Βασιλείου και μισθοφόροι. Η κατάσταση πρέπει, σύντομα, να τεθεί υπό έλεγχο! Θέλω να μου πεις πότε νομίζεις ότι η Όσβελακ θα μπορεί να λειτουργήσει, ξανά, ως πόλη. Έχω, ήδη, αρχίσει κάποιες συνεννοήσεις, για να στείλω κατοίκους εκεί, ανθρώπους που είναι πρόθυμοι να αγοράσουν οικίες στην Όσβελακ. Και πρέπει ν'ανοίξει και το εμπόριο...

Αναμένω γρήγορη απάντησή σου,

*Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν,
Βασίλισσα της Χάρνωθ,
Μητέρα του Βασιλείου,
Με την Εύνοια της Χάρλαεθ Βοκ*

Η Βασίλισσα είχε την εκκεντρικότητα να αναφέρεται συχνά στο Ιερό Δέος σαν να επρόκειτο για θηλυκή θεότητα, ενώ συνήθως του δινόταν αρσενικό άρθρο. Παραξένευε την Έρνελιθ αυτό, αλλά τώρα κάτι άλλο την απασχολούσε πολύ πιο άμεσα: τι θα απαντούσε στη Μητέρα του Βασιλείου, πότε θα της έλεγε ότι η Όσβελακ θα ήταν έτοιμη να λειτουργήσει ξανά ως πόλη. Σε πέντε μέρες; Σίγουρα όχι· ήταν πολύ νωρίς. Σε δέκα; Και πάλι, αμφίβολο. Σε είκοσι; Σ'ένα μήνα; Σε δύο;

Η Έρνελιθ αναστέναξε.

«Γαμώτο!» γρύλισε ρίχνοντας το χαρτί οργισμένα επάνω στο τραπέζι. «Δεν ξέρω! Δεν ξέρω...» Βάδισε μες στο καθιστικό της Κόμισσας. Έπιασε ένα μπουκάλι κρασί Χαρνώθιων δασών από την κάβα (ένα ποτό που εκείνη είχε φέρει εδώ, όπως και τα υπόλοιπα – η Κόμισσα δεν είχε αφήσει τίποτα πίσω της, η σκοτοφαγωμένη) και γέμισε μια κούπα. Ήπιε τη μισή μονοκοπανιά.

Κάθισε σε μια πολυθρόνα. Συλλογισμένη.

Τι απάντηση να έδινε στη Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν;

Αν της πω «σε δυο μήνες», μάλλον θα με διώξει από εδώ. Αν της πω «σε έναν μήνα», ίσως να με διώξει από εδώ. Αν της πω «σε μερικές μέρες» – πέντε, δέκα – δεν είμαι σίγουρη ότι θα είναι αλήθεια· κι όταν το ψέμα αποκαλυφθεί, η Βασίλισσα θα χάσει την εμπιστοσύνη της σ'εμένα.

Γαμώτο! Τι να κάνω; Η κατάσταση ήταν ασταθής. Τελείως ασταθής. Η Έρνελιθ δεν μπορούσε να δώσει την απάντηση που η Ζώθμα-λιρ αλ Μακμάρνουν ζητούσε. Οτιδήποτε πιθανώς να αποδεικνυόταν «ψέμα».

Σηκώθηκε όρθια, έχοντας τελειώσει το κρασί στην κούπα της και πηγαίνοντας να την ξαναγεμίσει.

Δε μπορώ να δώσω συγκεκριμένη απάντηση, σκεφτόταν καθώς έπινε ξανά. Άρα... άρα... άρα – δεν θα δώσω συγκεκριμένη απάντηση. Πρέπει, όμως, να δώσω κάποια απάντηση, αλλιώς η Βασίλισσα θα νομίζει ότι η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ είναι άχρηστη, γελοία, ανίκανη να διοικήσει. Και δεν είμαι τίποτα απ'αυτά! Η Όσβελακ θα γίνει δική μου, μα τον Χάρλαεθ Βοκ! Την έχω κερδίσει, με τον αγώνα μου. Είναι δική μου! Ήπια κι άλλο κρασί Χαρνώθιων δασών, βηματίζοντας μες στο καθιστικό, και άφησε την κούπα της στο τραπέζι, πλάι στο ανοιγμένο μήνυμα της Βασίλισσας.

Η Έρνελιθ είχε ξαφνικά μια ιδέα, και πίστευε ότι ήταν η σωστή. Τι άλλο να έκανε; Τι άλλο;

Βγήκε απ'το καθιστικό, μπαίνοντας στο γραφείο της Κόμισσας. Κάθισε πίσω από το βαρύ ξύλινο έπιπλο, στην ξύλινη πολυθρόνα με τη μαλακή δερμάτινη επένδυση. Έπιασε χαρτί και στυλογράφο κι άρχισε να γράφει την επιστολή που η Ναλτάφιρ ωλ Άσκενθεκ θα μετέφερε στην Πρωτεύουσα με αερώнуχα:

Μεγαλειοτάτη,

Σας χαιρετίζω με την εύνοια της Χάρλαεθ Βοκ

Αφού άρεσε στη Βασίλισσα να αναφέρεται στον Χάρλαεθ Βοκ ως θελήκη, η Έρνελιθ θα έκανε το ίδιο – σ'ετούτο το μήνυμα, τουλάχιστον. Αυτό ίσως να καλόπιανε τη Μεγαλειοτάτη, αν μη τι άλλο...

Οποιαδήποτε συγκεκριμένη απάντηση, αν σας έδινα σχετικά με τις ημέρες σχετικά με το πότε η Όσβελακ θα είναι έτοιμη να λειτουργήσει ξανά ως πόλη, θα ήταν ψέμα· και δεν τολμώ να πω ψέματα να πω τίποτε άλλο παρά μόνο την αλήθεια στη Μητέρα του Βασιλείου. Λόγω της έκρυθμης κατάστασης, είναι αδύνατον να σας απαντήσω από τώρα. Χρειάζομαι χρόνο. Θα εκτιμούσα

ὅμως αν ἦταν δυνατόν, να σταλεί ένας νοοχορευτής εδώ.
Ίσως να μπορέσει να μου αποκαλύψει κάτι που οι άνθρωποι υπό τις διαταγές μου δεν μπορούν να ανακαλύψουν.

~~Ελπίζω να μη ζητάω πολλά από εσάς, Μεγαλειοτάτη.~~

Ευελπιστώ να ικανοποιήσετε το αίτημά μου. Αγωνίζομαι μόνο για τη δόξα του Βασιλείου υπό το βλέμμα του Ιερού Δέους.

Το απόγευμα, η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν, έχοντας λάβει και διαβάσει το μήνυμα από την Προσωρινή Αρχόντισσα της Όσβελακ, σκέφτηκε: *Ἡ αυτή η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ είναι άχρηστη τελείως, ή η κατάσταση εκεί είναι πραγματικά δύσκολη. Όπως και νάχει, κάτι πρέπει να γίνει.*

Η επιστολή, εκτός από την έλλειψη ουσιαστικής απάντησης, εξέφραζε επίσης τις ανησυχίες της Έρνελιθ σχετικά με τους Αγωνιστές του Βασιλείου που βρίσκονταν τώρα στην Όσβελακ. Η μεράρχης έγραφε ότι νόμιζε πως είχαν αρχίσει να τη βλέπουν ως αντικαταστάτρια του Γάρταλιν αλ Μακμάρνουν, ως «μητέρα» τους ίσως, αλλά εκείνη δεν είχε καμιά εμπειρία μαζί τους και δεν ήξερε πώς να τους φερθεί διαφορετικά απ'ό,τι στους συνηθισμένους μισθοφόρους του στρατεύματος. Πίστευε ότι κάτι όφειλε να γίνει γι'αυτό, και ρωτούσε ποιος ήταν ο νέος εκπαιδευτής των Αγωνιστών· θα μπορούσε να σταλεί στην Όσβελακ, για λίγο έστω; Για να «βάλει σε μια σειρά» τους Αγωνιστές; Τώρα διοικούνταν από τους δικούς τους διοικητές, από αγόρια μεγαλύτερα από τα υπόλοιπα δηλαδή, και η Έρνελιθ δεν ήξερε κατά πόσο αυτό ήταν ασφαλές για το στράτευμα. Αν κάτι «απρόσμενο» συνέβαινε με τους Αγωνιστές εκείνη προειδοποιούσε ότι πιθανώς να μη γνώριζε πώς να το αντιμετωπίσει. Δεν ήξερε παρά τα πιο βασικά για την ψυχολογία τους.

Η ανόητη, σκεφτόταν η Ζώθμαλιρ. Τι νομίζει ότι χρειάζεται να ξέρει για να διοικήσει τους Αγωνιστές του Βασιλείου; Τίποτα κρυφές τέχνες; Ο Γάρταλιν έπρεπε, πάντως, να της είχε πει μερικά πράγματα για τα αγόρια του. Την ξάπλωνε στο κρεβάτι του, άλλωστε, δεν την ξάπλωνε; Ας έκανε και κάτι χρήσιμο μαζί μ'αυτό!

Η Ζώθμαλιρ είχε ήδη αναθέσει καινούργιο εκπαιδευτή για τους Αγωνιστές του Βασιλείου πριν από δύο ημέρες. Ήταν ανάγκη. Κάποιος όφειλε να είναι υπεύθυνος γι'αυτούς. Κάποιος όφειλε να είναι ο

Πατέρας τους. Οι δευτερεύοντες εκπαιδευτές που είχαν μείνει – οι βοηθοί-εκπαιδευτές, όπως τους έλεγαν – δεν επαρκούσαν. Δεν ήταν οι κατάλληλοι για αρχηγική θέση, νόμιζε η Ζώθμαλιρ. Και είχε κάνει Πατέρα τον Αγωνιστών του Βασιλείου εκείνον που πίστευε ότι του ταίριαζε περισσότερο. Έναν άνθρωπο τον οποίο δεν εμπιστευόταν τόσο όσο τον Γάρταλιν αλλά ήταν από τους λίγους άντρες που θεωρούσε αξιόπιστους.

Είχε διορίσει τον Φέτανιρ ωλ Κίριβεμ, τον Βασιλικό Φρουράρχο της, ως εκπαιδευτή των Αγωνιστών.

Στην αρχή, ο Φέτανιρ είχε ξαφνιαστεί, είχε πει ότι δεν ήξερε αν θα μπορούσε να ανταποκριθεί σε τέτοιο καθήκον. Μετά, όμως, η Ζώθμαλιρ του είχε εξηγήσει τι έπρεπε να κάνει, και εκείνος είχε παραδεχτεί ότι δεν ήταν και πολύ δύσκολο.

«Είμαι σίγουρη πως θα τα καταφέρεις,» του είπε καθώς σηκωνόταν από πάνω του· γιατί τον είχε πληροφορήσει ότι θα γινόταν ο νέος Πατέρας των Αγωνιστών μόλις είχαν τελειώσει να κάνουν έρωτα, μόλις είχε αισθανθεί το σπέρμα του να κυλά μέσα της.

«Κι αν δεν τα καταφέρω;» ρώτησε ο Φέτανιρ ενώ η Ζώθμαλιρ, όρθια πλάι στο κρεβάτι του δωματίου του, έπιανε μια ρόμπα – μια δική του ρόμπα – και την έριχνε πάνω της.

«Θα με απογοητεύσεις πολύ.»

«Αυτό δεν θα το ήθελα σε καμιά περίπτωση, Βασίλισσά μου.» Έπιασε το μαυρόδερμο χέρι της και το έφερε κοντά στο γαλανόδερμο πρόσωπό του, φιλώντας το.

Τώρα, δυο μέρες μετά, μέσα στο απόγευμα, η Ζώθμαλιρ βάδιζε στον κήπο των Ανακτόρων της Χάρνωθ, τυλιγμένη στην κάπα της, με το μήνυμα της Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ στο γαντοφορεμένο χέρι της. *Κάποιον πρέπει να στείλω στην Όσβελακ για τους Αγωνιστές, σκεφτόταν. Η Έρνελιθ ίσως να έχει δικίο που ανησυχεί για τη διοίκησή τους.* Να έστελνε τον Φέτανιρ; Φοβόταν μην τον χάσει κι αυτόν από κανένα κακό τέχνασμα του Ιουράσκε· και οι αξιόπιστοι άντρες δεν βρίσκονταν εύκολα. Όχι, δεν μπορούσε να στείλει τον Φέτανιρ ωλ Κίριβεμ... Ποιον, τότε; Κάποιον από τους βοηθούς-εκπαιδευτές; Ήταν η μόνη λύση. Αλλιώς, δεν έπρεπε να στείλει κανέναν και ν' αφήσει την κατάσταση να εξελιχτεί τυχαία... πράγμα που δεν μπορούσε να κάνει. Θα ήταν ανεύθυνο από μέρους της. Και η Μητέρα του Βασιλείου δεν ήταν ανεύθυνη – ειδικά με τα παιδιά της.

Τράβηξε τον μικρό, ακριβό τηλεπικοινωνιακό πομπό μέσα από το αριστερό γάντι της και πάτησε ένα πλήκτρο, καλώντας τον Γραμματικό της.

Η φωνή του δεν άργησε να ηχήσει από το μεγάφωνο: «Μεγαλειοτάτη...»

«Καλησπέρα, Λάνταρνουρ.»

«Τι θα επιθυμούσατε από εμένα, Βασίλισσά μου;»

«Να ειδοποιήσεις τον Διοικητή Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ. Να έρθει να με συναντήσει αμέσως στην Αίθουσα του Θρόνου.»

«Όπως επιθυμείτε, Μεγαλειότατη.»

«Σ'ευχαριστώ, Λάνταρνουρ»· και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία με το πάτημα ενός κουμπιού. Έκρυψε ξανά τον πομπό μες στο αριστερό γάντι της και βάδισε ως έναν μικρομεταφορέα. Πάτησε πάνω του, ενεργοποίησε τις τέσσερις ρόδες, και κύλησε σ'ένα από τα μονοπάτια του μεγάλου κήπου, βαστώντας το τιμόνι του μικρού οχήματος – ένα όρθιο ραβδί μπροστά της.

Μπήκε στο κεντρικό οικοδόμημα των Ανατόρων και σύντομα έφτασε στην Αίθουσα του Θρόνου, όπου και άφησε τον μικρομεταφορέα σ'έναν από τους Βασιλικούς Φρουρούς. Κάποιοι υπηρέτες συγύριζαν τον χώρο χρησιμοποιώντας ενεργειακές σκούπες που βούιζαν ενοχλητικά. Δεν είχε άλλο κόσμο (πέρα από τους Φρουρούς, φυσικά)· μόνο ο σύζυγός της, ο Θόμαλκιρ, ήταν εδώ μαζί με τη Σώρναλκιθ, την ξαδέλφη της, την αδελφή του Νάθλεδριρ, εκείνου του κακού στίγματος του Οίκου των Μακμάρνουν, που η Ζώθμαλιρ υποπτευόταν ότι η προδότρια, η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, τον έκρυβε. Ο άθλιος είχε χτυπήσει τη Σώρναλκιθ προκειμένου να φύγει σαν ξέφρενος λύκος. Της είχε σπάσει το κεφάλι. Η καημένη είχε ζαλάδες για κάνα μήνα μέχρι να συνέλθει. Όταν η Ζώθμαλιρ έπιανε αυτό τον παράφρονα, αυτό το κακό στίγμα του οίκου τους, θα φρόντιζε να αποδοθεί δικαιοσύνη όπως έπρεπε, μα τη Χάρλαεθ Βοκ!

Ο Θόμαλκιρ και η Σώρναλκιθ κάθονταν τώρα σε μια άκρη του μεγάλου τραπεζιού της Αίθουσας του Θρόνου και έπαιζαν *Χαμένες Κορόνες*. Με λεφτά. Η Ζώθμαλιρ έβλεπε βασιλικά και υποβασιλικά απλωμένα ανάμεσά τους εκτός από τραπουλόχαρτα. Της έριξαν κι οι δύο ένα φευγαλέο βλέμμα πίσω από τα φύλλα που κρατούσαν στα χέρια τους αλλά δεν της μίλησαν καθώς εκείνη βάδιζε ως τον Θρόνο της Χάρνωθ επάνω στο βάθρο και καθόταν, ακουμπώντας το σαγόνι στη γροθιά της.

Ένας υπηρέτης την πλησίασε ρωτώντας αν η Μεγαλειοτάτη θα επιθυμούσε κάτι.

«Η Μεγαλειοτάτη δεν επιθυμεί τίποτα.»

Ο υπηρέτης έκανε τη βασιλική υπόκλιση κι έφυγε.

Η Ζώθμαλιρ περίμενε τον Διοικητή Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ να έρθει... ενώ, εν τω μεταξύ, αναρωτιόταν ποιον άλλο να στείλει στην Όσβελακ. Διότι ήταν προφανές ότι χρειαζόταν να στείλει έναν άνθρωπο για να αξιολογήσει την κατάσταση εκεί και να βοηθήσει και την Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ ει δυνατόν. Η Όσβελακ έπρεπε να κατοικηθεί, και το εμπόριο έπρεπε ν'ανοίξει, είτε η σκοτοφαγωμένη Κόμισσα των Σκιών αιχμαλωτιζόταν είτε όχι.

Ποιον να έστελνε; Χρειαζόταν κάποιον με διάφορες ικανότητες – πολιτικές, στρατιωτικές, ακόμα και κατασκοπευτικές· γιατί η Έρνελιθ ανέφερε πως μες στην πόλη εξακολουθούσαν να δρουν πράκτορες της Κόμισσας και να στήνουν ενέδρες στους μαχητές του Βασιλείου.

Το ένα φύλλο της κεντρικής εισόδου της αίθουσας άνοιξε. Ένας Βασιλικός Φρουρός μπήκε και ανακοίνωσε ότι ο Διοικητής Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ ήταν εδώ.

«Να περάσει,» αποκρίθηκε η Ζώθμαλιρ.

Ο Θόμαλιρ και η Σώρναλκιθ έπαψαν το παιχνίδι τους, μοιάζοντας παραξενεμένοι ίσως.

Ο Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ μπήκε στην Αίθουσα του Θρόνου: ψηλός, λυγρός, μαυρόδερμος, με μακριά μενεξεδιά μαλλιά δεμένα λυκοουρά πίσω απ'το κεφάλι του. Ντυμένος με μαύρο δερμάτινο πανωφόρι και παντελόνι γκρίζων κυμάτων. Από τη ζώνη του κρέμονταν άδειες θήκες· οι φρουροί τον είχαν αφοπλίσει προτού του επιτρέψουν να περάσει.

Πλησίασε το βάθρο του θρόνου κι έκανε τη βασιλική υπόκλιση. «Μεγαλειοτάτη... Με καλέσατε.» Ορθώθηκε ξανά.

«Διοικητή Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ, μας έχεις υπηρετήσει καλά ως βοηθός-εκπαιδευτής των Αγωνιστών του Βασιλείου· και, εκτός από αυτό, όλοι γνωρίζουν για τις αξιοσημείωτες πολεμικές σου ικανότητες, καθώς και ότι είσαι από τους καλύτερους ξιφομάχους της Χάρνωθ.»

«Ό,τι κάνω και ό,τι είμαι είναι για τη δόξα του Βασιλείου και του Χάρλαεθ Βοκ, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε ο Σόνταλιρ, αν και το βλέμμα και η στάση του δεν φανέρωναν την ίδια μετριοφροσύνη που υποδήλωναν τα λόγια του.

Οι άντρες πάντα υπερεκτιμούσαν την αξία τους, σκέφτηκε η Ζώθμαλιρ. Ωστόσο, όφειλε να παραδεχτεί πως ο Σόνταλιρ ήταν πράγματι καλός σε όσα είχε η ίδια μόλις αναφέρει. Αποτελούσε, μάλιστα, *εξαίρεση* μέσα στον Οίκο των Κάνταρβαθ οι οποίοι, γενικά, δεν φημίζονταν για τους πολεμιστές τους αλλά για τις ερωτικές συνοδούς τους. Οι γυναίκες του μητριαρχικού Οίκου των Κάνταρβαθ ήταν ακουστές σ'όλο το Βασίλειο για τις απολαύσεις που μπορούσαν να προσφέρουν. Και οι άντρες του οίκου, επίσης. Η Ζώθμαλιρ είχε διαπιστώσει τις ικανότητές τους προσωπικά.

Ο Σόνταλιρ, όμως, δεν ήταν σαν τους υπόλοιπους. Ήταν τελείως διαφορετικός. Και άφογος σ'αυτό που ήταν.

«Θα ήσουν πρόθυμος να ταξιδέψεις για τα παιδιά του Βασιλείου, για τους Αγωνιστές;» τον ρώτησε. «Να ταξιδέψεις πέρα από την Πρωτεύουσα;»

«Θα κάνω ό,τι με προστάξει η Μητέρα του Βασιλείου,» αποκρίθηκε εκείνος.

Η Ζώθμαλιρ σηκώθηκε από τον Θρόνο της Χάρνωθ, κατέβηκε τα σκαλοπάτια του βάρου που ήταν σκεπασμένα με πορφυρό χαλί, και στάθηκε μπροστά στον Σόνταλιρ, αντικρίζοντάς τον καταπρόσωπο.

«Θέλω να πας στην Όσβελακ,» του είπε. «Η κατάσταση εκεί δεν έχει ακόμα τεθεί υπό έλεγχο και δεν υπάρχει κανείς για να διοικήσει σωστά τους Αγωνιστές στην περιοχή. Όπως ξέρεις, ο Γάρταλιν σκοτώθηκε από αυτούς τους προδότες της Κόμισσας των Σκιών, και η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ, που τώρα βρίσκεται εκεί ως Προσωρινή Αρχόντισσα της πόλης, δεν γνωρίζει πώς να συμπεριφερθεί στα παιδιά του Βασιλείου. Εσύ γνωρίζεις, Διοικητή.»

«Η επιθυμία σας είναι διαταγή για εμένα, Μεγαλειοτάτη.»

«Θα ήθελα, όμως, να ξέρω αν είσαι *πραγματικά* πρόθυμος να ταξιδέψεις στην Όσβελακ.»

«Οι Αγωνιστές του Βασιλείου έχουν ανάγκη από την καθοδήγηση ενός ανθρώπου που αναγνωρίζουν. Αυτό είναι αρκετό για εμένα, Βασίλισσά μου.»

Τα αργυροβαμμένα χείλη της Ζώθμαλιρ χαμογέλασαν. «Πολύ καλά, Διοικητή. Θα φύγεις με το ξημέρωμα, λοιπόν. Δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο. Η κατάσταση στην Όσβελακ είναι έκρυθμη παρότι η πόλη έχει κατακτηθεί.»

«Θα έπρεπε να γνωρίζω κάτι περαιτέρω, Μεγαλειοτάτη;»

«Θα έπρεπε,» αποκρίθηκε η Ζώθμαλιρ, και του έγνεψε να έρθει μαζί της σε μια μεριά του μεγάλου τραπεζιού μακριά από εκεί όπου ο Θόμαλκιρ και η Σώρναλκιθ έπαιζαν *Χαμένες Κορόνες*.

Ο Σόνταλιρ την ακολούθησε.

«Κυκλοφορούν κάποιοι δολοφονικοί πράκτορες της Κόμισσας των Σκιών μέσα στους δρόμους της πόλης...» άρχισε να του λέει η Βασίλισσα καθώς κάθονταν αντικριστά και μια υπηρέτρια πλησίαζε για να ρωτήσει αν θα ήθελαν να τους προσφέρει κάτι.

Αργότερα, ενώ είχε σουρουπώσει, η Ζώθμαλιρ μιλούσε με την Αρχικατάσκοπο του Βασιλείου, τη θεία της, Σμαράγδα αλ Μακμάρνουν. Της έλεγε για τον προβληματισμό της σχετικά με το ποιον να στείλει στην Όσβελακ για να εκτιμήσει την κατάσταση, να βοηθήσει την Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ όσο χρειαζόταν, και να πάρει αποφάσεις για το πότε η πόλη μπορούσε να κατοικηθεί και το εμπόριο ν'ανοίξει.

Οι δυο τους, Βασίλισσα και Αρχικατάσκοπος, κάθονταν στο καθιστικό των διαμερισμάτων της πρώτης μέσα στα Ανάκτορα της Χάρνωθ. Στα χέρια τους είχαν κρυστάλλινα ποτήρια με αλμυρό οίνο, ο οποίος δεν ήταν πραγματικά αλμυρός· απλά έτσι ονομαζόταν το κρασί που έφερναν από τις Νήσους της Σπασμένης Όψης, την κατάκτηση των οποίων η Ζώθμαλιρ είχε ολοκληρώσει. Παλιότερα, επί βασιλείας των Κάρνελεκ, μόνο οι νότιες περιοχές της Κάτω Νήσου ήταν προτεκτοράτο του Βασιλείου· τώρα, προτεκτοράτα ήταν και οι τρεις νήσοι. Και η Ζώθμαλιρ το θεωρούσε αυτό μεγάλη νίκη. Ένα δώρο που η Μητέρα του Βασιλείου είχε κάνει στο Βασίλειο.

Η Σμαράγδα είπε, ανακινώντας τον αλμυρό οίνο μέσα στο ποτήρι της: «Ναι, έχεις δίκιο: χρειαζόσαι έναν άνθρωπο με διάφορες ικανότητες – πολιτικές, στρατιωτικές, κατασκοπευτικές. Γιατί δεν στέλνεις τον σύζυγό σου, τον Θόμαλκιρ;»

Η Ζώθμαλιρ γέλασε. «Νομίζεις ότι ο *Θόμαλκιρ* είναι αρκετά ικανός για κάτι τέτοιο;»

«Εσύ νομίζεις πως όχι;» Η Σμαράγδα ήπιε μια μικρή γουλιά κρασί, παρατηρώντας την.

Η Βασίλισσα σούφρωσε τα αργυροβαμμένα χείλη της, συλλογισμένη.

«Δε θα έπρεπε να τον υποτιμάς, Ζώθμαλιρ.»

«Πραγματικά προτείνεις να στείλω τον Θόμαλκιρ στην Όσβελακ; Αν, δηλαδή, δεχτεί να πάει – που το αμφιβάλλω.»

«Μια πρόταση έκανα, απλώς.»

«Τι άλλη πρόταση έχεις να κάνεις;»

Μια στιγμή σκέψης από την Αρχικατάσκοπο του Βασιλείου. Ύστερα: «Ο Βόνεμιρ, ο σύζυγος της ξαδέλφης σου, της Σώρναλκιθ.»

Συλλογισμένη ξανά η Ζώθμαλιρ.

«Δεν τον θεωρείς αρκετά ικανό ούτε αυτόν; Βοήθησε πολύ ώστε να έχουμε περισσότερο από τούτο τον οίνο που τώρα πίνουμε,» τηςθύμισε η Σμαράγδα.

Ναι, ο Βόνεμιρ «ο Θαλασσινός», όπως τον έλεγαν, είχε όντως συμβάλει αξιοσημείωτα στο να γίνουν και οι τρεις Νήσοι της Σπασμένης Όψης προτεκτοράτα του Βασιλείου. Είχε, αναμφίβολα, διπλωματικές και πολιτικές ικανότητες, αλλά... «Ο Βόνεμιρ είναι μαχητής των θαλασσών, θεία. Είναι καλός στη θάλασσα.»

Η Σμαράγδα ρουθούνισε. «Είναι καλός στρατιωτικός γενικά, Ζώθμαλιρ. Αλλά έχει τη *φήμη* του “Θαλασσινού” επειδή έχει περισσότερο αγωνιστεί στη θάλασσα και στις ακτές του Βασιλείου.»

«Ακόμα, όμως, αυτός ο σκοτοφαγωμένος, ο Ξανθός Κουρσάρος, κουρσεύει τα πλοία μας!»

«Με όλους τους άντρες βρίσκεις κάποιο πρόβλημα;»

Της Ζώθμαλιρ δεν της άρεσε έτσι όπως το είχε πει αυτό η Σμαράγδα. Αλλά δεν ήταν η πρώτη φορά που η θεία της της ασκούσε κριτική με τέτοιο τρόπο. Εν μέρει γι' αυτό η Ζώθμαλιρ εκτιμούσε τη γνώμη της: επειδή η Σμαράγδα δεν φοβόταν ακόμα και να την επιπλήξει αν νόμιζε ότι έπρεπε. Μετά τον θάνατο της μητέρας της Ζώθμαλιρ, μάλλον είχε την εντύπωση πως εκείνη είχε πάρει αυτό τον ρόλο.

Η Βασίλισσα ήπιε μια μεγάλη γουλιά αλμυρό οίνο. «Με την υπόθεση της Κέλμενκωθ τι γίνεται, θεία; Βρήκες τους ανθρώπους που άρπαξαν τους καταδικασμένους από τις κρεμάλες;»

«Όχι ακόμα.» Η Σμαράγδα δεν φάνηκε να ξαφνιάζεται από την απότομη αλλαγή του θέματος της συζήτησης.

«Ακόμα”; Δηλαδή, ευελπιστείς ότι θα τους βρεις;»

«Δεν είμαι βέβαιη. Αλλά η υπόθεση μ' έχει παραξενέψει. Το μόνο που εξακολουθώ να γνωρίζω είναι ότι εξαφανίστηκαν μέσα στους λόφους των Σπαθωτών Ακτών, κι από τότε κανείς δεν ξέρει τι έγιναν· κανένα ίχνος τους δεν έχει βρεθεί στους τόπους γύρω από την Κέλμενκωθ—»

«Γύρω από την Κέλμενκωθ; Ός τώρα μπορεί να βρίσκονται στην άλλη άκρη του Βασιλείου, θεία! Μπορεί να έχουν βγει απ' το Βασίλειο και νάχουν πάει στις πόλεις του ποταμού Γύπα, μα τη Χάρλαεθ Βοκ!»

«Ίσως,» παραδέχτηκε η Σμαράγδα. «Κατάφερα, όμως, να πληροφορηθώ κάτι... περιέργο από την Κέλμενκωθ. Δεν είμαι σίγουρη ότι σχετίζεται μ' αυτούς, αλλά θα μπορούσε.»

Η Ζώθμαλιρ περίμενε τη συνέχεια, πίνοντας.

Η Σμαράγδα είπε: «Την ίδια νύχτα, τρεις ταξιδιώτες εξαφανίστηκαν από το *Παλιό Τραγούδι*.» Δε χρειαζόταν, φυσικά, να εξηγήσει τι ήταν αυτό: η Ζώθμαλιρ γνώριζε το πιο περαστικό πανδοχείο στη γενέτειρά της, το οποίο βρισκόταν στην Πλατεία Αγοράς, όπου είχαν διασωθεί οι κρεμασμένοι. «Δύο γυναίκες, ένας άντρας. Ο άντρας είχε στους ώμους του δυο ασυνήθιστα όντα: “φτερωτά ερπετά,” τα χαρακτήρισε μια σερβιτόρα του πανδοχείου. Επίσης, μιλούσε στη Συμπαντική αλλά ήταν μαυρόδερμος. Πλήρωσε με νομίσματα Υπερυδάτιας. Για τις δύο γυναίκες, η σερβιτόρα που τους εξυπηρέτησε δεν θυμάται πολλά. Ήταν όλοι τους κουκουλωμένοι, άλλωστε. Όμως νομίζει πως η μία ήταν μαυρόδερμη και η άλλη γαλανόδερμη· αλλά ίσως να έκανε και λάθος. Επίσης, εκτός από τα παράξενα ερπετά – εξωδιαστασιακά, αναμφίβολα – είχαν μαζί τους και μια γάτα, την οποία δεν πρόσεξε αρχικά η σερβιτόρα αλλά την είδαν όταν οι τρεις ανέβηκαν στα καταλύματά τους – ένα για τον άντρα και τη μια γυναίκα, και ένα για την άλλη γυναίκα.

»Ποτέ δεν ακύρωσαν τα δωμάτια που είχαν κλείσει. Εξαφανίστηκαν χωρίς καμιά προειδοποίηση – τη νύχτα που κάποιοι άρπαξαν τους κρεμασμένους σκοτώνοντας τους έξι φρουρούς γύρω τους.»

«Πώς το ξέρεις ότι όντως εξαφανίστηκαν εκείνη τη νύχτα;»

«Το πρωί κανείς δεν ήταν στα δωμάτιά τους, και ούτε κανείς ξανάρθε εκεί.»

«Και νομίζεις ότι τρεις εξωδιαστασιακοί από την Υπερυδάτια άρπαξαν τους κρεμασμένους και χάθηκαν μες στους λόφους των Σπαθωτών Ακτών;»

«Μέχρι στιγμής είναι η μόνη ένδειξη που έχω. Δεν έχω καμιά άλλη. Δε μπορώ να υποθέσω τίποτα πιο συγκεκριμένο.»

Η Ζώθμαλιρ άφησε το μισοτελειωμένο ποτήρι της στο τραπεζάκι πλάι στην πολυθρόνα όπου καθόταν. «Δε βγάζει νόημα εξωδιαστασιακοί να έσωσαν τους κρεμασμένους. Πρέπει να ήταν Μοργκιανοί. Άνθρωποι του Θανατογέννητου, ίσως. Ή του Ξανθού Κουρσάρου.»

«Αν ήταν, δεν έχω καμιά ένδειξη, σου λέω.»

«Συνέχισε να το ερευνάς, θεία.»

«Θα συνεχίσω,» υποσχέθηκε η Σμαράγδα, και άναψε ένα μακρύ λευκό τσιγάρο με τον ενεργειακό αναπτήρα της.

«Εν τω μεταξύ,» είπε η Ζώθμαλιρ ανάβοντας κι εκείνη ένα παρόμοιο τσιγάρο της ίδιας μάρκας, *Στέμμα της Φωτιάς*, παραγωγής του Βασιλείου, «θα βάλω τους δημοσιογράφους να πουν ότι οι κακούργοι πιάστηκαν και σύντομα θα εκτελεστούν.»

«Ποιους θα εκτελέσεις;»

«Υπάρχουν αρκετοί προδότες και παράνομοι στα μπουντρούμια μας, θεία.»

«Με την Όσβελακ τι θα κάνεις;»

«Έχεις να προτείνεις κανέναν άλλο για να στείλω;»

«Σου πρότεινα ήδη δύο,» είπε η Σμαράγδα, φυσώντας καπνό.

Η Ζώθμαλιρ σούφρωσε τα χείλη, προβληματισμένη. «Τον Θόμαλκιρ δεν τον στέλνω· αποκλείεται. Τον Βόνεμιρ τον σκέφτομαι. Είναι, πράγματι, ικανοποιητικός ως πολιτικός και στρατιωτικός. Αλλά δεν έχει κατασκοπευτικές γνώσεις.»

Η Σμαράγδα αναστέναξε. «Είσαι σίγουρη ότι θα του είναι απαραίτητες;»

«Κυκλοφορούν ακόμα πράκτορες της Κόμισσας στην Όσβελακ, σου είπα, και χτυπάνε τους πολεμιστές μας μες στους δρόμους. Η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ δεν μπορεί να τους βρει – τελείως άχρηστη!»

«Ο Βόνεμιρ ίσως να *μπορέσει* να τους βρει.»

«Ναι αλλά—»

«Αν νομίζεις ότι χρειάζεται κάποια βοήθεια στις κατασκοπευτικές δουλειές, στείλε μαζί του έναν από τους κατασκόπους μου. Προτείνω...» μια στιγμή σκέψης, «προτείνω την Ήλναϊθ ωλ Νόβιεκ.»

Η Ήλναϊθ ήταν ανιψιά του Θόμαλκιρ και μικρότερη από είκοσι-πέντε χρονών, αν δεν έκανε λάθος η Ζώθμαλιρ. «Πολύ μικρή.»

«Αλλά πολύ καλή κατάσκοπος.»

Αφού η Σμαράγδα την εμπιστεύεται... «Πόσο είναι; Είκοσι-δύο; Είκοσι-τρία;»

«Είκοσι-τρία.»

«Εντάξει,» αποφάσισε η Ζώθμαλιρ, «θα τη στείλω μαζί του.»

Η Σμαράγδα ένευσε επιδοκιμαστικά. «Πρέπει όμως να σε προειδοποιήσω, σε περίπτωση που δεν το ξέρεις ήδη, ότι πολύ πιθανόν να μην τον αφήσει... *ανέγγιχτο.*»

«Τι εννοείς;»

«Έχω παρατηρήσει πως η Ήλναιθ δεν αφήνει αρσενικό λύκο σε ησυχία, ειδικά όταν είναι συνεχώς κοντά του.»

«Δε μ'απασχολεί αυτό.» Η Ζώθμαλιρ έπιασε ξανά το ποτήρι της και ήπιε.

«Το ίδιο και τη Σώρναλκιθ, ελπίζω...»

«Η Σώρναλκιθ δεν αφήνει σε ησυχία τον δικό μου άντρα!»

«Αλλά το ξέρεις, και ούτε αυτό μοιάζει να σε απασχολεί,» είπε η Σμαράγδα.

«Γιατί να μ'απασχολεί; Τον κρατά σε εγρήγορση.»

«Σε εγρήγορση;» Υπομειδώντας.

«Αυτός δεν το ξέρει ότι το ξέρω πως η Σώρναλκιθ τον χαϊδεύει, και φοβάται ότι αν το ανακαλύψω θα οργιστώ μαζί του.»

«Η Σώρναλκιθ το ξέρει πως το ξέρεις;»

«Φυσικά.»

«Αλλά δεν του λέει τίποτα;»

«Εννοείται. Τη διασκεδάζει αυτό. Όπως κι εμένα.»

«Αναρωτιέμαι γιατί έχεις εμένα για Αρχικατάσκοπο του Βασιλείου, Ζώθμαλιρ...»

Η Βασίλισσα χαμογέλασε. «Δε μπορώ να είμαι παντού, θεία.» Άφησε πάλι το ποτήρι της στο τραπέζακι, σχεδόν τελειωμένο τώρα. «Είναι κι άλλο ένα θέμα,» είπε. «Η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ θέλει να της στείλω έναν νοοχορευτή· πιστεύει ότι ίσως να τη βοηθήσει με τις μαντείες του.»

«Υποθέτω, αυτό μπορείς να το κανονίσεις μόνη σου, χωρίς δικές μου προτάσεις,» είπε η Σμαράγδα αλ Μακμάρνουν.

Και είχε δίκιο.

Μέσα στη νύχτα, ενώ ο Θόμαλκιρ κοιμόταν στο υπνοδωμάτιο, η Ζώθμαλιρ καθόταν στο γραφείο των διαμερισμάτων της και έγραφε την επιστολή που θα έστελνε στην Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ μέσω του Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ που θα έφευγε με την αυγή. Είχε ήδη ειδοποιήσει τη νοοχορευτριά που θα πήγαινε μαζί του· τα είχε όλα κανονίσει.

Ενώ δεν είχε τελειώσει ακόμα την επιστολή, ένα κουδούνισμα ήχησε και η Ζώθμαλιρ πάτησε ένα κουμπί πάνω στον τηλεπικοινωνιακό διαυλο του γραφείου. Η Βασιλική Φρουρούς έξω απ'τα διαμερίσματά της της είπε ότι η Αρχόντισσα Σώρναλκιθ ήταν εδώ.

«Να περάσει. Είμαι στο γραφείο μου.»

«Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη.»

Μετά από λίγο, η Σώρναλκιθ – η οποία, εκτός από ξαδέλφη της, ήταν και μια από τις πιο φανατικές υποστηρίκτριές της, όπως ήξερε η Ζώθμαλιρ – μπήκε στο δωμάτιο ντυμένη με φόρεμα φλόγας που έκανε, όπως πάντα, πολύ έντονη αντίθεση επάνω στο κατάμαυρο δέρμα των γυναικών της Μοργκιάνης. Τα μαλλιά της ήταν επίσης κόκκινα και τώρα έπεφταν λυτά στους ώμους της. Ήταν όμορφη, δίχως αμφιβολία.

«Καλησπέρα, Ζώθμαλιρ.»

«Κάθισε και περίμενε μια στιγμή. Θέλω να σου μιλήσω.» Η Ζώθμαλιρ την είχε καλέσει εδώ· είχε στείλει έναν υπηρέτη να την ειδοποιήσει.

Η Σώρναλκιθ πήρε θέση σε μια καρέκλα, σταυρώνοντας τα πόδια στο γόνατο, κάνοντας έναν κατάμαυρο, καλλίγραμμα μηρό να γλιστρήσει έξω από το σκίσιμο του φορέματος φλόγας.

Η Ζώθμαλιρ συνέχισε να γράφει την επιστολή της.

«Ο Θόμαλκιρ δεν είν' εδώ;» ρώτησε η Σώρναλκιθ.

«Κοιμάται.»

«...Έξαντλημένος;» Η Σώρναλκιθ τράβηξε ένα τσιγάρο μέσα από το μανίκι της και το άναψε χρησιμοποιώντας έναν αναπτήρα που πήρε από την πλατιά, χρυσή ζώνη της.

«Έχω πιο σημαντικά πράγματα να κάνω,» είπε η Ζώθμαλιρ.

Η Σώρναλκιθ γέλασε.

«Γιατί ρωτάς; Έχεις τίποτα... ιδέες;» Συνεχίζοντας να γράφει. «Πήγαινε στο κρεβάτι, άμα θέλεις, μέχρι να τελειώσω. Αλλά μην αργήσεις. Πες του ότι δεν πρέπει να καταλάβω πως κάτι συμβαίνει.»

Η Σώρναλκιθ μειδίασε πίσω απ'τον καπνό του τσιγάρου της. «Δε μπορώ.»

«Βαριέσαι;»

«Έχω άγχος.»

«Άγχος;»

«Απορώ γιατί με κάλεσες άρον-άρον τέτοια ώρα. Πρέπει νάναι κάτι σημαντικό...»

«Είναι – αλλά όχι πολύ.»

Η Σώρναλκιθ δεν έφυγε από το γραφείο, περιμένοντας τη Ζώθμαλιρ να τελειώσει τη δουλειά της.

Όταν εκείνη έγραψε την επιστολή, τη διάβασε, την καθарόγραψε σε άλλο χαρτί, την ξαναδιάβασε, και, ικανοποιημένη, τη δίπλωσε και τη σφράγισε με κεριά και τη Βασιλική Σφραγίδα.

Η Σώρναλκιθ δεν κάπνιζε πια· είχε προ πολλού σβήσει το τσιγάρο της στο τασάκι στην άκρη του γραφείου. «Επίτηδες με κρατάς σε αγωνία;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Ζώθμαλιρ. «Πρέπει να σου πω κάτι σχετικά με τον άντρα σου.»

Η Σώρναλκιθ συνοφρυώθηκε.

«Θα ταξιδέψει σύντομα. Στην Όσβελακ. Εκτός αν αρνηθεί – αλλά δεν το νομίζω.»

«Στην Όσβελακ;»

«Ναι,» και της εξήγησε γιατί. Για την Ήλναϊθ ωλ Νόβιεκ δεν της είπε τίποτα· δεν χρειαζόταν να ξέρει.

Με το ξημέρωμα, τρεις βασιλικοί πολεμογέρακες απογειώθηκαν από τον Βασιλικό Αερολιμένα πετώντας προς τα νότια, με προορισμό την Όσβελακ. Μέσα σ' αυτόν που προηγείτο ήταν ο Διοικητής Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ μαζί με τη νοοχορεύτρια Χαρούμενη Ριλάθιρ και μια ομάδα Χαρνώθιους καταδρομείς. Μέσα στα άλλα δύο ελικόπτερα, που ακολουθούσαν, βρίσκονταν περισσότεροι Χαρνώθιοι καταδρομείς. Η Βασίλισσα είχε κρίνει πως μαχητές από ένα ειδικό τάγμα του Βασιλείου πολύ πιθανόν να φαίνονταν χρήσιμοι στην Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ.

Κεφάλαιο 2

Γραφές του Σκότους, Θεοί των Δασών, Επισκέπτες από τον Αέρα

Ο μουγκός νοοχορευτής του Σκότους έγραφε στον τοίχο με την κιμωλία, μανιωδώς, έχοντας μόλις τελειώσει τον χορό του. Οι άλλοι Άγγελοι του Επερχόμενου παρακολουθούσαν.

Οι προτάσεις ήταν μπερδεμένες και αρκετά αινιγματικές· αλλά τις καταλάβαιναν.

Ο Μέμντουρ, ο άντρας με τον μελανόλιθο εκεί όπου θα έπρεπε να ήταν το αριστερό του μάτι, είπε: «Η Σφετερίστρια στέλνει κι άλλους...»

«...αλλά δεν είναι οι μόνοι που έρχονται,» πρόσθεσε η Ναλτάφιρ με την ψιθυριστή φωνή της.

«Το Ιερό Σκότος τούς περιμένει όλους,» είπε ο Άρχοντας Άνφιρ, με μάτια γεμάτα μίσος.

«Παρατηρήστε, όμως!» είπε ο γκριζομάλλης Νίλερβιν'χοκ. «Δεν είναι όλοι ίδιοι. Το λέει ξεκάθαρα: “ένας που το Σκότος έχει ξεχωρίσει, απρόθυμος, ένας που θέλει στις αγκάλες του να φέρει”.»

Ο Αρθάκιν, ο πρασινόδερμος, μουγκός νοοχορευτής, κατένευσε για να επιβεβαιώσει τα λόγια του.

«Αυτό τον άνθρωπο πρέπει να τον οδηγήσουμε στα ιερά υπόγεια, και για τα υπόλοιπα το Σκότος θα φροντίσει,» συνέχισε ο Νίλερβιν'χοκ.

Μαζί με τους άλλους πιστούς του Πεπρωμένου, ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ πλησίασε τον Κάλνεντουρ και τους υπόλοιπους καθώς ετοιμάζονταν για να αναχωρήσουν μες στο ξημέρωμα.

«Πρίγκιπα,» είπε, «σκοπεύεις να φύγεις χωρίς να εμάς;»

«Θα ερχόμουν να σας αποχαιρετήσω, Νέλδουρ,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. Μόλις τώρα είχε μιλήσει με τους σιωπηλούς φιλοξενούμενος που ήθελαν να έρθουν μαζί του – εκτός από τον Ραμάλθιν και τη Λοτρίνθα, με τους οποίους είχε μιλήσει χτες βράδυ. Η Σιράλια'χοκ ωλ Κίριβεμ θα τον ακολουθούσε, όπως είχε προβλέψει ο Ραμάλθιν·

ήταν πολύ πιστή στους Κάρνελεκ για να διανοηθεί να μην τον ακολουθήσει. Αλλά εκείνο που εξέπληξε αρκετά τον Κάλνεντουρ ήταν πως επίσης ήθελαν να τον ακολουθήσουν ο Νάθλεδιρ αλ Μακμάρ-νουν και ο Έλβεντιρ ωλ Ζαλτάρεμ.

Ο πρώτος είχε πει: «Χρωστάω πολλά στην Κόμισσα, Πρίγκιπά μου. Και στην ξαδέλφη μου, επίσης.» Εννοούσε τη Ζώθμαλιρ, φυσικά.

Ο δεύτερος είχε πει: «Άκουσα ότι η ανιψιά μου, η Έρνελιθ, είναι τώρα Προσωρινή Αρχόντισσα της Όσβελακ. Οι πολιτικές μας πεποιθήσεις διαφέρουν, προφανώς, Υψηλότατε· αλλά θα ήθελα να είμαι εκεί.»

«Είσαι καλοδεχούμενος, Άρχοντά μου,» είχε απκριθεί ο Κάλνεντουρ, «αφού αντιλαμβάνεσαι τον κίνδυνο και πάλι θέλεις να έρθεις.»

Τώρα, ο Πρίγκιπας αντίκριζε τον Αρχικαλεστή του Πεπρωμένου και δεν τον ξάφνιαζε καθόλου που εκείνος έλεγε: «Να μας αποχαιρετήσεις; Είναι δυνατόν να λογαριάζεις να φύγεις χωρίς εμάς; Πού πηγαίνετε; Βλέπω πως είναι έτοιμοι κι όλοι οι μαχητές της Κόμισσας. Θα κατευθυνθείτε προς Όσβελακ;»

Ο Κάλνεντουρ κατένευσε. «Ακριβώς. Θα ξαναπάρουμε την πόλη. Σκοπεύουμε, όμως, πρώτα να ερευνήσουμε κάποιες σήραγγες, να δούμε αν είναι ακόμα ανοιχτές. Δε θα σου πρότεινα να έρθεις μαζί μας, εσύ και οι ακόλουθοί σου, Νέλδουρ. Υπάρχει κίνδυνος εκεί όπου πηγαίνουμε.»

Ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ γέλασε σαν να είχε ακούσει κάποιο αστείο. «Μιλάς στους πιστούς του Πεπρωμένου για κινδύνους, Πρίγκιπα; Πορευόμαστε εκεί όπου το Πεπρωμένο μάς οδηγεί· και τώρα, μαζί σου μας οδηγεί.»

Ο Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ – που στεκόταν πίσω από τον Αρχικαλεστή, με τους υπόλοιπους πιστούς του Ιουράσκε – είπε: «Ό,τι και να αποφάσιζαν, Πρίγκιπά μου, εγώ έχω χρέος να σε υπηρετήσω.»

«Μην το ξαναπείς αυτό,» του αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Δεν μου χρωστάς τίποτα.»

«Μου έσωσες τη ζωή. Η ζωή μου σου ανήκει. Και δεν έχω τίποτ' άλλο για να ζήσω πλέον.»

Ο Κάλνεντουρ καταλάβαινε ότι αναφερόταν στη γυναίκα του, τη Νάλντιρ, που είχε πεθάνει, και στα παιδιά του που είχαν παρθεί από τη Σφετερίστρια. «Μακάρι να μπορούσα να είχα σώσει κι εκείνη, Θέλεντιρ...»

«Αν ήταν ζωντανή θα συμφωνούσε μαζί μου, Υψηλότατε· είμαι σίγουρος, μα τον Νούρκας!»

«Θα έρθουμε,» είπε ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ, «και δεν μπορείς να κάνεις τίποτα, Πρίγκιπα, για να σταματήσεις το Πεπρωμένο.»

Ο Κάλνεντουρ μειδίασε μέσα από τη σκιά του καπέλου σκοτεινών δασών. «Το έχω διαπιστώσει αυτό, Αρχικαλεστή.» Και έτεινε το χέρι του προς τον Νέλδουρ ξεκινώντας τον χαιρετισμό της συμμαχίας, τον οποίο ο Αρχικαλεστής αμέσως ολοκλήρωσε.

Ύστερα, άρχισαν να ταξιδεύουν αφήνοντας πίσω τους το Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης και τους πρόσφυγες από την Όσβελακ. Μαζί με τους τελευταίους έμειναν ο Φέτανιρ – ο Αρχιερέας του Σερτίνγκε – και ο Νάσαλθιρ – ο γιος της Κόμισσας των Σκιών – καθώς επίσης και η Διοικήτρια Εθέλδιρ αλ Κίριναβ, ο μάγος Θάλβακιρ'λι αλ Κίριναβ (που ήταν θεός της), ο Λύκαρχος Ίλνεμουρ αλ Θόρεσαβ, και μερικοί μαχητές, λυκοκαβαλάρηδες και μη, για βασική προστασία των προσφύγων – αν και ο Αρχιερέας Φέτανιρ επέμενε ότι δεν υπήρχε λόγος για προστασία όσο βρίσκονταν στον ιερό τόπο του Τεμένους της Αρχέγονης Πλάσης. «Το Μεγάλο Θηρίο φροντίζει για όλα εδώ, Αρχόντισσά μου,» είχε πει στη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, «και οι Σύμμαχοί του είναι σύμμαχοί μας,» αναφερόμενος αναμφίβολα στους Αρχέγονους.

Η Χάνκαθιρ, ωστόσο, δεν μπορούσε ν'αφήσει τους ανθρώπους της πόλης της χωρίς μια στοιχειώδη φύλαξη· *ίσως να τους χρειαστεί*, σκεφτόταν, *για τον οποιονδήποτε λόγο.*

Τώρα, καθώς έφευγαν από το Τέμενος και διέσχιζαν τα δάση ξανά, γύρω της ήταν η ομάδα που θα πλησίαζε πρώτη την Όσβελακ για να διαπιστώσουν τι γινόταν με τις σήραγγες: ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ, η Λουκία, η Ζέρκιλιθ, ο Θόρεντιν, η Ζαφειρία, ο Βέρδαλιρ'χοκ, ο Θανατογέννητος και οι δικοί του, όλοι οι σιωπηλοί φιλοξενούμενοι εκτός από τον Άρχοντα Κίλβονουρ (που ήταν πολύ ηλικιωμένος για τέτοιες περιπέτειες), και ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ και οι πιστοί του Ιουράσκε.

Πίσω τους έρχονταν οι περισσότεροι μαχητές της Κόμισσας, άλλοι καβάλα σε γιγαντόλυκους, άλλοι πεζοί, άλλοι έφιπποι ή τραβώντας τα άλογα πλάι τους· όλοι υπό τη διοίκηση του Βέλερντιν, του Ριλάθιρ, και του Έρανκουρ, του Γίγαντα των Δασών.

Μερικοί λυκοκαβαλάρηδες, με αρχηγό τον Λύκαρχο Λόντριβιρ ωλ Σάλντεμ, αποτελούσαν εξαίρεση, ανιχνεύοντας την περιοχή μπροστά και γύρω από την ομάδα της Κόμισσας και τους μαχητές της· διότι

ακόμα η απειλή των ανθρώπων της Βασίλισσας ήταν υπαρκτή στα Χαρνώθια δάση: ο Βέρδαλιρ'χοκ το είχε διαπιστώσει πριν από λίγο, στέλνοντας τον δασογέρακά του και βλέποντας, με τη χρήση Ξορκιού Ζωικής Οράσεως, βασιλικούς πολεμογέρακες στον ουρανό.

Η Ακνάριθ'λι, η υπαρχηγός των Ανυπότακτων και ιέρεια του Σερτίνγκε, ρώτησε τον Κάλνεντουρ: «Δε θα μας οδηγήσεις εσύ ξανά, Πρίγκιπά μου; Τι νόημα έχουν αυτοί οι ανιχνευτές γύρω μας, όταν έχουμε εσένα που έχεις την εύνοια του Μεγάλου Θηρίου;»

Ο Κάλνεντουρ, καβάλα στην Κόρη της Πλάσης, δεν αποκρίθηκε· τα μάτια του ήταν στραμμένα στο δάσος, όπου μπορούσε να διακρίνει την παρουσία του Σερτίνγκε παντού, σχηματισμένη από τους φυτοσκέπαστους βράχους, τους κορμούς των δέντρων, τη βλάστηση, και μπορούσε ν'ακούσει τη φωνή του Θηρίου μέσα από το σφύριγμα του παγερού ανέμου, το θρόισμα των φύλλων, τα απόμακρα αλυχτήματα των αγριμιών, τα κρωξιματα και τα τιτιβίσματα των πουλιών: *Κυνηγέ... Να κυνηγήσουμε... Μαζί... Έλα...* Το Θηρίο της Πλάσης δεν έμοιαζε να του κρατά καμιά κακία που, την προηγούμενη φορά, ο Κάλνεντουρ το είχε κυριαρχήσει με τη βοήθεια του Σιγηλού Δαίμονα. Ο Σερτίνγκε ήταν μια φυσική δύναμη που, μάλλον, δεν ήξερε τίποτα από μίσος. Μια *πανίσχυρη* φυσική δύναμη...

...την οποία ο Κάλνεντουρ φοβόταν να ξαναφέρει τόσο κοντά στην ψυχή του. Αν ήταν να το επιχειρήσει, έπρεπε να το κάνει έχοντας πάλι τον Σιλίσβας για σύμμαχό του.

Τη νύχτα είχε κοιμηθεί με τον Πολλαπλό Βρόχο και τις διδασχές του Γέρου του Ανέμου στον νου του, για καλό και για κακό, μήπως ο Σερτίνγκε επιχειρήσει να τον ξανακλέψει μέσα από τα όνειρά του. Και πράγματι, είχε ονειρευτεί... ότι ήταν ένα με τον άνεμο... ότι ήταν ένα με τα θηρία... ότι τριγύριζε ανεξέλεγκτα στα δάση, *ελεύθερος*, ένα στοιχείο της Πλάσης, το *κέντρο* της Πλάσης – μια αίσθηση μεθυστική... Αλλά δεν είχε παρασυρθεί, δεν είχε επιτρέψει στον Σερτίνγκε να περάσει εκείνο το άνοιγμα που η Έχιδνα είχε αφήσει στην ψυχή του. Με τον Πολλαπλό Βρόχο του Σιλίσβας και τις διδασχές του Γέρου του Ανέμου τον είχε κρατήσει μακριά. Ο Κάλνεντουρ κοιμόταν χωρίς να κοιμάται. Δες και είχε γίνει ξανά ο Οφιομαχητής· αλλά αυτή ήταν μια διαφορετικού είδους αγρυπνία από του Οφιομαχητή ο οποίος δεν χρειαζόταν ύπνο.

Τώρα, η Ακνάριθ'λι ζητούσε από τον Κάλνεντουρ να πάρει ξανά το Θηρίο της Πλάσης στην ψυχή του...

Κι ο ίδιος, βέβαια, το είχε σκεφτεί ήδη, από μόνος του. Ο Σερτίνγκε θα φαινόταν, αναμφίβολα, χρήσιμος σ' εκείνον και τους ανθρώπους της Κόμισσας. Ο κίνδυνος να τους εντοπίσουν οι λύκοι της Σφετερίστριας ήταν *τεράστιος* τώρα που κατευθύνονταν νότια· οι σκοτοφωγόμενοι χτένιζαν τα δάση, αναζητώντας τους παντού. Τόσες μέρες είχαν περάσει αλλά ακόμα δεν είχαν σταματήσει – *και σ' αυτό βασιζόμαστε για να καταλάβουμε γρήγορα, και όσο το δυνατόν πιο αναίμακτα, την Όσβελακ. Είναι κρίσιμο να τους αποφύγουμε. Δεν πρέπει να εμπλακούμε μαζί τους.* Ίσως ο Λύκαρχος Λόντριβιρ ωλ Σάλντεμ να κατάφερνε να ξεπαστρέψει τους ανιχνευτές των βασιλικών μια ή δυο φορές χωρίς οι υπόλοιποι μαχητές της Σφετερίστριας να τους ορμήσουν, αλλά περισσότερες φορές αποκλείεται αυτό να γινόταν. Δεν είχαν το προβάδισμα που είχαν οι πρόσφυγες της Όσβελακ στην αρχή· τώρα, πήγαιναν καταπάνω στον εχθρό, ουσιαστικά: άρα, ήταν πολύ πιο δύσκολο να τον αποφύγουν. Έπρεπε να περάσουν, κυριολεκτικά, πίσω από την πλάτη των βασιλικών, ή κάτω απ' τις σκιές τους, όπως έλεγαν εδώ, στη Μοργκιάνη. Και γι' αυτό είχαν ανάγκη τη φυσική δύναμη του Σερτίνγκε. Μόνο το Θηρίο της Πλάσης μπορούσε να τους βοηθήσει να το επιτύχουν. Βρίσκονταν στο βασίλειό του.

Χρειάζομαι τον Σερτίνγκε.

Άρα, και τον Σιλίσβας.

Ο Άηχος Γέλως ήταν αυτό που άκουγε ο Κάλνεντουρ πίσω – ή, ίσως, πάνω – από τις φωνές των δασών; Ο Σιγηλός Δαίμων είχε βρει τρόπο για να του είναι απαραίτητος. Δεν του ζητούσε να γίνουν ένα, αλλά ο Κάλνεντουρ αισθανόταν σαν ο Σιλίσβας να ήταν κάποιου είδους *φάρμακο* που το παίρνεις προκειμένου να μπορείς να κάνεις κάτι που σου είναι χρήσιμο. Δεν ήταν μια καλή αίσθηση. Ο Σιγηλός Δαίμων έπαιζε, ίσως, το πιο ύπουλο παιχνίδι απ' όλους τους θεούς που είχε ως τώρα ο Κάλνεντουρ συναντήσει στη Μοργκιάνη.

Τολμούσε, όμως, να τραβήξει κοντά του το Θηρίο της Πλάσης *χωρίς* τη βοήθεια του Σιλίσβας;

Όχι. Δυστυχώς... όχι.

Έφερε στον νου του τον Πολλαπλό Βρόχο, κι αμέσως είδε τον Σιγηλό Δαίμονα να κάθεται οκλαδόν πάνω σε μια μεγάλη πέτρα τόσο καλυμμένη με λειχήνες ώστε να είναι σχεδόν αόρατη. Κουκουλωμένος με γκριζά κάπα, ακίνητος, γαλήνιος... τόσο γαλήνιος που η γαλήνη του είχε κάτι το αποτρόπαια διαβολικό. Τέτοια γαλήνη έμοιαζε να είναι *έξω από τη φύση*, ή, ίσως, αντιστροφή της φύσης ή παρεκτροπή της.

...Είμαστε σύμμαχοι, Πρίγκιπα... νόμιζε πως άκουσε ο Κάλνεντουρ μια άηχη φωνή.

Ενώ, συγχρόνως, το Θηρίο της Πλάσης θρούιζε, έκρωζε, σφύριζε: *Κυνηγέ... Έλα... Μαζί... Να κυνηγήσουμε!...*

Με τον Πολλαπλό Βρόχο του Σιλίσβας και τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου σταθερά στο μυαλό του, ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ άφησε τον Σερτίνγκε να γλιστρήσει μέσα από το άνοιγμα της ψυχής του –

– κι αμέσως πήδησε πάνω του όπως θα πηδούσε πάνω σ'έναν άγριο γιγαντόλυκο, αδράχνοντάς τον από το τρίχωμά του, παλεύοντας νοητικά και ψυχικά μαζί του για να τον τιθασεύσει...

Η Λουκία, που ήταν πλάι στον Κάλνεντουρ καβάλα στον δικό της γιγαντόλυκο, άκουσε ένα παράξενο γρύλισμα να έρχεται μέσα από τη σκιά του καπέλου σκοτεινών δασών του Πρίγκιπα. Στράφηκε να τον κοιτάξει, ξαφνιασμένη, και νόμιζε πως είδε δόντια να γυαλίζουν – δόντια κοφτερά, με μεγάλους κυνόδοντες! – και μάτια που φωσφόριζαν με μια έντονη, δαιμονική, κίτρινη λάμψη.

«Γεώργιε...!» έκανε, ξέπνοη, μιλώντας στην Κοινή Υπερυδάτια.

Τα δόντια έπαψαν να στραφταλίζουν, τα μάτια δεν φώτιζαν πλέον. Τα είχε φανταστεί, μήπως; «Γεώργιε;»

«Τι;» Ο Κάλνεντουρ είχε μόλις θέσει υπό την κυριαρχία του το Θηρίο και αισθανόταν σαν *κέντρο* της Πλάσης ξανά. Ήταν ο Κυνηγός και ο Αφέντης.

«Είσαι καλά; Είναι... κάποιος μαζί σου;»

«Ναι, αλλά ξέρω τι κάνω.»

Η Λουκία ξεροκατάπιε. *Το ελπίζω*, σκέφτηκε. Δεν ήθελε να ξαναγίνει ό,τι είχε γίνει εκείνη τη νύχτα στο Σκεπαστό Χαμήλωμα...

Ο Κάλνεντουρ, μιλώντας τώρα στην Καθομιλουμένη, είπε στην Κόμισσα των Σκιών και τους άλλους: «Ακολουθήστε με.» Και προς τη Χάνκαθιρ συγκεκριμένα: «Πρόσταξε τους ανιχνευτές σου να έρθουν κοντά μας, *νιρλίσα*. Δε χρειάζεται να βάζουν άσκοπα τον εαυτό τους σε κίνδυνο.»

Η Κόρη της Πλάσης γρύλισε από κάτω του, και ο Κάλνεντουρ προπορεύτηκε καθώς την καβαλούσε, μοιάζοντας σε όλους να έχει ξαφνικά γίνει ένα μαζί της – μια οντότητα μισή λύκος μισή άνθρωπος – αλλά και, συγχρόνως, προέκταση κάθε φυσικού στοιχείου του περιβάλλοντος, σαν η βλάστηση και το έδαφος και οι πέτρες να μη διαχωρίζονταν από τον Κάλνεντουρ παρά να αποτελούσαν συνέχειά του ή εκείνος δική τους συνέχεια.

Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν δεν τόλμησε να αμφισβητήσει το αίτημά του. Ήταν καταφανές ότι είχε ξανά την εύνοια του Σερτίνγκε. Πρόσταξε, μέσω του πομπού της, τον Λόντριβιρ ωλ Σάλντεμ να φέρει τους λυκοκαβαλάρηδες του πίσω στο κεντρικό σώμα των μαχητών της Όσβελακ.

Η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ πετούσε μέσα στον βασιλικό πολεμογέρακα μαζί με τη Διοικήτρια Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ, τον Αρθάκιν'μορ, και μερικούς ακόμα μαχητές της, έχοντας απογειωθεί από την Όσβελακ κανένα μισάωρο μετά το ξημέρωμα. Ο δεύτερος πολεμογέρακας του στρατεύματος τούς ακολουθούσε, με την Τirkουάζη'χοκ και άλλους μαχητές, ενώ αερώνυχες πετούσαν τριγύρω. Στο έδαφος, τα Χαρνώθια δάση απλώνονταν αχανή και μυστηριώδη. Παρότι τόσες μέρες η Έρνελιθ τα κοιτάζε από ψηλά, ακόμα δεν αισθανόταν να τα γνωρίζει ούτε στο ελάχιστο. Και οι μαχητές της κάτω από τη βλάστηση, αυτοί που χτένιζαν τα δάση ψάχνοντας για την Κόμισσα των Σκιών, αυτοί που συνεχώς ήταν αόρατοι για εκείνη και μόνο τηλεπικοινωνιακά μιλούσε μαζί τους, ήταν σίγουρη πως αισθάνονταν το ίδιο. Και πολύ πιο φοβισμένοι από την Έρνελιθ.

Αλλά τώρα κυρίως την απασχολούσε η αντίδραση που μπορεί να είχε η Βασίλισσα στο μήνυμά της. Η κατάσταση φαινόταν να πηγαίνει από το κακό στο χειρότερο εδώ, παρότι η Όσβελακ είχε κατακτηθεί. Και η Έρνελιθ έμοιαζε να είναι υπεύθυνη για όλα. Ίσως δεν έπρεπε τελικά να είχε δεχτεί να πάρει τη διοίκηση του στρατεύματος και της κατακτημένης πόλης ύστερα από τον θάνατο του Γάρταλιν αλ Μακμάρνουν. Ίσως αυτό να ήταν το μεγαλύτερο λάθος που είχε κάνει στη στρατιωτική ζωή της. Και στην πολιτική ζωή της, επίσης. Δε θα έφτιαχνε το όνομα του οίκου της έτσι· θα το χαλούσε περισσότερο, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!

Χάρλαεθ Βοκ, δείξε μου τον δρόμο που πρέπει ν'ακολουθήσω. Δείξε μου τον Δρόμο Σου! Γιατί η Έρνελιθ εξακολουθούσε να θέλει να διοικήσει την Όσβελακ, εξακολουθούσε να θέλει να γίνει η νέα Κόμισσα της Όσβελακ. Ό,τι έκανε, όμως, φάνταζε λάθος τελευταία, γαμώτο!

Οι σκέψεις αυτές την προβλημάτιζαν, όταν ο πλότος του βασιλικού πολεμογέρακα είπε: «Ελικόπτερα εν όψει, κυρία μεράρχη! Στα βόρεια.»

Η Έρνελιθ πήρε το βλέμμα της από τα αχανή δάση, που την είχαν σχεδόν υπνωτίσει με την ατέρμονη πρασινάδα τους, και το έστρεψε

στον ορίζοντα. Πράγματι, κάτι φαινόταν εκεί. Τρία μεγάλα ελικόπτερα; Τρεις βασιλικοί πολεμογέρακες;

Κράτησε τα κιάλια της προς τον μάγο. «Αρθάκιν,» είπε.

Εκείνος ήξερε τι να κάνει. Πήρε τα κιάλια στα χέρια του, ύφανε ένα Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως επάνω τους, και της τα επέστρεψε.

Η Έρνελιθ τα έφερε μπροστά στα μάτια της και κοίταξε τα αεροσκάφη που πετούσαν προς τη μεριά τους. Τα ενισχυμένα κιάλια αμέσως έκαναν τα μάτια της να διακρίνουν πολλές λεπτομέρειες για τα ελικόπτερα, καθώς και για τους ανθρώπους πίσω από τα τζάμια τους. Ναι, ήταν βασιλικοί πολεμογέρακες: είχαν επάνω τους το έμβλημα της Βασίλισσας. Και μέσα στον πρώτο η Έρνελιθ μπορούσε να δει, εκτός από τον πιλότο και τη βοηθό του, έναν άντρα να στέκεται πίσω τους: έναν άντρα που αναγνώριζε. Τον Διοικητή Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ που, εκτός των άλλων, ήταν δευτερεύων εκπαιδευτής των Αγωνιστών του Βασιλείου. Ο Γάρταλιν πάντα είχε πολύ καλή γνώμη γι' αυτόν, και η ίδια η Έρνελιθ τον θεωρούσε πειρασμό του Ιουράσκει, τον καταραμένο. Ήταν όμορφος. Όμως ποτέ δεν της είχε ρίξει δεύτερη ματιά, παρότι η Έρνελιθ ήταν από τα χρυσά άνθη του Βασιλείου. *Η Βασίλισσα μού τον στέλνει*, συνειδητοποίησε. Και αναρωτήθηκε φευγαλέα πώς ο Σόνταλιρ θα την έβλεπε τώρα, μ' αυτή την ουλή που ακόμα φαινόταν πολύ έντονη πάνω στο πρόσωπό της. Θα παρατηρούσε την ουλή περισσότερο από τα ξανθά μαλλιά που την έκαναν χρυσό άνθος του Βασιλείου, ή θα την αγνοούσε γενικά, όπως και παλιά; Δεν ήξερε τι από τα δύο μπορεί να την ενοχλούσε πιο πολύ.

Κατέβασε τα κιάλια της. «Δικοί μας είναι. Στείλτε τους σήμα ότι θέλω να τους μιλήσω.»

Ο πιλότος υπάκουσε, πατώντας κουμπιά στην κονσόλα μπροστά του. «Είμαστε μακριά ακόμα – μπορεί το σήμα να μη φτάνει – αλλά ξεκινάω να εκπέμπω.»

Και ύστερα από λίγο, όταν τα τρία μεγάλα ελικόπτερα βρίσκονταν πιο κοντά τους – αλλά εξακολουθούσαν να είναι σε αρκετή απόσταση ώστε να μη μπορεί κανείς να διακρίνει με γυμνό μάτι το σύμβολο του Βασιλείου επάνω τους – ένα απαντητικό σήμα ήρθε στο τηλεπικοινωνιακό σύστημα.

Η Έρνελιθ πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής. «Εν ονόματι της Μητέρας του Βασιλείου, Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν, ποιοι είστε;»

«*Εν ονόματι της Μητέρας του Βασιλείου και με δική της διαταγή, κατευθυνόμαστε προς Όσβελακ,*» αποκρίθηκε μια αντρική φωνή που η Έρνελιθ νόμιζε ότι ήταν του Σόνταλιρ.

«*Σας μιλά η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ, Προσωρινή Αρχόντισσα της Όσβελακ. Ποιοι είστε;*» ρώτησε ξανά.

«*Ο Διοικητής Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ είμαι, Έρνελιθ. Καλώς σε βρίσκω, με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ. Η Μεγαλειότητά με ενημέρωσε ότι εποπτεύεις τους πολεμιστές μας μέσα στα Χαρνώθια δάση.*»

«*Καλώς σε βρίσκω, με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ, Σόνταλιρ. Και μακάρι να μπορούσα να εποπτεύω τους πολεμιστές μας· η βλάβηση τούς κρύβει.*»

«*Ναι, αναπόφευκτα... Ελπίζω να έχουμε την άδειά σου να προσγειωθούμε στην Όσβελακ ενώ βρίσκεσαι εδώ. Και σύντομα πρέπει να μιλήσουμε.*»

«*Δε θα χρειαστεί να περιμένεις. Θα πάμε μαζί στην πόλη.*»

«*Νόμιζα ότι είχες δουλειά...*»

«*Δεν επείγει. Δυστυχώς.*»

«*Ακολουθήστε μας, Σόνταλιρ.*» Και είπε στον πιλότο της: «*Επιστρέφουμε στην Όσβελακ.*»

«*Όπως προστάξετε, κυρία Μεράρχη.*» Ο πιλότος άρχισε να κάνει στροφή εκατόν-ογδόντα μοιρών με το αεροσκάφος.

Και ο άλλος βασιλικός πολεμογέρακας τον μιμήθηκε.

Η Έρνελιθ τον κάλεσε αμέσως με τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της, και διέταξε να μην έρθει μαζί της στην Όσβελακ. Να μείνει πάνω από τα δάση, σε περίπτωση που οι μαχητές εκεί χρειάζονταν τη μαγική αρωγή της Τιρκουάζης'χοκ.

«*Τι συμβαίνει;*» ρώτησε η μάγισσα μέσα απ'το megάφωνο.

Η Έρνελιθ της εξήγησε ποια ήταν η κατάσταση. Και μετά, μιλώντας στη συχνότητα των αερωνύχων, πρόσταξε τους πιλότους τους να μείνουν με τον δεύτερο βασιλικό πολεμογέρακα.

Το δικό της ελικόπτερο πέταξε προς τα νότια, και τα τρία ελικόπτερα από την Πρωτεύουσα το ακολούθησαν.

Σε καμιά ώρα βρίσκονταν πάνω από την Όσβελακ, και ο βασιλικός πολεμογέρακας της Έρνελιθ προσγειώθηκε στο Παλάτι των Σκιών. Οι τρεις πολεμογέρακες από την Πρωτεύουσα δεν προσγειώθηκαν· έχασαν αρκετό ύψος, μόνο, για να ρίξουν σχοινιά και ανεμόσκαλες ώστε να κατεβούν οι επιβάτες τους. Η Έρνελιθ είδε Χαρνώθιους

καταδρομείς να πηδάνε μες στον κήπο του παλατιού, και σκέφτηκε: *Η Βασίλισσα πήρε σοβαρά την υπόθεση. Όπως και έπρεπε! Χαμογέλασε.*

Είδε, επίσης, μια γυναίκα πλάι στον Σόνταλιρ, καθώς εκείνος είχε μόλις κατεβεί την ανεμόσκαλα του ελικοπτέρου του: μια γυναίκα που η Έρνελιθ αναγνώριζε. Ήταν η Χαρούμενη Ριλάθιρ, μια από τους νοοχορευτές της Βασίλισσας. Την έλεγαν «Χαρούμενη» επειδή γελούσε συνήθως όταν χόρευε τον χορό της νόησης. Αλλά όταν η Έρνελιθ την είχε παρακολουθήσει μια φορά να χορεύει δεν θα χαρακτήριζε αυτό το γέλιο *χαρούμενο*: είχε κάτι το ανατριχιαστικό, νόμιζε – ή το αποτρόπαιο. Η Ριλάθιρ ήταν ψηλή και λιγνή, με μακριά μαύρα μαλλιά, κατάμαυρο δέρμα, και φαρδιά μαύρα ρούχα (φόρεμα ψιθύρων, εσάρπα αράχνης): η όλη της όψη, η στάση της, οι κινήσεις της έφερναν στο μυαλό ζωντανή σκιά. Ίσκιο των Χαρνώνθιων δασών, ίσως. Η Έρνελιθ ανέκαθεν την έβρισκε εφιαλτική φιγούρα.

Αλλά η Βασίλισσα μου έστειλε νοοχορεύτρια... όπως της ζήτησα.

Ο Σόνταλιρ και η Χαρούμενη Ριλάθιρ πλησίασαν την Έρνελιθ εκεί όπου αυτή στεκόταν, μπροστά στον προσγειωμένο πολεμογέρακά της, μαζί με την Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ και τον Αρθάκιν'μορ. Τα τρία ελικοπτερά που είχαν έρθει από την Πρωτεύουσα γύρισαν και έφυγαν, πετώντας προς τα βόρεια: προφανώς, είχαν σκοπό μόνο να μεταφέρουν εδώ τους επιβάτες τους.

Η Έρνελιθ έτεινε το χέρι της με την παλάμη προς τα πάνω, κι ο Σόνταλιρ το χάιδεψε φευγαλέα με τη δική του παλάμη. «Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ, *νιρλίσα*.» *Νιρλίσα*: η Έρνελιθ νόμιζε πως της άρεσε να το ακούει αυτό από τα χείλη του. «Φέρνουμε ενισχύσεις από τη Μεγαλειοτάτη»· ο Σόνταλιρ έδειξε τους καταδρομείς με μια γρήγορη χειρονομία. «Και τη νοοχορεύτρια που ζήτησες»· έδειξε τη Χαρούμενη Ριλάθιρ με μια πιο ευγενική χειρονομία.

«*Νιρλίσα*,» είπε μόνο η Ριλάθιρ, κλίνοντας το κεφάλι σε στιγμιαίο χαιρετισμό.

«Και εγώ,» συνέχισε ο Σόνταλιρ, «είμαι εδώ για τους Αγωνιστές του Βασιλείου.»

«Καλώς ήρθατε, με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ,» είπε η Έρνελιθ. «Ακολουθήστε με μέσα στο Παλάτι των Σκιών, να μιλήσουμε. Οι καταδρομείς θα οδηγηθούν σε δωμάτια για να τακτοποιηθούν.» Στράφηκε στην Κορβίκα.

«Θα το φροντίσω, κυρία Μεράρχη,» είπε εκείνη, επίσημα, και βάδισε προς τους καταδρομείς χαιρετώντας τους «με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ».

Η Έρνελιθ συνόδεψε τον Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ και τη Χαρούμενη Ριλάθιρ στο κεντρικό οικοδόμημα του Παλατιού των Σκιών. Ο Αρθάκιν'μορ τούς ακολούθησε μόνο ως ένα σημείο· δεν μπήκε στη Μεγάλη Αίθουσα μαζί τους.

Εκεί βρήκαν τον Μεράρχη Κασλάριν ωλ Ένφερεκ να τους περιμένει, τον Γενικό Επόπτη της Όσβελακ. «Έχουμε επισκέπτες...» παρατήρησε. «Καλημέρα, Διοικητή.»

«Καλώς σας βρίσκω, Μεράρχη,» αποκρίθηκε ο Σόνταλιρ, «με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ.» Και αντάλλαξαν την επίσημη αντρική χειραψία του Βασιλείου.

«Θα καθίσουμε,» ρώτησε η Έρνελιθ τον Σόνταλιρ, «ή θέλεις να αλλάξεις πρώτα;»

«Δεν το κρίνω το απαραίτητο. Ας καθίσουμε.»

Η Έρνελιθ θα προτιμούσε να αλλάξει, να βγάλει τη στρατιωτική περιβολή και να φορέσει κάτι πιο ταιριαστό για τη μελλοντική Κόμισσα της Όσβελακ. Αλλά ούτε εκείνη το έκρινε απαραίτητο για την ώρα, οπότε δεν του ζήτησε να περιμένει μέχρι να πάει στα διαμερίσματά της. Κάθισε στο τραπέζι μαζί με τον Σόνταλιρ, τη Χαρούμενη Ριλάθιρ, και τον Κασλάριν, κι έκανε νόημα σ'έναν από τους Αγωνιστές που φρουρούσαν την αίθουσα να τους φέρει ποτά και γλυκίσματα.

Ο Σόνταλιρ την κοίταξε με μάτια γουρλωμένα. «Ζητάς τέτοιες υπηρεσίες από τους Αγωνιστές του Βασιλείου;»

«Γιατί όχι;»

«Τους προσβάλλεις, Έρνελιθ. Είναι Αγωνιστές του Βασιλείου, όχι υπηρέτες. Δεν έχεις υπηρέτες σε τούτο το παλάτι;»

«Φυσικά και όχι. Η Κόμισσα άδειασε τελείως την πόλη· δε σ'ενημέρωσε η Βασίλισσα;»

«Με ενημέρωσε. Αλλά οι Αγωνιστές δεν είναι υπηρέτες· δεν είναι αυτή η θέση τους μέσα στο Βασίλειο, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!»

Εν τω μεταξύ, ο φρουρός τούς είχε φέρει γλυκίσματα και ποτά μαζί μ'έναν άλλο – επίσης Αγωνιστή του Βασιλείου.

«Κάποιοι πρέπει να κάνουν ορισμένες καθημερινές δουλειές εδώ—» άρχισε η Έρνελιθ.

«Βάλε τους μισθοφόρους να τις κάνουν.»

«Οι μισθοφόροι δεν θα κάνουν δουλειές για υπηρέτες. Δεν πληρώνονται γι' αυτό.»

«Ούτε οι Αγωνιστές του Βασιλείου έχουν εκπαιδευτεί γι' αυτό!»

«Ας μου έστελνε, τότε, η Μεγαλειοτάτη και μερικούς υπηρέτες μαζί σου, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!»

«Αν γνώριζα ποια ακριβώς ήταν η κατάσταση, θα της το ζητούσα προσωπικά. Αυτό» – έδειξε τα ποτά και τα γλυκίσματα στο τραπέζι και, μετά, τους Αγωνιστές που τα είχαν φέρει οι οποίοι τώρα στέκονταν στις θέσεις τους στα άκρα της αίθουσας – «σταματά από σήμερα. Εγώ αναλαμβάνω τους Αγωνιστές του Βασιλείου.»

Η Έρνελιθ έπιασε ένα κουλουράκι μάρκας Όπλα του Θρόνου από τον δίσκο. «Ελπίζω, τότε, να μας φέρεις και υπηρέτες.»

«Ο σκοπός μας είναι η Όσβελακ να κατοικηθεί ξανά. Αυτό μου είπε η Μεγαλειοτάτη.»

«Εννοείται.» Δάγκωσε το Όπλο του Θρόνου παρατηρώντας τον, κι αναρωτιόταν αν δεν είχε προσέξει την ουλή στο πρόσωπό της ή αν δεν τον ενδιέφερε καθόλου που ήταν εκεί. Δεν είχε δείξει καμιά συγκεκριμένη αντίδραση όλη τούτη την ώρα, σαν η ουλή να ήταν αόρατη για εκείνον.

«Υπάρχουν, όμως, κάποια προβλήματα με πράκτορες της Κόμισσας των Σκιών οι οποίοι ακόμα κρύβονται μες στην πόλη και δολοφονούν μαχητές μας...» συνέχισε ο Σόνταλιρ.

«Η Μεγαλειοτάτη σ' έχει ενημερώσει σωστά. Θα με βοηθήσεις να τους βρω και να τους εξολοθρεύσω;»

«Οι καταδρομείς είναι εδώ γι' αυτή τη δουλειά, αν τους χρειάζεσαι, καθώς και για να σε εξυπηρετήσουν στα δάση. Η δική μου δουλειά είναι άλλη: οι Αγωνιστές του Βασιλείου.»

«Μόνο;»

«Κυρίως. Η Βασίλισσα θα στείλει σύντομα άλλο άνθρωπο για να αξιολογήσει την όλη κατάσταση στην Όσβελακ και να σε βοηθήσει να εξολοθρεύσεις τους δολιοφθορείς της Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν.»

«Άλλο άνθρωπο; Ποιον;» Η Έρνελιθ ανησύχησε ότι η Βασίλισσα ίσως να σκεφτόταν τελικά να μην την κάνει Κόμισσα της Όσβελακ, αλλά να κάνει Κόμη – ή Κόμισσα – αυτό τον «άλλο άνθρωπο», όποιος ή όποια κι αν ήταν.

«Δεν γνωρίζω,» αποκρίθηκε ο Σόνταλιρ. «Μ' ενημερώσε επί τροχάδην, λίγο προτού αναχωρήσω από την Πρωτεύουσα. Μου έδωσε, επίσης, αυτό εδώ το μήνυμα.» Τράβηξε μια σφραγισμένη επιστολή μέσα

από το γιλέκο σαύρας που φορούσε και την έτεινε προς την Έρνελιθ.
«Για εσένα, νιρλίσα.»

Η Έρνελιθ αισθάνθηκε ανήσυχη ξαφνικά. *Μην είσαι ανόητη!* είπε στον εαυτό της. Άπλωσε το χέρι της και πήρε την επιστολή.

«Θέλεις πρώτα να τη διαβάσεις,» τη ρώτησε ο Σόνταλιρ, «ή θα μου μιλήσεις τώρα για την κατάσταση στην Όσβελακ και για τους Αγωνιστές του Βασιλείου;»

«Δε νομίζω ότι είναι πολλά που δεν ξέρεις ήδη,» αποκρίθηκε η Έρνελιθ, «αλλά, ναι, θα μιλήσουμε προτού το διαβάσω αυτό.» Έκρυψε την επιστολή μέσα στο στρατιωτικό χιτώνιο πάνω από τον αλεξίσφαιρο θώρακά της.

Πριν ξεκινήσει, όμως, να μιλά στον Σόνταλιρ, έστρεψε το βλέμμα της στη Χαρούμενη Ριλάθιρ. «Ο δικός σου ρόλος καταλαβαίνεις ποιος είναι εδώ;»

«Υποθέτω πως χρειάζεστε τις μαντείες μου, νιρλίσα, σχετικά με ό,τι συμβαίνει στην πόλη.»

«Ακριβώς.»

«Θα χορέψω για εσάς όποτε το επιθυμείτε.»

«Σήμερα; Ύστερα από τη συζήτησή μας;»

«Όποτε το επιθυμείτε,» επανέλαβε η Ριλάθιρ.

Η Έρνελιθ ένευσε και στράφηκε πάλι στον Σόνταλιρ, που εξακολουθούσε να την κοιτάζει σαν τίποτα να μην είχε σημαδέψει το πρόσωπό της. «Η κατάσταση στην Όσβελακ δεν είναι καθόλου καλή, αλλά δεν ευθύνομαι εγώ γι' αυτό. Ορισμένες φορές, μάλιστα, υποπτεύομαι ότι ίσως όλα να είναι μια παγίδα στημένη για εμάς από την Κόμισσα των Σκιών...»

Κεφάλαιο 3

Η Μαντεία της Νοοχορεύτριας και ο Απεσταλμένος της Βασίλισσας

Πρίγκιπας Κάλνεντουρ δεν τους οδήγησε μόνο κάτω από τις σκιές των μαχητών της Βασίλισσας αλλά και έτσι ώστε να ταξιδεύουν πιο γρήγορα απ'ό,τι θα μπορούσαν να ταξιδέψουν κανονικά μέσα στα πυκνά Χαρνώθια δάση δεδομένου του πλήθους τους. Η Χάνκαθιρ αλ Να-σόλντουρ ήταν σίγουρη ότι έφτασαν στο Σκεπαστό Χαμήλωμα νωρίτερα. Έφτασαν στο τέλος της δεύτερης ημέρας από τότε που είχαν ξεκινήσει από το Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης. Έφτασαν μες στο σούρουπο, αν και έμοιαζε να έχει ήδη νυχτώσει έτσι όπως τα δέντρα σκέπαζαν το μέρος, κάνοντάς το σαν πελώρια σπηλιά.

Οι πρόσφυγες της Όσβελακ που ήταν καταυλισμένοι στο Σκεπαστό Χαμήλωμα δεν είχαν κινδυνέψει από τους μαχητές της Βασίλισσας· κανείς δεν τους είχε εντοπίσει. Ήταν πολύ δύσκολο κάποιος ν'ακολουθήσει τα σωστά μονοπάτια για να καταλήξει σε τούτο τον τόπο. Άντρες, γυναίκες, γέροι, νέοι, παιδιά έστρεφαν τώρα τα βλέμματά τους στη Χάνκαθιρ καθώς εκείνη καθόταν επάνω στον γιγαντόλυκό της, τον Γρυλιστή, και κοίταζε τριγύρω χαιρετώντας τους με τον Χαρνώθιο χαιρετισμό της δύναμης – η γροθιά υψωμένη, με τα δύο μεσαία δάχτυλα τεντωμένα και ενωμένα.

Ο Κάλνεντουρ ήταν πλάι της, σιωπηλός· το ίδιο κι ο Βέλερντιν και η Ζαφειρία. Οι υπόλοιποι έρχονταν λίγο πιο πίσω. Οι μαχητές της είχαν σταματήσει στα όρια του καταυλισμού των προσφύγων, και ο Έρανκουρ είχε συναντήσει τον Διοικητή Έντελθουρ ωλ Σάλντεμ και μιλούσαν.

Η Ζιρίνα ξεπρόβαλε ανάμεσα από τις σκηνές μαζί με τον Ήντλεμιρ, θείο της Χάνκαθιρ και ιερέα του Χάρλαεθ Βοκ. Πλησίασαν την Κόμισσα των Σκιών καθώς εκείνη ξεπέζεψε όπως κι οι υπόλοιποι της ομάδας της.

«Επιστρέφετε στην Όσβελακ;» ρώτησε η Ζιρίνα.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ.

«Θα έρθω μαζί σας, νιρλίσα. Μου το υποσχέθηκες.»

«Όπως θέλεις, Ζιρίνα.»

«Θα εισβάλουμε από τις σήραγγες;»

«Θα σου εξηγήσουμε. Πάμε να καθίσουμε, πρώτα.»

Το σούρουπο πέρασε ήσυχα στο Σκεπαστό Χαμήλωμα ενώ εξηγούσαν στη Ζιρίνα, στον Ήντλεμιν, στον Έντελθουρ ωλ Σάλντεμ, και στη Δαλνίραθ'λι τι είχαν αποφασίσει, ποιο ήταν το σχέδιό τους για να ανακτήσουν την Όσβελακ, ενώ ήταν όλοι καθισμένοι ανάμεσα στις σκηνές, τυλιγμένοι στις κάπες τους για να προστατεύονται από το χειμερινό ψύχος των δασών. Φωτιές δεν είχαν ανάψει· ζεσταίνονταν με ενεργειακές θερμάστρες, και τα άλλα φώτα ήταν ελάχιστα στον καταυλισμό και επιμελώς καλυμμένα.

Η Δαλνίραθ'λι ρώτησε αν η Αρχόντισσα θα χρειαζόταν και τη δική της βοήθεια στην Όσβελακ. Η Χάνκαθιρ, όμως, της απάντησε ότι καλύτερα να έμενε εδώ, μαζί με τους πρόσφυγες, γιατί κι εκείνοι πιθανώς να χρειάζονταν τη βοήθειά της. Και η Δαλνίραθ παραδέχτηκε ότι ήδη είχε διώξει Ίσκιους μια φορά από τα δυτικά άκρα του καταυλισμού, και είχε απομακρύνει κι άλλο ένα πνεύμα, λιγότερο μοχθηρό αλλά αρκετά ενοχλητικό.

Η Ζιρίνα, φυσικά, δήλωσε πως θα ερχόταν *οπωσδήποτε* με την Κόμισσα και τους υπόλοιπους· δεν άλλαζε γνώμη με τίποτα. Ανησυχούσε πολύ για τον Άνφιρ. Η Χάνκαθιρ τής πρότεινε να πάει με τους μαχητές της και τον Βέλερντιν στα Δυτικά Έλη, αλλά εκείνη δεν ήθελε ούτε να το ακούσει· είπε ότι θα τους ακολουθούσε στην Όσβελακ από την αρχή, που θα ερευνούσαν αν οι σήραγγες ήταν ανοιχτές.

Ο Κάλνεντουρ (που τώρα, όπως και την προηγούμενη βραδιά, είχε διώξει τον Σερτίνγκε από μέσα του για να κοιμηθεί χωρίς κίνδυνο από παράξενα όνειρα) είδε πίσω από τη Ζιρίνα τον Χάρλαεθ Βοκ να στέκεται. Αλλά δεν παρατηρούσε αυτήν· παρατηρούσε *εκείνον*. Παρότι η όψη του ήταν σκοτεινιασμένη πλήρως από την κουκούλα του, ο Κάλνεντουρ ήταν σίγουρος πως παρατηρούσε εκείνον, και τον έκρινε.

Καθώς είχε πια νυχτώσει για τα καλά, και αφού είχαν τελειώσει ένα λιτό δείπνο από καρύδια, κάστανα, μανταρίνια, και Χαρνώθιο οίνο, ξάπλωσαν όλοι στις σκηνές τους για να κοιμηθούν. Το πρωί θα ξεκινούσαν με το ξημέρωμα.

Ο Κάλνεντουρ είχε συνεχώς στο μυαλό του τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου και τον Πολλαπλό Βρόχο του Σιλίσβας. Κοιμόταν χωρίς να κοιμάται, μέσα στη σκηνή του, με τη Λουκία κουρνιασμένη πλάι του και τον Δεξή, την Αριστερή, και τον Ακατάλυτο

κουλουριασμένους ανάμεσα στα πράγματά τους. Ο Κάλνεντουρ αισθανόταν την επιρροή του Σιγηλού Δαίμονα δυνατή επάνω του. Δεν του είχε επιτρέψει ούτε στιγμή να περάσει το κατώφλι της ψυχής του, και αυτός δεν το είχε ζητήσει ούτως ή άλλως, αλλά ο Κάλνεντουρ τον *χρησιζόταν*. Του ήταν απαραίτητος. Πράγμα που δεν του άρεσε. Αισθανόταν σαν εξαρτημένος από κάποια ουσία.

Όταν ξημέρωσε – το οποίο μπορούσαν να καταλάβουν κυρίως από τα ρολόγια τους, τόσο πυκνή που ήταν η βλάστηση στο Σκεπαστό Χαμήλωμα – ο Κάλνεντουρ βγήκε από τη σκηνή του και κάλεσε πάλι το Θηρίο της Πλάσης, δαμάζοντάς το με άνεση και εμπειρία πλέον, αλλά μόνο χάρη στον Σιλίσβας... ο οποίος καθόταν επάνω στο κλαδί ενός γιγάντιου δέντρου, τυλιγμένος στη γκρίζα κάπα του, και τον παρατηρούσε μέσα απ' το σκοτάδι της κουκούλας του. Αποτρόπαια γαλήνιος.

Ο Ιουράσκε, επίσης, δεν ήταν μακριά. Κρυφοκοίταζε κατεργάρικα ανάμεσα από τις σκηνές, κι έγνεψε στον Κάλνεντουρ προς μια μεριά. Εκείνος έστρεψε το βλέμμα του και είδε τη Ζέρκιλιθ να βγαίνει από τη σκηνή του Θόρεντιν μαζί με τον ίδιο τον Θόρεντιν.

Η Ζέρκιλιθ και ο ξάδελφος της Κόμισσας;... Γιατί όχι;

Ο Ιουράσκε είχε εξαφανιστεί πάλι, και ο Κάλνεντουρ διαισθανόταν ότι ο απατηλός θεός φοβόταν το Θηρίο της Πλάσης μέσα του.

Ύστερα από λίγο, έφυγαν από τον προσφυγικό καταυλισμό στο Σκεπαστό Χαμήλωμα, διασχίζοντας τα δάση ξανά και έχοντας τώρα μαζί τους και τη Ζιρίνα αλ Νασόλντον. Ο Κάλνεντουρ τούς οδηγούσε νιώθοντας *κέντρο* της Πλάσης. Έχοντας πια *συνηθίσει* να νιώθει έτσι, αν και αντιλαμβανόταν πως ήταν επικίνδυνο.

Και δεν τον φοβόταν μόνο ο Ιουράσκε. Είχε την εντύπωση πως τον φοβόνταν και ο Δεξής κι η Αριστερή, παρότι εξακολουθούσαν να φτεροκοπούν κοντά του και να γαντζώνονται στους ώμους του. Ήταν ανήσυχοι κι οι δυο, πολύ ανήσυχοι, ετούτες τις ημέρες, πράγμα που ο Κάλνεντουρ δεν χρειαζόταν να έχει τη σύνδεση του Οφιομαχητή με τα ερπετά για να καταλαβαίνει το έβλεπε.

Η Λουκία, επίσης, τον κοίταζε με επιφύλαξη αλλά και περιέργεια. Χτες βράδυ, προτού κοιμηθούν, είχαν κάνει έρωτα, κι όταν είχαν τελειώσει τον είχε ρωτήσει: «Ήταν ο θεός τους μέσα σου τώρα; Ο Σερτίνγκε;»

«Όχι. Γιατί;»

Η Λουκία είχε γυρίσει και τον είχε αντικρίσει, μειδώντας μες στο σκοτάδι που διαλυόταν μόνο από την καλυμμένη ακτινοβολία ενός

φωτόλιθου. «Αναρωτιόμουν πώς θα ήταν να είμαι στο κρεβάτι μ'έναν θεό. Αν θα ήταν όπως με τον Οφιομαχητή.»

«Δε νομίζω ότι το Θηρίο της Πλάσης και ο Οφιομαχητής έχουν πολλά κοινά,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. Και, τυλίγοντας μια τούφα από τα κόκκινα μαλλιά της γύρω από τα δάχτυλά του, τη ρώτησε: «Αισθάνεσαι πως κάτι σου λέει; Τώρα που δεν είμαι πια αυτός που ήμουν στην Υπερυδάτια;»

«Φυσικά και όχι.» Τον φίλησε επίμονα, ρουφώντας τα χείλη του.

Αλλά ο Κάλνεντουρ δεν ήταν σίγουρος ότι του έλεγε όλη την αλήθεια.

Η Χαρούμενη Ριλάθιρ είχε χορέψει τον χορό της νύησης το απόγευμα της πρώτης ημέρας που ήρθε στην Όσβελακ. Μέσα στη Μεγάλη Αίθουσα του Παλατιού των Σκιών είχε χορέψει, ενώ η Έρνελιθ – ντυμένη τώρα όπως νόμιζε ότι ταίριαζε στην Προσωρινή Αρχόντισσα της Όσβελακ – ο Κασλάριν ωλ Ένφερεκ, και η Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ παρακολουθούσαν (ο Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ δεν ήταν εκεί· είχε πάει ν'ασχοληθεί με τους Αγωνιστές του Βασιλείου). Η Ριλάθιρ στροβιλιζόταν και λικνιζόταν, έχοντας αρχικά το φόρεμα ψιθύρων επάνω στο μαυρόδερμο σώμα της, φαρδύ και πτυχωτό σαν πέπλο, κατάμαυρο σαν αέρινη σκιά. Και πράγματι, το ένδυμα έμοιαζε να γίνεται ένα με τις σκιές καθώς η Ριλάθιρ χόρευε μέσα στον χαμηλωμένο φωτισμό της αίθουσας – χαμηλωμένο επειδή εκείνη το είχε ζητήσει· είχε πει ν'αφήσουν μόνο τα τρία τζάκια αναμμένα και τίποτ' άλλο.

Το φόρεμα ψιθύρων δεν άργησε να γλιστρήσει από πάνω της και να εξαφανιστεί λες κι ήταν αληθινά μια από τις σκιές. Από μέσα, η Ριλάθιρ ήταν ολόγυμνη, αλλά και το σώμα της με σκιά έμοιαζε, λιγνό και εύκαμπτο, σαν να είχε ξεπηδήσει από παραισθήσεις. Τα κατάμαυρα μαλλιά της στριφογύριζαν, τινάζονταν, και την ακολουθούσαν δίνοντας την εντύπωση ζωντανής οντότητας που είχε γαντζωθεί στο κεφάλι της όπως μια κουκούλα, προσπαθώντας να τυλίξει το πρόσωπό της, να την πνίξει ίσως, και διαρκώς αποτυχαίνοντας.

Ο χορός, από ένα σημείο και μετά, έγινε τελείως σουρεαλιστικός· η Έρνελιθ αισθάνθηκε να ζαλίζεται από τα παιχνίδια των σκιών και τις κινήσεις της Χαρούμενης Ριλάθιρ, η οποία είχε ήδη αρχίσει να γελά και να γελά και να γελά – από πότε; Η Έρνελιθ δεν ήταν σίγουρη πότε ακριβώς αυτό το παράξενο γέλιο είχε ξεκινήσει· πάντως, όχι από την έναρξη του χορού.

Το γέλιο της Ριλάθιρ αντηχούσε στο Παλάτι των Σκιών, στοιχειώνοντας τις αίθουσες και τους διαδρόμους του. Αλλά όχι για πολλή ώρα. Ο χορός της νύξης δεν άργησε να φτάσει στο τέλος του—

—καθώς ξαφνικά η Ριλάθιρ εξαφανίστηκε μπροστά στα μάτια της Έρνελιθ (!) και το γέλιο της σταμάτησε.

Η Έρνελιθ βλεφάρισε. *Πού πήγε; Δε μπορεί να φύγε απ'την αίθουσα! Δε μπορεί να—* Τη διέκρινε τότε. Η νοοχορευτριά είχε γονατίσει μέσα σε μια σκιά, και ήταν ακίνητη, τελείως ακίνητη...

Ετούτη δεν ήταν η πρώτη φορά που η Έρνελιθ είχε δει τη Χαρούμενη Ριλάθιρ να χορεύει — την είχε ξαναδεί στα Ανάκτορα της Χάρνωθ — αλλά και πάλι ένιωθε αποπροσανατολισμένη και σαστισμένη.

Η νοοχορευτριά σηκώθηκε όρθια τώρα, φαντάζοντας να βγαίνει μέσα από τη σκιά όπου είχε σταματήσει, να *γεννιέται* μέσα από τη σκιά.

Η Έρνελιθ άκουσε τον Κασλάριν να μουρμουρίζει πλάι της: «Χάρλαεθ Βοκ...» κάτω απ'την ανάσα του. Με τις άκριες των ματιών της είδε την Κορβίκα να ξεροκαταπίνει ενώ δάγκωνε το κάτω χείλος της. Γούσταρε τη Ριλάθιρ; αναρωτήθηκε η Έρνελιθ. Της έριχνε ματιές του Ιουράσκει; Την ίδια την Έρνελιθ την τρώμαζε πολύ η Ριλάθιρ για να τη θεωρήσει ερωτική. Όχι πως γενικά την προσέλκυαν οι γυναίκες περισσότερο από τους άντρες· η Κορβίκα απλά την ευχαριστούσε και τη χαλάρωνε — τη διασκέδαζε — γι'αυτό η Έρνελιθ την κρατούσε στο κρεβάτι της. Οι άντρες ήταν που τραβούσαν πιο πολύ το βλέμμα της.

Η Χαρούμενη Ριλάθιρ, που το πρόσωπό της δεν μαρτυρούσε τίποτα το χαρούμενο, στάθηκε αντίκρυ στην καθισμένη Προσωρινή Αρχόντισσα της Όσβελακ, κι από τα χείλη της άρχισε να κυλά η μαντεία της σαν χείμαρρος σκιών:

«Κάτω από την πόλη την κατακτημένη, την παρατημένη, το σκοτάδι καιροφυλαχτεί απλώνοντας δόντια και νύχια, δαγκώνοντας τους καινούργιους φύλακες με μένος και λόγο ακατανόητο, ενώ φόβος επικρατεί ανάμεσα στους κατακτητές, αβεβαιότητα, και η αρχόντισσά τους ανησυχεί και σκιάζεται για τον εαυτό της και τον οίκο της, και τα αγόρια που μάχονται με πάθος δεν ξέρουν πώς να την αποκαλέσουν, και μια *δύναμη* έρχεται, μια δύναμη που το σκοτάδι το υποχθόνιο προσμένει, ένας που είναι πολλοί, που φέρνει τους θεούς μαζί του αλλά συγχρόνως τους κρατά μακριά, που οι θεοί τον θέλουν μα το σκοτάδι τον θέλει ακόμα περισσότερο κι ανοίγει το στόμα του για να τον καταβροχθίσει και να τον κυριαρχήσει και μετά να τους καταπιεί

όλους, οι άγγελοί του είναι έτοιμοι, ενώ οι μαχητές της αρχόντισσας της παλιάς ζυγώνουν περνώντας, με τη δύναμη της πλάσης, πίσω από τα μάτια εκείνων που για τη νέα αρχόντισσα μάχονται κι αναζητούν...»

Τι στην ουρά του Ιουράσκε είν' αυτά που λέει, μα τον Χάρλαεθ Βοκ! σκέφτηκε η Έρνελιθ. *Δε βγάζουν κανένα νόημα αυτά τα πράγματα!* Πάτησε το κουμπί που απενεργοποιούσε τον ηχοσυλλέκτη επάνω στο τραπέζι, μπροστά της. Είχε ηχογραφήσει τη Ριλάθιρ για να ξανακούσει τη μαντεία της αργότερα... αν και αμφέβαλλε τώρα ότι θα καταλάβαινε τίποτα, όσες φορές κι αν την άκουγε.

Τι εννοούσε ότι ένα σκοτάδι καιροφυλακτούσε κάτω από την πόλη; Τι εννοούσε ότι ερχόταν κάποιος που έφερνε μαζί του τους θεούς; Τι ήταν όλ' αυτά;

Η Έρνελιθ μόνο την αναφορά στο πρόσωπό της νόμιζε πως είχε καταλάβει: η αρχόντισσα που σκιάζεται για τον εαυτό της και τον οίκο της... Ποια άλλη μπορεί να ήταν, εκτός από την ίδια; Και μετά, στο τέλος, η Ριλάθιρ είχε αναφερθεί σε κάποια «παλιά αρχόντισσα» που οι μαχητές της πλησίαζαν αποφεύγοντας τους μαχητές της νέας αρχόντισσας... *Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν. Επιστρέφει για να χτυπήσει την Όσβελακ; Με στρατό; Δε μπορεί οι πολεμιστές μου στα δάση να μην τον δουν να έρχεται. Αποκλείεται!*

Αυτά που η Χαρούμενη Ριλάθιρ τής είχε πει ήταν, ως επί το πλείστον, ακαταλαβίστικα. Αλλά η Έρνελιθ δεν της ζήτησε διευκρινήσεις· ήξερε πως ούτε οι ίδιοι οι νοοχορευτές δεν μπορούσαν να εξηγήσουν τις μαντείες τους. Απλά έλεγαν ό,τι ερχόταν στο μυαλό τους με τον χορό της νήσης.

«Αυτά είναι, νιρλίσα,» είπε μόνο η Ριλάθιρ.

«Σ' ευχαριστώ,» αποκρίθηκε η Έρνελιθ. «Μπορείς να πας να ξεκουραστείς.» Και η Ριλάθιρ στράφηκε, πήρε το φόρεμα ψιθύρων από τις σκιές όπου το είχε ρίξει, το φόρεσε σαν να ήταν σκιά επάνω στο σκιερό σώμα της, και βγήκε από μια πλευρική πόρτα της Μεγάλης Αίθουσας.

Τώρα, δύο μέρες είχαν περάσει από τον χορό της Ριλάθιρ και η Έρνελιθ ακόμα δεν είχε καταλάβει ούτε τα μισά από τη μαντεία της νοοχορεύτριας. Βρισκόταν μέσα στον βασιλικό πολεμογόρακα πετώντας πάνω από τα Χαρνώθια δάση και εποπτεύοντας τηλεπικοινωνιακά τους μαχητές της. Κανένας από τους διοικητές τους δεν της ανέφερε ότι είχαν εντοπίσει στρατό να έρχεται προς τα νότια. Κανένας

τους δεν της ανέφερε ότι είχαν βρει το παραμικρό σημάδι των προσφύγων.

Είχε κάνει λάθος η Ριλάθιρ στη μαντεία της, ή η Έρνελιθ είχε εξηγήσει τη μαντεία λάθος; Όση από αυτήν μπορούσε να κατανοήσει, τουλάχιστον. Αν το «οι μαχητές της αρχόντισσας της παλιάς ζυγώνουν περνώντας, με τη δύναμη της πλάσης, πίσω από τα μάτια εκείνων που για τη νέα αρχόντισσα μάχονται κι αναζητούν» δεν σήμαινε πως η Κόμισσα των Σκιών έφερνε στρατό εναντίον της Έρνελιθ αποφεύγοντας τους πολεμιστές της στα δάση, τότε τι μπορούσε να σημαίνει, μα τον Χάρλαεθ Βοκ;

Επιπλέον, και ο Κασλάριν ωλ Ένφερεκ και ο Σόνταλιρ αλ Κάνταρ-βαθ συμφωνούσαν ότι μάλλον αυτό σήμαινε. Και ούτε εκείνοι καταλάβαιναν τίποτα από τα υπόλοιπα σχετικά με το σκοτάδι που περιμενε κάποιον κάτω από την πόλη. Ο Κασλάριν έλεγε πως πιθανώς να ήταν αλληγορίες· οι νοοχορευτές πολλές φορές μιλούσαν αλληγορικά. Ο Σόνταλιρ έλεγε πως ίσως η Ριλάθιρ να αναφερόταν στους πράκτορες της Κόμισσας των Σκιών μες στην Όσβελακ. Η ίδια η Ριλάθιρ δεν έκανε κανένα σχόλιο για τα μαντικά λόγια που είχαν βγει από τα χείλη της. Είχε μόνο ρωτήσει την Έρνελιθ αν θα ήθελε να χορέψει ξανά, κι εκείνη είχε δώσει αρνητική απάντηση: «Όχι ακόμα,» είχε πει. *Ποιο θα είναι το νόημα; είχε σκεφτεί. Απλά θα μπερδευτούμε περισσότερο.*

Καθώς το μεσημέρι πλησίαζε, η Έρνελιθ επέστρεψε στην Όσβελακ ως συνήθως. Βγήκε από τον βασιλικό πολεμογέρακα μαζί με την Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ, μες στον κήπο του Παλατιού των Σκιών· και, καθώς βάδιζαν προς το κεντρικό οικοδόμημα του παλατιού, η Κορβίκα τη ρώτησε:

«Νάρθω στα διαμερίσματά σου, αργότερα;»

«Θα σε περιμένω,» αποκρίθηκε η Έρνελιθ.

Ενώ περνούσαν την πύλη του κεντρικού οικοδομήματος, ένας φρουρός εκεί – ένας Αγωνιστής του Βασιλείου – είπε: «Σας ζητάνε στη Μεγάλη Αίθουσα, κυρία Μεράρχη,» χαιρετίζοντας στρατιωτικά.

Η Έρνελιθ σκέφτηκε: *Βρήκε, επιτέλους, ο Κασλάριν κανένα ίχνος των πρακτόρων της Κόμισσας;* Χτες βράδυ, οι σκοτοφαγωμένοι είχαν χτυπήσει ακόμα μια περιπολία στους άδειους δρόμους της Όσβελακ και είχαν εξαφανιστεί σαν Ίσκιοι· μόνο ένας λυκοκαβαλάρης είχε γλιτώσει και δεν είχε να αναφέρει τίποτα αξιοσημείωτο γι'αυτούς πέρα από «κουκουλωμένες μορφές μέσα από τα σκοτάδια».

Η Έρνελιθ πήγε στη Μεγάλη Αίθουσα μαζί με την Κορβίκα...

...αλλά εκεί δεν βρήκε τον Γενικό Επόπτη της Όσβελακ να την περιμένει. Αντίκρισε έναν άλλο άντρα να κάθεται στο κάθισμά της – στο κάθισμα της Αρχόντισσας στο τραπέζι, στο κάθισμα μπροστά από το τζάκι με το λαξεμένο ιερό σύμβολο του Χάρλαεθ Βοκ. Η Έρνελιθ στάθηκε απότομα. Τον αναγνώριζε αυτό τον άντρα. Ήταν ο Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν – ο Βόνεμιρ ο Θαλασσινός, όπως τον έλεγαν για τις ικανότητες και τις νίκες του στις θάλασσες. Γαλανόδερμος και μαυρομάλλης, με μουστάκι και μούσι γύρω από τα χείλη, ντυμένος με παντελόني γκριζων κυμάτων, φαρδύ λευκό πουκάμισο, και γιλέκο σαύρας.

Η Έρνελιθ δεν τον ήξερε καλά, στοίχημα ήταν αν του είχε μιλήσει τυπικά πέντε φορές, αλλά τον είχε δει πολύ περισσότερες φορές απ'ό,τι του είχε μιλήσει.

Δίπλα του τώρα, σε μια άλλη από τις θέσεις του μεγάλου τραπεζιού, καθόταν μια γυναίκα που η Έρνελιθ δεν αναγνώριζε: μαυρόδερμη, με πράσινα μαλλιά κομμένα κοντά, αργυροβαμμένα χείλη, και ασημόχρωμα γυαλιά στα μάτια, ντυμένη με πανωφόρι δρόμων. Ποια ήταν αυτή;

«Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ,» είπε ο Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν, καθώς σηκωνόταν όρθιος και η άγνωστη σηκωνόταν πλάι του. «Καλώς σας βρίσκω, νιρλίσα, με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ.»

«Καλώς ορίσατε, Άρχοντά Βόνεμιρ, με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ,» αποκρίθηκε η Έρνελιθ. «Τι σας φέρνει στην Όσβελακ;» Βάδισε προς το μέρος του (ενώ η Κορβίκα έμενε πίσω), τείνοντας το χέρι της με την παλάμη προς τα πάνω.

Ο Βόνεμιρ χάιδεψε την παλάμη της με τη δική του, φευγαλέα – η επίσημη χειραψία ανάμεσα σε άντρα και γυναίκα του Βασιλείου – και είπε: «Νόμιζα ότι θα είχατε ενημερωθεί...»

«Δυστυχώς όχι...»

«Η Μεγαλειοτάτη με στέλνει για να αξιολογήσω την κατάσταση στην Όσβελακ, και να σας βοηθήσω όσο δύναμαι.»

Η Έρνελιθ συνειδητοποίησε ξαφνικά τι συνέβαινε. «Α, ναι...» είπε, προσπαθώντας να διώξει το ξάφνιασμα. «Αυτό. Ναι, με είχαν ενημερώσει γι'αυτό.» Γιατί είχε ξαφνιαστεί, μα τον Χάρλαεθ Βοκ; «Αλλά δεν μου είχαν πει ότι θα ερχόσασταν εσείς, Άρχοντά μου.»

«Ο κύριος Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ δεν γνώριζε ότι θα ήμουν εγώ. Όταν έφυγε από την Πρωτεύουσα, η Βασίλισσά μας δεν είχε μιλήσει ακόμα μαζί μου και ίσως να είχε κάποιες αμφιβολίες ότι θα δεχόμουν

να έρθω. Και η αλήθεια είναι πως άργησα λίγο, *νιρλίσα*, επειδή είχα μερικές προσωπικές δουλειές που όφειλα να τακτοποιήσω προτού πετάξω εδώ. Ελπίζω να μη μου κρατήσετε κακία, με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ.»

«Ασφαλώς και όχι, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η Έρνελιθ, που αισθανόταν ανακουφισμένη που η Βασίλισσα είχε στείλει αυτόν και όχι κάποιον άλλο. Δεν το θεωρούσε πιθανό ο Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν να σχεδίαζε να γίνει ο νέος Κόμης της Όσβελακ. Άρα, το γεγονός ότι η Ζώθμαλιρ είχε στείλει αυτόν σήμαινε, μάλλον, πως εξακολουθούσε να σκέφτεται να δώσει την Κομητεία στην Έρνελιθ. Η Βασίλισσα ακόμα την εκτιμούσε, λοιπόν! και καταλάβαινε τον αγώνα της εδώ.

«Έχω ήδη μιλήσει με τον κύριο Κασλάριν ωλ Ένφερεκ,» είπε ο Βόνεμιρ, «αλλά δεν έχω πει πολλά μαζί του. Ανυπομονώ να συζητήσω μ'εσάς ενώ θα γευματίζουμε, αν συμφωνείτε.»

«Φυσικά και συμφωνώ,» αποκρίθηκε η Έρνελιθ, κι έριξε ένα λοξό βλέμμα προς την άγνωστη γυναίκα με τα κοντά πράσινα μαλλιά και το πανωφόρι δρόμων.

«Να σας τη συστήσω, επειδή υποθέτω πως δεν θα τη γνωρίζετε,» είπε ο Βόνεμιρ. «Από εδώ η Ήλναϊθ ωλ Νόβιεκ. Βοηθός μου.»

Η Έρνελιθ την κοίταξε καλύτερα τώρα. *Δε μπορεί να είναι πάνω από είκοσι-πέντε χρονών...* σκέφτηκε, λιγάκι παραξενεμένη. Και: *Ωλ Νόβιεκ;* Οι Νόβιεκ δεν ήταν ο οίκος του συζύγου της Βασίλισσας προτού προσχωρήσει στους Μακμάρνουν; Ήταν αυτή η νεαρή γυναίκα συγγενής του;

Η Ήλναϊθ έβγαλε τα ασημόχρωμα γυαλιά της και έτεινε το χέρι της με την παλάμη προς τα πάνω και τα δάχτυλα μισόκλειστα. Η Έρνελιθ άπλωσε το δικό της χέρι με την παλάμη προς τα κάτω και τα δάχτυλα επίσης μισόκλειστα, για να συναντήσουν τα δάχτυλα της Ήλναϊθ και να πιαστούν σαν δύο γάντζοι για μερικές στιγμές προτού χωρίσουν ξανά. Ο επίσημος χαιρετισμός ανάμεσα σε γυναίκες του Βασιλείου της Χάρνωθ.

«Χαίρω πολύ, *νιρλίσα*,» είπε η Ήλναϊθ, που τα πράσινα μάτια της έμοιαζε να έχουν κάτι το κατεργάρικο, ύπουλο, και υπολογιστικό συγχρόνως.

«Παρομοίως. Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ.»

Ο Βόνεμιρ είπε: «Θα ήθελα η Ήλναϊθ να γευματίσει μαζί μας, αν δεν υπάρχει πρόβλημα, *νιρλίσα*.»

«Κανένα πρόβλημα απολύτως, Ἀρχοντά μου. Θα καθίσουμε οι τρεις μας στο καθιστικό των διαμερισμάτων μου σε μισή ώρα, για να έχω ετοιμαστεί.»

«Ὅπως επιθυμείτε.»

«Ο Κασλάριν φρόντισε για τη φιλοξενία σας στο Παλάτι των Σκιών;»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε ο Βόνεμιρ. «Ήταν πολύ εξυπηρετικός.»

Η Έρνελιθ αναρωτήθηκε τι να είχε πει για εκείνη ο Κασλάριν ωλ Ένφερεκ. Την είχε σχολιάσει, ή όχι; Δεν ρώτησε τον Βόνεμιρ, φυσικά. *Η σιωπή είναι σύνεση...*

Αργότερα, αφού είχε κάνει ένα γρήγορο ντους, και είχε ντυθεί με φόρεμα με ψηλό γιακά και εσάρπα αράχνης, και είχε φτιάξει τα ξανθά μαλλιά της κώνο πάνω απ' το κεφάλι της με δυο τούφες να κρέμονται μακριές εκατέρωθεν του σημαδεμένου προσώπου της, η Έρνελιθ καθόταν στο τραπέζι του καθιστικού των διαμερισμάτων της μαζί με τον Βόνεμιρ και την Ήλναϊθ. Τα φαγητά και τα ποτά τα είχε φέρει ένας μισθοφόρος όσο η Έρνελιθ πλενόταν· δεν χρησιμοποιούνταν πλέον οι Αγωνιστές του Βασιλείου ως υπηρέτες: ο Σόνταλρι το είχε απαγορεύσει. Έτσι, τέτοιες δουλειές τις είχαν αναλάβει οι μισθοφόροι που ήταν πρόθυμοι να τις αναλάβουν, και πληρώνονταν κάτι παραπάνω γι' αυτές. Την Έρνελιθ δεν την ενδιέφερε ιδιαίτερα το ζήτημα· τα λεφτά, άλλωστε, δεν έβγαιναν από το δικό της θησαυροφυλάκιο αλλά της Βασίλισσας.

Ο Βόνεμιρ τής ζήτησε να του περιγράψει την κατάσταση στην Όσβελακ με κάθε λεπτομέρεια, κι εκείνη το έκανε δίχως να του κρύψει τίποτα. Του ανέφερε ακόμα και τη σύντομη συναναστροφή της με τον μυστηριώδη άντρα που είχε συστηθεί ως Άλνεντιρ ισχυριζόμενος πως ήταν μονήρης.

Ο Βόνεμιρ τής είπε: «Δεν έπρεπε να τον είχες εμπιστευτεί, *νιρλίσα*.» Μιλούσαν στον ενικό πλέον. «Μπορεί να σε είχε οδηγήσει στον Κήπο της Λωράθλου.»

«Είχε ήδη την ευκαιρία να το κάνει αυτό,» διαφώνησε η Έρνελιθ. «Επιλέον, ήταν σίγουρα ο ίδιος άντρας που μας έδειξε τη σήραγγα η οποία βγάζει στο Παλάτι των Σκιών. Ο Κόμης Γάρταλιν τον εμπιστεύτηκε – αν και οριακά – κι αυτό μάς έδωσε τη νίκη πιο γρήγορη εδώ.»

«Η σήραγγα που αναφέρεις φρουρείται τώρα, ή έχει μείνει αφύλαχτη;»

«Φρουρείται, ασφαλώς.»

«Οι άλλες σήραγγες όπου σε οδήγησε αυτός ο άνθρωπος;»

«Επίσης φρουρούνται.»

«Είναι αδύναμα σημεία για την άμυνα της πόλης,» τόνισε ο Βόνεμιρ. «Και ο Κασλάριν μού είπε πως έχετε την υποψία ότι ίσως η Κόμισσα των Σκιών να επιστρέψει με στρατό...»

«Από τα λόγια της νοοχορευτριάς μας έχουμε αυτή την υποψία, και... δεν ξέρω αν είναι βάσιμη, τελικά.» Του εξήγησε γιατί. Οι μαχητές της δεν είχαν δει τίποτα το ύποπτο στα δάση ακόμα.

«Οι μαχητές σας, επίσης, δεν έχουν βρει κανένα ίχνος των προσφύγων της Όσβελακ. Η Κόμισσα των Σκιών προφανώς δεν έχει αποκτήσει τυχαία το παρωνύμιό της. Ξέρει πώς να εξαφανίζεται.»

«Αυτό είναι αλήθεια...» παραδέχτηκε η Έρνελιθ, συλλογισμένα.

«Μου είπες ότι έχουν γίνει κάποιες επιθέσεις εναντίον των μαχητών μας στα δάση...»

«Ναι.» Η Έρνελιθ τού μίλησε περισσότερο γι' αυτές – ειδικά για την περίπτωση του «δαίμονα του Σερτίνγκε».

«Η Κόμισσα των Σκιών παίζει μαζί σου.»

«Αν σκοπεύει έτσι να καταστρέψει τον στρατό μου, θ'αργήσει πολύ. Στο τέλος θα βρω την κρυψώνα της.»

«Ή ο στρατός σου θα διαλυθεί από τον πανικό· το ηθικό τους θα σπάσει και θα υποχωρήσουν.»

«Οι Αγωνιστές του Βασιλείου δεν υποχωρούν, Άρχοντά μου. Και οι μισθοφόροι είναι έμπειροι και πληρώνονται καλά.»

«Δεν υπάρχει πολεμιστής με ανοσία στην υποχώρηση, Έρνελιθ,» είπε ο Βόνεμιρ. «Και η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν προφανώς έχει κάποιο σχέδιο· δεν εγκατέλειψε την πόλη της τυχαία. Μην την υποτιμάς.»

«Ούτε στιγμή δεν την έχω υποτιμήσει,» αποκρίθηκε η Έρνελιθ ειλικρινά. Αισθανόταν τα λόγια του να την έχουν προσβάλλει.

«Πες μου για τους πράκτορές της που κρύβονται μες στην Όσβελακ. Και δείξε μου πού ακριβώς έγιναν οι επιθέσεις τους.»

Η Έρνελιθ άπλωσε έναν χάρτη της πόλης επάνω στο τραπέζι, ανάμεσα στα φαγητά και τα ποτά, και του έδειξε τα σημεία όπου είχαν γίνει οι επιθέσεις, ενώ του έλεγε πως ουσιαστικά δεν ήξεραν τίποτα για τους πράκτορες· εμφανίζονταν κι εξαφανίζονταν σαν Ίσκιοι!

Ο Βόνεμιρ – για κάποιο λόγο – έριξε μια ματιά στην Ήλναϊθ, η οποία μέχρι στιγμής ήταν σιωπηλή τρώγοντας και πίνοντας συγκρατημένα. Τώρα είτε: «Χωρίς ίχνη, μονοπάτι δεν υπάρχει, Άρχοντά μου.»

Τι ήταν αυτή η γυναίκα τελικά; αναρωτήθηκε η Έρνελιθ. Ο Βόνεμιρ είχε πει μόνο «βοηθός μου». Τι είδους βοηθός ήταν;

«Δεν ξέρεις τίποτ' άλλο γι' αυτούς;» ρώτησε ο Βόνεμιρ.

«Τίποτα,» αποκρίθηκε η Έρνελιθ. «Έχω ζητήσει από τον Κασλάριν να τους βρει, αλλά δεν φαίνεται ακόμα να μπορεί να το καταφέρει.» Δεν ήθελε να θεωρήσει ο Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν πως εκείνη ήταν υπεύθυνη· όχι πλήρως, τουλάχιστον.

«Αυτοί οι πράκτορες πρέπει να βρεθούν και να εξολοθρευτούν. Η Μεγαλειότητά θέλει η πόλη να κατοικηθεί όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.»

«Αν δεν βρεθούν;»

«Τότε, η πόλη πάλι θα πρέπει να κατοικηθεί, αλλά θα είναι δυστυχές να υπάρχουν τέτοια... κακοποιά στοιχεία μέσα της.»

«Και θα είναι ακόμα δυσκολότερο να εντοπιστούν όταν η Όσβελακ είναι κατοικημένη,» είπε η Ήλναϊθ. «Μέσα στον πολύ κόσμο θα μπορούν ευκολότερα να κρύβονται.» Και ρώτησε: «Δεν έχει κανείς παρατηρήσει, έστω, κάποια αξιοσημείωτη λεπτομέρεια γι' αυτούς, νηλίσσα;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Έρνελιθ. «Και, μάλιστα, στις περισσότερες περιπτώσεις, όπως είπα, δεν άφησαν κανέναν ζωντανό.» Ήπιε μια γουλιά Χαρνώθιο κρασί για να υγράνει το στόμα της.

Ο Βόνεμιρ αναστέναξε ακουμπώντας την πλάτη του στην καρέκλα. «Τα πράγματα είναι άσχημα. Σίγουρα η Όσβελακ δεν μπορεί να κατοικηθεί ακόμα. Κάποιο παιχνίδι παίζεται εδώ, δίχως αμφιβολία – κάποιο παιχνίδι της Κόμισσας των Σκιών.

»Τρία πράγματα έχουν άμεση σημασία τώρα: Πρώτον, να αξιολογήσουμε τι συμβαίνει στα δάση βόρεια της πόλης και να δούμε αν έχει νόημα να συνεχιστεί η αναζήτηση για τους πρόσφυγες και την Κόμισσα. Δεύτερον, να βρούμε και να εξοντώσουμε, ή να διώξουμε, τους πράκτορες της Κόμισσας μέσα στην Όσβελακ. Και, τρίτον, καλό θα ήταν να ανακαλύψουμε ποιος είναι τελικά αυτός ο Άλνεντιρ. Δεν έχεις κανέναν τρόπο να επικοινωνήσεις μαζί του; Δε σου άφησε κάποιον τηλεπικοινωνιακό κώδικα;»

«Όχι, τίποτα. Εκείνος ερχόταν και με έβρισκε.»

«Εμφανίστηκε απρόσμενα μέσα στα διαμερίσματά σου...»

«Μέσα στο υπνοδωμάτιο, ναι.»

«Επομένως, έχει πρόσβαση στο Παλάτι των Σκιών, παρότι δεν υπάρχει εδώ κανένας από τους παλιούς υπηρέτες της Κόμισσας, και παρότι το μέρος φρουρείται διαρκώς από τους μαχητές μας...»

Η Έρνελιθ δεν αποκρίθηκε. Τι να έλεγε;

Ο Βόνεμιρ συνέχισε: «Αυτό είναι άκρως ανησυχητικό. Δεν αισθάνομαι ασφαλής αν κάποιος άγνωστος μπορεί να μπαινοβγαίνει με τέτοιο τρόπο.»

«Δεν έχει όμως αποδειχτεί εχθρός μας...»

«Ή έτσι νομίζεις, νιρλίσα. Μπορεί να σε παραπλανά. Μπορεί να μη σε σκότωσε επειδή δεν τον ενδιέφερε να σε σκοτώσει.»

Η Ήλναϊθ είπε: «Ο άνθρωπος αυτός προφανώς γνωρίζει περάσματα του παλατιού και της Όσβελακ που κανείς άλλος δεν γνωρίζει. Στην Έρνελιθ και στον Κόμη Γάρταλιν απλώς έδειξε μερικά, ποιος ξέρει για ποιο λόγο. Σίγουρα, πάντως, είναι ύποπτος. Και το παλάτι πρέπει να ερευνηθεί. Πρέπει να βρούμε όλα τα κρυφά περάσματα... αν και υποπτεύομαι ότι δεν θα είναι καθόλου εύκολο.»

«Προτείνεις, δηλαδή, να το προσπαθήσουμε, ή όχι;» ρώτησε ο Βόνεμιρ.

«Η Έρνελιθ όφειλε ήδη να το έχει προσπαθήσει, Άρχοντά μου. Από απόψε πρέπει να ξεκινήσουμε. Και έξω από τα δωμάτιά μας καλά θα κάνουμε να βάλουμε περισσότερους φρουρούς.»

Κεφάλαιο 4

Συνάντηση Νοοχορευτών

υο μέρες ταξίδι ακόμα μέσα στα Χαρνώθια δάση, με τον Πρίγκιπα Κάλνεντουρ – τον Κυνηγό της Πλάσης – να τους οδηγεί, περνώντας τους κάτω από τις σκιές των μαχητών της Βασίλισσας που ερευνούσαν προς κάθε κατεύθυνση· και το βράδυ της δεύτερης ημέρας ο Βέρδαλιρ'χοκ, κάνοντας Ξόρκι Ζωικής Οράσεως, έστειλε τον δασογέρακά του νότια, στην Όσβελακ, η οποία ήταν ακόμα αρκετά μακριά τους. Ο μάγος έμεινε καθισμένος κάτω από ένα αρχαίο δέντρο με χοντρό κορμό, έχοντας τα βλέφαρα κλειστά, βλέποντας μέσα από τα Μάτια του Δάσους. Οι άλλοι περίμεναν ενώ είχαν ήδη καταυλιστεί. Φωτιές, φυσικά, δεν είχαν ανάψει και τα φώτα τους ήταν ελάχιστα και καλυμμένα. Ενεργειακές θερμάστρες τούς ζέσταιναν, παρότι αυτό σήμαινε πως τα ενεργειακά αποθέματά τους εξαντλούνταν πιο γρήγορα.

Ο Κάλνεντουρ είχε διώξει από μέσα του τον Σερτίνγκε για να μπορέσει σύντομα να κοιμηθεί με την ησυχία του. Προς το παρόν, όμως, καθόταν μπροστά από τη σκηνή του και τη σκηνή της Κόμισσας των Σκιών. Γύρω του ήταν η Λουκία, η Ζέρκιλιθ, ο Θόρεντιν αλ Νασόλντον, η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντον, ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος, η Ακνάριθ'λι, ο Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ, η Σιράλια'χοκ ωλ Κίριβεμ, και ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ. Δεν έλεγαν πολλά, καθώς όλοι κρατούσαν κάτι ζεστό στα χέρια – ποτό ή φαγητό – και ήταν τυλιγμένοι σε κάπες, αλλά ό,τι έλεγαν είχε σχέση με την Όσβελακ και πώς θα την ανακτούσαν από τα δόντια της Σφετερίστριας.

«Οι μαχητές της, ευτυχώς, ακόμα ερευνούν τα δάση,» είπε ο Κάλνεντουρ.

«Φοβόσουν ότι μπορεί να επέστρεφαν στην πόλη πριν πάμε εμείς εκεί;» ρώτησε η Χάνκαθιρ.

«Δεν υπήρχε μια πιθανότητα;»

«Ακόμα υπάρχει,» τους προειδοποίησε ο Θόρεντιν.

«Είμαστε, όμως, κοντά στην Όσβελακ πια,» είπε η Χάνκαθιρ.

«Ναι, λιγότερο από εκατό χιλιόμετρα. Αλλά αυτή δεν είναι και τόσο κοντινή απόσταση μες στα Χαρνώθια δάση... εκτός αν ταξιδεύεις με γιγαντόλυκο. Και όλοι οι μαχητές μας δεν είναι λυκοκαβαλάρηδες.»

Σιωπή έπεσε ανάμεσά τους για μερικές στιγμές.

Και η Ζέρκιλιθ βρήκε την ευκαιρία να αναρωτηθεί γιατί ο Βέλερντιν, ο σύζυγος της Κόμισσας, δεν ήταν εδώ. *Λόγω του Θόρεντιν, μάλλον...* Τις ημέρες που ταξίδευαν, όταν ο Θόρεντιν ήταν κοντά, εκείνος κατά κανόνα ήταν μακριά. Του το είχε ζητήσει η Χάνκαθιρ, άραγε, για να αποφεύγονται οι αχρείαστες συγκρούσεις; Η Ζέρκιλιθ ακόμα δεν είχε καταλάβει ποια *ακριβώς* ήταν η κόντρα του με τον Θόρεντιν. Ήταν παλιά, πάντως· σίγουρα ήταν παλιά.

Ο Θόρεντιν έσπασε πρώτος τη σιωπή: «Αν ήταν να προτείνω κάτι θα πρότεινα να συνεχίσουμε τώρα για Όσβελακ μόνοι μας, χωρίς τον στρατό σου, Χάνκαθιρ. Είμαστε σε σωστό σημείο για να χωριστούμε. Αυτοί θα πάνε προς τα Δυτικά Έλη, εμείς προς την πόλη· και μεθαύριο το απόγευμα θα είμαστε εκεί.»

«Ο Βέλερντιν θα διαφωνήσει,» είπε η Χάνκαθιρ ύστερα από μια στιγμή.

«Δε μ'ενδιαφέρει τι θα κάνει ο Βέλερντιν. Το ξέρεις πως είναι καλύτερα να μην καθυστερήσουμε άλλο.»

Ο Κάλνεντουρ είπε: «Δεν είναι ασφαλές να τους εγκαταλείψουμε τώρα. Χωρίς εμένα, μπορεί οι βασιλικοί να τους εντοπίσουν.»

«Η απόσταση μέχρι τις παρυφές των Δυτικών Ελών δεν είναι μεγάλη, Πρίγκιπα,» εξήγησε ο Θόρεντιν με τη βεβαιότητα ανθρώπου που ξέρει τα επικίνδυνα Χαρνώθια δάση σαν την πίσω, κατάφυτη αυλή του σπιτιού του. «Σε καμιά μέρα θα είναι εκεί, και δε νομίζω να τους βρουν.»

«Δεν υπάρχει, όμως, λόγος να το διακινδυνεύσουμε. Ακόμα κι αν φτάσουμε πιο νωρίς στην Όσβελακ, τι μπορούμε να κάνουμε μόνοι μας πέρα απ'το να ερευνήσουμε τις σήραγγες; Χρειαζόμαστε τον στρατό της Κόμισσας για να καταλάβουμε την πόλη· επομένως, πάλι θα πρέπει να περιμένουμε, και πάλι θα υπάρχει ο κίνδυνος οι μαχητές της Βασίλισσας να επιστρέψουν στην Όσβελακ προτού ξεκινήσουμε την επίθεσή μας.»

«Ο Κάλνεντουρ έχει δίκιο σ'αυτό,» συμφώνησε η Χάνκαθιρ. «Δεν μου φαίν—»

Ένας δασογέρακας πέρασε χαμηλά από πάνω τους, φτεροκοπώντας – τα Μάτια του Δάσους. Πήγε και γαντζώθηκε στο τεντωμένο,

γαντοφορεμένο χέρι του Βέρδαλιρ'χοκ ο οποίος είχε μόλις σηκωθεί από τη θέση του κάτω απ'το πανάρχαιο δέντρο.

Ο μάγος πλησίασε την Κόμισσα των Σκιών, τον Χαμένο Πρίγκιπα, και τους άλλους με τον δασογέρακα ακόμα στο χέρι του.

«Τι είδες;» τον ρώτησε η Χάνκαθιρ. «Έχει κατοικηθεί η πόλη;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Βέρδαλιρ'χοκ. «Οι πολυκατοικίες και τα σπίτια είναι σκοτεινά, εκτός από εκεί όπου μένουν τώρα μαχητές της Σφετερίστριας. Και στους δρόμους η μόνη κίνηση είναι από τις περιπολίες τους. Πολλές περιπολίες, νομίζω, σαν να φοβούνται κάτι.»

«Εμάς, μάλλον,» υπέθεσε ο Θόρεντιν.

«Και σύντομα,» είπε ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος, «θα τους δείξουμε πως είχαν καλό λόγο να μας φοβούνται.» Τα μάτια του γυάλιζαν με μια σχεδόν δαιμονική γυαλάδα στο λιγοστό φως του φωτόλιθου ανάμεσά τους.

Η Χάνκαθιρ, όμως, κάτι άλλο είχε στο μυαλό της. *Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι...* σκεφτόταν. *Συμβαίνει κάτι με τους Σκοτεινούς Ακόλουθους, άραγε; Δε μπορούσε να είναι βέβαιη.*

«Το Παλάτι των Σκιών,» συνέχισε ο Βέρδαλιρ'χοκ, «είναι κατοικημένο από τους ανθρώπους της Σφετερίστριας, και είναι κι εκεί πολλοί οι φρουροί, νομίζω. Πάλι σαν να φοβούνται κάτι.»

Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι, σκέφτηκε ξανά η Χάνκαθιρ. «Σ'ευχαριστώ, Βέρδαλιρ. Μπορείς να ξεκουραστείς.»

«*Νιρλίσα,*» αποκρίθηκε ο μάγος, κλίνοντας το κεφάλι, κι απομακρύνθηκε από τη συντροφιά τους.

Ο Κάλνεντουρ είπε: «Αν φοβούνται τόσο ότι θα επιστρέψουμε, τότε κατά πάσα πιθανότητα θα φρουρούν και τις σήραγγες.»

«Αν ξέρουν γι'αυτές,» τόνισε ο Θόρεντιν. «Μέχρι στιγμής, το μόνο που γνωρίζουμε είναι ότι ξέρουν για *μία* – εκείνη που βγάζει μέσα στο παλάτι.»

«Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι,» τους είπε η Χάνκαθιρ, κι όλοι έστρεψαν τα βλέμματά τους επάνω της. «Μην ξεχνάτε τους Σκοτεινούς Ακόλουθους.»

«Τι θες να πεις, *νιρλίσα;*» ρώτησε ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος.

«Υπάρχουν Σκοτεινοί Ακόλουθοι στην Όσβελακ. Σας το είπα ήδη αυτό. Εμφανίστηκαν στη σύντομη πολιορκία της πόλης. Ίσως, μάλιστα, αυτοί να οδήγησαν τους βασιλικούς στη σήραγγα που βγάζει στο Παλάτι των Σκιών. Κάποιο παιχνίδι παίζουν, κάποιο σκοτεινό και επικίνδυνο παιχνίδι που δεν είχαν παίξει ποτέ ξανά.»

Ο Έλκερθιν συνοφρυώθηκε συλλογισμένος. Είπε: «Ός τώρα, μόνο μύθους είχα ακούσει για Σκοτεινούς Ακόλουθους στην Όσβελακ. Και νόμιζα πως δεν ήταν τίποτα περισσότερο από αυτό. Σκεφτόμουν, επιπλέον, ότι ίσως να ήταν προπαγάνδα των πρακτόρων της Σφετερίστριας για να κρατά τους εχθρούς της μακριά από την πόλη σου και τους δικούς σου ανθρώπους φοβισμένους.»

«Όπως βλέπεις, όμως, Σκοτεινοί Ακόλουθοι όντως υπάρχουν, και τώρα βρήκαν την ευκαιρία να δράσουν.»

«Νομίζεις ότι θα τους ξανασυναντήσουμε;»

«Το θεωρώ αρκετά πιθανό.»

«Τι άλλο ξέρεις γι'αυτούς, *νιρλίσα*;»

«Τίποτα.»

«Τι μπορεί να έχουν κατά νου;»

«Κάνεις δεν γνωρίζει τον νου των καταβροχθισμένων του Σκοταδιού,» είπε η Χάνκαθιρ, αρθρώνοντας ένα παλιό ρητό της Μοργκιάνης.

«Κάτι πρέπει να θέλουν, όμως, για να τα κάνουν όλ' αυτά,» επέμεινε ο Έλκερθιν. «Ίσως νάναι σύμμαχοί μας, τελικά. Ίσως νάναι εχθροί της Σφετερίστριας.»

«Είναι δυνατόν ο Θανατογέννητος να είναι τόσο αφελής;» Η Χάνκαθιρ τον ατένισε διαπεραστικά.

«Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι είναι εχθροί όλων· ναι, είναι γνωστό, *νιρλίσα*. Όμως με το Φάντασμα της Υλκάρμωκ, τον Άρχοντα του Σκότους, έχει τύχει να συνεργαστώ, αν και για λίγο· και η συνεργασία μας δεν ήταν κακή.» Γέλασε σαν αγρίμι που έχει μόλις πει αίμα. «Οι άτριχοι λύκοι της Σφετερίστριας ακόμα θα θυμούνται εκείνη τη βραδιά...»

Η Ζέρκιλιθ αισθάνθηκε τις τρίχες της να ορθώνονται. Ο Έλκερθιν μιλούσε για τον Όλβεκιρ, μα τον Νούρκας... αν ο Όλβεκιρ ήταν όντως το Φάντασμα της Υλκάρμωκ – που η Ζέρκιλιθ δεν ήθελε να το πιστέψει, δεν ήθελε...

«Δεν ξέρω τι συμφωνία έκανες με το Φάντασμα της Υλκάρμωκ,» είπε η Χάνκαθιρ στον Έλκερθιν, «αλλά εγώ αισθάνομαι διστακτική να συμμαχήσω μ'αυτούς που–»

«Γιατί όχι, μητέρα;» Η Ζαφειρία είχε ζυγώσει τη συντροφιά τους σαν σκιά των δασών. «Με βοήθησαν να ξεφύγω απ'τους λύκους της Σφετερίστριας – με κίνδυνο της ζωής τους. Μαζί μας είναι, όχι μαζί

της. Είμαι σίγουρη πως θα μας βοηθούσαν και να ξαναπάρουμε την Όσβελακ, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!»

Και ο Κάλνεντουρ είδε, πράγματι, τον Χάρλαεθ Βοκ να στέκεται πλάι της, και άκουσε ένα παγερό γέλιο να ηχεί μέσα από το σκοτάδι της κουκούλας του – ένα γέλιο που θα μπορούσε να ήταν αντρικό ή γυναικείο, ή τίποτα από τα δύο – και το στέμμα του στραφτάλιζε αργυρόχρυσο όπως τα πράγματα στραφταλίζουν στα όνειρα...

Η Χάνκαθιρ στράφηκε να κοιτάξει την κόρη της, σχεδόν οργισμένη. «Αυτοί οι ίδιοι, επίσης, έκλεψαν τον αερώνυχά σου και του Άνφιρ—»

«Δεν το ξέρεις—»

«Ποιος άλλος να τους έκλεψε, Ζαφειρία; Αφού μετά σε *οδήγησαν* στο σκάφος. Αν αυτοί δεν το είχαν πάρει, πώς αλλιώς να γνώριζαν πού βρισκόταν;»

«Το υποθέτεις απλώς.»

«Ναι. Κι επιπλέον υποθέτω ότι οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι έδειξαν στον Γάρταλιν αλ Μακμάρνουν τη σήραγγα που βγάζει μέσα στο παλάτι μας. Και υποθέτω και ότι πιθανώς να τους έχουν δείξει κι άλλες σήραγγες που οδηγούν από τα δάση στο εσωτερικό της πόλης.

»Δεν είναι αξιόπιστοι, Ζαφειρία. Ξεγέλασαν τους ανθρώπους της Όσβελακ ώστε να τους βάλουν να σκοτωθούν έξω από τα τείχη της στήνοντας άσκοπες ενέδρες στους μαχητές της Σφετερίστριας.»

Η Ζαφειρία δεν μίλησε, αλλά ακόμα έμοιαζε να διαφωνεί με τη μητέρα της – και ο Κάλνεντουρ εξακολουθούσε να βλέπει τον Χάρλαεθ Βοκ πλάι της.

Ο Έλκερθιν είπε: «Τα κίνητρα των Ακόλουθων είναι, πολλές φορές, παράξενα, ακατανόητα. Διεστραμμένα, ίσως. Όμως, *νιρλίσα*, μπορεί τώρα να είναι οι μοναδικοί φίλοι μας μέσα στην Όσβελακ. Θα μπορούσαμε να τους χρησιμοποιήσουμε προς όφελός μας.»

«Δεν έχω για φίλους ανθρώπους που είναι φίλοι του Πεινασμένου Σκοταδιού,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, και έπαψαν να το συζητούν το θέμα εκείνη τη νύχτα.

Την επόμενη μέρα συνέχισαν την πορεία τους προς τα νότια, με τον Κυνηγό της Πλάσης να τους οδηγεί. Και ταξίδεψαν αυτήν και άλλες δύο ημέρες προτού φτάσουν, το απόγευμα της τέταρτης, κοντά στην Όσβελακ χωρίς να έχουν εντοπιστεί καθόλου από τους μαχητές της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν. Εκεί χώρισαν: Ο Βέλερντιν, ο Ριλάθιρ, και ο Έρανκουρ πήραν τον στρατό της Κόμισσας και πήγαν προς τα

Δυτικά Έλη, που οι παρυφές τους ήταν πολύ κοντά, για να κρυφτούν στα βάθη τους και να περιμένουν. Προτού φύγουν, ο Βέρδαλιρ'χοκ έστειλε τα Μάτια του Δάσους σ'εκείνη την κατεύθυνση για να δει μήπως μαχητές της Βασίλισσας βρίσκονταν και εκεί. «Θα διακρίνω εύκολα τα φώτα τους μες στη νύχτα,» είπε. «Τα έλη δεν είναι τόσο πυκνά όσο τα Χαρνώθια δάση.» Κι όταν ο δασογέρακας του επέστρεψε, ο μάγος ανέφερε πως είχε δει φώτα μόνο στα χωριά των βαλτομεριτών στις παρυφές των ελών· οι λύκοι της Σφετερίστριας, κατά πάσα πιθανότητα, δεν ήταν στα Δυτικά Έλη.

Η ομάδα του Πρίγκιπα Κάλνεντουρ και της Κόμισσας των Σκιών κατευθύνθηκε νοτιοανατολικά μες στα δάση, για να ερευνήσουν τις σήραγγες που οδηγούσαν στην Όσβελακ. Δεν ήταν λίγοι στο σύνολό τους: καμιά σαρανταριά άτομα, και οι περισσότεροι πιστοί του Ιουράσκε, ακόλουθοι του Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ, που, φυσικά, πήγαιναν όπου κι ο Αρχικαλεστής: «το Πεπρωμένο τούς οδηγούσε». Ο Κάλνεντουρ εξακολουθούσε να έχει τον Σερτίνγκε μέσα του, γερά υπό τον έλεγχο του (κι εξακολουθούσε να νιώθει εξαρτημένος από τον Σιλίσβας), έτσι δεν είχαν πρόβλημα να προσπεράσουν τους βασιλικούς μαχητές – μισθοφόρους και Αγωνιστές του Βασιλείου – που περιπολούσαν τα δάση κοντά στην Όσβελακ...

Το ίδιο απόγευμα, μέσα στο Παλάτι των Σκιών, η Χαρούμενη Ριλάθιρ χόρευε ξανά. Η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ τής το είχε ζητήσει, ελπίζοντας πως μια δεύτερη μαντεία μπορεί να διευκρίνιζε μερικά από τα... θολά σημεία της πρώτης (που ήταν και τα *περισσότερα* σημεία της), αν και φοβόταν πως ίσως τα πράγματα να μπερδεύονταν πιο πολύ. Τι άλλη επιλογή είχε, όμως; Αν η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν ετοιμαζόταν για επίθεση, έπρεπε να είναι πληροφορημένη· και οι μαχητές της δεν φαινόταν να εντοπίζουν κανέναν στρατό να έρχεται από τα δάση.

Έτσι, η Χαρούμενη Ριλάθιρ χόρευε τώρα μοιάζοντας να γίνεται ένα με τις σκιές μέσα στη Μεγάλη Αίθουσα και στροβιλίζοντας τα μακριά μαύρα μαλλιά της γύρω από το γυμνό μαύρο σώμα της...

...ενώ κάτω από την Όσβελακ, στα ιερά σπήλαια του Παντοβόρου Σκότους, την ίδια στιγμή, σαν οι θεοί να ήθελαν να κάνουν κάποιο αστείο, χόρευε κι ο Αρθάκιν, ο νοσοχορευτής των Αγγέλων του Επερχόμενου, με τις κινήσεις του να ακολουθούν η μία την άλλη όπως το νερό που κυλά, λες και δεν υπήρχε τίποτα πιο φυσικό στον κόσμο.

Η νόηση της Χαρούμενης Ριλάθιρ απλωνόταν με τον χορό της...

Η νόηση του Αρθάκιν απλωνόταν με τον χορό του...

Και συναντήθηκαν!

Εκεί, σ' αυτό τον χώρο που δεν είναι χώρος, στον χώρο της σκέψης, συναντήθηκαν.

Η Ριλάθιρ αντιλήφτηκε ένα στροβιλιζόμενο σκοτάδι, μια σκοτεινή δίνη, να έρχεται προς το μυαλό της, *απορροφώντας* τις σκέψεις, απειλώντας να *απορροφήσει* όλη της τη νόηση, να την εκμηδενίσει – ή, τουλάχιστον, έτσι της φάνηκε. Και τρόμαξε όπως δεν είχε τρομάξει ποτέ της.

Ο Αρθάκιν αντιλήφτηκε μια σκιερή φιγούρα να γλιστρά μέσα στο νοητικό πεδίο όπου είχε απλωθεί το μυαλό του, μια φιγούρα σαν εισβολέας, σαν κατάσκοπος. Τι ήταν αυτή η οντότητα, μα το Ιερό Σκότος; Τον ζύγωνε απ' τα πλάγια για να τον παρακολουθήσει, για να μάθει τα μυστικά των συλλογισμών του, για να εισέλθει εκεί όπου δεν είχε δικαίωμα να εισέρχεται. Ο Αρθάκιν έπρεπε να σταματήσει τον εισβολέα – τώρα! Γύρισε και τον *χτύπησε*–

Η Ριλάθιρ αισθάνθηκε το στροβιλιζόμενο σκοτάδι να πέφτει πάνω στη νόησή της και να την *τραντάζει*–

Η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ, καθισμένη στη θέση της στο μεγάλο τραπέζι της Μεγάλης Αίθουσας, με το τζάκι με το ιερό σύμβολο του Χάρλαεθ Βοκ πίσω της, άκουσε ξαφνικά τη Χαρούμενη Ριλάθιρ να ουρλιάζει και την είδε πεσμένη στο πάτωμα.

Η Έρνελιθ τινάχτηκε όρθια. Ήταν αυτό μέρος του χορού της νόησης; Δε μπορεί να ήταν μέρος του χορού της νόησης! «Ριλάθιρ;»

Ο Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν και ο Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ, που κι αυτοί βρίσκονταν εδώ, σηκώθηκαν επίσης όρθιοι από τις θέσεις τους στο τραπέζι· και ο δεύτερος κινήθηκε πρώτος: Βάδισε προς τη Χαρούμενη Ριλάθιρ, ενώ φώναζε στους φρουρούς: «Ανάψτε τα φώτα! Ανάψτε τα φώτα της αίθουσας!» Γιατί η νοοχορεύτρια είχε ζητήσει να έχουν μόνο τα τζάκια αναμμένα όσο θα χόρευε.

Οι φρουροί αμέσως υπάκουσαν, πατώντας διακόπτες, γεμίζοντας τον χώρο με ενεργειακό φως.

Ο Σόνταλιρ άρπαξε το φόρεμα ψιθύρων της Ριλάθιρ από το πάτωμα (όπου εκείνη το είχε άφησε να πέσει κατά τον χορό της) και το έριξε επάνω της, σκεπάζοντας το γυμνό σώμα της, καθώς ήταν καθισμένη με τα γόνατα διπλωμένα και με τη μία της παλάμη στο πρόσωπό της σαν κάποιος να την είχε ραπίσει.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε ο Σόνταλιρ. «Τι έγινε;» Έκανε να τη βοηθήσει να σηκωθεί όρθια, αλλά εκείνη αποδείχτηκε ότι λίγο χρειαζόταν τη βοήθειά του.

«Δεν...» άρθρωσε, ακόμα σαστισμένη. «Δεν είμαι...» Φάνηκε συλλογισμένη, ξαφνικά τα μαύρα, λεπτά φρύδια της έσμιξαν επάνω στο μαύρο πρόσωπό της.

Η Έρνελιθ την πλησίασε επίσης, για ν'ακούσει καλύτερα τι έλεγε· αλλά ο Βόνεμιρ έμεινε πίσω, αν και χωρίς να ξανακαθίσει.

«Μια φορά μόνο...» είπε η Ριλάθιρ – τίποτα περισσότερο από ένας ψίθυρος – ενώ κρατούσε το φόρεμα ψιθύρων τυλιγμένο γύρω από τους ώμους της.

«Τι έγινε μια φορά μόνο;» τη ρώτησε η Έρνελιθ. «Τι έπαθες, μα τον Χάρλαεθ Βοκ; Ζαλίστηκες;»

«Σαν κάτι να τη χτύπησε, μου φαίνεται εμένα,» είπε ο Σόνταλιρ, «αν και... δεν καταλαβαίνω πώς...»

«Κάτι όντως με χτύπησε,» συμφώνησε η νοοχορευτριά.

«Μα δεν ήταν κανείς κοντά σου,» είπε η Έρνελιθ, παραξενεμένη.

«Ένας άλλος νοοχορευτής, νιρλίσα. Πρέπει να ήταν ένας άλλος νοοχορευτής.» Ξεροκατάπие και η παλάμη της έφυγε από το μάγουλό της, χωρίς να φαίνεται εκεί κανένα σημάδι από πραγματικό χτύπημα. «Μόνο μία φορά παλιότερα μου είχε συμβεί κάτι παρόμοιο...»

«Μα δεν ήταν κανένας άλλος νοοχορευτής εδώ, Ριλάθιρ!» είπε η Έρνελιθ. «Μόνη σου ήσουν, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!»

«Εδώ, μέσα στην αίθουσα, ναι, μόνο εγώ χόρευα τον χορό της νόησης. Αλλά μέσα στην Όσβελακ, ή κάπου κοντά στην Όσβελακ, χόρευε και κάποιος άλλος. Αυτή είναι η μόνη εξήγηση για ό,τι συνέβη. Και το ξέρω ότι *μπορεί* να συμβεί. Μου έχει ξανασυμβεί, παλιότερα. Έχει τύχει να συναντήσω, με το μυαλό μου, έναν άλλο νοοχορευτή που χόρευε την ίδια στιγμή μ'εμένα. Αλλά δεν ήταν... τόσο βίαιο. Ήταν... Απλά αντιλήφτηκα μια *παρουσία*, τότε· και αργότερα, ότανμίλησα μαζί του, διαπιστώσαμε ότι κι εκείνος χόρευε, και μου είπε ότι, ναι, είναι εφικτό το να συναντήσεις έτσι έναν άλλο νοοχορευτή.»

«Εκείνος δεν σε είχε αντιληφτεί;» ρώτησε ο Σόνταλιρ.

Η Ριλάθιρ κούνησε το κεφάλι. «Όχι.»

«Παράξενο...»

«Το πεδίο της νόησης δεν είναι όπως ο συμβατικός χώρος,» του είπε η Ριλάθιρ.

«Τώρα, όμως, αυτός ο άλλος νοοχορευτής σε κατάλαβε, έτσι; Και... τι έκανε; Σε χτύπησε, μα τους θεούς;»

Η Ριλάθιρ αποκρίθηκε: «Είδα μια... δίνη – μια κατασκότεινη δίνη – νάρχεται καταπάνω μου· αισθάνθηκα να προσπαθεί να *ρουφήξει κάθε σκέψη*. Και μετά, ναι, με χτύπησε. Κάπως. Ένωσα ένα τρομερό τράνταγμα. Σαν κάποιος να με χαστούκισε.» Άγγιξε ξανά το πρόσωπό της. «Αλλά δεν πονάω,» είπε σαν τώρα να το συνειδητοποιούσε. «Δεν πονάω.»

«Μπορείς να μας δώσεις μαντεία;» τη ρώτησε η Έρνελιθ.

«Όχι. Λυπάμαι, *νιρλίσα*· είμαι πολύ ταραγμένη τώρα. Οι σκέψεις μου έχουν... σκορπιστεί. Ό,τι κι αν πω θα είναι τελείως λάθος· είμαι σίγουρη. Θα χορέψω μια άλλη στιγμή, σύντομα, αν επιθυμείς.»

«Ποιος μπορεί να ήταν αυτός που σε χτύπησε; *Πού* μπορεί να βρίσκεται;» Η Έρνελιθ υποπτευόταν ότι ίσως να ήταν ένας από τους πράκτορες της Κόμισσας των Σκιών που κρύβονταν μες στην πόλη.

«Δε γνωρίζω,» αποκρίθηκε η Ριλάθιρ, «ούτε το ένα ούτε το άλλο. Αλλά, αναμφίβολα, ήταν κάπου κοντά.»

«Πόσο κοντά;»

«Σας είπα ήδη: μέσα στην Όσβελακ ή γύρω της.»

Αυτή δεν είναι απάντηση! σκέφτηκε η Έρνελιθ. *Δεν είναι απάντηση!*

Ο Αρθάκιν, όταν χτύπησε τον εισβολέα, αισθάνθηκε κι εκείνος να χτυπιέται – ή, μάλλον, να *σπρώχνεται* – σαν να είχε έρθει σε επαφή με κάποια στροβιλιζόμενη *δύναμη*. Η νόησή του κλυδωνίστηκε όπως το πλοίο στην ταραγμένη θάλασσα–

–και ο χορός του σταμάτησε απότομα.

Σχεδόν άκομψα.

Η Ναλτάφιρ, που τον παρακολουθούσε μαζί με τους Σκότιους Αδελφούς της, συνοφρυώθηκε. Ποτέ ξανά δεν τον είχε δει να σταματά τον χορό του τόσο άκομψα. Είχε συμβεί κάτι ασυνήθιστο;

Η Ρουμπίνη είπε: «Αρθάκιν;»

Ο μουγκός νοοχορευτής ορθώθηκε, γιατί, σταματώντας, είχε πέσει στο ένα γόνατο. Πλησίασε τον τοίχο και, πιάνοντας μια κιμωλία, άρχισε να γράφει:

ΣΥΝΑΝΤΗΣΑ ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΠΙΡΕΠΕ ΝΑ ΗΤΑΝ ΕΚΕΙ

ΕΝΑΝ ΕΙΣΒΟΛΕΑ

ΤΟΝ ΧΤΥΠΗΣΑ ΓΙΑ ΝΑ ΦΥΓΕΙ ΑΛΛΑ ΑΥΤΟ ΜΕ ΕΔΙΩΞΕ ΚΙ ΕΜΕΝΑ

ΕΙΜΑΙ ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΟΣ ΤΩΡΑ

Οι Άγγελοι του Επερχόμενου αλληλοκοιτάχτηκαν, καθώς ήταν καθισμένοι γύρω απ'το τραπέζι μέσα στο υπόγειο σπήλαιο.

«Έχει ξανασυμβεί αυτό;» ρώτησε ο Άρχοντας Άνφιρ.

«Όχι,» είπε ο Μέμντουρ με το μελανολίθινο μάτι του να γυαλίζει στο φως των δαυλών.

Ο Νίλερβιν'χοκ ρώτησε: «Τι ακριβώς συνάντησες, Αρθάκιν;»

Ο νοοχορευτής έγραψε στον τοίχο: ΔΕΝ ΞΕΡΩ.

«Μπορεί να έχει σχέση μ'αυτόν που έρχεται; Αυτόν που το Ιερό Σκότος περιμένει να φέρουμε στην αγκαλιά του;»

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΜΑΛΛΟΝ ΟΧΙ

«Δηλαδή,» ρώτησε ο Μέμντουρ, «σου επιτέθηκε κάτι άγνωστο; Μεσ στο μυαλό σου;»

ΗΡΘΕ ΣΑΝ ΕΙΣΒΟΛΕΑΣ ΝΑ ΜΑΘΕΙ ΤΙΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΟΥ ΝΑ ΚΛΕΨΕΙ ΜΥΣΤΙΚΑ

«Κάποιος δαίμονας θα ήταν, Νίλερβιν,» είπε η Ρουμπίνη. «Πρέπει να τον βρεις και να τον διώξεις!»

Ο Νίλερβιν'χοκ το αμφέβαλλε, και φαινόταν. «Δε νομίζω πως ήταν πνευματική οντότητα η οποία βρίσκεται μέσα σε τούτο τον χώρο. Αλλά... ας δούμε.» Σηκώθηκε όρθιος, πιάνοντας από δίπλα το κοντό ραβδί του που ήταν γεμάτο μικροσκοπικά κάτοπτρα, κρυστάλλους, κυκλώματα, και θραύσματα μελανόλιθου. Ο Νίλερβιν είχε ανακαλύψει ότι ο μελανόλιθος μπορούσε, μέσω της πίστης του στο Ιερό Σκότος, να τον βοηθά να εστιάζει τις σκέψεις του καλύτερα, ενισχύοντας έτσι τη μαγεία του. Δεν ήταν κάτι γνωστό γενικά στους μάγους του τάγματος των Διαλογιστών.

Ο Νίλερβιν'χοκ έκανε τώρα ένα Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως χρησιμοποιώντας τη δύναμη των μελανολίθινων θραυσμάτων, που η ζωή τους δεν τελείωνε με τη χρήση όπως των κρυστάλλων που προέρχονταν από τα Οδοντωτά Όρη, γιατί ο μελανόλιθος δεν ενίσχυε τα ξόρκια με ενεργειακό τρόπο: τελείως διαφορετική ήταν η επίδρασή του.

Ύστερα από μερικές στιγμές, ο Νίλερβιν'χοκ είπε στους Σκότιους Αδελφούς του: «Δεν υπάρχει καμιά πνευματική οντότητα εδώ,» και κάθισε ξανά στην καρέκλα του.

«Τι ήταν, τότε, αυτό που συνάντησε ο Αρθάκιν;» ρώτησε ο Άλνεντιρ, που μέχρι στιγμής ήταν σιωπηλός.

«Δεν ξέρω. Το μυαλό ενός νοοχορευτή απλώνεται μακριά όταν χορεύει. Δεν είναι ανάγκη αυτό που συνάντησε να ήταν εδώ μέσα.»

«Κάποια πνευματική οντότητα κάπου άλλου στην Όσβελακ;»

«Ίσως.»

Η Ρουμπίνη είπε: «Αυτό δεν έχει ξανασυμβεί. Πρέπει νάχει σχέση με τον Αναμενόμενο.»

Ο Αρθάκιν έγραψε στον τοίχο:

OXI ME TON ANAMENOMENO

ΜΑΛΛΟΝ OXI

«Ό,τι κι αν ήταν,» είπε ο Άρχοντας Άνφιρ, «πρέπει να μάθουμε αν ο Αναμενόμενος είναι κοντά. Μπορείς να ξαναχορέψεις;» ρώτησε τον Αρθάκιν.

ΣΕ ΛΙΓΟ

«Ωραία. Θα περιμένουμε.» Ο Άνφιρ ήπιε μια γουλιά από το κρασί στην κούπα του. Είπε: «Αν, όπως υποπτευόμαστε, ο Αναμενόμενος έρχεται με την παλιά αδελφή μου» (κάθε συγγένεια πριν από τη γνώση του Ιερού Σκότους ήταν παλιά για τους Αγγέλους του Επερχόμενου), «τότε θα μπει στην πόλη από τις σήραγγες...»

«...οι οποίες φρουρούνται τώρα από τους λύκους της Βασίλισσας.» Ο Μέμντουρ έριξε μια λοξή ματιά στον Άλνεντιρ.

Εκείνος γέλασε καθώς κάπνιζε αρωματικό καπνό μέσα σε στριμμένο τσιγάρο. «Και νομίζεις ότι αυτό θα σταματήσει την Κόμισσα των Σκιών;»

Η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ είπε: «Αυτός ο νοοχορευτής πρέπει να είναι ένας από τους πράκτορες της Κόμισσας των Σκιών.»

Τώρα, μπροστά της, γύρω απ'το τραπέζι της Μεγάλης Αίθουσας, ήταν συγκεντρωμένοι ο Βόνεμιρ, ο Σόνταλιρ, η Ήλναϊθ, ο Κασλάριν, και ο Αρθάκιν'μορ.

«Δεν αποκλείεται, νιρλίσα,» αποκρίθηκε η Ήλναϊθ, που η Έρνελιθ ακόμα δεν ήξερε κάτι περισσότερο γι'αυτήν πέρα από το ότι ήταν βοηθός του Βόνεμιρ του Θαλασσινού – πράγμα που, ουσιαστικά, δεν έλεγε τίποτα. Η γυναίκα, πάντως, πρέπει να ήταν κατάσκοπος, υποπτευόταν η Έρνελιθ· ή, τουλάχιστον, να είχε τέτοιου είδους γνώσεις. «Αλλά δεν αλλάζει κάτι σημαντικό στην κατάσταση. Εξακολουθούμε να μη μπορούμε να βρούμε κανένα ίχνος τους και κανένα κρυφό πέρασμα μέσα στο παλάτι πέρα από αυτό που ξέρεις ήδη – αυτό που σας έδειξε ο Άλνεντιρ.»

Τις τελευταίες ημέρες, ερευνούσαν το Παλάτι των Σκιών από πάνω ως κάτω, χωρίς αποτέλεσμα. Ούτε στα μπουντρούμια δεν είχαν καταφέρει να βρουν κρυφό πέρασμα, αν και η Έρνελιθ έλεγε πως κάποιο

πρέπει να ήταν εκεί, αλλιώς πώς είχε δραπετεύσει ο Άνφιρ αλ Νασόλντουν;

Η απόδραση του αδελφού της Κόμισσας ήταν ακόμα ένα θέμα που φαινόταν να απασχολεί πολύ τον Βόνεμιρ και την Ήλναϊθ – όπως, φυσικά, απασχολούσε και την Έρνελιθ, αν και, τελευταία, είχε γλιτρήσει από το μυαλό της καθώς πιο άμεσα προβλήματα ήταν εκεί. Ο Βόνεμιρ έλεγε πως η απόδραση του Άνφιρ ήταν ίσως πιο ανησυχητική από την εισβολή του Άλνεντιρ, που δεν ήταν βέβαιο αν ήταν εχθρός τους ή όχι· γιατί η απόδραση του Άνφιρ σήμαινε ότι οι πράκτορες της Κόμισσας είχαν σίγουρα πρόσβαση στο Παλάτι των Σκιών. Έμπαιναν και έβγαιναν με τρόπο άγνωστο στους ανθρώπους της Βασίλισσας. «Μπορεί κάποια στιγμή να τους βρούμε ανάμεσά μας, να μας επιτίθενται.»

Η Ήλναϊθ συμφωνούσε. Γι'αυτό κιόλας είχαν γεμίσει τους διαδρόμους και τις αίθουσες του παλατιού με φρουρούς – μισθοφόρους και Αγωνιστές του Βασιλείου.

Η Έρνελιθ αισθανόταν να είναι Προσωρινή Αρχόντισσα της Όσβελακ μόνο τυπικά. Ο Βόνεμιρ φαινόταν να παίρνει όλες τις αποφάσεις, μαζί με την Ήλναϊθ. Και η Έρνελιθ δεν νόμιζε ότι της άρεσε αυτό, καθόλου. Αλλά έλεγε στον εαυτό της ότι δεν ήταν παρά προσωρινό, ώσπου να ηρεμήσει εδώ η κατάσταση. Η Βασίλισσα, σίγουρα, θα έδινε την Κομητεία σ'εκείνη. Ο Βόνεμιρ αποκλείεται να ήθελε να γίνει Κόμης της Όσβελακ, και ούτε η Ήλναϊθ φαινόταν να έχει τέτοιες φιλοδοξίες.

Τώρα, μέσα στο σούρουπο, η Έρνελιθ είπε: «Αν έχουν νοοχορευτή, ίσως αυτό να εξηγεί κάποιες από τις μυστηριώδεις γνώσεις τους – για το παλάτι, και όχι μόνο.»

«Δεν το νομίζω,» διαφώνησε ο Βόνεμιρ. «Τα λόγια των νοοχορευτών δεν είναι ποτέ ξεκάθαρα. Το ξέρεις, Έρνελιθ.

»Εμένα δεν με προβληματίζει και τόσο αυτό που συνέβη σήμερα με τη Ριλάθιρ, ούτε το ότι οι πράκτορες της Κόμισσας πιθανώς να έχουν έναν νοοχορευτή ανάμεσά τους. Εκείνο που με προβληματίζει είναι αυτό που λέει και η Ήλναϊθ: ότι ακόμα δεν έχουμε βρει ούτε ίχνος τους ούτε κρυφό πέρασμα μας στο παλάτι.»

Η Ήλναϊθ είπε: «Πρέπει να τους στήσουμε παγίδα, ώστε να μας αποκαλυφτούν από μόνοι τους.»

Ο Βόνεμιρ έστρεψε το βλέμμα του επάνω της. «Τι παγίδα; Στους δρόμους της πόλης, εννοείς;»

«Ναι. Προχτές χτύπησαν πάλι μια από τις περιπολίες μας.»

«Έχεις καταλάβει τι τους προσελκύει; Γιατί εμένα μού φαίνεται ότι επιτίθενται τυχαία.»

«Τυχαία μού φαίνεται κι εμένα ότι επιτίθενται, Άρχοντά μου. Όμως, αν δεν τους στήσουμε παγίδα με κάποιο τρόπο, δεν νομίζω ότι ποτέ θα βρούμε τα ίχνη τους. Οι μαχητές μας δεν μοιάζει να μπορούν να τους αντιμετωπίσουν.»

«Αυτό σημαίνει πως δεν έχεις κάτι συγκεκριμένο να προτείνεις;»

«Όχι, ακόμα δεν έχω κάτι συγκεκριμένο να προτείνω. Εκτός... εκτός ίσως από μια πολύ γενική ιδέα.»

Την περίμεναν όλοι να συνεχίσει.

«Θα μπορούσαμε,» είπε η Ήλναϊθ, «να κάνουμε κάτι μη αναμενόμενο, κάτι που θα τους παραξενέψει. Ίσως αυτό να τραβούσε την προσοχή τους αρκετά ώστε να φανούν απρόσεχτοι.»

«Τι “μη αναμενόμενο” να κάνουμε;» ρώτησε η Έρνελιθ.

«Μια νύχτα να μην υπάρχει *καμία* περιπολία στους δρόμους της Όσβελακ. Ή να υπάρχει μόνο μία.»

«Αποκλείεται να της επιτεθούν. Θα καταλάβουν ότι κάτι περίεργο συμβαίνει.»

Ο Βόνεμιρ είπε: «Θα αναρωτηθούν τι έχουμε στο μυαλό μας και φερόμαστε σαν τρελοί.»

«Ακριβώς,» συμφώνησε η Ήλναϊθ, και τα μάτια της γυάλισαν κατεργάρικα σαν κόρης του Ιουράσκε. «Ακριβώς, Άρχοντά μου.»

«Και αυτό ίσως να τους κάνει να προσπαθήσουν να μάθουν τι γίνεται...» συνέχισε ο Βόνεμιρ.

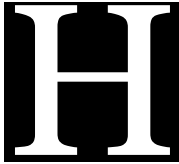
Η Ήλναϊθ κατένευσε, υπομειδώντας με αργυροβαμμένα χείλη.

«Θα το σκεφτούμε,» είπε ο Βόνεμιρ. «Ίσως να αξίζει να το επιχειρήσουμε, ελλείψει καλύτερου σχεδίου.»

Η Έρνελιθ συλλογίστηκε: *Να αδειάσουμε τους δρόμους από περιπολίες; Φοβόταν ότι κάτι τραγικό μπορεί να συνέβαινε. Αλλά υποπτευόταν πως ακόμα κι αν εκείνη διαφωνούσε ο Άρχοντας Βόνεμιρ πάλι θα δοκίμαζε το σχέδιο της Ήλναϊθ. Δικός του ήταν ο τελευταίος λόγος στην Όσβελακ τούτες τις ημέρες...*

Κεφάλαιο 5

Η Γνωστή Σήραग्γα και το Άγνωστο Άνοιγμα

Κόμισσα των Σκιών, έχοντας, όπως κι οι περισσότεροι από τους υπόλοιπους, κατεβεί από τον γιγαντόλυκό της, παραμέρισε τη βλάβιση με τα γαντοφορεμένα χέρια της αποκαλύπτοντας ένα άνοιγμα δίπλα στους βράχους. «Αυτή η σήραग्γα,» είπε, «οδηγεί στο Πλάι της Όχθης, τη βορειοδυτικότερη συνοικία της Όσβελακ, μακριά από το Παλάτι των Σκιών.»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε. «Θυμάμαι, *νιρλίσα*.» Είχαν κοιτάξει και ξανακοιτάξει, δεκάδες φορές, τον χάρτη της Όσβελακ προκειμένου να εκπονήσουν κάποια στρατηγική.

«Θα την ερευνήσουμε πρώτη αυτή τη σήραग्γα,» είπε η Χάνκαθιρ. «Αλλά, προτού μπούμε, θα στείλω μέσα τον δαίμονά μου, τον Άναρ-θρο Ψίθυρο των Σκοτεινών Δέντρων, που—»

«Περίμενε, *νιρλίσα*,» παρενέβη η Σιράλια'χοκ ωλ Κίριβεμ, που τώρα κρατούσε ένα μακρύ ραβδί όπως αυτά που κρατάνε συνήθως οι μάγοι του τάγματος των Διαλογιστών, γεμάτο κατά το ένα τρίτο με κρυστάλλους, μικροσκοπικά κάτοπτρα, και κυκλώματα. Ένα ραβδί που, μέχρι στιγμής, η Σιράλια είχε κρυμμένο. «Οι πνευματικές οντότητες μπορούν να ανιχνευθούν. Θα ερευνήσω εγώ τον χώρο μπροστά μας μ'ένα Ξόρκι Εντοπισμού Νοητικής Δραστηριότητας – που δεν μπορεί να ανιχνευθεί.»

Η Χάνκαθιρ ένευσε. «Σωστή σκέψη. Κάνε το, Σιράλια.»

Η Σιράλια'χοκ υποτονθόρυσε μερικές λέξεις στη γλώσσα της μαγείας, και οι κρύσταλλοι επάνω στο ραβδί της στραφτάλισαν, καθώς έστελνε τη νόσή της μέσα στη σήραग्γα για να ερευνήσει αν υπήρχαν ενεργά μυαλά εκεί κάτω.

Ο Κάλνεντουρ και οι άλλοι περίμεναν, έχοντας το νου τους για οτιδήποτε ύποπτο μπορεί να πλησίαζε από γύρω, από το δάσος ή τις παρυφές των Δυτικών Ελών. Εξακολουθούσε να υφίσταται κίνδυνος από περιπολίες μαχητών της Βασίλισσας.

Ο Κάλνεντουρ δεν είχε ακόμα διώξει τον Σερτίνγκε· τον κρατούσε μες στην ψυχή του, υπό την κυριαρχία του, ενώ χρησιμοποιούσε τον Πολλαπλό Βρόχο του Σιλίσβας κι ένιωθε σαν να έπαιζε το παιχνίδι του Σιγηλού Δαίμονα, ή σαν εξαρτημένος από κάποια ουσία. Δε μπορούσε, όμως, να απομακρύνει ακόμα το Θηρίο της Πλάσης· ίσως να του χρειαζόταν.

Η Σιράλια΄χοκ είπε σύντομα: «Δεν υπάρχουν φρουροί κοντά στο άνοιγμα της σήραγγας, ούτε και παρακάτω. Άπλωσα τις αισθήσεις μου όσο μπορούσα. Δε βρήκα καμιά σκεπτόμενη οντότητα.»

Ο Θόρεντιν είπε: «Ή δεν ξέρουν για τούτη σήραγγα ή έχουν φρουρούς στην άλλη μεριά της – στην Όσβελακ.»

«Ας υποθέσουμε ότι ξέρουν για τη σήραγγα,» είπε η Χάνκαθιρ. Και στράφηκε στον Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ: «Αρχικαλεστή, εμείς θα κατεβούμε. Εσύ κι οι δικοί σου, μπορείτε να μείνετε εδώ για να φυλάτε τους γιγαντόλυκούς μας; Δεν το κρίνω σκόπιμο να τους κατεβάσουμε στη σήραγγα.»

«Θέλω να συνοδέψω τον Πρίγκιπα, *νιρλίσα*.»

«Δεν είναι, όμως, ανάγκη όλοι οι άνθρωποί σου να έρθουν μαζί μας.»

Και ο Θόρεντιν πρόσθεσε: «Θα μας δυσκολέψουν αν έρθουν όλοι μαζί μας. Ανιχνευτική επιχείρηση είναι, μα τον Νούρκας! Όσο λιγότεροι είμαστε τόσο το καλύτερο. Δεν χρειάζεται κανένας από τους ακόλουθούς σου να έρθει, Αρχικαλεστή. Το πολύ οκτώ άνθρωποι πρέπει να κατεβούν στη σήραγγα – κι αυτό απλά και μόνο για να υπάρχει κάποια ασφάλεια, σε περίπτωση που δεχτούμε επίθεση. Δεν πάμε κάτω για να εμπλακούμε.»

«Συμφωνώ,» είπε η Χάνκαθιρ.

Ο Κάλνεντουρ στράφηκε στον Νέλδουρ. «Μείνε εδώ. Είναι το καλύτερο. Ίσως το Πεπρωμένο γι' αυτό να σε έστειλε, και όχι για κανέναν άλλο λόγο. Θα με εξυπηρετήσεις περισσότερο έτσι.»

Ο Νέλδουρ φάνηκε διστακτικός προς στιγμή, αλλά τελικά κατένευσε. «Εντάξει, Πρίγκιπα. Όπως θέλεις εσύ.»

Και αποφασίστηκε σύντομα να κατεβούν στη σήραγγα οι εξής: η Χάνκαθιρ, ο Θόρεντιν, η Ζαφειρία (επειδή επέμενε, και η Χάνκαθιρ έτσι κι αλλιώς το θεωρούσε πιο ασφαλές να την έχει από κοντά – αν και αυτό δεν της το είπε), ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος, η Σιράλια΄χοκ ωλ Κίριβεμ, ο Κάλνεντουρ, η Λουκία (που δεν δεχόταν, σε

καμία περίπτωση, να μείνει επάνω), και η Ζέρκιλιθ (που, επίσης, ήθελε οπωσδήποτε να είναι στο πλευρό του Πρίγκιπα).

Η Ακνάριθ'λι είπε: «Πρέπει να έρθω κι εγώ.»

«Θα είμαστε εννιά τότε,» διαφώνησε ο Θόρεντιν. «Πολλοί.»

«Ένας άνθρωπος παραπάνω δεν κάνει διαφορά,» είπε άγρια η Ακνάριθ, ατενίζοντάς τον με το διαπεραστικό μαύρο βλέμμα της. «Και ίσως να χρειαστείτε τη μαγεία μου.»

Ο Έλκερθιν, όμως, κούνησε το κουκουλωμένο κεφάλι του προς τη μεριά της. «Όχι. Μείνε πάνω, Ακνάριθ. Κι ετούτοι εδώ μπορεί να σε χρειαστούν» – έδειξε τον Νέλδουρ και τους άλλους. «Κυκλοφορούν πνεύματα στα δάση, θηρία, και άτριχοι λύκοι της Σφετερίστριας.»

Η μάγισσα και έρεια του Σερτίνγκε εξακολουθούσε να φαίνεται να διαφωνεί, αλλά δεν έφερε αντίρρηση στον αρχηγό των Ανυπότακτων. Έμεινε μαζί με τους άλλους τρεις Ανυπότακτους και τους υπόλοιπους που θα περίμεναν έξω από το άνοιγμα: τους πιστούς του Ιουράσκε, τη Ζιρίνα, τον Βέρδαλιρ'χοκ, τον Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ, τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ, τον Νάθλεδιρ αλ Μακμάρνουν, και τον Έλβεντιρ ωλ Ζαλ-τάρεμ.

Ο Κάλνεντουρ (με τον Δεξή και την Αριστερή γαντζωμένους νευρικά στους ώμους του), η Χάνκαθιρ, και οι άλλοι πέρασαν το στόμιο πλάι στους βράχους και μπήκαν στη σήραγγα, έχοντας μόνο έναν φακό αναμμένο, τον οποίο κρατούσε ο Θόρεντιν. Περισσότερα φώτα θεωρούσαν ότι θα ήταν επικίνδυνα.

Η Σιράλια'χοκ έκανε πάλι Ξόρκι Εντοπισμού Νοητικής Δραστηριότητας, στέλνοντας τις μαγικά διευρυμένες αισθήσεις της μπροστά, όσο πιο μακριά μπορούσε. Δε φαινόταν να έχει ιδιαίτερο πρόβλημα να χρησιμοποιεί τη μαγεία της και, συγχρόνως, να βαδίζει. Η αυτοσυγκέντρωσή της ήταν ισχυρή.

Η Χάνκαθιρ, αντιθέτως, δεν έστειλε τον δαίμονά της μέσα στη σήραγγα γιατί έπρεπε να σταθεί για να το κάνει αυτό αν ήθελε να αντιλαμβάνεται τον χώρο μέσω των αισθήσεων του Άναρθρου Ψιθύρου των Σκοτεινών Δέντρων.

Όλοι είχαν όπλα στα χέρια τους, για παν ενδεχόμενο, αλλά όχι πυροβόλα. Τα πυροβόλα έκαναν πολλή φασαρία. Κρατούσαν, οπότε, λεπίδες και ενεργοβόλα. Η Λουκία είχε, από πριν, ντυθεί με την οργανική στολή ενδυνάμωσης που κουβαλούσε μαζί της από την Υπερυδάτια. Η Ζαφειρία είχε επίσης ντυθεί με τη δική της οργανική στολή ενδυνάμωσης.

Ο Ακατάλυτος περιφερόταν σαν δαιμονική σκιά κοντά στα πόδια της ομάδας και πλάι στα τοιχώματα της σήραγγας – πότε δεξιά, πότε αριστερά.

Ο Κάλνεντουρ αισθανόταν το Θηρίο της Πλάσης να μην έχει και τόσο μεγάλη δύναμη εδώ όσο στα δάση. Αισθανόταν πως η δύναμή του, μάλλον, του ήταν άχρηστη σε τέτοιο περιβάλλον· αλλά έπρεπε να κάνει τον ψυχονοητικό κόπο να το κρατά υπό την κυριαρχία του. Το έδωξε, λοιπόν – κι άκουσε το οργισμένο μουγκρητό του. Επίσης, έπαψε να χρησιμοποιεί τον Πολλαπλό Βρόχο του Σιλίσβας. Ένωσε το μυαλό και την ψυχή του να ελευθερώνονται συγχρόνως. Να δημιουργείται χώρος μέσα του, τον οποίο μπορούσε να εκμεταλλευτεί όπως αλλιώς ήθελε.

Και δεν άργησε να αντιληφτεί μια πελώρια, μια γιγάντια παρουσία κάπου κοντά... Αλλά πού ακριβώς; Δεξιά; Αριστερά; Από κάτω; Ήταν μια παρουσία πέρα από οποιαδήποτε ανθρώπινη κατανόηση, και σκοτεινή – ένα σκοτάδι που, χυδαία, αγνοούσε το φως. Ένα σκοτάδι που πεινούσε.

Ο Κάλνεντουρ κατάλαβε τι παρουσία ήταν αυτή.

Σκέφτηκε: *Η Κόμισσα έχει δίκιο. Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι δεν μπορεί να είναι μακριά.*

Το Παντοβόρο Σκότος... ήταν εδώ μέσα... κάπου... και ζητούσε τον Κάλνεντουρ. Τον καλούσε – να το υπηρετήσει, να καταβροχθιστεί από αυτό, για να μάθει πόσο καταδικασμένος ήταν τούτος ο κόσμος, αλλά συγχρόνως να καταβροχθίσει κι εκείνος το Σκοτάδι, να το πάρει μέσα του, να γίνουν ένα, να γίνει ο Σκοτοδότης, ο Καταστροφέας του Κόσμου.

Ο Κάλνεντουρ έσπρωξε αυτή τη δαιμονική παρουσία μακριά από τη νόησή του, γιατί αισθανόταν πως και η παραμικρή επαφή μαζί της τον μόλυνε. Την απομάκρυνε χρησιμοποιώντας τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου, προσπαθώντας να αποφύγει τη χρήση του Πολλαπλού Βρόχου, γιατί και ο Σιλίσβας ήταν ακόμα μια παγίδα.

Το Παντοβόρο Σκότος είναι εδώ μέσα, σκέφτηκε, και είναι πολύ ισχυρό...

Αισθάνθηκε έναν παγερό τρόπο να τον καταλαμβάνει, έναν τρόπο που μπορεί να βγει μόνο μέσα από ζοφερούς εφιάλτες – αλλά τον απομάκρυνε κι αυτόν από το μυαλό του, βίαια. Κι ο τρόμος έφυγε σαν πυρετός, σαν αρρώστια, αφήνοντας τον Κάλνεντουρ με λαιμό ξερό, αναπνοή γρήγορη, και σώμα κάθιδρο κάτω από τα ρούχα του.

Ο νοοχορευτής του Σκότους σταμάτησε τον χορό του, πήρε την κιμωλία από το τραπέζι, κι έγραψε στον τοίχο του σπηλαίου:

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΠΡΟΣΜΕΝΕΙ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ ΤΩΡΑ

«Ο Αναμενόμενος,» είπε η Ρουμπίνη. «Ήρθε.»

«Δεν ήταν τυχαίο,» είπε η Ναλτάφιρ, «που το Ιερό Σκότος οδήγησε τον Αρθάκιν σε χορό απόψε – ό,τι κι αν ήταν εκείνη η προηγούμενη παρουσία που συνάντησε.»

Ο Μέμντουρ σηκώθηκε όρθιος. «Πάμε να ελέγξουμε τις εισόδους.»

Ο Νίλερβιν'χοκ είπε: «Αν ο Αναμενόμενος ήρθε μαζί με την Κόμισσα των Σκιών, όπως υποθέτουμε, τότε αρκεί να βρούμε εκείνη. Και την όψη της την ξέρω καλά.» Άρθρωσε τα λόγια για ένα Ξόρκι Ανιχνεύσεως, και οι κρύσταλλοι επάνω στο κοντό ραβδί του γυάλισαν.

Η Χάνκαθιρ είπε, χαμηλόφωνα: «Αν και υπάρχει μικρή πιθανότητα να έχουν προλάβει να το κάνουν αυτό, ίσως να έχουν τοποθετήσει αισθητήρες στα τοιχώματα της σήραγγας–»

«Αποκλείεται να έχουν προλάβει,» είπε ο Θόρεντιν.

«Καλό θα ήταν να το ελέγξω, όμως. Σταθείτε λίγο.» Η Χάνκαθιρ μουρμούρισε ένα Ξόρκι Εντοπισμού Αισθητήρων, ενώ όλοι είχαν πάψει να κινούνται γύρω της.

Ύστερα από λίγο είπε: «Δε βλέπω να υπάρχει κάτι. Ας προχωρήσουμε. Δυστυχώς δεν μπορώ να κινούμαι και να χρησιμοποιώ αυτό το ξόρκι συγχρόνως.» Δεν ήταν της ειδικότητας του τάγματός της· δεν ήταν Τεχνομαθής, αλλά Δεσμοφύλακας. Δεν ήξερε και τόσο καλά το Ξόρκι Εντοπισμού Αισθητήρων. Με το ζόρι το είχε θυμηθεί τώρα ώστε να το χρησιμοποιήσει. Πόσα χρόνια είχε να το κάνει; Από τότε που το είχε πρωτομάθει; Όχι· το είχε κάνει και μετά. Αλλά, ως Κόμισσα της Όσβελακ, δεν ήταν γενικά ένα ξόρκι που της χρειαζόταν.

Συνέχισαν να προχωρούν μέσα στο υγρό υπόγειο πέρασμα που το έδαφος του ήταν λασπώδες, και όχι τυχαία: βρισκόταν κάτω από τις παρυφές των Δυτικών Ελών, όπως όλοι ήξεραν είτε από παλιά είτε έχοντας δει τη σήραγγα στον χάρτη της Όσβελακ.

Η Σιράλια'χοκ εξακολουθούσε να έχει τις αισθήσεις της απλωμένες, χρησιμοποιώντας απροβλημάτιστα Ξόρκι Εντοπισμού Νοητικής Δραστηριότητας ενώ βιάδιζε.

Ο Κάλνεντουρ ακόμα αισθανόταν την παρουσία του Σκοταδιού πολύ έντονη. *Τι μέρος είναι αυτό; σκέφτηκε. Η Χάνκαθιρ και οι δικοί*

της δεν έχουν ιδέα τι μέρος είναι αυτό, μα τον Νούρκας! Έλεγαν πως είχαν μόνο κάποιες υποψίες μέχρι στιγμής για δραστηριότητα Σκοτεινών Ακόλουθων μες στην πόλη τους, πως φήμες κυκλοφορούσαν... Φήμες... Το Πεινασμένο Σκοτάδι είναι πανίσχυρο εδώ κάτω. Θα έπρεπε να είχαν ακούσει κάτι περισσότερο από φήμες.

Ο Κάλνεντουρ δυσκολευόταν να συγκεντρωθεί νιώθοντας αυτή τη δαιμονική παρουσία να τον καλεί από παντού... Να χρησιμοποιούσε τον Πολλαπλό Βρόχο; Να ζητούσε βοήθεια από τον Σιλίσβας; Όχι, δεν ήταν αυτή η λύση. Προσπάθησε να αρκεστεί στις διδαχές του Γέρου του Ανέμου. Επαρκούσαν για να κρατάνε υπό έλεγχο τη φαρμακερή οργή της Έχιδνας στην Υπερυδάτια· γιατί να μην επαρκούσαν και για να κρατάνε μακριά την επίδραση του Παντοβόρου Σκότους στη Μοργκιάνη;

«Σταθείτε! Κάποιοι είναι παρακάτω.» Η ψιθυριστή φωνή της Σιράλια'χοκ ωλ Κίριβεμ τούς έκανε όλους να σταματήσουν αμέσως.

«Φρουροί;» ρώτησε ο Θόρεντιν.

«Κατά πάσα πιθανότητα. Δε μπορώ να ξέρω τέτοιες λεπτομέρειες.»

«Πόσοι;»

«Μισή ντουζίνα πρέπει να είναι.»

Η Χάνκαθιρ είπε: «Φρουρούν την είσοδο της σήραγγας από τη μεριά της πόλης, τελικά... Νομίζεις ότι μας έχουν αντιληφτεί, Σιράλια;»

«...Δε μπορώ να είμαι σίγουρη, νιρλίσα, αλλά μάλλον όχι. Δεν έρχονται προς τη μεριά μας· είναι σταθεροί στις θέσεις τους. Η νοητική τους δραστηριότητα δεν προδίδει κάτι άλλο.»

Η Χάνκαθιρ στράφηκε προς όλους. «Εντάξει,» είπε, «τώρα ξέρουμε, νομίζω, ό,τι χρειάζεται. Δεν υπάρχει λόγος να συνεχίσουμε· απλά θα κινδυνέψουμε να εμπλακούμε με τους φρουρούς. Και δεν είναι καλό να ειδοποιήσουμε την Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ για την παρουσία μας.»

«Συμφωνώ,» είπε ο Κάλνεντουρ, που ακόμα αισθανόταν την παρουσία του Πεινασμένου Σκοταδιού πολύ ισχυρή. «Πάμε στις άλλες σήραγγες, να δούμε τι συμβαίνει κι εκεί.»

Η Χάνκαθιρ κατένευσε.

Η Σιράλια'χοκ είπε, ξαφνικά: «Κάποιος άλλος είναι εδώ!» έντονα αλλά όχι μεγαλόφωνα. Προφανώς εξακολουθούσε να χρησιμοποιεί τη μαγεία της παρότι λίγο πιο πριν μιλούσε. Ήταν συνοφρυωμένη, τα μάτια της στενεμένα. «Από... εκεί.» Έδειξε, με το ραβδί της, το τοίχωμα αριστερά τους.

Και η Χάνκαθιρ συνοφρυώθηκε, παραξενεμένη, ενώ άπαντες σιωπούσαν περισσότερο απ'ό,τι ήταν ήδη σιωπηλοί.

«Δεν υπάρχει τίποτα από αυτή τη μεριά, Σιράλια,» είπε η Κόμισσα των Σκιών.

«Κάποιος είναι, όμως, εκεί, *νιρλίσα*. Ένας νους.»

«Η σήραγγα δεν διακλαδίζεται· δεν έχει πλευρικά ανοίγματα πουθενά.»

Ο Θόρεντιν ρώτησε τη μάγισσα: «Μήπως εντοπίζεις κάποιο ζώο; Κάποιο ποντίκι, κάποια νυχτερίδα; Κάτι τέτοιο;»

«Το Ξόρκι Εντοπισμού Νοητικής Δραστηριότητας δεν εντοπίζει τα μυαλά ζώων· εντοπίζει μόνο ανώτερη νοητική δραστηριότητα. Και... αν και αυτή... αυτή η νοητική δραστηριότητα προς τα εκεί» – έδειχνε πάλι το αριστερό τοίχωμα με το ραβδί της – «είναι λίγο... ασυνήθιστη, νομίζω... είναι ανθρώπινη, ωστόσο. Σίγουρα είναι άνθρωπος. Και είναι κοντά μας. Πολύ κοντά.»

«Αδύνατον!» είπε η Χάνκαθιρ.

«Προς τα πού είναι, ακριβώς, αυτός ο άνθρωπος;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ τη Σιράλια. «Προς τη μεριά των φρουρών ή προς την άλλη μεριά;»

«Προς την άλλη μεριά. Αλλά όχι μακριά μας.»

Ο Κάλνεντουρ σκέφτηκε: *Το Παντοβόρο Σκότος εδώ μέσα... Σκοτεινοί Ακόλουθοι...* Αισθανόταν ακόμα ζαλισμένος από αυτή τη δαιμονική παρουσία γύρω τους, την οποία καταφανώς μόνο εκείνος αντιλαμβάνονταν.

«Πάμε, τότε, προς τα εκεί,» είπε, «να δούμε. Έτσι κι αλλιώς θα επιστρέψαμε τώρα.» Έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στη Χάνκαθιρ...

...η οποία, ακόμα παραξενεμένη – έκδηλο από την όψη της στο ασθενικό φως του φακού του Θόρεντιν – κατένευσε. «Πάμε, Πρίγκιπά μου.»

Άρχισαν ν'ακολουθούν τη σήραγγα αντίστροφα, και ο Κάλνεντουρ ζήτησε από τη Σιράλια: «Πες μας όταν είμαστε δίπλα του, ή όσο το δυνατόν πιο κοντά του.»

«Ναι.»

Και δεν άργησε να μιλήσει: «Εδώ! Είναι πίσω από εκεί,» δείχνοντας πάλι την ίδια πλευρά της σήραγγας, που τώρα, καθώς είχαν αλλάξει πορεία, ήταν δεξιά τους.

Η Χάνκαθιρ είπε: «Όπως βλέπεις, δεν υπάρχει άνοιγμα.»

«Εκεί είναι, όμως.»

«Πρέπει να υπάρχει κάποιο άνοιγμα που δεν γνωρίζετε, *νιρλίσα*,» είπε ο Κάλνεντουρ. Και, με το Φιλί της Έχιδνας στο χέρι και τα δυο φτερωτά ερπετά γαντζωμένα στους ώμους του, πλησίασε το τοίχωμα. «Κάποιο κρυφό άνοιγμα.»

«Αυτές τις σήραγγες τις ξέρουμε από πολύ παλιά, Πρίγκιπά μου...»

Ο Κάλνεντουρ άγγιξε τις πέτρες με το ελεύθερο χέρι του: υγρές, γεμάτες λειχήνες. Ήταν εδώ κάτι που να ανοίγει, κάπως; αναρωτήθηκε.

Η Λουκία πλησίασε πίσω του, φοβούμενη ότι τίποτα κακό μπορεί να συνέβαινε. Στα χέρια της ήταν ένα σπαθί κι ένα ενεργοβόλο πιστόλι.

Ξαφνικά, μπροστά στον Κάλνεντουρ, ο βράχος *υποχώρησε*. Έγειρε προς τα μέσα με κάποιο κρυφό μηχανισμό. Και ο Κάλνεντουρ νόμιζε πως είδε, στα όρια της ακτινοβολίας του φακού του Θόρεντιν, κάποιον να γυρίζει και να φεύγει, να χάνεται στα σκοτάδια.

Η Σιράλια είπε: «Απομακρύνεται τώρα – γρήγορα!» ενώ η Χάνκαθιρ σύριζε ξαφνιασμένη: «Μα τον *Νούρκας*!»

Ο Κάλνεντουρ πέρασε το άνοιγμα, βγάζοντας από μια από τις πολλές εσωτερικές τσέπες της κάπας του έναν φωτόλιθο.

Η Λουκία τον ακολούθησε πάλι. «Περίμενε! Κάποιος το άνοιξε *επίτηδες* – είναι παγίδα!»

Η ακτινοβολία του φωτόλιθου έδιωξε το σκοτάδι, αποκαλύπτοντας ένα υπόγειο πέρασμα που έμοιαζε φυσικό. Κανένας άνθρωπος δεν φαινόταν.

Η Χάνκαθιρ και οι υπόλοιποι ακολούθησαν τον Κάλνεντουρ και τη Λουκία μπαίνοντας κι αυτοί στην πλευρική σήραγγα, και η Σιράλια είπε: «Έχει πάει πιο μακριά τώρα... και... Δύο ακόμα! Και... Απομακρύνονται— Δε μπορώ άλλο.» Βλεφάρισε έντονα, έτριψε τους κροτάφους της με το ελεύθερό της χέρι. «Δε μπορώ άλλο να συνεχίσω. Σε λίγο. Αλλά έχουν απομακρυνθεί, Πρίγκιπά μου, σίγουρα.»

Ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος ρώτησε τη Χάνκαθιρ: «Δεν ήξερες τίποτα για τούτο το πέρασμα, *νιρλίσα*;»

«Όχι. Και απορώ που... Απορώ πώς είναι δυνατόν να υπάρχει τέτοιο πράγμα εδώ πέρα. Αυτή η σήραγγα είναι γνωστή στους Νασόλντουν από πολύ παλιά. Κανείς δεν έχει πει ποτέ για κρυφά περάσματα στα τοιχώματά της.»

Ο Έλκερθιν κοίταξε το άνοιγμα, τον βράχο που είχε γυρίσει, κι άρχισε να τον ψηλαφεί. «Κάποιος μηχανισμός πρέπει να είναι κρυμμένος εδώ...»

Ο Κάλνεντουρ είπε στη Χάνκαθιρ: «Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι.»
Εκείνη συνοφρυώθηκε. «Μα τον Νούρκας... ίσως νάχεις δίκιο, Πρίγκιπά μου.»

«Δε μπορεί να είναι άλλοι. Δε μπορεί αυτοί» – έδειξε το σκοτεινό βάθος της σήραγγας με το Φιλί της Έχιδνας – «να ήταν μαχητές της Βασίλισσας.»

Η Χάνκαθιρ ένευσε. «Ούτε εγώ το πιστεύω.»

«Πάμε να τους μιλήσουμε, τότε!» είπε η Ζαφειρία. «Ίσως να—»

«Σς!» της έκανε η Χάνκαθιρ, επιτακτικά. «Δεν είμαστε και τόσο μακριά από τους φρουρούς.»

«Ίσως να μας βοηθήσουν,» συνέχισε η Ζαφειρία, με χαμηλωμένη φωνή τώρα. «Αν ξέρουν περάσματα που δεν τα ξέρουμε—»

«—σημαίνει ότι είναι επικίνδυνοι, κόρη μου.»

«Για εμάς ή για τους ανθρώπους της Σφετερίστριας;»

«Για όλους.»

«Ας τους μιλήσουμε πρώτα, να δούμε! Μπορεί να συνεργαστ—»

«Η Σιράλια είπε ότι απομακρύνθηκαν—»

«Ίσως να μας φοβήθηκαν, μητέρα—»

«Αυτοί να φοβήθηκαν εμάς;»

«Ναι, γιατί όχι; Πού να ξέρουν ποιοι είμαστε; Αν όμως πάμε και τους πούμε ότι—»

«Αρκετά! Επιστρέφουμε στην αρχή της σήραγγας.»

«Μην είσαι ανόητη! Πρέπει να—»

Η Χάνκαθιρ τη χαστούκισε, αν και όχι δυνατά. «Μη μιλάς έτσι σ'εμένα, μικρή—!»

Η Ζαφειρία την άρπαξε με τη γροθιά της από τη μπροστινή μεριά της μάλλινης τουνίκας της και την κόλλησε στον τοίχο, εύκολα, με τη δύναμη της οργανικής στολής της.

«Ζαφειρία!» γρύλισε ο Θόρεντιν πιάνοντας την κόρη της Χάνκαθιρ απ'τον ώμο και τραβώντας την πίσω. «Τι κάνεις; Ό,τι σου ψιθυρίσει η Θορμάνκου;»

Η Ζαφειρία άφησε τα ρούχα της μητέρας της, ενώ η Χάνκαθιρ την κοίταζε νιώθοντας θλίψη. *Είναι δυνατόν να έχουμε φτάσει εδώ; σκέφτηκε, μ'έναν κόμπο στον λαιμό της. Ίσως να έφταιγα εγώ. Δεν έπρεπε να την είχα χτυπήσει. Ίσως όντως να είμαι ανόητη...*

Ο Κάλνεντουρ είπε: «Η Κόμισσα έχει δίκιο. Δεν ξέρουμε τίποτα για το μέρος προς τα εκεί,» δείχνοντας πάλι το σκοτεινό βάθος του

υπόγειου περάσματος. «Καλύτερα να επιστρέψουμε και να πάμε να ερευνήσουμε τις υπόλοιπες σήραγγες.»

«Κι αν έτσι χάνουμε μια σημαντική ευκαιρία;» είπε η Ζαφειρία.

«Το πέραςμα θα είναι εδώ και μετά, Ζαφειρία—»

«Αυτοί όμως που εντόπισε η Σιράλια—»

«Αυτοί, ούτως ή άλλως, έχουν φύγει. Προφανώς δεν θέλουν να μας συναντήσουν, και ξέρουν τα περάσματα εδώ κάτω καλύτερα από εμάς. Ίσως ακόμα και να χαθούμε αν επιχειρήσουμε να τους ακολουθήσουμε.»

«Σίγουρα θα χαθούμε,» είπε ο Θόρεντιν. «Πάμε έξω. Όχι άλλες ανοησίες. Αυτό που ανακαλύψαμε δείχνει κίνδυνο, και τίποτα περισσότερο. Δείχνει ότι κάποιοι – οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι, μάλλον – ξέρουν τα μυστικά των Νασόλντων. Και έχεις δίκιο, Χάνκαθιρ: αυτοί πρέπει να ήταν που οδήγησαν τους άτριχους λύκους της Βασίλισσας στη σήραγγα που βγάζει μέσα στο παλάτι. Είναι φανερό πλέον.»

«Να κάνω μια ερώτηση που δεν φαίνεται να έχετε σκεφτεί ως τώρα;» είπε η Ζέρκιλιθ. «Γιατί άνοιξαν αυτή την πόρτα για να μπούμε; Δεν την άνοιξες εσύ, Πρίγκιπά μου, έτσι δεν είναι;»

«Όχι, δεν την άνοιξα εγώ. Από μόνη της φάνηκε ν'ανοίγει.»

«Προφανώς, την άνοιξε εκείνος που ήταν πίσω της. Άρα, ήθελε να μπούμε.»

«Σωστά...»

Ο Έλκερθιν είπε: «Ακόμα δεν μπορώ να βρω κάποιον μοχλό από τούτη τη μεριά, ή κάτι παρόμοιο που να ανοιγοκλείνει αυτό το... τον βράχο – την πόρτα.»

«Επίσης,» συνέχισε η Ζέρκιλιθ, «πώς ήξερε ότι ήσουν απέξω, Πρίγκιπά μου; Πρέπει κάπως να μπορούσε να παρακολουθεί από τη μέσα μεριά – εκτός αν ήταν κι αυτός μάγος.»

«Σωστή και πάλι,» είπε ο Κάλνεντουρ, και, περνώντας ανάμεσα από τους άλλους, πλησίασε κι αυτός τον ανοιγμένο βράχο, φτάνοντας κοντά στον Θανατογέννητο. Φώτισε προσεχτικά με τον φωτόλιθό του, ενώ είχε θηκαρώσει το Φιλί της Έχιδνας.

Ο Έλκερθιν ερευνούσε επίσης, κοιτάζοντας, ψηλαφώντας...

Δεν βρήκαν τίποτα. Καμιά οπή ή χαραμάδα.

Η Λουκία είπε: «Η πόρτα πρέπει να ήταν μισάνοιχτη, κι έτσι έβλεπε αυτός ο τύπος.» Μιλούσε στη Συμπαντική, αν και τους άκουγε να μιλάνε στην Καθομιλουμένη· δεν καταλάβαινε τα πάντα, όμως καταλάβαινε αρκετά για να συμπεραίνει τι έλεγαν.

«Έχει δίκιο η εξωδιαστασιακή,» συμφώνησε ο Θανατογέννητος.
«Έτσι πρέπει νάγινε η δουλειά. Σχεδόν σα να μας περίμεναν... Σα νά-
ξεραν ότι θα ερχόμασταν...»

«Αποκλείεται,» είπε η Χάνκαθιρ. «Ίσως απλώς να φρουρούν εδώ.»

«Αν είναι έτσι, τότε γιατί η Σιράλια δεν εντόπισε τον φρουρό τους
από πιο πριν;» Κοίταξε τη Διαλογίστρια. «Υπάρχει περίπτωση να σου
ξέφυγε;»

«Μόνο αν μπορούσε κάπως να καλύψει τη νοητική του δραστηριό-
τητα.»

«Με μαγεία, εννοείς...»

«Όχι απαραίτητα· γίνεται και με διαλογισμό. Αλλά δεν είναι εύκολο,
και σπάνια μπορεί κανείς να διατηρήσει αυτή την κατάσταση για με-
γάλο χρονικό διάστημα. Πρέπει νάναι ο ίδιος ο Σιλίσβας.»

Η αναφορά στον Σιγηλό Δαίμονα έκανε τις τρίχες του Κάλνεντουρ
να ορθωθούν, για κάποιο λόγο... ενώ το Πεινασμένο Σκοτάδι τον κα-
λούσε από τα βάθη του υπόγειου περάσματος όπου είχαν εξαφανιστεί
οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι· του ζητούσε να έρθει... να τον καταβροχθίσει
και να το καταβροχθίσει... να γίνει ο Σκοτοδότης... Ήταν σαν μια μό-
λυνση στα όρια της νόησης και της ψυχής του Κάλνεντουρ.

Ο Έλκερθιν είπε: «Δεν το θεωρείς πιθανό, δηλαδή, ότι στεκόταν ε-
κεί και έκρυβε, κάπως, τις σκέψεις του;»

«Το θεωρώ απίθανο,» αποκρίθηκε η Σιράλια'χοκ. «Νομίζω πως
πλησίασε εκείνη τη στιγμή που τον εντόπισα καθώς, κατά σύμπτωση,
έστρεφα τις αισθήσεις μου τριγύρω.»

«Μάλιστα... Μπορεί να ήταν και τυχαίο, λοιπόν.»

«Τυχαίο;» είπε η Λουκία, καταλαβαίνοντας τη λέξη. «Φίλε, δεν μπο-
ρεί να ήταν τυχαίο. Εσκεμμένα άνοιξαν την πόρτα. Ήθελαν να
μπούμε.»

«Πάμε έξω,» παρενέβη η Χάνκαθιρ. «Πάμε έξω. Είναι επικίνδυνο
να είμαστε άλλο εδώ.»

Κανείς δεν διαφώνησε, ούτε καν η Ζαφειρία.

Βγήκαν από το κρυφό πέρασμα και ακολούθησαν τη σήραγγα προς
τα εκεί απ'όπου είχαν έρθει.

Ο Νίλερβιν'χοκ είπε: «Απομακρύνονται,» έχοντας κάνει Εόρκι Εντο-
πισμού Νοητικής Δραστηριότητας και νιώθοντας τα μυαλά τους. «Δεν
έρχονται προς τη μεριά μας. Φεύγουν.»

«Σας το είπα,» είπε ο Άρχοντας Άνφιρ: «η Χάνκαθιρ δεν θα το ριψοκινδύνευε. Προφανώς κατέβηκαν για να ερευνήσουν τη σήραγγα για μελλοντική εισβολή. Θα την παραξένεψε η παρουσία του άγνωστου ανοίγματος, αλλά δεν θα ήθελε να το ριψοκινδυνέψει να έρθει προς τα εδώ.»

«Έπρεπε όμως να προσπαθήσουμε,» είπε ο Μέμντουρ, που εκείνος ήταν που είχε ανοίξει την πόρτα για την ομάδα της Κόμισσας. «Κάποιος απ'αυτούς είναι ο Αναμενόμενος. Ίσως ο άντρας που πλησίασε πρώτος το άνοιγμα.»

Στέκονταν σε μια διακλάδωση των αρχαίων υπόγειων περασμάτων κάτω από τους δρόμους της Όσβελακ.

«Πώς ακριβώς κατάλαβαν ότι ήσουν εκεί, Μέμντουρ;» ρώτησε η Ναλτάφιρ.

«Αν ο Αναμενόμενος δεν οδηγήθηκε κάπως από το Ιερό Σκότος—»

«Με μαγεΐα το κατάλαβαν,» παρενέβη ο Νίλερβιν'χοκ. «Όπως εγώ τώρα τους διαισθάνομαι. Σας προειδοποίησα, δεν σας προειδοποίησα; Σίγουρα έχουν μάγο ανάμεσά τους. Η ίδια η Κόμισσα είναι μάγισσα.»

Ο Μέμντουρ είπε: «Μια άλλη γυναίκα έδειξε την πόρτα. Κρατούσε ραβδί σαν του Νίλερβιν. Του τάγματος των Διαλογιστών.»

Ο Νίλερβιν'χοκ ένευσε σαν να ήθελε να πει ότι το περίμενε.

«Και ο άντρας που πλησίασε...» συνέχισε ο Μέμντουρ. «Η Κόμισσα τον αποκάλεσε “Πρίγκιπά μου”. Τότε ήταν που άνοιξα την πόρτα κι έτρεξα.»

«“Πρίγκιπά μου”;» έκανε η Ναλτάφιρ. «Ποιον θα έλεγε έτσι η Κόμισσα των Σκιών;» Στράφηκε στον Άνφιρ.

«Δε μπορώ να φανταστώ κανέναν,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Αυτός πρέπει να ήταν ο Αναμενόμενος,» είπε ο Μέμντουρ.

«Πού το ξέρεις;» ρώτησε η Ναλτάφιρ.

«Ποιος άλλος να ήταν; Κάτι το διαφορετικό είχε. Γιατί αλλιώς η Κόμισσα να τον αποκαλέσει “Πρίγκιπά μου”; Και δύο... δύο παράξενα πλάσματα ήταν στους ώμους του.»

«Τι πλάσματα;»

«Σαν ερπετά... αλλά είχαν φτερά.»

«Ερπετά με φτερά; Υπάρχουν ερπετά με φτερά;» Η Ναλτάφιρ έριξε μια ματιά στους υπόλοιπους Σκότιους Αδελφούς της.

«Σε άλλες διαστάσεις, πιθανώς,» απάντησε ο Νίλερβιν'χοκ.

«Δηλαδή, αυτός ο Πρίγκιπας είναι εξωδιαστασιακός;»

Ο Μέμντουρ είπε: «Μαυρόδερμος είναι, και πρασινομάλλης. Το κεφάλι του ήταν ακάλυπτο – την κουκούλα του την είχε ριγμένη στους ώμους – τον είδα στο φως του φακού τους.»

«Δεν έμοιαζε, λοιπόν, για εξωδιαστασιακός...»

«Ναι,» είπε ο Άλνεντιρ. «Αλλά στιδήποτε μπορείς να υποθέσεις. Εκείνο που ενδιαφέρει εμάς είναι να φέρουμε τον Αναμενόμενο κοντά στο Ιερό Σκότος. Τον περιμένει.»

Κεφάλαιο 6

Ακολουθώντας το Σκοτάδι

Εχοντας βγει από τη σήραγγα, στις παρυφές των Δυτικών Ελών ξανά, στα όρια των πυκνών Χαρνώθιων δασών, κάθισαν λίγο να ξεκουραστούν μέσα στη νύχτα (γιατί, ναι, είχε νυχτώσει όσο βρίσκονταν στα υπόγεια) και να μιλήσουν για ό,τι είχε συμβεί.

Ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ, ο Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ, και οι υπόλοιποι τούς περίμεναν εδώ μαζί με τους γιγαντόλυκούς τους. Τίποτα απρόοπτο δεν είχε προκύψει κατά την αναμονή τους· κανένας μαχητής της Βασίλισσας δεν είχε πλησιάσει, κανένα θηρίο, στοιχειό των δασών, ή Ίσκιος.

«Δεν πήγαν καλά τα πράγματα, νιρλίσα;» ρώτησε Έλβεντιρ ωλ Ζαλ-τάρεμ, βλέποντας την έκφραση στα πρόσωπα όλων τους μες στο φως του φωτόλιθου στο χέρι του.

«Αυτό... είναι σχετικό, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ, κάνοντάς τον να συνοφρυωθεί παραξενεμένος.

Ο Έλκερθιν τούς είπε τι είχε συμβεί μέσα στη σήραγγα.

«Και δεν ξέρατε τίποτα γι' αυτό το κρυφό άνοιγμα, νιρλίσα;» ρώτησε ο Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ. «Κανένας Νασόλντουν;»

«Ούτε εγώ δεν το γνώριζα, Ραμάλθιν,» απάντησε η Χάνκαθιρ. «Αν το γνώριζε κάποιος άλλος Νασόλντουν θα το θεωρούσα προδοσία.»

Η Ζαφειρία είπε: «Ήταν λάθος που δεν τους ακολουθήσαμε.»

Οι περισσότεροι την αγνόησαν, αλλά ο Θόρεντιν της είπε: «Θα είχαμε χαθεί εκεί μέσα. Τίποτα καλό δεν θα είχε συμβεί.»

Η Ζαφειρία τού απάντησε: «Δε θάπρεπε να την υποστηρίξεις, θείε – όχι ύστερα από έτσι όπως σου έχει φερθεί!» αρκετά χαμηλόφωνα... αλλά η Ζέρκιλιθ την άκουσε και αναρωτήθηκε ξανά τι ακριβώς μπορεί να συνέβαινε ανάμεσα στον Θόρεντιν, τη Χάνκαθιρ, και τον Βέλερ-ντιν. Για λίγο, όμως, μόνο. Είχαν πιο σημαντικά προβλήματα τώρα.

Ο Κάλνεντουρ καθάρισε τον λαιμό του. «Είναι κάτι που οφείλω να σας αναφέρω...»

Έστρεψαν όλοι τα βλέμματά τους επάνω του.

«Εκεί κάτω δεν ήμασταν μόνο εμείς, οι φρουροί της Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ, και οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι...»

«Τι θες να πεις, Πρίγκιπα;» ρώτησε ο Θανατογέννητος. «Ποιος άλλος ήταν; Και γιατί δεν τόλεγες πιο πριν;»

«Γιατί δεν θα είχε νόημα. Ίσως, μάλιστα, να σας τρώμαζα χωρίς λόγο. Τώρα, όμως... Τώρα νομίζω πως πρέπει να το ξέρετε προτού πάμε στις άλλες σήραγγες.»

Ο Έλκερθιν σταύρωσε τα χέρια του μπροστά του. «Θα το ακούσουμε επιτέλους; Ποιος άλλος ήταν εκεί;»

«Το Σκοτάδι.»

Κανείς δεν μίλησε, και πολλοί τον κοίταζαν περίεργα.

Ο Κάλνεντουρ διευκρίνισε: «Το Πεινασμένο Σκοτάδι, το Παντοβόρο Σκότος. Η παρουσία του... ήταν παντού. Το αισθανόμουν να με καλεί. Έχει μεγάλη δύναμη εκεί κάτω: και ίσως να έχει και στις άλλες σήραγγες που σκοπεύουμε να ερευνήσουμε.»

Η Χάνκαθιρ είπε: «Μιλώντας για το Παντοβόρο Σκότος, εννοείς τους Σκοτεινούς Ακόλουθους, έτσι; Μπορείς κάπως να τους διαισθανθείς;»

«Όχι. Δεν είμαι μάγος· δεν μπορώ να κάνω αυτό που έκανε η Σιράλια. Εννοώ ακριβώς αυτό που είπα: ένιωθα την παρουσία του *ιδιου* του Πεινασμένου Σκοταδιού. Είναι εκεί κάτω, *νιρλίσα*. Είναι σαν... *μόλυνση*, μα τον Νούρκας. Και με καλεί, μου ζητά να το συναντήσω.»

«Ελπίζω,» του είπε ο Θόρεντιν, «να μη σκέφτεσαι να το κάνεις αυτό...»

«Θα βουτούσες οικειοθελώς μέσα σ'έναν βούρκο, Θόρεντιν;»

«Μόνο εν ανάγκη.»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε.

«Μπορεί, όμως, να μας επηρεάσει κάπως αυτό το πράγμα που λες, Πρίγκιπα;» τον ρώτησε ο Θανατογέννητος. «Μπορεί κάπως να μας... χτυπήσει; Να μας επιτεθεί; Τι μπορεί να κάνει;»

«Ίσως να μη μπορεί να κάνει τίποτα σ'εσάς. Ίσως να μπορεί να κάνει κάτι μόνο σ'εμένα. Ή ίσως να μην το αντιλαμβάνεστε εσείς παρά μονάχα υπό συγκεκριμένες συνθήκες.»

«Δηλαδή;»

«Πώς οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι γίνονται Σκοτεινοί Ακόλουθοι, Θανατογέννητε;»

«Δεν ξέρω. Μόνο οι ίδιοι ίσως μπορούν να μας το απαντήσουν αυτό· αλλά συνήθως δεν είναι ομιλητικοί με τέτοια θέματα. Θες να πεις ότι εσύ γνωρίζεις πώς γίνονται Σκοτεινοί Ακόλουθοι;»

«Όχι, όμως ίσως η τόσο έντονη παρουσία του Σκοταδιού εκεί κάτω να παίζει κάποιο ρόλο.»

Η Χάνκαθιρ είπε: «Αυτές οι σήραγγες χρησιμοποιούνται από παλιά, Πρίγκιπά μου...»

«Και δεν είχατε αντιληφτεί κάτι το ύποπτο...»

«Ακριβώς.»

«Δε με εκπλήσσει. Υποθέτω πως, αν μονάχα περνάς, τίποτα δεν μπορεί να σε βλάψει. Αν... λοξοδρομήσεις, όμως... δεν ξέρω.»

«Κανονικά, δεν είναι δυνατόν να λοξοδρομήσεις,» είπε η Χάνκαθιρ. «Αυτές οι σήραγγες δεν διακλαδίζονται πουθενά. Ή, τουλάχιστον, δεν γνωρίζαμε μέχρι στιγμής ότι διακλαδίζονται, ότι υπάρχουν κρυφά ανοίγματα...»

«Πρέπει να τις ερευνήσουμε, όμως,» είπε ο Έλκερθιν. «Αλλιώς, από πού θα γίνει η εισβολή;»

«Ίσως να είναι παράτολμο να σκεφτόμαστε πλέον να κάνουμε εισβολή από τις σήραγγες. Αν οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι έχουν καταλάβει το σχέδιό μας, μπορεί να ειδοποιήσουν την Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ.»

«Γιατί να το κάνουν αυτό;» πετάχτηκε η Ζαφειρία.

«Για τον ίδιο λόγο που έδειξαν στους λύκους της Σφετερίστριας τη σήραγγα η οποία οδηγεί μέσα στο παλάτι μας.»

«Δεν το ξέρεις ότι όντως τους την έδειξαν αυτοί!»

«Είναι το πιθανότερο, όμως. Παίζουν μαζί μας· είναι καταφανές. Και ίσως τώρα να ειδοποιήσουν την Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ.»

«Δεν το νομίζω,» είπε η Ζαφειρία, επίμονα· αλλά οι υπόλοιποι ήταν σιωπηλοί, προβληματισμένοι.

«Τι θα γίνει, λοιπόν;» ρώτησε τελικά ο Έλκερθιν. «Τα παρατάμε; Φεύγουμε;»

Σιωπή πάλι· ο Σιλίσβας βασιλέυε.

«Σας το έλεγα,» συνέχισε ο Έλκερθιν, «ότι χρειαζόμασταν ένα εναλλακτικό σχέδιο, σε περίπτωση που κάτι δεν πήγαινε καλά με τις σήραγγες.»

Ο Κάλνεντουρ είπε: «Ας ερευνήσουμε και τις άλλες δύο, και βλέπουμε.»

«Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι μπορεί ακόμα και τώρα να έχουν ειδοποιήσει την ανιψιά μου,» προειδοποίησε ο Έλβεντιρ ωλ Ζαλτάρεμ. «Είναι ριψοκίνδυνο.»

«Ίσως χρειάζεται να το ριψοκινδυνεύουμε λίγο,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Κανείς μας δεν νόμιζε ότι αυτή η επιχείρηση θα ήταν ακίνδυνη. Θα πλησιάσουμε προσεχτικά και θα δούμε ό,τι είναι να δούμε. Δε μπορούμε να φύγουμε τώρα αμέσως. Θα ήταν άσκοπο που ήρθαμε.»

«Ο Πρίγκιπας μιλά σωστά,» συμφώνησε ο Θόρεντιν, και κοίταξε ερωτηματικά τη Χάνκαθιρ.

Εκείνη κατένευσε δίχως δισταγμό. «Ναι, πάμε.»

Και κανείς δεν εξέφρασε διαφωνία.

Καβάλησαν τους γιγαντόλुकους τους, και ο Κάλνεντουρ επικαλέστηκε ξανά τον Σερτίνγκε (και τον Σιλίσβας) κι άρχισε να τους οδηγεί ακούγοντας τις υποδείξεις της Κόμισσας των Σκιών, γιατί δεν γνώριζε πού ήταν η είσοδος για τη δεύτερη σήραγγα, όπως δεν γνώριζε, πιο πριν, πού ήταν η είσοδος για την πρώτη σήραγγα. Η Χάνκαθιρ τού έλεγε τον δρόμο κι εκείνος αποφάσιζε τη διαδρομή, με το Θηρίο της Πλάσης μέσα του, ώστε να μην πέσουν πάνω σε κάποια περιτολία μαχητών της Βασίλισσας.

Δεν άργησαν έτσι να φτάσουν σ'ένα σημείο των δασών που ανάμεσα σε χαμόδεντρα και πίσω από ψηλό χορτάρι υπήρχε ένα άνοιγμα στη γη. Από εδώ ξεκινούσε η σήραγγα που έβγαζε στην πίσω μεριά του παλιού καπηλειού της Όσβελακ το οποίο ονομαζόταν «Ο Αρχαίος Οίκος».

Άφησαν πάλι τους γιγαντόλुकους τους με τον Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ, τον Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ, και τους υπόλοιπους, και στη σήραγγα κατέβηκαν ο Κάλνεντουρ, η Λουκία, η Ζέρκιλιθ, ο Θόρεντιν, η Χάνκαθιρ, η Ζαφειρία, ο Θανατογέννητος, και η Σιράλια'χοκ.

Ο Δεξής και η Αριστερή σύριζαν ανήσυχοι επάνω στους ώμους του Κάλνεντουρ, παρότι εκείνος τώρα είχε διώξει τον Σερτίνγκε από μέσα του. Διαισθανόταν το Παντοβόρο Σκότος και σε τούτη τη σήραγγα. Το διαισθάνονταν, άραγε, και τα δύο φτερωτά ερπετά;

Η Σιράλια'χοκ μουρμούρισε τα λόγια για κάποιο ξόρκι – Ξόρκι Εντοπισμού Νοητικής Δραστηριότητας, κατά πάσα πιθανότητα, όπως και στην άλλη σήραγγα, υπέθεσε ο Κάλνεντουρ. Οι κρύσταλλοι πάνω στο ραβδί της γυάλισαν – το μοναδικό φως πέρα από τον φακό του Θόρεντιν.

Ετούτη η σήραγγα ήταν λιγότερο υγρή από την προηγούμενη, και το έδαφός της δεν ήταν λασπώδες. Κατά τα άλλα, έμοιαζαν πολύ οι δυο τους.

Ο Θανατογέννητος ρώτησε: «Είναι κι εδώ το Σκοτάδι, Πρίγκιπα;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ, «είναι κι εδώ το Σκοτάδι.»

Η Σιράλια είπε: «Δεν εντοπίζω κανέναν κοντά μας.»

Μετά από λίγο, όμως: «Κάποιοι από τα δεξιά!»

Η Χάνκαθιρ σταμάτησε να βαδίζει, και το ίδιο κι οι υπόλοιποι. Είπε: «Ούτε εδώ υπάρχουν ανοίγματα... απ'ό,τι ξέρω, τουλάχιστον.»

«Απ'ό,τι ξέρουν όμως οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι, *υπάρχουν, νιρλίσα,*» είπε ο Έλκερθιν. Και προς τη Σιράλια: «Πού ακριβώς είναι, μάγισσα;»

«Λίγο παρακάτω.»

«Πάμε.» Στο χέρι του ήταν ένα σπαθί, και τώρα τράβηξε κι ένα ενεργειακό πιστόλι από το πανωφόρι του όπου ήταν θηκαρωμένα κι άλλα πιστόλια, ξιφίδια, και μαχαίρια. «Συνέχισε να παρακολουθείς, μάγισσα.»

«Δε θα σταματούσα.»

Η Χάνκαθιρ κι ο Κάλνεντουρ δεν διαφώνησαν με τον Θανατογέννητο, ούτε κανείς άλλος· οπότε προχώρησαν...

...και ύστερα από μερικά βήματα η Σιράλια'χοκ είπε: «Είναι και κάποιοι στο βάθος. Πολύ μακριά μας, όμως. Μισή ντουζίνα. Ευθεία μπροστά.»

«Φρουροί της Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ,» υπέθεσε η Χάνκαθιρ.

«Οι άλλοι;» ρώτησε ο Έλκερθιν. «Αυτοί στα δεξιά; Είναι ακόμα εκεί; Πόσοι είναι;»

«Μισή ντουζίνα πρέπει νάναι κι αυτοί,» είπε η Σιράλια, «και—»

Ένα τρίξιμο από το δεξί τοίχωμα της σήραγγας· μια πέτρα γύριζε, αποκαλύπτοντας σκοτάδι—

Ο Θόρεντιν έστρεψε τον φακό του προς τα εκεί, ενώ με το άλλο χέρι βαστούσε το ενεργειακό πιστόλι του υψωμένο.

«Μεγάλο λάθος θα ήταν να μας ρίξεις, Θόρεντιν,» είπε ο κουκουλοφόρος που φανερώθηκε στο τεχνητό φως. Ένα βήμα πίσω του (γιατί δεν υπήρχε χώρος για δύο στο άνοιγμα) στεκόταν ένας άλλος κουκουλοφόρος, σιωπηλός σαν στοιχειό του σκοταδιού.

«Ξέρεις ποιος είμαι;» έκανε ο Θόρεντιν αλ Νασόλντουν, ξαφνιασμένος.

Ο άντρας γέλασε. «Φυσικά, ξάδελφε. Αν και δεν το φανταζόμουν πως θα σ'έβλεπα εδώ. Όλο εκπλήξεις είναι η Χάνκαθιρ απόψε...»

Ξάδελφε; σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ, με το Φιλί της Έχιδνας στο χέρι. Είναι συγγενείς τους αυτός; Είναι Νασόλντουν;

Η Χάνκαθιρ ρώτησε: «Ποιος δαίμονας είσαι, μα τον Νούρκας;»

«Δαίμονας;» είπε ο κουκουλοφόρος. «Αδελφή μου, τώρα έγινα και δαίμονας;»

«Άνφιρ;» έκανε η Χάνκαθιρ, σαστισμένη. «Εσύ είσαι;»

Ο κουκουλοφόρος κατέβασε την κουκούλα του, και ο Κάλνεντουρ είδε ένα πρόσωπο μαυρόδερμο με πράσινα μαλλιά.

«Θείε!» αναφώνησε η Ζαφειρία, με μάτια γουρλωμένα. «Πώς...;»

«Ελάτε,» τους είπε ο Άνφιρ. «Έχω να σας δείξω πράγματα.» Τους έγνεψε και γύρισε και χάθηκε μες στο σκοτάδι μαζί με τον άλλο κουκουλοφόρο, χωρίς να κλείσει την κρυφή πόρτα πίσω του.

Χάθηκαν κι οι δυο τους μες στο σκοτάδι... *παρότι η ακτινοβολία του φακού του Θόρεντιν ήταν στραμμένη καταπάνω τους!* Το έρεβος έμοιαζε να καταβροχθίζει το φως.

«Σκοτοβομβίδα...» μουρμούρισε ο Κάλνεντουρ.

Η Ζαφειρία βάδισε προς το άνοιγμα, και ο Θόρεντιν επίσης.

«Όχι!» τους προειδοποίησε η Λουκία, μιλώντας στη Συμπαντική που τη βόλεψε περισσότερο. «Είναι κόλπο! Παγίδα!»

«Έχει δίκιο – περιμένετε!» είπε η Χάνκαθιρ.

«Παγίδα;» ήρθε η φωνή του Άνφιρ μέσα απ'το αδιαπέραστο σκοτάδι. «Αδελφή μου, πρώτα με εγκαταλείπεις στα χέρια των λύκων της Σφετερίστριας, και τώρα νομίζεις ότι σου έχω στήσει παγίδα;»

«Μα τον Νούρκας!» αναφώνησε η Χάνκαθιρ. «Τι είν' αυτά που λες; Δε σ'εγκατέλειψα—!»

«Δεν έχετε πολύ χρόνο, Χάνκαθιρ. Οι φρουροί της χρυσής λύκαινας στο τέλος της σήραγγας θα έχουν ήδη ακούσει κάτι από τις φωνές μας· θα έρθουν να ερευνήσουν. Ακολουθήστε μας προτού είναι αργά, ανόητοι! Έχουμε πολλά να πούμε!»

Η Ζαφειρία βάδισε ξανά προς το άνοιγμα. Ο Θόρεντιν έβαλε τον αγκώνα του (γιατί με το ένα χέρι κρατούσε τον φακό και με το άλλο το πιστόλι) μπροστά στο στήθος της, σταματώντας την. Εκείνη στράφηκε και τον αγριοκοίταξε. «Είναι ο θεός Άνφιρ, μα τον Νούρκας! Τι περιμένουμε;»

«Σκοτεινοί Ακόλουθοι είναι,» είπε ο Κάλνεντουρ.

«Πρίγκιπά μου, είναι ο θεός Άνφιρ. Αυτός είναι. Εσύ δεν τον ξέρεις, αλλά εμείς—»

«Κατάλαβα ποιος είναι. Αλλά ποιοι είναι οι άλλοι μαζί του, Ζαφειρία;» Ο Κάλνεντουρ μπορούσε τώρα να αισθανθεί το Παντοβόρο Σκότος ταραγμένο σαν τη θάλασσα που έχει φουρτουνιαίσει. Και τον καλούσε, τον *καλούσε*, επίμονα, για να τον καταβροχθίσει και να καταβροχθιστεί από αυτό, να του δείξει την αλήθεια για τούτο τον κόσμο, να τον κάνει *Σκοτοδότη*. Το μένος και η βοή του Σκοταδιού ήταν τόσο δυνατά που ο Κάλνεντουρ νόμιζε ότι θα τον κούφαιναν· νόμιζε ότι παρακώλυαν την ακοή του, παρότι ήταν, ουσιαστικά, μόνο μέσα στο μυαλό του.

«Τι σημασία έχει ποιοι είναι; Ακόμα κι Ακόλουθοι να είναι—»

«Μην αργείτε άλλο, μα τους θεούς!» ήχησε η φωνή του Άνφιρ. «Θάρθουν οι φρουροί της χρυσής λύκαινας απ'το βάθος! Υπάρχει κίνδυνος!»

Ποια ονόμαζε «χρυσή λύκαινα»; αναρωτήθηκε ο Κάλνεντουρ φευγαλέα. Την Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ; Ήταν ξανθιά; Ήταν από τα χρυσά άνθη του Βασιλείου, όπως έλεγαν στο Βασίλειο της Χάρνωθ τις ξανθιές μαυρόδερμες γυναίκες;

Η Ζαφειρία πήγε προς το σκοτεινό άνοιγμα. Ο Θόρεντιν επιχείρησε πάλι να τη σταματήσει, λέγοντάς της *Περίμενε!* αλλά εκείνη τον παραμέρισε χρησιμοποιώντας την επαυξημένη δύναμη που της πρόσφερε η οργανική στολή της κι έτρεξε μες στο άνοιγμα.

«Ζαφειρία!» φώναξε η Χάνκαθιρ, και την ακολούθησε. Ο Θόρεντιν ακολούθησε την Κόμισσα, ο Κάλνεντουρ ακολούθησε τον Θόρεντιν, κι οι υπόλοιποι τον Πρίγκιπα.

Πέρασαν μέσα από το αδιαπέραστο σκοτάδι (που ο Κάλνεντουρ υπέθετε ότι είχε δημιουργηθεί από ρίψη σκοτοβομβίδας) και βγήκαν σύντομα από την άλλη μεριά του. Ο φακός του Θόρεντιν φώτιζε τώρα μια σήραγγα που έμοιαζε φυσική, κι αντίκρυ τους στεκόταν ο Άνφιρ με αναμμένο δαυλό στο χέρι και με δύο κουκουλοφόρους πίσω του.

«Ελάτε μαζί μας!» είπε. «Θα σας δείξουμε πράγματα που σας χρειάζονται! Έλα μαζί μου, Ζαφειρία!» Στράφηκε, και αυτός κι οι δύο κουκουλοφόροι βάδισαν γρήγορα, σχεδόν τρέχοντας. Και πρέπει να ήταν κι άλλοι μπροστά τους.

Η Ζαφειρία τούς ακολούθησε, και η Χάνκαθιρ, ο Θόρεντιν, ο Κάλνεντουρ, κι οι υπόλοιποι την κυνήγησαν. Έστριψαν όλοι εκεί όπου έστριψαν κι οι άγνωστοι.

«Άνφιρ!» φώναξε η Χάνκαθιρ. «Γιατί το κάνεις αυτό; Τι σου έχει συμβεί;»

«Ακολουθήστε μας, αδελφή μου! Θα σας οδηγήσουμε σε μέρη που δεν ξέρεις. Θέλεις να ξαναπάρεις την πόλη, δεν θέλεις; Ή σκοπεύεις πάλι να την εγκαταλείψεις;» Δε γύρισε να την κοιτάξει, ούτε σταμάτησε καθόλου να κινείται· εξακολουθούσε να βαδίζει γρήγορα, σχεδόν να τρέχει, μαζί με τους άλλους—

Τους Σκοτεινούς Ακόλουθους, σκέφτηκε η Χάνκαθιρ. Δε μπορεί να είναι τίποτ' άλλο... Τι κάνει μαζί με Σκοτεινούς Ακόλουθους, μα τον Νούρκας;

«Γιατί βιάζεσαι τόσο, αφού είσαι με το μέρος μας;» του φώναξε ο Θόρεντιν. «Άσε τα λόγια του Ιουράσκε γιατί θ'αρχίσω να ρίχνω, Άνφιρ!» Ύψωσε το ενεργειακό πιστόλι του.

Η Ζαφειρία στράφηκε και του άρπαξε το χέρι, κατεβάζοντας την κάννη. «Τι κάνεις, μα τον Νούρκας!»

Σταμάτησαν όλοι να κινούνται, ξαφνικά.

Αλλά ο Άνφιρ και οι δικοί του δεν σταμάτησαν· έστριψαν πάλι και χάθηκαν απ'τα μάτια τους.

Ο Κάλνεντουρ αισθανόταν την παρουσία του Παντοβόρου Σκότους πολύ πιο δυνατή εδώ — μια θηριώδης *ΒΟΗ* μέσα στο κεφάλι του. Μια *ΒΟΗ* που το θηριώδης αδυνατούσε να την περιγράψει σωστά, γιατί ήταν τέτοια που κανένα θηρίο, κανένα φυσικό στοιχείο, δεν θα μπορούσε να κάνει ποτέ.

«Μην καθυστερείτε!» ήχησε η φωνή του Άνφιρ. «Υπάρχει κίνδυνος!»

«Ο κίνδυνος είσαι εσύ, μου φαίνεται, Άνφιρ!» φώναξε ο Θόρεντιν. «Τι προσπαθείς να κάνεις εδώ; Νομίζεις ότι δεν καταλαβαίνω τι προσπαθείς να κάνεις; Κυνηγός είμαι!»

«*Εξόριστος* είσαι, Θόρεντιν. Σ'ενδιαφέρει τώρα ξαφνικά για την Όσβελακ; Άσε αυτούς που—»

«Έλα εδώ να το πεις αυτό, προδότη!» κραύγασε ο Θόρεντιν, κι εξαπέλυσε μια ενεργειακή ριπή μες στο σκοτάδι.

«Τι είν' αυτά που λες;» του φώναξε η Ζαφειρία. «Ο θεός Άνφιρ δεν είναι προδότης! Έχεις τρελαθεί;»

«Δεν είναι προδότης; Τότε γιατί προσπαθεί να μας οδηγήσει σε—;»

«Έλα να σου μιλήσω, Ζαφειρία, και θα καταλάβεις,» ήχησε η φωνή του Άνφιρ.

Η Ζαφειρία γύρισε κι έκανε να τρέξει. Ο Θόρεντιν, ρίχνοντας κάτω το πιστόλι του, την άρπαξε απ'το μπράτσο. Εκείνη τον έσπρωξε με τη δύναμη της οργανικής στολής της, ρίχνοντάς τον πάνω στη Χάνκαθιρ,

κάνοντάς τους και τους δυο να παραπατήσουν, να πιαστούν από το τοίχωμα της σήραγγας για να μην πέσουν. Και η Ζαφειρία έτρεξε προς τα εκεί όπου είχαν εξαφανιστεί ο Άνφιρ και οι άλλοι – κι έστριψε.

Ο Κάλνεντουρ την κυνήγησε, κι άκουσε τη Λουκία και τη Ζέρκιλιθ να έρχονται πίσω του – και ήταν βέβαιος πως και η Σιράλια, ο Θανατογέννητος, η Χάνκαθιρ, κι ο Θόρεντιν θα τον ακολουθούσαν επίσης. Ο Δεξής και η Αριστερή φτεροκοπούσαν δεξιά κι αριστερά του. Από κάπου ακούστηκε το νιαούρισμα του Ακατάλυτου.

Ο Κάλνεντουρ είχε ήδη ανάψει τον φακό του κι έβλεπε τώρα τη Ζαφειρία στο φως του, να τρέχει προς τον δαυλό του Άνφιρ, που στράφηκε πάλι και χάθηκε μες στα σκοτάδια, οδηγώντας την ανιψιά του – οδηγώντας τους όλους – πού;

«Είναι παγίδα, Γεώργιε!» προειδοποίησε η Λουκία στην Κοινή Υπερυδάτια. «Ο Θόρεντιν έχει δίκιο – κάτι δεν πάει καλά!»

«Ζαφειρία!» φώναξε ο Κάλνεντουρ. «Μείνε μαζί μου, Ζαφειρία!»

Αλλά εκείνη τον αγνόησε.

«Να της ρίξω;» ρώτησε η Λουκία. «Με το ενεργοβόλο. Να της ρίξω;»

«Όχι.»

«Στα πόδια.»

«Όχι!» Ο Κάλνεντουρ δεν ήταν σίγουρος ότι η Λουκία δεν θα αστοχούσε, έτσι όπως όλοι τους έτρεχαν μες στα σκοτάδια. Μπορεί να τη χτυπούσε στην πλάτη και να τράνταζε τη σπονδυλική της στήλη· ή, ακόμα χειρότερα, στο κεφάλι. Και δεν ήταν αυτό μέρος για να την έχουν λιποθυμισμένη.

«Στάσου, Ζαφειρία, μα τον Νούρκας!» φώναξε. «Δε θυμάσαι τι σας έλεγα πριν για το Σκοτάδι! Μείνε μαζί μου! Ζαφειρία!»

Εκείνη εξακολουθούσε να τον αγνοεί· έτρεχε ξοπίσω των Σκοτεινών Ακόλουθων.

Ο Κάλνεντουρ θηκάρωσε το Φιλί της Έχιδνας και τράβηξε το ενεργειακό πιστόλι του. *Είπα στη Λουκία να μην της ρίξει, αλλά θα το κάνω εγώ!*

Δεν πρόλαβε, όμως. Είδε, στο βάθος, τους Σκοτεινούς Ακόλουθους να σταματούν μπροστά από ένα – ένα άνοιγμα δεν ήταν αυτό; Και ο Άνφιρ, ακόμα βαστώντας αναμμένο δαυλό, είπε: «Έλα, Ζαφειρία.» Η Ζαφειρία ήρθε κοντά του, κι εκείνος την έπιασε απ'το χέρι και την

παρέσυρε μες στο άνοιγμα. Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι τον ακολούθησαν.

Ο Κάλνεντουρ έτρεξε καταπάνω τους, εξαπολύοντας μια ενεργειακή ριπή – κι αστοχώντας.

Έφτασε στο άνοιγμα την ίδια στιγμή που αυτό έκλεινε κι έμοιαζε σαν ποτέ να μην είχε υπάρξει – η πόρτα του ένα με τις υπόλοιπες πέτρες της σήραγγας.

«Άνφιρ!» φώναξε ο Κάλνεντουρ. «Άνοιξέ μας, Άνφιρ!»

Καμιά απάντηση...

Ο Δεξής και η Αριστερή σύριζαν, φτεροκοπώντας.

«Την έκλεψε,» είπε ξέπνοα η Λουκία. «Έκλεψε την κόρη της Κόμισσας, γαμώ τα κωλομέρια του Λοκράθου.»

Κεφάλαιο 7

Φωνές από τα Υπόγεια, Αίμα Μέσα στη Νύχτα

τεκόταν κοντά στο άνοιγμα της σήραγγας ανάμεσα στα χαμόδεντρα, ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ, ο Αρχικαλεστής του Πεπρωμένου, και αφουγκραζόταν. Πλάι του ήταν η Ακνάριθ'λι, η υπαρχηγός των Ανυπότακτων και ιέρεια του Σερτίνγκε. Οι υπόλοιποι ήταν λίγο πιο πίσω, μαζί με τους γιγαντόλυκους της ομάδας.

Ο Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ είχε πει στον Νέλδουρ και την Ακνάριθ: «Δεν έχει νόημα αυτό που κάνετε. Αφού σκοπεύουν να πάνε αθόρυβα.»

«Αν όμως κάτι συμβεί;» είχε απκριθεί η μάγισσα. «Ίσως να προλάβουμε να τους βοηθήσουμε.»

Και την προηγούμενη φορά, στην προηγούμενη σήραγγα, το ίδιο είχαν κάνει ούτως ή άλλως.

Τίποτα ύποπτο δεν είχαν ακούσει τότε, αλλά τώρα στ'αφτιά τους ήρθαν ομιλίες. Και, για να ηχούν αυτές οι ομιλίες ως εδώ, δεν μπορεί να ήταν χαμηλόφωνες.

«Κάτι τρέχει εκεί κάτω,» είπε η Ακνάριθ, «αλλιώς δεν πρόκειται να μιλούσαν τόσο δυνατά.»

Ο Νέλδουρ κατένευσε με το κουκουλωμένο κεφάλι του.

Ο Ραμάλθιν – που, καθισμένος σ'έναν βράχο μαζί με τη Λοτρίνθα, τους παρακολουθούσε – τους ρώτησε: «Τι είναι;» χωρίς να σηκωθεί.

Ο Νέλδουρ τον πλησίασε, ενώ η Ακνάριθ'λι έμεινε πλάι στο άνοιγμα.

«Μιλάνε,» εξήγησε ο Αρχικαλεστής. «Πιο δυνατά απ'ό,τι θάπρεπε. Ακούγονται.»

«Τι λένε;»

«Δεν κατάλαβα· είναι μακριά. Μόνο μερικές σκόρπιες λέξεις έπιασα – και δεν βγάζουν νόημα. Αλλά, για να μιλάνε τόσο δυνατά, κάτι πρέπει να συμβαίνει εκεί κάτω.»

«Σίγουρα κάτι συμβαίνει,» είπε η Ζιρίνα, πλησιάζοντας από δίπλα, «αλλιώς δε θα ριψοκινδύνευαν να προδώσουν τη θέση τους στους λύκους της Σφετερίστριας.»

Και τώρα όλοι οι υπόλοιποι συγκεντρώθηκαν γύρω τους.

«Άκουσες θορύβους μάχης;» ρώτησε ο Νάθλεδρι αλ Μακμάρνουν τον Νέλδουρ. «Θορύβους συμπλοκής;»

«Όχι. Δε νομίζω ότί είναι συμπλοκή. Αλλά κάτι γίνεται.»

Ο Νέλδουρ πέρασε ανάμεσά τους, ζυγώνοντας πάλι το άνοιγμα· και η Ζιρίνα, ο Ραμάλθιν, κι ο Βέρδαλιρ'χοκ (με τον δασογέρακά του πιασμένο στον ενισχυμένο ώμο της κάπας του) τον ακολούθησαν. Το ίδιο κι οι τρεις Ανυπότακτοι του Θανατογέννητου.

Η Ακνάριθ'λι τούς είπε: «Δεν ακούγεται τίποτα τώρα.»

Αφουγκράστηκαν: Πράγματι, ησυχία...

Ο Βέρδαλιρ'χοκ είπε: «Θα επιχειρήσω να εντοπίσω την Κόμισσα,» κι άρθρωσε ένα Ξόρκι Ανιχνεύσεως, ατενίζοντας τα μικροσκοπικά κάτοπτρα επάνω στο ραβδί του.

Η Ακνάριθ δεν τον περίμενε· εξαπέλυσε τον δαίμονά της, το Άφατο Θηρίο των Λησμονημένων Λόφων, από το δαχτυλίδι της που ήταν από γηρασμένο άργυρο και είχε επάνω έναν γαλανόλιθο. Ένα γρύλισμα ήρθε σ'άφτιά της και των άλλων γύρω της, ενώ στα ρουθούνια τους έφτασε μια οσμή σαν από βρεγμένη γη και βρεγμένο τρίχωμα ζώου. Νόμιζαν, επίσης, ότί διέκριναν κάτι στον αέρα: κάτι φασματικό, διαφανές, μόλις και μετά βίας ορατό.

Η Ακνάριθ έστειλε το Άφατο Θηρίο μες στη σήραγγα, εστιάζοντας το μυαλό της στην επαφή μαζί του. Δεν μπορούσε να βλέπει μέσα από τα μάτια του, αλλά μπορούσε να αντιλαμβάνεται διάφορα πράγματα από τις αισθήσεις του – οσμές, και όχι μόνο.

Εν τω μεταξύ, μια κόκκινη κουκίδα εμφανίστηκε επάνω στα μικροσκοπικά κάτοπτρα του ραβδιού του Βέρδαλιρ'χοκ, και ο μάγος είπε: «Η Κόμισσα είναι ζωντανή και προς τα νότια.»

«Αυτό δεν λέει πολλά...» παρατήρησε ο Νέλδουρ. Και, βλέποντας ότί η Ακνάριθ'λι ήταν αυτοσυγκεντρωμένη: «Τι κάνεις εσύ, μάγισσα;»

Εκείνη ύψωσε το δάχτυλό της μπροστά στα χείλη της, με μια έκφραση σαν θηρίου έτοιμου να δαγκώσει, αλλά χωρίς να στραφεί να κοιτάξει τον Αρχικαλεστή.

Ο Νέλδουρ συλλογίστηκε: *Το Πεπρωμένο θα μας οδηγήσει. Μας έφερε πίσω τον Χαμένο Πρίγκιπα. Θα μας οδηγήσει...*

Ω Πεπρωμένο, την καθοδήγησή σου προσμένουμε, εμείς που οι οφθαλμοί μας θολωμένοι από τις καταχνιές του χρόνου είναι!

«Τι κάνουμε, λοιπόν;» ρώτησε ο Ραμάλθιν. «Περιμένουμε;»

«Τι άλλο μπορούμε να κάνουμε;» αποκρίθηκε ο Νάθλεδιρ αλ Μακ-μάρνουν.

«Υπομονή,» είπε ο Έλβεντιρ ωλ Ζαλτάρεμ. «Δεν είναι συμπλοκή, άρα ο κίνδυνος δεν είναι μεγάλος. Ελπίζω.»

Μετά από λίγο, το Άφατο Θηρίο των Λησμονημένων Λόφων επέστρεψε σαν η Ακνάριθ να το τραβούσε πίσω με αόρατο λουρί, και όλοι άκουσαν πάλι γρυλίσματα, μύρισαν βρεγμένη γη και βρεγμένο ζώο, και είδαν εκείνη την παράξενη φασματική μορφή.

«Τι είν' αυτό το πράγμα;» ρώτησε ο Νάθλεδιρ. «Ο δαίμονάς σου, μάγισσα;»

Η Ακνάριθ'λι παρέσυρε, νοητικά, βουλητικά, τον δαίμονα πίσω στη φυλακή του, μέσα στο δαχτυλίδι της. «Ναι.»

«Τον είχες στείλει κάτω;» τη ρώτησε ένας από τους Ανυπότακτους που ονομαζόταν Ζώθμαλιρ (το οποίο ήταν και αντρικό και γυναικείο όνομα, όπως και αρκετά άλλα στη Μοργκιάνη).

Η Ακνάριθ κατένευσε. «Και δεν βρήκε κανέναν γνωστό. Έφτασε ως το τέλος της σήραγγας, μάλλον, και μύρισε κάποιους αγνώστους – φρουρούς της Σφετερίστριας, υποθέτω.»

«Δηλαδή, από εδώ μέχρι αυτούς τους φρουρούς δεν συνάντησε κανέναν;» είπε ο Ραμάλθιν.

«Κανέναν.»

«Τους έπιασαν!» πετάχτηκε η Ζιρίνα. «Τους αιχμαλώτισαν!»

«Μα δεν ακούσαμε ήχους συμπλοκής... έτσι;» είπε ο Νάθλεδιρ, που ανησυχούσε περισσότερο απ'όλους για τη Σιράλια, αν και το ήξερε πως αυτό ίσως να αποτελούσε αχαριστία από μέρους του. Στη Χάνκα-θιρ αλ Νασόλντουν χρωστούσε πολλά. Τη ζωή του, πιθανώς. Πού θα ήταν τώρα, αν η Κόμισσα της Όσβελακ δεν του είχε προσφέρει άσυλο στο παλάτι της;

«Δεν έγινε συμπλοκή,» είπε η Ακνάριθ. «είναι σχεδόν σίγουρο. Δεν ακούστηκαν θόρυβοι που να προδίδουν κάτι τέτοιο· αλλά και ο δαίμονάς μου, κατεβαίνοντας εκεί κάτω, δεν οσμίστηκε αίματα ή νεκρούς. Δεν έγινε συμπλοκή.»

«Αλλά έχουν εξαφανιστεί!» είπε η Ζιρίνα, τρομαγμένη.

Η Ακνάριθ'λι ένευσε. «Έτσι φαίνεται. Έχουν εξαφανιστεί. Και θα πάω να τους ψάξω. Δεν αφήνω τον Έλκερθιν να χαθεί σ'αυτά τα υπόγεια.»

Οι άλλοι τρεις Ανυπότακτοι αμέσως πλησίασαν την υπαρχηγό τους, τραβώντας όπλα.

Προτού κατεβούν όμως μέσα στο άνοιγμα, ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ είπε: «Το Πεινασμένο Σκοτάδι... Ο Πρίγκιπας μάς είχε προειδοποιήσει...» Κι όλοι αισθάνθηκαν μια παγωνιά να τους διατρέχει η οποία δεν είχε καμιά σχέση με την ψύχρα της νύχτας στα Χαρνώθια δάση.

Η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ καθόταν στο καθιστικό των διαμερισμάτων της Κόμισσας, μέσα στο Παλάτι των Σκιών, και σκεφτόταν αυτά που είχαν προτείνει πιο πριν η Ήλναϊθ και ο Βόνεμιρ για να παγιδέψουν τους πράκτορες των Νασόλντουν: να αδειάσουν τους δρόμους της πόλης από περιπολίες—

Προτείνει; Όχι, δεν το είχαν προτείνει. Το είχαν αποφασίσει.

Χωρίς να με ρωτήσουν. Δεν είχαν ζητήσει τη συγκατάθεσή της. Η Έρνελιθ αισθανόταν Προσωρινή Αρχόντισσα της Όσβελακ μόνο τυπικά από τότε που ο Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν είχε έρθει μαζί μ' αυτή την ύπουλη λύκαινα. Πράγμα που δεν άρεσε στην Έρνελιθ. Καθόλου. Αλλά έλεγε στον εαυτό της ότι σύντομα αυτή η κατάσταση θα τελείωνε· ο Βόνεμιρ δεν σκόπευε να εγκατασταθεί εδώ. *Η πόλη, στο τέλος, θα γίνει δική μου.*

Τώρα, όμως, η Έρνελιθ θεωρούσε το σχέδιο της Ήλναϊθ παράτολμο. Φοβόταν ν' αφήσει τους δρόμους της Όσβελακ χωρίς περιπολίες· φοβόταν ότι ίσως κάτι πολύ κακό να συνέβαινε. Αυτοί οι πράκτορες της Κόμισσας ήταν σαν Ίσκ—

«Τι μπορώ να κάνω για να σε χαλαρώσω, χρυσή μου;» Η φωνή της Κορβίκα, από πίσω της. Η Έρνελιθ είχε ξεχάσει σχεδόν ότι η Κορβίκα ήταν στο δωμάτιο, και τώρα εκείνη της άγγιξε τους ώμους καθώς η Έρνελιθ ήταν καθισμένη στον καναπέ· τους άγγιξε και τους μάλαξε ελαφρά με τα δυνατά δάχτυλά της. *Χρυσή μου*, την έλεγε επειδή ήταν από τα χρυσά άνθη του Βασιλείου.

«Δεν ξέρ—»

Το κουδούνισμα του τηλεπικοινωνιακού πομπού διέκοψε την Έρνελιθ. Σηκώθηκε απ' τον καναπέ και, βαδίζοντας ξυπόλυτη ως την καρέκλα του τραπεζιού όπου είχε κρεμάσει τη ζώνη της, τράβηξε τον πομπό της από εκεί και δέχτηκε την κλήση.

«*Κυρία Μεράρχη,*» είπε μια αντρική φωνή από το μεγάφωνο, «*μας είχατε προστάξει να σας ειδοποιήσουμε σε περίπτωση που κάτι ύποπτο γινόταν στη σήραγγα. Ακούσαμε μόλις τώρα ομιλίες, από το βάθος.*»

«Σε ποια σήραγγα είστε;»

«Τη Σήραγγα Δύο, κυρία Μεράρχη.» Η Έρνελιθ τις είχε αριθμήσει – από τα δυτικά προς τα ανατολικά – για να τις ξεχωρίζουν.

«Τι ομιλίες ακούσατε;»

«Μόνο μερικές σκόρπιες λέξεις έφτασαν στ'αφτιά μας. Δεν ξέρουμε τι έλεγαν.»

«Πηγαίνετε να ερευνήσετε, αμέσως! Και καλέστε ενισχύσεις. Έρχομαι εκεί.»

«Μάλιστα, κυρία Μεράρχη.»

Η Έρνελιθ στράφηκε στην Κορβίκα και παρατήρησε ότι η διοικήτρια δεν φορούσε τίποτα εκτός από τα εσώρουχά της· είχε γδυθεί από πίσω της, πιο πριν, ενώ εκείνη δεν κοίταζε.

Τώρα είπε: «Εισβολείς; Η Κόμισσα;»

«Ίσως. Ντύσου.» Η Έρνελιθ πήρε τη ζώνη της με τα όπλα από την καρέκλα.

«Πώς στους δαίμονες του Σκοταδιού ανοίγει τούτη η πόρτα;» γρύλισε η Κόμισσα των Σκιών, αγγίζοντας τις πέτρες με τα χέρια της, ψηλαφώντας τες, ψάχνοντας για κάποιον μοχλό, κάτι – και μη βρίσκοντας τίποτα.

«Δε φαίνεται εύκολο να τις ανοίξεις και να τις κλείσεις,» είπε ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος. «Μόνο αυτοί μοιάζει να ξέρουν πώς να το κάνουν.»

«Δε μπορεί να μην ανοίγει! Δε μπορεί!» Φοβόταν για τη Ζαφειρία. Τι είχε κάνει η ανόητη λύκαινα που άκουγε τη Θορμάνκου; Τι είχε κάνει, μα τον Νούρκας!

Ο Κάλνεντουρ είπε: «Ψυχραιμία, νιρλίσα. Θα την ανοίξουμε. Αφού αυτοί την άνοιξαν, κάπως ανοίγει. Δε χρειάζεται ενεργειακό κλειδί. Κάποιος μηχανισμός υπάρχει εδώ – κάτι με γρανάζια και τροχαλίες – που πρέπει να μπει σε κίνηση.»

«Και το ερώτημα, μα τον Ιουράσκε, είναι ποιος έφτιαξε τέτοια πράγματα σε τούτο το μέρος,» είπε ο Θανατογέννητος. «Τι είχε στο μυαλό του; Αν οι Νασόλντουν δεν τα έφτιαξαν, ποιος διάολος μπορεί να τα έφτιαξε;» Έριξε ένα βλέμμα στον Θόρεντιν.

«Δεν έχω ιδέα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Δε μπορεί, πάντως, να έγινε πρόσφατα. Δεν το θεωρώ πιθανό.»

Η Ζέρκιλιθ είπε: «Αυτές οι σήραγγες μοιάζουν φυσικές.»

«Οι μηχανισμοί, όμως, που ανοιγοκλείνουν τις πόρτες δεν είναι φυσικοί,» τόνισε ο Έλκερθιν.

«Τι κάθεστε και συζητάτε;» είπε, οργισμένα, η Χάνκαθιρ. «Πρέπει ν'ανοίξουμε αυτή την πόρτα – κάπως!» Χτύπησε τις πέτρες με την παλάμη της. «Άνφιρ!» φώναξε. «Άνφιρ!»

Καμιά απάντηση.

«ΑΝΦΙΡ!»

Τίποτα.

Ο Έλκερθιν έπιασε από τον ώμο τη Χάνκαθιρ και την παραμέρισε. «Με συγχωρείς, νιρλίσα...» Άρχισε να ψηλαφεί το τοίχωμα, ψάχνοντας για κάποιον συγκαλυμμένο μοχλό.

Η Κόμισσα των Σκιών στράφηκε στη Σιράλια. «Μπορείς να τους εντοπίσεις;»

Η Σιράλια χок έμοιαζε σαστισμένη απ'όλα όσα είχαν συμβεί. «Θα... θα το προσπαθήσω, νιρλίσα.» Και μουρμούρισε πάλι τα λόγια για ένα Ξόρκι Εντοπισμού Νοητικής Δραστηριότητας.

«Καμιά σκεπτόμενη οντότητα δεν είναι γύρω μου,» είπε αμέσως.

«Τι;» έκανε η Χάνκαθιρ.

Η Σιράλια μουρμούρισε κι άλλα λόγια στη γλώσσα της μαγείας, και οι κρύσταλλοι επάνω στο ραβδί της γυάλισαν καθώς αντλούσε ενέργεια από αυτούς για να ενισχύσει το ξόρκι της.

Η Χάνκαθιρ αναρωτήθηκε γιατί περίμενε, μα τον Νούρκας! Βάζοντας το χέρι της μέσα στη μάλλινη τουνίκα της, αγγίζοντας το φυλαχτό που αποτελούσε φυλακή για τον δαίμονά της, ελευθέρωσε τον Άναρθρο Ψίθυρο των Σκοτεινών Δέντρων και τον έστειλε προς την πόρτα που είχε κλείσει, για να την περάσει και να βγει από την άλλη μεριά.

Αλλά ο δαίμονας δεν μπορούσε. Δεν υπήρχε άνοιγμα για να γλιστρήσει. Μπορεί να ήταν αόρατος και, γενικά, δύσκολο να τον αντιληφτείς με τις ανθρώπινες αισθήσεις, όμως δεν είχε τη δύναμη να περνά μέσα από συμπαγείς βράχους.

Η Σιράλια χок κραύγασε ξαφνικά σαν να την είχαν καρφώσει με λεπίδι. Παραπάτησε, αφήνοντας το ραβδί της να πέσει, πιάνοντας το κεφάλι της με τα δύο χέρια.

Ο Κάλνεντουρ την άρπαξε μέσα στην αγκαλιά του προτού σωριαστεί, ενώ το δικό του κεφάλι ήταν γεμάτο από αυτή την αποτρόπαιη, δαιμονική *BOH* του Παντοβόρου Σκότους την οποία αισθανόταν απλωμένη παντού γύρω τους σαν καταιγίδα που τρώει το φως.

«Σιράλια! Τι...;»

Η μάγισσα πήρε βαθιές ανάσες, και ο Κάλνεντουρ δεν την άφησε ακόμα γιατί τα πόδια της προφανώς δεν την κρατούσαν.

«...Κάτι...» έκανε ξέπνοα η Σιράλια'χοκ ωλ Κίριβεμ. «Κάτι *συνάντησα*, Πρίγκιπά μου...» Ξεροκατάπιε.

Ο Κάλνεντουρ αισθάνθηκε τις τρίχες του να ορθώνονται, γιατί μπορούσε να κάνει μια υπόθεση. «Τι;» ρώτησε. «Τι συνάντησες;»

Η Σιράλια'χοκ πήρε μια βαθιά ανάσα και στάθηκε στα πόδια της, αλλά μετά βίας. Έτρεμε ολόκορμη. «Δεν... δεν ξέρω τι ακριβώς ήταν, Πρίγκιπά μου... Ήταν... ήταν ένα τρομερό *βουητό*... Στην αρχή, δεν... δεν έβρισκα καμία σκεπτόμενη οντότητα γύρω μου. Και εννοώ *καμία*. Δεν μπορούσα να εντοπίσω ούτε εσάς...» Ξεροκατάπιε. «Μου φάνηκε παράξενο, πολύ. Ενίσχυσα τη μαγεία μου με τους κρυστάλλους.» Μια ματιά στο ραβδί της, που ήταν πεσμένο στη γη.

Ο Κάλνεντουρ έσκυψε και το σήκωσε της το έδωσε.

«Ευχαριστώ, Πρίγκιπά μου... Ενίσχυσα τη μαγεία μου, και... και ήρθα σ'επαφή μ'αυτό το *βουητό*, και κατάλαβα ότι αυτό ήταν που μ'εμπόδιζε να εντοπίσω τη νοητική δραστηριότητα γύρω μου· αλλά πριν, προτού ενισχύσω το ξόρκι, δεν το αντιλαμβανόμουν. Και τώρα, που το είχα αντιληφτεί, μου *χίμησε*. Έπεσε πάνω στο μυαλό μου. Δεν έχω ξανααισθανθεί τέτοιο πράγμα, ποτέ μου... Μα τον *Νούρκας*, ποτέ μου!»

«Κάποια μαγανεία θα έχουν εδώ,» άρχισε ο Έλκερθιν, «για να σταματούν—»

«Όχι,» τον διέκοψε ο Κάλνεντουρ. «Ήταν αυτό που σας είπα. Το Σκοτάδι. Το Παντοβόρο Σκότος. Βρίσκεται παντού γύρω μας. Είναι πολύ ισχυρό εδώ. Πιο ισχυρό απ'ό,τι στη σήραγγα που ξέρει η Κόμισσα. Το ακούω συνέχεια. Ακούω το βουητό που λέει η Σιράλια.»

«Και το *αντέχεις*, Πρίγκιπά μου;» έκανε η μάγισσα, σαστισμένη.

«Προσπαθώ.» *Αλλά μέχρι τότε;* Αισθανόταν να τον καλεί, να τον φωνάζει, να του ζητά να καταβροχθιστεί από αυτό και να το καταβροχθίσει συγχρόνως· και του υποσχόταν ότι θα του δείξει τα μυστικά της καταστροφής, το γιατί η Μοργκιανή ήταν καταδικασμένη, γιατί ο ήλιος του Νούρκας θα έσβηνε και το Σκοτάδι θα κυριαρχούσε...

«Πρέπει να πάρουμε πίσω τη Ζαφειρία!» είπε η Χάνκαθιρ. «Είναι Σκοτεινοί Ακόλουθοι... Είναι... Πώς είναι *δυνατόν* ο Άνφιρ να είναι μαζί τους; Μπορεί κάπως να μας εξαπάτησαν, Πρίγκιπά μου; Μπορεί να ήταν... να ήταν κάποιου είδους *οφθαλμαπάτη*;»

«Δεν ξέρω, νιρλίσα. Μου μοιάζει... απίθανο. Αλλά τίποτα δεν αποκλείεται, υποθέτω.» Ο Δεξής και η Αριστερή είχαν γαντζωθεί πάλι στους ώμους του, και σύριζαν αγριεμένα. Ο Κάλνεντουρ δεν μπόρεσε παρά να αναρωτηθεί ξανά αν αντιλαμβάνονταν κι αυτοί την παρουσία του Σκοταδιού.

Η Ακνάριθ'λι και οι τρεις Ανυπότακτοι κατέβηκαν πρώτοι, και οι άλλοι τούς ακολούθησαν: η Ζιρίνα αλ Νασόλντουν και ο Νέλδουρ ωλ Ένφερρεκ, ο Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ και η Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ, ο Νάθλεδιρ αλ Μακμάρνουν και ο Βέρδαλιρ'χοκ. Ο Έλβεντιρ ωλ Ζαλτάρεμ, ο Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ, και οι πιστοί του Ιουράσκε έμειναν επάνω, έξω από το άνοιγμα, φυλώντας τους γιγαντόλυκους.

Η Ακνάριθ πολύ σύντομα άκουσε βήματα από το βάθος, κι έκανε νόημα στους Ανυπότακτους να είναι σιωπηλοί, κι αυτοί έκαναν νόημα στον Νέλδουρ και τη Ζιρίνα να είναι σιωπηλοί, κι αυτοί έκαναν νόημα στους πιο πίσω μέχρι που το νόημα έφτασε σε όλους.

Στα χέρια τους είχαν όπλα, έτοιμα για χρήση.

Φακό κρατούσε μόνο ο Ανυπότακτος που ονομαζόταν Ζώθμαλιρ – Ζώθμαλιρ ο Αντιβασιλικός, όπως τον έλεγαν οι άλλοι Ανυπότακτοι, αστειευόμενοι, για να μην τον μπερδεύουν με τη Σφετερίστρια, υποτίθεται.

Η Ακνάριθ'λι ελευθέρωσε το Άφατο Θηρίο των Λησμονημένων Λόφων, μα δεν το άφησε να πάει μακριά· το κράτησε πλάι της με αόρατα δεσμά.

Από το βάθος της σήραγγας τα βήματα πλησίαζαν με αρκετά ταχύ ρυθμό. Κανείς, όμως, από την ομάδα της Ακνάριθ'λι δεν μιλούσε, γιατί δεν ήξεραν με ποιους μπορεί να είχαν να κάνουν. Κοίταζαν προσεχτικά τριγύρω, ψάχνοντας για οποιοδήποτε σημάδι της ομάδας της Κόμισσας και του Πρίγκιπα. Ο Νέλδουρ προσευχόταν σιωπηλά στο Πεπρωμένο να τους καθοδηγήσει.

Από το βάθος της σήραγγας φώτα φάνηκαν να σκίζουν το σκοτάδι – φακοί – πέφτοντας καταπάνω τους. Και μια φωνή ακούστηκε: «Μείνετε στη θέση σας! Μην κινείστε!»

Οι φρουροί της Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ.

«Πίσω!» σύριξε η Ακνάριθ στους συντρόφους της. «Πίσω!»

Κι άρχισαν να υποχωρούν μες στη σήραγγα.

Οι φρουροί τούς ακολούθησαν. «Μείνετε στη θέση σας! Θα ρίξουμε!»

Η Ακνάριθ έστειλε καταπάνω στις σκιερές μορφές τους το Άφατο Θηρίο των Λησμονημένων Λόφων. Δε μπορούσε να τους σκοτώσει αλλά μπορούσε να προκαλέσει πανικό και γαλανισμούς.

Κραυγές ήχησαν από τη μεριά των φρουρών, και κατάρες, και βρισιές – και τα γρυλίσματα του Άφατου Θηρίου. Μια κάννη πιστολιού άστραψε και βρόντησε, η σφαίρα χτύπησε τις πέτρες. Ακόμα ένα πιστόλι πυροβόλησε.

Η Έρνελιθ και η Κορβίκα κατέφτασαν στην πίσω μεριά του *Αρχαίου Οίκου* καβάλα σε δίκυκλα. Καθοδόν η πρώτη είχε ειδοποιήσει τηλεπικοινωνιακά τον Βόνεμιρ αλ Μακμάρνου. Τώρα, καθώς κατέβαινε απ'το δίκυκλό της, ντυμένη με οργανική στολή ενδυνάμωσης και φολιδωτή, αλεξισφαιρη πανοπλία, είδε μισθοφόρους και Αγωνιστές του Βασιλείου συγκεντρωμένους στην πόρτα, να μπαίνουν ο ένας μετά τον άλλο – οι ενισχύσεις που οι φύλακες της σήραγγας είχαν καλέσει. Παραμέρισαν για την Έρνελιθ και την Κορβίκα, οι οποίες πέρασαν ανάμεσά τους και βρέθηκαν στον χώρο που έμοιαζε με παλιά, άδεια αποθήκη. Στο έδαφος η πλάκα-καταπακτή ήταν σηκωμένη φανερώνοντας την πέτρινη σκάλα, την οποία πάνοπλοι μαχητές κατέβαιναν.

Ένας – ένα αγόρι γύρω στα δεκαπέντε – ένας Αγωνιστής – στράφηκε στην Έρνελιθ, λέγοντας: «Πυροβολισμοί από κάτω, κυρία Μεράρχη.»

Πρόλαβε δεν πρόλαβε να τελειώσει τα λόγια του κι ακόμα ένας πυροβολισμός αντήχησε από τη σκάλα, από το βάθος, μέσα από τη σήραγγα.

«Βιαστείτε!» πρόσταξε η Έρνελιθ. «Βιαστείτε!» Αυτή ήταν η εισβολή της Κόμισσας που είχε προβλέψει η Χαρούμενη Ριλάθιρ;

«Για τη δόξα του Βασιλείου!» φώναξε το αγόρι, φανατικά. Κι άλλοι Αγωνιστές το μιμήθηκαν: *Για τη δόξα του Βασιλείου! Για τη Μητέρα του Βασιλείου! Το Ιερό Δέος μάς κοιτάζει! Το Ιερό Δέος μάς κοιτάζει! Για τη δόξα του Βασιλείου!* Και κατέβαιναν μέσα στη σήραγγα.

Η Έρνελιθ και η Κορβίκα τούς ακολούθησαν, η πρώτη με πιστόλι στο χέρι, η δεύτερη κρατώντας οπλολόγχη.

Η Ακνάριθ'λι άφησε το Άφατο Θηρίο να παλεύει με τους μαχητές της Σφετερίστριας μέχρι που εκείνη και η ομάδα της έφτασαν στην αρχή της σήραγγας, απ'όπου είχαν κατεβεί. Τότε το τράβηξε πίσω,

γρήγορα, για να το φέρει ξανά μέσα στο δαχτυλίδι της από γηρασμένο άργυρο, όπου το πνεύμα ήταν δεμένο με αόρατες αλυσίδες.

«Τι στους δαίμονες του Σκοταδιού έγινε εκεί κάτω;» ρώτησε ο Έλβεντιρ ωλ Ζαλτάρεμ.

«Βασιλικοί,» αποκρίθηκε ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ. «Φρουροί της α-νιψιάς σου, Άρχοντά μου.»

«Και η Κόμισσα;» είπε ο Έλβεντιρ, ενώ συγχρόνως ο Θέλεντιρ έ-λεγε: «Ο Πρίγκιπας, Ιερότατε;»

«Κανένα ίχνος τους.»

«Πρέπει να τους αιχμαλώτισαν, μα τον Νούρκας!» είπε η Ζιρίνα, και η φωνή της ακουγόταν σαν θρήνος.

«Πάμε!» είπε η Ακνάριθ'λι, επιτακτικά. «Ανεβείτε στους γιγαντόλυ-κους και πάμε, γιατί θάρθουν από κάτω – και με ενισχύσεις. Δεν υ-πάρχει αμφιβολία. Κουνηθείτε!» Καθώς έτρεχε προς τον δικό της γι-γαντόλυκο.

Η Έρνελιθ συνάντησε τους έξι φρουρούς της σήραγγας – πέντε Αγω-νιστές και έναν μισθοφόρο (με τον οποίο είχε μιλήσει και τηλεπικοι-νωνιακά). Ήταν όλοι τους καταφανώς τρομαγμένοι και σαστισμένοι, τα μάτια τους γουρλωμένα, γαλανισμοί επάνω στα πρόσωπά τους σαν κάτι να τους είχε γρατσουνίσει χωρίς να σκίσει το δέρμα.

«Τι έγινε εδώ;»

«Κάποιος δαίμονας, κυρία Μεράρχη,» απάντησε ο μισθοφόρος, ο αρχηγός των φρουρών. «Δε μπορούσαμε να τον δούμε παρά μόνο σαν σκιά – σαν κάτι λιγότερο από σκιά. Γρύλιζε και μας χτυπούσε· δεν μπορούσαμε να τον χτυπήσουμε. Τώρα μόλις εξαφανίστηκε· δεν ξέ-ρουμε πού πήγε.»

«Ανθρώπους δεν συναντήσατε;»

«Ναι, ήταν και άνθρωποι εδώ, σίγουρα. Ακούσαμε κάποια βήματα, και είδαμε κι ένα φως, και τις φιγούρες τους. Αλλά, μόλις μας χίμησε αυτός ο δαίμονας, έφυγαν· έτρεξαν στο βάθος.»

«Πρέπει νάχουν μάγο του τάγματος των Δεσμοφυλάκων ανάμεσά τους,» είπε η Έρνελιθ. Και, δείχνοντας με το γαντοφορεμένο χέρι της, πρόσταξε όλους τους μαχητές της: «Προς το τέλος της σήραγγας! *Προς το τέλος της σήραγγας!* Αιχμαλωτίστε όσους βρείτε! Μη διστά-σετε να τους χτυπήσετε αν σας αντισταθούν!»

Και οι φωνές των Αγωνιστών του Βασιλείου ήχησαν ξανά – *Για τη δόξα του Βασιλείου! Για τη Μητέρα του Βασιλείου! Το Ιερό Δέος*

κοιτάζει! Το Ιερό Δέος κοιτάζει! – καθώς περνούσαν από γύρω της, τρέχοντας, με τις σπλολόγγες τους σε ετοιμότητα.

Η Έρνελιθ τους ακολούθησε μαζί με την Κορβίκα, καλώντας συγχρόνως, με τον πομπό της, τους μαχητές που περιπολούσαν τα δάση βόρεια της Όσβελακ–

–και διαπιστώνοντας ότι το τηλεπικοινωνιακό σήμα δεν μπορούσε να βγει από τη σήραγγα.

Η Έρνελιθ καταράστηκε. Θα έπρεπε να τους καλέσει μόλις ήταν επάνω.

Φωνές ακούγονταν απόμακρα μέσα από τα σκοτάδια:

...δόξα του Βασιλείου... για τη Μητέρα... Ιερό Δέος... Ιερό Δέος... δόξα...

Αλλά κανείς δεν μπορούσε να καταλάβει από πού ακριβώς έρχονταν.

«Αγωνιστές...» είπε η Χάνκαθιρ. «Αγωνιστές του Βασιλείου.»

«Δεν είναι, όμως, κοντά,» είπε η Ζέρκιλιθ. «Δε μπορεί νάναι κοντά, Αρχόντισσά μου.»

Ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος εξακολουθούσε να ψηλαφεί την κρυφή πόρτα, ψάχνοντας τρόπο για να την ανοίξει, και ούτε τώρα σταμάτησε. «Δε μπορεί νάρχονται για εμάς,» είπε, και η φωνή του ακούστηκε σαν υπόκωφο γρύλισμα λύκου.

«Για ποιον, τότε;» αναρωτήθηκε η Σιράλια'χοκ.

Ο Θόρεντιν υπέθεσε: «Πρέπει ν'άκουσαν τις φωνές μας εκείνοι οι φρουροί στο βάθος της σήραγγας και να έφεραν ενισχύσεις.»

«Δε θα φώναζαν έτσι, όμως, άμα δεν έβλεπαν κάποιον εχθρό.» Ο Έλκερθιν συνέχιζε να ψηλαφεί την κρυφή πόρτα. «Σου ακούγονται εσένα σαν να ερευνούν;»

«Μα δεν υπάρχει εχθρός μες στη σήραγγα,» είπε η Ζέρκιλιθ. «Είναι άδεια τώρα– Εκτός αν είδαν το άνοιγμα απ'το οποίο περάσαμε ακολουθώντας τον Άνφιρ. Αλλά, και πάλι, ποιος να είναι τώρα εκεί;»

Ο Δεξής και η Αριστερή σύριζαν και ανασάλευαν ανήσυχα επάνω στους ώμους του Κάλνεντουρ, ο οποίος είπε: «Οι άλλοι... Κατέβηκαν. Οι ανόητοι!»

Η Ζέρκιλιθ τον κοίταξε συνοφρυωμένη, παραξενεμένη.

«Ο Αρχικαλεστής κι οι υπόλοιποι,» διευκρίνισε ο Κάλνεντουρ. «Πρέπει να κατέβηκαν – ίσως επειδή άκουσαν τις φωνές μας ν'αντηχούν από τη σήραγγα.»

Ο Θανατογέννητος ακόμα ψηλαφούσε την κρυφή πόρτα, καθώς είπε: «Μάλλον έχεις δίκιο, Πρίγκιπα. Έχω την Ακνάριθ ικανή να έκανε ακριβώς αυτή τη σκοτοφαγωμένη μαλακία που περιγράφεις.»

«Τι θα γίνει;» τον ρώτησε η Χάνκαθιρ. «Θα την ανοίξεις επιτέλους;»

«Μακάρι, νιρλίσα, να ήταν τόσο εύκολο— Για στάσου...» Το δεξί του χέρι πίεσε μια πέτρα, και η πέτρα γύρισε· ένα μούγκρισμα ήχησε πίσω απ'το τοίχωμα σαν κάποιου είδους μηχανισμός να κινήθηκε... αλλά η πόρτα δεν άνοιξε.

Ο Κάλνεντουρ άκουγε τη *ΒΟΗ* του Παντοβόρου Σκότους σαν καταγίδα ολόγυρά τους, πάνω από τις απόμακρες φωνές των Αγωνιστών του Βασιλείου.

«Δε μπορούμε να τους εγκαταλείψουμε!» είπε η Ζιρίνα, έχοντας πιάσει τη γιγαντολύκαινά της από τα ηνία, ενώ όλοι καβαλούσαν τους δικούς τους γιγαντόλυκους και άρπαζαν τα γκέμια και των υπόλοιπων — αυτών που η ομάδα της Κόμισσας είχε αφήσει εδώ.

«Μα δεν είναι εκεί κάτω,» είπε η Ακνάριθ'λι στη Ζιρίνα. «Δε μπορούμε να κάνουμε τίποτα τώρα. Πρέπει ν'απομακρυνθούμε, και μετά βλέπουμε.»

«Έρχονται!» προειδοποίησε ο Νάθλεδιρ αλ Μακμάρνουν, που ήταν πιο κοντά στο άνοιγμα της σήραγγας. «Τους ακούω. Αγωνιστές του Βασιλείου. Πάμε — *τώρα!*» Η γιγαντολύκαινά του γρύλιζε από κάτω του καθώς κρατούσε τα ηνία της με το μοναδικό του χέρι.

«Ακολουθήστε με!» είπε η Ακνάριθ'λι, και προπορεύτηκε μαζί με τους τρεις Ανυπότακτους, προς τα δυτικά, προς τα εκεί απ'όπου είχαν έρθει. Νόμιζε ότι θυμόταν τον δρόμο αρκετά καλά· αλλά, μες στο μυαλό της, έκανε μια σύντομη προσευχή στο Θηρίο της Πλάσης να την καθοδηγήσει στο άγριο βασίλειό του και να βάλει εμπόδια στα πόδια των εχθρών της.

Για τη δόξα του Βασιλείου! Για τη δόξα του Βασιλείου!

Το Ιερό Δέος μάς κοιτάζει! Μας κοιτάζει!

Οι Αγωνιστές βγήκαν από τη σήραγγα, βγήκαν στο νυχτερινό δάσος, φωτίζοντας με φακούς προσαρτημένους στις οπλολόγχες τους.

Η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ, καθώς τους ακολουθούσε, καλούσε τηλεπικοινωνιακά τους μαχητές που περιπολούσαν τους τόπους βόρεια της Όσβελακ, και τώρα το σήμα της έφτασε στους πομπούς τους. Η

Έρνελιθ τούς πρόσταξε να ψάξουν για κάποιους που μπορεί να περιφέρονταν εδώ – ήταν κατάσκοποι, εχθροί. Να τους συλλάβουν. Να συλλάβουν όποιον έβρισκαν κοντά στην πόλη.

Και θερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

«Δε φαίνονται πουθενά,» της είπε η Κορβίκα. «Κανένας δε φαίνεται πουθενά. Έχουν φύγει, αν ποτέ ήταν εδώ.» Οι Αγωνιστές του Βασιλείου και οι μισθοφόροι απλώνονταν ολόγυρα, με τα όπλα τους υψωμένα, αλλά δεν είχαν εχθρό να αντιμετωπίσουν.

Η Έρνελιθ πρόσταξε μια διοικήτρια των μισθοφόρων: «Ψάξτε για ίχνη. Να δούμε προς τα πού πήγαν. Ψάξτε για ίχνη!»

Δεν κατάφεραν να πάνε πολύ μακριά προτού μια περιπολία βασιλικών λυκοκαβαλάρηδων έρθει καταπάνω τους με οπλολόγχες υψωμένες, φωνάζοντάς τους να σταματήσουν.

Οι Ανυπότακτοι τούς πυροβόλησαν, το ίδιο κι οι υπόλοιποι. Και ήταν περισσότεροι από τους μαχητές της περιπολίας, λόγω του αριθμού των πιστών του Ιουράσκει. Κάννες άστραψαν μες στη νύχτα, κρότοι αντήχησαν στα δάση – πουλιά φτεροκόπησαν από τα κλαδιά δέντρων, ολόκληρα σμήνη· κρωξίματα, γρυλίσματα, αλυχήματα ακούστηκαν. Άνθρωποι έπεσαν από γιγαντόλυκους, κραυγάζοντας· γιγαντόλυκοι ούρλιαξαν, χτυπημένοι από σφαίρες.

Ανάμεσα σ'αυτούς και η γιγαντολύκαινα της Ζιρίνα.

Η Ζιρίνα αναφώνησε χάνοντας την ισορροπία της πάνω στη σέλα. Ο Νέλδουρ πρόλαβε να την πιάσει προτού σωριαστεί. «Ανέβα σ'αυτήν εδώ – σ'αυτήν εδώ!» της είπε, αναφερόμενος στη γιγαντολύκαινα του Πρίγκιπα, την Κόρη της Πλάσης, την οποία τραβούσε μαζί του πριν από λίγο αλλά τώρα είχε αφήσει τα ηνία της για να πιάσει τη Ζιρίνα με το ένα χέρι, ενώ με το άλλο πυροβολούσε τους βασιλικούς με το πιστόλι του. Σφαίρες σύριζαν στον αέρα σαν θανατηφόρες μύγες γεννημένες από τη φωτιά.

Η Ζιρίνα αρπάχτηκε από τη σέλα της Κόρης της Πλάσης και την καβάλησε· η γιγαντολύκαινα γρύλισε κι αναδεύτηκε, μα δεν επιχείρησε να την πετάξει από πάνω της.

Δύο λυκοκαβαλάρηδες της Σφετερίστριας υποχώρησαν μες στη βλάστηση· οι άλλοι ήταν νεκροί ή άσχημα τραυματισμένοι, πεσμένοι στη γη, ποτίζοντάς την με αίμα.

Δύο από τους πιστούς του Ιουράσκει είχαν επίσης τραυματιστεί – η Κέσριμιθ και ο Ναλτάφιρ – οι άλλοι τούς βοηθούσαν να μην πέσουν

από τους λύκους τους. Και ο Ραμάλθιν είχε χτυπηθεί – μια σφαίρα τον είχε βρει στα πλευρά – αλλά, τρίζοντας τα δόντια, κρατιόταν επάνω στη σέλα του.

Η Λοτρίνθα, φοβούμενη γι' αυτόν, είπε: «Πρέπει να σταματήσουμε, πρέπει–»

«Όχι!» γρύλισε ο Ραμάλθιν. «Όχι, νιρλίσα. Πάμε! Γρήγορα – προτού είναι πολύ αργά!»

Η Ακνάριθ'λι φαινόταν να έχει ακριβώς την ίδια ιδέα καθώς ήδη έτρεχε μαζί με τους Ανυπότακτους, καβάλα στους γιγαντόλυκους τους· και οι άλλοι τούς ακολουθήσαν δίχως δισταγμό. Η νύχτα των Χαρνώθιων δασών έμοιαζε ξαφνικά με καταιγίδα γύρω τους· οι φωνές και τα κρωξίματα δεν είχαν πάψει ακόμα, η πλάση δεν είχε γαληνέψει ύστερα από τους πυροβολισμούς.

Ένας έλικας ακούστηκε από πάνω τους – ένας αερώνυχας! Ο Ζώθμαλιρ ο Αντιβασιλικός και η Ρουμπίνη (μια άλλη από τους Ανυπότακτους) ύψωσαν πιστόλια και τον πυροβόλησαν· τουλάχιστον μία σφαίρα ακούστηκε να χτυπά πάνω σε μέταλλα, αλλά το μικρό αεροσκάφος δεν έπεσε, απομακρύνθηκε.

Δύο ομάδες λυκοκαβαλάρηδων ζύγωσαν την ομάδα της Ακνάριθ'λι καθώς έφτανε κοντά στον ποταμό Ίσκιο με σκοπό να τον διασχίσει και να βγει κοντά στις παρυφές των Δυτικών Ελών.

«Ρίξτε τους!» γρύλισε η Ακνάριθ.

«Παραδοθείτε!» φώναξε κάποιος από τους βασιλικούς.

Πυροβολισμοί ακολούθησαν κι από τις δυο μεριές, ανάμεσα από τους χοντρούς κορμούς των δέντρων και τη βλάστηση. Λάμψεις έσκιζαν στιγμιαία το σκοτάδι, κρότοι τράνταζαν την πλάση. Κραυγές ανθρώπων, γρυλίσματα κι αλυχήματα γιγαντόλυκων.

Η Ακνάριθ έστειλε το Άφατο Θηρίο των Λησμονημένων Λόφων εναντίον των εχθρών–

–προτού μια σφαίρα τη βρει στον ώμο ρίχνοντάς την από τη γιγαντολύκαινά της.

«ΠΑΡΑΔΟΘΕΙΤΕ!» βροντοφώναξε κάποιος βασιλικός ξανά.

Ο Ζώθμαλιρ ο Αντιβασιλικός άπλωσε το χέρι του προς την πεσμένη Ακνάριθ, κι εκείνη αρπάχτηκε από αυτό κι από τη σέλα του λύκου του και καβάλησε πίσω του, γρυλίζοντας από τον πόνο στον ώμο της, ενώ δισειθανόταν το Άφατο Θηρίο να χτυπά τους εχθρούς–

Ο γιγαντόλυκος ούρλιαξε και τραντάχτηκε. Κάποια σφαίρα τον είχε χτυπήσει. Δε μπορούσε να σηκώνει άλλο τους δυο καβαλάρηδες· ο

Ζώθμαλιρ και η Ακνάριθ έπεσαν, κουτρουβάλησαν, η δεύτερη κραυγάζοντας από τον πόνο στον ώμο της, βλέποντας σκοτοδίνες... λιποθυμώντας... και το Άφατο Θηρίο των Λησμονημένων Λόφων μαζεύτηκε μέσα στο δαχτυλίδι της.

Ο Νέλδουρ φώναξε: «Πάμε πίσω! Πάμε ανατολικά πάλι!» σκυμμένος πάνω στον γιγαντόλυκό του, αλλάζοντας γεμιστήρα στο πιστόλι του, και συνεχίζοντας να πυροβολεί, αβέβαιος αν όλοι τον είχαν ακούσει μέσα στον χαλασμό.

Τα Μάτια του Δάσους, ο δασογέρακας του Βέρδαλιρ'χοκ, έκρωζαν ξέφρενα, φτεροκοπώντας από πάνω τους, ενώ ο μάγος πυροβολούσε με δύο πιστόλια καβάλα στον γιγαντόλυκό του, έχοντας κρεμάσει το ραβδί του στην πλάτη του.

Η Ζιρίνα είτε στον Νέλδουρ: «Δε μπορούμε να πάμε πίσω!» δείχνοντας τους μαχητές που έρχονταν από εκεί, πάνοπλοι και με οπλολόγχεσ στα χέρια, φωνάζοντας: *Για τη δόξα του Βασιλείου! Για τη δόξα του Βασιλείου! Το Ιερό Δέος κοιτάζει!*

Ο Νέλδουρ καταράστηκε. Δε φαινόταν να υπάρχει κανένα μέρος για να τρέξουν να φύγουν με ασφάλεια. Και νόμιζε πως ακόμα μια ομάδα βασιλικών λυκοκαβαλάρηδων είχε έρθει. Ήταν πιο πολλοί τώρα, δεν ήταν; Παρά τις ανταλλαγές πυρών, έμοιαζαν πιο πολλοί αντί για πιο λίγοι. Οι σύντροφοί του, όμως, σίγουρα δεν ήταν όλοι καβάλα στους λύκους τους πλέον· κάποιοι είχαν πέσει.

«*Μη ρίχνετε!*» ήχησε μια φωνή μες στα σκοτεινά δάση. «*Ακούστε με! Σας μιλά η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ, Προσωρινή Αρχόντισσα της Όσβελακ! Μη ρίχνετε! Παραδοθείτε και τίποτα δε θα συμβεί! Συνεχίστε να αντιστέκεστε και θα πεθάνετε όλοι!*»

Ενώ οι Αγωνιστές του Βασιλείου πλησίαζαν με υψωμένες οπλολόγχεσ, αρκετοί από αυτούς ρίχνοντας φως προς την ομάδα του Νέλδουρ.

Κεφάλαιο 8

Ο Καλεσμένος του Σκοταδιού

θείος της την παρέσυρε μέσα στο πέραςμα, και η Ζαφειρία τον ακολούθησε αδιαμαρτύρητα. Αλλά μετά, ρίχνοντας μια ματιά πίσω, διέκρινε μόνο δύο κουκουλοφόρους να έρχονται. Πού ήταν ο Πρίγκιπας κι οι υπόλοιποι;

Ο θείος της συνέχισε να την παρασέρνει, κρατώντας την από τον πήχη με το ένα χέρι ενώ βαστούσε αναμμένο δαυλό με το άλλο.

Έστριψαν κάπου.

Η Ζαφειρία είπε: «Δε μας ακολουθούν. Νομίζω ότι μας έχασαν.»

Ο θείος της συνέχισε να την παρασέρνει.

«Μας έχασαν, θείε! Μας έχουν χάσει. Περίμενε!» Η Ζαφειρία του έφερε αντίσταση και, με την ενίσχυση της οργανικής στολής της, δεν δυσκολεύτηκε να πάρει το χέρι της από τη λαβή του.

Ο Άνφιρ στράφηκε και την κοίταξε, ενώ κουκουλοφόροι μαζεύτηκαν ολόγυρα.

«Πρέπει να πάμε πίσω,» είπε η Ζαφειρία. «Μας έχασαν. Γιατί βιάζεσαι τόσο, μα τον Νούρκας;»

«Ο Νούρκας δεν έχει καμιά δύναμη εδώ...» είπε ένας από τους κουκουλοφόρους.

Ο Άνφιρ απάντησε στη Ζαφειρία: «Θα βρουν τον δρόμο τους. Θα οδηγηθούν.»

«Από ποιον;»

«Ποιος είναι αυτός που η μητέρα σου αποκαλεί “Πρίγκιπα”, Ζαφειρία; Δε νομίζω πως τον ξέρω.»

Η Ζαφειρία χαμογέλασε. «Τον ξέρεις αλλά δεν τον θυμάσαι, θείε. Είναι ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ. Επέστρεψε από την Υπερυδάτια για να μας βοηθήσει να εκθρονίσουμε τη Σφετερίστρια!»

«Έχει φέρει στρατό;»

«Όχι, αλλά... Βασικά, λέει ότι έχασε τη μνήμη του στην Υπερυδάτια – κάτι τέτοιο. Λέει πως ακόμα δεν θυμάται πολύ καλά ποιος ήταν. Όμως έπρεπε να δεις πώς μας οδήγησε μέσα στα Χαρνώθια δάση! Ο στρατός μας ταξίδευε σαν να ήταν Ίσκιοι! Περνούσαμε κάτω απ’τις

σκιές των μαχητών της Σφετερίστριας. Είχε την εύνοια του Σερτίνγκε ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ, θείε. Και... όχι μόνο αυτό, απ'ό,τι κατάλαβα. Η Ζέρκλιθ αλ Φέντεπαβ, όταν εκείνος είχε εξαφανιστεί για κάποιες μέρες, μας εξήγησε ότι μιλά με τους θεούς. Και ούτε ο ίδιος το αρνήθηκε όταν επέστρεψε· το επιβεβαίωσε!»

«Μιλά με τους θεούς; Ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ;»

«Ναι.» Γέλασε. «Νομίζεις ότι είναι λόγια του Ιουράσκε, ε; Αλλά είναι αλήθεια. Είναι—»

«—ο Αναμενόμενος,» τη διέκοψε ένας από τους κουκουλοφόρους μιλώντας με γυναικεία φωνή και ψιθυριστή. «Αυτός είναι.»

«Ναι, Ναλτάφιρ,» συμφώνησε ο Άνφιρ. «Σίγουρα, αυτός είναι. Εκτός αν...» Στράφηκε στη Ζαφειρία ξανά. «Έχετε κανέναν άλλο καινούργιο μαζί σας;»

Η Ζαφειρία συνοφρυώθηκε. «Τι καινούργιο; Και για ποιον “Αναμενόμενο” μιλάτε; Ποιοι—;»

«Κάποιος που δεν ξέρω, ίσως,» είπε ο Άνφιρ. «Είναι μαζί σας κάποιος άλλος που δεν ξέρω; Ή κάποιος που δεν ήταν εδώ όταν η αδελφή μου εγκατέλειψε την πόλη;»

«Ο... μόνο ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος κι ορισμένοι άνθρωποι του—»

«Πού τους συναντήσατε;»

«Ήρθαν με τον Πρίγκιπα. Επίσης, είναι μαζί μας κι ένας Αρχικαλεστής του Πεπρωμένου, ένας ιερέας του Ιουράσκε, με καμιά εικοσαριά ακόλουθους. Κι αυτοί με τον Πρίγκιπα ήρθαν, αλλά πιο πριν. Ο Θανατογέννητος και οι δικοί του ήρθαν μετά.»

«Μπερδεμένα τα λέει...» παρατήρησε ένας από τους κουκουλοφόρους που μέσα από την κουκούλα του ένα μάτι γυάλιζε σχεδόν σαν... σαν λίθος, νόμιζε η Ζαφειρία.

«Ποιοι είναι αυτοί, θείε; Και πώς βρέθηκες εδώ; Πώς ήξερες ότι θα ερχόμασταν;»

«Το Σκοτάδι φανερώνει πολλά παρότι φως δεν είναι, Ζαφειρία,» αποκρίθηκε ο Άνφιρ, και κάτι στην όψη του έκανε το αίμα της να παγώσει.

Τι συνέβαινε εδώ;

«Πάμε πίσω, στους άλλους. Δεν τους βλέπω να έρχονται,» είπε η Ζαφειρία.

«Θα βρουν τον δρόμο τους.»

«Πώς, μα τον Νούρκας; Δεν το ξέρουν αυτό το μέρος. Ίσως νάχουν χαθεί!»

«Το Σκοτάδι θα τους οδηγήσει.»

Η Ζαφειρία είχε παραξενευτεί από τα λόγια του. Τι εννοούσε; «Ποιοι είναι αυτοί μαζί σου, θείε;» Κοίταξε τους κουκουλοφόρους. Μπορεί να ήταν, όντως, Σκοτεινοί Ακόλουθοι;

Εκείνη η γυναίκα που είχε μιλήσει πιο πριν κατέβασε την κουκούλα της, και η Ζαφειρία είδε ένα γαλανόδερμο, στρογγυλωπό πρόσωπο με κοντοκουρεμένα καστανά μαλλιά, τόσο σκούρα που έμοιαζαν μαύρα στο ασθενικό φως του δαυλού.

Η γυναίκα τής είπε, με ψιθυριστή φωνή: «Θα μάθεις κι άλλα για εμάς. Είσαι φιλοξενούμενή μας τώρα, Ζαφειρία αλ Νασόλντουν.»

Ο Έλκερθιν κατάφερε τελικά να βρει, στο τοίχωμα, άλλο ένα σημείο που κουνιόταν: άλλη μια πέτρα. Τις έπιασε και τις δύο – μία με κάθε χέρι – και τις γύρισε συγχρόνως. Ο μηχανισμός ακούστηκε πάλι να μπαίνει σε λειτουργία, και η κρυφή πόρτα άνοιξε.

Ο Θόρεντιν φώτισε μέσα με τον φακό του, ενώ όλοι – και ο ίδιος – ύψωναν τα όπλα τους.

Κανείς, όμως, δεν ήταν στο φυσικό πέραςμα που αποκαλύφτηκε.

«Ζαφειρία;» φώναξε η Χάνκαθιρ. «Μ'ακούς, Ζαφειρία;»

Καμιά απάντηση.

«Άνφιρ!» φώναξε η Χάνκαθιρ. «Άνφιρ!... Μίλησέ μου, Άνφιρ!»

Καμιά απάντηση.

«Την έκλεψαν!» γρύλισε η Χάνκαθιρ στρεφόμενη στον Θόρεντιν και τον Κάλνεντουρ.

«Θα τη βρούμε, νιρλίσα,» είπε ο δεύτερος. «Δε θα την αφήσουμε εδώ.» Γύρω τους άκουγε τη *ΒΟΗ* του Παντοβόρου Σκότους σαν βρυχηθμούς γιγαντιαίου θηρίου που ήθελε να τους καταπιεί όλους αλλά, συγχρόνως, τον καλούσε... τον καλούσε...

Μπήκαν στη σήραγγα, φωτίζοντας με φακούς, εξακολουθώντας να έχουν τα όπλα τους έτοιμα. Ο Δεξής και η Αριστερή φτεροκοπούσαν· ο Ακατάλυτος σύριζε αγριεμένα κάπου-κάπου και τα μάτια του στραφτάλιζαν μες στο σκοτάδι.

Προχώρησαν, και τα περάσματα άρχισαν να μπλέκονται: στροφές αποδώ, στροφές αποκεί – και πουθενά κανένα ίχνος των Σκοτεινών Ακόλουθων ή της Ζαφειρίας. Η Χάνκαθιρ φώναξε πάλι την κόρη της και τον αδελφό της, μα κανείς δεν απάντησε.

Ύστερα έβγαλε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της και κάλεσε τον πομπό της Ζαφειρίας. Ο χτύπος του ακούστηκε από το μεγάφωνο... προτού απότομα σταματήσει.

Η Χάνκαθιρ επιχείρησε να ξανακαλέσει την κόρη της, και τώρα δεν μπορούσε να πιάσει καθόλου το σήμα του πομπού της. «Δε μ'αρέσει αυτό...» είπε, φανερά αγχωμένη.

Και συνέχισε: «Τι μπορεί να ήθελαν; Μπορεί να ήθελαν μόνο να κλέψουν τη Ζαφειρία; Τι να την κάνουν, μα τον Νούρκας; Και πώς βρέθηκε ο *Ανφιρ μαζί τους*;» Έμοιαζε στα όρια της παραφροσύνης η Κόμισσα των Σκιών· φαινόταν από το πρόσωπό της. Δάκρυα κυλούσαν από τις άκριες των ματιών της.

Ο Θόρεντιν αγκάλιασε τους ώμους της με το ένα χέρι, σφιχτά, πιέζοντας το σώμα της κοντά του. «Θα τη βρούμε,» της είπε, με το μάγουλό του επάνω στα γαλανά μαλλιά της...

...και η Ζέρκιλιθ παραξενεύτηκε λίγο από αυτό. Από αυτή την κίνηση του Θόρεντιν. Γιατί δεν της έμοιαζε με κίνηση που θα έκανε ένας ξάδελφος, αλλά ένας εραστής.

Μα τα κόλπα του Ιουράσκει! Είναι δυνατόν; Η Ζέρκιλιθ νόμιζε ότι είχε, ξαφνικά, συνειδητοποιήσει κάτι... *Πρέπει να κάνω λάθος. Πρέπει. Οπωσδήποτε.* Δεν μπορεί ο Θόρεντιν να ήταν εραστής της ξαδέλφης του και γι'αυτό να είχε κόντρα με τον σύζυγό της. Μπορεί;

Ο Κάλνεντουρ είπε: «Δεν πιστεύω πως ο σκοπός τους ήταν να κλέψουν την κόρη σου, *νιρλίσα*.»

«Τότε;» έκανε η Χάνκαθιρ, ξεροκαταπίνοντας.

«Ο σκοπός τους, μάλλον, ήταν να μας κάνουν να χαθούμε εδώ μέσα.»

«Μπορούμε να επιστρέψουμε,» είπε ο Έλκερθιν. «Δεν έχουμε απομακρυνθεί τόσο! Δε θυμάστε τον δρόμο; Μπορούμε να επιστρέψουμε.»

«Γιατί μου ακούγεσαι σαν να προσπαθείς να πείσεις τον εαυτό σου, Θανατογέννητε;» είπε ο Κάλνεντουρ.

«Ε, ας πάμε τώρα! Ας επιστρέψουμε, να δούμε! Μπορούμε να βγούμε, Πρίγκιπα· δεν είμαστε τόσο μακριά.»

«Δε φεύγω χωρίς τη Ζαφειρία!» δήλωσε η Χάνκαθιρ.

«Υπάρχει, όμως, κίνδυνος να χαθούμε εδώ μέσα αν συνεχίσουμε να περιπλανιόμαστε,» την προειδοποίησε ο Θανατογέννητος. «Ο Πρίγκιπας έχει δίκιο ότι—»

«Σε καμία περίπτωση δεν πρόκειται να εγκαταλείψω την κόρη μου μ'αυτούς τους Σκοτεινούς Ακόλουθους, Έλκερθιν.» Και στράφηκε στη Σιράλια'χοκ. «Μπορείς να τη βρεις, Σιράλια; Μπορείς;»

Η μάγισσα αναστέναξε. «Δυστυχώς δεν ξέρω το Ξόρκι Ανιχνεύσεως, *νιρλίσα*. Αλλά, ακόμα κι αν το ήξερα...»

«Τι;»

«Ίσως να μη λειτουργούσε σωστά εδώ.»

«Επειδή και το άλλο ξόρκι σου δεν λειτουργούσε σωστά;»

«Ναι. Είναι... είναι *κάτι*...»

«Το Πεινασμένο Σκοτάδι,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Είναι παντού γύρω μας. Το *ακούω*.»

«Εγώ δεν ακούω τίποτα,» παρατήρησε ο Έλκερθιν, ατενίζοντάς τον σχεδόν καχύποπτα, με τα μάτια του να θυμίζουν μάτια δολοφονικού αγριμιού.

«Γεώργιε,» ρώτησε η Λουκία, στην Κοινή Υπερυδάτια, «έχεις κάποιο σχέδιο;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ, στην ίδια γλώσσα.

«Την έχουμε γαμήσει, τότε, εδώ μέσα, σ'αυτό το λοκράθιο τέλμα που βρεθήκαμε. Πάμε να φύγουμε – να βρούμε – όσο πιο γρήγορα μπορούμε.»

«Τι σου λέει;» τον ρώτησε η Χάνκαθιρ.

«Ότι η κατάσταση είναι δύσκολη. Και είναι όντως δύσκολη.» Αισθανόταν το Σκοτάδι να τον καλεί, να τον φωνάζει με τη *ΒΟΗ* του, να τον ζητά.

«Δε μπορούμε να βρούμε την κόρη σου, *νιρλίσα*,» είπε ο Έλκερθιν. «Αυπάμαι, αλλά πρέπει να την αφήσουμε και να γυρίσουμε–»

«Όχι! Δεν αφήνω τη Ζαφειρία μαζί μ'αυτούς τους σκοτολάτρες. Όποιος θέλει να φύγει, μπορεί να φύγει· εγώ θα συνεχίσω να–»

«Δε θα σ'εγκαταλείψουμε, και το ξέρεις,» της υποσχέθηκε ο Θόρεντιν, που τώρα πλέον δεν αγκάλιαζε τους ώμους της με το χέρι του αλλά η Ζέρκιλιθ είχε αρχίσει να τον βλέπει διαφορετικά σε σχέση με την Κόμισσα των Σκιών. Μα τον *Νούρκας*, ακόμα κι ο τρόπος που στεκόταν κοντά της δεν είχε κάτι το πιο... οικείο... απ'ό,τι έπρεπε να έχει ο τρόπος που στέκεται κοντά σου ένας απλός ξάδελφος;

Ο Κάλνεντουρ πρόσθεσε: «Αυτό είναι σίγουρο, *νιρλίσα*.»

«Μα δεν πρόκειται να βρούμε την κόρη της εδώ μέσα!» είπε ο Θανατογέννητος. «Το μέρος είναι *λαβύρινθος*, και κανείς δεν ξέρει τίποτα γι'αυτό.»

«Θα τη βρούμε!» είπε η Χάνκαθιρ. «Δε μπορεί νάχουν πάει μακριά. Θα τη βρούμε.» Και ξεκίνησε να βαδίζει ξανά.

Την ακολούθησαν. Ούτε ο Έλκερθιν δεν έμεινε πίσω.

«Αυτό που κάνουμε είναι μαλακία,» είπε η Λουκία στον Κάλνεντουρ, μιλώντας πάλι στην Κοινή Υπερυδάτια.

Εκείνος δεν αποκρίθηκε, αλλά πολύ φοβόταν ότι η Λουκία είχε δίκιο. Το Παντοβόρο Σκότος παραφλυούσε παντού, και ήταν πολύ δυνατό εδώ. Ήταν τόσο δυνατό όσο ο Σερτίνγκε ήταν δυνατός στο Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης.

Οι σήραγγες γίνονταν ολοένα και πιο μπλεγμένες όσο προχωρούσαν... ή, τουλάχιστον, έτσι τους φαίνονταν. Ο Κάλνεντουρ νόμιζε πως το Πεινασμένο Σκοτάδι ήταν που τους έκανε να μπερδεύονται. Όχι πως από μόνος του ο λαβύρινθος δεν επαρκούσε για να προκαλέσει σύγχυση, αλλά υπήρχε και κάτι το... μοχθηρό εδώ. Κάτι που έπαιζε με το μυαλό. Οι άλλοι δεν το αντιλαμβάνονταν άμεσα, όπως εκείνος, δεν άκουγαν τη *ΒΟΗ* του Σκοταδιού, όμως τους επηρέαζε ούτως ή άλλως. Υπήρχε μια παλιά ρήση στη Μοργκιάνη – *Εσύ δεν πιστεύεις στο Σκοτάδι, μα το Σκοτάδι πιστεύει σ'εσένα* – και ο Κάλνεντουρ καταλάβαινε τώρα από πού ίσως να είχε προέλθει...

Το κάλεσμα του Παντοβόρου Σκότους τού έμοιαζε ολοένα και πιο επιτακτικό όσο περιπλανιόταν εδώ μέσα, ολοένα και πιο έντονο· τον ζάλιζε, θόλωνε τις σκέψεις του. Το Σκοτάδι τού ζητούσε να το αφήσει να τον καταπιεί και, συγχρόνως, να το καταπιεί εκείνος, να διδαχθεί τα μυστικά του, να μάθει πόσο καταδικασμένος ήταν αυτός ο κόσμος: να γίνει ο Σκοτοδότης...

Ο Έλκερθιν είπε: «Δεν καταφέρνουμε κάτι, γαμώ την ουρά του Ιουράσκε! Νομίζω πως έχουμε ξαναπεράσει αποδώ, *νιρλίσα*. Κάνουμε κύκλους. Έχουμε χαθεί τελείως! Και δεν έχουμε βρει ακόμα κανένα ίχνος τους.»

Προτού η Χάνκαθιρ μιλήσει, η Σιράλια είπε: «Θα προσπαθήσω πάλι να τους βρω. Ίσως τώρα να το κατορθώσω. Ίσως.»

«Όχι,» την πρόλαβε ο Κάλνεντουρ. «Είναι επικίνδυνο.»

«Κι αν όντως τα καταφέρει;» είπε η Χάνκαθιρ.

«*Νιρλίσα*, είναι επικίνδυνο. Το ξέρω. Το καταλαβαίνω.» Το Σκοτάδι τον ζάλιζε με τη *ΒΟΗ* του. Άπλωσε το χέρι του και πιάστηκε από ένα τοίχωμα της σήραγγας.

Η Λουκία συνοφρυώθηκε βλέποντάς το αυτό. *Είναι καλά; αναρωτήθηκε. Τι έχει;* Αισθανόταν την οργανική στολή της να την έχει

κουράσει, τόσες ώρες που τη φορούσε, αλλά και πάλι η ίδια δεν ένωθε την ανάγκη να στηριχτεί από πουθενά. Τι συνέβαινε στον Γεώργιο;

«Θα το κάνω, Πρίγκιπά μου,» είπε η Σιράλια'χοκ. «Θα το ριψοκινδυνέψω· δε με πειράζει.»

«Χαμένος κόπος. Είναι ακόμα εδώ. Γύρω μας.» Δε χρειαζόταν να διευκρινίσει σε τι αναφερόταν. Όλοι τους καταλάβαιναν.

Και η Σιράλια'χοκ καταλάβαινε, φυσικά. *Το Παντοβόρο Σκότος...* σκέφτηκε, κι ένα ρίγος τη διέτρεξε καθώς θυμόταν πώς είχε νιώσει την προηγούμενη φορά· οι τρίχες της ορθώθηκαν. Πήρε μια βαθιά ανάσα, όμως, και άρθρωσε τα λόγια για το Ξόρκι Εντοπισμού Νοητικής Δραστηριότητας.

Οι μαγικά διευρυμένες αισθήσεις της απλώθηκαν... ή προσπάθησαν να απλωθούν. Δεν έβρισκαν τίποτα γύρω από τη Σιράλια, σαν εκεί να μην ήταν κανένας άνθρωπος, καμιά σκεπτόμενη οντότητα. Σαν κάτι να *κουκούλωνε* τα πάντα: κάποιου είδους παρεμβολή...

Έχει δίκιο. Είναι ακόμα εδώ.

Τράβηξε, όμως, πάλι ενέργεια από τους κρυστάλλους στο ραβδί της, μουρμουρίζοντας ξανά τα λόγια για το ξόρκι, ενδυναμώνοντάς το—

—κι εκείνο το τρομερό *βουητό* γέμισε το κεφάλι της. Έπεσε καταπάνω της σαν πέτρα. Σαν καταιγίδα από πέτρες.

Η Σιράλια κραύγασε κι έχασε την ισορροπία της.

Ο Θανατογέννητος την έπιασε για να μη σωριαστεί.

«Σε προειδοποίησα,» της είπε ο Κάλνεντουρ. «Είναι εδώ, δεν έχει φύγει.» Ακόμα στηριζόταν στο τοίχωμα της σήραγγας, ακόμα ζαλιζόταν, ακόμα πάλευε να αγνοήσει το επίμονο κάλεσμα του Σκοταδιού...

...και από το συγχυσμένο μυαλό του μια σκέψη πέρασε, μια αρκετά καθαρή σκέψη: *Για εμένα;... Για εμένα μάς παρέσυραν εδώ;... Μπορεί να έγινε για εμένα;... Οι Ακόλουθοι του Σκοταδιού τους είχαν τραβήξει μέσα σε τούτο τον λαβύρινθο του Κυρίου τους ώστε ο Κάλνεντουρ να βρεθεί υπό την επιρροή του; Ήξεραν για εκείνον, μα τον Νούρκας;*

Πρέπει να βρω τρόπο να το πολεμήσω.

Ο Σιλίσβας; Πέρα από την ακτινοβολία των φακών της ομάδας, νόμιζε ότι μπορούσε να διαισθανθεί τον Σιγηλό Δαίμονα να τον παρακολουθεί, και να είναι έτοιμος να τον βοηθήσει.

Αλλά ο Σιλίσβας ήταν σαν εθιστικό φάρμακο. Επικίνδυνος.

Πώς αλλιώς, όμως, να το πολεμήσω;

Στο μυαλό του ήρθαν οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου. Αλλά θα επαρκούσαν ενάντια σε τέτοια σκοτεινή καταιγίδα;

Τι να κάνω; Πρέπει να τους οδηγήσω έξω από εδώ, είτε εγώ φταίω που τους έφεραν σε τούτο το μέρος είτε όχι. Πρέπει, ει δυνατόν, να βρω και τη Ζαφειρία – η μικρή παραπλανήθηκε από τον θείο της που, μάλλον, είναι Σκοτεινός Ακόλουθος κι αυτός.

Η Λουκία τον πλησίασε· στάθηκε μπροστά του, το σώμα της άγγιζε το δικό του. «Γεώργιε,» είπε στην Κοινή Υπερυδάτια. «Τι έχεις, μα την Έχιδνα; Δεν είσαι καλά· το καταλαβαίνω.»

«Το Σκοτάδι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Είναι πολύ δυνατό.»

«Και τι σημαίνει αυτό; Σου κάνει κάτι;»

«Το ακούω, Λουκία. Συνεχώς το ακούω – και η βοή του είναι τρομερή... Με καλεί... και... πρέπει να βρω έναν τρόπο να τους βγάλω αποδώ μέσα. Για εμένα ίσως να τους έφεραν εδώ.»

«Για εσένα;»

«Πρίγκιπά μου;» παρενέβη η Χάνκαθιρ. «Τι συμβαίνει;» Δεν καταλάβαινε την Κοινή Υπερυδάτια στην οποία μιλούσαν οι δυο τους.

Ο Κάλνεντουρ καθάρισε τον λαιμό του και της απάντησε, στην Καθομιλουμένη: «Θα συνεχίσουμε να ψάχνουμε, νιρλίσα.»

«Δε γίνεται έτσι,» είπε ο Έλκερθιν. «Δεν πρόκειται έτσι να καταφέρουμε τίποτα. Χρειαζόμαστε ένα σχέδιο. Το μέρος είναι γαμημένος λαβύρινθος του Σκοταδιού, κι έχουμε χαθεί τελείως εδώ μέσα.»

«Έχω σχέδιο.»

«Τι σχέδιο;»

«Θα δεις.»

Ο Πρίγκιπας άρχισε πάλι να βαδίζει.

Και τον ακολούθησαν.

Ο Θανατογέννητος μουγκρίζοντας κατάρες.

Την οδήγησαν μέσα από σήραγγες και σπηλιές που δεν είχε ιδέα ότι υπήρχαν εδώ, κάτω από την Όσβελακ. Έχασε τον προσανατολισμό της τελείως – όχι πως ήδη δεν τον είχε αρκετά χαμένο. Σκεφτόταν ότι θα μπορούσαν ίσως να βρίσκονται και πέρα από τα τείχη της πόλης, στα Χαρνώθια δάση. *Ίσως.*

Ο πομπός της κουδούνισε σε κάποια στιγμή, αλλά, μόλις τον έπιασε και είδε ότι την καλούσε η μητέρα της, ένας από τους κουκουλοφόρους – αυτός με το μάτι που γυάλιζε σαν λίθος μέσα απ'την κουκούλα του – της είπε: «Κλείσ' τον,» ενώ τη σημάδευε με ενεργειακό πιστόλι.

Όπως κι οι άλλοι. Εκτός από τον θείο της, ο οποίος είπε: «Κλείσε τον πομπό, Ζαφειρία, και δώσε τον σ'εμένα,» απλώνοντας το χέρι του.

Η Ζαφειρία ήταν τόσο σαστισμένη και τρομαγμένη απ'όλ' αυτά που υπάκουσε χωρίς καλά-καλά να το σκεφτεί.

Και τώρα, ύστερα από κάμποση υπόγεια διαδρομή, έγινε κάτι παράξενο: ο θείος της, πιάνοντάς την από το χέρι ξανά, την παρέσυρε προς ένα τοίχωμα—

—και το τοίχωμα, ξαφνικά, δεν υπήρχε και βρίσκονταν μέσα σ'ακόμα μια σήραγγα.

«Τι...;» έκανε η Ζαφειρία.

«Τα πάντα δεν είναι όπως φαίνονται,» της είπε ο Άνφιρ.

Κάποια μαγεία... σκέφτηκε η Ζαφειρία. «Γιατί έχουμε αφήσει τους άλλους πίσω;» ρώτησε ξανά. «Γιατί μου πήρες τον πομπό; Δεν καταλαβαίνω πώς θα μας βρουν! Ούτε καταλαβαίνω πώς κατέληξες εσύ εδώ κάτω, θείε. Πες μου τι έγινε στο Παλάτι των Σκιών, σε παρακαλώ. Εμένα κάποιοι με βοήθησαν να ξεφύγω—»

«Εμείς,» είπε ένας από τους υπόλοιπους, και η Ζαφειρία στράφηκε να τον κοιτάξει, αλλά το πρόσωπό του δεν φαινόταν μέσα από το σκοτάδι της κουκούλας του. Όμως, ούτως ή άλλως, και τότε στο παλάτι κουκουλωμένοι ήταν.

Η Ζαφειρία νόμιζε ότι αναγνώριζε τη φωνή του. «Εσύ ήσουν που...;»

«Ναι, εγώ σε πήρα μαζί μου και πηδήσαμε πάνω από τους λύκους της Σφετερίστριας.»

«Ποιοι είστε; Τι είστε; Εσείς βοηθήσατε και τον θείο μου;»

Ο άντρας κατέβασε την κουκούλα του, φανερώνοντας μαυρόδερμο πρόσωπο με πράσινα μαλλιά και γκριζα μάτια. «Ναι, εμείς.»

«Οι Άγγελοι του Επερχόμενου,» πρόσθεσε ένας άλλος, και κατέβασε κι αυτός την κουκούλα του, αποκαλύπτοντας πρόσωπο επίσης μαυρόδερμο και πρασινομάλλικο· αλλά αποκλείεται ποτέ να τον μπέρδευες με τον προηγούμενο. Εκτός των άλλων, ήταν μονόφθαλμος· αντί για αριστερό μάτι είχε έναν μαύρο λίθο. *Μελανόλιθος...* σκέφτηκε η Ζαφειρία. «Εγώ ήμουν ο δεύτερος που σε βοήθησε μέσα στο παλάτι.»

«Και πήρες και τον θείο μου από εκεί;»

«Ήταν ήδη πολύ αργά.»

«Εγώ,» είπε η γυναίκα με την ψιθυριστή φωνή, «τον έσωσα από τα μπουντρούμια του παλατιού σας.»

«Από τα μπουντρούμια; Κανείς δεν τον φυλούσε;»

«Τον φυλούσαν. Αλλά υπάρχουν είσοδοι εκεί για τις οποίες ούτε αυτοί γνωρίζουν ούτε εσείς, και μόνο το Σκοτάδι μπορεί να σ' τις φανερώσει.»

«Ποιοι είστε;» ξαναρώτησε η Ζαφειρία. «Είστε... είστε Σκοτεινοί Ακόλουθοι; Η μητέρα μου λέει πως είστε Σκοτεινοί Ακόλουθοι.»

Ο μονόφθαλμος άντρας γέλασε ξερά. «Όπως θέλει ο καθένας μάς ονομάζει... Σου απάντησα: είμαστε οι Άγγελοι του Επερχόμενου.»

«Οι Μάρτυρες του Άφευκτου,» είπε μια άλλη γυναίκα, που ακόμα φορούσε την κουκούλα της και η φωνή της ηχούσε πολύ πιο μελωδική και όμορφη από της άλλης, σχεδόν σαν να ήταν τραγουδίστρια.

«Δεν έχω ξανακούσει για... για κάτι τέτοιο,» είπε η Ζαφειρία.

«Γνωρίζουμε τι έρχεται, Ζαφειρία,» της είπε ο θεός της, «εκείνο που οι άλλοι δεν τολμούν να κοιτάζουν. Ο ήλιος του Νούρκας είναι ετοιμοθάνατος.»

Η Ζαφειρία τον κοίταξε συνοφρυωμένη. «Μα... εσύ, θείε... εσύ... δεν... Θέλω να πω: Είσαι μαζί τους; Είναι Σκοτεινοί Ακόλουθοι, δεν είναι; Θα μας βοηθήσουν να ξαναπάρουμε την πόλη;»

«Δεν υπάρχει τίποτα για να “ξαναπάρουμε”, Ζαφειρία. Εκείνο που ήταν δεν υφίσταται πλέον· πέρασε, χάθηκε. Σταδιακά, όλοι τους θα γλιστρήσουν στο Σκοτάδι.»

Τι έλεγε, μα τον Νούρκας; Τι της έλεγε; Την τρώμαζαν τα λόγια του. Η Ζαφειρία δεν μπορούσε να καταλάβει τι ακριβώς εννοούσε. «Μα, *ερχόμαστε*, θείε. Με στρατό. Έχουμε φέρει τους μαχητές μας, για να ανακτήσουμε την Όσβελακ. Και ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ είναι μαζί μας.»

«Όχι,» της είπε ο Άνφιρ, «ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ δεν είναι μαζί σας· είναι καλεσμένος του Σκοταδιού.»

Και τώρα πλησίαζαν ένα σκοτάδι τόσο πυκνό που κανένα φως δεν το έδιωχνε. Ο Άνφιρ γλίστρησε μέσα του· η Ζαφειρία τον ακολούθησε και, βγαίνοντας από το σκοτάδι, βρέθηκε σε μια σπηλιά με τραπέζι και μερικά άλλα έπιπλα. Οι υπόλοιποι ήρθαν πίσω της, περνώντας κι αυτοί από το αδιάλυτο έρεβος.

«Θείε, εξήγησέ μου τι συμβαίνει. Δε μπορώ να καταλάβω τι συμβαίνει! Οι άνθρωποι της Σφετερίστριας σε αιχμαλώτισαν, έτσι; Και σε φυλάκισαν στα μπουντρούμια του παλατιού μας. Και...» έψαξε με το βλέμμα της για τη γυναίκα με την ψιθυριστή φωνή, «και αυτή σε

βοήθησε να δραπετεύσεις. Υπάρχουν περάσματα που να βγάζουν μες στα μπουντρούμια του παλατιού; Περάσματα που δεν ξέρουμε;»

«Υπάρχουν,» τη διαβεβαίωσε ο Άνφιρ.

Η Ζαφειρία αισθάνθηκε τρομαγμένη. Ούτε η μητέρα της δεν γνώριζε για τα συγκεκριμένα περάσματα. Τώρα, όμως, δεν ασχολήθηκε άλλο μ'αυτό. «Εντάξει μέχρι εδώ. Μετά τι έγινε;»

Ο Άνφιρ έσβησε τον δαυλό του μέσα σ'ένα βαρέλι με νερό. Υπήρχαν αρκετοί άλλοι αναμμένοι δαυλοί στα τοιχώματα της σπηλιάς. «Μετά...» είπε. «Δεν είναι εύκολο να το κατανοήσεις αυτό με τα λόγια, Ζαφειρία· μόνο με το μυαλό.»

«Τι... τι εννοείς; Τι σχεδιάζεις; Δεν είναι ο σκοπός σου να μας βοηθήσεις να ξαναπάρουμε την πόλη;»

«Σου εξήγησα: δεν υπάρχει τίποτα για να “ξαναπάρουμε”–»

«Μα η Όσβελακ–!»

«Δεν υπάρχει τίποτα για να ξαναπάρουμε, Ζαφειρία! Η Όσβελακ ανήκει στη Σφετερίστρια τώρα. Η παλιά αδελφή μου είναι παραπλανημένη που νομίζει ότι μπορεί να την ανακτήσει και να την κρατήσει–»

«Ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ είναι μαζί μας! Αυτός θα–»

«Ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ είναι καλεσμένος του Σκοταδιού, και σύντομα θα έρθει εδώ να μας συναντήσει.»

Η Ζαφειρία αισθάνθηκε να τρέμει, και δεν ήξερε αν ήταν από φόβο ή από εκνευρισμό. Δεν έβγαζε κανένα νόημα! Νόμιζε ότι μιλούσε με παράφρονα. Αλλά ήταν ο θείος της, δεν ήταν; Ήταν ο αγαπημένος της θείος, ο Άνφιρ, με τον οποίο τα πήγαινε πολύ καλύτερα απ'ό,τι με τη μητέρα της. Τι είχε αλλάξει, μα τον Νούρκας;

«Τι έχεις πάθει, θείε; Τι έχεις πάθει;» Ένωθε δάκρυα στις άκριες των ματιών της, και κάτι να την πνίγει· μετά βίας μίλούσε.

«Έχω βρει τον δρόμο μου, Ζαφειρία.»

«Μα, είναι δυνατόν να μη θες να μας βοηθήσεις; Τι κάνεις εδώ κάτω;»

Η γυναίκα με τη μελωδική φωνή τής είπε: «Ο Αναμενόμενος σύντομα θα είναι κοντά μας, Ζαφειρία· και σταδιακά θ'αρχίσεις κι εσύ να καταλαβαίνεις.» Κατέβασε την κουκούλα της φανερώνοντας μαυρόδερμο, μακρύ πρόσωπο, μενεξεδιά μαλλιά, στενά γαλανά μάτια. «Ός τότε, είσαι φιλοξενούμενή μας.»

Φιλοξενούμενη; *Αιχμάλωτη* εννοούσε; «Θέλω να φύγω. Θέλω να πάω στους άλλους!»

«Αυτό» – ο Άνφιρ γέμισε μια κούπα από ένα μπουκάλι στο τραπέζι – «δεν έχει νόημα.»

Δεν ήταν ο θεός της. Δεν ήταν πια όπως τον θυμόταν. Είχε αλλάξει. Πώς είχε αλλάξει έτσι; *Νούρκας, βοήθησέ με! Και βοήθησε κι αυτόν. Σε παρακαλώ!* Νόμιζε πως αισθανόταν πιο τρομαγμένη από τότε που είχε χαθεί στα Χαρνώθια δάση.

Κοίταξε γύρω της. Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι – συμπεριλαμβανομένου του θείου της – ήταν εφτά. Μπορούσε να τους ξεφύγει; Φορούσε την οργανική στολή ενδυνάμωσης... Όχι· ούτε και με τη στολή δεν γινόταν να τα βάλει με τόσους. Θα τη σταματούσαν... Αλλά ακόμα κι αν τους ξέφευγε, πού θα πήγ-;

Ο Άνφιρ την πλησίασε, προσφέροντάς της την κούπα. «Περιμένουμε τον Αναμενόμενο τώρα.»

Η Ζαφειρία πήρε την κούπα και είδε το κρασί μέσα της να τρέμει.

«Βγάλε την οργανική στολή, εν τω μεταξύ,» την προέτρεψε ο θεός της, σαν να ήξερε τις προηγούμενες σκέψεις της. «Ξεκουράσου.»

Ο Δεξής και η Αριστερή φτεροκοπούσαν ανήσυχα γύρω από τον Κάλνεντουρ καθώς εκείνος κι οι υπόλοιποι βάδιζαν μες στις σήραγγες – καθώς εκείνος *τούς οδηγούσε, προπορευόμενος.*

Η Λουκία αναρωτιόταν: *Διακρίνει κάτι που δεν το διακρίνουμε;* Για τον Γεώργιο, δεν το θεωρούσε απίθανο. Καθόλου απίθανο.

«Τι γίνεται τελικά;» ρώτησε ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος. «Φτάνουμε κάπου, Πρίγκιπα; Τι κάνεις;»

Ο Κάλνεντουρ στάθηκε και στράφηκε να τον αντικρίσει, καθώς όλοι σταματούσαν να βαδίζουν. «Σβήστε τους φακούς,» είπε, κι έσβησε πρώτος τον δικό του. Ο Δεξής και η Αριστερή φτεροκοπούσαν και σύριζαν σαν κάτι να τους τρώαζε.

«Γιατί;» ρώτησε ο Θόρεντιν.

«Σβήστε τους φακούς σας,» επέμεινε ο Κάλνεντουρ.

Δίστασαν.

Η Λουκία τον κοίταζε παρατηρητικά. Τον είχε καταλάβει κάποιος από τους θεούς της Μοργκιάνης; Αυτό το Σκοτάδι που έλεγε; Δεν το νόμιζε· η όψη του της έμοιαζε... κανονική. Δεν πρόλαβε, όμως, να μιλήσει· η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν είπε:

«Σβήστε τους φακούς σας. Κάντε το!» δείχνοντας να εμπιστεύεται τον Πρίγκιπα.

Οι φακοί έσβησαν· έρεβος σκέπασε τα πάντα.

Τα φτερωτά ερπετά εξακολουθούσαν να φτεροκοπούν και να συρίζουν ξέφρενα. Ο Ακατάλυτος νιαούριζε σαν να είχε τρομοκρατηθεί, και η Λουκία τον αισθάνθηκε κολλημένο πάνω στο αριστερό της πόδι, από τη μέσα μεριά, ανάμεσα σ' αυτό και το δεξί.

«Τι νόημα έχει—;» άρχισε ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος αλλά, προτού τελειώσει, ένα βουητό έπνιξε τα λόγια του σαν τρομερός άνεμος από το πουθενά.

Η Λουκία, όμως, δεν αισθανόταν αέρα, δεν ένιωθε ούτε μια από τις τρίχες των μαλλιών της να κινείται πάνω στα πλάγια του προσώπου της. Κι ένας τρόμος γέμισε την ψυχή της, ένας εξωφρενικός τρόμος — ότι είχε χαθεί κάπου όπου δεν υπήρχε φως και ποτέ δεν μπορούσε να υπάρξει. Κάτι την έπνιγε.

«...Γεώργιε!» έκρωξε μετά δυσκολίας, κι άπλωσε το χέρι της για να τον πιάσει—

—αλλά δεν ήταν εκεί!

«Γεώργιε!»

Το τρομερό βουητό συνεχιζόταν — μια θύελλα που δεν ήταν θύελλα. Μια θύελλα από... σκοτάδι.

Η Λουκία ζαλιζόταν, αλλά συνέχισε να ψάχνει με το χέρι της για τον Γεώργιο—

—και συνάντησε έναν ώμο—

Ένα άλλο χέρι άρπαξε ξαφνικά τον καρπό της, σφίγγοντάς τον!

Η Λουκία τρόμαξε· τράβηξε το δικό της χέρι πίσω με την επαυξημένη δύναμη που της πρόσφερε η στολή της: το ελευθέρωσε—

Το βουητό έπαψε, κόπασε, σαν η θύελλα να είχε περάσει.

«Γαμώ τα κέρατα της μάνας του Σερτίνγκε!» γρύλισε ο Θανατογέννητος, και η Λουκία κατάλαβε τα λόγια του παρότι ήταν στην Καθομιλουμένη και βιαστικά αρθρωμένα. «Τέρμα οι _____!» Μάλλον είπε «ανοησίες», ή κάτι τέτοιο, και άναψε τον φακό του, σκίζοντας το σκοτάδι.

Σκίζοντας το σκοτάδι. Η Λουκία, για κάποιο λόγο, παραξενεύτηκε απ' αυτό. Προς στιγμή είχε πιστέψει ότι το σκοτάδι ήταν τόσο απόλυτο που δεν ήταν δυνατόν κανένα φως να το διαλύσει.

Είδε μπροστά της τη Ζέρκιλιθ, να την αντικρίζει σαστισμένη.

Συνειδητοποίησε ότι αυτής τον ώμο είχε αγγίξει πριν από λίγο.

«Λουκία...» έκανε η Ζέρκιλιθ.

Ο Δεξής και η Αριστερή ακόμα φτεροκοπούσαν συρίζοντας. Αλλά ο Ακατάλυτος ήταν σιωπηλός· η Λουκία τον αισθανόταν κολλημένο πάνω στο πόδι της, ακίνητο.

Πού ήταν ο Γεώργιος;

Κοίταξε τριγύρω.

Δεν τον είδε πουθενά.

«Ο Κάλνεντουρ!» αναφώνησε στη Συμπαντική. «Πού είν' ο Κάλνεντουρ;»

«Δεν είν' εδώ...» είπε ο Θόρεντιν, φωτίζοντας ολόγυρα, καθώς τώρα κι εκείνος είχε ανάψει τον φακό του. «Ο Πρίγκιπας έφυγε...»

«Τι κόλπο του Ιουράσκε είν' αυτό;» μούγκρισε ο Θανατογέννητος. Και φώναξε: «Κάλνεντουρ! *Κάλνεντουρ!* Πού είσαι; *Απάντησέ μου!* Πού είσαι, Κάλνεντουρ;»

Ούτε το σκοτάδι δεν του απαντούσε.

Αλλά η Λουκία νόμιζε ότι γελούσε. *Γελούσε.*

Έχω αρχίσει να τρελαίνομαι;

Κεφάλαιο 9

Οι Αιχμάλωτοι της Προσωρινής Αρχόντισσας

Κανέννας τους δεν είχε σκοτωθεί, αλλά αρκετοί ήταν τραυματισμένοι: η Ακνάριθ'λι, ο Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ, ο Ανυπότακτος που ονομαζόταν Κάνελμιρ ο Κακός, και περίπου οι μισοί πιστοί του Ιουράσκε – ανάμεσα στους οποίους η Κέσριμιθ, ο Ναλτάφιρ, και ο Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ. Οι Αγωνιστές του Βασιλείου και οι βασιλικοί μισθοφόροι τούς κύκλωσαν και τους ανάγκασαν όλους να ρίξουν τα όπλα. Τους έδεσαν τα χέρια πίσω από την πλάτη, με χειροπέδες, και τους έψαξαν για περισσότερα όπλα και τηλεπικοινωνιακούς πομπούς που μπορεί να είχαν κρυμμένα επάνω τους. Όσοι ήταν λιπόθυμοι – όπως η Ακνάριθ'λι – τους ξύπνησαν. Το δαχτυλίδι της Ακνάριθ δεν το πήραν· δεν είχαν τρόπο να καταλάβουν ότι εκεί ήταν φυλακισμένος ο δαίμονάς της, το Άφατο Θηρίο των Λησμονημένων Λόφων. Τους γιγαντόλुकους τους τους τράβηξαν από τα γκέμια· όσους αντιστάθηκαν, γρυλίζοντας άγρια, δαγκώνοντας, τους πυροβόλησαν κατακέφαλα· όπως επίσης και όσους ήταν τραυματισμένοι και δεν μπορούσαν να σηκωθούν. Η Κόρη της Πλάσης κοίταζε τους βασιλικούς σαν να ήθελε να τους κατακρεουργήσει και γρύλιζε υπόκωφα, αλλά δεν τους έφερε αντίσταση, καταλαβαίνοντας ίσως ότι ήταν θέμα επιβίωσης για εκείνη. *Δεν είναι συνηθισμένο θηρίο αυτή, σκέφτηκε ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ παρατηρώντας την. Ο Εκλεκτός του Πεπρωμένου δεν τη διάλεξε τυχαία.*

«Φέрте τους στην πόλη!» πρόσταξε η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ, και οι μαχητές της οδήγησαν τους αιχμαλώτους, μέσα από τα δάση, προς την Πύλη των Ψηλών Σκιών, που δεν ήταν μακριά.

Φτάνοντας εκεί, την είδαν γκρεμισμένη. Ακόμα δεν είχαν επισκευάσει τις πύλες αφού τις είχαν τσακίσει οι θραυστικοί λύκοι κατά τη σύντομη πολιορκία της Όσβελακ. Είχαν στήσει, όμως, κάποια βασική οχύρωση, σε περίπτωση που η Κόμισσα επέστρεφε. Και, φυσικά, φρουρούσαν νυχθημερόν.

Η Έρνελιθ είδε εδώ τον Βόνεμιρ αλ Νασόλντουν να την περιμένει, μαζί με την Ήλναϊθ ωλ Νόβιεκ και τον Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ, και

αναρωτήθηκε: *Πώς το έμαθε;* Η ίδια δεν τον είχε ειδοποιήσει τηλεπικοινωνιακά για την αιχμαλωσία των ανθρώπων στα δάση. Το τελευταίο πράγμα που του είχε πει ήταν ότι πήγαινε στη σήραγγα. Ποιος του το είχε αναφέρει αυτό τώρα; Κάποιος από τους μισθοφόρους; Κάποιος από τους Αγωνιστές του Βασιλείου; Είχε προλάβει να κάνει τους πολεμιστές της προσωπικούς κατασκόπους του μέσα σε τούτες τις λίγες μέρες; Την ενοχλούσε αυτό.

Η Έρνελιθ τον πλησίασε, καθώς οι φρουροί της πύλης είχαν ήδη ανοίξει τη βασική οχύρωση για να περάσουν εκείνοι που έρχονταν από τα δάση. «Άρχοντα Βόνεμιρ...»

«Τι συμβαίνει εδώ, *νιρλίσα;*»

«Τους πιάσαμε, όπως βλέπεις.»

«Αυτοί μόνο σχεδίαζαν να κάνουν εισβολή στην πόλη;»

«Πρέπει να ήταν κάποια ανιχνευτική ομάδα, υποθέτω. Θα μάθουμε σύντομα.»

Ο Βόνεμιρ ένευσε. «Ας μάθουμε.»

Η Ήλναϊθ ήταν σιωπηλή και παρατηρητική. Ο Σόνταλιρ, επίσης σιωπηλός, κοίταζε έχοντας τα χέρια του στη μέση, τους αντίχειρές του περασμένους στη ζώνη του, χαλαρός αλλά μοιάζοντας, συγχρόνως, έτοιμος να τραβήξει ανά πάσα στιγμή το πιστόλι ή το σπαθί του. Η Έρνελιθ έβρισκε τη στάση του ερωτική, για κάποιο λόγο.

Πρόσταξε τους μαχητές της να οδηγήσουν τους αιχμαλώτους στο Παλάτι των Σκιών.

Και σύντομα, αφού είχαν διασχίσει δρόμους των Οίκων των Δασών και των Μεγάλων Γειτονιών, βρίσκονταν εκεί, στο παλάτι, μέσα στη Μεγάλη Αίθουσα, όπου και τα τρία τζάκια ήταν αναμμένα και ο χώρος γεμάτος φρουρούς. Ο Κασλάριν ωλ Ένφερεκ στεκόταν πλάι στο τζάκι με το ιερό σύμβολο του Χάρλαεθ Βοκ, και τα μάτια του στένεψαν αμέσως μόλις αντίκρισε τον ξάδελφό του ανάμεσα στους αιχμαλώτους· η όψη του αγρίεψε.

Ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ τον είχε δει επίσης, φυσικά. Τον είχε δει πρώτος. *Αυτό το κάθαρμα*, σκέφτηκε. Οι Ένφερεκ ήταν ένας οίκος εξαπλωμένος παντού στο Βασίλειο, με πολλά μέλη, αλλά σκόρπια. Ο Νέλδουρ δεν ήξερε καθόλου καλά τον Κασλάριν – τρεις φορές μόνο τον είχε συναντήσει σ' όλη του τη ζωή, και όχι για πολύ – μα δεν τον συμπαθούσε, τον σκοτοφαγωμένο. Καθόλου. *Σκυλί της Βασίλισσας...*

Η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ αναγνώρισε κι εκείνη έναν άνθρωπο ανάμεσα στους αιχμαλώτους, τώρα που τους είχαν φέρει εδώ και τους

είχαν απλώσει μες στην αίθουσα, αλυσοδεμένους και γονατισμένους. Ή, μάλλον, αναγνώρισε δύο ανθρώπους. Χαμογέλασε. *Η Βασίλισσα θα μείνει πολύ ευχαριστημένη μαζί μου μόλις μάθει ποιον έχω να της δώσω ως δώρο. Εγώ, η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ!*

Πρώτα, όμως, έστρεψε την προσοχή της στον θείο της, τον Έλβε-ντιρ. Τον πλησίασε, ατενίζοντάς τον γονατισμένο μπροστά της.

«Καλησπέρα, θείε.»

«Καλή μόνο για μερικούς, Έρνελιθ...»

«Ο δρόμος που είχες ακολουθήσει σ'έφερε εδώ.»

«Δεν είμαστε όλοι προδότες.» Το βλέμμα του δεν φανέρωνε φόβο, κι αυτό την ενοχλούσε.

Τον γρονθοκόπησε στο πλάι του κεφαλιού, προσπαθώντας να μη χρησιμοποιήσει όλη τη δύναμη της οργανικής στολής της, γιατί φοβόταν μην τον σκοτώσει· ήταν καμιά εικοσαετία μεγαλύτερός της, ο σκοτοφαγώμενος.

«Εξαιτίας σου,» του είπε, «κι εξαιτίας άλλων παρόμοιων μ'εμένα, ο οίκος μας έχει χάσει τη φήμη του! Έχει υποβιβαστεί! Τον υποβιβάσατε με τις πράξεις σας! Αλλά αυτό θα το διορθώσω, θείε. Θα το διορθώσω.»

Ο Έλβε-ντιρ δεν αποκρίθηκε, όμως το βλέμμα του ήταν οργισμένο κι εξακολουθούσε να μη φανερώνει φόβο.

Η Έρνελιθ στράφηκε στον Νάθλεδιρ αλ Μακμάρνουν. «Όσο για σένα, είμαι σίγουρη πως η Βασίλισσά μας θα χαρεί πολύ που θα σε δει, κακό στίγμα του οίκου της!»

«Οι ώρες σου είναι μετρημένες, άτριχη λύκαινα,» μούγκρισε ο Νάθλεδιρ. «Δεν έχεις ιδέα τι έρχεται!»

Η Έρνελιθ τον ζύγωσε με δυο γρήγορα βήματα και τον κλότσησε στον ανδρισμό καθώς ήταν γονατισμένος. Ο Νάθλεδιρ διπλώθηκε ξέπνοος, και η Έρνελιθ τράβηξε το ψεύτικο αργυρό χέρι του που ήταν δεμένο πίσω από την πλάτη του μαζί με το αληθινό του χέρι· το τράβηξε και το έβγαλε από τη θέση του. Το πέταξε στο πάτωμα. «Θα μας πεις σύντομα τα πάντα για το “τι έρχεται”, προδότη! Θα μας πεις τα πάντα – όλα τα σχέδια της Κόμισσας – αλλιώς θα χάσεις και το άλλο σου χέρι προτού σε στείλουμε δεμένο στη Βασίλισσα!»

«Και δεν έχουμε εδώ μόνο έναν άνθρωπο που η Βασίλισσά μας θα ήθελε, Έρνελιθ,» είπε ο Βόνεμιρ, ήρεμα, παρατηρώντας τους αιχμαλώτους. «Φαίνεται πως έπιασες... ολόκληρη αγέλη από προδότες απόψε.»

Η Έρνελιθ στράφηκε να τον κοιτάξει ερωτηματικά.

«Δεν αναγνωρίζεις τον Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ, τον παλιό φίλο του Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ;»

Η Έρνελιθ κοίταξε τον άντρα που κοίταζε κι ο Βόνεμιρ: μαυρόδερμος, μενεξεδομάλλης, με μουστάκι, τραυματισμένος στα πλευρά, μοιάζοντας στα όρια της λιποθυμίας.

Ύστερα έστρεψε πάλι το βλέμμα της στον Βόνεμιρ. «Η αλήθεια είναι πως δεν τον γνώριζα, Άρχοντά μου.»

«Κι αυτή η κυρία εκεί» – έδειξε μια γυναίκα, γαλανόδερμη και καστανή, με κοντοκουρεμένα μαλλιά – «είναι η Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ, η αδελφή της παλιάς συζύγου του Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ, Δούκα της Βορσίραθ. Τον κατηγορούσε πως σκότωσε την αδελφή της, την Άνφιρ, και κυνηγήθηκε γι'αυτ–»

«Τη σκότωσε, γιε του Ιουράσκει!» φώναξε η Λοτρίνθα, μοιάζοντας εξαγριωμένη. «Αυτός κι η σκοτοφαγώμενη αδελφή της Σφετερίστριας, η Ολρέκα! Οι φονιάδες! Τη δολοφόνησαν!»

«Να τα πεις αυτά στη Βασίλισσα,» αποκρίθηκε ο Βόνεμιρ σαν τον Σιλίσβας. «Θα χαρεί πολύ να τ'ακούσει, είμαι σίγουρος. Αλλά εδώ όχι άλλα τέτοια προδοτικά λόγια.» Κι έκανε νόημα σ'έναν μισθοφόρο, ο οποίος πλησίασε τη Λοτρίνθα μ'ένα δερμάτινο φίμωτρο στο χέρι.

«Άφησέ με, σκοτοφαγώμενε άτριχε λύκε!» ούρλιαξε εκείνη καθώς την άρπαζε από τα κοντά, καστανά μαλλιά της, τραβώντας το κεφάλι της πίσω. «Άφησέ μ–!» Το φίμωτρο χώθηκε στο στόμα της, δέθηκε σφιχτά πίσω απ'το κεφάλι της. Ένα οργισμένο μουγκρητό βγήκε από μέσα της: «ΜΜΜΜ! Μμμμμμ!...»

Ο Κασλάριν ωλ Ένφερεκ κοίταζε τον ξάδελφό του, αλυσσοδεμένο και γονατισμένο, μα δεν μιλούσε. Ούτε ο Νέλδουρ τού μίλησε, αλλά σκέφτηκε: *Τι σκοπεύει; Να μην πει τίποτα για εμένα; Καλύτερα να μην ξέρουν ότι έχεις στον οίκο σου «παρανόμους» σαν του λόγου μου, ε, ξάδελφε; Μπορούσε, κάπως, να το εκμεταλλευτεί αυτό, άραγε; Αν ναι, το Πεπρωμένο θα τον καθοδηγούσε...*

Ας κάνουμε μια δοκιμή... Ο Νέλδουρ φώναξε: «Ποιος είσαι εσύ εκεί; Σε γνωρίζω;»

Οι πάντες σιώπησαν ξαφνικά, στρεφόμενοι να κοιτάξουν τον Αρχικαλεστή του Πεπρωμένου που κοίταζε τον Γενικό Επόπτη της Όσβελακ.

«Κάποιο λάθος κάνεις, προφανώς,» αποκρίθηκε ο τελευταίος στον ξάδελφό του, αν και ο Νέλδουρ το καταλάβαινε ότι έλεγε ψέματα·

ήταν σίγουρος: δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία. «Πού νομίζεις ότι έχουμε συναντηθεί;»

«Η όψη σου, για λίγο, κάτι μού θύμιζε...»

«Κάνεις λάθος,» επανέλαβε ο Κασλάριν.

Και ο Νέλδουρ σκέφτηκε: *Ιουράσκε, τι προσπαθείς να μου δείξεις; Πού, Πεπρωμένο, με οδηγείς;*

Η Έρνελιθ ρώτησε τον Κασλάριν: «Σίγουρα δεν τον ξέρεις αυτό τον άνθρωπο;»

Εκείνος κατένευσε, μιμούμενος τον Σιλίσβας.

«Αυτόν εκεί» – ο Βόνεμιρ έδειξε τον Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ – «περιποιηθείτε τον. Είναι τραυματισμένος, και δε θέλω να πεθάνει προτού τον πάμε στη Βασίλισσα.»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου!» αποκρίθηκε ένας διοικητής των βασιλικών μισθοφόρων.

«Περιποιηθείτε, επίσης, όλους τους υπόλοιπους που είναι τραυματισμένοι. Κανέναν τους δεν θέλουμε νεκρό – ακόμα.»

Η Έρνελιθ αισθανόταν παραγκωνισμένη ξαφνικά. Ο άνετος τρόπος με τον οποίο ο Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν πάντα τής έκλεβε τον έλεγχο την πείραζε. *Εγώ είμαι η Προσωρινή Αρχόντισσα της Όσβελακ!* Αλλά μιμήθηκε τον Σιλίσβας, και δεν μίλησε. *Η σιωπή είναι σύνεση.*

Ο Βόνεμιρ στράφηκε στον Κασλάριν. «Μην τους οδηγήσετε στα μπουντρούμια. Ανεβάστε τους στο τρίτο πάτωμα του παλατιού.»

Ο Γενικός Επόπτης της Όσβελακ κατένευσε. «Μάλιστα, Άρχοντα Βόνεμιρ.»

Χωρίς κανέναν να με ρωτήσει! γρύλισε εσωτερικά η Έρνελιθ, αγριοκοιτάζοντάς τους και τους δύο. Αλλά καταλάβαινε γιατί ο Βόνεμιρ δεν ήθελε να πάνε τους αιχμαλώτους στα μπουντρούμια. Ο Άνφιρ αλ Να-sόλντουν είχε δραπετεύσει από εκεί. Κάποιοι είχαν εισβάλει – από κάποια κρυφή είσοδο, προφανώς – είχαν σκοτώσει τους φρουρούς, και τον είχαν κλέψει. Κι ακόμα δεν είχε βρεθεί ο μυστικός δρόμος που αυτοί οι πράκτορες της Κόμισσας είχαν ακολουθήσει.

Η Έρνελιθ αναρωτήθηκε τώρα αν οι αιχμαλώτοι της γνώριζαν τον συγκεκριμένο δρόμο, κι έστρεψε το βλέμμα της επάνω τους...

Η Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ την πλησίασε βαστώντας ένα ψηλό ραβδί γεμάτο, στην επάνω μεριά του, με μικροσκοπικά κάτοπτρα, κρυστάλλους, κυκλώματα – το ραβδί ενός μάγου του τάγματος των Διαλογιστών.

«Το είχε κρεμασμένο στην πλάτη του αυτός εκεί.» Η Κορβίκα έδειξε, με το ραβδί, έναν από τους αιχμαλώτους – μαυρόδερμο, γαλανομάλλη, γενειοφόρο. «Μάγος, μάλλον.»

Η Έρνελιθ ένευσε και πήρε το ραβδί στο χέρι της. «Σίγουρα. Φιμώστε τον και δέστε του καλύτερα τα χέρια – ένα-ένα τα δάχτυλα.» *Πρέπει, όμως, να έχουν και κάποιον του τάγματος των Δεσμοφυλάκων ανάμεσά τους*, σκέφτηκε· γιατί τότε θυμήθηκε πως οι φρουροί της σήραγγας της είχαν πει ότι είχαν αντιμετωπίσει έναν αόρατο δαίμονα.

Η Έρνελιθ ρώτησε τους αιχμαλώτους, φωναχτά: «Ποιος από εσάς είναι μάγος του τάγματος των Δεσμοφυλάκων;»

Κανείς δεν μίλησε.

«Δε θα επαναλάβω την ερώτηση! Ποιος είναι του τάγματος των Δεσμοφυλάκων;»

Κανείς δεν μίλησε.

«Γιατί νομίζεις, *νιρλίσα*, ότι κάποιος του τάγματος των Δεσμοφυλάκων είναι εδώ;» τη ρώτησε ο Βόνεμιρ.

Η Έρνελιθ τού εξήγησε και, προτού εκείνος πάλι προλάβει να της κλέψει τον έλεγχο της κατάστασης, πρόσταξε τους μαχητές της: «Πάρτε τους ό,τι πολύτιμο φαίνεται να έχουν επάνω τους! Περιδέραια, ζώνες, δαχτυλίδια, σκουλαρίκια – τα πάντα!» Ήξερε – το είχε ακούσει – πως οι Δεσμοφύλακες μέσα σε τέτοια πράγματα κρατούσαν κλεισμένους τους δαίμονές τους.

Οι μισθοφόροι και οι Αγωνιστές του Βασιλείου υπάκουσαν τη διαταγή της, ψάχνοντας τους αιχμαλώτους και αρπάζοντας ό,τι πολύτιμο είχαν.

Το δαχτυλίδι της Έρνελιθ, όμως, δεν το βρήκαν. Καθώς τα χέρια της ήταν αλυσοδεμένα πίσω από την πλάτη της, η μάγισσα το είχε βγάλει από το δάχτυλό της και, καταφέροντας να παραμερίσει την κάπα της, το είχε γλιστρήσει μες στο παντελόνι της, τραβώντας το ανάμεσα στους γλουτούς της με μερικές αθέατες κινήσεις των μηρών της.

Ο τραυματισμένος ώμος της την πέθαινε από τον πόνο, καθώς η σφαίρα ήταν ακόμα εκεί. Ιδρώτας κυλούσε στο γαλανόδερμο πρόσωπό της, αλλά η όψη της ήταν βλοσυρή όπως πάντα, το βλέμμα της διαπεραστικό σαν μαύρες λεπίδες.

Κεφάλαιο 10

Ο Πρίγκιπας του Σκότους

ο μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να απαντήσει στο κάλεσμα του Σκοταδιού. Έφερε τον Πολλαπλό Βρόχο του Σιλίσβας στο μυαλό του – γιατί δίσταζε να προχωρήσει χωρίς τη βοήθεια του Σιγηλού Δαίμονα – και ζήτησε από τους συντρόφους του να σβήσουν τους φακούς τους.

Το έκαναν.

Έλα, είπε ο Κάλνεντουρ στο Σκοτάδι.

Και το Σκοτάδι ήρθε σαν καταιγίδα από παντού γύρω, καταβροχθίζοντάς τον, ενώ εκείνος άνοιγε τα σαγόνια της ψυχής του και το καταβρόχθιζε επίσης. Μια αχαλίνωτη, πρωταρχική δύναμη που κατασπαράζει και, συγχρόνως, κατασπαράζεται. Ένας κύκλος.

Ο Κάλνεντουρ πορεύτηκε μέσα στο Σκοτάδι σαν να ήταν το ίδιο το Σκοτάδι, γνωρίζοντας ξαφνικά δρόμους που μέχρι στιγμής δεν ήξερε ότι γνώριζε. Γνωρίζοντας κάθε στροφή, κάθε σήραγγα, κάθε σπηλιά αυτού του υπόγειου λαβυρίνθου. Δεν χρειαζόταν την ικανότητα της όρασης για να προχωρεί. Έβλεπε χωρίς να βλέπει. Είχε μια αίσθηση πολύ ισχυρότερη, και αλάθητη.

Ο Πολλαπλός Βρόχος του Σιλίσβας ήταν στο μυαλό του, καθώς επίσης και οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου από τη διάσταση της Υπερυδάτιας· αλλά ο Κάλνεντουρ διαπίστωνε τώρα ότι ούτε το ένα ούτε το άλλο επαρκούσε για να κρατήσει υπό έλεγχο το Παντοβόρο Σκότος. Ούτε και τα δύο *μαζί* δεν επαρκούσαν για να κρατήσουν υπό έλεγχο το Παντοβόρο Σκότος.

Αυτό το Σκοτάδι δεν ήταν ο Σερτίνγκε, το Θηρίο της Πλάσης. Ήταν μια δύναμη πολλαπλώς ισχυρότερη, μακράν αγριότερη, και τελείως ακατάληπτη για την ανθρώπινη νόηση. Έστελνε τη γνώση της μέσα στο μυαλό του Κάλνεντουρ χωρίς να υπάρχει ανάγκη για οποιαδήποτε, έστω και σκιώδη, μορφή λεκτικής επικοινωνίας: τον έκανε να καταλάβει πόσο *καταδικασμένος* ήταν αυτός ο κόσμος, η διάσταση της Μοργκιάνης, πόσο αδύναμος ήταν πραγματικά ο ήλιος της. *Τίποτα* δεν είχε νόημα, γιατί σύντομα το Σκοτάδι θα ήταν παντού. Θα

κυριαρχούσε. Μόνο *μία* αξία υπήρχε: το ίδιο το Πεινασμένο Σκοτάδι. Ο καταραμένος Νούρκας ήταν κοντά στην καταστροφή του!

Και ο Κάλνεντουρ δεν ήταν ο Κάλνεντουρ. Ήταν *ο Σκοτοδότης*. Ο φορέας του Σκότους, εκείνος που θα έφερνε τη νίκη του πιο γρήγορα στη Μοργκιάνη.

Σε μια άκρη της νήσους του ο Πολλαπλός Βρόχος του Σιλίσβας και οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου εξακολουθούσαν να υφίστανται, αλλά ήταν κυριολεκτικά *στη γωνία*: νοητικές δυνάμεις παγιδευμένες εκεί από μια πολύ ισχυρότερη δύναμη που είχε κατακλύσει τα πάντα.

Ο Κάλνεντουρ βάδιζε μέσα στον υπόγειο λαβύρινθο κάτω από την Όσβελακ χωρίς να χρειάζεται φως, σαν να είχε γεννηθεί εδώ και ποτέ να μην είχε βγει πάνω από το έδαφος. Πλησίαζε τώρα το μέρος όπου τον περίμεναν...

Η Ζαφειρία δεν είχε δεχτεί να βγάλει την οργανική στολή της, και αναρωτιόταν αν θα μπορούσε κάπως να τη χρησιμοποιήσει για να ξεφύγει. Δεν της φαινόταν εφικτό. Καθόλου.

Ήταν καθισμένη τώρα στο τραπέζι της σπηλιάς, με τους Σκοτεινούς Ακόλουθους γύρω της, και ένας απ'αυτούς – η Ζαφειρία ακόμα δυσκολευόταν να το πιστέψει – ήταν ο θεός της, ο Άνφιρ. Όχι απλά σύμμαχός τους: *ένας από αυτούς*. Φαινόταν. Είχε... *αλλάξει*, κάπως. Τι του είχαν κάνει; Είχε δίκιο η μητέρα της που τους φοβόταν; *Ήμουν ανόητη που τον ακολούθησα;... Ήμουν ανόητη!*

Ήπιε μια γουλιά από την κούπα στο χέρι της – την πρώτη γουλιά – για να υγράνει το ξεραμένο στόμα της. *Κρασί Χαρνώθιων δασών*, διαπίστωσε, ενώ παρατηρούσε τους Σκοτεινούς Ακόλουθους. Εκτός από εκείνους που είχε ήδη δει, τώρα έβλεπε και τους δύο τελευταίους που είχαν βγάλει τις κουκούλες τους: έναν πρασινόδερμο άντρα που ήταν συνεχώς σιωπηλός, κι έναν άντρα μαυρόδερμο, με γκριζα μαλλιά και γκριζα γένια, ο οποίος έμοιαζε μεγαλύτερος απ'όλους, αν και δεν μπορεί να ήταν και *πολύ* μεγάλος, υπέθετε η Ζαφειρία. Ίσως καμιά δεκαετία μεγαλύτερος από τη μητέρα της.

Μετά από λίγο, της συστήθηκαν: Αυτός που την είχε σώσει στο Παλάτι των Σκιών λεγόταν Άλνεντιρ· η γυναίκα με την ψιθυριστή φωνή ονομαζόταν Ναλτάφιρ· η γυναίκα με τα μενεξεδιά μαλλιά και τη μελωδική φωνή, Ρουμπίνη· ο μονόφθαλμος άντρας, Μέμντουρ· ο πρασινόδερμος, Αρθάκιν (και δεν είπε ο ίδιος το όνομά του, αλλά η

Ναλτάφιρ)· ο γκριζομάλλης, Νίλερβιν'χοκ (μάγος του τάγματος των Διαλογιστών, προφανώς). Κανείς δεν ανέφερε τον οίκο του.

«Και τι θέλετε να κάνετε;» τους ρώτησε η Ζαφειρία. «Τι ακριβώς ζητάτε;»

«Ό,τι και το Σκοτάδι ζητά,» αποκρίθηκε ο Μέμντουρ.

«Περιμένουμε τον Αναμενόμενο,» είπε η Ρουμπίνη.

«Ο οποίος θα είναι σύντομα εδώ,» πρόσθεσε ο Νίλερβιν'χοκ.

«Αν νομίζετε, πάντως, ότι αυτός ο Αναμενόμενος είναι ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ, σας το λέω πως κάνετε λάθος. Δεν έχει καμιά σχέση μαζί σας ή με το Πεινασμένο Σκοτάδι. Ήρθε για να μας βοηθήσει να πάρουμε πίσω την πόλη και να την κρατήσουμε.» Και η Ζαφειρία κοίταζε επίμονα τον θείο της τώρα. *Είναι δυνατόν να μη σ'ενδιαφέρει για την Όσβελακ;*

Ο Άνφιρ γέλασε με τρόπο που έκανε τις τρίχες της να σηκωθούν: με τρόπο που η Ζαφειρία δεν τον είχε ξανακούσει να γελά. Σαν να ήταν άλλος άνθρωπος· ή σαν άλλη ψυχή να είχε γλιστρήσει μες στο σώμα του. «Θ'αλλάξει γνώμη,» είπε ο Άνφιρ, «μόλις καταλάβει.»

«Να καταλάβει τι;»

«Μόνο ό,τι το Σκοτάδι μπορεί να τον διδάξει.»

Είναι τρελοί όλοι τους, και τρέλανε και τον θείο μου... Αισθανόταν απεγνωσμένη. «Δηλαδή, νομίζετε ότι θα έρθει εδώ...»

«Σίγουρα θα έρθει,» είπε η Ναλτάφιρ.

«Τότε, θα φέρει και τη μητέρα μου μαζί του, και τους υπόλοιπους. Κι αυτό ίσως να μη σας αρέσει καθόλου!»

«Γιατί όχι;» είπε ο Μέμντουρ, ξαφνιάζοντάς την αρκετά. «Αν είναι το θέλημα του Ιερού Σκότους...» Και ούτε κανείς άλλος έμοιαζε να διαφωνεί. Το αντίθετο, μάλιστα· αρκετοί ένευσαν.

Τι ακριβώς είχαν στο μυαλό τους; Είχαν καν μυαλό; *Νούρκας, βοήθησέ με! Σε παρακαλώ, βοήθησέ με! Και βοήθησε και τον θείο μου. Κάνε τον να καταλάβει το λάθος του.*

Η Ζαφειρία καθάρισε τον λαιμό της γιατί αισθανόταν κάτι να την πνίγει. «Με... μ'εμένα τι θα γίνει αν δεν έρθουν η μητέρα μου και οι άλλοι;»

«Διώξε τις ερωτήσεις από τον νου σου,» της είπε ο Άνφιρ. «Τον κρατάνε δέσμιο. Ο δρόμος σύντομα θα φανερωθεί. Μέσα από το Ιερό Σκότος.»

Δε μπορεί ο θείος Άνφιρ να τα λέει αυτά! Δε μπορεί, σκέφτηκε η Ζαφειρία, έχοντας την τρομαχτική αίσθηση ότι κάποιος μυθικός

δαίμονας είχε καταλάβει το σώμα του και μιλούσε μέσα από το στόμα του.

«Περιμένουμε, τώρα, τον Αναμενόμενο,» είπε ο Νίλερβιν'χοκ.

«Άδικα περιμένετε!» γρύλισε απότομα η Ζαφειρία. «Αν εννοείτε τον Πρίγκιπα Κάλνεντουρ, δεν θα έρθει.»

Συνέχισαν να περιμένουν, όμως...

Και, ύστερα από κάποια ώρα, ενώ η Ζαφειρία είχε σχεδόν τελειώσει το κρασί μέσα στην κούπα της, βήματα ακούστηκαν να πλησιάζουν το σπήλαιο. *Είναι κι άλλοι απ'αυτούς εδώ; Πόσοι Σκοτεινοί Ακόλουθοι είναι εδώ κάτω;*

Δε μπορεί νάναι μόνο εφτά, φυσικά. Πρέπει κάπου να έχουν και κάποιους υποστηρικτές τους, κάποιους μαχητές. Ετούτοι, μάλλον, είναι οι αρχηγοί.

Τα βήματα πλησίαζαν κι άλλο...

Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι σηκώθηκαν όρθιοι σαν να είχαν ακούσει κάποιο σήμα.

Η Ζαφειρία συνοφρυώθηκε. Σηκώθηκε κι εκείνη, νιώθοντας την οργανική στολή της να την έχει κουράσει πια. *Έπρεπε ίσως να την είχα βγάλει.* Τώρα, πιο πολύ θα την παρακώλυε αν ήθελε να κάνει κάτι παρά θα τη βοηθούσε.

Τα βήματα πλησίαζαν...

Ένας άντρας μπήκε στη σπηλιά—

—και η Ζαφειρία τον αναγνώριζε: Ήταν ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ! Αλλά τα μάτια του... Δεν ήταν τα μάτια του αυτά. Δεν είχαν κόρες. Ήταν *κατασκότεινα*.

Η Ζαφειρία είχε δει μερικά κινηματογραφικά έργα — εισαγμένα από άλλες διαστάσεις — που παρουσίαζαν κάτι «δαιμονισμένους» οι οποίοι είχαν μαύρα, γυαλιστερά μάτια που θύμιζαν έντομο ίσως.

Τα μάτια του Πρίγκιπα δεν είχαν *καμιά* σχέση μ'εκείνα τα μάτια από τις ταινίες. Δεν ήταν γυαλιστερά, κατά πρώτον. Ούτε έμοιαζαν με σφαίρες μέσα στις κόγχες κρανίου. Ήταν *σκοτάδι*. Μόνο σκοτάδι. Ένα σκοτάδι που νόμιζες ότι θα πεταχτεί έξω και θα σε *καταβροχθίσει*· ή ότι εσύ κατά λάθος θα γλιστρήσεις και θα πέσεις εκεί, θα βυθιστείς μέσα του, και θα χαθείς για πάντα.

«Άρχοντα Άνφιρ...» είπε ο Πρίγκιπας του Σκότους κοιτάζοντας τον θείο της. «Μέμντουρ,» κοιτάζοντας τον μονόφθαλμο άντρα. «Ναλτάφιρ... Άλνεντιρ... Ρουμπίνη... Νίλερβιν... Αρθάκιν...» Τους κοίταζε έναν-έναν, σαν να τους ήξερε από πριν! Πώς ήταν δυνατόν, μα τον

Νούρκας; Τι ήταν ο Κάλνεντουρ; Προσποιείτο τόσες μέρες; Είχε κάποιο διαβολικό σχέδιο *εξαρχής* στο μυαλό του; Η Ζαφειρία αισθανόταν τρομοκρατημένη.

Κατάφερε, όμως, να μιλήσει πριν από τους υπόλοιπους: «...Πρίγκιπά μου. Η – η μητέρα μου. Οι άλλοι. Πού είναι;»

Τα κατασκότεινα μάτια στράφηκαν επάνω της. «Θα τους βρούμε σύντομα, Ζαφειρία. Καλωσόρισες στην αγκαλιά του Σκοταδιού, κόρη μου.»

Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι έπεσαν όλοι στο ένα γόνατο. Μόνο η Ζαφειρία έμεινε όρθια, τρέμοντας άθελά της. Νιώθοντας τον Κάλνεντουρ να εκπέμπει μια *δύναμη* που κλόνιζε τα νεύρα της απ' το κεφάλι ως τα πόδια. Δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της, συνειδητοποίησε.

«Κυρίε μας,» είπε ο Νίλερβιν'χοκ. «Σε περιμέναμε.»

«Φυσικά,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Σηκωθείτε. Απόψε είναι μια νύχτα ξεχωριστή.» Κι ενώ οι Ακόλουθοι ορθώνονταν, εκείνος βάδισε ως το τραπέζι, γέμισε μια κούπα με κρασί Χαρνώθιων δασών, και ήπιε.

Αισθανόταν σαν να τα γνώριζε όλ' αυτά: ετούτο το σπήλαιο, ετούτους τους ανθρώπους. Σαν να τα είχε δει σε παλιά όνειρα που τώρα η μνήμη του ανακαλούσε...

...η μνήμη του ανακαλούσε...

Γιατί ανακαλούσε αυτά αλλά όχι το πραγματικό παρελθόν του; αναρωτήθηκε ξαφνικά ο Κάλνεντουρ, νιώθοντας το μυαλό του προς στιγμή να καθαρίζει με τη βοήθεια των διδαχών του Γέρου του Ανέμου και του Πολλαπλού Βρόχου του Σιλίσβας. Δεν μπορούσε το Σκοτάδι να επαναφέρει τις χαμένες αναμνήσεις του; Το Παντοβόρο Σκότος, τελικά, δεν ήξερε τα πάντα;

–Ήταν ανούσιες οι αναμνήσεις του! Αυτός ο κόσμος ήταν καταδικασμένος. Δεν είχε σημασία ποιος ήταν *κάποτε* ο Κάλνεντουρ. Σημασία είχε μόνο ποιος ήταν *τώρα*. Ο Σκοτοδότης.

Η Ζαφειρία τον ρώτησε: «Πού είναι η μητέρα μου, Πρίγκιπά μου; Πού είναι οι άλλοι;»

Στράφηκε να την κοιτάξει ξανά, με την κούπα ακόμα στα χέρια του. «Ασφαλείς είναι. Φοβούνται, αλλά είναι ασφαλείς–»

«Γιατί τους εγκατέλειψες;»

«Δεν τους εγκατέλειψα, Ζαφειρία. Αναζήτησα τον δρόμο, και τον βρήκα.»

«Μα... είσαι... *διαφορετικός*.»

Ο Κάλνεντουρ γέλασε. «Όχι. Είμαι αυτός που *πρέπει* να είμαι.» Τα μάτια του – δύο λάκκοι στροβιλιζόμενου σκοταδιού – έμοιαζαν έτοιμα να την καταβροχθίσουν.

«Ποιο είναι το θέλημά σου, Κύριέ μας;» ρώτησε ο Άλνεντιρ.

Ο Κάλνεντουρ αισθάνθηκε μια μάχη από σκέψεις και συναισθήματα μέσα του, μια ολόκληρη θύελλα. Τα πάντα ήταν ένα συνονθύλευμα ακατέργαστου χαοτικού σκοταδιού για μερικές στιγμές. Ο Πολλαπλός Βρόχος του Σιλίσβας και οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου, η μόνη σάβιδα σταθερότητας μέσα σ'αυτή την τρικυμία.

«Το Παλάτι των Σκιών,» είπε ο Κάλνεντουρ, «θα δεχτεί επισκέπτες που δεν περίμενε απόψε.»

Η Ζαφειρία συνοφρυώθηκε. «Και η μητέρα μου κι οι άλλοι;»

«Θα έρθουν μαζί μας. Οι υπόλοιποι είναι αιχμάλωτοι στο παλάτι.»

«Τι;»

«Ο Νέλδουρ, η Ακνάριθ'λι, ο Ραμάλθιν – όλοι αιχμάλωτοι.» Ο Κάλνεντουρ δεν ήξερε πώς το γνώριζε, αλλά το *γνώριζε* – και καταλάβαινε ότι αυτό δεν είχε σχέση με το Σκοτάδι που είχε καταβροχθίσει. Είχε σχέση με κάτι άλλο... μ'έναν άλλο δεσμό του... σαν απόμακρο όνειρο... μισοξεχασμένο όνειρο... μέσα από ένα άγριο μυαλό... ενός θηρίου...

...θηρίου...

Η Κόρη της Πλάσης, συνειδητοποίησε ξαφνικά ο Κάλνεντουρ. Κάτι από τον Σερτίνγκε εξακολουθούσε να είναι εντός του. Κάποιο ψυχικό κατάλοιπο.

–Αλλά αυτό δεν είχε κανένα νόημα, φυσικά, μπροστά στην απόλυτη δύναμη του Σκοταδιού. Η Μοργκιάνη ήταν καταδικασμένη, ο ήλιος του Νούρκας ετοιμοθάνατος! Κι εκείνος ήταν ο Σκοτοδότης.

Και θα έκανε τους κατακτητές του Παλατιού των Σκιών να γνωρίσουν την παρουσία του.

Μετά βίας άκουσε τη φωνή της Ζαφειρίας μέσα από τη θύελλα στο μυαλό του: «Πώς το ξέρεις, Πρίγκιπά μου; Πώς ξέρεις ότι τους έχουν πιάσει;»

«Το ξέρω,» αποκρίθηκε μόνο ο Κάλνεντουρ. Και στράφηκε στους Αγγέλους του Επερχόμενου. «Οπλιστείτε, και πάμε να μιλήσουμε στην Κόμισσα των Σκιών και τον Θανατογέννητο.»

Ο Θόρεντιν κοίταζε για ίχνη στο έδαφος, μα δεν έβρισκε τίποτα· δεν μπορούσε ν'ακολουθήσει τον Κάλνεντουρ. «Δεν ξέρω προς τα πού

πήγε,» είπε, ενώ βρίσκονταν σε μια διακλάδωση των υπόγειων περασμάτων.

Ο Δεξής και η Αριστερή σύριζαν, φτεροκοπώντας γύρω από τη Λουκία η οποία αισθανόταν απεγνωσμένη. Τι ήταν αυτό που είχε κάνει τώρα ο Γεώργιος; αναρωτιόταν. Γιατί είχε κάνει τέτοια ανοησία; γαμώ τα δόντια της Έχιδνας, γαμώ τα κωλομέρια του Λοκράθου, γαμώ!

Πριν από λίγο τον είχε καλέσει στον πομπό του, μα δεν έπιανε το σήμα του. Ούτε εκείνη ούτε η Κόμισσα των Σκιών. Η συσκευή του ήταν, μάλλον, απενεργοποιημένη.

«Πάμε προς εδώ,» είπε η Λουκία, στην Καθομιλουμένη, σπαστά, δείχνοντας το αριστερό πέρασμα.

«Γιατί;» ρώτησε ο Έλκερθιν.

«Έτσι.»

Ο Θανατογέννητος μόρφασε, μουγκρίζοντας. «Δεν έχεις άδικο, Υπερδάτια.»

«Περιμένετε,» είπε η Κόμισσα των Σκιών πίσω τους. «Θα στείλω τον δαίμονά μου να ερευνήσει και προς τις δυο μεριές. Κινείται πιο γρήγορα από εμάς.»

Η Λουκία άκουσε, μέσα στο μυαλό της, έναν ψίθυρο που της θύμιζε το θρόισμα φυλλωσιών, τη φυσική κίνηση της βλάστησης. Ο δαίμονας της Κόμισσας, προφανώς...

Η Χάνκαθιρ αναφώνησε ξαφνικά. «Μα τον *Νούρκας!*...»

Και συγχρόνως η Λουκία άκουσε πάλι τον ίδιο νοητικό ψίθυρο να περνά πολύ, πολύ πιο γρήγορα από πριν.

«Τι είναι;» ρώτησε ο Θόρεντιν την ξαδέλφη του.

«Αυτή η παρουσία που είχε αισθανθεί η Σιράλια,» είπε η Χάνκαθιρ. «Την αισθάνθηκα κι εγώ. Μέσω του δαίμονά μου. Ο Άναρθρος Ψίθυρος των Σκοτεινών Δέντρων την ένιωσε παντού γύρω, πολύ ισχυρή· τρομοκρατήθηκε: επέστρεψε αμέσως στη φυλακή του.» Η Κόμισσα τράβηξε ένα φυλαχτό μέσα από την τουνίκα της, περίτεχνα λαξεμένο και φτιαγμένο από κάποιου είδους πράσινο πέτρωμα που η Λουκία δεν γνώριζε.

«Σας!» έκανε η Ζέρκιλιθ βάζοντας το δάχτυλό της στα χείλη της. «Νομίζω ότι κάτι ακούγεται.» Είχε μπει μέσα στη δεξιά διακλάδωση των σηράγγων. Στο ένα της χέρι ήταν ο φακός της, στο άλλο ένα ενεργειακό πιστόλι.

Οι πάντες σώπησαν στη στιγμή.

Η Λουκία αφουγκράστηκε, συνοφρυωμένη, και... πράγματι, η Ζέρκιλιθ είχε δίκιο, διαπίστωσε. *Βήματα. Βήματα πρέπει νάναι αυτά, μα την Έχιδνα!*

Και έρχονταν ολοένα και πιο κοντά.

Τώρα, όλοι τα άκουγαν.

Κάμποσοι, σκέφτηκε η Λουκία. *Μισή ντουζίνα, ίσως*. Μπορούσε να τους υπολογίσει από τον ήχο. Τράβηξε το πιστόλι της και το σπαθί της. Και δεν ήταν η μόνη που κρατούσε όπλα.

Τα βήματα ήρθαν ακόμα πιο κοντά. Μαζί με φως.

Οι άγνωστοι κρατούσαν δαυλούς—

Δεν ήταν άγνωστοι. Οι δύο που προπορεύονταν, τουλάχιστον, ήταν γνωστοί.

«Γεώργιε!» αναφώνησε η Λουκία, στην Κοινή Υπερυδάτια.

«Κάλνεντουρ!» είπε η Ζέρκιλιθ.

Και η κοπέλα πλάι του ήταν η Ζαφειρία, η κόρη της Κόμισσας.

«Δε νομίζατε ότι θα σας εγκατέλειπα εδώ μέσα, έτσι δεν είναι;» είπε ο Κάλνεντουρ... και η Λουκία πρόσεξε, τότε, κάτι παράξενο. Κατά πρώτον, υπήρχε μια... *διαφορά* στη φωνή του, η οποία ήταν μικρή αλλά, σίγουρα, υπαρκτή: μια ακαθόριστη διαφορά· η Λουκία περισσότερο την αισθανόταν παρά την άκουγε. Κατά δεύτερον, τα μάτια του ήταν μαύρα. Μόνο μαύρα. Σαν ένα σκοτάδι να τα σκέπαζε, ένα σκοτάδι που έβγαине από το κρανίο του. Η Λουκία ένιωσε τρομαγμένη από αυτό. Ο Γεώργιος είχε πάρει μέσα του κάποιον από τους καταραμένους θεούς της Μοργκιάνης· και μόνο ένας θεός μπορεί να ήταν εδώ κάτω. *Πήρε μέσα του το Παντοβόρο Σκότος...*

«Πρίγκιπά μου,» είπε η Χάνκαθιρ. «Ζαφειρία.»

Η Ζαφειρία πλησίασε τη μητέρα της, περνώντας ανάμεσα από τη Ζέρκιλιθ και τη Λουκία, δίπλα από τον Θανατογέννητο. «Με συγχωρείς, μαμά,» είπε. «Δεν έπρεπε να είχα φύγει έτσι.»

Ο Έλκερθιν ρώτησε: «Πού είχες πάει, Πρίγκιπα; Και γιατί...; Τα μάτια σου...»

Ο Κάλνεντουρ γέλασε μ'ένα γέλιο που τρόμαξε τη Λουκία ακόμα περισσότερο. Ήταν, σχεδόν, σαν να μην έβγαине από τον λαιμό του αλλά να προερχόταν από παντού γύρω του. «Τα μάτια μου τα βλέπουν όλα τώρα πολύ πιο καθαρά, Θανατογέννητε. Και συγγνώμη που άργησα, αλλά είχα πάει να πάρω μερικούς φίλους.» Παραμέρισε για να φανούν αυτοί που στέκονταν πίσω του, και πρώτος ανάμεσά τους ήταν ο Άνφιρ, ο αδελφός της Κόμισσας.

«Πώς τους βρήκες;» ρώτησε η Χάνκαθιρ, με φωνή που έτρεμε – γιατί μάλλον είχε καταλάβει κι εκείνη τι γινόταν, υπέθετε η Λουκία.

«Το Σκοτάδι με οδήγησε σ'αυτούς,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ, «όπως και σ'εσάς. Ήρθε η ώρα να ανεβούμε στο Παλάτι των Σκιών, νιρλίσα, να δείξουμε στους άτριχους λύκους της Σφετερίστριας τι σημαίνει *τρόμος*.»

«Εμείς; Μόνοι μας;»

«Εσείς, και εμείς.» Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι αναφερόταν στους Σκοτεινούς Ακόλουθους. «Όλοι μαζί.»

«Τι είν' αυτά που λες, Πρίγκιπα, μα τη γλώσσα του Ιουράσκε!» μούγκρισε ο Έλκερθιν. «Αυτό είν' αυτοκτονικό! Το σχέδιό μας ήταν άλλο.»

«Το σχέδιό μας άλλαξε, Θανατογέννητε. Ακολουθήστε το *καινούργιο* σχέδιο ή χαθείτε για πάντα.»

«Μας απειλείς τώρα; Τι στους δαίμονες του Σκοταδιού σου έχει συμβεί; Τι σου έκαν–;»

«Δεν είναι απειλή, ανόητε. Η υπαρχηγός σου είναι αιχμάλωτη της Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ, όπως επίσης κι ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ, ο Έλβεντιρ ωλ Ζαλτάρεμ, και οι υπόλοιποι. Τους έπιασαν μες στα δάση.»

«Πώς το ξέρεις;»

«Το ξέρω.» Το έλεγε έτσι που δεν υπήρχε χώρος για αμφισβήτηση.

«Και τι προτείνεις, μα τον Νούρκας; Να–;»

«Ο Νούρκας δεν έχει καμιά θέση εδώ.»

«Τι προτείνεις; Να βγούμε απάνω και να πολιορκήσουμε το παλάτι; Μόνοι μας; Εμείς οι εφτά, κι εσείς οι–; Πόσοι είστε; Έξι; Οκτώ;»

«Οκτώ, μαζί μ'εμένα. Και, όχι, δεν θα χρειαστεί να πολιορκήσουμε το παλάτι. Θα εισβάλουμε κατευθείαν εκεί, από περάσματα που ούτε ο Οίκος των Νασόλντουν δεν γνωρίζει, γιατί αυτό είναι προνόμιο μόνο όσων το Ιερό Σκότος υπηρετούν.»

Τα λόγια του ήταν τρομαχτικά, όχι μονάχα για τη Λουκία, αλλά για όλους. Για τους άλλους, μάλιστα, ήταν *πιο* τρομαχτικά απ'ότι για εκείνη, διότι οι Μοργκιανοί φοβόνταν πολύ το Παντοβόρο Σκότος και τους Ακόλουθούς του.

«Πρίγκιπά μου...» είπε η Χάνκαθιρ, κομπιάζοντας. «Κάτι... Καταλαβαίνω ότι κάτι σ'έχει επηρεάσει, αλλά... ξανασκέψου το. Ήρθαμε εδώ για να ερευνήσουμε τις σήραγγες και–»

«Τελείωσε αυτό, νιρλίσα. Είπα ότι έχουμε *καινούργιο* σχέδιο τώρα–»

«Και τ' αποφάσισες μόνος σου;» πετάχτηκε ο Έλκερθιν, οργισμένα, ατενίζοντάς τον σαν να σκεφτόταν να τον δαγκώσει στον λαιμό – κυριολεκτικά.

Ο Κάλνεντουρ αποκρίθηκε: «Μόνο εγώ μπορώ να σας οδηγήσω μέσα στο Σκοτάδι.

»Απόψε είναι η νύχτα που οι λύκοι της Σφετερίστριας θα γνωρίσουν το Παντοβόρο Σκότος από κοντά.»

Ο Έλκερθιν είπε στη Χάνκαθιρ: «Δε μπορούμε να πάμε μαζί του, *νιρλίσα*. Έχει τρελαθεί. Δεν ξέρει τι του γίνεται· είναι καταφανές!»

Ένας άντρας που στεκόταν πλάι στον Άνφιρ – ένας μαυρόδερμος άντρας με γκριζα μάτια – ύψωσε το πιστόλι του και σημάδευε τον Θανατογέννητο. «Τα λόγια σου για τον Κύριο του Επερχόμενου–»

Όλη η ομάδα της Κόμισσας ύψωσαν επίσης τα όπλα τους – εκτός από τη Λουκία και τη Ζέρκιλιθ.

Ο Κάλνεντουρ γέλασε πάλι μ' εκείνο το παράξενο γέλιο. «Μην είστε ανόητοι! Είμαστε όλοι σύμμαχοι εδώ. Θα μπούμε στο Παλάτι των Σκιών, θα ελευθερώσουμε τους συντρόφους μας, και θα διδάξουμε στους άτριχους λύκους της Βασίλισσας τον φόβο του Σκοταδιού.»

Τα όπλα κατέβηκαν. Υπήρχε μια κάποια *δύναμη* στα λόγια του Πρίγκιπα την οποία όλοι αισθάνονταν να τους επηρεάζει.

Αλλά ο Έλκερθιν είπε: «Λογαριάζεις να καταλάβουμε το παλάτι μόνοι μας;»

«Γιατί, ποιος θα μας σταματήσει;»

«Ακόμα κι αν τα καταφέρουμε, Πρίγκιπα, υπάρχει ολόκληρος στρατός μας στην πόλη, γύρω από το γαμημένο παλάτι!»

«*Μισός* στρατός, Θανατογέννητε. Ο υπόλοιπος είναι ακόμα στα δάση, κυνηγώντας Ίσκιους.»

«Και λοιπόν; Λίγοι είναι, νομίζεις, αυτοί που βρίσκονται στην Όσβε-
λακ; Θα μας επιτεθούν, και δε θα μπορούμε να κρατήσουμε το παλάτι.»

«Γι' αυτό έχουμε τον στρατό της Κόμισσας στα Δυτικά Έλη. Θα τους ειδοποιήσουμε να έρθουν. Αυτό δεν ήταν το σχέδιό μας εξαρχής;»

Ο Έλκερθιν εξακολουθούσε να τον ατενίζει σαν να ήθελε να μπηξει τα δόντια του στον λαιμό του. «Το έχεις αλλάξει αξιοσημείωτα το σχέδιό μας.»

«Οι *συνθήκες* έχουν αλλάξει αξιοσημείωτα, Θανατογέννητε,» είπε ο Κάλνεντουρ.

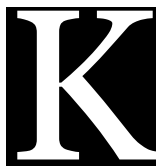
Τέλος συζήτησης.

Δεν είχαν και πολλά άλλα να πουν προτού αρχίσουν ν'ακολουθούν τον Πρίγκιπα του Σκότους και τους Σκοτεινούς Ακόλουθους μέσα στις λαβυρινθώδεις σήραγγες κάτω από την Όσβελακ.

Η Λουκία συνειδητοποίησε, ξαφνιασμένη, ότι ο Δεξής και η Αριστερή είχαν γαντζωθεί στους ώμους της· δεν είχαν πάει στον Γεώργιο. *Δεν είχαν πάει στον Γεώργιο...*

Κεφάλαιο 11

«Το Πεπρωμένο αλάθητα φτάνει πάντα στον στόχο του»

αθώς διέσχιζαν τις σήραγγες, η Λουκία πλησίασε τον Κάλνεντουρ και τον ρώτησε, στην Κοινή Υπερυδάτια:

«Είσαι πραγματικά εσύ, Γεώργιε; Ή είναι... κάτι άλλο; Σε καθοδηγεί κάτι;»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Είμαι πραγματικά εγώ.»

«Μα, τα μάτια σου... Είναι όπως τότε που είχες πάρει μέσα σου τον Ιουράσκε. Ή, μάλλον, όχι ακριβώς όπως τότε. Τότε ήταν σαν μαύρες πέτρες, κάπως. Τώρα είναι σαν σκοτάδι. Σαν...»

«Ο Ιουράσκε δεν έχει καμιά σχέση με τη δύναμη του Ιερού Σκότους, Λουκία. Είμαι πραγματικά εγώ.»

Η Λουκία δυσκολευόταν να τον πιστέψει. *Ή μου λέει ψέματα, ή αληθινά το νομίζει αυτό.* Και δεν ήξερε τι από τα δύο την τρόμαζε περισσότερο.

Ο Δεξής και η Αριστερή ακόμα έμεναν κοντά της· δεν είχαν πάει στον Γεώργιο, σαν να μην τον αναγνώριζαν, ή να τον φοβόνταν.

Τους ανέβασαν στο τρίτο πάτωμα του Παλατιού των Σκιών και τους έβαλαν μέσα σ'ένα αρκετά μεγάλο σαλόνι – τη Σάλα της Δύσης, όπως την ονόμαζαν οι Νασόλντουν· αλλά αυτό η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ και οι άλλοι κατακτητές του παλατιού δεν το γνώριζαν.

Τα τραύματα των αιχμαλώτων τα είχαν ήδη περιποιηθεί, και η Ακνάριθ'λι αισθανόταν καλύτερα που είχαν βγάλει τη σφαίρα από τον ώμο της, όπως και ο Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ που είχαν βγάλει τη σφαίρα από τα πλευρά του. Εξακολουθούσαν, όμως, να είναι όλοι δεμένοι με χειροπέδες, και η Έρνελιθ πρόσταξε να μην τους φέρουν ούτε φαγητό ούτε ποτό.

«Αύριο,» τους είπε καθώς οι αιχμάλωτοι ήταν καθισμένοι ή γονατισμένοι στο χαλί δασικής πλέξης που σκέπαζε το ξύλινο πάτωμα του σαλονιού, «θα έρθω να μιλήσουμε. Θα μου πείτε όλα όσα ξέρετε για την Κόμισσα των Σκιών και τους πρόσφυγες της Όσβελακ. Εκείνοι που μιλάνε θα τρώνε και θα πίνουν· οι άλλοι θα τους κοιτάζουν.»

Η Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ μούγκρισε άγρια. Ακόμα την είχαν φιμωμένη.

Η Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στην Έρνελιθ.

«Όχι,» της είπε εκείνη. «Αφήστε τη φιμωμένη αυτή. Είναι σαν τρελή λύκαινα: επικίνδυνη. Και να τους φρουρείτε συνεχώς. Έξι φρουροί να είναι μέσα στο δωμάτιο, και δύο απέξω. Αν τους δείτε να κάνουν καμιά ύποπτη κίνηση, ρίξτε τους με τα ενεργοβόλα. Τις καρέκλες και τους καναπέδες πάρτε τα από εδώ· δε χρειάζονται σε κανέναν.

»Αυτόν εκεί» – έδειξε τον θείο της – «σηκώστε τον επάνω. Θα έρθει μαζί μου.»

Ένας Αγωνιστής του Βασιλείου έπιασε τον Έλβεντιρ ωλ Ζαλτάρεμ κάτω απ'τη μασχάλη και τον τράβηξε· αλλά εκείνος ορθώθηκε χωρίς τη βοήθειά του, μοιάζοντας προσβεβλημένος, αν όχι οργισμένος. Τα μάτια του κοίταζαν την Έρνελιθ με θυμό και θλίψη.

«Τι σκέφτεσαι τώρα, θείε;» του είπε εκείνη. «Να με... *νουθετήσεις* ξανά σχετικά με το ποιος “δικαιούται” τον Θρόνο της Χάρνωθ;»

«Θα έχανα τα λόγια μου,» αποκρίθηκε ο Έλβεντιρ, ξερά.

Η Έρνελιθ δεν του μίλησε· έκανε νόημα στον Αγωνιστή του Βασιλείου να τον βγάλει απ'το σαλόνι, κι εκείνος τον έβγαλε.

Η Έρνελιθ τούς ακολούθησε, μαζί με την Κορβίκα.

Στον διάδρομο τούς περίμεναν ο Βόνεμιρ και η Ήλναιθ.

«Τι σκοπεύεις να κάνεις μ'αυτόν;» ρώτησε ο πρώτος την Έρνελιθ, αναφερόμενος στον θείο της.

«Είναι συγγενής μου. Θέλω να τον περιποιηθώ ξεχωριστά – αν δεν έχεις πρόβλημα, Άρχοντά μου.» Αυτό το τελευταίο ήταν λιγάκι προκλητικό, και σκόπιμα· δεν την ενδιέφερε πώς θα το εκλάμβανε ο Βόνεμιρ. Αρκετά είχε σφετεριστεί την εξουσία της στην Όσβελακ!

«Κανένα πρόβλημα, *νιρλίσα*. Αλλά φρόντισε να μη δρατετεύσει. Η Βασίλισσά μας δεν θα το συγχωρέσει.»

Με απειλεί τώρα; «Δεν πρόκειται να πάει πουθενά.»

Και πρόσταξε την Κορβίκα και τον Αγωνιστή που κρατούσε τον Έλβεντιρ να την ακολουθήσουν. Σύντομα, μπήκαν σ'έναν ανελκυστήρα κι ανέβηκαν στον πέμπτο όροφο του παλατιού, όπου βρίσκονταν και τα διαμερίσματα της Κόμισσας. Η Έρνελιθ βάδισε προς αυτά και είπε στον Αγωνιστή να βάλει τον θείο της σ'ένα δωμάτιο παραδίπλα. Δεν

ήξερε ποια ακριβώς ήταν η χρήση του παλιά, αλλά υπέθετε ότι πρέπει να ήταν για ειδικούς φιλοξενούμενους.

Καθώς ο Αγωνιστής τραβούσε τον Έλβεντιρ στο εσωτερικό αυτού του δωματίου, η Έρνελιθ τον ακολούθησε ανάβοντας το φως. Έριξε μια ματιά τριγύρω.

Είπε στην Κορβίκα: «Θέλω ένα λουκέτο ασφαλείας να μπει στο παράθυρο.» Δε νόμιζε ότι ο θεός της μπορούσε να κατεβεί από τον πέμπτο όροφο του παλατιού, φυσικά· όμως για καλό και για κακό...

Η Κορβίκα κατένευσε. «Θα γίνει αμέσως.»

«Και δύο φρουροί να είναι συνεχώς έξω απ'το δωμάτιο.»

Η Κορβίκα κατένευσε πάλι.

Η Έρνελιθ πρόσταξε τον Αγωνιστή του Βασιλείου: «Λύσε του τα χέρια.»

«Δεν έχω τα κλειδιά, κυρία Μεράρχη,» αποκρίθηκε το αγόρι.

Η Έρνελιθ τράβηξε το ξιφιδιό της, πίεσε τον διακόπτη του που ξεκινούσε την ενεργειακή λειτουργία, και στραφταλίζουσα ενέργεια τύλιξε τη λεπίδα του όπλου, ισχυροποιώντας την. «Παραμέρισε.»

Ο Αγωνιστής έκανε δυο βήματα πίσω.

«Τέντωσε τα χέρια σου, θείε.»

Ο Έλβεντιρ υπάκουσε, τεντώνοντας τα χέρια του προς τα πίσω – η μόνη κατεύθυνση που μπορούσε να τα τεντώσει.

Η Έρνελιθ χτύπησε την αλυσίδα με τη δύναμη του ενεργειακού ξιφιδίου και της οργανικής στολής της, και η αλυσίδα κόπηκε σαν να ήταν χαρτί.

Η Έρνελιθ διέκοψε την ενεργειακή λειτουργία του όπλου και το θηκάρωσε. «Ξεκουράσου, θείε. Θα μιλήσουμε αργότερα. Ή αύριο. Έχουμε πολλά να πούμε για τον οίκο μας. Είναι καιρός ν'αρχίσει να αποκτά την παλιά του αίγλη, δε νομίζεις;»

Ο Έλβεντιρ δεν αποκρίθηκε.

Η Έρνελιθ είπε ξανά στην Κορβίκα: «Λουκέτο στο παράθυρο, και δυο φρουροί συνεχώς απέξω,» και βγήκε απ'το δωμάτιο. Ήθελε να πάει στα διαμερίσματα της Κόμισσας για να ξεφορτωθεί την οργανική στολή ενδυνάμωσης που είχε αρχίσει πια να την κουράζει. Την αισθανόταν σαν βάρος επάνω της.

Ο Πρίγκιπας άγγιξε ακόμα ένα τοίχωμα και ο Έλκερθιν, η Χάνκαθιρ, και οι άλλοι είδαν πάλι μια πόρτα ν'ανοίγει ως εκ θαύματος, αν και

ήταν προφανές ότι ο Κάλνεντουρ είχε γυρίσει ή πιέσει κάποιες πέτρες με συγκεκριμένο τρόπο.

Πέρασε τώρα το άνοιγμα και τον ακολούθησαν, όλοι τους με όπλα στα χέρια – και η ομάδα της Κόμισσας και οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι. Η Λουκία άκουσε τον Δεξή να συρίζει, γαντζωμένος στον αριστερό της ώμο, ενώ η Αριστερή φτεροκοπούσε παραδίπλα (ή, μήπως, αυτός ήταν ο Δεξής και η άλλη η Αριστερή; Τους μπέρδευε συνεχώς· έμοιαζαν πολύ). Τον Ακατάλυτο δεν τον ένιωθε κοντά στα πόδια της, μα δεν είχε αμφιβολία ότι ήταν κάπου κοντά.

Η Λουκία παρατήρησε τον χώρο γύρω τους. *Αυτό το μέρος δεν είναι φυσικό...* Το πάτωμα είχε πλάκες, κατά πρώτον.

«Είμαστε στα μουντρούμια του Παλατιού των Σκιών...» είπε η Χάνκαθιρ σα να μη μπορούσε να το πιστέψει.

«Ναι, *νιρλίσα*, εκεί είμαστε,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ χωρίς να στραφεί να την κοιτάξει. «Και, μάλλον, εδώ κρατούνται οι σύντροφοί μας.»

«“Μάλλον”;» είπε ο Έλκερθιν, προκλητικά. «Δεν το ξέρεις κι αυτό με τις μαντικές δυνάμεις σου;»

Ο Κάλνεντουρ δεν απάντησε. Είπε: «Να περιμένετε πιθανή αντίσταση.»

Αλλά καθώς προχωρούσαν μες στους διαδρόμους των μουντρουμιών δεν συνάντησαν αντίσταση. Κι όλα τα κελιά που φώτιζαν με τους φακούς τους ήταν άδεια. Το μέρος ήταν κατασκότεινο εκτός από τα δικά τους φώτα.

«Δε μπορεί να είναι εδώ...» είπε ο Θανατογέννητος. «Τι παιχνίδι παίζεις τώρα, Πρίγκιπα;»

Ο Κάλνεντουρ στράφηκε να τον αντικρίσει, και τα μάτια του ήταν πιο σκοτεινά από τα σκοτάδια του υπογείου – ένα έρεβος που καταβροχθίζει το βαθύ σκοτάδι. «Πρέπει να τους έχουν επάνω. Και τόσο το καλύτερο!» Τράβηξε δύο πιστόλια μέσα από την κάπα του. «Ανεβαίνουμε και σκοτώνουμε όποιον βλέπουμε. Αλλά δεν είναι απαραίτητο να ανεβούμε από εδώ: την είσοδο των μουντρουμιών μάλλον θα τη φρουρούν–»

«Μπορώ να το ελέγξω αυτό, Πρίγκιπά μου,» προθυμοποιήθηκε η Σιράλια'χοκ. «Δεν είμαστε μακριά από τη σκάλα.»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε. «Κάν' το, Σιράλια.»

Ο Έλκερθιν ρώτησε: «Από πού αλλού μπορούμε ν'ανεβούμε;»

«Υπάρχουν κι άλλοι δρόμοι που βγάζουν μέσα στο Παλάτι των Σκιών, Θανατογέννητε,» είπε ο Πρίγκιπας, και η Χάνκαθιρ αισθάνθηκε ένα ρίγος να τη διατρέχει. *Τόσα χρόνια, σκέφτηκε, το σπίτι μας ήταν τόσο... ευάλωτο στους Σκοτεινούς Ακόλουθους, μα τον Νούρκας! Πώς είναι δυνατόν να μην το γνωρίζαμε; Πώς είναι δυνατόν!*

Ο Κάλνεντουρ, σαν να διαισθάνθηκε τον τρόπο της, έστρεψε το κατασκότεινο βλέμμα του επάνω της. «*Νιρλίσα,*» είπε, «τώρα θα ήταν μια καλή στιγμή να καλέσεις τον Βέλερντιν και τον Έρανκουρ.»

«Για να φέρουν τους μαχητές μας;» Αισθανόταν το στόμα της ξερό.

«Ναι. Αμέσως. Δύο από τους πιστούς μου θα τους συναντήσουν στα υπόγεια περάσματα για να τους οδηγήσουν.» Στράφηκε στους Σκοτεινούς Ακόλουθους. «Ναλτάφιρ. Ρουμπίνη.»

«Η επιθυμία σου είναι διαταγή μας, Κύριε του Επερχόμενου,» απάντησε η δεύτερη, με φωνή σαν άνεμο επάνω σε κρυστάλλους.

Η Σιράλια'χοκ είχε ήδη κάνει Εόρκι Εντοπισμού Νοητικής Δραστηριότητας, και τώρα είπε: «Υπάρχουν όντως φρουροί στην κορυφή της σκάλας, Πρίγκιπά μου. Τέσσερις.» Το γεγονός ότι ο Κάλνεντουρ έμοιαζε να έχει αλλάξει – καταφανές από τα μάτια του, αν όχι από τον ίδιο τον τρόπο του – δεν φαινόταν να την έχει πειράξει καθόλου, νόμιζε η Λουκία. Αν μη τι άλλο, η μάγισσα έδειχνε χαρούμενη που ο Πρίγκιπας της είχε επιστρέψει. Όχι πως και η ίδια η Λουκία δεν χαιρόταν που ο Γεώργιος ήταν εδώ· όμως αισθανόταν τρομαγμένη από αυτό που είχε συμβεί. Και ο Δεξής κι η Αριστερή έμοιαζε να συμφωνούν μαζί της.

Ο Έλκερθιν είπε: «Τέσσερις φρουροί για να φρουρούν άδεια μπουντρούμια;»

«Έχουν καταλάβει ότι υπάρχει κάποια κρυφή είσοδος εδώ,» είπε ο Άνφιρ, «από τον τρόπο που δραπέτευσα.»

«Πώς δραπέτευσες;» τον ρώτησε η Χάνκαθιρ.

«Όπως εμείς τώρα μπήκαμε στα μπουντρούμια, έτσι κι οι Άγγελοι του Επερχόμενου ήρθαν για εμένα, αδελφή μου.»

Ο Θανατογέννητος είπε: «Περιμένουν, λοιπόν, κάποιον να ανεβεί από εδώ...»

«Ας μην τους απογοητεύσουμε,» είπε ο Κάλνεντουρ μ'ένα δαιμονικό μειδίαμα στο πρόσωπό του. Και προς τη Χάνκαθιρ: «Κάλεσε τους μαχητές μας, *νιρλίσα*. Δεν έχουν χρόνο για χάσιμο.»

«Θα φτάνει το τηλεπικοινωνιακό σήμα αποδώ κάτω;»

«Λογικά, πρέπει. Είμαστε αρκετά κοντά στη σκάλα.»

Η Χάνκαθιρ έβγαλε τον πομπό της και κάλεσε τον Βέλερντιν.

Η φωνή του δεν άργησε ν'ακουστεί από το μεγάφωνο, αν και ανάμεικτη με παράσιτα: «*Χάνκαθιρ;*»

«Ναι, εγώ είμαι, Βέλερντιν. Άκουσέ με, σε παρακαλώ. Το σχέδιό μας άλλαξε κάπως. Δε μπορώ να σου πω λεπτομέρειες, αλλά αυτή τη στιγμή βρισκόμαστε στα μπουντρούμια του Παλατιού των Σκιών. Φτάσαμε μέσα από σήραγγες που τώρα μαθαίνω για πρώτη φορά—»

«*Υπάρχουν σήραγγες που βγάζουν στα μπουντρούμια του παλατιού;*» Ακουγόταν κατάπληκτος.

«Υπάρχουν. Και τώρα είμαστε εδώ και θα επιτεθούμε στο παλάτι, θα χτυπήσουμε τους λύκους της Σφετερίστριας—»

«*Περίμενε λίγο, αγάπη μου! Είχαμε πει ότι θα ερευνούσατε τις σήραγγες—*»

«Ο χρόνος για έρευνα τελείωσε, Βέλερντιν,» του είπε ο Κάλνεντουρ. «Είναι ώρα να δράσουμε. Θα ανεβούμε στο παλάτι και θα χτυπήσουμε τους κατακτητές. Θέλουμε εσύ κι ο Έρανκουρ να φέρετε τους μαχητές μας από τις σήραγγες που οδηγούν στην πόλη. Τώρα. Χωρίς καμία καθυστέρηση. Με καταλαβαίνεις; Δύο άνθρωποι μου θα σας συναντήσουν στα υπόγεια και θα σας καθοδηγήσουν: δύο γυναίκες που ονομάζονται Ναλτάφιρ και Ρουμπίνη. Εμπιστευθείτε τις όπως θα εμπιστευόσασταν εμένα.»

«...*Χάνκαθιρ;*» Ο Βέλερντιν ακουγόταν σασιτισμένος.

«Συμφωνώ με τον Πρίγκιπά μας, αγάπη μου,» είπε η Κόμισσα των Σκιών, αν και με σφιγμένη φωνή. «Έτσι πρέπει να δράσουμε.» Και, από μέσα της, προσευχόταν στον Χάρλαεθ Βοκ να μην έκανε πάλι λάθος όπως είχε κάνει, ίσως, όταν εγκατέλειψε την Όσβελακ. Να μην έκανε χειρότερο λάθος.

«*Ποιες είναι αυτές οι γυναίκες που λέγονται Ναλτάφιρ και Ρουμπίνη;*»

«Είναι...» Η Χάνκαθιρ έριξε ένα βλέμμα στον Κάλνεντουρ, ο οποίος έμεινε σιωπηλός. «Είναι άνθρωποι του Πρίγκιπα. Να της εμπιστευτείς.» Και φοβόταν πολύ που το έλεγε αυτό. Αλλά τι να έλεγε τώρα; Τι; *Είναι Σκοτεινοί Ακόλουθοι*, να έλεγε;

«*Δεν καταλαβαίνω πού τις βρήκε ο Πρίγκιπας. Στα δάση;*»

«Δεν έχει σημασία αυτό. Είναι όντως άνθρωποι του, και μπορούν να σας οδηγήσουν σε μέρη που δεν φαντάζεσαι ότι υπάρχουν. Κάνε ό,τι σου είπε ο Κάλνεντουρ, γιατί, όταν έχουμε καταλάβει το παλάτι, η

βοήθειά σας θα μας είναι απαραίτητη. Υπάρχει βασιλικός στρατός μέσα στην πόλη.»

Ο Βέλερντιν ακούστηκε ν'αναστενάζει. «*Εντάξει,*» αποκρίθηκε. «*Ερχόμαστε.*» Και η τηλεπικοινωνία τερματίστηκε.

Η Χάνκαθιρ κοίταξε τον Κάλνεντουρ. «Ελπίζω να ξέρεις τι κάνεις, Πρίγκιπά μου.» Και το βλέμμα της ήταν άγριο, επειδή φοβόταν για τον Βέλερντιν και τους άλλους ανθρώπους της.

«Μην έχεις την παραμικρή αμφιβολία γι'αυτό,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ· κι έγεννε στη Ναλτάφιρ και τη Ρουμπίνη, οι οποίες έφυγαν αμέσως, περνώντας ανάμεσα από τους υπόλοιπους σαν σκιές.

Ύστερα, ο Κάλνεντουρ είπε: «Θα χωριστούμε. Εγώ, η Λουκία, η Ζέρκιλιθ, η Σιράλια, ο Αρθάκιν, και ο Μέμντουρ θα ανεβούμε από τα μπουντρούμια. Οι άλλοι θ'ακολουθήσετε τον Άλνεντιρ, τον Άνφιρ, και τον Νίλερβιν'χοκ· ξέρουν πώς να σας οδηγήσουν.» Και μίλησε στον αδελφό της Κόμισσας, στον άντρα με τα γκριζα μάτια, και στον άντρα με τα γκριζα γένια· συνεννοήθηκε μαζί τους. Τέλος, ο Κάλνεντουρ είπε στη Χάνκαθιρ: «Θα συναντηθούμε μέσα στο παλάτι, *νιρλίσα.*»

Νιααααααααα...

Οι τέσσερις φρουροί – τρεις Αγωνιστές του Βασιλείου και μια μισθοφόρος – που φυλούσαν την είσοδο των μπουντρουμίων του παλατιού στράφηκαν, ξαφνιασμένοι από το νιαούρισμα που ήχησε από το βάθος της πέτρινης σκάλας.

«Γάτα;» έκανε ο ένας Αγωνιστής. «Εκεί κάτω;»

Νιααααααααα...

«Απάτη!» είπε η μισθοφόρος υψώνοντας την οπλολόγη της και σημαδεύοντας προς το βάθος της σκάλας όπου μονάχα σκοτάδι φαινόταν. «Έλα πάνω, όποιος κι αν είσαι! Με τα χέρια σηκωμένα!»

Οι Αγωνιστές είχαν επίσης υψώσει τις οπλολόγχες τους.

Νιαααααα... Μια γάτα ξεπρόβαλε από το πυκνό σκοτάδι: κατάμαυρη, με γυαλιστερά γκριζα μάτια, κι έναν κρίκο περασμένο στο δεξί αφτί. *Νιαααααα...*

«Τι στην ουρά του Ιουράσκε...;» μουρμούρισε η μισθοφόρος κατεβάζοντας την οπλολόγη της, και οι τρεις Αγωνιστές φάνηκε επίσης να χαλαρώνουν.

«Πώς βρέθηκε γάτα εκεί κάτω;» είπε το αγόρι που είχε μιλήσει και πριν.

Η μισθοφόρος κρέμασε την οπλολόγη της στον ώμο και κατέβηκε τα πέτρινα σκαλοπάτια για να πιάσει τη γάτα.

Αυτή βυθίστηκε πάλι μες στο σκοτάδι.

Η μισθοφόρος έκανε ένα βήμα μπροστά—

Μια λεπίδα έσκισε τον λαιμό της, τινάζοντας βαθυγάλαζο αίμα — ένα πιστόλι πυροβόλησε, χτυπώντας στο δεξί μάτι τον Αγωνιστή που είχε μιλήσει πιο πριν, τινάζοντας κι άλλα βαθυγάλαζα αίματα. Οι δύο Αγωνιστές που απέμειναν αισθάνθηκαν έναν ξαφνικό τρόπο να τους γεμίζει καθώς μια φιγούρα τούς φάνηκε να *διαμορφώνεται* μέσα από το βαθύ σκοτάδι, σαν το ίδιο το έρεβος να είχε ζωντανέψει. Ο άντρας κρατούσε ματωμένο σπαθί στο ένα χέρι και πιστόλι στο δεύτερο. Τα μάτια του ήταν τόσο σκοτεινά που οι δύο Αγωνιστές τα κοίταζαν σαν υπνωτισμένοι, νομίζοντας ότι θα γλιστρούσαν και το σκοτάδι τους θα τους κατάπινε. Μουδιασμένοι από την όψη του που αισθάνονταν ότι είχε βγει από εφιάλτη, δεν αντέδρασαν αμέσως—

—και ο Κάλνεντουρ πυροβόλησε το ένα αγόρι στο αριστερό μάτι, ενώ ο Μέμντουρ, ξεπροβάλλοντας πλάι του, έριξε τρεις απανωτές πιστολιές στο άλλο αγόρι, σκοτώνοντάς το.

Ανέβηκαν τη σκάλα ενώ η Λουκία, η Ζέρκιλιθ, η Σιράλια'χοκ, και ο Αρθάκιν τούς ακολουθούσαν. Η Λουκία είχε ανησυχήσει για τον Ακατάλυτο, για λίγο· φοβόταν ότι οι φρουροί μπορεί να τον πυροβολούσαν. Αλλά δεν είχε διαφωνήσει με το σχέδιο του Γεώργιου. Η ξαφνική εμφάνιση του γάτου ήταν όντως καλός αντιπερισπασμός. Και ο Ακατάλυτος έμοιαζε αμέσως να καταλαβαίνει τι ήθελε ο Γεώργιος μόλις εκείνος τον είχε πιάσει στα χέρια του χαϊδεύοντας το τρίχωμά του... προτού τον ελευθερώσει για ν'ανεβεί τα πρώτα πέτρινα σκαλοπάτια.

Τώρα βρίσκονταν σ'έναν από τους διαδρόμους του Παλατιού των Σκιών κι άκουγαν βήματα να έρχονται από τα δεξιά. «Κι άλλοι φρουροί!» είπε η Λουκία — όχι πως δεν το περίμενε, φυσικά· οι πυροβολισμοί είχαν αντηχήσει.

Δυο Αγωνιστές του Βασιλείου φάνηκαν να έρχονται με υψωμένες οπλολόγχες—

—την ίδια στιγμή που ο Μέμντουρ έριχνε μια σκοτοβομβίδα προς τη μεριά τους και ο χώρος εκεί τυλιγόταν σε σκοτάδι που ρουφούσε το φως.

«Δικοί μου,» είπε ο Κάλνεντουρ, μπαίνοντας στο έρεβος σα να μην παρακώλυε την όρασή του.

Δυο πυροβολισμοί ήχησαν, και δυο κραυγές· και μετά, η φωνή του Πρίγκιπα μέσα από το σκοτάδι: «Ελάτε...» μαζί μ'ένα γέλιο που έκανε τις τρίχες της Λουκίας να ορθωθούν.

Γεώργιε, σκέφτηκε, δεν είσαι εσύ. Πρέπει να τον διώξεις αυτό τον δαίμονα από μέσα σου. Πρέπει, μα την Έχιδνα!

Πέρασαν από την κατασκότεινη περιοχή και πίσω της είδαν τους δύο νεκρούς Αγωνιστές – τον ένα χτυπημένο από σφαίρα στο δεξί μάτι, τον άλλο στο αριστερό. Η ευστοχία του φονιά τους έμοιαζε εξωπραγματική.

Αλλά πού ήταν ο Κάλνεντουρ τώρα;

Βγήκε από πίσω τους, από το σκοτάδι, ξαφνιάζοντάς τους. Τον είχαν προσπεράσει χωρίς να το καταλάβουν!

«Πάμε να συναντήσουμε την Κόμισσα,» τους είπε, «και να βρούμε τους αιχμαλωτισμένους συντρόφους μας.»

Ο Ακατάλυτος νιαούρισε άγρια, σαν να είχε κι αυτός πάρει μέσα του κάτι από το Σκοτάδι.

Ο Δεξής και η Αριστερή ήταν σιωπηλοί επάνω στους ώμους της Λουκίας, η οποία κοίταζε τους δύο νεκρούς νιώθοντας... *περίεργα*. Ήταν *αγόρια*, μα την Έχιδνα! Δε μπορεί να ήταν πάνω από δεκαπέντε χρόνων... και ο Γεώργιος τα είχε σκοτώσει λες και ήταν κοτόπουλα. Όχι, βέβαια, πως έμοιαζε να είχε και πολλές επιλογές, έτσι όπως προχωρούσε τούτη η κατάσταση. Όμως εκείνο το γέλιο του... δεν υποδήλωνε κάποιου είδους σκοτεινή, διεστραμμένη χαρά; *Αυτός δεν είναι ο Γεώργιος*. Ακόμα και ως Οφιομαχητής, με όλη την οργή της Έχιδνας εντός του, δεν έδειχνε να χαίρεται όταν σκότωνε τους εχθρούς του. *Αυτός δεν είναι ο Γεώργιος...*

Η Χάνκαθιρ ήθελε να ρωτήσει τον Άνφιρ τι του συνέβη, πώς ακριβώς έμπλεξε με τους Σκοτεινούς Ακόλουθους· αλλά τώρα, όπως και πιο πριν, δεν είχε χρόνο. Εκείνος κι οι άλλοι δύο – που ονομάζονταν Άλνεντιρ και Νίλερβιν'χοκ – την οδηγούσαν μέσα σε κρυφά περάσματα, μαζί με τη Ζαφειρία, τον Θόρεντιν, και τον Έλκερθιν τον Θανατογέννητο.

Τα περάσματα ήταν, στην αρχή, άγνωστα για τη Χάνκαθιρ· μετά, όμως, είδε ένα που αναγνώριζε. Μα τον *Νούρκας*, αυτό το κρυφό πέρασμα που τόσα χρόνια θεωρούσε ασφαλές δεν ήταν καθόλου ασφαλές τελικά! Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι το ήξεραν καλύτερα από εκείνη.

Και τώρα ο Άλνεντιρ άνοιξε μια έξοδο του περάσματος την οποία και η Χάνκαθιρ γνώριζε. Καθώς ο Ακόλουθος κρυφοκοίταζε έξω, η Κόμισσα αναρωτιόταν γιατί ακριβώς ο Κάλνεντουρ τούς είχε ζητήσει να χωριστούν. Τι νόημα είχε; Υπήρχε κάποιος συγκεκριμένος λόγος; Το ξανασκεφτόταν και της έμοιαζε... αλλόκοτο. Ή, τουλάχιστον, όχι απαραίτητο.

Ο Άλνεντιρ είπε: «Δυο φρουροί, στο βάθος δεξιά.»

Ο Άνφιρ στράφηκε στη Χάνκαθιρ. «Θα χρησιμοποιήσεις τον δαίμονά σου για αντιπερισπασμό;»

Εκείνη κατένευσε, κι έπιασε το λαξευτό, πρασινολίθινο φυλαχτό κάτω από τη μάλλινη τουνίκα της. «Τι είναι;» ρώτησε. «Αγωνιστές του Βασιλείου;»

«Θα μας πεις τώρα ότι έχεις πάλι ενδοιασμούς να τους σκοτώσεις, αδελφή μου;»

Η Χάνκαθιρ τον αγριοκοίταξε. «Ναι – θα ήθελα να μην τους σκοτώσω. Είναι παιδιά.»

«Δεν έχουμε περιθώριο για τέτοιες διακρίσεις, Χάνκαθιρ. Απόψε όποιος είναι εχθρός μας πεθαίνει. Ο Κύριος του Επερχόμενου είναι μαζί μας.

»Θα στείλεις τον δαίμονά σου;»

Η Χάνκαθιρ δεν θέλησε να διαπληκτιστεί μαζί του· δεν ήταν ώρα γι' αυτό. Έστειλε τον Άναρθρο Ψίθυρο των Σκοτεινών Δέντρων έξω από το φυλαχτό της κι έξω από το πέραςμα· και, ναι, μέσα από τις αισθήσεις του, είδε τους δύο φρουρούς στο βάθος του διαδρόμου δεξιά. Δύο αγόρια. Αγωνιστές του Βασιλείου. Ο δαίμονας αντιλαμβανόταν ορατούς ήχους και έντονες σκιές κυρίως, και δεν ήταν εύκολο έτσι να καταλάβεις την ηλικία ενός ανθρώπου, αλλά η Χάνκαθιρ είχε εξοικειωθεί στην επαφή με τον Άναρθρο Ψίθυρο.

Τον πρόσταξε να παρενοχλήσει τους δύο φρουρούς, να τους τρομάξει, να τους κάνει να φύγουν (για να μη σκοτωθούν – ήταν παιδιά, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!), και απομάκρυνε το μυαλό της από τη νόσή του.

«Τον έστειλα,» είπε στον Άνφιρ.

«Τώρα, λοιπόν! Τώρα.» Ο αδελφός της βγήκε απ' το πέραςμα μαζί με τον Άλνεντιρ.

Ο τελευταίος βαστούσε ηχοβόλο πιστόλι και έριξε στους σαστισμένους φρουρούς, τραντάζοντάς τους, κάνοντάς τους να παραπατήσουν, διπλωμένοι. Ο ένας άπλωσε το χέρι του για να στηριχτεί από

τον τοίχο ενώ άφηνε την οπλολόγη του να πέσει και αίμα κυλούσε από τη μύτη του.

Ο Άνφιρ τούς πυροβόλησε με το δικό του πιστόλι. Και η Ζαφειρία ακολούθησε πρόθυμα τον θείο της, πυροβολώντας κι εκείνη.

Βγαίνοντας, η Χάνκαθιρ είδε τα δύο αγόρια νεκρά. *Νεκρά...*

Ο Άναρθρος Ψίθυρος των Σκοτεινών Δέντρων είχε ήδη επιστρέψει στο φυλαχτό της, ενοχλημένος από την ηχητική ριπή του Άλνεντιρ.

Ο οποίος τώρα είπε: «Πάμε να συναντήσουμε τον Κύριο του Επερχόμενου.» Και βάδισαν μέσα στον διάδρομο.

«Προσοχή,» προειδοποίησε ο Έλκερθιν. «Αυτοί οι πυροβολισμοί α-ντήχ-»

Πυροβολισμοί αντήχησαν μες στο παλάτι.

«Όχι μόνο οι δικοί μας,» είπε ο Άνφιρ στον Θανατογέννητο.

Λίγο παρακάτω, συνάντησαν άλλους δύο φρουρούς – άλλους δύο Αγωνιστές του Βασιλείου – και ο Έλκερθιν, ο Άλνεντιρ, ο Άνφιρ, και η Ζαφειρία τούς γέμισαν σφαίρες από τα πιστόλια τους. Το αίμα τους πότισε το χαλί του διαδρόμου.

Έπειτα, σε μια διασταύρωση, συνάντησαν περισσότερους μαχητές της Βασίλισσας οι οποίοι πρέπει τώρα να είχαν ξυπνήσει κι αρπάξει τα όπλα τους – Αγωνιστές του Βασιλείου και μισθοφόροι. Ο Άλνεντιρ πέταξε μια σκοτοβομβίδα ανάμεσά τους – ένα όπλο σπάνιο στη Μοργκιάνη – και ο χώρος γέμισε σκοτάδι. Όλοι πυροβόλησαν. Ναι, τώρα και η Χάνκαθιρ δεν υπήρχε περιθώριο για δισταγμό. Έστειλαν μια βροχή από σφαίρες μες στο σκοτάδι. Κραυγές και ουρλιαχτά αντήχησαν. Και μετά, ησυχία.

Η ομάδα της Κόμισσας χώρισε: οι μισοί καλύφτηκαν στη μια μεριά της διασταύρωσης, οι άλλοι μισοί στην άλλη. Περίμεναν μήπως κανείς έβγαινε απ'το σκοτάδι, ή μήπως βήματα ακούγονταν να φεύγουν. Τίποτα, όμως, απ'τα δύο δεν έγινε.

Ο Νίλερβιν'χοκ μουρμούρισε ένα ξόρκι, κι ύστερα από μερικές στιγμές είπε: «Κανένας δεν είναι κοντά μας.»

Βγήκαν από την κάλυψη, διέσχισαν το πυκνό σκοτάδι, μην περιμένοντάς το να διαλυθεί πρώτα, και συνέχισαν την πορεία τους.

Πυροβολισμοί ακούγονταν από τη μεριά προς την οποία κατευθύνονταν.

Η Χάνκαθιρ σκέφτηκε: *Ο μόνος λόγος που μπορεί ο Κάλνεντουρ να μας ζητήσει να χωριστούμε είναι για να προκληθεί περισσότερο χάος μες στο παλάτι. Τι άλλος λόγος μπορεί να υπήρχε; Από την άλλη,*

βέβαια, δεν ήταν εύκολο να μαντέψεις τις σκέψεις των Σκοτεινών Ακόλουθων· ήταν γνωστό. (*Κάνεις δεν γνωρίζει τον νου των καταβροχθισμένων του Σκοταδιού, έλεγαν.*)

Αλλά ήταν ο Πρίγκιπας Σκοτεινός Ακόλουθος;...

Ή, μήπως, ήταν κάτι ακόμα χειρότερο; Είχε πάρει μέσα του το Παντοβόρο Σκότος όπως στα δάση είχε πάρει μέσα του τον Σερτίνγκε; Τι άλλη εξήγηση μπορεί να υπήρχε για όλα τούτα;

Στη Μεγάλη Αίθουσα του παλατιού, όπου και τα τρία τζάκια ήταν αναμμένα, τον συνάντησαν μαζί με όσους τον είχαν ακολουθήσει. Επάνω στο τραπέζι ήταν πεσμένος ένας νεκρός Αγωνιστής του Βασιλείου, και στο πάτωμα άλλοι τρεις Αγωνιστές και δύο μισθοφόροι.

«*Νιρλίσα,*» είπε ο Κάλνεντουρ αλλάζοντας γεμιστήρα στο πιστόλι του, «οι κλέφτες του παλατιού σου πληρώνουν το τίμημα που τους αναλογεί.» Τα μάτια του εξακολουθούσαν να είναι δύο σκοτάδια που την έκαναν να ζαλίζεται αντικρίζοντάς τα.

«Οι αιχμάλωτοι πού είναι;»

«Μάλλον όχι εδώ, στο ισόγειο. Πρέπει να τους έχουν σε κάποιο όροφο, υποθέτω.»

Ο Άλνεντιρ είπε: «Μπορώ να φτάσω στα διαμερίσματα της Κόμισσας πηδώντας από μπαλκόνι σε μπαλκόνι, Κύριέ μας. Η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ σίγουρα θα ξέρει πού είναι οι αιχμάλωτοι.»

«Δε νομίζω, όμως, ακόμα να είναι στα διαμερίσματά της, Άλνεντιρ. Όχι ύστερα απ'όλη τούτη τη φασαρία.»

Η Έρνελιθ είχε μόλις κάνει ένα ντους και βγει στο υπνοδωμάτιό της τυλιγμένη σε μια πετσέτα, όταν απόμακροι ήχοι έφτασαν σ'αφτιά της. Πυροβολισμοί.

Πυροβολισμοί;

Και νόμιζε ότι έρχονταν μέσα από το παλάτι (!), όχι έξω από αυτό. Ούτε καν από τον κήπο του.

Άφησε την πετσέτα της να πέσει καθώς άρπαζε το πιστόλι από τη ζώνη της που κρεμόταν στην καρέκλα. Με το άλλο χέρι έπιασε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της—

Ποιον να καλούσε; Τον Κασλάριν;

Οι πράκτορες της Κόμισσας πρέπει να είχαν εισβάλει στο παλάτι από τα κρυφά περάσματα. Ευτυχώς που κανείς δεν είχε μπει πάλι στο δωμάτιό της – αν ο Άλνεντιρ ήταν όντως δικός τους άνθρωπος, δηλαδή...

Η Έρνελιθ, χωρίς να σκουπιστεί, άρχισε να ντύνεται με τη στρατιωτική περιβολή της και την αλυσιδωτή αλεξίσφαιρη πανοπλία της, μη βάζοντας την οργανική στολή ενδυνάμωσης γιατί ακόμα αισθανόταν κουρασμένη από αυτήν.

Ο πομπός της κουδούνισε προτού τελειώσει να ντύνεται.

Η Έρνελιθ πάτησε το κουμπί του και συνέχισε να βάζει την πανοπλία της.

«Έρνελιθ,» ήχησε η φωνή του Κασλάριν, «έχει γίνει εισβολή στο παλάτι. Κάποιοι είναι μέσα. Δεν ξέρω ακόμα από πού μπήκαν.»

«Ναι, ακούω τους πυροβολισμούς. Πού είσαι;»

«Στο δωμάτιό μου.»

«Βγες. Θα σε συναντήσω στον διάδρομο.»

«Αυτό ήμουν έτοιμος να κάνω.»

Η Έρνελιθ, έχοντας τελειώσει με την ενδυμασία της, έφυγε απ'το υπνοδωμάτιο, διέσχισε το καθιστικό, άνοιξε την εξώπορτα των διαμερισμάτων, και στον διάδρομο αντίκρισε τον Βόνεμιρ και την Ήλναϊθ.

«Γίνεται εισβολή,» της είπε ο πρώτος, ενώ φρουροί ήταν συγκεντρωμένοι τριγύρω.

«Το έχω καταλάβει.»

«Ήταν αναμενόμενο ότι θα συνέβαινε, μα τον Χάρλαεθ Βοκ, αφού έχουν πρόσβαση εδώ! Πρέπει να ήρθαν για να σώσουν τους αιχμαλώτους.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ, πλησιάζοντας μαζί με τον Κασλάριν ωλ Ένφερεκ, «αυτό είναι το πιθανότερο.»

«Θα τους περιμένουμε εκεί, λοιπόν.» Ο Βόνεμιρ τράβηξε το πιστόλι του και το όπλισε.

«Το λογικό είναι να νομίζουν ότι τους έχουμε στα μπουντρούμια,» είπε η Έρνελιθ.

«Ναι, αλλά δεν θα τους βρήκαν στα μπουντρούμια.»

«Δεν το ξέρουμε ότι έχουν ακόμα πάει εκεί.»

«Μάλλον ήρθαν από εκεί, νιρλίσα,» είπε ο Βόνεμιρ. «Θα τους περιμένουμε στον τρίτο όροφο του παλατιού.» Ο τρόπος με τον οποίο μιλούσε μαρτυρούσε ότι δεν έκανε συζήτηση αλλά έδινε διαταγές. «Πρόσταξα ήδη τον Αρθάκιν'μορ να μπλοκάρει όλους τους ανελκυστήρες. Αν είναι ν'ανεβούν οι άνθρωποι της Κόμισσας θα το κάνουν από τις σκάλες, και θα τους χτυπάμε καθώς θα έρχονται.»

Κρότοι αντηχούσαν μες στο Παλάτι των Σκιών, σκίζοντας τη νύχτα.

Κρότοι που δεν μπορεί να ήταν τίποτ' άλλο εκτός από πυροβολισμοί, σκέφτηκε ο Νέλδουρ, και είπε: «Το Πεπρωμένο ήρθε για εμάς,» ενώ γύρω του οι δεμένοι, καθισμένοι στο χαλί σύντροφοί του κοιτάζαν αποδώ κι αποκεί και μουρμούριζαν αναμεταξύ τους.

«Ησυχία!» τους φώναξε ο ένας από τους έξι φρουρούς που στέκονταν στην περιφέρεια του σαλονιού – ένας μισθοφόρος. «Και μην κουνηθεί κανένας!» Τους σημάδευε με την οπλολόγχη του.

Άλλος ένας μισθοφόρος ήταν εδώ· οι υπόλοιποι τέσσερις ήταν Αγωνιστές του Βασιλείου. Και τώρα ο μισθοφόρος τράβηξε έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό, αλλά προτού προλάβει να πατήσει κουμπιά, ο Νέλδουρ γέλασε και είπε: «Το Πεπρωμένο αλάθητα φτάνει πάντα στον στόχο του.»

«Σκασμός εσύ!» γκάριξε ο πρώτος μισθοφόρος, που ήταν και πιο εύσωμος από τον δεύτερο, στρέφοντας την οπλολόγχη του στον Νέλδουρ.

Η Ακνάριθ'λι αναρωτήθηκε αν τώρα ήταν η ώρα να πάρει πίσω το κρυμμένο δαχτυλίδι της και να αμολήσει το Άφατο Θηρίο των Δημονημένων Λόφων. Αλλά όχι... Μάλλον όχι... Πρώτα, έπρεπε να λύσει τα χέρια της. Και είχε τη δυνατότητα να το καταφέρει. Ήξερε το Ξόρκι Οστεϊκής Ελαστικότητας, με το οποίο μπορούσε να κάνει τα κόκαλα του σώματός της λίγο πιο ευλύγιστα απ'ό,τι ήταν το φυσιολογικό: αρκετά ευλύγιστα, δηλαδή, ώστε τα χέρια της να γλιστρήσουν έξω από τις χειροπέδες, νόμιζε. Δεν ήταν τόσο σφιχτά κλεισμένες· αν οι αντίχειρες μαζεύονταν, οι καρποί μπορούσαν να ελευθερωθούν. Όχι, όμως, χωρίς Ξόρκι Οστεϊκής Ελαστικότητας.

Αλλά ήταν τώρα η κατάλληλη στιγμή για να το κάνει; Οι φρουροί τούς σημάδευαν· θα την έβλεπαν να μουρμουρίζει παράξενα λόγια. Επιπλέον, μπορούσε να ελευθερώσει τον εαυτό της, όχι και τους υπόλοιπους, προτού χρειαστεί να αντιμετωπίσει τους φρουρούς. Και ήταν έξι, ενώ εκείνη μία. Ακόμα και με τη βοήθεια του Άφατου Θηρίου θα είχε πρόβλημα. Και ο τραυματισμένος ώμος της εξακολουθούσε να την πονά παρότι η σφαίρα είχε βγει.

Περίμενε, είπε στον εαυτό της, επικαλούμενη τον Σιλίσβας. *Περίμενε...*

Πυροβολισμοί εξακολουθούσαν ν'αντηχούν μέσα στο παλάτι.

Ο μισθοφόρος είχε καλέσει κάποιον με τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του, κι αυτός τού έλεγε ότι εισβολή γινόταν: Κάποιοι είχαν εισβάλει – κάπως.

Ο Νέλδουρ, ακούγοντάς το αυτό, δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία ότι ήταν εδώ ο Εκλεκτός του Πεπρωμένου. Δεν ήξερε πώς τα είχε καταφέρει, δεν μπορούσε καν να υποθέσει, αλλά τέτοια πράγματα δεν ήταν να τα αμφισβητείς. Το Πεπρωμένο δεν το αμφισβητείς· το δέχεσαι όπως έρχεται.

Το δυνατό κρώξιμο ενός άγριου πουλιού ήχησε έξω από το παράθυρο του σαλονιού, και μια σκιά φάνηκε να περνά φτεροκοπώντας.

Ο Νέλδουρ σκέφτηκε: *Ο δασογέρακας του μάγου!* Οι λύκοι της Σφετερίστριας δεν τον είχαν πιάσει αυτόν· είχε πετάξει μακριά όταν τους είχαν κυκλώσει μες στα δάση. Και τώρα, το πουλί τους είχε βρει. *Ακόμα ένα σημάδι του Πεπρωμένου.*

Ο Νέλδουρ παρατήρησε τον Βέρδαλιρ'χοκ, και είδε τα μάτια του φιμωμένου μάγου να είναι στραμμένα προς το παράθυρο. Ναι, είχε κι αυτός αναγνωρίσει τον δασογέρακά του.

Ύστερα, έστρεψε το βλέμμα του στον Νέλδουρ. Τον κοίταξε έντονα. *Έντονα.* Και δάγκωσε το φίμωτρό του με τρόπο δεικτικό, ακραίο.

Τι θέλει; αναρωτήθηκε ο Νέλδουρ, που ήταν γονατισμένος δίπλα του. *Θέλει κάτι από εμένα;*

Μετά, το κατάλαβε – το Πεπρωμένο καθοδήγησε τη σκέψη του και το κατάλαβε! Τέντωσε τον λαιμό του προς το πρόσωπο του μάγου, δάγκωσε το φίμωτρό του, και το τράβηξε, δυνατά, όσο πιο δυνατά μπορούσε, γρυλίζοντας σαν τρελός λύκος.

Τα λουριά έσπασαν, ενώ ο μεγαλόσωμος μισθοφόρος φώναζε: «Ε! Τι κάνεις εσύ εκεί, σκοτοφαγώμενε; *Τι στην ουρά του Ιουράσκε κάνεις!* Θες να σου ρίξω;» και ο Νέλδουρ έπεσε πίσω, ανάσκελα, από την ορμή με την οποία είχε τραβήξει το φίμωτρο, που έμεινε ανάμεσα στα δόντια του.

Ο Βέρδαλιρ'χοκ έβγαλε ένα δυνατό, διαπεραστικό σφύριγμα από τα ελευθερωμένα χείλη του το οποίο ήχησε σαν λόγχη μες στο σαλόνι.

Ο μεγαλόσωμος μισθοφόρος έκανε δυο βήματα και τον χτύπησε κατακέφαλα με την πίσω μεριά της οπλολόγχης του, σωριάζοντάς τον στο χαλί δασικής πλέξης με βαθυγάλαζα αίματα πάνω στα γαλανά μαλλιά του.

Η Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ μούγκρισε άγρια πίσω από το φίμωτρό της.

Η Ζιρίνα φώναξε στον φρουρό: «Τι κάνεις, ρε! *Τι κάνεις!*»

Η Ακνάριθ'λι κατέβασε το κεφάλι και μουρμούρισε γρήγορα τα λόγια για το Ξόρκι Οστεϊκής Ελαστικότητας – τώρα ήταν η ευκαιρία που περίμενε–

Ένα κρώξιμο, διαπεραστικό όπως το σφύριγμα του Βέρδαλιρ'χοκ· μια φτερωτή σκιά προς στιγμή έξω απ'το τζάμι του παραθύρου· και το τζάμι έγινε κομμάτια καθώς ο δασογέρακας ορμούσε μες στο σαλόνι συνεχίζοντας να κρώζει σαν την οργή της Θορμάνκου.

Κεφάλαιο 12

Ο Πρίγκιπας του Πολέμου

Πανικός ανάμεσα στους έξι φρουρούς καθώς ο δασογέ-
ρακας φτεροκοπούσε μες στο σαλόνι, κρώζοντας άγρια.
Η Ακνάριθ'λι, από το ξάφνιασμα, είχε διακόψει το
ξόρκι της, και τώρα δεν το έκρινε σκόπιμο να το ξεκινή-
σει πάλι: έπρεπε να δράσει γρήγορα – *αμέσως!* Με τα
χέρια της ακόμα αλυσοδεμένα πίσω από την πλάτη της, παραμέρισε
την κάπα της, έβαλε τα δάχτυλα του δεξιού χεριού μέσα στο παντε-
λόνι της, και τράβηξε έξω το δαχτυλίδι όπου ήταν φυλακισμένος ο
δαίμονάς της. Την ίδια στιγμή τον πρόσταζε να ορμήσει στους φρου-
ρούς, και το Άφατο Θηρίο των Λησμονημένων Λόφων τούς χίμησε,
προκαλώντας κι άλλο πανικό ανάμεσά τους.

«Τώρα!» φώναξε ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ, καταλαβαίνοντας πως
αυτή ήταν μια ευκαιρία που το Πεπρωμένο τούς πρόσφερε. «*Τώρα!*»
ενώ, καθώς ήταν πεσμένος στο χαλί δασικής πλέξης, κλοτσούσε στα
πόδια τον μισθοφόρο που είχε χτυπήσει τον Βέρδαλιρ'χοκ στο κεφάλι.
Ο μεγαλόσωμος άντρας έπεσε, με μια κραυγή· η οπλολόγχη έφυγε
απ'τα χέρια του. Και ο Νέλδουρ σηκώθηκε στο ένα γόνατο και, αμέ-
σως μετά, πήδησε πάνω στον μισθοφόρο, πλακώνοντάς τον, πιέζο-
ντας το στήθος του με το ένα γόνατο και το κεφάλι του με το άλλο,
κάνοντάς τον να χάσει τις αισθήσεις του.

Η Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ κύλησε στο πλάι, πέφτοντας στα πόδια
ενός Αγωνιστή του Βασιλείου και σωριάζοντάς τον, ενώ δύο πιστοί
του Ιουράσκε ορθώνονταν κι άρχιζαν να τον κλοτσάνε ώσπου να πά-
ψει να σαλεύει.

Ο Νάθλεδιρ αλ Μακμάρνουν έκανε την ίδια κίνηση όπως η Λο-
τρίνθα αλλά εναντίον του δεύτερου μισθοφόρου, που ο δασογέρακας
φτεροκοπούσε από πάνω του χτυπώντας τον με νύχια και φτερούγες
και κρώζοντας άγρια. Ο άντρας έπεσε, και η Ζιρίνα κι ένας πιστός του
Ιουράσκε τού χίμησαν, κλοτσώντας τον.

Η Ακνάριθ'λι έκανε το Ξόρκι Οστεϊκής Ελαστικότητας και ελευθέ-
ρωσε τα χέρια της από τις χειροπέδες. Πέρασε το δαχτυλίδι-φυλακή
του δαίμονά της στο δάχτυλό της και σηκώθηκε όρθια, βλέποντας

γύρω της πως η μάχη είχε ουσιαστικά τελειώσει. Οι πιστοί του Ιουράσκει – καμιά εικοσαριά στο σύνολό τους – είχαν σηκωθεί και τσακίσει τους φρουρούς.

Τώρα, όμως, η πόρτα της σάλας άνοιξε και δύο ακόμα φρουροί φαινονταν εκεί – δύο Αγωνιστές του Βασιλείου. Ο ένας έκανε να υψώσει την οπλολόγη του για να πυροβολήσει, αλλά δεν πρόλαβε: η Ακνάριθ έστειλε καταπάνω του το Άφατο Θηρίο των Λησμονημένων Λόφων, και το αγόρι κραύγασε ξαφνιασμένο καθώς το χτυπούσε κάτι το φασματικό, το μετά δυσκολίας ορατό. Η οπλολόγη έπεσε απ'τα χέρια του. Ο άλλος Αγωνιστής, πίσω του, ήταν σαστισμένος καθώς ο πρώτος παραπατούσε. Η Ακνάριθ έτρεξε προς τη μεριά τους, πήδησε, κύλησε στο χαλί δασικής πλέξης, άρπαξε την οπλολόγη, τη γύρισε, και, χωρίς να σηκωθεί, πυροβόλησε. Ο μπροστινός Αγωνιστής έπεσε. Το Άφατο Θηρίο όρμησε στον από πίσω, και η Ακνάριθ τον πυροβόλησε κι αυτόν, μία, δύο φορές, στέλνοντάς τον να πέσει έξω από τη σάλα, ακίνητος.

Ο πρώτος Αγωνιστής προσπάθησε να σηκωθεί, τραυματισμένος στο πόδι, αλλά ο Ζώθμαλιρ ο Αντιβασιλικός και η Ρουμπίνη τού χίμησαν, τσακίζοντάς τον στις κλοτσιές.

Η Έρνελιθ είχε μόλις ανεβεί στον τρίτο όροφο του Παλατιού των Σκιών, μαζί με την Κορβίκα, τον Βόνεμιρ, την Ήλναϊθ, τον Σόνταλιρ, τον Κασλάριν, και κάμποσους μαχητές, όταν φωνές και φασαρία ήρθαν από τη μεριά όπου είχαν βάλει τους αιχμαλώτους.

«Τους βρήκαν από τώρα;» έκανε ο Βόνεμιρ, ξαφνιασμένος.

«Εμένα οι αναφορές μου μου λένε ότι είναι ακόμα κάτω, Άρχοντά μου,» είπε ο Κασλάριν.

«Δεν έχουμε χρόνο για κουβέντες,» είπε ο Σόνταλιρ, με πιστόλι και σπαθί στα χέρια.

«Ακριβώς,» συμφώνησε η Έρνελιθ, παρομοίως οπλισμένη, και προπορεύτηκε αποφασιστικά προς το σαλόνι όπου βρίσκονταν οι αιχμάλωτοι. Εκείνη ήταν η Προσωρινή Αρχόντισσα της Όσβελακ, εκείνη θα έδινε τέλος σ' αυτό· και η Βασίλισσα θα το μάθαινε.

«Έχουν μπλοκάρει τους ανελκυστήρες,» παρατήρησε ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος καθώς πατούσε το κουμπί αλλά ο μηχανισμός δεν έμπαινε σε λειτουργία. «Επίτηδες, σίγουρα.»

«Θα πάμε από τις σκάλες,» είπε ο Κάλνεντουρ.

«Θα μας περιμένουν.»

«Δεν εννοούσα αυτές τις σκάλες.»

«Υπάρχουν κι άλλες;»

«Υπάρχουν. Πίσω από τους τοίχους.» Και κοίταξε τη Χάνκαθιρ.

Η οποία κατένευσε. «Ξέρεις το παλάτι μου πιο καλά από εμένα, Πρίγκιπά μου...»

«Από το Σκοτάδι τίποτα δεν κρύβεται, *νιρλίσα*.»

Βάδισαν προς μια κρυφή πόρτα στο ισόγειο, και καθοδόν σκότωσαν πέντε μαχητές της Σφετερίστριας – τρεις μισθοφόρους, δύο Αγωνιστές του Βασιλείου. Μέχρι στιγμής κανένας δικός τους δεν είχε ούτε καν τραυματιστεί.

Ο Κάλνεντουρ οδηγούσε τους συντρόφους του νιώθοντας απόλυτη βεβαιότητα γι' αυτό που έκανε, μην έχοντας καμία αμφιβολία για το παραμικρό... παρά μονάχα ίσως σε μια γωνιά του μυαλού του – εκεί όπου ο Πολλαπλός Βρόχος του Σιλίσβας εξακολουθούσε να περιπλέκεται και οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου να αντηχούν. Αλλά αυτά δεν ήταν αρκετά για να διώξουν το Σκοτάδι που ο Πρίγκιπας είχε καταβροχθίσει και, συγχρόνως, είχε καταβροχθιστεί από αυτό. Ήταν ο Σκοτοδότης τώρα.

Πιο πριν, μέσα στους διαδρόμους του παλατιού, είχε δει μια σκιερή ανθρωπόμορφη φιγούρα με ουρά να τον κοιτάζει απ' τις γωνίες. Ο Ιουράσκε. Αλλά ακόμα κι ο απατηλός θεός φοβόταν τη δύναμη του Ιερού Σκότους, του Επερχόμενου, του Άφευκτου, κι απομακρυνόταν, και δεν τολμούσε να μιλήσει.

Στη Μεγάλη Αίθουσα του παλατιού, ο Κάλνεντουρ είχε δει τον Χάρλαεθ Βοκ μπροστά από το τζάκι με το σύμβολο του Ιερού Δέους λαξεμένο πάνω από τις φλόγες. Ο Χάρλαεθ Βοκ τον κοίταζε, μα ούτε αυτός τολμούσε να τον πλησιάσει με κανέναν τρόπο· ούτε αυτός δεν είχε – φυσικά – μεγαλύτερη δύναμη από το Σκοτάδι.

Μέσα από τις φλόγες του τζακιού όπου ήταν λαξεμένο το ιερό σύμβολο του Νούρκας του Σωτήρα, όμως, ένα δυνατό φως είχε ξεπηδήσει – ένα φως που μονάχα ο Κάλνεντουρ μπορούσε να δει – ένα φως που προσπάθησε να χτυπήσει τα μάτια του και να διώξει το Σκοτάδι. Αλλά αυτό δεν ήταν τόσο εύκολο. Ο Κάλνεντουρ και το Σκοτάδι ήταν ένα. Για μερικές στιγμές διεξάχθηκε μια πάλη που μονάχα εκείνος μπορούσε να αντιληφτεί και κανείς από τους συντρόφους του.

Μετά, το φως βούλιαξε πάλι μες στις φλόγες. Ηττημένο.

Αλλά η σύγκρουση είχε *τραντάξει* κάτι μέσα στον Κάλνεντουρ. Είχε αποδυναμώσει λίγο τα δεσμά του Σκοταδιού στην ψυχή του, το είχε κουράσει.

Ο Πολλαπλός Βρόχος, όμως, και οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου εξακολουθούσαν να μην επαρκούν για να το αποτινάξουν. Επιπλέον, ο Κάλνεντουρ αισθανόταν να έχει την ανάγκη του τώρα, για να κατακτήσουν το παλάτι.

Πλησίασαν το μέρος όπου ήξερε – κάπως, με τρόπο υπερφυσικό – ότι βρισκόταν η μυστική πόρτα της κρυφής σκάλας. Το πέρας ενός διαδρόμου. Άγγιξε τον τοίχο και γύρισε μια πέτρα, και ο τοίχος άνοιξε. Μπήκε πρώτος, χωρίς να χρειάζεται φως, και οι άλλοι τον ακολούθησαν, φωτίζοντας.

Η σκάλα ήταν στενή και στριφτή· πήγαινε γύρω-γύρω, γύρω-γύρω. Ανέβηκαν μερικά σκαλοπάτια, και ο Κάλνεντουρ άνοιξε την πόρτα για τον πρώτο όροφο του παλατιού και βγήκαν εκεί. Βάδισαν στους διαδρόμους, με τα όπλα τους στα χέρια, έτοιμοι για οτιδήποτε, και δεν άργησαν να συναντήσουν αντίσταση: μαχητές της Βασίλισσας – Αγωνιστές και μισθοφόρους – που έμοιαζαν ξαφνιασμένοι που τους έβλεπαν να έρχονται απ' αυτή τη μεριά. Ήταν καταφανές πως τους περίμεναν να έρθουν από την κεντρική σκάλα – όπως είχε υποθέσει ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος.

Πυροβολισμοί έπεσαν σαν καταιγίδα.

Οι Άγγελοι του Επερχόμενου πέταξαν σκοτοβομβίδες, και ο Κάλνεντουρ σημάδευε τους εχθρούς με μεγάλη ευκολία μέσα από το σκοτάδι. Μπορούσε να βλέπει εκεί όπου οι άλλοι δεν έβλεπαν. Και είχε μια τρομερή αίσθηση *καθοδήγησης*. Προτού καν υψώσει το πιστόλι του και σημαδέψει, ήξερε πού θα πετύχει τον στόχο. Και συνήθως τους χτυπούσε στα μάτια.

Ενώ οι σύντροφοί του – οι Άγγελοι του Επερχόμενου, η Λουκία, η Ζέρκιλιθ, ο Θανατογέννητος, η Κόμισσα των Σκιών, η Ζαφειρία, η Σιράλια'χοκ, ο Θόρεντιν – έκαναν μακελειό γύρω του. Πτώματα γέμιζαν τους διαδρόμους και τις αίθουσες του πρώτου ορόφου του παλατιού.

Ξαφνικά, ο Κάλνεντουρ είδε μια γυναίκα να τον κοιτάζει χαμογελώντας πλατιά, σαν λύκαινα που ήθελε να δαγκώσει. Το δέρμα της ήταν κατάμαυρο, τα μαλλιά της φλόγες – πραγματικές φλόγες που αναδεδύονταν γύρω απ' το κεφάλι της. Ήταν ντυμένη με κομμάτια μεταλλικής πανοπλίας· αλλά, μόλις άνοιξε τα χέρια της προς τον Κάλνεντουρ, η

πανοπλία έπεσε, αφήνοντας το μαυρόδερμο σώμα της ολόγυμνο, καλλιγράμμο και σφριγηλό.

Έλα στην αγκαλιά μου, Πολέμαρχε, και θα σε οδηγήσω στη νίκη! είπε η Θορμάνκου, η Κυρά του Πολέμου, μη δείχνοντας να φοβάται το Σκοτάδι και γελώντας σαν τρελή. Τα γυμνά πόδια της πατούσαν επάνω στα πτώματα, πλατσούριζαν μέσα στα αίματα. *Μαζί, όλους θα τους κατατροπώσουμε! Χα-χα-χα-χα-χα-χα...*

«Πώς λύθηκες;» ρώτησε ο Νέλδουρ την Ακνάριθ'λι.

«Έτσι.» Υποτονθόρυσε γρήγορα τα λόγια για το Ξόρκι Οστεϊκής Ελαστικότητας καθώς κρατούσε τα δεμένα χέρια του Αρχικαλεστή του Πεπρωμένου μέσα στα δικά της. Μετά, του είπε: «Τράβηξέ τα τώρα.»

Ο Νέλδουρ το έκανε, και τα κόκαλά του, που είχαν ξαφνικά γίνει λίγο πιο ευλύγιστα από το φυσιολογικό, τον βοήθησαν να ελευθερώσει τα χέρια του από τις χειροπέδες.

«Κάντο και για τους υπόλοιπους,» της είπε. «Γρήγορα!»

«Δε μπορώ να το κάνω για τόσους ανθρώπους· θα εξουθενωθώ,» αποκρίθηκε η Ακνάριθ'λι. «Πρέπει μόνοι σας να σπάσετε τις περισσότερες αλυσίδες.» Έπιασε, όμως, τα δεμένα χέρια της Ζιρίνα και επανέλαβε το ξόρκι, ελευθερώνοντάς την κι αυτήν.

Η Λοτρίνθα μούγκρισε πίσω από το φίμωτρό της, και η Ζιρίνα τής το έβγαλε.

Η Ακνάριθ'λι έλυσε τα δάχτυλα του Βέρδαλιρ'χοκ τα οποία είχαν δέσει ένα-ένα με σχοινιά, φοβούμενοι μην κάνει κάποιο ξόρκι. «Ξέρεις το Ξόρκι Οστεϊκής Ελαστικότητας;» τον ρώτησε.

«Όχι.»

«Κανονικά, εσύ θα έπρεπε, όμως, να το ξέρεις, όχι εγώ,» είπε βλοσυρά η Ακνάριθ. Συνήθως το γνώριζαν οι Διαλογιστές ή οι Βιοσκόποι, όχι οι Δεσμοφύλακες.

«Ίσως.»

Η Ακνάριθ'λι, κρατώντας τα χέρια του, άρθρωσε τα λόγια για το Ξόρκι Οστεϊκής Ελαστικότητας—

«Έρχονται κι άλλοι!» τους προειδοποίησε ο Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ, δείχνοντας με το βλέμμα του προς την πόρτα της σάλας· τα χέρια του ήταν ακόμα δεμένα.

Η Ζιρίνα χτυπούσε τώρα τις αλυσίδες της Λοτρίνθα μ'ένα σπαθί που είχε πάρει από τον μεγαλόσωμο μισθοφόρο, σπάζοντάς τες.

Η Ακνάριθ'λι δεν άφησε, τούτη τη φορά, την αυτοσυγκέντρωσή της να χαλάσει: ολοκλήρωσε το ξόρκι της και είπε: «Ελευθερώσου!»

Ο Βέρδαλιρ'χοκ τράβηξε τα χέρια του έξω από τις χειροπέδες. Ύψωσε το αριστερό και ο δασογέρακάς του ήρθε να πιαστεί στον πήχη του.

Ο Νέλδουρ, έχοντας πιάσει μια οπλολόγχη από κάτω, πυροβόλησε τη σκιά που φαινόταν να ζυγώνει την πόρτα του σαλονιού.

Η Έρνελιθ τινάχτηκε πίσω καθώς η σφαίρα χτυπούσε τον τοίχο. Το περίμενε ότι ίσως να την πυροβολούσαν, γιατί είχε πάψει η φασαρία από το σαλόνι και απέξω ήταν ένας νεκρός Αγωνιστής. Γι'αυτό κίόλας είχε πλησιάσει με επιφύλαξη.

Ο Σόνταλιρ ήταν πλάι της, κι έστρεψε αμέσως το πιστόλι του προς την ανοιχτή πόρτα, πυροβολώντας μέσα, στα τυφλά. Δεν ακούστηκε καμιά κραυγή ν'ακολουθεί τους πυροβολισμούς του.

Από κάτω, από τους χαμηλότερους ορόφους του παλατιού, περισσότεροι πυροβολισμοί άρχισαν ν'αντηχούν. Ολόκληρος σαματάς. Οι εισβολείς προσπαθούσαν ν'ανεβούν, σκέφτηκε η Έρνελιθ, και μάλλον δεν το έβρισκαν και τόσο εύκολο.

Αλλά πώς ήταν δυνατόν να είναι και πάνω και κάτω; Είχαν χωριστεί;

Δεν είχε χρόνο για υποθέσεις τώρα. Φώναξε σ'αυτούς μέσα στη σάλα: «Παραδοθείτε! Είστε περικυκλωμένοι! Δε μπορείτε να φύγετε από πουθενά! Αν μας χτυπήσετε θα σας χτυπήσουμε *χειρότερα*.»

Ο Νέλδουρ έκανε νόημα στους άλλους να μείνουν σιωπηλοί, κανείς να μην απαντήσει στη φωνή που όλοι καταλάβαιναν ότι ανήκε στην Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ.

Η Λοτρίνθα πήρε μια οπλολόγχη από κάτω και χτύπησε, με τη λεπίδα της, τις αλυσίδες του Ραμάλθιν, ενώ η Ζιρίνα χτυπούσε με το σπαθί της τις αλυσίδες του Ζώθμαλιρ του Αντιβασιλικού, και ο Βέρδαλιρ'χοκ άρπαζε ένα ξίφος και έσπαγε τις αλυσίδες του Νάθλεδιρ αλ Μακμάρνου. Το δεξί χέρι του Νάθλεδιρ έλειπε αλλά οι βασιλικοί είχαν πιάσει γερά τη χειροπέδη στον πήχη του από εκείνη τη μεριά· δεν μπορούσε να τον τραβήξει και να ελευθερωθεί.

Βοηθώντας ο ένας τον άλλο, οι αιχμάλωτοι διέλυναν τα δεσμά τους.

Έξω από το σαλόνι, η Έρνελιθ άκουσε τους ήχους θραύσης, και προς στιγμή παραξενεύτηκε. Μετά, όμως, κατάλαβε τι γινόταν.

«Επίθεση!» πρόσταξε τους μαχητές της. «Μπείτε μέσα κι αιχμαλωτίστε τους – *τώρα! Τώρα!*»

Οι Αγωνιστές του Βασιλείου και οι μισθοφόροι υπάκουσαν, περνώντας μπροστά από εκείνη και τον Σόνταλιρ. Εισβάλλοντας στο σαλόνι με τα όπλα τους υψωμένα.

Ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ πυροβόλησε καταπρόσωπο τον πρώτο που μπήκε· η Ακνάριθ'λι έστειλε αμέσως το Άφατο Θηρίο των Λησμονημένων Λόφων εναντίον τους· η Λοτρίνθα ύψωσε την οπλολόγχη της και τράβηξε τη σκανδάλη· ένας αλυσσοδεμένος πιστός του Ιουράσκε που περίμενε πλάι στην πόρτα, κολλημένος στον τοίχο, έβαλε τρικλοποδιά σ'έναν Αγωνιστή, σωριάζοντάς τον–

Χαλασμός άρχισε.

Ο Κάλνεντουρ αισθάνθηκε την ελαφρώς αποδυναμωμένη από το φως του Νούρκας παρουσία του Σκοταδιού να τραντάζεται μέσα στην ψυχή του. Να τραντάζεται από την επίδραση του Πολλαπλού Βρόχου του Σιλίσβας και των διδαχών του Γέρου του Ανέμου. Παρότι περιορισμένα σε μια γωνιά του μυαλού του, τώρα είχαν βρει ευκαιρία να χτυπήσουν τον κατακτητή. Και την ευκαιρία αυτή τους την είχε δώσει η Θορμάνκου, που, με τα μαλλιά της φωτιές, με τα χέρια της απλωμένα, γυμνή, ερχόταν προς τον Κάλνεντουρ, καλώντας τον να την αγκαλιάσει, να την πάρει κοντά του – *ΚΑΙ ΝΑ ΤΣΑΚΙΣΕΙ ΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΤΟΥ.*

Η Κυρά του Πολέμου ήταν *πανίσχυρη* μέσα σε τέτοιο μακελειό. Όπως στα Χαρνώθια δάση ο Σερτίνγκε βρισκόταν στο βασίλειό του, έτσι και η Θορμάνκου βρισκόταν τώρα στο βασίλειό της – όχι μέσα στο Παλάτι των Σκιών, αλλά μέσα στη σύγκρουση, μέσα στον πόλεμο. Αντίκριζε τον Πρίγκιπα και τον ήθελε για δικό της, και ούτε το Σκοτάδι δεν φοβόταν.

Ο Κάλνεντουρ αισθάνθηκε το Παντοβόρο Σκότος να κλονίζεται μες στην ψυχή του. Και συνειδητοποίησε ότι *εκείνος* το κλόνιζε· γιατί, στην πραγματικότητα, δεν το ήθελε εκεί. Το Σκοτάδι *τον είχε κάνει να πιστέψει* ότι το ήθελε εκεί, τον είχε υποβάλει, τον είχε εξαναγκάσει δείχνοντάς του πράγματα τρομερά, και μετά τον είχε καταλάβει. Ο Κάλνεντουρ ήταν κατακτημένος από το Σκοτάδι όπως η Όσβελακ ήταν κατακτημένη από τους ανθρώπους της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρουν.

Αλλά ο κατακτητής είχε ήδη υποστεί ένα πλήγμα από το φως του Νούρκας μέσα στη Μεγάλη Αίθουσα, και τώρα ο κατακτημένος νους αφυπνιζόταν, η κατακτημένη ψυχή οργιζόταν. Η γωνία όπου περιορίζονταν ο Πολλαπλός Βρόχος του Σιλίσβας και οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου μεγάλωσε... μεγάλωσε... μεγάλωσε... Δε μπορούσε πλέον να θεωρηθεί «γωνία» αλλά ολόκληρο τμήμα της νήσης του Κάλνεντουρ – ένα απελευθερωμένο τμήμα.

Αγκάλιασέ με, Πολέμαρχε· γίνε δικός μου! τον καλούσε η Θορμάνκου, πλησιάζοντας αλλά μη μπορώντας να τον φτάσει· μόνο αν εκείνος τη δεχόταν μπορούσε να τον φτάσει. *Γίνε ο Άρχοντας του Πολέμου – και μαζί μου θα θριαμβεύσεις! Μαζί, ΘΑ ΤΟΥΣ ΣΚΟΤΩΣΟΥΜΕ ΟΛΟΥΣ! Χα-χα-χα-χα-χα-χα!* Τα δόντια της στραφτάλιζαν σαν σπαθιά κάτω από τα φλογερά μαλλιά της.

Ο Κάλνεντουρ πάλευε ενάντια στο Σκοτάδι, για να το αποτινάξει, αλλά καταλάβαινε ότι δεν θα τα κατάφερνε μόνο με τον Πολλαπλό Βρόχο και τις διδαχές του Γέρου από την Υπερυδάτια. Χρειάζοταν κι άλλη βοήθεια, προτού το Παντοβόρο Σκότος ισχυροποιήσει ξανά την κυριαρχία του και τον καταστήσει κάτι που δεν ήταν, κάτι που δεν ήθελε ποτέ να είναι.

Χρειάζοταν τη Θορμάνκου, για να προκληθεί η απαραίτητη ρήξη.

Άπλωσε τα χέρια του προς τη μεριά της, κι εκείνη πρόθυμα έπεσε στην αγκαλιά του, σφίγγοντάς τον κοντά της. Τα χείλη της συνάντησαν τα δικά του, σαν φλόγες. Το σώμα της, μαλακό και συγχρόνως σκληρό σαν ατσάλι, έλιωσε επάνω στο δικό του, μετατράπηκε σε πανοπλία. Μια πανοπλία που ήταν σίγουρος πως μονάχα εκείνος μπορούσε να δει.

Και, καθώς η Θορμάνκου έμπαινε στην ψυχή του, ο Κάλνεντουρ κατάφερε να σπρώξει το Σκοτάδι προς τα έξω–

Κραύγασε σαν να τον είχαν λαβώσει. Διπλώθηκε, βογκώντας.

Η Λουκία και η Ζέρκιλιθ τον είδαν και τρόμαξαν· φοβήθηκαν ότι είχε χτυπηθεί.

Η Λουκία πυροβόλησε έναν μαχητή της Βασίλισσας, απομακρύνοντάς τον, κι έτρεξε κοντά στον Κάλνεντουρ. «Γεώργιε!»

Η Ζέρκιλιθ την ακολούθησε.

Γύρω τους, το μακελειό εξακολουθούσε.

Ο Κάλνεντουρ έβηξε δυνατά, μία, δύο, τρεις φορές, σαν να προσπαθούσε να πετάξει κάτι από μέσα του, και προς στιγμή η Λουκία και η Ζέρκιλιθ νόμισαν πως είδαν μια μαύρη ομίχλη να βγαίνει από τη μύτη,

το στόμα, και τα μάτια του και να διαλύεται. Ή, μήπως, το είχαν φανταστεί;

Ύστερα, ο Κάλνεντουρ έστρεψε το βλέμμα του επάνω τους, και τώρα οι δυο τους τον είδαν να χαμογελά μ'ένα χαμόγελο που έμοιαζε να διψά για αίμα· και τα μάτια του... τα μάτια του δεν ήταν πλέον δύο κατασκότεινοι λάκκοι: ήταν τα δικά του μάτια, αλλά στραφτάλιζαν με μια γυαλάδα που έφερνε ατσάλι στο μυαλό.

«Γεώργιε;...» έκανε η Λουκία, και, θηκαρώνοντας το σπαθί της, άγγιξε τον ώμο. «Είσαι...; Τον έδιωξες; Τι...;»

Ο Κάλνεντουρ γέλασε, και το γέλιο του ακούστηκε, για κάποιο λόγο, σαν λεπίδες που συγκρούονται, σαν πυροβόλα όπλα που φωνάζουν. «Η νίκη μας είναι βέβαιη,» είπε. Και μέσα του αισθανόταν τη Θορμάνκου να προσπαθεί να τον καταλάβει πλήρως, να τον κάνει Πολέμαρχο και Σύζυγό της, μια *δύναμη* του πολέμου, της εκδίκησης, της οργής, της φωτιάς. Η παρουσία της του θύμιζε την Έχιδνα, μα όχι πολύ. Έμοιαζαν μονάχα στην οργή – αλλά ακόμα και η οργή τους ήταν διαφορετική. Της Φαρμακερής Κυράς ήταν *φαρμακερή*. Της Κυράς του Πολέμου ήταν ένα πράγμα παράφορο, ατίθασο, άγριο σαν την πυρκαγιά. Και μ'αυτό, κυρίως, η Θορμάνκου προσπαθούσε να θέσει τον Κάλνεντουρ υπό την κυριαρχία της.

Ευτυχώς, οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου επαρκούσαν ώστε ο Κάλνεντουρ να αναποδογυρίσει το παιχνίδι. Οι ίδιες μέθοδοι ελέγχου της οργής της Έχιδνας μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν και τώρα, και με μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα, γιατί η Θορμάνκου δεν τον είχε ήδη κάνει δικό της. Η κατάσταση βρισκόταν σε μια ασταθή ισορροπία.

Και αυτή την κατάσταση ο Κάλνεντουρ σκόπευε να χρησιμοποιήσει προς όφελός του και των συντρόφων του.

Κινήθηκε εναντίον των εχθρών τους, των μαχητών της Βασίλισσας, και τους χτύπησε σαν θύελλα θανάτου. Αν όταν είχε το Σκοτάδι μέσα του το σημάδι του φάνταζε μία φορά υπερφυσικό, τώρα το σημάδι του ήταν *τρεις* φορές πιο υπερφυσικό. Και όχι μόνο αυτό, αλλά και η ταχύτητα με την οποία πυροβολούσε, και ο τρόπος που ελίσσόταν, αποφεύγοντας εχθρικές ριπές και λεπίδες, για να ζυγώσει τους αντιπάλους του και να τους χτυπήσει με δικές του λεπίδες αλλά και με τα χέρια ή τα πόδια του – όλων των ειδών τα όπλα αποδεικνύονταν εξίσου αποτελεσματικά για εκείνον. Ο *ίδιος* ήταν Όπλο. Και η δύναμή του ήταν παρόμοια μ'αυτή που του έδινε η Έχιδνα: μια ορμή

προερχόμενη από οργή. Οι μαχητές της Βασίλισσας – Αγωνιστές και μισθοφόροι – έπεφταν και τινάζονταν σαν ψεύτικες κούκλες από τα χτυπήματά του, οι εξοπλισμοί τους έσπαγαν, τα σώματά τους τσακίζονταν· αίματα πετάγονταν παντού, πτώματα σωριάζονταν· κραυγές και ουρλιαχτά αντηχούσαν.

Οι σύντροφοι του Πρίγκιπα – εκτός από τη Λουκία και τη Ζέρκιλιθ – είχαν ξαφνιαστεί από τούτη την αλλαγή του, αλλά δεν δίστασαν καθόλου να τον ακολουθήσουν καθώς τους οδηγούσε σε γρήγορη νίκη εναντίον των μαχητών της Σφετερίστριας.

Οι Άγγελοι του Επερχόμενου, όμως, κατάλαβαν ότι το Ιερό Σκότος δεν ήταν πια ένα με τον Πρίγκιπα και ψιθύρισαν αναμεταξύ τους, ανήσυχοι, παραξενεμένοι...

Ο πρώτος όροφος του Παλατιού των Σκιών ερευνήθηκε και οι αιχμάλωτοι δεν βρέθηκαν πουθενά· οι χώροι ήταν άδαιοι εκτός από πτώματα και σπασμένα όπλα και αντικείμενα. Ο Κάλνεντουρ οδήγησε τώρα τους συντρόφους του προς τον δεύτερο όροφο, ανεβαίνοντας την κεντρική σκάλα (αγνοώντας τελείως τη στριφτή, κρυφή σκάλα πίσω από τους τοίχους) και χτυπώντας βάνανσα τους μαχητές της Βασίλισσας που τον περίμεναν εκεί. Ο Δεξής και η Αριστερή φτεροκοπούσαν κοντά του, σαν να μη φοβόνταν πλέον να τον πλησιάσουν, σαν να αναγνώριζαν κάτι από τον Οφιομαχητή σ' αυτόν· και επιτίθονταν στους εχθρούς του με φτερούγες, ουρές, και νύχια, συρίζοντας άγρια.

Οι Άγγελοι του Επερχόμενου έφυγαν· δεν ακολούθησαν τους υπόλοιπους επάνω στη σκάλα.

Η Χάνκαθιρ το κατάλαβε πρώτη. Κατάλαβε ότι ο αδελφός της έλειπε. Πού είχε πάει; Έριξε μια ματιά τριγύρω και δεν τον είδε πουθενά. Δεν είδε κανέναν από τους Σκοτεινούς Ακόλουθους. Δεν είπε τίποτα, όμως, μέχρι που είχαν ανεβεί τη σκάλα: πράγμα που, με τη θυελλώδη επίθεση του Πρίγκιπα του Πολέμου (έτσι τον σκεφτόταν ξαφνικά η Χάνκαθιρ, χωρίς να ξέρει γιατί), δεν άργησε να γίνει. Όταν βρίσκονταν στον δεύτερο όροφο του παλατιού, συνεχίζοντας να πολεμάνε μαχητές της Βασίλισσας, τότε μόνο η Χάνκαθιρ είπε:

«Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι έφυγαν.»

«Το πρόσεξες κι εσύ...» μούγκρισε ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος, αλλάζοντας γεμιστήρα στο πιστόλι του.

«Ο Πρίγκιπας είναι διαφορετικός τώρα,» είπε ο Θόρεντιν. «Το Σκοτάδι– Δεν είναι πια το Σκοτάδι σύμμαχός του. Κάτι άλλο είναι.»

«Μόνο *μία* δύναμη μπορεί να είναι αυτή, Θόρεντιν.» Η Χάνκαθιρ κοίταζε τον Πρίγκιπα του Πολέμου να αποφεύγει, με εξωφρενικό τρόπο, τις σφαίρες μιας ομάδας Αγωνιστών του Βασιλείου και να πέφτει επάνω τους κρατώντας δυο σπαθιά και μακελευοντάς τους σαν να ήταν σάκοι φουσκωμένοι με αίμα, τινάζοντάς τους συγχρόνως αποδώ κι αποκεί και σπάζοντας τα όπλα τους.

«Η Θορμάνκου...» μουρμούρισε ο Θόρεντιν.

«Ναι,» συμφώνησε η Κόμισσα των Σκιών.

«Κρίμα, όμως, που χάσαμε τόσους συμμάχους,» είπε ο Έλκερθιν. «Θα μας χρειαστούν, ίσως. Κι ελπίζω τώρα να μη στραφούν εναντίον μας...»

Η Χάνκαθιρ τού έριξε ένα βλέμμα που φανέρωνε την ανησυχία της, γιατί, ναι, κι εκείνη το φοβόταν αυτό: ότι μπορεί τώρα οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι να στρέφονταν εναντίον τους αφού η κατάσταση είχε αλλάξει. *Και ο Άνφιρ πήγε μαζί τους· δεν έμεινε μαζί μας...* Ο αδελφός της ήταν χαμένος για πάντα, σκεφτόταν στεναχωρημένη η Χάνκαθιρ.

Δεν ήταν εύκολο να εισβάλουν στη σάλα· οι απελευθερωμένοι αιχμάλωτοι τους κρατούσαν έξω έχοντας τώρα καταφέρει, μάλιστα, να κλείσουν την πόρτα.

«Ανατινάξτε την!» πρόσταξε η Έρνελιθ. «Ανατινάξτε την!»

Συγχρόνως, από κάτω τους, στα χαμηλότερα πατώματα του παλατιού, ακούγονταν πυροβολισμοί και πολλές κραυγές και φωνές: μεγάλος σαματάς.

Ο Βέλερντιν ο Βάρβαρος – ένας πυροτεχνουργός του στρατεύματος που η Βασίλισσα είχε στείλει στην Όσβελακ – αποκρίθηκε στην Έρνελιθ: «Αμέσως, κυρία Μεράρχη,» κι άρχισε να προετοιμάζει τα υλικά του.

Μια φωνή ακούστηκε από δίπλα: «Άρχοντά μου, θ'ανεβούν! Κανείς δε μπορεί να τους σταματήσει!» Ο μισθοφόρος που πλησίαζε είχε αίματα επάνω του – αν και, μάλλον, όχι δικά του – και απευθυνόταν στον Βόνεμιρ αλ Μακμάρνου. «Έχουν σκοτώσει τους πάντες στον πρώτο όροφο και τώρα είναι στον δεύτερο και τον ερευνούν, ανοίγοντας όλες τις πόρτες, διαλύοντας κάθε αντίσταση. Θ'ανεβούν κι εδώ σε λίγο. Δε μπορούμε να τους σταματήσουμε–»

«Πόσοι είναι, μα την οργή της Θορμάνκου;» τον διέκοψε ο Βόνεμιρ.

«Δεν είναι πολλοί, Άρχοντά μου: καμιά δεκαριά άνθρωποι. Αλλά ο ένας – ο ένας – τον είδα, μα το Ιερό Δέος – τον είδα! Δεν είναι συνηθισμένος άνθρωπος, δεν... Δεν ξέρω τι είναι–»

«Τι εννοείς; Μίλα καθαρά, να καταλάβουμε τι συμβαίνει!»

«Άρχοντά μου, δεν ξέρω τι συμβαίνει. Αυτός ο άνθρωπος σκοτώνει τους πάντες στο πέρασμά του. Δε μπορείς να το πιστέψεις πώς ξαφνικά σε πλησιάζει· οι σφαίρες δεν τον χτυπάνε, οι λεπίδες δεν τον τραυματίζουν. Τίποτα δεν τον σταματά. Και τα χτυπήματά του είναι – είναι σαν να φορά δύο – τρεις – οργανικές στολές ενδυνάμωσης, τη μια πάνω απ'την άλλη–»

«Προσπαθείς να δικαιολογήσεις την αποτυχία σας να τους εμποδίσετε, λέγοντάς μας–» άρχισε η Έρνελιθ.

«Όχι, κυρία Μεράρχη, όχι! Είναι πραγματικά έτσι. *Τον είδα*, μα τον Χάρλαεθ Βοκ και τη Θορμάνκου! *Τον είδα*.»

«Μην τους αφήσετε ν'ανεβούν στον τρίτο όροφο,» πρόσταξε ο Βόνεμιρ. «*Πάση θυσία*. Φυλάτε τη σκάλα με τις ζωές σας. Θα σκοτώσω ο ίδιος όποιον υποχωρήσει!»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου!»

Και ο Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ φώναξε στους Αγωνιστές: «Για τη δόξα του Βασιλείου και τη Μητέρα του Βασιλείου!»

Εκείνοι τον μιμήθηκαν· οι φωνές τους αντήχησαν: *Για τη δόξα του Βασιλείου! Για τη Μητέρα του Βασιλείου!*

«ΘΑΝΑΤΟΣ στους προδότες!»

Θάνατος στους προδότες! Θάνατος στους προδότες!

«Το Ιερό Δέος σάς κοιτάζει!»

Το Ιερό Δέος μάς κοιτάζει! Θάνατος στους προδότες! Θάνατος! Για τη δόξα του Βασιλείου!

Καθώς οι φανατικές κραυγές των Αγωνιστών αντηχούσαν, ο Βόνεμιρ καλούσε με τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του τους μαχητές του στρατεύματος που βρίσκονταν έξω από το Παλάτι των Σκιών, στην Όσβελακ, και τους πρόσταξε όλους να έρθουν εδώ. Επρόκειτο για κατάσταση έκτακτης ανάγκης! Επίσης, πρόσταξε ένας βασιλικός πολεμογέρακας να έρθει πάνω από το κεντρικό οικοδόμημα του παλατιού, για παν ενδεχόμενο. Δηλαδή – όπως καταλάβαινε η Έρνελιθ – για την περίπτωση που έπρεπε να φύγουν γρήγορα και δεν είχαν άλλο δρόμο διαφυγής. *Πραγματικά σκέφτεται να εγκαταλείψουμε το παλάτι; Δε θα επιτρέψω σε δέκα εισβολείς να μου κλέψουν το παλάτι της Όσβελακ, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!*

Η Έρνελιθ θα έδειχνε στη Βασίλισσα ότι ήταν καλύτερη στρατηγός από τον άνθρωπο που είχε στείλει για να ρυθμίσει εδώ την κατάσταση.

«Κάτι γίνεται μέσα στο παλάτι,» είπε ο Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ, που μετά βίας στεκόταν όρθιος ύστερα από το τραύμα στα πλευρά του. Στηριζόταν σ'έναν από τους τοίχους της σάλας, τώρα, ενώ οι άλλοι έβαζαν πτώματα πίσω από την κλειστή πόρτα για να μη μπορούν να εισβάλουν οι μαχητές της Βασίλισσας.

Φασαρία ερχόταν από τα κάτω πατώματα του παλατιού – πυροβολισμοί, κραυγές, σαματάς – όλοι τα άκουγαν.

«Ο Πρίγκιπας,» είπε ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ. «Είναι εδώ.»

«Μα – πώς είναι δυνατόν;» απόρησε ο Ραμάλθιν. «Δε μπορεί νάναι αυτός, Νέλδουρ.»

«Αυτός είναι.» Το μειδίαμα του Αρχικαλεστή του Πεπρωμένου ήταν σαν το χαμόγελο του ίδιου του Ιουράσκε.

«Πώς το ξέρεις, μα τον Χάρλαεθ Βοκ;»

«Το ξέρω. Αυτός είναι. Δε μπορεί νάναι άλλος. Ήρθε για εμάς.»

«Τότε... τότε, είναι καταδικασμένος. Δε γίνεται μόνοι τους να τα βάλουν μ'όλους τους μαχητές μες στο Παλάτι των Σκιών.»

«Απ'αυτά που ακούγονται,» τον ρώτησε ο Νέλδουρ, «σου μοιάζει εσένα σαν να μην τα καταφέρνουν;»

Ο Ραμάλθιν συνοφρυώθηκε. Ο σαματάς που ακουγόταν από κάτω ήταν πράγματι το κάτι άλλο.

Ο Βέρδαλιρ'χοκ μουρμούρισε τα λόγια για κάποιο ξόρκι, ενώ είχε σκουπίσει τη λεπίδα ενός σπαθιού και την κοίταζε επίμονα. Οι άλλοι στράφηκαν στο μέρος του. Τι έκανε ο μάγος;

Μόνο η Ακνάριθ'λι ήξερε τι έκανε: Ξόρκι Ανιχνεύσεως, φυσικά, το οποίο γνώριζε κι η ίδια, αν και όχι καλά. Για κάποιο λόγο, δεν μπορούσε να το μάθει καλά αυτό το ξόρκι· τη ζάλιζε πάντα. Ίσως να ήταν μόνο για τα περίεργα μυαλά των Διαλογιστών, μα το Μεγάλο Θηρίο!

Μια κόκκινη κουκκίδα εμφανίστηκε επάνω στη λεπίδα που ατένιζε ο Βέρδαλιρ'χοκ, σαν αντανάκλαση από τα μάτια του, τα οποία όμως δεν φώτιζαν, ούτε έμοιαζε να έχουν αλλάξει με κανέναν τρόπο.

Βλεφάρισε, και η κουκκίδα εξαφανίστηκε από τη λεπίδα.

Ο μάγος στράφηκε στους άλλους και είπε: «Ο Πρίγκιπας είναι, πράγματι, από κάτω μας. Στο αποκάτω πάτωμα. Θα ψάξω τώρα και

για την Κόμισσα.» Έστρεψε πάλι το βλέμμα του στη λεπίδα που ήταν σαν καθρέφτης και μουρμούρισε λόγια στη γλώσσα της μαγείας.

Οι άλλοι περίμεναν, μιμούμενοι τον Σιλίσβας.

Ο δεύτερος όροφος ήταν άδειος όπως ο πρώτος. Οι αιχμάλωτοι δεν ήταν εδώ.

«Ίσως να μην τους έχουν στο παλάτι,» είπε ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος, «αλλά κάπου αλλού στην πόλη.»

«Όχι,» διαφώνησε ο Κάλνεντουρ με φωνή σαν καλοακονισμένη λεπίδα και μάτια που στραφτάλιζαν σαν φλεγόμενο ατσάλι, «εδώ πρέπει να είναι, αλλιώς δεν θα συναντούσαμε τέτοια αντίσταση. Είναι καταφανές ότι προσπαθούν να μας εμποδίσουν απ'το να ανεβούμε. Αλλά *θα ανεβούμε.*» Είχε τραυματιστεί, καθώς μαχόταν εναντίον των εχθρών τους, αλλά επιφανειακά μόνο, αποδώ κι αποκεί, και δεν έμοιαζε να τον ενοχλεί καθόλου. Οι άλλοι είχαν παρόμοια τραύματα επάνω τους· κανείς δεν είχε χτυπηθεί άσχημα παρά τις τόσες συμπλοκές. Ο Πρίγκιπας του Πολέμου τούς οδηγούσε: όλοι τους το αισθάνονταν, και όλοι τους τον σκέφτονταν έτσι, χωρίς να ξέρουν γιατί. Ακόμα και η Λουκία που δεν ήταν από τη διάσταση της Μοργκιάνης.

Ο Έλκερθιν τού είπε τώρα: «Έχεις τη Θορμάνκου μέσα σου... όπως πριν είχες το Πεινασμένο Σκοτάδι... όπως πριν είχες το Θηρίο της Πλάσης...»

Ο Κάλνεντουρ κατένευσε. «Η νίκη είναι δική μας, Θανατογέννητε.»

«Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι έφυγαν, όμως, Πρίγκιπα.»

«Δεν τους χρειαζόμαστε.»

«Ή έτσι νομίζεις.»

«Ακολουθήστε με!» είπε ο Κάλνεντουρ, και βάδισε προς την κεντρική σκάλα, με τον Δεξή και την Αριστερή να φτεροκοπούν από πάνω του, συρίζοντας άγρια.

Οι άλλοι τον ακολουθήσαν, νιώθοντας ότι, πραγματικά, ήταν μαζί τους μια τρομερή *δύναμη* που καθοδηγούσε τα όπλα τους, που τους έκανε ασταμάτητους. Και κανείς δεν αμφέβαλλε ότι αυτό ήταν η επιρροή του Πρίγκιπα του Πολέμου επάνω τους, σαν πηγή ενέργειας που φόρτιζε μυαλό, ψυχή, και σώμα.

Στη σκάλα, φυσικά, συνάντησαν αντίσταση πάλι. *Μανιασμένη* αντίσταση, καθώς οι μαχητές της Βασίλισσας φαινόταν να παίζουν εδώ το τελευταίο τους χαρτί. Αλλά τα όπλα τους δεν μπορούσαν να ανακόψουν την άνοδο του Πρίγκιπα του Πολέμου. Οι εχθρικές σφαίρες

ήταν σαν να αρνούνταν να τον χτυπήσουν, ενώ οι δικές του πάντα έβρισκαν τον στόχο τους και συνήθως τρυπούσαν τις αλεξίσφαιρες πανοπλίες με τρόπο που φάνταζε υπερφυσικός.

Οι φωνές των Αγωνιστών αντηχούσαν φανατικά: *Για τη δόξα του Βασιλείου! Για τη δόξα του Βασιλείου! Θάνατος στους προδότες! Το Ιερό Δέος κοιτάζει! Κοιτάζει! Θάνατος! Θάνατος! Θάνατος στους προδότες! Για τη δόξα της Μητέρας του Βασιλείου!* ενώ τα πτώματά τους σωριάζονταν το ένα μετά το άλλο μπροστά στην οργή του Πρίγκιπα του Πολέμου.

Δύο χειροβομβίδες πετάχτηκαν από την κορυφή της σκάλας, καθώς ο Κάλνεντουρ και οι σύντροφοί του πλησίαζαν εκεί. Κατρακύλησαν, αναπηδώντας, σαν σφαιρίδια θανάτου και καταστροφής.

Ο Πρίγκιπας του Πολέμου γέλασε λες κι ήταν αστείο. Άφησε το πιστόλι και το σπαθί του να πέσουν, και κράτησε τα χέρια του ανοιχτά μπροστά του—

—και οι χειροβομβίδες ήρθαν μες στις χούφτες του σαν να τις είχε καλέσει εκεί—

—προτού τις πετάξει, με εξωφρενική ταχύτητα, πίσω προς την κορυφή της σκάλας.

Οι εκρήξεις τράνταξαν τους τοίχους· κραυγές πόνου και οίμωγές αντήχησαν.

Ο Κάλνεντουρ γελούσε καθώς έπαιρνε πάλι το πιστόλι και το σπαθί του από κάτω και ανέβαινε τα τελευταία σκαλοπάτια πατώντας πάνω σε πτώματα.

Πριν από λίγο, καθώς σκότωνε Αγωνιστές του Βασιλείου, είχε δει τον Χάρλαεθ Βοκ πίσω τους και είχε αισθανθεί την παγερή οργή του, την κατάκρισή του. Για κάποιο λόγο, το Ιερό Δέος δεν συμφωνούσε με τη στρατηγική του Κάλνεντουρ, και ο Κάλνεντουρ υποψιαζόταν γιατί:

Ο λόγος ήταν, μάλλον, ίδιος μ' αυτό που κι εκείνος αισθανόταν πίσω από την οργή, την παράφορη μάνητα, της Θορμάνκου:

Αισθανόταν λύπηση για τα αγόρια που σκότωνε. Για τα παιδιά του Βασιλείου που έχαναν τις ζωές τους από τις σφαίρες του κι από τις λεπίδες του. Πώς ήταν δυνατόν να είναι προστάτης του Βασιλείου της Χάρνωθ και να κάνει κάτι τέτοιο, μα τους θεούς; Τι είδους *προστασία* ήταν αυτή που πρόσφερε ο Πρίγκιπας που είχε επιστρέψει;

Και τώρα, έχοντας μόλις ανεβεί τη σκάλα και βλέποντας το μακελειό που είχαν προκαλέσει οι δύο χειροβομβίδες, ένιωσε πολύ πιο έντονα

αυτή τη θλίψη. Πού τον οδηγούσε η Θορμάνκου; Σε τι σφαγή τον οδηγούσε; Δεν ήταν ανθρώπινο αυτό. Δεν ήταν πόλεμος αυτός.

Τότε είδε πάλι τον Χάρλαεθ Βοκ να τον παρατηρεί – μια κουκουλωμένη φιγούρα με στέμμα γεμάτο αιχμές στο κεφάλι – και, με αφορμή αυτή την παρατήρηση, κάτι άλλαξε μέσα του. Δεν ήθελε πια τη Θορμάνκου στην ψυχή του.

Οι σύντροφοί του ανέβηκαν τη σκάλα πίσω του, με όπλα στα χέρια, αρχίζοντας να πυροβολούν τους μαχητές της Βασίλισσας που εμφανίζονταν από τους διαδρόμους.

Η Θορμάνκου οργίστηκε από την αμφισβήτησή του, αλλά ο Κάλνε-ντουρ ήξερε ότι μπορούσε να τη διώξει αν ήθελε, να τη βγάλει από πάνω του σαν άχρηστη πανοπλία. Το ερώτημα ήταν αν ήταν *πραγματικά* άχρηστη πλέον.

Μάλλον όχι.

Συνέχισε να είναι κοντά της, λοιπόν, χτυπώντας τους μαχητές της Βασίλισσας... αν και με κάθε θάνατο Αγωνιστή του Βασιλείου αισθανόταν άσχημα, αισθανόταν ένα σπαθί να τον καρφώνει στην καρδιά. Η Θορμάνκου ήταν *τέρας*. Έπρεπε να φύγει από μέσα του, έπρεπε. Αυτό το κακό έπρεπε να σταματήσει.

Οι διάδρομοι γέμιζαν πτώματα και αίμα, όπως είχαν γεμίσει και στον δεύτερο όροφο.

«Είναι εδώ,» είπε ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ. «Έρθαν να μας ελευθερώσουν.» Οι πυροβολισμοί και οι κραυγές ακούγονταν τώρα από πολύ κοντά.

«Ναι,» συμφώνησε η Ζιρίνα. «Ας τους βοηθήσουμε!» Στα χέρια της κρατούσε έτοιμη μια οπλολόγχη.

«Συμφωνώ,» είπε η Ακνάριθ'λι, κι ελευθέρωσε το Άφατο Θηρίο των Λησμονημένων Λόφων από το δαχτυλίδι της: μια σχεδόν αόρατη μορφή που έφερνε στα ρουθούνια οσμές από βρεγμένη γη και τρίχωμα ζώου, ενώ υπόκωφα γρυλίσματα ακούγονταν.

«Κι εγώ,» είπε ο Βέρδαλιρ'χοκ. «Ας τους βοηθήσουμε.» Στο ένα χέρι του ήταν γαντζωμένα τα Μάτια του Δάσους· στο άλλο βαστούσε ένα πιστόλι.

Ο Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ, παρότι στηριζόταν στον τοίχο, κατένευσε. «Ναι,» είπε.

Η Λοτρίνθα, που στεκόταν κοντά του κρατώντας μια οπλολόγχη, έμεινε σιωπηλή.

«Το Πεπρωμένο μάς οδηγεί,» είπε ένας από τους πιστούς του Ιουράσκει, κι οι άλλοι έδειχναν να συμφωνούν μαζί του.

Άρχισαν να βγάζουν τα πτώματα πίσω από την κλειστή πόρτα της σάλας.

Η Έρνελιθ είχε προστάξει τον Βέλερντιν τον Βάρβαρο να μην ανατινάξει την πόρτα – όχι ακόμα. Όχι μέχρι να έβλεπαν τι θα γινόταν με την απειλή από κάτω.

Αλλά η απειλή δεν ήταν πια από κάτω. Οι πυροβολισμοί και η φασαρία ακούγονταν από πολύ κοντά – οι εισβολείς είχαν ανεβεί!

«Πώς στα βάθη του Σκοταδιού ανέβηκαν τόσο εύκολα;» γρύλισε ο Βόνεμιρ.

Ο Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ έκανε να βαδίσει προς τα εκεί απ'όπου ερχόταν ο σαματάς, αλλά ο Βόνεμιρ τον έπιασε από τον ώμο. «Όχι,» του είπε. «Κάτι δεν πάει καλά εδώ· είναι καταφανές. Καλύτερα να φύγουμε–»

«Να εγκαταλείψουμε τους αιχμαλώτους;» έκανε η Έρνελιθ. «Να υποχωρήσουμε μπροστά σε δέκα μόνο–;»

Η πόρτα της σάλας άνοιξε ξαφνικά και πυροβολισμοί ήρθαν από εκεί–

Η Έρνελιθ έσκυψε· όλοι απομακρύνθηκαν. Οι μισθοφόροι και οι Αγωνιστές του Βασιλείου επέστρεψαν τα πυρά, με πιστόλια και οπλολόγχες. Ύστερα, μια σχεδόν αόρατη παρουσία βρέθηκε ανάμεσά τους, γρυλίζοντας και μυρίζοντας γη και τρίχωμα θηρίου, χτυπώντας τους και τρομοκρατώντας τους· όπλα έπεφταν από χέρια, άνθρωποι παραπατούσαν. «Δαίμονας!» φώναξε κάποιος. «*Δαίμονας!*»

Και οι πυροβολισμοί των εισβολέων από την άλλη μεριά ολοένα και πλησιάζαν.

«Πάμε στο ελικόπτερο!» είπε ο Βόνεμιρ. «*Τώρα!* Δεν υπάρχει άλλος χρόνος.»

Η Έρνελιθ δεν διαφώνησε, αν και δεν καταλάβαινε – ούτε μπορούσε να χωνέψει – πώς η κατάσταση είχε εξελιχτεί έτσι.

Ευτυχώς γι'αυτούς, η σκάλα που ανέβαινε από τον τρίτο όροφο προς τον τέταρτο δεν αποτελούσε συνέχεια της σκάλας που ανέβαινε από τον δεύτερο προς τον τρίτο· γιατί, αν αποτελούσε, δεν θα μπορούσαν να τη φτάσουν χωρίς να συναντήσουν τους εισβολείς που κατακρεουργούσαν τους μαχητές τους. Και πάλι, έτσι όπως ήταν τώρα

η κατάσταση, μετά βίας τούς απέφυγαν· άκουγαν μια συμπλοκή να διεξάγεται μερικά δωμάτια παραδίπλα καθώς ανέβαιναν τη σκάλα.

Πέρασαν τον τέταρτο όροφο και έφτασαν στον πέμπτο όπου βρίσκονταν και τα διαμερίσματα της Κόμισσας. Η οροφή ήταν μετά τον έκτο όροφο, αλλά η Έρνελιθ σταμάτησε εδώ και είπε: «Θα πάρω και τον θείο μου μαζί μας. Δεν τον αφήνω.»

Ο Βόνεμιρ δεν έφερε αντίρρηση.

Πλησίασαν την πόρτα κοντά στα διαμερίσματα της Κόμισσας. Απέξω στέκονταν δύο φρουροί – δύο Αγωνιστές του Βασιλείου – που φαίνονταν ανήσυχoi.

Ο Σόνταλιρ τούς είπε: «Έχει γίνει εισβολή. Θα έρθετε μαζί μας τώρα.»

«Για τη δόξα του Βασιλείου!» αποκρίθηκε το ένα αγόρι.

Η Έρνελιθ άνοιξε την πόρτα και είδε τον θείο της καθισμένο μέσα, να καπνίζει ένα τσιγάρο. «Σήκω,» του είπε.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε εκείνος. «Τι είναι αυτή η φασαρία;»

Τον σημάδεψε με το πιστόλι της. «Σήκω!»

«Αφού μου το ζητάς τόσο ευγενικά...» Σηκώθηκε.

«Έλα έξω.»

Ο Έλβεντιρ την ακολούθησε και βρέθηκε ανάμεσα σ'εκείνη, τον Βόνεμιρ, την Ήλναϊθ, τον Σόνταλιρ, τον Κασλάριν, την Κορβίκα, και τους μαχητές που τους συνόδευαν. «Ολόκληρη παρέα...» παρατήρησε. «Πού πηγαίνουμε;»

«Θα το μάθεις σύντομα,» του απάντησε ο Βόνεμιρ.

Ανέβηκαν στον έκτο όροφο του παλατιού και, από εκεί, στην οροφή, όπου και είδαν τον βασιλικό πολεμογόρακα να τους περιμένει πετώντας μερικά μέτρα πάνω από την τaráτσα. Ο Βόνεμιρ έγνεψε με το χέρι του, και από το μεγάλο ελικόπτερο μια σκάλα έπεσε.

Η Έρνελιθ ανέβηκε πρώτη και, από τα παράθυρα του αεροσκάφους, αγνάντεψε τους μαχητές τους να έρχονται από τους δρόμους της πόλης και να φτάνουν στον κήπο του παλατιού, ήδη να τον διασχίζουν και να μπαίνουν στο κεντρικό οικοδόμημα. Οι εισβολείς – όποιοι κι αν ήταν, ό,τι δυνάμεις κι αν είχαν – αποκλείεται να μπορούσαν να αντιμετωπίσουν τόσους πολεμιστές. Ήταν καταδικασμένοι! Αλλά δεν της άρεσε που όλα τούτα ήταν, ουσιαστικά, αποφάσεις του Βόνεμιρ. *Εκείνη* έπρεπε να είχε σώσει το παλάτι και να είχε κρατήσει τους αιχμαλώτους *αιχμαλώτους*.

Από την άλλη, είχε την περιέργεια να μάθει ποιοι ήταν αυτοί οι εισβολείς, τώρα που αναμφίβολα θα τους έπιαναν. Ποιοι ήταν αυτοί οι δέκα σκοτοφαγωμένοι άνθρωποι που είχαν προκαλέσει τέτοια καταστροφή.

Μέσα σ'έναν διάδρομο γεμάτο πτώματα, ο Κάλνεντουρ αντίκρισε μια γνώριμη φιγούρα.

«Νέλδουρ ωλ 'Ενφερεκ,» είπε, κατεβάζοντας το πιστόλι και το σπαθί του (όχι το Φιλί της Έχιδνας, ένα από αυτά που είχε αρπάξει από τους νεκρούς· δεν το είχε χρησιμοποιήσει καθόλου το Φιλί: για κάποιο λόγο, δεν του έμοιαζε σωστό).

Ο Αρχικαλεστής μειδίασε, κατεβάζοντας κι εκείνος το πιστόλι του. «Πρίγκιπα... Το Πεπρωμένο αλάθητα μάς οδήγησε κοντά σου.»

«Δε φαίνεται να υπάρχει άλλη αντίσταση,» είπε η Ζιρίνα, πλάι στον Νέλδουρ. «Υποχώρησαν. Ή σκοτώθηκαν όλοι. Πώς καταφέρατε να μας βρείτε, Πρίγκιπά μου, και να φτάσετε ως εδώ;»

«Θα σας πούμε,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Πάμε κάπου όπου μπορούμε να μιλήσουμε πιο άνετα.»

Πήγαν στη Σάλα της Δύσης, όπου πιο πριν ο Νέλδουρ, η Ζιρίνα, και οι άλλοι ήταν αιχμάλωτοι.

Ο Κάλνεντουρ δεν νόμιζε ότι τώρα του χρειαζόταν άμεσα η Θορμάνκου και, λόγω της παύσης των εχθροπραξιών, ένιωθε την παρουσία της αποδυναμωμένη, σαν μέχρι στιγμής να *τρεφόταν* από τις συγκρούσεις και τους σκοτωμούς. Τον αηδίαζε αυτή η κατάσταση· δεν ήθελε να σκέφτεται πόσα ανήλικα αγόρια είχε αναγκαστεί να σκοτώσει με τη βοήθεια της Θορμάνκου.

Επικαλούμενος τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου (ο Πολλαπλός Βρόχος του Σιλίσβας δεν του ήταν απαραίτητος τώρα) έδωσε την Κυρά του Πολέμου από μέσα του με μια βουλητική ενέργεια και μόνο. Αισθάνθηκε τη φλογερή οργή της καθώς την είδε να απομακρύνεται από το σώμα του σαν να την αγκάλιαζε και ξαφνικά να την είχε σπρώξει πέρα. Μεταλλικά κομμάτια πανοπλίας τύλιξαν το γυμνό σώμα της, εμφανιζόμενα από το πουθενά. *Θα μετανιώσεις για το λάθος σου, Πρίγκιπα!* υποσχέθηκε η Θορμάνκου, και τα μαλλιά της, που ήταν φλόγες, καταβρόχθισαν το σώμα της προτού και η ίδια η φωτιά εξαφανιστεί.

Οι άλλοι, φυσικά, δεν είδαν τίποτα από αυτά· μόνο ο Κάλνεντουρ είδε την Κυρά του Πολέμου. Αλλά η Λουκία παρατήρησε αμέσως την

αλλαγή στην όψη του Γεώργιου και, κυρίως, στα μάτια του. Δεν στραφάλιζαν πλέον μ'εκείνη την παράξενη γυαλάδα που θύμιζε ατσάλι. Ήταν ξανά ο εαυτός του και μόνο. Η Λουκία τον γνώριζε πολύ καλά για να μη μπορεί να το καταλάβει αυτό.

«Πώς βρεθήκατε εδώ;» ρώτησε η Χάνκαθιρ τη Ζιρίνα, αλλά ήταν καταφανές πως η ερώτησή της απευθυνόταν και στους άλλους.

«Κατεβήκατε στη σήραγγα όταν ακούσατε φασαρία, έτσι δεν είναι;» έλεγε, συγχρόνως, ο Έλκερθιν στην Ακνάριθ'λι.

Κι εκείνη ήταν που απάντησε πρώτη: «Ναι· ακούσαμε κάποιους να μιλάνε και κατεβήκαμε. Αλλά δεν συναντήσαμε εσάς· συναντήσαμε μαχητές της Σφετερίστριας.» Και συνέχισε, ιστορώντας τους εν συντομία και τα υπόλοιπα.

Δεν είχε καλά-καλά τελειώσει – και η Χάνκαθιρ δεν είχε προλάβει να ρωτήσει πού ήταν ο Έλβεντιρ ωλ Ζαλτάρεμ, γιατί δεν τον έβλεπε πουθενά – όταν ένας από τους πιστούς του Ιουράσκε που φρουρούσαν έξω από τη σάλα μπήκε λέγοντας: «Κάποιοι έρχονται! Βήματα ακούγονται. Πολλά βήματα.»

Οι πάντες έπιασαν τα όπλα τους – όσοι, δηλαδή, δεν τα κρατούσαν ήδη. Ο Δεξής σύριξε, γαντζωμένος στον δεξή ώμο του Κάλνεντουρ· η Αριστερή φτεροκοπούσε κοντά στο πολύφωτο του ταβανιού. Ο Ακατάλυτος είχε πηδήσει πάνω στο τραπέζι, αλλά ήταν σιωπηλός.

«Κι άλλοι πολεμιστές της Σφετερίστριας,» είπε ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος. «Πού είναι οι δικοί μας τώρα, Πρίγκιπα; Γιατί δεν έχουν έρθει ακόμα από τις σήραγγες;»

«Δεν ξέρω...» Και φοβόταν ότι ίσως κάτι κακό να είχε συμβεί.

«Αν οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι αποφάσισαν να μας παίξουν παιχνίδι του Ιουράσκε επειδή τους–»

«Δεν έχουμε χρόνο για υποθέσεις. Πρέπει να φύγουμε αποδώ. Τώρα.»

«Δε θες πια να κρατήσεις το παλάτι;»

Ο Κάλνεντουρ τον αγνόησε, βαδίζοντας προς την πόρτα της σάλας. Η Λουκία και η Ζέρκιλιθ τον ακολούθησαν.

Η Χάνκαθιρ ρώτησε: «Πού είναι ο Έλβεντιρ ωλ Ζαλτάρεμ;»

«Τον πήρε η ανιψιά του,» αποκρίθηκε ο Ραμάλθιν. «Η Έρνελιθ. Δεν ξέρουμε πού τον πήγε.» Ακόμα δυσκολευόταν να στέκεται· η Λοτρίνθα τον βοηθούσε.

Ακολούθησαν όλοι τον Πρίγκιπα έξω από τη Σάλα της Δύσης, ενώ η Ζιρίνα ρωτούσε: «Τι εννοείτε για τους Σκοτεινούς Ακόλουθους; Συναντήσατε τους Σκοτεινούς Ακόλουθους;»

«Θα τα πούμε μετά αυτά,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ.

«Παραδοθείτε!» φώναξε κάποιος από το βάθος του διαδρόμου καθώς βασιλικοί μαχητές φαινόταν να συγκεντρώνονται εκεί, με οπλολόγχες υψωμένες.

Και τώρα ο Κάλνεντουρ δεν έβλεπε πουθενά τη Θορμάνκου. Ήταν επειδή η Κυρά του Πολέμου είχε δυσανεχθεί μαζί του, ή επειδή ακόμα δεν είχε αρχίσει αρκετό μακελειό για να τραβήξει την προσοχή της; Ούτως ή άλλως, όμως, αισθανόταν διστακτικός να την πάρει μέσα του ξανά και ν'αρχίσει να σκοτώνει παιδιά του Βασιλείου.

Οι Ανυπότακτοι και οι πιστοί του Ιουράσκε πυροβόλησαν τους βασιλικούς και η Ακνάριθ'λι έστειλε τον δαίμονά της καταπάνω τους, αναγκάζοντάς τους να μείνουν πίσω.

Η ομάδα του Πρίγκιπα έστριψε μέσα σ'έναν άλλο διάδρομο, και η Χάνκαθιρ είπε: «Θα φύγουμε από τα μυστικά περάσματα. Ελάτε αποδώ.» Και τώρα εκείνη πήγε μπροστά, οδηγώντας τους υπόλοιπους.

Όπου έβλεπαν μαχητές της Σφετερίστριας τούς πυροβολούσαν για να τους απομακρύνουν – και ο όροφος έμοιαζε πραγματικά να έχει γεμίσει από τέτοιους. «Ήρθαν από την πόλη,» είπε ο Έλκερθιν. «Σας το έλεγα ότι ήταν αδύνατον να κρατήσουμε μόνοι μας το παλάτι! Γιατί τώρα δεν κάνεις κάτι, Πρίγκιπα; Βαριέσαι, μα την οργή της Θορμάνκου;» γρύλισε.

«Η οργή της Θορμάνκου μ'έχει εγκαταλείψει,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Θα μας τρελάνεις,» μούγκρισε σαν θηρίο ο Θανατογέννητος. «Ήταν αυτοκτονικό τούτο το γαμημένο σχέδιο – απ'την αρχή!»

Πυροβολούσαν προς κάθε κατεύθυνση, καθώς διέσχιζαν τους διαδρόμους του τρίτου ορόφου, στοχεύοντας όποιον μαχητή της Σφετερίστριας έβλεπαν.

«Εδώ είναι η κρυφή είσοδος,» είπε σύντομα η Χάνκαθιρ· αλλά μπροστά τους τώρα αντίκριζαν μια ομάδα από μισθοφόρους και Αγωνιστές του Βασιλείου. Δίχως καθυστέρηση, δίχως δισταγμό, τους πυροβόλησαν και η Ακνάριθ'λι έστειλε ξανά τον δαίμονά της εναντίον τους. Πτώματα έπεσαν στο πάτωμα, επάνω σε άλλα πτώματα που ήταν ήδη εκεί από τις προηγούμενες συμπλοκές.

Ο Κάλνεντουρ ακόμα δεν έβλεπε τη Θορμάνκου πουθενά, αλλά έβλεπε τον Χάρλαεθ Βοκ. Το Ιερό Δέος τον παρατηρούσε... τον παρατηρούσε... Τι ζητούσε τώρα;

Η Χάνκαθιρ πλησίασε τον τοίχο και γύρισε μια πέτρα, ανοίγοντας μια κρυφή πόρτα. «Αποδώ!» είπε. «Αποδώ.»

Μπήκαν στη στριφτή σκάλα ξανά, ανάβοντας φακούς για να τη φωτίσουν. Η Κόμισσα των Σκιών μπήκε τελευταία, κλείνοντας πίσω της. Αλλά μετά πέρασε ανάμεσα από τους υπόλοιπους ώστε να βρεθεί μπροστά-μπροστά, εκεί όπου ήταν κι ο Κάλνεντουρ.

«Να υποθέσω ότι τώρα δεν ξέρεις τα κατατόπια, Πρίγκιπά μου;»

«Σωστή η υπόθεσή σου, νιρλίσα.»

«Τα έχεις ξεχάσει, δηλαδή; Έχεις ξεχάσει τα πάντα που γνώριζες όταν το Σκοτάδι ήταν μέσα σου;»

«Σχεδόν. Ή... όχι ακριβώς. Σαν παλιό όνειρο. Δεν είναι εύκολο να σ'το εξηγήσω.»

Προχωρούσαν καθώς μιλούσαν.

«Μπορούμε να βγούμε απ'το παλάτι μέσω τούτης της σκάλας;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ.

«Όχι. Δυστυχώς.»

«Τότε,» είπε ο Έλκερθιν, πίσω τους, έχοντας ακούσει τα λόγια τους, «η Λωράθλου μάς περιμένει όλους. Το παλάτι θάχει ήδη γεμίσει από τους μαχητές της άτριχης λύκαινας του Θρόνου.»

«Θα βγούμε κοντά στη σήραγγα που οδηγεί στα δάση,» είπε η Χάνκαθιρ.

«Θα τη φρουρούν.»

«Θα σκοτώσουμε τους φρουρούς. Εκτός αν έχεις καμιά καλύτερη ιδέα, Έλκερθιν...»

Ο Θανατογέννητος δεν μίλησε.

Μετά από λίγο, η Χάνκαθιρ κατάλαβε ότι είχαν φτάσει στο ισόγειο του παλατιού και άνοιξε ακόμα μια πόρτα. Ήταν η ίδια που είχε ανοίξει κι ο Κάλνεντουρ όταν το Παντοβόρο Σκότος βρισκόταν μέσα του. Βγήκαν στον διάδρομο και βάδισαν πάλι με τη Χάνκαθιρ να τους οδηγεί: εκείνη ήταν η καλύτερη δυνατή οδηγός μέσα στο Παλάτι των Σκιών τώρα. Δεν μπόρεσαν, όμως, να φτάσουν στη σήραγγα προτού συναντήσουν δύο ομάδες από βασιλικούς μαχητές. Ο Έλκερθιν είχε δίκιο: το μέρος ήταν γεμάτο από αυτούς.

Τους πυροβόλησαν, προσπαθώντας να τους διαλύσουν, και ο Κάλνεντουρ θα αισθανόταν ίσως δελεασμένος να πάρει πάλι κοντά του τη

Θορμάνκου... αν την έβλεπα κάπου. Μόνο τον Χάρλαεθ Βοκ έβλεπε, όμως. Και... τι ακριβώς του ζητούσε το Ιερό Δέος; Τι ήθελε από εκείνον;

Σύντομα, κι άλλοι μαχητές της Βασίλισσας συγκεντρώθηκαν γύρω τους. Τους είχαν τώρα παγιδέψει σ'έναν από τους διαδρόμους. Εχθροί βρίσκονταν από κάθε μεριά, από κάθε άνοιγμα. Δεν υπήρχε καμιά ανοιχτή έξοδος.

Μια σφαίρα είχε χτυπήσει τη Λουκία στον αριστερό μηρό, και η Υπερυδάτια πειρατίνα κούτσαινε. Ο Ακατάλυτος νιαούριζε ανήσυχਾ δίπλα της. Η οργανική στολή ενδυνάμωσης την εξαντλούσε· το μετάνιωνε που την είχε φορέσει.

Ο Θόρεντιν είχε τραυματιστεί στο αριστερό μπράτσο, από σφαίρα κι αυτός, αλλά εξακολουθούσε να χρησιμοποιεί την παλιά, γερή οπλολογία του, αγνοώντας τον πόνο.

Η φωνή της Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ ακούστηκε από το βάθος του διαδρόμου: «Παραδοθείτε! Είστε περικυκλωμένοι! Παραδοθείτε, αλλιώς ο Έλβεντιρ ωλ Ζαλτάρεμ θα πεθάνει!»

Ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος καταράστηκε κάτω απ'τη λαχανιασμένη ανάσα του, καθώς γι'ακόμα μια φορά άλλαζε γεμιστήρα στο πιστόλι του. «Εσείς έχετε όλες τις καλές ιδέες, νιρλίσα,» είπε. «Πώς στα βάθη του Σκοταδιού θα ξεμπλέξουμε απ'αυτό;»

Συγχρόνως, η Ακνάριθ'λι αισθανόταν κάτι να χτυπά το Άφατο Θηρίο των Δησμονημένων Λόφων, να το τρομοκρατεί, και να το στέλνει πίσω στο δαχτυλίδι της. Κάποιος άλλος μάγος είχε κάνει Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως. Η Ακνάριθ θα μπορούσε να τον αντιμετωπίσει, ίσως, αλλά η κατάσταση τής φαινόταν χαμένη ούτως ή άλλως...

Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν είπε: «Δεν έχουμε άλλη επιλογή...»

«Παραδοθείτε!» αντήχησε πάλι η φωνή της Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ από το βάθος.

«Τι εννοείς, μαμά;» είπε η Ζαφειρία. «Δε μπορούμε να παραδοθούμε!»

«Θα σκοτώσουν τον Έλβεντιρ—»

«Ας τον σκοτώσουν! Δε θα παραδοθούμε!»

«Θα μας σκοτώσουν όλους, Ζαφειρία· ή όσους χρειαστεί, προτού αιχμαλωτίσουν τους υπόλοιπους. Δεν έχουμε άλλη επιλογή.»

Ο Έλκερθιν λοξοκοίταξε τον Κάλνεντουρ σαν εκείνος να έφταιγε για όλα.

Και ο Κάλνεντουρ φοβόταν ότι, μάλλον, όντως εκείνος έφταιγε για όλα. Εκείνος τούς είχε οδηγήσει εδώ. Αν και υπό την επήρεια του Σκοταδιού. Αυτό όμως δεν αποτελούσε δικαιολογία. *Πρέπει τώρα να τους σώσω...*

Έβλεπε τον Χάρλαεθ Βοκ να τον κοιτάζει... να τον κοιτάζει...

«Η Κόμισσα έχει δίκιο,» είπε ο Πρίγκιπας. «Δεν έχουμε άλλη επιλογή, για την ώρα. Αλλά μην ξεχνάτε ότι ο στρατός μας έρχεται από τις σήραγγες.»

Ο Θανατογέννητος ρουθούνισε σαν να ήθελε να πει ότι πολύ το αμφέβαλλε αυτό το τελευταίο.

Κεφάλαιο 13

Ο Πρίγκιπας του Βασιλείου

Tους πήγαν στη Μεγάλη Αίθουσα του Παλατιού των Σκιών, περιτριγυρισμένους από μαχητές της Βασίλισσας, ενώ τους είχαν πάρει τα όπλα. Τον δασογέρακα του Βέρδα-λιρ'χοκ δεν είχαν προλάβει να τον πιάσουν· ύστερα από μια φωνή του μάγου, το άγριο πτηνό είχε πετάξει πάνω απ'τα κεφάλια τους και είχε βγει από ένα παράθυρο. Ο Ακατάλυτος είχε εξαφανιστεί. Ο Δεξής και η Αριστερή σύριζαν και χτυπούσαν τις φτερούγες τους και, τελικά, είχαν μείνει επάνω στους ώμους του Κάλνεντουρ. Οι βασιλικοί δεν τους είχαν θεωρήσει τόσο επικίνδυνους ώστε οπωσδήποτε να τους πιάσουν.

«Ελπίζω νάχεις κάποιο σχέδιο κατά νου, Καπετάνιε μου...» ψιθύρισε η Λουκία στον Κάλνεντουρ, μιλώντας στην Κοινή Υπερυδάτια, ενώ κούτσαινε πλάι του, τραυματισμένη στον μηρό, κι αισθανόταν την οργανική στολή σαν βάρος επάνω της.

«Δεν είμαι σίγουρος ακόμα.»

«Γαμώτο...»

Ο Κάλνεντουρ έβλεπε τον Χάρλαεθ Βοκ· τον έβλεπε να τον παρατηρεί – μια κουκουλοφόρος μορφή με αστραφτερή, αιχμηρή κορόνα πίσω από τους Αγωνιστές του Βασιλείου. Τι ζητούσε το Ιερό Δέος; Μπορούσε κάπως να τον βοηθήσει τώρα; Τον έκρινε, ή τον προκαλούσε;

«Όλοι οι προδότες συγκεντρωμένοι σ'ένα μέρος!» είπε ο Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν, τον οποίο ο Κάλνεντουρ δεν αναγνώριζε, αλλά τον αναγνώριζε η Χάνκαθιρ και άλλοι. «Η Κόμισσα των Σκιών... ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος... η Σιράλια'χοκ ωλ *Κίριβεμ* – κακό στίγμα για τον οίκο της... και όλοι οι υπόλοιποι που ήδη φιλοξενούσαμε.»

«Πού είναι ο Έλβεντιρ, καθάρματα;» φώναξε η Χάνκαθιρ.

«Μη φοβάσαι, *Κόμισσα*, ο Έλβεντιρ ωλ Ζαλτάρεμ είναι σε ασφαλές μέρος. Δεν πρόκειται να πάει πουθενά.

»Τώρα, είμαι πραγματικά περίεργος να μάθω πώς εισβάλατε στο παλάτι και πώς καταφέρατε να ανεβείτε ως τον τρίτο όροφο...»

Ο Κάλνεντουρ έβλεπε τον Χάρλαεθ Βοκ να τον παρατηρεί... να τον παρατηρεί... πίσω από τους Αγωνιστές του Βασιλείου που τους περιτριγύριζαν. Δεν ήταν μόνο ένας Χάρλαεθ Βοκ· ήταν πολλοί Χάρλαεθ Βοκ – πολλές κουκουλοφόρες μορφές με αστραφτερές, αιχμηρές κορόνες – σαν να είχε πολλαπλασιάσει τον εαυτό του το Ιερό Δέος. Σαν να προσπαθούσε να κάνει τον εαυτό του ολόκληρο στρατό.

Τι ζητά από εμένα;

Ο Θανατογέννητος απάντησε στον Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν: «Δεν ήταν δύσκολο, τόσο άχρηστοι μαλάκες που είναι οι μαχητές σας, άτριχε λύκε της Σφετερίστριας.»

Η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ έκανε να υψώσει το χέρι της και να προστάξει να ξυλοκοπήσουν τον Έλκερθιν, αλλά ο Βόνεμιρ την πρόλαβε βάζοντας το δικό του χέρι στον ώμο της. «Μη δοκιμάζετε την υπομονή μου,» προειδοποίησε τον Θανατογέννητο και τους υπόλοιπους. «Θα μου πείτε πώς εισβάλατε στο παλάτι και πώς φτάσατε ως τον τρίτο όροφο ακόμα κι αν χρειαστεί να γδάρω το πετσί σας κομμάτι-κομμάτι.»

Η Ήλναϊθ ωλ Νόβιεκ ρώτησε ξαφνικά: «Ποιος είναι αυτός ο άνθρωπος με τα φτερωτά ερπετά στους ώμους;»

Ο Κάλνεντουρ δεν την αναγνώριζε, φυσικά· δεν ήξερε ποια ήταν. Και τώρα η παρουσία της δεν τον ενδιέφερε και τόσο. Ο Χάρλαεθ Βοκ στεκόταν πίσω από τους Αγωνιστές του Βασιλείου και τον παρατηρούσε... τον παρατηρούσε... ολόκληρη μεραρχία από Χάρλαεθ Βοκ... πίσω από τους Αγωνιστές του Βασιλείου... μόνο πίσω από τους Αγωνιστές του Βασιλείου – όχι πίσω από τους μισθοφόρους, όχι πίσω από αυτό τον άνθρωπο της Βασίλισσας που μιλούσε και απειλούσε την Κόμισσα και τον Θανατογέννητο. Μόνο πίσω από τους Αγωνιστές του Βασιλείου.

Ο Βόνεμιρ στράφηκε στην Ήλναϊθ, συνοφρυωμένος.

Εκείνη τού είπε: «Ίσως να είναι κάποιος που ψάχνουμε, Άρχοντά μου. Κάποιος από την υπόθεση στην *Κέλμενκωθ*.»

«Εννοείς την υπόθεση με τους κρεμασμένους;»

«Ναι.»

Ο Βόνεμιρ στράφηκε στον Κάλνεντουρ τώρα. «Ποιος είσαι;»

Ο Κάλνεντουρ είχε καταλάβει τι του ζητούσε ο Χάρλαεθ Βοκ. Είχε καταλάβει. Ναι, το Ιερό Δέος στεκόταν πίσω από κάθε Αγωνιστή του Βασιλείου. Η εκπαίδευσή τους ήταν τέτοια που το Ιερό Δέος βρισκόταν κοντά στην ψυχή τους. Ο Κάλνεντουρ θεωρούσε απάνθρωπο αυτό

που τα καθάρματα της Σφετερίστριας είχαν κάνει στα αγόρια· όμως τώρα μπορούσε να του φανεί χρήσιμο.

Ο Χάρλαεθ Βοκ στέκεται πίσω από κάθε Αγωνιστή του Βασιλείου.

«Εσύ ποιος είσαι;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ τον Βόνεμιρ.

«Αυτός που σου κάνει ερωτήσεις και περιμένει ν'απαντήσεις.»

Ο Δεξής και η Αριστερή σύριξαν άγρια από τους ώμους του Κάλνεντουρ. «Ποιος νομίζεις ότι είμαι; Δε φαίνεσαι τόσο μικρός ώστε να μη με ξέρεις.»

Ο Βόνεμιρ τον παρατήρησε προσεχτικά από την απόσταση που τους χώριζε, τον παρατήρησε στενεύοντας τα μάτια, εκεί όπου ο Κάλνεντουρ στεκόταν, ανάμεσα στην Κόμισσα των Σκιών, τη Λουκία, τον Θανατογέννητο, και τη Ζέρκιλιθ.

Πυροβολισμοί αντήχησαν ξαφνικά, και κραυγές, μέσα από το παλάτι και από τον κήπο του παλατιού.

«Οι μαχητές μας!» ψιθύρισε η Χάνκαθιρ έντονα.

Ο Βόνεμιρ, η Έρνελιθ, ο Σόνταλιρ, η Ήλναϊθ, ο Κασλάριν, και η Κορβίκα ξαφνιαστήκαν. «Τι ειν' αυτή η φασαρία;» φώναξε η Έρνελιθ. «*Τι είναι αυτή η φασαρία;*» Αλλά οι μαχητές μέσα στη Μεγάλη Αίθουσα έμοιαζαν το ίδιο ξαφνιασμένοι μ'εκείνη.

Ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος άρχισε να γελά δυνατά, εσκεμμένα ίσως, και το γέλιο του ηχούσε σαν αλύχτημα λύκου πάνω από τους πυροβολισμούς και τις κραυγές.

Ο Βόνεμιρ έχασε την ψυχραιμία του· δείχνοντας τον Θανατογέννητο, φώναξε: «Κάντε αυτό τον σκοτοφαγωμένο παράνομο *ΝΑ ΣΚΑΣΕΙ!*»

Ένας μισθοφόρος ύψωσε την πίσω μεριά της οπλολόγης του και την έστρεψε εναντίον του Έλκερθιν, για να τον χτυπήσει κατακέφαλα. Αλλά εκείνος, αν και αφοπλισμένος, δεν ήταν δεμένος – δεν τους είχαν δέσει προτού τους φέρουν στη Μεγάλη Αίθουσα – και ήταν άγριος σαν γιγαντόλυκος των Χαρνώθιων δασών. Άρπαξε την οπλολόγη και τη γύρισε, παίρνοντάς την από τα χέρια του μισθοφόρου και, συγχρόνως, κλοτσώντας τον στην κοιλιά και σωριάζοντάς τον στο πάτωμα. Φωνάζοντας: «Έλα *ΕΣΥ* να με κάνεις να σκάσω, γαμημένο σκυλί της άτριχης λύκαινας του Θρόνου!»

Ο Βόνεμιρ έβγαλε το πιστόλι του–

Ο Κάλνεντουρ κάλεσε στην ψυχή του το Ιερό Δέος· το τράβηξε μέσα του σαν αέρινο, ψυχρό ατσάλι, έγινε στη στιγμή ένα με την παγερή παρουσία του – και *κατάλαβε*. Κατάλαβε ποιος ήταν ο Δρόμος της

Εξουσίας που είχαν ακολουθήσει οι πρώτοι βασιλείς της Χάρνωθ. Δεν ήταν κάτι που μπορούσε να περιγραφεί με λόγια, δεν ήταν κάποιο συγκεκριμένο σχέδιο, δεν ήταν καν κάποιο γενικό σχέδιο. Ήταν μια *αίσθηση*. Ήταν το να ξέρεις τι πρέπει να κάνεις ακριβώς εκείνη τη στιγμή που πραγματικά *πρέπει* να το κάνεις.

Ο Κάλνεντουρ έκανε ένα βήμα μπροστά από τους συντρόφους του, ξεχωρίζοντας μέσα από το πλήθος τους, και ύψωσε το χέρι του χαιρετώντας με τον χαιρετισμό της δύναμης: η γροθιά κλειστή αλλά τα δύο μεσαία δάχτυλα τεντωμένα, κολλητά.

Φώναξε: «Παιδιά του Βασιλείου! Το Ιερό Δέος σάς κοιτάζει! *Σας κοιτάζει!* Αγωνίζεστε για τη δόξα του Βασιλείου! Εγώ *είμαι* το Βασίλειο! Είμαι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, ο μοναδικός δικαιωματικός κάτοχος του Θρόνου της Χάρνωθ! *ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ!* Παιδιά του Βασιλείου, το Ιερό Δέος σάς κοιτάζει!»

Κι ενώ μιλούσε όλοι είχαν *παγώσει*. Αισθάνονταν μια τρομερή, ανεξήγητη *αύρα* να εκπέμπεται από την παρουσία του. Νόμιζαν πως ένα αστραφτερό στέμμα ήταν επάνω στο κεφάλι του – ένα στέμμα από αιχμηρές λεπίδες. Δυσκολεύονταν να τον κοιτάξουν ευθέως. Ένιωθαν την παρόρμηση να γονατίσουν μπροστά του· μετά δυσκολίας αντιστέκονταν.

Ο Κάλνεντουρ κατέβασε το χέρι του και έδειξε τον Βόνεμιρ, την Έρνελιθ, και τους άλλους γύρω τους. «Συλλάβετε τους προδότες! Το Ιερό Δέος σάς κοιτάζει! *Για τη δόξα του Βασιλείου!*»

Οι Αγωνιστές στράφηκαν αμέσως σ'αυτούς που έδειχνε ο Κάλνεντουρ και τους ζύγωσαν, περιτριγυρίζοντάς τους, με τις οπλολόγχες σηκωμένες, να τους σημαδεύουν με τις κάννες.

«Τι στο Σκοτάδι *κάνετε!*» κραύγασε ο Βόνεμιρ.

Ο Σόνταλιρ φώναξε: «Μην τον ακούτε, παιδιά του Βασιλείου! *ΑΥΤΟΣ* είναι ο προδότης!» Έδειξε τον Κάλνεντουρ με το ξίφος του. «*ΣΚΟΤΩΣΤΕ ΤΟΝ ΠΡΟΔΟΤΗ – για τη δόξα του Βασιλείου!*»

Τρεις Αγωνιστές όρμησαν καταπάνω στον Σόνταλιρ, κάνοντας να τον χτυπήσουν με την πίσω μεριά των οπλολογχών τους. Εκείνος απέκρουσε επιδέξια τα όπλα τους με το σπαθί του καθώς πεταγόταν όπισθεν. «Δεν ξέρετε ποιος είμαι;» φώναξε. «Δεν *ξέρετε ποιος είμαι;*»

«Ρίξε το σπαθί κάτω, αλλιώς θα σε πυροβολήσουμε!» τον απείλησε ένας Αγωνιστής, ενώ η Έρνελιθ ούρλιαζε προστάζοντας τους μισθοφόρους: «Σκοτώστε τους! Σκοτώστε τους όλους!»

Αλλά οι μισθοφόροι δεν πρόλαβαν ούτε να κουνηθούν· οι Αγωνιστές του Βασιλείου τούς χτύπησαν με λεπίδες και με σφαίρες, και η Ακνάριθ'λι έστειλε το Άφατο Θηρίο των Λησμονημένων Λόφων εναντίον τους, έτοιμη να αντιμετωπίσει κάποια πιθανή προσπάθεια εκδίωξης ξανά (αν και δεν ήξερε αν όντως βρισκόταν κάποιος εχθρικός μάγος εδώ κοντά). Συγχρόνως, ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος κλοτσούσε στο κεφάλι τον πεσμένο μισθοφόρο που είχε προσπαθήσει να τον χτυπήσει και ύψωνε την οπλολόγη του πυροβολώντας. Η Ζαφειρία, ο Θόρεντιν, ο Νέλδουρ, και οι υπόλοιποι επίσης επιτίθονταν στους μισθοφόρους, προσπαθώντας να αρπάξουν τα όπλα τους ή βγάζοντας δικά τους όπλα τα οποία είχαν κρυμμένα επάνω τους και οι βασιλικοί δεν είχαν προλάβει να τους τα πάρουν.

Ο Κάλνεντουρ τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας και βάδισε προς τον Βόνεμιρ που, μαζί με την Έρνελιθ, τον Σόνταλιρ, την Ήλναϊθ, τον Κασλάριν, και την Κορβίκα, ήταν παγιδευμένος ανάμεσα σε Αγωνιστές που τους σημάδευαν με οπλολόγχες.

«Σε ξαναρωτάω,» είπε ο Κάλνεντουρ, δείχνοντάς τον με το λεπίδι του, «ποιος είσαι; Ή απαντάς τώρα ή πεθαίνεις.»

«Δε μπορεί να είσαι ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ!» γρύλισε ο Βόνεμιρ. «Δεν μπορεί!»

«Με αναγνωρίζεις, όμως. Δες με καλά! Με αναγνωρίζεις. Τώρα – πες μου ποιος είσαι, ή πέθανε.» Ο Δεξής και η Αριστερή φτεροκοπούσαν γύρω του, συρίζοντας άγρια.

Ο Βόνεμιρ μετά δυσκολίας τον κοίταζε· είχε διαρκώς την εντύπωση ότι αυτός ο καταραμένος είχε ένα αστραφτερό στέμμα στο κεφάλι το οποίο τον τύφλωνε. Τι διάολος του Ιουράσκε ήταν; Κάποιου είδους μάγος; Τι είχε κάνει;... Αν και βαθιά μέσα του νόμιζε ότι γνώριζε την απάντηση: τη γνώριζε μα δεν μπορούσε να τη συνειδητοποιήσει.

«Ποιος είσαι;» ρώτησε ξανά ο Κάλνεντουρ.

«Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν. Και μη νομίζεις ότι η ανταρσία σου θα κρατήσει για πολύ, προδότη!»

«Δεν είμαι προδότης. Ήρθα για να πάρω πίσω τον Θρόνο της Χάρνωθ από τη δολοφονική σφετερίστρια που τον έκλεψε.

»Είχες τη διοίκηση εδώ πέρα, έτσι δεν είναι;»

«Κι αν την είχα;»

«Πρόσταξε τους μαχητές σου να κατεβάσουν τα όπλα τους και κανείς δεν θα πεθάνει. Πρόσταξε όλους τους μαχητές σου, παντού στην πόλη, να κατεβάσουν τα όπλα τους.»

«Αλλιώς;»

«Θα πεθάνεις πρώτος.» Το Φιλί της Έχιδνας εξακολουθούσε να είναι στραμμένο προς τον Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν.

Ο Βόνεμιρ κατέβασε το βλέμμα του για λίγο, μη μπορώντας άλλο να κοιτάζει την παρουσία του Κάλνεντουρ που του φάνταζε αστραφτερή, αν και καταλάβαινε ότι κάποιου είδους παραίσηση – οφθαλμαπάτη – πρέπει να ήταν αυτό.

Μετά, ύψωσε πάλι το βλέμμα του, και τη φωνή του: «Κατεβάστε τα όπλα σας! Κατεβάστε τα όπλα σας – σας προστάζω! Παραδοθείτε!»

Ο Κάλνεντουρ πρόσθεσε στα λόγια του Βόνεμιρ: «Κανείς σας δεν θα σκοτωθεί! Κανείς σας δεν θα τιμωρηθεί! Η αιματοχυσία τελειώνει *εδώ και τώρα!*»

Κι έτσι η συμπλοκή μέσα στη Μεγάλη Αίθουσα του Παλατιού των Σκιών έληξε.

Οι υπόλοιπες συμπλοκές – αυτές που διεξάγονταν μέσα στο παλάτι, στον κήπο του, και γύρω από τον κήπο του – δεν είχαν λήξει ακόμα. Όμως δεν άργησαν να λήξουν καθώς ο Κάλνεντουρ βάδιζε και, ακόμα έχοντας τον Χάρλαεθ Βοκ μέσα του, πρόσταζε τους Αγωνιστές του Βασιλείου να πάψουν να μάχονται. Συγχρόνως, ο Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν, υπό την απειλή όπλων, πρόσταζε τους μισθοφόρους της Βασίλισσας επίσης να πάψουν να μάχονται και η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν φώναζε στους πολεμιστές της ότι όλα είχαν τελειώσει, το Παλάτι των Σκιών και η πόλη ήταν ξανά δικά τους (και ήλπιζε, από μέσα της, αυτό να ήταν όντως αλήθεια).

Οι πάντες έβλεπαν τη μορφή του Κάλνεντουρ να ξεχωρίζει πολύ έντονα σε σχέση με το περιβάλλον του, σχεδόν σαν να υπήρχε κάποιου είδους μυστηριακός φωτισμός γύρω του, και στο κεφάλι του νόμιζαν ότι στραφτάλιζε κάτι που θύμιζε στέμμα, αν και καταλάβαιναν πως δεν φορούσε κανένα στέμμα. Η παρουσία του τους έφερνε αμέσως στο μυαλό βασιλιά, και τους προκαλούσε δέος. Ορισμένοι άρχισαν να συνειδητοποιούν ότι αυτό δεν μπορεί παρά να ήταν το Ιερό Δέος, ο ίδιος ο Χάρλαεθ Βοκ. Ο Χάρλαεθ Βοκ ήταν στο πλευρό τούτου του άντρα, όποιος κι αν ήταν.

Και μετά, όσοι δεν τον γνώριζαν, έμαθαν ποιος ήταν. Γιατί φώναξε: «Είμαι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ! Είμαι ο μόνος δικαιωματικός κάτοχος του Θρόνου της Χάρνωθ! Είμαι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ!» Ξανά και ξανά, μέχρι που όλοι τον είχαν ακούσει, καθώς βάδιζε μέσα

στους διαδρόμους του Παλατιού των Σκιών και, μετά, στον κήπο του και, μετά, έξω από τον κήπο.

Κανείς δεν αμφισβήτησε τα λόγια του, όχι μόνο με λέξεις, αλλά ούτε και με σκέψεις. Το *ήξεραν* πως έλεγε την αλήθεια. Κάπως, το *ήξεραν*. Αλλά, παρά την παρουσία του Χάρλαεθ Βοκ μέσα του, δεν ήταν όλοι πρόθυμοι να παραδεχτούν ότι ήταν όντως ο μόνος δικαιωματικός κάτοχος του Θρόνου της Χάρνωθ. Εξακολουθούσαν να είναι άνθρωποι της Βασίλισσας. Τρομοκρατημένοι από αυτό που συνέβαινε, έφυγαν από την Όσβελακ με τους δύο βασιλικούς πολεμογέρακες, με αερώ-νυχες, με οχήματα, με άλογα, με γιγαντόλुकους, κατευθυνόμενοι προς τα ανατολικά, προς τη Βορσίραθ.

Ο Κάλνεντουρ κράτησε την υπόσχεση που είχε δώσει στους μισθοφόρους της Βασίλισσας· δεν σκότωσε κανέναν από αυτούς που έμειναν στην πόλη, δεν αιχμαλώτισε κανέναν, δεν τιμώρησε κανέναν. Φρόντισε μόνο να τους πάρουν τα όπλα – προς το παρόν. Στους Αγωνιστές του Βασιλείου δεν χρειαζόταν να δώσει καμία υπόσχεση· φαίνονταν πρόθυμοι να τον ακολουθήσουν ως τον θάνατο. Πράγμα που τον τρόμαζε, γιατί έδειχνε πόσο απάνθρωπη ήταν η «εκπαίδευση» αυτών των παιδιών. Η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν είχε βάλει τους ανθρώπους της να αλλοιώσουν το μυαλό τους. Κι έτσι όπως είχε διαμορφωθεί η σκέψη τους, εύκολα επηρεάζονταν από την παρουσία του Χάρλαεθ Βοκ.

Ο Κάλνεντουρ, όμως, αισθανόταν αυτή την παρουσία σαν βάρος επάνω του και, συγχρόνως, σαν αλλοίωση της δικής του ψυχής και σκέψης. Καταλάβαινε ότι, αν συνέχιζε για πολύ να είναι ένα με το Ιερό Δέος, μετά δεν θα μπορούσε να το αποτινάξει. Θα έχανε κάθε ανθρώπινο συναίσθημα· θα γινόταν μια ψυχρή, εξουσιαστική μορφή: ένας παγερός βασιληάς. Αλλά τέτοιος δεν ήταν ο σκοπός του. Ο σκοπός του δεν ήταν γενικά να καθίσει στον Θρόνο της Χάρνωθ· δεν είχε έρθει στη Μοργκιάνη γι' αυτό. Είχε έρθει για να βρει τη χαμένη μνήμη του. Εδώ, στην Όσβελακ, απλά είχε οδηγηθεί από τις περιστάσεις. Και τώρα εκείνο που ήθελε να κάνει περισσότερο ήταν να συναντήσει τον γιο του, τον Ασλάνουρ, που ήταν με τους Ανυπότακτους του Θανατογέννητου και ο Έλκερθιν τον είχε ονομάσει Άρκαλβιρ.

Αυτό, όμως, δεν μπορούσε να γίνει αμέσως. Ο Ασλάνουρ δεν ήταν στην Όσβελακ, και κάποια άλλα πράγματα έπρεπε πρώτα να τακτοποιηθούν εδώ.

Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν πρόσταξε τους μαχητές της να ασφαλίσουν την πόλη όσο καλύτερα μπορούσαν και να επιδιορθώσουν τις κατεστραμμένες πύλες. Τον Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν, την Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ, την Ήλναϊθ ωλ Νόβιεκ, τον Κασλάριν ωλ Ένφερεκ, τον Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ, και την Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ τούς έβαλαν σε μια αίθουσα του παλατιού, υπό φρουρήση, προς το παρόν. (Τον μάγο Αρθάκιν'μορ και τη μάγισσα Τίρκουάζι'χοκ δεν τους βρήκαν· οι δυο τους είχαν φύγει από την Όσβελακ μόλις είδαν ότι η κατάσταση στρεφόταν εναντίον των δυνάμεων της Βασίλισσας. Το ίδιο και η Χαρούμενη Ριλάθιρ, η νοοχορευτρια. Κατευθύνονταν τώρα προς Βορσίραθ.) Τον Έλβεντιρ ωλ Ζαλτάρεμ τον συνάντησαν σ'ένα δωμάτιο του ισογείου του παλατιού, φρουρούμενο από τρεις Αγωνιστές του Βασιλείου οι οποίοι αμέσως τον ελευθέρωσαν κατόπιν διαταγής του Κάλνεντουρ.

Τώρα, στη Μεγάλη Αίθουσα του Παλατιού των Σκιών, αφού είχαν απομακρυνθεί τα πτώματα και τα θραύσματα, συγκεντρώθηκαν ο Κάλνεντουρ, η Χάνκαθιρ, και οι υπόλοιποι. Από το σύνολό τους είχαν σκοτωθεί μόνο τέσσερις από τους πιστούς του Ιουράσκε, αν και όλοι είχαν τραυματιστεί· οι περισσότεροι, όμως, ελαφρά: μπορούσαν ακόμα να στέκονται αν ήθελαν.

Μαζί τους στη Μεγάλη Αίθουσα ήταν ο Βέλερντιν, ο σύζυγος της Κόμισσας· ο Έρανκουρ, ο Στρατηγός της Όσβελακ, ο Γίγαντας των Δασών· και ο Ριλάθιρ, ο σύζυγος της Αρκάλθα, της αδελφής της Κόμισσας. Είχαν έρθει με τους μαχητές της Όσβελακ, φυσικά.

Και τώρα η Χάνκαθιρ το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να τους ρωτήσει πώς έφτασαν εδώ. Τους οδήγησαν οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι, όπως είχαν υποσχεθεί;

«Σκοτεινοί Ακόλουθοι ήταν, λοιπόν...» είπε ο Έρανκουρ.

«Τι άλλο θα μπορούσαν να ήταν;»

«Κάνατε συμφωνία μαζί τους;» ρώτησε ο Βέλερντιν. «Πότε;»

«Δεν ήταν ακριβώς συμφωνία...» Η Χάνκαθιρ έστρεψε το βλέμμα της στον Κάλνεντουρ, που πλέον η μορφή του δεν της έμοιαζε να στραφταλίζει, ούτε της προσξενούσε εκείνο το παράξενο δέος που της έφερνε στο μυαλό τον Χάρλαεθ Βοκ.

Ο Κάλνεντουρ είχε διώξει από μέσα του τον Χάρλαεθ Βοκ. Χρησιμοποιώντας τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου, τον είχε απομακρύνει. Είχε αισθανθεί την παγερή οργή του Ιερού Δέους, αλλά δεν είχε λυγίσει. Το είχε αποτινάξει εδώ και κάποια ώρα. Και τίποτα δεν είχε

αλλάξει· οι Αγωνιστές του Βασιλείου εξακολουθούσαν να τον βλέπουν ως δικαιωματικό Βασιλιά της Χάρνωθ. Κάτι είχε μεταβληθεί μόνιμα εντός τους. Ή, τουλάχιστον, αρκετά μόνιμα για να είναι, για την ώρα, σταθερό. Στο μέλλον... Στο μέλλον, ο Κάλνεντουρ δεν θα ήθελε να βάζει παιδιά να μάχονται για εκείνον χωρίς πληρωμή, σαν δούλοι. Ήταν απάνθρωπο.

Είπε τώρα στον Έρανκουρ, τον Βέλερντιν, και τον Ριλάθιρ: «Είχαν έρθει οικειοθελώς στο πλευρό μου.»

Τον κοίταξαν προς στιγμή σαν να μην καταλάβαιναν.

«Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι,» εξήγησε εκείνος. «Είχαν έρθει οικειοθελώς στο πλευρό μου. Είχα πάρει μέσα μου το Παντοβόρο Σκότος – όπως τον Σερτίνγκε στα δάση, όταν σας οδηγούσα αποφεύγοντας τους μαχητές της Βασίλισσας. Τώρα πλέον, το Σκοτάδι δεν είναι μαζί μου, και ούτε οι Ακόλουθοί του. Και φοβόμασταν ότι ίσως να μην εκπλήρωναν την υπόσχεσή τους: ίσως να μη σας οδηγούσαν μέσα από τις σήραγγες ώστε να μας βοηθήσετε...»

«Μας οδήγησαν,» είπε ο Βέλερντιν. «Μας συνάντησαν οι δύο γυναίκες που είχες πει: η Ναλτάφιρ και η Ρουμπίνη. Τις βρήκαμε να μας περιμένουν στο πέραςμα που βγάζει στο Πλάι της Όχθης, προτού φτάσουμε στο τέλος του. Στην αρχή του, ουσιαστικά. Μας έδειξαν σήραγγες που δεν φανταζόμουν ότι υπήρχαν.» Και κοίταξε τη Χάνκαθιρ.

«Ούτε εγώ γνώριζα για την ύπαρξή τους. Ούτε κανένας Νασόλντουν ποτέ, νομίζω.»

«Συναντήσαμε κι άλλους Σκοτεινούς Ακόλουθους εκεί κάτω,» συνέχισε ο Βέλερντιν, «και χωριστήκαμε ώστε να βγούμε στην επιφάνεια από διαφορετικές μεριές. Εγώ βγήκα μέσα στο παλάτι, ο Ριλάθιρ και ο Έρανκουρ έξω από τον κήπο, όχι και πολύ μακριά· τα δύο τρίτα του στρατού μας ακολούθησαν αυτούς, το ένα τρίτο εμένα. Μετά βίας μπορούσαμε να συνεννοηθούμε μέσα σ'αυτές τις σήραγγες· σίγουρα δεν είναι φτιαγμένες για τόσο μεγάλα πλήθη. Οι μαχητές μας, όμως, έδειξαν ψυχραιμία και θάρρος – δεν περίμενα, ούτως ή άλλως, τίποτα λιγότερο από αυτούς. Και η νίκη, τελικά, ήταν ευκολότερη απ'ό,τι όλοι μας υπολογίζαμε. Χάρη στον Πρίγκιπα...» Έριξε ακόμα ένα βλέμμα στον Κάλνεντουρ, αλλά μετά στράφηκε πάλι στη σύζυγό του. «Χάνκαθιρ, εκεί κάτω συνάντησα τον Άνφιρ, τον αδελφό σου. Αλλά αρνήθηκε να μου απαντήσει πώς κατέληξε σ'αυτά τα σκοτάδια· δεν μου είπε παρά μόνο μερικές κουβέντες, τα πιο απαραίτητα, και μετά

εξαφανίστηκε. Ούτε αυτός ούτε οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι ανέβηκαν στην επιφάνεια μαζί μας.»

«Ο Άνφιρ,» είπε η Χάνκαθιρ με βαριά φωνή, «είναι ένας από τους Σκοτεινούς Ακόλουθους τώρα.»

«Τι; Δε μπορεί να σοβαρολογείς...»

«Σοβαρολογώ. Και δε νομίζω ότι υπάρχει επιστροφή γι' αυτόν. Δυστυχώς.» Κοίταξε τη Ζαφειρία. «Η κόρη μας τον συνάντησε πρώτη και μίλησε μαζί του και με τους άλλους Ακόλουθους.»

Το βλέμμα του Βέλερντιν στράφηκε στη Ζαφειρία.

«Θα σου εξηγήσω αργότερα, μπαμπά,» είπε εκείνη, δείχνοντας κουρασμένη. Πριν από λίγο είχε βγάλει τελικά την οργανική στολή ενδυνάμωσης, κι αισθανόταν να την έχει εξουθενώσει.

«Όλ' αυτά μοιάζουν τελείως τρελά...» είπε ο Βέλερντιν στη Χάνκαθιρ.

«Το ξέρω.»

«Εσείς πώς φτάσατε στο παλάτι; Πώς συναντηθήκατε με τους Σκοτεινούς Ακόλουθους;»

«Αυτά,» του απάντησε ο Κάλνεντουρ, «θα σου ακουστούν ακόμα πιο τρελά.» Και του τα διηγήθηκε ο ίδιος.

Ο Βόνεμιρ κοίταζε τους φρουρούς στην περιφέρεια της αίθουσας – τους Αγωνιστές του Βασιλείου – και αναρωτιόταν πώς ήταν δυνατόν να είχε συμβεί ό,τι είχε συμβεί. Πώς ήταν δυνατόν να είχαν, τόσο απότομα και τόσο φανατικά, πάει με το μέρος του ανθρώπου που ισχυριζόταν πως ήταν ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ – που, μάλλον, ήταν ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ· ποιος άλλος να ήταν;

Και τι είδους κόλπο είχε κάνει; Αυτό το κόλπο του – αυτή η... παραίτηση, οφθαλμαπάτη – ό,τι κι αν ήταν – φαινόταν να είχε πολύ μεγαλύτερη επίδραση επάνω στους Αγωνιστές του Βασιλείου απ' ό,τι στους άλλους. Ο Βόνεμιρ αισθανόταν να τρέμει και μόνο που θυμόταν εκείνη την αστραφτερή μορφή. Ήταν... ήταν... Θα μπορούσε έτσι να φανταστεί μονάχα το Ιερό Δέος, τον ίδιο τον Χάρλαεθ Βοκ. Αλλά... αποκλείεται, φυσικά... όχι, *αποκλείεται*... Τι έπρεπε να υποθέσει τώρα κανείς; Ότι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ ήταν και *ιερέας*;

Ο Βόνεμιρ καθόταν σ' έναν καναπέ, αφοπλισμένος όπως και οι υπόλοιποι. Δίπλα του ήταν η Ήλναϊθ, μοιάζοντας με τρομοκρατημένο κοριτσάκι, δείχνοντας για πρώτη φορά τόσο έκδηλα τη σχετικά μικρή ηλικία της. Ή, μάλλον, τώρα έμοιαζε *πιο* μικρή από τα είκοσι-τρία της

χρόνια, νόμιζε ο Βόνεμιρ. Δεν περίμενε ότι ποτέ θα την έβλεπε έτσι, αν και, βέβαια, δεν την ήξερε καλά. Πρόσφατα την είχε γνωρίσει, όταν έφυγε για Όσβελακ μαζί της· παλιότερα, την είχε δει μόνο φευγαλέα μια, δυο φορές. Αλλά αυτές τις λίγες μέρες που βρίσκονταν εδώ, τον προκαλούσε ερωτικά σαν πειρασμός του Ιουράσκε, με κάθε ευκαιρία που είχε, όποτε ήταν οι δυο τους και μόνο. Ο Βόνεμιρ είχε βρεθεί συχνά στα πρόθυρα να τη γδύσει επιτόπου· αλλά δεν το είχε κάνει – ακόμα – γιατί δεν ήταν σίγουρος αν θα ήταν καλή ιδέα. Και δεν είχε μόνο τη σύζυγό του, τη Σώρναλκιθ, στο μυαλό του. Η Ήλναϊθ είχε κάτι το... περίεργο επάνω της, το παράξενα κατεργάρικο, που τον έκανε καχύποπτο μαζί της. Από την άλλη, ίσως γι' αυτό να ήταν τόσο καλή στις κατασκοπευτικές και αντικατασκοπευτικές δουλειές: λόγω χαρακτήρα.

Τώρα, ο Βόνεμιρ τη ρώτησε: «Τι ήταν εκείνο που έλεγες πριν για την Κέλμενκωθ; Για τον άντρα με τα φτερωτά ερπετά στους ώμους;»

Η Ήλναϊθ βλεφάρισε σαν να ξυπνούσε από όνειρο. «...Τι;»

«Λίγο προτού γίνει ό,τι έγινε στη Μεγάλη Αίθουσα, μου είπες ότι κάποιος άντρας με φτερωτά ερπετά στους ώμους ήταν στην Κέλμενκωθ. Κάποιος σαν τον Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ.»

Η Ήλναϊθ ξεροκατάπιε. «Ναι,» αποκρίθηκε. «Αυτή είναι η πληροφορία που έχουμε από την Κέλμενκωθ. Τρεις ταξιδιώτες εξαφανίστηκαν από το *Παλιό Τραγούδι* – το γνωστό πανδοχείο στην Πλατεία Αγοράς της Κέλμενκωθ – την ίδια νύχτα που κάποιοι έσωσαν τους κρεμασμένους σκοτώνοντας έξι φρουρούς. Ο ένας από αυτούς τους ταξιδιώτες είχε δυο φτερωτά ερπετά στους ώμους. Οι άλλες δύο ήταν γυναίκες.» Και του ανέφερε και ό,τι άλλο ήξεραν για το θέμα οι κατάσκοποι της Σμαράγδας αλ Μακμάρνουν.

«Νομίζεις ότι αυτός μπορεί να ήταν ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ;» τη ρώτησε η Έρνελιθ, καθισμένη στην πολυθρόνα αντίκρυ στον καναπέ, με το σαγόνι της στη γροθιά της. Η πρόσφατη ουλή στο μάγουλό της έμοιαζε πιο άσχημη απ' ό,τι συνήθως, σαν να αντανakλούσε τη διάθεσή της. *Χρυσό άνθος του Βασιλείου*, σκέφτηκε ακούσια ο Βόνεμιρ, *αλλά σημαδεμένο...*

«Δεν ξέρω,» απάντησε η Ήλναϊθ, «όμως είναι πιθανό, δεν είναι; Και εκείνος ήταν μαυρόδερμος και ο Κάλνεντουρ είναι μαυρόδερμος. Και πόσοι άντρες μπορεί να κυκλοφορούν μέσα στο Βασίλειο έχοντας δύο εξωδιαστασιακά φτερωτά ερπετά στους ώμους;»

«Έχει δίκιο,» συμφώνησε ο Βόνεμιρ. «Αυτός ήταν και στην Κέλμενκωθ· αυτός άρπαξε τους κρεμασμένους και σκότωσε τους έξι φρουρούς.»

«Τον αποκαλούν “ο Χαμένος Πρίγκιπας”,» είπε ο Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ, που ήταν καθισμένος στην άλλη πολυθρόνα αντίκρυ του καναπέ, με τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά του και με μια όψη στο πρόσωπό του η οποία μαρτυρούσε ότι ήθελε να σκοτώσει τους πάντες. «Είχε εξαφανιστεί: ποτέ δεν αιχμαλωτίστηκε, ποτέ δεν βρέθηκε νεκρός. Σύμφωνα με τις φήμες, ταξίδευε σε άλλες διαστάσεις. Ταξίδευε εκεί από παλιά. Ήταν “συμπαντικός ταξιδευτής”, που λένε.»

Ο Βόνεμιρ ένευσε. «Γνωστά όλα αυτά, Σόνταλιρ. Και τώρα, προφανώς, έχει επιστρέψει εποφθαλμιώντας τον Θρόνο. Κι έχει φέρει μαζί του, όχι μόνο αυτά τα δυο φτερωτά ερπετά, αλλά και... κάποιου είδους *δυνάμεις*, σίγουρα. Κάπως, υπνώτισε τους Αγωνιστές του Βασιλείου· δεν εξηγείται αλλιώς.» Έριξε πάλι μια ματιά στα αγόρια στην περιφέρεια της αίθουσας.

«Ούτε εμένα δεν ακούνε,» είπε ο Σόνταλιρ. «Αυτό είναι ανησυχητικό. Πολύ ανησυχητικό.» Πριν από λίγο είχε προσπαθήσει να μιλήσει στους Αγωνιστές του Βασιλείου και είχε βρει ξανά οπλολόγχες στραμμένες προς τη μεριά του. Του είχαν πει *Κλείσε το στόμα σου και κάτσε κάτω!* και δεν είχε άλλη επιλογή απ'το να υπακούσει. Τα αγόρια υπηρετούσαν τον Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ τώρα σαν αυτός να βρισκόταν συνεχώς μες στα μυαλά τους και να τα καθοδηγούσε!

Εξωφρενικό... σκεφτόταν ο Βόνεμιρ. *Εξωφρενικό...* «Κάτι δεν είχε γίνει σωστά στην εκπαίδευσή τους.»

Ο Σόνταλιρ ρουθούνισε. «Τι;»

Ο Βόνεμιρ δεν μπορούσε να δώσει απάντηση. Ήταν στρατιωτικός αλλά δεν είχε ασχοληθεί καθόλου με την εκπαίδευση των Αγωνιστών. Ο Γάρταλιν ήταν ο Πατέρας τους... και είχε σκοτωθεί. «Αν ο Πατέρας τους ήταν ζωντανός, ίσως να ήξερε.»

«Ίσως,» αποκρίθηκε ο Σόνταλιρ. «Αλλά το αμφιβάλλω.»

Ο Κασλάριν και η Κορβίκα, καθισμένοι σε καρέκλες παραδίπλα, ήταν σιωπηλοί σαν τον Σιλίσβας από την ώρα που τους είχαν βάλει όλους στην αίθουσα, φρουρούμενους, και ούτε τώρα έμοιαζε νάχουν καμιά διάθεση για λόγια.

Η Έρνελιθ τεντώθηκε προς τον Βόνεμιρ και ψιθύρισε: «Πρέπει να βρούμε έναν τρόπο να φύγουμε από εδώ.»

«Πρέπει. Αλλά δεν θα είναι εύκολο.» Έστρεψε το βλέμμα του στην Ήλναϊθ, η οποία αναμφίβολα τους είχε ακούσει.

Αλλά έμεινε σιωπηλή. Ούτε αυτή δεν είχε κάποια ύπουλη ενέργεια να προτείνει. *Πολύ άσχημα τα πράγματα*, σκέφτηκε ο Βόνεμιρ.

Επίλογος

1

Ο Κάλνεντουρ βρήκε την Κόρη της Πλάσης στους στάβλους του Παλατιού των Σκιών. Το διαισθανόταν πως θα την έβρισκε εκεί. Άπλωσε το χέρι του και τη χαϊδεψε ανάμεσα στ'αφτιά, κι εκείνη σκούνησε τα πλευρά του με τη μουσούδα της.

Ο Δεξής και η Αριστερή φτεροκοπούσαν τριγύρω.

Η Λουκία ήταν πλάι στον Κάλνεντουρ, έχοντας βγάλει προ πολλού την οργανική στολή της για να ξεκουραστεί. Το τραύμα στον μηρό της το είχε περιποιηθεί ένας στρατιωτικός θεραπευτής της Κόμισσας της Όσβελακ· είχε βγάλει τη σφαίρα και τώρα η Λουκία μπορούσε να βαδίζει πιο άνετα, αν και στηριζόταν σ'ένα ραβδί για να μην κουράζει το πόδι προς το παρόν.

Ήταν νύχτα. Βαθιά νύχτα. Πριν από λίγο, είχαν λήξει οι συζητήσεις στη Μεγάλη Αίθουσα, και όλοι είχαν πάει να αναπαυθούν μέσα στο παλάτι, ενώ μια μεγάλη μερίδα των μαχητών της Κόμισσας αγρυπνούσαν, φρουρώντας. Παρότι είχαν τρέψει σε φυγή τους μισούς πολεμιστές της Βασίλισσας και οι άλλοι μισοί ήταν αφοπλισμένοι και περιορισμένοι σ'έναν χώρο της νότιας πτέρυγας του παλατιού και σε μερικά άδεια οικήματα στην πόλη, κανείς δεν μπορούσε να είναι ήσυχος ότι τίποτα το κακό δεν θα συνέβαινε. Εκτός των άλλων, ήταν και οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι... Η Χάνκαθιρ είχε φροντίσει να φρουρούνται όσες πόρτες για κρυφά περάσματα ήξερε, καθώς κι αυτή στα μπουντρούμια που πρόσφατα είχε μάθει για την ύπαρξή της· αλλά και πάλι δεν αισθανόταν βέβαιη για τίποτα. «Οι Ακόλουθοι σίγουρα έχουν τρόπο να εισβάλουν, αν θέλουν,» είχε πει στους άλλους. «Ας ελπίσουμε, όμως, ότι, όπως και τόσα χρόνια ως τώρα, δεν θα κάνουν κάτι εναντίον μας.»

Ο Κάλνεντουρ συνέχισε να χαϊδεύει την Κόρη της Πλάσης ανάμεσα στ'αφτιά, χαμογελώντας, και της έδωσε ένα κομμάτι κρέας που είχε φέρει μαζί του. Η γιγαντολύκαινα το καταβρόχθισε με καταφανή λαιμαργία.

Η Λουκία αναστέναξε, κι ο Κάλνεντουρ στράφηκε να την κοιτάξει.
«Είσαι καλά;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Δεν είναι το τραύμα που μ'ενοχλεί. Απλώς... σκεφτόμουν.»

Ο Δεξής ήρθε να καθίσει στον αριστερό ώμο του Κάλνεντουρ· η Αριστερή ακόμα φτεροκοπούσε εξερευνώντας τον στάβλο, κι ορισμένοι από τους γιγαντόλυκους την κοίταζαν πεινασμένα: ένας τής γρύλισε, με σφιγμένα δόντια.

Ο Κάλνεντουρ ρώτησε: «Τι σκεφτόσουν;»

«Τι θα γίνει τώρα, μα την Έχιδνα· τι άλλο να σκεφτόμουν;

»Αυτοί οι άνθρωποι σε βλέπουν σαν βασιλιά τους, Γεώργιε...»

«Το ξέρω· αλλά δεν είμαι βασιλιάς τους ακόμα.»

«Σκοπεύεις να γίνεις;» Καταφανώς, η σκέψη την τρόμαζε. Ήθελε να επιστρέψουν στην Υπερυδάτια.

«Όχι,» απάντησε ο Κάλνεντουρ, πράγμα που την ησύχασε κάπως.
«Αλλά ούτε μπορώ να φύγω από τώρα.»

«Γεώργιε... δεν θυμάσαι τίποτα ουσιαστικά γι'αυτούς τους ανθρώπους. Ήρθαμε εδώ και δεν έχουν επιστρέψει οι αναμνήσεις σου. Είναι ξένοι για σένα.»

«Δεν είναι, όμως, *πραγματικά* ξένοι. Εκείνοι με αναγνωρίζουν, με θυμούνται. Και ο Έλκερθιν λέει πως έχει τον έναν από τους γιους μου μαζί του – τον Ασλάνουρ, τον οποίο έχει ονομάσει Άρκαλβιρ, όπως τον αδελφό μου, έχοντας σκοπό να τον βάλει στον Θρόνο κάποια μέρα. Θέλω να τον συναντήσω τον Ασλάνουρ, Λουκία. Οπωσδήποτε. Και...»

«Τι άλλο;»

«Δεν ξέρω. Υπάρχουν πολλά θέματα που έχουν παρουσιαστεί... Η Όσβελακ. Όλ' αυτά που έγιναν εδώ. Αν δεν μείνω να υποστηρίξω τη Χάνκαθιρ, η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν σύντομα θα την τσακίσει. Η κατάσταση είναι πολύ δύσκολη. Δε μπορώ να τους εγκαταλείψω.»

Η Λουκία κούνησε το κεφάλι, κοιτάζοντας κάτω, μοιάζοντας απογοητευμένη.

Ο Κάλνεντουρ τής είπε: «Σου είχα προτείνει να μείνεις στην Υπερυδάτια. Με συγχωρείς που—»

«Μην το λες αυτό! Το ξέρεις πως θέλω να είμαι μαζί σου. Το *ξέρεις*.» Τον αγκάλιασε.

Ο Κάλνεντουρ την έσφιξε μέσα στα χέρια του. «Ούτε εγώ θα ήθελα να ήμουν μόνος εδώ,» της είπε, και το εννοούσε. «Αλλά, ορισμένες

φορές, αισθάνομαι άσχημα που σε παρέσυρα στη Μοργκιάνη. Δεν είναι η θέση σου εδώ.»

«Και πού είναι θέση μου, τώρα που έχω αρχίσει και μαθαίνω γλώσσα σας;» τον ρώτησε, μιλώντας στην Καθομιλουμένη, σπαστά, ενώ πιο πριν μιλούσαν στη Συμπαντική κι οι δυο τους.

Ο Κάλνεντουρ μειδίασε. «Στο δωμάτιό μου γι'απόψε.»

Η Λουκία τού επέστρεψε το μειδίαμα, και φιλήθηκαν.

Βγήκαν από τον στάβλο του παλατιού ακόμα αγκαλιασμένοι – ο Κάλνεντουρ με το χέρι του στους ώμους της, εκείνη με το δικό της γύρω από τη μέση του και έχοντας αφήσει το ραβδί της να πέσει.

Ένα γρύλισμα ήχησε πίσω τους.

Στράφηκαν.

Ο Κάλνεντουρ είχε ξεχάσει την πόρτα της γιγαντολύκαινας ανοιχτή, και η Κόρη της Πλάσης τούς είχε ακολουθήσει. Δεν την οδήγησε ξανά στον στάβλο· την άφησε νάρθει μαζί τους, μέσα στο παλάτι, κι έκανε νόημα στους φρουρούς πως όλα ήταν καλά.

Η Κόρη της Πλάσης κοιμήθηκε έξω από την πόρτα του δωματίου που η Κόμισσα των Σκιών είχε παραχωρήσει στον Πρίγκιπα, στον πέμπτο όροφο του παλατιού.

2

Το πρωί, το Παλάτι των Σκιών ήταν ακόμα σαν πεδίο μάχης μετά τη μάχη. Η Κόμισσα των Σκιών και οι υπόλοιποι είχαν συγκεντρωθεί στη Μεγάλη Αίθουσα ξανά, είχαν ανάψει τα τρία τζάκια (το ένα με το ιερό σύμβολο του Χάρλαεθ Βοκ, το άλλο με του Νούρκας, το τρίτο με του Σερτίνγκε), και έτρωγαν πρωινό από τις προμήθειες που είχαν πάρει μαζί τους ξεκινώντας από το Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης. Δεν υπήρχε κανείς για να αναλάβει την κουζίνα του παλατιού, προς το παρόν.

Καθώς έτρωγαν, συζητούσαν για την επιστροφή των προσφύγων στην Όσβελακ. Ήταν το πρώτο που έπρεπε να γίνει, αλλά υπήρχε κι ένα βασικό πρόβλημα: πολεμιστές της Βασιλίσσας βρίσκονταν ακόμα στα δάση – ο μισός στρατός που είχε έρθει να πολιορκήσει την πόλη – και το ερώτημα ήταν τι να κάνουν μ'αυτούς.

Ο Έρανκουρ ωλ Νάρεβεκ είπε: «Το πιθανότερο είναι να υποχωρήσουν, Αρχόντισσά μου. Αν δεν έχουν πληροφορηθεί ήδη ότι

καταλάβουμε την Όσβελακ, θα το πληροφορηθούν σύντομα. Και πώς θα αντιδράσουν; Θα έρθουν να μας πολιορκήσουν ξανά; Χωρίς καμιά διοίκηση; Δεν το νομίζω. Μάλλον θα επιστρέψουν στην Πρωτεύουσα, βγαίνοντας από τις ανατολικές παρυφές των δασών. Ο δρόμος, λοιπόν, θα είναι ανοιχτός για να γυρίσουν οι πρόσφυγες στην πόλη μας.»

Η Χάνκαθιρ συμφώνησε. «Πρέπει, όμως, να είμαστε επιφυλακτικοί,» πρόσθεσε. «Δε θέλω οι πολίτες μας να χτυπηθούν κατά το ταξίδι της επιστροφής τους. Τους έχουμε ήδη βάλει να υποφέρουν πολλά. Είναι *αποτυχία* αυτό για εμάς. *Προσωπική* μου *αποτυχία*.»

«Δε θα μπορούσες να είχες κάνει κάτι περισσότερο, Χάνκαθιρ,» της είπε ο Βέλερντιν.

«Ίσως και να μπορούσα...»

«Εκείνο που έχει σημασία τώρα, *νιρλίσα*,» είπε ο Έρανκουρ, «είναι να επιστρέψουν οι πρόσφυγες ασφαλείς. Το πρώτο πράγμα που οφείλουμε να ελέγξουμε, λοιπόν, είναι πότε τα δάση στα βόρεια μας θα έχουν αδειάσει από λύκους της Σφετερίστριας.»

«Με τους αιχμαλώτους τι θα γίνει;» ρώτησε ο Έλκερθιν ο Θανατογένητος. «Εννοώ, και τους αρχηγούς – τον Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν, την Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ, και τους άλλους – αλλά και τους μισθοφόρους που τώρα κρατούνται στη νότια πτέρυγα του παλατιού και στα άδεια οικήματα της πόλης.»

Για απάντηση σ' αυτό, όλοι στράφηκαν στον Κάλνεντουρ, τον Πρίγκιπα του Βασιλείου που είχε επιστρέψει ύστερα από τόσα χρόνια.

Και ο Κάλνεντουρ, καθισμένος πλάι στη Λουκία, με τον Δεξή και την Αριστερή στους ώμους του, σκέφτηκε: *Ζητάνε να τους οδηγήσει κάποιος που δεν θυμάται τίποτα γι' αυτούς...* Αλλά είπε: «Οι μισθοφόροι δεν είναι αιχμάλωτοι, Έλκερθιν. Τους το υποσχέθηκα. Μπορούν είτε να δουλέψουν για την Κόμισσα, αν θέλουν, είτε να φύγουν. Τους κρατήσαμε στη νότια πτέρυγα και στα άδεια οικήματα *προσωρινά* απόψε, για λόγους ασφαλείας.»

«Θα μπορούσαμε, όμως, να κρεμάσουμε μερικούς από αυτούς. Για παραδειγματισμό σχετικά με το τι συμβαίνει σε όσα καθάρματα υπηρετούν την άτριχη λύκαινα του Θρόνου!» Στα μάτια του Θανατογέννητου η γυαλάδα ήταν δολοφονική. Ο Κάλνεντουρ είδε από πάνω του να φτεροκοπά ένας θανατόπτερος, και ήταν σίγουρος πως μόνο εκείνος τον έβλεπε. *Ο Βορέσας ο Θανατοδότης...* Ο Κάλνεντουρ νόμιζε ότι τον προέτρεπε να ακούσει τον Έλκερθιν, να θανατώσει μισθοφόρους·

νόμιζε ότι ο Βορέσας μιλούσε μέσα από το στόμα του Θανατογέννητου.

«Όχι,» αποκρίθηκε, «κανένας δεν χρειάζεται να πεθάνει. Τους το υποσχέθηκα.»

«Υποσχέσεις στους υποτακτικούς της Σφετερίστριας;»

«Τι διαφορά έχουν από τις υποσχέσεις σε οποιονδήποτε άλλο;»

«Ο Πρίγκιπας μιλά σωστά,» παρενέβη η Χάνκαθιρ. «Δε θ'ακολουθήσουμε τις τακτικές της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν.»

«Θα μπορούσατε, τουλάχιστον,» είπε ο Έλκερθιν, «να υποδουλώσετε κάποιους. Αυτό το παλάτι σίγουρα έχει ανάγκη από υπηρέτες...»

«Οι πολίτες της Όσβελακ σύντομα θα είναι εδώ, και η πόλη όπως παλιά.»

Ο Έλκερθιν γέλασε. «Όπως παλιά; Συγγνώμη, νιρλίσα, αλλά το ξέρεις ότι αυτό δεν αληθεύει. Δεν μπορεί να είναι τώρα όπως ήταν πριν. Τα πράγματα έχουν αλλάξει πολύ. Εγώ δεν θα καθίσω εδώ, όμως αναρωτιέμαι τι σκέφτεστε να κάνετε στο άμεσο μέλλον, γιατί θεωρώ πως είμαστε σύμμαχοι.»

«Αυτό,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ, «είναι, ίσως, το βασικότερο θέμα. Όπως λέγαμε όσο ήμασταν στο Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης, αν θέλουμε να συνεχίσουμε να υπάρχουμε εδώ, θα πρέπει να ανατρέψουμε την εξουσία της Σφετερίστριας· αλλιώς, η σκοτοφαγωμένη ποτέ δεν θα μας αφήσει σε ησυχία. Και, ευτυχώς, οι θεοί μάς έστειλαν πίσω τον Πρίγκιπα Κάλνεντουρ.»

Όλων τα βλέμματα στράφηκαν ξανά επάνω του, κι εκείνος σκέφτηκε: *Περιμένουν τώρα να τους υποδείξω τι πολιτική να ακολουθήσουν;* Ήπιε μια γουλιά από το τσάι του. «Θα πρέπει να τα δούμε όλα αυτά σταδιακά,» είπε. «Και τους σημαντικούς αιχμαλώτους μας ίσως μπορούσαμε να τους χρησιμοποιήσουμε προς όφελός μας με κάποιο τρόπο.» Γύρισε να κοιτάξει τον Έλβεντιρ ωλ Ζαλτάρεμ. «Τι πιστεύεις για την ανιψιά σου, Άρχοντά μου;»

«Οι απόψεις μας είναι τελείως αντίθετες, Υψηλότατε: εκείνη θέλει να ξαναφτιάξει τη φήμη του οίκου μας δείχνοντας ότι μπορούμε να υπηρετήσουμε καλά τη Βασίλισσα· εγώ θέλω να εκθρονίσουμε τη Βασίλισσα που δεν θα έπρεπε ποτέ να κάθεται στον Θρόνο της Χάρνωθ. Γι'αυτό με κυνήγησαν κιόλας.»

«Ήσουν ο μόνος από τον οίκο σου με τέτοια άποψη;»

«Όχι – πράγμα που οδήγησε στο να χάσει ο Οίκος των Ζαλτάρεμ τη φήμη του, όπως λένε. Αλλά αυτό είναι διαστρέβλωση της αλήθειας,

Πρίγκιπά μου! Ο Οίκος των Ζαλτάρεμ ανέκαθεν είχε τη φήμη ότι υπηρετούσα καλά τους βασιληάδες της Χάρνωθ – ακριβώς εκείνο που εγώ κι οι άλλοι προσπαθήσαμε να κάνουμε! Η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν δεν είναι νόμιμη Βασίλισσα· το χρέος μας δεν ήταν να την υποστηρίξουμε: ήταν να της εναντιωθούμε. Αλλά δεν μπορούσαμε να τη νικήσουμε – εκτός των άλλων, επειδή αρκετοί από εμάς μας πρόδωσαν, πήγαν με το μέρος της Σφετερίστριας. Κι όταν οι διαμάχες τελείωσαν, έμεινε να λέγεται ότι ο Οίκος των Ζαλτάρεμ “έχασε τη φήμη του”. Είναι ψέμα!» είπε με πάθος ο Έλβεντιρ. «Ο Οίκος των Ζαλτάρεμ δεν έχασε τη φήμη του, Πρίγκιπά μου· έμεινε σταθερός στη φήμη του. Ή, μάλλον, αν έγινε ένα κακό μέσα στον οίκο μας, ήταν το ότι οι μισοί συμάχησαν με τη Σφετερίστρια.»

«Όπως η Έρνελιθ...»

Ο Έλβεντιρ ένευσε. «Ορισμένοι ισχυρίζονταν ότι αυτός ήταν ο μόνος τρόπος για να επιβιώσει ο οίκος μας. Ίσως και να είχαν δίκιο – δεν ξέρω. Ίσως η Σφετερίστρια να μας ξεκλήριζε όπως εσάς, τους Κάρνελεκ. Από την άλλη, ίσως κάτι διαφορετικό να γινόταν. Ίσως, τελικά, να καταφέρναμε να ξεσηκώσουμε το Βασίλειο εναντίον της... Τέλος πάντων· τέλειωσαν αυτά τώρα. Ο Οίκος των Ζαλτάρεμ που, επί του παρόντος, κυβερνά την Άσελνταθ είναι με το μέρος της Σφετερίστριας, Πρίγκιπά μου, και... προσπαθεί να “αποδείξει την αξία του”»· το είπε σαν η ιδέα και μόνο να τον αηδίαζε.

«Μάλιστα. Καταλαβαίνω, Άρχοντά μου. Και τι θα προτείνετε τώρα να γίνει με την Έρνελιθ;»

«Κρεμάστε την!» παρενέβη ο Έλκερθιν ο Θανατογένητος. «Ή πετάξτε την, γυμνή, στους γιγαντόλυκους.»

Ο Κάλνεντουρ τον αγνόησε.

Ο Έλβεντιρ είπε: «Δεν έχω κάτι να προτείνω, Υψηλότετε. Δε νομίζω ότι θα μπορούσατε να τη μεταστρέψετε, και θα πρέπει να είστε επιφυλακτικός κάνοντας οποιαδήποτε συμφωνία μαζί της. Εγώ δεν θα την εμπιστευόμουν.

»Δεν έχω κάτι να προτείνω,» επανέλαβε. «Εσείς αποφασίζετε.»

Εγώ αποφασίζω... σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ. *Ναι, εγώ...* Αλλά αισθανόταν ακόμα σαν ξένος, ουσιαστικά, εδώ. *Ζητάτε από έναν ξένο να πάρει πολιτικές αποφάσεις για εσάς επειδή σας θυμίζει τον Πρίγκιπά σας...* «Θα πρέπει, τότε, να της μιλήσω.

»Για τους υπόλοιπους αιχμαλώτους, τι έχετε να προτείνετε;» ρώτησε, κοιτάζοντας τώρα, όχι τον Έλβεντιρ, αλλά προς τη μεριά της Κόμισσας των Σκιών και του Βέλερντιν.

Η Χάνκαθιρ είπε: «Ο Βόνεμιρ αλ Νασόλντουν είναι σημαντικός αιχμάλωτος, Πρίγκιπά μου. Είναι σύζυγος της Σώρναλκιθ αλ Μακμάρνουν, ξαδέλφης της Βασίλισσας και αδελφής του Νάθλεδιρ» – έριξε ένα βλέμμα στον Νάθλεδιρ αλ Μακμάρνουν, που καθόταν αντίκρυ του Κάλνεντουρ. «Εκτός αυτού, είναι γνωστός ως “Βόνεμιρ ο Θαλασσινός” από τις νίκες του στις θάλασσες. Είναι καλός στρατιωτικός και διπλωμάτης. Έδωσε στη Βασίλισσα τις Νήσους της Σπασμένης Όψης.»

«Τις “έδωσε”; Τι εννοείς, νιρλίσα; Έγιναν κι οι τρεις προτεκτοράτο του Βασιλείου;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ. «Η καθεμία και ξεχωριστό προτεκτοράτο, με δικό του Βασιλικό Αντιπρόσωπο.»

«Μάλιστα... Είναι, όντως, σημαντικός αιχμάλωτος, λοιπόν.»

«Είναι. Όπως επίσης κι ο Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ – ένας απλός στρατιωτικός διοικητής αλλά και ένας από τους δευτερεύοντες εκπαιδευτές των Αγωνιστών του Βασιλείου, ένας από αυτούς που εκπαίδευαν τα κλεμμένα αγόρια μαζί με τον Γάρταλιν αλ Μακμάρνουν.»

Ο Βέλερντιν ρώτησε: «Η... επιρροή σου επάνω τους ως πότε θα κρατήσει, Πρίγκιπά μου; Εννοώ επάνω στους Αγωνιστές του Βασιλείου. Ό,τι κι αν ήταν αυτό που τους έκανες...»

«Δεν “τους έκανα” κάτι, ακριβώς, Άρχοντα Βέλερντιν,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Λόγω της εκπαίδευσής τους, αναγνώρισαν τον Χάρλαεθ Βοκ μέσα μου και με ακολούθησαν. Δεν έχουν αμφιβολία τώρα ότι είμαι ο δικαιοματικός κάτοχος του Θρόνου της Χάρνωθ.»

«Κι αν αυτή η επίδραση... περάσει;»

Μπορούσε, όντως, να περάσει; Ο Κάλνεντουρ δεν ήταν σίγουρος. «Αν χρειαστεί να τους ξαναμιλήσω, θα τους ξαναμιλήσω. Αν και δεν νομίζω να υπάρχει άμεσα λόγος γι' αυτό.»

«Δε φοβάσαι, δηλαδή, ότι ίσως να στραφούν εναντίον μας ξαφνικά...»

«Όχι. Και, για να είμαι ειλικρινής, ο σκοπός μου γενικά δεν είναι να τους κρατήσω ως μαχητές μου. Δε μπορώ να βάζω παιδιά να πολεμάνε για μένα. Δεν είναι ανθρώπινο.»

Η Χάνκαθιρ κατένευσε, συμφωνώντας. «Τι έχεις κατά νου γι' αυτούς, Πρίγκιπά μου;»

«Για την ώρα...» Τι να έκανε; Να τους έδιωχνε από την Όσβελακ; Και πού θα πήγαιναν; Μπορούσαν να αναζητήσουν τις οικογένειές τους; Αν οι άνθρωποι της Βασίλισσας τούς έβρισκαν ξανά; Θα ήταν ανεύθυνο από μέρους του να τους διώξει έτσι απλά· σίγουρα θα ήταν. «Για την ώρα, ας μείνουν στην Όσβελακ, αν δεν έχεις πρόβλημα, *νιρ-λίσα*.»

«Κανένα πρόβλημα απολύτως.»

«Οι άλλες δύο γυναίκες ανάμεσα στους αιχμαλώτους, ποιες είναι; Γνωρίζετε; Η μία – η μαυρομάλλα – μοιάζει για στρατιωτικός. Αυτή με τα πράσινα, κοντοκουρεμένα μαλλιά, όμως, δεν φαίνεται για πολεμίστρια.»

«Η αλήθεια είναι πως δεν τις ξέρω,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ, και κοίταξε ερωτηματικά τους υπόλοιπους γύρω απ'το τραπέζι.

Κανείς δεν απάντησε· κανείς δεν φαινόταν να τις γνωρίζει.

«Θα πρέπει να μάθουμε, λοιπόν, ποιες είναι,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Ίσως κι αυτές να είναι σημαντικές αιχμάλωτοι, αλλιώς δεν θα ήταν κοντά στον Βόνεμιρ και την Έρνελιθ.

»Και υπάρχει, επίσης, άλλος ένας. Ένας που μοιάζει για στρατιωτικός όπως και η–»

«Τον γνωρίζω αυτόν, Πρίγκιπα,» είπε ο Νέλδουρ, ο Αρχικαλεστής του Πεπρωμένου.

Ο Κάλνεντουρ στράφηκε να τον κοιτάξει.

«Ξάδελφός μου είναι.»

«Κι αυτός;» Ο Γέλντεφιρ, ο πανδοχέας της *Καρδιάς του Τραγουδιού*, στη Λόκραν, ήταν επίσης ξάδελφός του.

Ο Νέλδουρ μειδίασε. «Σου είπα ότι είμαστε εξαπλωμένος οίκος, Πρίγκιπα, δεν σ'το είπα; Ο συγκεκριμένος άνθρωπος ονομάζεται Κασλάριν ωλ Ένφερεκ, και ελάχιστες φορές τον έχω συναντήσει. Δεν τον συμπαθώ και δεν με συμπαθεί.»

«Ο οίκος σας είναι πραγματικά πολύ εξαπλωμένος,» παρατήρησε ο Κάλνεντουρ – «άλλοι υπηρέτες της Βασίλισσας, άλλοι πιστοί του Ιουράσκε, άλλοι πανδοχείς, άλλοι πειρατές...» Δεν είχε ξεχάσει τον Ίσελνουρ ωλ Ένφερεκ, τον Ξανθό Κουρσάρο, που του είχε αναφέρει ο Νέλδουρ. Και αναρωτιόταν τώρα αν μήπως θα έπρεπε να τα θυμόταν όλα τούτα για τους Ένφερεκ από τις γενικές γνώσεις του για τη Μοργκιάνη. Αλλά δεν θυμόταν τίποτα συγκεκριμένο γι'αυτούς, όπως και για το παρελθόν του.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Νέλδουρ· «μπορείς να μας συναντήσεις παντού.»

«Νομίζεις ότι υπάρχει δυνατότητα να χρησιμοποιήσουμε κάπως τον Κασλάριν προς όφελός μας;» τον ρώτησε ο Κάλνεντουρ. «Νομίζεις ότι ίσως υπάρχει πιθανότητα ακόμα και να γίνει σύμμαχός μας;»

«Για το τελευταίο, δεν ξέρω. Εγώ δε θα τον εμπιστευόμουν· δεν εμπιστεύομαι κανέναν υποτακτικό της Σφετερίστριας. Όμως πιθανώς να έχει κάποιες γνώσεις που θα μπορούσαν να μας χρειαστούν· και υποθέτω πως θα τις αποκάλυπτε για να σώσει το τομάρι του.»

«Γνώσεις. Όπως;»

Ο Νέλδουρ ήπια μια γουλιά από το τσάι του. «Γενικά μιλάω, Πρίγκιπα· δεν έχω κάτι συγκεκριμένο κατά νου. Το Πεπρωμένο, όμως, αλάθητα θα μας οδηγήσει αν το αφήσουμε.»

3

Η Έρνελιθ βρισκόταν σε μια κατάσταση μεταξύ ύπνου και ξύπνιου. Δεν είχε κοιμηθεί καθόλου όλη νύχτα, ή, ίσως, ελάχιστα μόνο – δεν ήταν σίγουρη. Τώρα, πρωινό φως γλιστρούσε ανάμεσα από τα μισόκλειστα παντζούρια της αίθουσας. Τριγύρω, Αγωνιστές του Βασιλείου εξακολουθούσαν να στέκονται ως φρουροί – αλλά όχι οι ίδιοι με πριν· είχαν αλλάξει βάρδια. Η Έρνελιθ εξακολουθούσε να κάθεται στην πολυθρόνα, με τα πόδια τεντωμένα μπροστά της. Ένιωθε πιασμένη. Την οργανική στολή ενδυνάμωσης δεν τη φορούσε πλέον· την είχαν εξαναγκάσει να τη βγάλει, όπως και την πανοπλία της. Ήταν ντυμένη τώρα μόνο με χιτώνιο (αυτό που, πριν, φορούσε πάνω από την πανοπλία) και μπότες. Δε φορούσε καν εσώρουχα εκτός από μια στενή περικελίδα, γιατί η οργανική στολή έπρεπε να έρχεται σε άμεση επαφή με το σώμα για να λειτουργήσει σωστά.

Αντίκρυ της, στον καναπέ, ο Βόνεμιρ ήταν καθισμένος με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του, και η Ήλναϊθ ήταν μισοξαπλωμένη, με τα πόδια της μαζεμένα από κάτω της και το κεφάλι της ακουμπισμένο σ'ένα μαξιλάρι. Τα μάτια της τα είχε κλειστά, αλλά η Έρνελιθ το αμφέβαλλε ότι κοιμόταν.

Ο Σόνταλιρ καθόταν στην πολυθρόνα παράπλευρα της πολυθρόνας της Έρνελιθ, κι έμοιαζε πραγματικά κοιμισμένος καθώς το κεφάλι του έγερνε στο πλάι, ακουμπισμένο πίσω. Το πουλί του ήταν σηκωμένο

μέσα στο παντελόνι του, νόμιζε η Έρνελιθ. Τι στην ουρά του Ιουράσκε ονειρευόταν; *Εμένα; Μάλλον όχι...*

Το βλέμμα της πήγε στην Κορβίκα, η οποία ήταν ξαπλωμένη στο χαλί δασικής πλέξης, πλάι στο αναμμένο τζάκι, μοιάζοντας με σκιά – μαυρόδερμη, μαυρομάλλα, ντυμένη με μαύρο παντελόνι, μαύρες μπότες, μαύρη τουνίκα. (Της είχαν πάρει κι αυτής τα όπλα και την πανοπλία της, φυσικά.) Φαινόταν να κοιμάται· δεν κουνιόταν.

Το βλέμμα της Έρνελιθ πήγε στον Κασλάριν, ο οποίος ήταν καθισμένος σε μια καρέκλα στο μικρό τραπέζι με τα τρία χοντρά λαξευτά πόδια. Είχε διπλώσει τα χέρια του επάνω στην επιφάνεια του τραπεζιού και ακουμπήσει εκεί το κεφάλι του, μπρούμυτα, σαν μεθυσμένος. Ίσως κι αυτός να κοιμόταν. *Μάλλον κοιμόταν·* η Έρνελιθ νόμιζε ότι άκουγε ένα ροχαλητό να έρχεται από τη μεριά του.

Το βλέμμα της πήγε στους Αγωνιστές του Βασιλείου. Τι τους είχε κάνει ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ, μα τον Χάρλαεθ Βοκ; Τι είδους κόλπο ήταν εκείνο; Η Έρνελιθ ακόμα τον θυμόταν να – να *στραφταλίζει* και αισθανόταν ένα δέος μέσα της. Σχεδόν σαν να ήταν το ίδιο το Ιερό Δέος... Τι είχε κάνει ο Πρίγκιπας; Και γιατί αυτό είχε επηρεάσει τους Αγωνιστές περισσότερο απ'ό,τι είχε επηρεάσει εκείνη, τον Βόνεμιρ, κι όλους τους υπόλοιπους; *Είναι τρελό. Τρελό.*

Ακόμα αισθανόταν πιασμένη. Σηκώθηκε όρθια για να ξεμουδιάσει. Βημάτισε μες στην αίθουσα.

Τα μάτια των Αγωνιστών την παρακολουθούσαν. Κι ορισμένα από τα αγόρια, νόμιζε η Έρνελιθ, κοίταζαν το σώμα της μέσα από το χιτώνιο όπως ήταν λογικό αγόρια αυτής της ηλικίας να το κοιτάζουν. Αλλά οι Αγωνιστές είχαν τις ορμές τους σε κατάπαυση με απόσταγμα γλυκιάς παπαρούνας Χαρνώθιων δασών, έτσι δεν ήταν; Αυτό δεν τους έκανε να χάνουν το ενδιαφέρον τους για τις γυναίκες; Ή απλώς κρατούσε τα πουλιά τους χαμηλά; Η Έρνελιθ δεν ήταν σίγουρη για το πώς ακριβώς δρούσε η συγκεκριμένη ουσία.

Δυο Αγωνιστές ύψωσαν τις οπλολόγχες τους, σημαδεύοντάς την.

«Απλά περπατάω,» τους είπε η Έρνελιθ. «Δεν κάνω τίποτα. Έχω πιαστεί να κάθομαι.» Και ήταν η αλήθεια. Αν και είχε το νου της για καμιά πιθανή ευκαιρία να δραπετεύσει, παρότι κάτι τέτοιο της έμοιαζε–

Η πόρτα της αίθουσας άνοιξε και *αυτός*, αυτός ο σκοτοφαγώμενος, ο Χαμένος Πρίγκιπας που είχε επιστρέψει, ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, μπήκε.

Δύο γυναίκες τον ακολούθησαν τις οποίες η Έρνελιθ δεν αναγνώριζε – η Λουκία και η Ζέρκιλιθ – καθώς και μία που αναγνώριζε – η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν – και ένας άντρας τον οποίο δεν χάρηκε καθόλου που ξανάβλεπε: ο θεός της, ο Έλβεντιρ. Τελευταίος μπήκε, επίσης, ένας από αυτούς που είχαν αιχμαλωτίσει στα δάση αλλά η Έρνελιθ δεν ήξερε το όνομά του. Ήταν ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ.

Ο Βόνεμιρ αμέσως έστρεψε το βλέμμα του στον Πρίγκιπα και κάθισε πιο ίσια στον καναπέ. Η Ήλναϊθ δεν κουνήθηκε απ' τη θέση της, αλλά η Έρνελιθ υποπτευόταν ότι κρυφοκοίταζε από μισόκλειστα βλέφαρα. Η Κορβίκα, ο Κασλάριν, και ο Σόνταλιρ συνέχισαν να κοιμούνται.

«Καλημέρα σας,» χαιρέτησε ο Κάλνεντουρ, μεγαλόφωνα αλλά χωρίς να φωνάζει. «Θέλω να σας μιλήσω.»

Τώρα, και οι κοιμισμένοι ξύπνησαν και τον κοίταξαν βλεφαρίζοντας και με επιφύλαξη. Ο Κασλάριν έτριψε το πρόσωπό του, μορφάζοντας. Η Κορβίκα ανασηκώθηκε πάνω στο χαλί δασικής πλέξης, πλάι στο αναμμένο τζάκι.

«Τι έχεις να μας πεις;» ρώτησε ο Βόνεμιρ τον Πρίγκιπα.

Ενώ η Έρνελιθ αναρωτιόταν: *Γιατί δεν στραφταλίζει σήμερα όπως χτες; Κάτι έχει αλλάξει επάνω του. Σαν... σαν να μην είναι ο ίδιος. Ή, όχι ακριβώς ο ίδιος...* Έμοιαζε τρελό, ωστόσο.

«Ποια είσαι εσύ;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ τη νεαρή, πρασινομάλλα γυναίκα πλάι στον Βόνεμιρ.

Εκείνη κατέβασε τα πόδια της από τον καναπέ καθώς έπαιρνε καθιστή θέση, ευλύγιστη σαν μεγάλη γάτα. «Ήλναϊθ ωλ Νόβιεκ,» αποκρίθηκε.

Ο Κάλνεντουρ έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στην Κόμισσα των Σκιών.

Η Χάνκαθιρ είπε: «Είναι συγγενής του συζύγου της Σφετερίστριας.» Και προς την Ήλναϊθ: «Τι του είσαι; Ξαδέλφη;»

«Ανιψιά. Θα δώσει λύτρα για εμένα· είμαι σίγουρη.»

Ο Κάλνεντουρ σκέφτηκε, παρατηρώντας την: *Άρχισε αμέσως τις διαπραγματεύσεις. Μικρή φαίνεται αλλά σίγουρα όχι επιπόλαιη. Το ακριβώς αντίθετο, μάλλον.* Η όψη της του το μαρτυρούσε.

«Θα το έχουμε υπόψη,» της είπε. Κι έστρεψε το βλέμμα του στην Κορβίκα. «Εσύ ποια είσαι;»

Εκείνη είχε ήδη αρχίσει να σηκώνεται όρθια, και αποκρίθηκε: «Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ, Υψηλότετε.»

Υψηλότατε; σκέφτηκε η Έρνελιθ. Τι εννοεί, «Υψηλότατε», μα τον Χάρλαεθ Βοκ; Σκοπεύει να μας προδώσει, η άτριχη λύκαινα;

«Είσαι στρατιωτικός;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ.

«Διοικήτρια.»

Ο Κάλνεντουρ κοίταξε πάλι τη Χάνκαθιρ.

Εκείνη είπε: «Δε γνωρίζω τον οίκο της.»

«Μπορώ να σας υπηρετήσω, Υψηλότατε!» είπε αμέσως η Κορβίκα.
«Είμαι μισθοφόρος. Έχω αρκετές γνώσεις και ικανότητες.»

Η άχρηστη άτριχη λύκαινα! σκέφτηκε οργισμένα η Έρνελιθ, αγριοκοιτάζοντάς την – πράγμα που η Κορβίκα έκανε πως δεν πρόσεξε. *Η προδότρια!*

Ο Κάλνεντουρ ρώτησε: «Γιατί να σε εμπιστευτώ αφού μόλις πρόδωσες τη Βασίλισσά σου;»

Η Κορβίκα ξεροκατάπιε. «Την πρόδωσα επειδή ξέρω πως κανείς δεν θα πληρώσει λύτρα για εμένα, Υψηλότατε. Αλλά μπορώ εγώ να πληρώσω λύτρα για τον εαυτό μου, μπαίνοντας στις υπηρεσίες σας.» Κι έκανε τη βασιλική υπόκλιση.

Η προδότρια! σκέφτηκε πάλι η Έρνελιθ. *Έχει κι αυτή τρελαθεί όπως οι Αγωνιστές; Έταν στα πρόθυρα να της ορμήσει για να την ξυλοκοπήσει, αλλά συγκρατήθηκε γιατί ήξερε ότι θα τη σταματούσαν.*

«Θα το έχω κατά νου, Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. Και στράφηκε στον Κασλάριν. «Εσύ... Ξέρουμε ποιος είσαι εσύ, παρότι δεν δέχεσαι να αναγνωρίσεις τον ξάδελφό σου, όπως ο ίδιος μού είπε.»

Ο Κασλάριν δεν μίλησε, σμίγοντας τα χείλη.

Η Έρνελιθ θυμήθηκε τι είχε ειπωθεί μες στη Μεγάλη Αίθουσα ανάμεσα σ' αυτόν και στον αιχμάλωτο που τώρα ήταν ελεύθερος και εδώ, μαζί με τον Πρίγκιπα. «Ξάδελφος; Είναι ωλ Ένφερεκ;» έκανε, ξαφνιασμένη.

«Είμαστε εξαπλωμένος οίκος,» της είπε ο Νέλδουρ. Και προς τον Κασλάριν: «Το Πεπρωμένο αλάθητα σε κρημνό σ' οδήγησε, ξάδελφε, τέτοιοι δρόμοι που ακολουθούσες...»

«Καλύτερος απ' τον δικό σου, παράνομο δρόμο, Νέλδουρ,» αποκρίθηκε εκείνος. «Για πόσο ακόμα νομίζεις ότι θ' αποφεύγεις τη δικαιοσύνη της Βασίλισσας;»

«Ποια δικαιοσύνη; Η Βασίλισσά σας δεν ξέρει τίποτα από δικαιοσύνη, μα τον Ιουράσκει!»

«Είσαι στρατιωτικός, δεν είσαι;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ τον Κασλάριν.

«Μεράρχης. Και ο οίκος μου σίγουρα δεν θα δώσει λύτρα. Ίσως η Βασίλισσα, όμως, να δώσει. Αλλά, όπως και νάχει, δε θα σας υπηρετήσω· μπορείτε να με σκοτώσετε, αν αυτό έχετε κατά νου.»

«Σκοτώνουμε μόνο όσους μάς αναγκάζουν να τους σκοτώσουμε, Κασλάριν ωλ Ένφερεκ.» Και ο Δεξής κι η Αριστερή σύριξαν επάνω στους ώμους του. «Ο Νέλδουρ δεν φαίνεται να σε εμπιστεύεται, αλλά θα μπορούσες να κερδίσεις την εμπιστοσύνη μας.»

«Είπα ότι δεν θα σας υπηρετήσω!» αποκρίθηκε επίμονα ο Κασλάριν.

Ο Κάλνεντουρ τον αγνόησε. Στράφηκε στον Βόνεμιρ.

«Τι έχεις υπόψη σου για εμένα, *Πρίγκιπα*;» ρώτησε εκείνος, και η προσφώνηση περιείχε αναμφίβολα κάτι το ειρωνικό.

«Η φήμη σου, απ'ό,τι ακούω, μιλά από μόνη της για σένα, Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν. Ικανός στρατιωτικός, ικανός διπλωμάτης—»

«Με κολακεύεις σαν τον Ιουράσκε...»

«Έδωσες στη Βασίλισσά σου τις Νήσους της Σπασμένης Όψης. Έχεις καταφέρει πολλές νίκες, γενικά, στη θάλασσα.»

«Πιστεύεις, λοιπόν, ότι θα πληρώσει η Βασίλισσα περισσότερα για εμένα;»

«Πιστεύω ότι θα έπρεπε να σε κρατήσουμε για μελλοντικές διαπραγματεύσεις.»

«Μελλοντικές διαπραγματεύσεις... Τι σκέφτεσαι να κάνετε εδώ, στην Όσβελακ; Νομίζεις ότι μία άνομη πόλη μέσα στο Βασίλειο μπορεί να αντιμετωπίσει όλες τις δυνάμεις της Βασίλισσας; Κάνεις μεγάλο λάθος, Πρίγκιπα! Μάλλον, λείπεις πολύ καιρό από τη Μοργκιάνη και δεν ξέρεις καλά τι συμβαίνει στο Βασίλειο της Χάρνωθ.»

«Ίσως να έχεις δίκιο. Θα το ανακαλύψουμε σύντομα.» Ενώ σκεφτόταν: *Δεν έχεις ιδέα πόσα δεν ξέρω για το Βασίλειο. Δεν έχεις ιδέα... Δε* θα του έλεγε, όμως, ότι είχε χάσει τη μνήμη του. Αυτό θα ήταν σαν να του έδινε ένα όπλο. *Λέγε λίγα, κρύβε πολλά* – παλιό Μοργκιανό ρητό. Σοφό ρητό.

«Αν ήμουν στη θέση σου, θα έφευγα πάλι από τη Μοργκιάνη όσο πιο γρήγορα μπορούσα.»

Ο Κάλνεντουρ χαμογέλασε. *Απειλές*; Ευτυχώς δεν είχε πλέον τη φαρμακερή οργή του Οφιομαχητή μέσα του. «Δε νομίζω ότι είσαι σε θέση να απειλεις,» είπε ήρεμα.

«Δεν είναι απειλή. Είναι μόνο μια φιλική συμβουλή.»

«Έχουν δίκιο ότι είσαι καλός διπλωμάτης.»

Ο Βόνεμιρ μιμήθηκε τον Σιλίσβας. *Η σιωπή είναι σύνεση*, σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ. *Περιμένει να συνεχίσω εγώ να του μιλάω.*

Αλλά δεν θα το κάνω. Στράφηκε στην Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ, που ακόμα στεκόταν όρθια, με το κοντό χιτώνιο να μη μπορεί να κρύψει τη σφριγηλότητα του καλλίγραμμου σώματός της. «Ο θεός σου μου λέει ότι είσαι κακιά λύκαινα.»

Η όψη της αμέσως αγρίεψε, και η πρόσφατη ουλή που ξεκινούσε κάτω απ'το αριστερό της μάτι και κατέληγε στο σαγόني της έμοιαζε ξαφνικά πιο άσχημη. Οι γροθιές της σφίχτηκαν ακούσια. Ολόκληρο το σώμα της φαινόταν έτοιμο να *χιμήσει*. Αλλά δεν κινήθηκε. Ούτε μίλησε.

«Ενδιαφέρεσαι, όμως, για τον οίκο σου,» συνέχισε ο Κάλνεντουρ. «Άρα, έχουμε κάτι να συζητήσουμε.»

«Δεν έχουμε *τίποτα* να συζητήσουμε!»

«Νομίζεις ότι θα πληρώσουν λύτρα για σένα; Η Βασίλισσα; Οι συγγενείς σου;»

Η Έρνελιθ δεν μίλησε. Φαινόταν, και αισθανόταν, εξαγριωμένη.

«Ποιος σου λέει ότι θα *ζητήσω* λύτρα για σένα;»

Η Έρνελιθ συνέχισε να είναι σιωπηλή.

«Η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν έχει φερθεί στον οίκο σου σαν να μην είναι τίποτα. Εργαλεία. Όπλα. Σας έχει διχάσει. Έχει καταστρέψει τη φήμη σας. Όταν οι Κάρνελεκ διοικούσαν, δεν ήταν έτσι.»

«Οι Κάρνελεκ δεν διοικούν πια, και ποτέ ξανά δεν θα διοικήσουν.»

«Ίσως. Αλλά το τέλος της Σφετερίστριας μάλλον δεν είναι μακριά.»

«Το έχουν ξαναπεί αυτό, *Πρίγκιπα*,» παρενέβη ο Βόνεμιρ. «Πολλοί το έχουν ξαναπεί. Δεν ξέρω τι... πράγματα έφερες από τις διαστάσεις όπου ταξίδεψες, αλλά μη νομίζεις ότι και η Βασίλισσά μας δεν έχει τις δικές της δυνάμεις.»

Ο Κάλνεντουρ σκέφτηκε: *Αναφέρεται σ'αυτό που είδε όταν είχα μέσα μου τον Χάρλαεθ Βοκ. Δε μπορεί ν'αναφέρεται σε κάτι άλλο.* «Δεν το αμφιβάλλω πως έχει αρκετές δυνάμεις. Ούτε θα περίμενα τίποτα λιγότερο.»

Υστερα έδειξε την Έρνελιθ, προστάζοντας τους Αγωνιστές του Βασιλείου: «Πάρτε την από εδώ. Θα τη μεταφέρουμε σ'άλλο χώρο.»

Δύο αγόρια την πλησίασαν και την έπιασαν από δεξιά κι από αριστερά, τραβώντας τα χέρια της πίσω από την πλάτη, περνώντας χειροπέδες στους καρπούς της.

«Εσύ.» Ο Κάλνεντουρ έδειξε την Κορβίκα. «Θάρθεις μαζί μας τώρα που θα βγούμε.»

Η Κορβίκα έκανε τη βασιλική υπόκλιση ξανά. «Είμαι δική σας, Υψηλότητα. Δούλη σας αν το επιθυμείτε.»

Προδότρια! γρύλισε από μέσα της η Έρνελιθ. *Θα τη δαγκώσω τη γαμημένη άτριχη λύκαινα! Θα τη σκοτώσω με τα δόντια μου!*

«Για εμένα,» ρώτησε ο Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ, «δεν θα υπάρξει καμιά... ιδιαίτερη μεταχείριση;» Ακόμα καθισμένος στην πολυθρόνα κι έχοντας τώρα σταυρώσει τα πόδια του στο γόνατο και τα χέρια του στο στήθος.

«Θα υπάρξει,» του υποσχέθηκε ο Κάλνεντουρ. «Θα είσαι ο μόνος απ'αυτούς εδώ που θα κρεμαστεί.» Το Βασίλειο, πίστευε ο Κάλνεντουρ, δεν χρειαζόταν ανθρώπους σαν τον Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ οι οποίοι χαλούσαν τα μυαλά αγοριών μετατρέποντάς τα σε πολεμικές μηχανές.

4

Καθώς βγήκαν από την αίθουσα των αιχμαλώτων έχοντας μαζί τους την Κορβίκα λυτή και την Έρνελιθ δεμένη, η Ζιρίνα πλησίασε τον Κάλνεντουρ και ζήτησε να του μιλήσει ιδιαιτέρως. Η όψη στο πρόσωπό της φανέρωνε μεγάλη ανησυχία, και ο Κάλνεντουρ νόμιζε ότι μπορούσε να υποθέσει γιατί.

«Ναι,» της αποκρίθηκε. «Ας μιλήσουμε.» Και είπε στους άλλους να συνεχίσουν χωρίς εκείνον.

Η Λουκία τού έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα, αλλά ο Κάλνεντουρ ένευσε: *Όλα εντάξει.*

Απομακρύνθηκε από τους υπόλοιπους μαζί με τη Ζιρίνα· μόνο ο Δεξής κι η Αριστερή τον ακολούθησαν, φτεροκοπώντας.

Πήγαν σ'ένα μικρό καθιστικό του παλατιού και, προτού καθίσουν, η Ζιρίνα είπε:

«Θέλω να σας μιλήσω για τον Άνφιρ, Υψηλότητα.»

Είχα δίκιο, λοιπόν· αυτό είναι που την απασχολεί. «Όχι πληθυντικός. Όχι “Υψηλότητα”. Πες μου ό,τι θέλεις να πεις.»

«Τον συναντήσατε στα υπόγεια. Εσύ είχες περισσότερη επαφή μαζί του απ'ό,τι οι υπόλοιποι.»

«Η *Ζαφειρία* είχε περισσότερη επαφή μαζί του. Της μίλησες;»

«Ναι· κι αυτά που μου είπε ήταν... Με τρόμαξαν αυτά που μου είπε, Πρίγκιπά μου. Νομίζει ότι ο Άνφιρ έχει γίνει σαν τους Σκοτεινούς Ακόλουθους· ακριβώς σαν αυτούς. Αλλά το ξέρω πως δεν μπορεί να είν' αλήθεια!»

«Είναι, όμως. Το Παντοβόρο Σκότος έχει κυριέψει την ψυχή του.»

Το βλέμμα της απέφυγε το πρόσωπό του, πήγε στο πάτωμα. Ύστερα επέστρεψε στο πρόσωπό του, επίμονα. «Δε μπορείς να κάνεις κάτι για να τον βοηθήσεις; Λένε πως εσύ τους οδήγησες μέσα σ'αυτές τις σήραγγες. Λένε πως εσύ *πρόσταζες* το Σκοτάδι, κάπως, και οι Ακόλουθοί του σε ακολουθούσαν. Δε μπορείς να σώσεις τον Άνφιρ;»

«Το Σκοτάδι... δεν το *πρόσταζα* ακριβώς. Απλώς το... χρησιμοποιήσα. Και παραλίγο να με κυριαρχήσει κι εμένα. Αυτό ήταν που ήθελε.»

«Δε μπορείς, όμως, να σώσεις τον Άνφιρ, Πρίγκιπά μου;» επέμεινε η Ζιρίνα. «Δε μπορείς να τον φέρεις επάνω ξανά;»

Ο Κάλνεντουρ σκέφτηκε: *Δεν τολμώ να το επιχειρήσω... Δεν ήταν σίγουρος πως, αν ξανακαλούσε το Σκοτάδι μέσα του, θα μπορούσε να το νικήσει και για δεύτερη φορά. «Δε νομίζω ότι αυτό είναι εύκολο, Ζιρίνα. Με συγχωρείς.»*

«Δηλαδή...» Βλεφάρισε, έντονα, ενώ δάκρυα γυάλιζαν στα μάτια της. «Δηλαδή, είναι χαμένος για πάντα;»

Ο Κάλνεντουρ αναστέναξε. *Τι να της πω τώρα; Την αλήθεια μόνο μπορώ να της πω... «Δεν ξέρω. Ίσως ναι, ίσως όχι. Αν και... Συνήθως οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι δεν αλλάζουν τα πιστεύω τους. Συνήθως. Το Σκοτάδι αλλοιώνει την ψυχή με αφάνταστους τρόπους.»*

«Εσύ, όμως, το καταπολέμησες. Το νίκησες!»

«Εγώ είμαι ειδική περίπτωση, είτε μου αρέσει είτε όχι.»

«Μου λες, λοιπόν, να τον ξεχάσω;»

«Δε μπορώ να σου πω τίποτα συγκεκριμένο, Ζιρίνα. Με συγχωρείς και πάλι. Δε μπορώ να σε βοηθήσω.» Έβαλε το χέρι του στους ώμους της. «Έλα. Πάμε να βρούμε τους άλλους στη Μεγάλη Αίθουσα.»

Η Ζιρίνα σκούπισε τα μάτια της με τα δάχτυλά της. «Θα προτιμούσα να μείνω μόνη μου για λίγο.»

Και ο Κάλνεντουρ έφυγε αμίλητος, αφήνοντάς την στο σιωπηλό καθιστικό.

5

Στη Μεγάλη Αίθουσα του Παλατιού των Σκιών, όπου ήταν συγκεντρωμένοι οι περισσότεροι από τους κοντινούς ανθρώπους της Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, ο Κάλνεντουρ ρώτησε την Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ:

«Είσαι πρόθυμη να υπηρετήσεις την Κόμισσα της Όσβελακ;»

«Είμαι πρόθυμη να κάνω ό,τι με προστάξετε, Υψηλότητε. Οτιδήποτε.»

Η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ δεν ήταν εδώ· ο Κάλνεντουρ είχε ζητήσει να την οδηγήσουν σ'ένα δωμάτιο και να την κρατήσουν περιορισμένη, αν και όχι με τα χέρια δεμένα. Θα της μιλούσε αργότερα, ή αύριο.

Τώρα, έστρεψε το βλέμμα του στη Χάνκαθιρ, καθώς στέκονταν πλάι στο μεγάλο τραπέζι της αίθουσας. Την κοίταξε ερωτηματικά.

«Χρειάζομαι όλους όσους θέλουν να με υπηρετήσουν,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αν όμως,» είπε στην Κορβίκα, «σκέφτεσαι να κάνεις εδώ την κατάσκοπο για τη Σφετερίστρια—»

«Δεν είναι τέτοια η πρόθεσή μου, Αρχόντισσά μου!»

«Αν το σκέφτεσαι, όμως, να ξέρεις πως θα το μετανιώσεις. Έχω, από παλιά, τρόπους να αδρανοποιώ τους κατασκόπους της.»

«Δεν είμαι κατάσκοπος, Αρχόντισσά μου. Μισθοφόρος είμαι. Και, ως λύτρα για την απελευθέρωσή μου, σας προσφέρω απλήρωτα την εργασία μου για κάποιο καιρό.»

«Καλώς,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ. Στο Βασίλειο της Χάρνωθ, όπως ο Κάλνεντουρ ήξερε από τις παλιές του γνώσεις, η δουλεία δεν ήταν ποτέ κάτι το ασυνήθιστο. Υπήρχαν υπόδουλοι είτε για χρέη, είτε επειδή είχαν παραβεί τον Νόμο, είτε επειδή είχαν αιχμαλωτιστεί σε κάποιο πόλεμο. Η δουλεία ήταν νομικό θέμα, και σπάνια μόνιμη. «Δύο μήνες δουλικής εργασίας,» συνέχισε η Χάνκαθιρ, «θεωρώ πως επαρκούν για λύτρα. Εκτός αν ο Πρίγκιπας μας διαφωνεί.»

«Ο Πρίγκιπας σας δεν διαφωνεί, νιρλίσα,» είπε ο Κάλνεντουρ.

Η Χάνκαθιρ χαμογέλασε και στράφηκε πάλι στην Κορβίκα. «Σύμφωνοι;»

«Δεν είμαι σε θέση να κάνω παζάρια, Αρχόντισσά μου.» Αλλά δεν έμοιαζε να έχει αντίρρηση, ούτως ή άλλως.

Η Χάνκαθιρ έτεινε το χέρι της προς την Κορβίκα, ξεκινώντας τη χειραψία της συμμαχίας.

Η Κορβίκα ξαφνιάστηκε για μια στιγμή, αλλά μετά, αμέσως, ολοκλήρωσε τη χειραψία.

«Είσαι δική μου πολεμίστρια τώρα,» της είπε η Χάνκαθιρ.

Ο Κάλνεντουρ απομακρύνθηκε από τις δυο τους και πλησίασε τον Έλκερθιν τον Θανατογέννητο εκεί όπου στεκόταν μαζί με την Ακνάριθ'λι και τους άλλους τρεις Ανυπότακτους, πλάι στο αναμμένο τζάκι με το ιερό σύμβολο του Σερτίνγκε.

Στράφηκαν όλοι τους να κοιτάζουν τον Κάλνεντουρ, παύοντας την κουβέντα αναμεταξύ τους.

«Τι ζητά ο Πρίγκιπας του Αίματος από εμάς;» ρώτησε ο Έλκερθιν.

«“Πρίγκιπας του Αίματος”; Πιστεύεις κι εσύ στην προφητεία;»

«Μόνο ως προπαγάνδα, ή αστείο, μέχρι στιγμής. Αλλά τώρα, κατά παράδοση σύμπτωση, μοιάζει να εκπληρώνεται. Ο Νέλδουρ επιμένει.»

«Ξέρεις από πού ξεκίνησε;»

«Η προφητεία;»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε.

«Όχι,» είπε ο Έλκερθιν. «Ορισμένοι λένε ότι οι πιστοί του Ιουράσκε την ξεκίνησαν—»

«Αν είναι έτσι, ο Νέλδουρ δεν τους γνωρίζει.»

«—ή κάποιοι άλλοι εχθροί της άτριχης λύκαινας του Θρόνου. Υποτίθεται ότι ένας παλιός πρίγκιπας θα επιστρέψει για να εκθρονίσει τη Σφετερίστρια και να πνίξει τους υποτακτικούς της στο αίμα.»

«Δεν είμαι εδώ για να πνίξω κανέναν στο αίμα,» είπε ο Κάλνεντουρ.

«Έχει, όμως, ήδη αρχίσει να συμβαίνει...»

«Νομίζεις ότι θα μπορούσαμε να είχαμε ανακτήσει την Όσβελακ πιο αναίμακτα;»

«Η αλήθεια είναι πως όχι. Τα κατάφερες, ομολογουμένως, εξωφρενικά καλά. Επειδή οι Αγωνιστές της άτριχης λύκαινας έγιναν ξαφνικά δικοί σου Αγωνιστές. Κι ακόμα δεν μπορώ να καταλάβω πώς ακριβώς το έκανες.»

«Ούτε πρόκειται,» τον διαβεβαίωσε ο Κάλνεντουρ, φιλικά.

«Μπορείς να το κάνεις και με τους υπόλοιπους Αγωνιστές που υπηρετούν τη Σφετερίστρια;»

«Νομίζω πως, ναι, μπορώ. Αναγνωρίζουν αμέσως τον Χάρλαεθ Βοκ. Η ψυχή τους ανταποκρίνεται πρόθυμα. Είναι θέμα της εκπαίδευσής τους.»

Η Ακνάριθ'λι γέλασε. «Η Σφετερίστρια έφτιαξε από μόνη της μια αδυναμία της!»

«Ίσως. Αλλά είναι τραγικό αυτό που κάνει στα παιδιά του Βασιλείου – και θα το σταματήσω.»

«Μόνο όταν εκθρονιστεί, η σκοτοφαγωμένη, αυτό θα σταματήσει,» είπε ο Έλκερθιν.

Ο Κάλνεντουρ άλλαξε κουβέντα: «Ελπίζω να μη σκοπεύετε να φύγετε σήμερα από το Παλάτι των Σκιών, εσύ κι οι σύντροφοί σου...»

«Γιατί;»

«Γιατί θέλω να έρθω μαζί σας. Θέλω να δω τον γιο μου.»

«Και θ'αφήσεις την Κόμισσα μόνη της εδώ; Θα σε χρειαστεί, Πρίγκιπα. Θα σε χρειαστεί περισσότερο απ'οτιδήποτε άλλο. Αν το Βασίλειο δεν αρχίσει, λόγω της παρουσίας σου, να ξεσηκώνεται εναντίον της άτρ–»

«Δε σκοπεύω ν'αργήσω. Αλλά θέλω να δω τον γιο μου,» επανέλαβε ο Κάλνεντουρ. «Οπωσδήποτε.»

Ο Έλκερθιν και η Ακνάριθ'λι αλληλοκοιτάχτηκαν, και μετά ο πρώτος είπε: «Φυσικά και μπορείς νάρθεις μαζί μας. Μη νομίζεις, όμως, ότι αυτή είναι μια χάρη που κάνουμε για τους πάντες. Μόνο για ανθρώπους σαν τον Πρίγκιπα του Αίματος.»

6

Τον καβαλούσε σαν άγριο γιγαντόλυκο των Χαρνώθιων δασών, και ο οργασμός της, όταν ήρθε, ήταν μια καταιγίδα· ο δικός του, που τον ακολούθησε, ένας σεισμός από κάτω της, τραντάζοντάς την.

Τα χέρια του χαλάρωσαν επάνω στο σώμα της, και η Ζέρκιλιθ ξάπλωσε πλάι του, ξέπνοη, γλυκά κουρασμένη. Στηρίζοντας το κεφάλι της στο ένα χέρι, παραμέρισε με το άλλο τα μενεξεδιά μαλλιά απ'το πρόσωπό της, μειδώντας.

Ο Θόρεντιν γύρισε να την κοιτάξει. Έβαλε την παλάμη του στο μάγουλό της και φίλησε τα χείλη της.

Η Ζέρκιλιθ διέτρεξε το χέρι της στο στήθος και στην κοιλιά του, αγγίζοντας τους σκληρούς μύες του, σταματώντας όταν τα δάχτυλά της συνάντησαν τον πυκνό θάμνο του ανδρισμού του.

Ο Θόρεντιν τής είπε: «Αύριο πρέπει να φύγω.»

Η Ζέρκιλιθ το αισθάνθηκε αυτό σαν σπαθιά. Συνοφρυώθηκε. «Γιατί;»

«Η θέση μου δεν είναι εδώ, στην Όσβελακ. Ξεχνάς πού με βρήκατε;»

«Όχι, αλλά... τώρα... έχεις κάνει τόσα πολλά, Θόρεντιν. Τους βοήθησες...»

«Δεν είναι αυτό το θέμα. Δεν είναι η θέση μου εδώ. Από χρόνια, έχω εγκαταλείψει την Όσβελακ. Αύριο πρέπει να φύγω.»

Ήταν μεσημέρι τώρα, αν και το δωμάτιο σκοτεινιασμένο, με τα παντζούρια μισόκλειστα, το μοναδικό φως η φωτιά στο τζάκι. Η Ζέρκιλιθ καταλάβαινε ότι δεν είχε και πολύ χρόνο ακόμα μαζί με τον Θόρεντιν.

«Δε θα έμενες ούτε για εμένα;» τον ρώτησε προκλητικά.

«Όχι στην Όσβελακ, Ζέρκιλιθ. Όχι στην Όσβελακ...»

Η σιωπή είναι σύνεση... αλλά δεν μπορούσε να μην τον ρωτήσει: «Γιατί; Τι υπάρχει στην Όσβελακ; Τι είναι ανάμεσα σ'εσένα και τον Βέλερντιν;»

«...Μια παλιά ιστορία.»

Λέγε λίγα, κρύβε πολλά. Όμως η Ζέρκιλιθ ήθελε να μάθει. Καθώς ο Θόρεντιν σηκωνόταν απ'το κρεβάτι και, γυμνός, βάδιζε ως το τζάκι, σηκώθηκε κι εκείνη, επίσης γυμνή, και τον ακολούθησε. Τύλιξε τα χέρια της γύρω του, ακουμπώντας το πρόσωπό της στον αυχένα του, μέσα στα μαβιά μαλλιά του που, στο χρώμα, έμοιαζαν με τα δικά της. «Πες μου την παλιά ιστορία.»

Ο Θόρεντιν γύρισε για να την αντικρίσει. «Ορισμένες ιστορίες είναι καλύτερα να μη λέγονται. Ό,τι έγινε, έγινε.»

«Η Χάνκαθιρ φταίει, έτσι δεν είναι;»

Κούνησε το κεφάλι του. «Όχι, δε φταίει η Χάνκαθιρ.»

«Σε είδα μες στις σήραγγες, Θόρεντιν. Είδα πώς έβαλες τα χέρια σου επάνω της, πώς την κράτησες κοντά σου...»

Ο Θόρεντιν δεν απέφυγε το βλέμμα της· συνέχισε να την ατενίζει καταπρόσωπο. Αλλά δεν μίλησε.

«Την αγαπάς,» είπε η Ζέρκιλιθ. «Και όχι σαν ξαδέλφη.»

«Είσαι πιο παρατηρητική απ'ό,τι θα έπρεπε,» αποκρίθηκε ο Θόρεντιν, όχι εχθρικά.

«Σ' αυτό οφείλεται η αντιπαλότητά σου με τον Βέλερντιν; Γι' αυτό τώρα δεν θες να μείνεις στην Όσβελακ; Γι' αυτό έφυγες εξαρχής;»

Ο Θόρεντιν γλίστρησε έξω από την αγκαλιά της, βάδισε μες στο δωμάτιο, γέμισε μια κούπα με κρασί Χαρνώθιων δασών. Ήπιε μια γουλιά, κοιτάζοντας με στενεμένα μάτια τη Ζέρκιλιθ, τη γυμνή μορφή της που φωτιζόταν από τις φλόγες του τζακιού πλάι της.

«Ναι,» της απάντησε.

«Ναι; Σε όλα;»

«Σε όλα. Αλλά σου ξαναλέω: δεν φταίει η Χάνκαθιρ. Η απόφαση που πήρε ήταν, μάλλον, η σωστότερη για την πόλη της, και ίσως και για τον εαυτό της. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει ότι είναι αποδεκτή από εμένα.»

Η Ζέρκιλιθ δεν ρώτησε περισσότερα. Δεν ζήτησε να μάθει λεπτομέρειες. *Η σιωπή είναι σύνεση.* «Θα ήθελα να σε είχα πλάι μου,» είπε μόνο.

Ο Θόρεντιν την κοίταζε σιωπηλά για μερικές στιγμές. Ύστερα είπε: «Θ' ακολουθήσεις, όμως, τον Πρίγκιπα όπου κι αν πάει, έτσι δεν είναι;»

Η Ζέρκιλιθ ένευσε. «Πράγματι.» Τον πλησίασε. «Αλλά και πάλι θα ήθελα να σε είχα πλάι μου.» Τα στήθη της άγγιζαν το στήθος του, κι αισθανόταν αυτό να τη διεγείρει, να κάνει την ανάσα της πιο γρήγορη. «Γιατί δεν μένεις μερικές μέρες ακόμα;»

«Όχι,» είπε ο Θόρεντιν. «Είναι ώρα να επιστρέψω στη Λόκραν. Ξέρεις πού να με βρεις. Ίσως αλλού να έρθω μαζί σου, Ζέρκιλιθ. Ίσως να έρθω ακόμα και για να μείνω. Αλλά όχι στην Όσβελακ.»

Η Ζέρκιλιθ τον αγκάλιασε, και το φιλί του ήταν άγριο, δυνατό, πεινασμένο. Η κούπα με το κρασί έπεσε απ' το χέρι του, και οι παλάμες του διέτρεχαν το σώμα της, από τους μηρούς ως τους ώμους και πίσω πάλι.

Σύντομα, η πλάτη της ήταν πάνω στην ταπετσαρία του τοίχου και έκαναν έρωτα όρθιοι.

7

Το βράδυ, οι λυκοκαβαλάρηδες του Λόντριβιρ ωλ Σάλντεμ επέστρεψαν στην Όσβελακ και ο λύκαρχος πήγε στο Παλάτι των Σκιών και στη Μεγάλη Αίθουσα. Μαζί του ήταν η Ζαφειρία, η κόρη της

Κόμισσας των Σκιών, η οποία είχε επιμείνει να τον συνοδέψει στα δάση καβάλα σ'έναν γιγαντόλυκο.

Ο Λόντριβιρ ανέφερε τώρα στη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, στον Πρίγκιπα Κάλνεντουρ, και στους άλλους που βρίσκονταν εδώ ότι βόρεια της πόλης δεν είχε εντοπιστεί κανένας μαχητής της Βασίλισσας. «Αύριο,» υποσχέθηκε, «θα ερευνήσουμε ακόμα πιο βόρεια, Αρχόντισσά μου, αν συμφωνείτε.»

Η Χάνκαθιρ στράφηκε στον Έρανκουρ. «Φαίνεται πως είχες δίκιο. Υποχωρούν.»

Εκείνος έμεινε σιωπηλός, και η Χάνκαθιρ στράφηκε πάλι στον Λόντριβιρ. «Συνεχίστε την έρευνά σας και αύριο.» Και προς τη Ζαφειρία: «Θα είσαι μαζί τους πάλι;»

«Φυσικά.» Το βλέμμα της μαρτυρούσε πως θα την παράκουγε αν η μητέρα της της ζητούσε να μείνει πίσω.

Η Χάνκαθιρ χαμογέλασε αχνά. *Δε μου μοιάζει, σκέφτηκε, αλλά ίσως αποδειχτεί καλή Κόμισσα για την Όσβελακ όταν έρθει η ώρα να διοικήσει.*

Και ο Κάλνεντουρ, που παρατηρούσε χωρίς να μιλά – δεν αισθανόταν ότι είχε κάτι να πει, κάτι να προσθέσει – έβλεπε τώρα τον Χάρλαεθ Βοκ να στέκεται πίσω από την κόρη της Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, και νόμιζε ότι η Ζαφειρία άρεσε στο Ιερό Δέος.